

Giới thiệu Cuộc Hành Trình Ăn Thịt

Ngôn ngữ truyện online là công cụ tuyệt vời để khắc họa nên những câu chuyện tình vĩnh cửu trong Cuộc Hành Trình Ăn Thịt, truyện ngôn tình sắc của Hồng Thiệu Nhục nói về học sinh Diệp Huyền vì tốt nghiệp cuộc thi hệ xuyên không vô hạn, nàng cần phải cùng mỗi một đối tượng công lược nhiệm vụ ở nhiều thế giới khác nhau ba ba ba. Diệp Huyền là một sinh viên năm tư hệ xuyên không tula tình nhân vô hạn, sắp tới sẽ chuẩn bị tham gia cuộc thi tốt nghiệp. Hệ xuyên không vô hạn được đánh giá là hệ khó nhất trong học viện xuyên không. Diệp Huyền lúc trước ghi danh vào hệ hot nhất trong học viện- hệ xuyên không bàn tay vàng. Ai biết chỉ thiếu một điểm, truyện Diệp Huyền bị học viện phân đến hệ này. Trải qua bốn năm không chút nghiêm túc học hành, gần đến thời gian thi, cô nàng cuối cùng cũng cảm thấy bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tu Tiên. Cẩm Dục Sư Phụ-Chương 1

Diệp Huyền là một sinh viên năm tư hệ xuyên không vô hạn, sắp tới sẽ chuẩn bị tham gia cuộc thi tốt nghiệp.

Hệ xuyên không vô hạn được đánh giá là hệ khó nhất trong học viện xuyên không, Diệp Huyền lúc trước ghi danh vào hệ hot nhất trong học viện- hệ xuyên không bàn tay vàng. Ai biết chỉ thiếu một điểm, Diệp Huyền bị học viện phân đến hệ này. Trải qua bốn năm không chút nghiêm túc học hành, gần đến thời gian thi, cô nàng cuối cùng cũng cảm thấy bối rối.

Dạo một vòng trên diễn đàn học viện Thủy Vũ Thiên, đa số sinh viên hệ xuyên không vô hạn cho rằng cuộc thi tốt nghiệp chính là tập hợp các bộ phim kinh dị mà bản thân không có năng lực vượt qua; phải là trên trời dưới đất không gì không làm được, một chút không cẩn thận sẽ là vạn kiếp bất phục; sau khi đọc vài báo cáo “tử trạng” cực kì thê thảm, Diệp Huyền liền cảm thấy cả người không ổn. Sớm biết hệ xuyên không vô hạn khó như vậy, còn không bằng học lại một năm rồi thi lại hệ bàn tay bàn vàng đầu. Bình thường có thể sống ngày ngày không có lý tưởng, nhưng một khi không vượt qua cuộc thi tốt nghiệp thì liền phải học lại bốn năm. Lòng cô nóng như lửa đốt, thật sự không biết bản thân mình từ trước đến giờ chưa từng nghiêm túc nghe giảng làm thế nào có thể thông qua cuộc thi, tư tiên tưởng hậu, cô quyết định đi tìm lão sư hỏi một chút đề thi. Diệp Huyền là nữ sinh duy nhất của hệ xuyên không vô hạn, lại cộng thêm ngoại hình ngọt ngào, các lão sư thường ngày cũng có đôi chút chiếu cố cô.

Đẩy cửa ra, trong phòng chỉ có một vị thầy giáo trẻ tuổi mang kính mắt viền vàng đang dựa vào bàn làm việc. Diệp Huyền nhẹ nhàng đi tới ghé dựa ngồi xuống: “Cố lão sư, tuần sau sẽ tổ chức cuộc thi, em không biết nên làm thế nào, mong thầy chỉ điểm cho em một chút.”

Cố lão sư ngẩng đầu: “Thế nào, bình thường không chịu lên lớp, hiện tại lại biết sốt ruột?”

“Em thực sự biết sai rồi.” Diệp Huyền tỏ vẻ nghe lời kèm theo vẻ mặt áy náy, “Người sẽ không thực sự nhẫn tâm nhìn em không thể tốt nghiệp, đúng không?”

“Thầy biết với những tình huống đánh đánh giết giết nữ sinh như em quả thật không thể ứng phó được.” Cố lão sư khẽ đẩy gọng kính, “Trong hệ gần đây mới thiết kế một hệ thống tình huống thi khác, em nếu đã thực sự không muốn tham gia thi theo hệ thống phim kinh dị cũ, thầy có thể nói với trong khoa một tiếng, cho em tham gia thi bằng hệ thống thi mới, em thấy như thế nào?”

“Thật à?” Diệp Huyền kinh hi mở to mắt, “Hệ thống thi mới có cấp số nguy hiểm là bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm.” Cố lão sư giờ ra ba ngón tay, “Ba sao.”

Ba sao? Diệp Huyền nhất thời cảm thấy trong lòng nở hoa, ngay cả cuộc thi của hệ bàn tay vàng, cấp số nguy hiểm cũng là sáu sao. Cuộc thi của hệ xuyên không vô hạn thì càng khỏi phải nói, cấp số nguy hiểm tăng đến mức chín sao.

“Tuy là cấp số nguy hiểm thấp, nhưng thầy phải nói cho em biết, hệ thống thi này chưa có ai thi thử, có khả năng sẽ xuất hiện tình huống bất ngờ, em thực sự đồng ý thử?”

“Có bao nhiêu phần trăm xảy ra tình huống bất ngờ?”

“Đại khái khoảng 10%.”

“Được!” Diệp Huyền dứt khoát nói đồng ý, “Em quyết định thi bằng hệ thống thi này.”

“Sáng khoái.” Cố lão sư mỉm cười gật đầu, “Vậy thầy liền gọi điện cho chủ nhiệm hệ.”

Không hiểu vì sao, Diệp Huyền cảm thấy trong mắt lão sư lóe ra tia sáng cổ quái, chắc là mình nhìn thấy ảo giác.

Trong hệ rất nhất đồng ý chuyện này, ba ngày sau, Diệp Huyền đứng trước một cỗ máy móc cổ quái. Cố lão sư chỉ vào 5 khoang liên tiếp mà cô sẽ lần lượt đi qua, Diệp Huyền đang định nhắm mắt lại, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề liền lên tiếng hỏi: “Cố lão sư, hệ thống xuyên không này có chủ đề là gì?”

Hệ thống thi cử của hệ tuy cũng là xuyên không qua nhiều thế giới, nhưng đều sẽ có một chủ đề nhất định. Hệ thống thi cử có chủ đề là phim kinh dị, còn hệ thống thi mới này có cấp số nguy hiểm không cao, hẳn là thể loại vườn trường hay gì đó tương tự đi.

“Oh, chủ đề hả!” Cố lão sư vừa mở cửa khoang vừa ý vị thâm trường cười cười, “Em tuyệt đối đoán không được.”

“Là cái gì?”

“Là thịt vắn.”

“Hả? Đợi chút, thầy vừa nói cái gì? Chủ đề là cái gì?”

Thịt vắn?!!!

Cạch một tiếng, cửa khoang bị đóng kín lại. Thân thể Diệp Huyền được bao bọc bởi một luồng ánh sáng lam, cô thân bất do kỷ bắt đầu lâm vào hôn mê bên trong nguồn sáng đó.

Còn chưa có đem Cố lão sư vừa mới để lộ ra kinh người tin tức tiêu hóa hoàn, chợt nghe bên ngoài khoang thuyền nam nhân ác liệt cười nói: "Đúng rồi, kém chút quên nói cho người. Nếu hoàn bất thành mỗi một giai đoạn nhiệm vụ, phải vĩnh viễn lưu ở nơi đó. Cho nên, ngàn vạn muốn hoàn thành nga, tiểu huyền ~"

Tiểu huyền người muội a! Cố Dân Thành, người cho ta chờ!

Còn chưa kịp đem thông tin kinh người mà Cố lão sư vừa mới nói ra tiêu hóa xong, chợt nghe bên ngoài khoang nam nhân gian xảo cười nói: “Đúng rồi, kém chút quên nói cho em biết. Nếu không hoàn thành bất kỳ nhiệm vụ nào, sẽ phải vĩnh viễn ở lại nơi đó. Cho nên, Tiểu Huyền, em nhất định phải nhớ kỹ bắt buộc phải hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ nha.”

Tiểu Huyền em gái người! Cố Dân Thành, người chờ đây cho ta!

(từ giờ sẽ chuyển sang gọi n9 là nàng)

Tỉnh Đông Dương, trong phái Thương Lan, Diệp Huyền từ trong mộng dần dần tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, nàng liền nhìn quanh bốn phía cẩn thận đánh giá một lượt. Đây là một gian phòng rộng rãi, trong phòng mặc dù không có đồ trang trí hay hoa văn chạm trổ bằng vàng, nhưng bàn là bàn bạch ngọc, ly cũng là ly lưu ly. Từng ngọn cây nhánh cỏ được bao phủ bởi ánh trắng thuần khiết lại lộ ra nội liêm tinh xảo, cao quý.

Diệp Huyền nhìn lại bản thân trong gương, khối thân thể này chỉ là một tiểu cô nương. Mặc một thân quần áo màu xanh nhạt, mái tóc đen nhánh vắn theo kiểu tòng vắn, lại cài thêm một chiếc trâm đáng yêu. Vóc người chưa trưởng thành, nhưng đáng vẻ trong sáng đáng yêu, vừa liếc mắt nhìn liền biết sau này lớn lên nhất định là một mỹ nhân.

Lúc này, nàng đã ở trong một thế giới khác. Hiển nhiên, bản thân đã bị Cố lão sư, không đúng, Cố Dân Thành lừa.

Trước mắt đây là thế giới đầu tiên mà Diệp Huyền xuyên đến, cũng là bài thi thứ nhất của nàng. Nhiệm vụ mà hệ thống đặt ra cho thí sinh rất đơn giản, thí sinh xuyên đến thể loại thịt vắn, thay thế nhân vật nữ trong thịt vắn, sau khi hoàn thành tâm nguyện của nhân vật là có thể qua cửa.

Mà tâm nguyện đa phần là cùng người mà nhân vật nữ thích lăn lên giường. Mà việc lên giường bao nhiêu lần mới tính là hoàn thành tâm nguyện thì được quyết định bởi ý nguyện của nhân vật nữ.

Nhìn bảng hướng dẫn trên mặt sàn, Diệp Huyền kém chút tức đến học máu. Tuy rằng bình thường nàng thường xuyên hoang vắn, nhưng bản thân vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ! Nhiệm vụ cùng nam nhân lên giường này đến cùng là phải làm thế nào?

Nhưng nêu không hoàn thành nhiệm vụ sẽ phải vĩnh viễn ở lại thế giới này, Diệp Huyền tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Nàng không ngừng tự cổ vũ bản thân, không quan hệ, coi như chơi một trò chơi 18+, dù sao cũng không phải thân thể của chính mình.

Sau khi tự trấn an bản thân một phen, Diệp Huyền tiếp tục xem thông tin nhiệm vụ.

Thế giới nàng xuyên không đến đầu tiên là một thế giới Tu tiên. Nhân vật trong nhiệm vụ cũng gọi là Diệp Huyền, là chân truyền đệ tử của phái Thương Lan-nôn phái lớn nhất trong giới tu tiên. Diệp Huyền hiện thời mới mười ba tuổi, từ khi còn nằm trong tã lót, đã được sư phụ nhặt về núi, tự tay dưỡng dục cho đến bây giờ.

Mà mục tiêu công lược của Diệp Huyền là sư phụ của khối thân thể này, trưởng lão Phụng Chân điện của Thương Lan phái, Trương Diễn.

Đọc đến đoạn này, Diệp Huyền không khỏi chặc lưỡi. Tiểu cô nương này đúng là... thế nhưng đối với sư phụ không khác gì phụ thân của mình lại sinh ra cái loại tình cảm này. Đáng tiếc là, vị Phụng Chân điện trưởng lão này luôn coi nàng là tiểu nữ hài, tiểu cô nương trong tối ngoài sáng ám chỉ vài lần, hẳn vẫn không có một chút phản ứng.

Nghĩ lại cũng thấy đúng, đối với tiểu nữ hài mười ba tuổi, lại do mình tự tay nuôi dạy, có thể có phản ứng gì, tiểu cô nương này cũng quá vội vàng.

Dù sao thời gian trong thế giới của nhiệm vụ so với thời gian trong thế giới thực là không trùng nhau, mà hệ thống lại không quy định thời hạn hoàn thành, Diệp Huyền liền vui vẻ ngốc trong này vài năm. Sống cuộc sống của tiên nhân, mỗi ngày đạp mây cười gió, cảm giác nhất định rất tuyệt.

Vui vẻ quyết định xong, Diệp Huyền tính toán trước tiên đi xem công lược mục tiêu. Dù sao về sau sẽ cùng hắn lên giường, vẫn là tìm hiểu rõ một chút thì tốt hơn.

Nàng vừa mở cửa ra, trong phút chốc, cảm thấy bầu trời trước mắt mênh mông vô tận. Thì ra điện của Diệp Huyền nằm trên một vách đá dựng đứng cao chót vót, phóng mắt nhìn xuống, dưới chân là mây mù trắng xóa, bất chợt có bảy hạc từ trong mây bay vút lên, lướt qua trước mắt nàng. Mây trắng tản ra, từng đợt kim quang lóe sáng, từ mái cong của các phủ điện, ngọc lâu thật đúng là tiên cảnh.

Giữa trời xanh, bỗng thấy một đạo kiếm quang bay tới, trong giây lát liền đến trước mặt Diệp Huyền. Một thanh y đồng tử từ trên thân kiếm nhảy xuống, vừa thấy Diệp Huyền liền lộ ra cung kính tươi cười: “Diệp sư thúc, ngài đã dậy? Sư thúc tổ có việc triệu ngài tới.”

“Ừ.” Diệp Huyền qua loa gật đầu, sư phụ của nguyên thân là Trương Diễn ở Thương Lan phái có bối phận cực cao, nên Diệp Huyền đi theo cũng hưởng được một phần hào quang, tuy nàng chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi nhưng người khác gặp nàng cũng phải cung kính gọi nàng một tiếng sư thúc.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Diệp Huyền cũng vừa vặn phải đi gặp sư phụ của mình, may mắn bây giờ có người dẫn đường.

Ngay sau đó, nàng lấy từ trong tay áo một con hạc giấy, nhẹ nhàng thổi một cái, con hạc giấy liền hóa thành một con bạch hạc to lớn, nghênh cổ kêu một tiếng, liền kính cẩn cúi đầu xuống trước mặt Diệp Huyền. Sau khi xuyên không, Diệp Huyền không chỉ kế thừa nguyên thân trí nhớ, còn có được toàn bộ kỹ năng của nguyên thân. Lúc này đây, nàng tuy rằng là lần đầu tiên nhìn thấy thế giới tu tiên nhưng trong lòng cũng không sợ hãi.

Cười lên bạch hạc, đi theo đồng tử đang bay phía trước. Bay qua vô số hoa mỹ lầu các, cuối cùng đồng tử đó cũng dừng lại trước tiền điện của tòa cung điện cao ngất chìm giữa mây mù. Tám biển phía trên tiền điện, ba chữ Phụng Chân điện thật to, đúng là nơi ở của Trương Diễn.

Diệp Huyền hướng đồng tử phát phát tay, ý bảo hắn tự mình lui ra. Nàng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nhìn thấy mục tiêu công lược, Trương Diễn cùng nguyên thân dù sao cũng là thầy trò, sớm chiều ở chung, khó đảm bảo chắc chắn hắn sẽ không nhìn ra khác thường. Tại Tu Tiên thế giới, thường xuyên phát sinh việc tranh đấu, nếu bản thân bị ma môn gian tế bắt lấy...

Trong lúc nàng đang miên man suy nghĩ, chợt nghe trong điện truyền đến một giọng nam nhàn nhạt: “Trò đã đến, còn đứng ngoài làm cái gì.”

Âm thanh này trầm thấp thuần hậu, lại tựa như chuông vàng ngọc khánh, truyền vào trong tai, liền cảm thấy trong tâm một trận ngứa ngáy. Diệp Huyền trong lòng khẽ động, lại cảm thấy thanh âm này quả thực rất dễ nghe, tức thời cúi đầu, chậm rãi đi vào Phụng Chân điện.

Trong điện rộng lớn u tĩnh, trừ bỏ vài đồng tử đứng cạnh cửa, không nhìn thấy thân ảnh của Trương Diễn. Diệp Huyền dựa theo trí nhớ của nguyên thân, thuận thực xuyên qua đại điện, lại đi qua một hành lang gấp khúc thật dài, tiếp tục đi qua vài tòa núi giả, cuối cùng cũng bắt gặp một thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh kia mặc một thân đạo bào huyền sắc, đầu đội bạch ngọc quan, đưa lưng về phía Diệp Huyền, nhìn về ngọn núi phía xa. Hai tay chấp sau lưng, từ trong ống tay áo rộng rãi lộ ra đôi tay thon dài, mười ngón khớp xương rõ ràng, thập phần hữu lực.

Diệp Huyền nhip không được nuốt nước miếng, cũng không biết là bởi vì khấn trương, hay là vì bàn tay hoàn mỹ của người kia.

“Sư phụ” nàng khẽ gọi “Đệ tử đã đến.”

“Ân” Trương Diễn lên tiếng, quay người lại. Đúng lúc này, một con gió từ phía sau thổi đến, ống tay áo của Trương Diễn khẽ bay lên, sau lưng hắn mây trắng cuộn cuộn, tựa như từng đợt thủy triều trắng xóa. Trên khuôn mặt tuấn mỹ là vẻ mặt vân đạm phong khinh (mây nhạt gió nhẹ), vô bi vô hi (không buồn không vui).

“A Huyền.” Trương Diễn lạnh nhạt gọi.

Diệp Huyền trong tai ông một tiếng, trong phút chốc cái gì cũng không nghĩ được, trong lòng chỉ có một ý niệm vô cùng mãnh liệt: Ta yêu người, sư phụ, ta nhất định đoạt được người! Mặc kệ là thân thể hay tâm của người, toàn bộ, toàn bộ đều là của ta!

Nàng phải dùng hết toàn bộ bản thân khí lực, mới chế trụ được dục vọng muốn bỏ nhào qua người Trương Diễn, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Xong đời, Diệp Huyền bắt đầu dĩ nghĩ, nàng không chỉ kế thừa trí nhớ cùng kỹ năng của nguyên thân mà còn kế thừa toàn bộ tình cảm của nguyên thân đối với mục tiêu công lược. Kế hoạch ở thế giới này vui vẻ ngốc vài năm còn chưa bắt đầu liền tuyên bố thất bại. Nàng cần phải nhanh chóng đẩy ngã Trương Diễn, bởi vì dù chỉ một giây nàng cũng không nhịn được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tu Tiên. Cẩm Dục Sư Phụ-Chương 2

Làm thế nào để đẩy ngã một người tâm tư kiên định, lạnh lùng tự chủ, không gần nữ sắc, đây là một vấn đề lớn. Tránh ở trong phòng cân nhắc ba ngày, Diệp Huyền sửa sang lại quần áo, đầu tóc mang một thân khí phách hiên ngang xuất môn. Không quan tâm kế hoạch đẩy ngã có thể thành công hay không, ít nhất phải thử một lần.

Hôm nay vừa đúng là ngày Trương Diễn ở Phụng Chân điện giảng đạo, chờ Diệp Huyền tới nơi, trong điện ngồi đầy đệ tử phái Thương Lan. Trương Diễn không chỉ có bối phận cao, mà xét về tu vi ở phái Thương Lan cũng xếp hàng nhất nhì. Tuổi trẻ tài cao, một mình đánh bại cả ngàn vạn tu sĩ của ma môn. Khó có dịp hân khai đàn giảng đạo, mọi người tự nhiên sẽ đổ xô đến nghe.

Diệp Huyền vất vả tìm được một vị trí ở trong góc, tuy chỗ ngồi hơi hẻo lánh nhưng có thể nhìn rõ ràng sườn mặt của Trương Diễn, đối với Diệp Huyền mà nói, chỗ ngồi này quả thật rất tốt.

Một tiếng chuông vang lên, giảng đạo bắt đầu.

Diệp Huyền ngồi trên bờ đoàn, làm bộ nghiêm cẩn nghe giảng, mắt lại không chớp lấy một lần nhìn chăm chăm Trương Diễn. Thật đúng là nên khen ngợi nguyên thân thật tinh mắt, khoan nói về những thứ khác, chỉ tính mỗi bề ngoài của sư phụ đã là tuần mỷ vô cùng.

Nam nhân cao lớn ngồi xếp bằng trên đài ngọc, sườn mặt tựa như ngọc, một khuôn mặt xứng với 4 chữ thanh tâm quả dục, dáng ngồi thẳng tắp, nường thực hặn không thể xông lên làm bẩn một phen.

Ý niệm vừa xuất hiện, Diệp Huyền cảm thấy cả người khô nóng. Không khỏi thảm máng trong lòng, đây chắc chắn là ý nghĩ của nguyên thân quá nhiều, nường tuyệt đối không phải là người vừa thấy mỹ nam liền nảy ra dâm ý.

Nàng cất lực bình phục nỗi lòng, ai biết càng nhìn Trương Diễn, hô hấp ngày càng dồn dập, cái mông cũng không yên bắt đầu nhích tới nhích lui, không cẩn thận phát ra tiếng động. Mi tâm Trương Diễn nhảy dựng, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Diệp Huyền một cái, nường lập tức cứng người, ủy ủy khuất khuất cúi đầu.

Trương Diễn không khỏi cảm thấy buồn cười, tiểu đồ nhi của mình thế nào lại ngồi ở trong góc, bộ dạng giống con thỏ nhỏ.

Bị Trương Diễn liếc nhìn một cái, Diệp Huyền cũng không dám lơ đãng. Thành thành thật thật ngồi yên đến khi Trương Diễn nói xong, trong lòng nường khẽ động, vội vàng đứng lên đi theo.

Trương Diễn đang bước đi, chợt cảm thấy tay áo bị người khác giữ chặt, hần quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Huyền cúi đầu, khe khẽ gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Hai đầu lông mày khẽ nhếch lên, Trương Diễn im lặng không lên tiếng, chỉ thấy Diệp Huyền hết mím môi rồi lại lắp bắp nói nhỏ, mũi chân vô thức xoay tròn trên mặt đất: “Sư phụ, ngài, ngài có phải hay không còn giận trò?”

Trương Diễn nói: “Khó có được hôm nay trò không trốn đi chơi, vì sư liền không trách trò không tiếp thu được.”

“Trò, trò không phải nói chuyện này.” Khuôn mặt Diệp Huyền đỏ lên, sợ hãi ngược mắt nhìn lên, lại thấy Trương Diễn không tiếp lời, lại vội vàng cúi đầu, “Trò nói đến..., trò nói đến chuyện tắm rửa mấy hôm trước...” vài chữ cuối cùng nói ra, âm thanh nhỏ không khác gì tiếng muỗi vo ve.

Nhưng Trương Diễn lại hiểu rõ, lúc trước nguyên thân thử vài lần ám hiệu đều không được, bí quá hóa liều, có ý để Trương Diễn nhìn thấy thân thể bản thân trong lúc tắm, cứ nghĩ rằng làm vậy có thể cầu dẫn được sư phụ. Ai biết Trương Diễn mắt cũng không chớp một cái, lạnh nhạt phủ thêm quần áo lên người nường. Ngày thứ hai liền đem nguyên thân đồ đạc chuyển khỏi Phụng Chân điện, chuyển đến điện mà Diệp Huyền ở hiện giờ. Nguyên thân trở về liền khóc suốt ba ngày, cho rằng sư phụ đã triệt để chán ghét mình. Sau đó, Diệp Huyền xuyên đến. Diệp Huyền cảm thấy, phương pháp công lược của nguyên thân quả thật là mười phần đều sai.

Lúc này, nường thấy Trương Diễn không trả lời, cũng không dám ngẩng đầu, bàn tay nhỏ bé chỉ dám dùng sức nắm chặt ống tay áo của Trương Diễn. Kim lòng không được mà nức nở, rồi dường như lại sợ Trương Diễn phát hiện, lập tức ngừng nức nở.

Trương Diễn thấy bộ dạng đáng thương của nường cũng không khỏi thở dài: “Đừng khóc, vì sư không có giận trò.”

“Trò, trò mới không có khóc đâu.” Diệp Huyền nấc lên một tiếng rồi ngẩng đầu lên, cặp mắt đen láy đọng đầy nước mắt, lông mi nhẹ nhàng chớp khẽ một cái, giọt nước mắt khẽ lăn xuống.

Trương Diễn cười nói: “Không khóc, vậy trong mắt trò là cái gì?”

“Là do có hạt cát vừa bay vào mắt.” Diệp Huyền hàm hồ trả lời, vừa nói, vừa quạt cường lau đi nước mắt hai bên má, bộ dáng mười phần giống tiểu hài tử. Nường bây giờ đã mười ba tuổi, nhưng khuôn mặt lại đáng yêu giống trẻ con. Khóc thút thít một lát, chớp mũi có hơi ửng đỏ tựa như được điểm son, khiến người ta động lòng.

“Thật sự?!” Diệp Huyền ngay lập tức nín khóc mà nờ nụ cười, vội vàng kéo tay áo Trương Diễn, lau loạn trên mặt, lại kích động kéo ngón tay út của Trương Diễn, “Vậy sư phụ không được dối ý.”

Trương Diễm thoáng sùng sốt, rồi lại hiểu ra là nàng muốn ngoéo tay. Không khỏi cười thầm trong lòng, quả nhiên vẫn là trẻ con. Tức thời vươn ngón tay cái nhẹ nhàng chạm vào ngón tay Diệp Huyền.

“Ngoéo tay, sự phụ sau này liền viễn vãng đều là của ta.” Diệp Huyền mím môi cười. Trương Diễm cảm thấy trong lòng mềm nhũn, nhớ lúc Diệp Huyền còn nhỏ, cũng luôn miệng nói những lời này. Nhưng khi nàng lớn lên, lại không thân cận với sự phụ giống như lúc trước. Đêm đó Trương Diễm không cẩn thận nhìn thấy Diệp Huyền tắm rửa, hẳn hoàn toàn không hoài nghi đây là do đồ đệ mình cố ý gây nên. Chỉ là bỗng nhiên ý thức được, Diệp Huyền đã trở thành một đại cô nương, Trương Diễm cảm thấy rối loạn, lại không thể không lo lắng đến việc nam nữ khác biệt, cho nên mới có chuyện chuyển Diệp Huyền ra khỏi Phụng Chân điện.

Nếu nguyên thân biết được chân tướng sự việc là như thế này, chỉ sợ sẽ tức giận đến mức học máu, đây cũng là nguyên nhân Diệp Huyền nói phương pháp công lược của nàng(nguyên thân) là sai lầm.

Nguyên thân một mực cho rằng vì Trương Diễm coi mình như tiểu hài tử nên bản thân mình mới không lọt được vào mắt xanh của hắn. Liền dốc hết sức ở trước mặt Trương Diễm bày ra mị lực của bản thân, cũng không chịu làm những hành động mang tính khi trẻ con. Nhưng nàng lại quên mất, với một người chính nhân quân tử như Trương Diễm, một khi ý thức được đồ đệ đã trưởng thành thì ngay lập tức sẽ tìm cách kéo dài khoảng cách giữa hai người, tránh làm tổn hại thanh danh của đồ đệ. Trương Diễm tận lực xa cách bản thân thì làm thế nào có thể đẩy ngã hắn. Cho nên Diệp Huyền sẽ làm ngược lại, chỉ cần Trương Diễm vẫn xem mình như tiểu hài tử, nàng có thể quang minh chính đại tiếp cận Trương Diễm. Đến lúc đó lại thân thân một chút, ôm ôm một chút dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, hồn nhiên trong sáng, làm cái gì cũng có thể lý giải.

Trong khi Trương Diễm còn không biết ấu đồ của mình đã hóa sói, vì Diệp Huyền không chịu buông hắn ra nên hắn liền nắm tay dẫn Diệp Huyền đi. Trong lòng bàn tay to lớn của mình bây giờ đang nắm chặt lấy bàn tay vừa nhỏ vừa mềm, bên tai là giọng nói líu ríu của Diệp Huyền, cho dù tính tình hân lạnh lùng, cũng không nhịn được khẽ nhếch khóe miệng cười cười.

Tối hôm đó, Diệp Huyền lại dọn đồ đạc về lại Phụng Chân điện. Lúc này, trăng đã lên cao, Trương Diễm ngồi bên bàn đọc sách, chợt nghe cửa phòng chỉ nha một tiếng, đưa mắt nhìn qua, thì thấy một cái đầu nhỏ đang thấp thò tiến vào. Phát hiện ra bản thân đang nhìn, nàng lập tức rút trở về.

Trương Diễm buông sách: “Còn trốn cái gì nữa, vì sư đã nhìn thấy rồi.” Thân ảnh nhỏ nhỏ phía sau cánh cửa khẽ giật giật, chậm chạp bước ra, trong tay cầm một cái gối đầu, cúi đầu đứng trước mặt bản thân. Trương Diễm nhíu mày: “Trò đây là muốn làm gì?”

“Sự phụ.” Diệp Huyền cắn cắn môi, “Trò muốn ngủ chung với người.”

“Không được.” Trương Diễm không chút do dự từ chối thẳng thừng. Đôi mắt sáng lấp lánh của Diệp Huyền bỗng chốc liền tối đi, tiểu cô nương lại cắn cắn môi, tay gắt gao túm chặt cái gối, không nói thêm câu nào, làm bộ muốn đi ra ngoài.

Trương Diễm nhất thời không đành lòng, bật thốt lên hỏi: “Trò vì sao muốn ngủ cùng vi sư?”

Diệp Huyền nổi giận nói: “Dù sao thì người cũng không đáp ứng ta, ta mới không nói cho người.”

Trương Diễm bật cười: “Vậy nếu vi sư đáp ứng trò, trò có nguyện ý nói cho vi sư biết?”

Diệp Huyền nghe vậy, đôi chân vốn đang chuẩn bị bước ra ngoài ngay lập tức dừng lại. Chỉ thấy nàng đem cái gối ném lên trên giường, lại hoan hô một tiếng nhào lên giường Trương Diễm: “Tốt quá, sự phụ sự phụ, nhanh lên giường ngủ.”

Trương Diễm dở khóc dở cười: “Người cũng đã lớn như vậy, sao còn búống bình như thế.”

Diệp Huyền ngồi xếp bằng trên giường, hướng trước mặt Trương Diễm làm ra cái mặt quỷ: “Ta chỉ búống bình với sự phụ, hừ.”

Trong khi nói chuyện, nàng bất động thanh sắc nhìn quanh bốn phía. Trương Diễm một lòng thanh tu, bởi vậy bày trí trong phòng vô cùng ngăn nắp, đơn giản. Chỉ có một cái bàn, một cái giường, phía sau đều là giá sách.

Thật ra, hẳn đối với Diệp Huyền là thật tâm đau nàng, sùng nàng. Trong điện mà Diệp Huyền chỉ mới ở một ngày, Trương Diễm cũng lệnh cho hạ nhân bày trí tinh xảo, thoải mái. Hắn tu đạo đã ngàn năm, đồ đệ chân truyền cũng có hơn mười người, có hơn phân nửa là thu nhận lúc hắn còn trẻ, theo thời gian, đồ đệ dần dần trở thành bằng hữu, đối với Trương Diễm cũng là kính sợ nhiều hơn là thân cận.

Chỉ có Diệp Huyền, hẳn tự tay dưỡng dục nàng lớn lên, lúc gặp được sinh mệnh nhỏ nhỏ này hẳn đã trải qua cuộc sống thanh lãnh, nhợt nhạt mười mấy năm. Tuy tính tình hắn nghiêm cẩn, nhưng đối với việc Diệp Huyền không chuyên tâm tu đạo, Trương Diễm cũng chưa từng một lần trách móc nặng nề.

Hắn chính là trời sinh tính tình như thế, không biết cách nói chuyện nhẹ nhàng, làm hại nguyên thân luôn cảm thấy sự phụ đối xử với bản thân lãnh đạm, âm thầm thương tâm rồi lệ không biết bao nhiêu lần. Diệp Huyền không khỏi cười nhạt trong lòng, uống phí nguyên thân đối với sự phụ yêu đến chết đi sống lại, liền ngay cả tính cách Trương Diễm cũng chưa từng thăm dò. Đối phó với loại hình mục tiêu này, ngàn vạn lần không thể dè dặt, có chuyện phải nói thẳng ra, nếu không sẽ đem bản thân mình nghiền chết.

Nàng âm thầm tính toán lại kế hoạch đã vạch sẵn trong lòng, sau đó nhiệt tình lớn tiếng gọi: “Sự phụ, ta mệt nhọc, người mau tới ngủ đi.”

Thanh âm mềm mại của tiểu cô nương không ngừng vang lên bên tai, Trương Diễm đành phải buông sách: “Người là cái quỷ nha đầu.”

Diệp Huyền hướng hắn bày ra ánh mắt xem thường, trong lúc lơ đãng, quanh người lộ ra một cỗ mị thái khôn cùng. Trương Diễm không khỏi ngẩn người, lại nhủ thầm chắc là bản thân hoa mắt, tiểu đồ nhi của mình còn cái gì mà mình không hiểu đâu.

Hắn đã là Nguyên Anh chân quân, căn bản là không cần ngủ, nhưng chính là đồ đệ muốn ngủ, hắn cũng chỉ đành liều mình bồi quân tử. Bên người Diệp Huyền xuất hiện một cổ thân thể ấm áp. Nhất thời, Diệp Huyền ngửi thấy một cổ mùi hương thanh nhã, trong mắt khẽ chuyển, liền thuận thế núp vào trong lòng Trương Diễn. Không đợi Trương Diễn kịp phản ứng, tay chân nàng đã gắt gao ôm lấy thân thể nam nhân nóng hừng hực.

“Sự phụ, người đã thật lâu không có ngủ cùng A Huyền.” Nàng nói vậy là do trước kia, lúc nguyên thân sáu tuổi, bởi vì nhát gan sợ bóng tối, nên thường ngủ cùng Trương Diễn. Khi nói chuyện, khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn ở trong ngực Trương Diễn không ngừng cọ cọ: “Cũng đã thật lâu người không có ôm A Huyền.”

Trương Diễn mặc một bộ trù sam màu trắng, trong lúc nàng cọ cọ, liền đem cổ áo hắn cởi mở ra, lộ ra một mảng cơ ngực cường tráng. Diệp Huyền làm ra vẻ ngây thơ không biết gì cả, đem khuôn mặt dán lên trên cơ ngực Trương Diễn, cảm thấy thật ấm áp, lập tức thấy thoải mái mà tiếp tục cọ cọ, lại không biết xấu hổ mà nói: “Sự phụ, người mau ôm A Huyền.” Trương Diễn xấu hổ không thôi, với tình thế bây giờ, hắn làm sao có thể ôm lấy Diệp Huyền. Nhưng khi cúi đầu xuống, liền nhìn thấy ánh mắt vừa tha thiết vừa hồn nhiên, chỉ đành phải đem thân thể Diệp Huyền ôm vào lòng: “Tốt lắm, mau ngủ đi.”

“Vâng.” Diệp Huyền cao hứng lên tiếng, đem cánh tay nam nhân đặt lên trên eo mình, “Không được buông ra nha.” Lần này, Trương Diễn liền triệt để ôm lấy nàng. Thân hình bé bỏng của nữ hài tử nằm gọn trong lòng hắn, thân thể nhẹ nhàng phồng phồng theo nhịp hít thở. Nàng cũng chỉ mặc một bộ trù sam mỏng manh, một tay nắm lấy vạt áo Trương Diễn, một tay đặt ở trên bụng hắn. Người nàng nằm nghiêng, cổ áo buông lỏng khẽ rơi xuống, lộ ra bả vai mượt mà, phía trong cổ áo lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết. Trương Diễn vừa liếc thấy liền vội vàng dời mắt, nhưng thị lực bản thân cực tốt dù chỉ lướt qua cũng nhìn thấy rõ ràng khe rãnh thật sâu giữa hai bầu ngực trắng, cùng hai điểm mềm mại hồng hồng nộn nộn.

Trong lòng hắn nhảy dựng, theo bản năng định đem người Diệp Huyền đẩy ra. Nhưng vừa nhắc tay lên lại dừng lại. Nếu thật sự làm vậy, A Huyền nhất định sẽ thương tâm, nàng chính là toàn tâm toàn ý ỷ lại bản thân ảm thôi. Trương Diễn chỉ đành phải thở than một tiếng, lại buông tay xuống. Đêm nay chắc chắn là một đêm không ngủ.

Hắn thanh tâm quả dục nhiều năm, lúc thiếu niên, từng có không ít yêu nữ mà môn ờ trước mặt bản thân bày ra đủ loại tư thế khiêu khích, nhưng trong tâm không có một chút dao động nhưng đêm hôm nay, Trương Diễn ôm lấy khối thân thể mềm mại, thơm ngát vào lòng lại cảm thấy nổi lòng khó mà thanh tĩnh.

Trong đầu hắn không tự chủ nhớ lại lần trước bắt gặp Diệp Huyền tắm rửa, nữ hài tử kinh hoàng đem hai tay che lại trước ngực, lại không che được phong cảnh mê hoặc nhãn tâm phía dưới.

Hắn vừa nghĩ, liền cảm thấy hạ thân một trận khôn nóng, cúi đầu nhìn xuống nhất thời cảm thấy sợ hãi. Chỉ thấy nơi tiết khó của hắn phồng lên một khối, còn thịt bất tri bất giác cứng lên lại bị một bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tu Tiên. Cấm Dục Sự Phụ-Chương 3

Côn thỉ thô to bị bàn tay nhỏ nắm chặt khiến cho hắn cảm nhận được một loại khoái cảm khó có thể mở miệng chạy thẳng từ đỉnh đầu cho đến hai chân. Trong khi Trương Diễn đang giãy dụa trong khoái cảm, Diệp Huyền không biết nằm mơ thấy gì, trên môi thì nở nụ cười ngọt ngào, còn bàn tay phía dưới thì vô thức vỗ về chơi đùa dương vật của hắn.

Trương Diễn chưa bao giờ cảm thấy kinh hoàng như lúc này, hắn vội vã đem tay Diệp Huyền kéo ra. Bởi vì hoảng hốt động tác của hắn dùng lực quá lớn, khiến Diệp Huyền lười biếng “um” một tiếng rồi tỉnh dậy. Tiểu cô nương vẫn còn buồn ngủ, khẽ dụi dụi đôi mắt: “Sự phụ, trời đã sáng rồi sao?”

Đôi mắt đen nhánh của nàng vẫn còn ngập nhem buồn ngủ, hai má phẫn hây hây đỏ tựa phù dung sau cơn mưa, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, ở bên gáy Trương Diễn tỏa ra từng đợt hương thơm. Sau đó, Trương Diễn kinh hoàng phát hiện dương vật đáng xấu hổ của bản thân lại trướng lớn thêm một vòng.

Đại khái là phát hiện ngoài cửa sổ vẫn là màn đêm đen kịt, Diệp Huyền lầu bầu một tiếng: “Sự phụ trứng thối, A Huyền đang nằm mơ mà.” Cũng không quan tâm Trương Diễn sắc mặt vẫn cứng ngắc, nàng lập tức chui vào trong lòng nam nhân, tay chân giống nhau bạch tuộc, đem Trương Diễn ôm thật chặt. Lúc Trương Diễn lấy lại tinh thần, tiểu đồ nhi đã ngủ say, bàn tay nhỏ bé bây giờ an phận đặt trước ngực hắn nhưng còn thịt của hắn vẫn một mực cứng rắn.

Phía bụng dưới phảng phất như có một trận lửa nóng đang thiêu đốt, Trương Diễn nằm thẳng tắp trên giường, trong lúc nhất thời tâm thần khó lòng bình tĩnh lại. Có lẽ, bản thân nên tìm một người đạo sĩ? Hắn đột nhiên suy nghĩ, cho dù tu vi cao tới đâu, hắn vẫn là một nam nhân bình thường. Nam nhân có phản ứng sinh lý, Trương Diễn tự nhiên cũng sẽ có. Việc này cho dù là phản ứng sinh lý hay là cảm xúc dao động chỉ cần niệm một lần thanh tâm quyết, tất cả ngay lập tức sẽ biến mất.

Nhưng tình huống bây giờ... Trương Diễn tập trung tinh thần niệm đến mười lần “đạo đức thanh tâm Minh Thần thư”, còn thịt trong khó gian vẫn như trước chưa từng nuyễn (mềm) xuống. Ngày mai, hắn thầm nghĩ, tuyệt đối không thể mềm lòng cho Diệp Huyền ngủ cùng mình. (thứ lỗi cho mk, mk k

biết edit cái tên này ntn dành để nguyên vậy)

#

Lúc điệp Huyền tỉnh dậy, bên ngoài cửa sổ nắng vàng rực rỡ, ánh nắng xuyên qua khe hở rơi xuống mặt đất lấp lánh ánh vàng, phần đệm bên cạnh hơi nhàu chứng tỏ đã từng có người ngủ ở đây. Chỉ là bây giờ người đã không ở đây, nhưng mùi hương nhàn nhạt vẫn còn lưu lại trong không khí. Diệp Huyền tham luyến hít vào mùi hương đó, trong lòng nhẹ nhàng khoan khoái. Trương Diễn trời sinh thích sạch sẽ, lại không đốt huân hương, quanh năm trên quần áo luôn thoang thoảng mùi hương giống như thảo mộc thanh nhã, tươi mát.

Nam nhân này chất lượng siêu cao, bản thân mình nếu đem lần đầu tiên cho hắn, vẫn cảm thấy có lỗi, Diệp Huyền không có tiết tháo tuồng tượng. Tối ngày hôm qua, lúc ban đầu Diệp Huyền cố ý giả bộ ngủ để đùa giỡn Trương Diễn, nên bộ dạng hoảng loạn, rối rắm không biết làm thế nào của Trương Diễn nhìn rõ mồn một.

Nàng âm thầm đắc ý trong lòng, vốn dĩ định tiến thêm một bước, nhưng lại sợ tiến triển quá nhanh sẽ khiến Trương Diễn hoài nghi. Chỉ có thể kiềm chế sắc tâm đem Trương Diễn hạ gục xuống, để Trương Diễn một mình trần trọc không yên, còn bản thân thoải mái nằm ngủ, cũng không biết Trương Diễn đêm hôm qua làm như thế nào mà vượt qua. Trong lúc nàng đang cân nhắc, chợt nghe tiếng bước chân, Trương Diễn đã trở lại. Hắn hiển nhiên là vừa mới tắm xong, chỉ mặc một kiện trường bào màu xanh, một đầu tóc đen xõa tung trên người, khí chất thanh lãnh trên người giảm bớt không ít, lộ ra một cỗ nhu hòa nhàn nhạt. Diệp Huyền vừa nhìn thấy hắn, cười đến độ hai mắt cong cong, đôi chân nhỏ nhắn chạy nhanh đến trước mặt Trương Diễn, cũng không biết lấy chỗ nào ra một chiếc trâm cài tóc: “Sur phụ, để A Huyền búi tóc cho người.”

Trương Diễn thấy nàng vẫn chưa mặc quần áo tử tế, trên người chỉ mặc áo lót rộng lưng thùng, định mở miệng trách cứ nàng lại thấy tiểu đồ nhi chạy đến trước mặt mình, vẻ mặt tha thiết, ngược đôi mắt to tròn lên nhìn mình, hai tay giơ lên một chiếc trâm ngọc. Ngay lập tức hắn lại mềm lòng, mặc cho Diệp Huyền kéo mình ngồi lên trên ghế còn nàng thì giẫm lên trên một chiếc ghế khác, hai tay nâng mái tóc của Trương Diễn lên, ghé chóp mũi vào người người: “Sur phụ, tóc người thơm quá.”

Nàng bày ra bộ dạng con chó nhỏ chọc Trương Diễn bật cười, khác với nụ cười lúc trước mang chút lạnh lùng, bây giờ trong mắt hắn cũng đọng đầy ý cười, chân mày cũng theo đó mà hạ xuống nhu hòa hơn. Không khí trong phòng như dòng nước lững lờ trôi... điệp Huyền đem thanh ngọc trâm cắm vào trên búi tóc của Trương Diễn, rồi xoay trái xoay phải đánh giá một phen, bỗng bất ngờ hôn bẹp một cái lên mặt Trương Diễn. Trương Diễn sững sờ, rồi lập tức nhú mày nói: “Ồ nháo.”

Diệp Huyền vẫn không chút sợ hãi, ngược lại ôm cổ Trương Diễn cười khanh khách: “Sur phụ, trong dân gian có phong tục, tướng công sẽ giúp nương tử của mình cài trâm lên tóc. Sur phụ là nương tử của ta, còn ta là tướng công?” Trương Diễn dờ khóc dờ cười: “Trò ở chỗ nào xem được những thứ lung tung đó, tiểu quý nương bình, trò có biết tướng công với nương tử là gì không?”

Diệp Huyền từ nhỏ lớn lên ở phái Thương Lan, xung quanh lui tới đều là đồng môn dốc lòng học đạo bởi vậy Trương Diễn cho rằng nàng không hiểu ý nghĩa thật sự của cách xưng hô trong dân gian.

“Ta tất nhiên là biết.” Diệp Huyền quệt quệt cái miệng nhỏ nhắn, “Tướng công cùng nương tử là những người sẽ vĩnh viễn sống cùng nhau, giống như ta với sur phụ bây giờ.” Lúc nàng nói câu này lại cố ý dùng ánh mắt vừa hồn nhiên vừa chân thành nhìn Trương Diễn.

Chỉ thấy Trương Diễn bỗng giật mình, thần sắc có chút mất tự nhiên, lại nhanh chóng che giấu đi, ngữ khí cũng thay đổi: “Trò đã tỉnh, liền đem gối trở về phòng đi.”

Diệp Huyền chớp chớp mắt: “Vì sao phải đem về?”

Trương Diễn thấy nàng thần sắc mờ mịt không rõ, trong lòng có chút không nhẫn nại, nhưng vẫn thần nhiên nói: “Đêm nay trò về phòng mình mà ngủ.” Diệp Huyền nhất thời ngẩn ra, một lúc lâu sau mới hồn thân lại chớp chớp mắt, nhỏ giọng hỏi: “Sur phụ, ta đã làm gì khiến người tức giận sao?”

Chỉ mới mấy ngày mà nàng đã hỏi câu này lần thứ hai, Trương Diễn than nhẹ trong lòng, nàng một mực hỏi rằng có phải bản thân chọc sur phụ tức giận, lại không biết rằng sự thật là bản thân không còn mặt mũi nào mà đối mặt với nàng. Trương Diễn trầm mặc không nói, cảm thấy đau đầu không dứt. Diệp Huyền thấy thế, nhất thời nước mắt nhịn không được rơi xuống. Lúc nàng khóc không có phát ra âm thanh, mà nước mắt lại cứ một giọt tiếp một giọt tí tách rơi xuống mặt đất, vỡ tan không chút dấu vết.

Hơn nửa ngày, Trương Diễn vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, nhin không được đảo mắt qua nhìn, liền thấy khuôn mặt Diệp Huyền đầy nước mắt. Tâm Trương Diễn thoáng chút như bị nắm thật chặt, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, vốn định trách cứ nàng vài câu nhưng đến cuối cùng vẫn là thương tiếc Diệp Huyền, chỉ cố ý trầm giọng nói: “Bảo trò về phòng của mình, chẳng lẽ là vì sự ủy khuất trò?”

Diệp Huyền muốn lên tiếng, nhưng vừa mở miệng âm thanh nức nở liền bật ra. Nàng vội vàng dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn bật ra tiếng khóc thút thít, tiếng nức nở nghẹn trong cổ họng, đem khuôn mặt hoa lệ đái vũ nghẹn đến đỏ bừng. Trong lòng Trương Diễn căng thẳng, nên ngay cả khi giọng nói của hắn trở nên nhẹ nhàng hơn hắn cũng không có phát hiện: “Chớ khóc, trò nếu là không muốn, liền nói cho vi sư nghe, đến cùng là tại sao?”

Hắn còn chưa dứt lời, Diệp Huyền nhất thời khóc càng lớn tiếng hơn, đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn lau lung tung trên mặt một trận, giọng nói hàm chứa ủy khuất cùng oan ức: “Sur phụ, sur phụ có phải hay không không cần trò nữa? Trong môn phái, sư môn sư diệt đều nói là người không cần trò nữa mới đem trog đuổi ra khỏi Phụng Chân điện... còn nói trò là thứ không ra gì, đã mười mấy tuổi rồi mà vẫn là Trúc Cơ kỳ, căn bản không xứng làm đồ đệ của người... còn nói, còn nói người ghét bỏ trò, muốn đuổi trò đi.”

Nàng vừa khóc vừa nói âm thanh không rõ ràng câu chữ cũng lộn xộn, nhưng Trương Diễn là loại người nào, tất nhiên ngay tức thì hiểu rõ Diệp Huyền ý tứ. Khuôn mặt hắn trầm xuống, xem ra bản thân là trưởng lão Phụng Chân điện nhưng lại quá khiêm tốn, trong môn phái thế nhưng lại có người không có

mắt dám đánh chủ ý lên Phụng Chân điện, lại còn dám khi dễ Diệp Huyền!

Nghĩ đến việc hần đem Diệp Huyền chuyển ra khỏi Phụng Chân điện lại khiến một số người nổi lên tâm tư không an phận. Mà hành động của Diệp Huyền cũng dễ dàng hiểu được, nàng rất sợ sự phụ sẽ thật sự không cần bản thân nữa, cho nên một lòng muốn dính lên người sự phụ. Nếu Trương Diễn thật sự nhân tâm đem nàng đuổi trở về phòng, tiểu cô nương sợ là bị tổn thương thấu tâm đi. Thôi thôi, Trương Diễn lại thàn than một tiếng: “Trò còn tiếp tục khóc, vì sự liên thật sự không cần trò nữa.”

Diệp Huyền nghe vậy ngay lập tức ngừng khóc, ngược đôi mắt to tràn đầy lo sợ, nghi hoặc lại có chút đáng thương mà nhìn Trương Diễn, lòng Trương Diễn liền mềm nhũn. Hần hướng Diệp Huyền vẫy vẫy tay: “lại đây cùng ta đi rửa mặt.”

Diệp Huyền thút tha thút thít một tiếng: “Vậy, vậy gói đầu thì...”

“Không cần đem đi nữa.”

Diệp Huyền vội nín khóc, lấy tay áo ở trên mặt lau loạn một trận, rồi sung sướng nở nụ cười tươi rói: “Vâng!”

Trương Diễn khẽ búng lên trán nàng: “Quý khóc nhè.”

“Sự phụ xứng thôi, không cần lại đặt ngoại hiệu lung tung cho người ta.”

Trương Diễn nắm lấy tay nàng, im lặng không nói, nhưng khóe môi lại cong lên, làm thế nào cũng không giấu nổi nụ cười.

#

Đến buổi tối, Trương Diễn lại kim lòng không được vì bản thân lúc sáng mềm lòng mà hối hận. Ở trong lòng hần bây giờ là Diệp Huyền đang nằm nghiêng, nằm đêm nay mặc áo lót màu hồng nhạt, da thịt trước ngực trắng như tuyết, vừa giống như bạch ngọc vừa giống như cánh hoa phù dung, hết sức động lòng người.

Cách vài vóc phập phồng lên xuống, phía trước bầu ngực cong cong là hai quả anh đào kiều diễm đỏ như chu sa. Tuy rằng cách một tầng tơ lụa mỏng, nhưng lấy bản thân Trương Diễn thị lực, lại thêm vài vóc ngày hè vốn là trong suốt, đập vào trong tầm mắt là hai khỏa anh đào nho nhỏ, căn bản là muốn quên cũng không quên được. Mà đây vẫn không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất.

Hần không biết rốt cuộc tâm tình của bản thân bây giờ là như thế nào, trong bóng đêm, chỉ nhìn thấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt lên vật ở giữa hai chân hần. Trong lúc Diệp Huyền vô thức đưa tay vuốt ve, nguyên bản còn thịt đang an phận thủ thường lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng cứng rắn, rất nhanh, liền cứng thẳng thành một cán thô dài, cơ hồ muốn đem vài dẹt xuyên thủng. Theo Diệp Huyền không quy luật nhẹ nhàng vuốt ve, còn thịt bắt đầu run run nảy lên. Trương Diễn khí huyết dâng trào, cổ họng khô rát, phải dùng hết khí lực toàn thân, mức chế trụ được xúc động do bàn tay bé nhỏ đặt tại hạ thể mang lại.

Hần hít một hơi thật sâu, dè dặt cẩn trọng chống nửa người ngồi dậy, hần tính toán hất bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyền ra. Nào ngờ Diệp Huyền bỗng giật giật, bàn tay đang đặt trên còn thịt của hần bỗng nắm chặt, đem thô to dương vật của hần nắm trọn trong tay. Trương Diễn khẽ rên một tiếng, chỉ cảm thấy quy đầu giật giật, kém chút nữa đem nguyên dương bắn ra. Hần vội vã nhìn xuống xúc động muốn bắn tinh, há mồm thở dốc vài tiếng, mới dần dần cảm thấy bình tĩnh lại.

Chính là bụng dưới vẫn như trước có cảm giác nóng như lửa đốt, ngược lại Diệp Huyền lúc này lại bất động, tay nhỏ bé yên tĩnh nắm giữ Trương diễn còn thịt, cách một tầng vải vóc mỏng manh, Trương Diễn có thể tinh tế cảm nhận được lòng bàn tay của nàng có bao nhiêu non mềm.

Hần không khỏi ảo não ngồi trên giường suy nghĩ, đồ nhi của mình từ khi nào lại học được thói quen xấu này, vì sao... chỉ cần nằm ngủ, sẽ sờ sờ nơi đó của mình...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tu Tiên. Cẩm Dục Sự Phụ-Chương 4

Khi một việc làm đã biến thành thói quen, người lại muốn thay đổi nó, thì sẽ nhận ra rằng điều này là vô cùng khó khăn. Liên tục mấy tháng bị tiểu đồ đệ trong lúc ngủ nắm chặt còn thịt mình, bản thân Trương Diễn vốn là người có tâm tính kiên định lại bất ngờ phát hiện ra rằng mình thế nhưng đối với việc này đã có xu hướng mặc kệ.

Hần cũng không phải không suy nghĩ biện pháp để giải quyết tình trạng này, đáng tiếc là, mặc kệ là đem Diệp Huyền đánh thức, hay là đem tay nàng hất ra, đến cuối cùng nàng vẫn luôn lại một lần nữa ghé vào trong lòng Trương Diễn, bàn tay lại nắm lấy dương vật đang cương cứng của hần, giống như đó là một thứ trân bảo hiếm có. Có một lần hần thực sự rất khổ não, hần thi triển phép thuật chế trụ trên người Diệp Huyền. Tiểu cô nương nửa đêm tỉnh lại phát hiện trong tay không có cảm xúc quen thuộc, liền khóc lớn lên. Nàng khi đó nửa tỉnh nửa mê, nước mắt lại liên tục rơi xuống, trong chiếc miệng nhỏ nhắn tràn ra âm thanh nỉ non: “Ta muốn... Sự phụ, trả lại cho ta...”

Trương Diễm sững sốt mất một lúc lâu cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc thân thể, còn cho nàng... hay là, Diệp Huyền cho rằng cơn thịnh của mình là đồ chơi? Trương Diễm tất nhiên là không có khả năng đem vấn đề này đi hỏi Diệp Huyền, chỉ có thể cam chịu thỏa hiệp với thói quen xấu của đồ đệ. Tệ hơn là, “thói quen xấu” của Diệp Huyền càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng hơn. Trong lúc ngủ, nằm trong lòng Trương Diễm cựa quậy, không cẩn thận liếm liếm trước ngực hắn là việc nhỏ. Cách đây mấy ngày, không biết Diệp Huyền nằm mơ thấy cái gì, làm nhảm trong miệng vài tiếng, liền a ô một tiếng cắn vào đầu vú Trương Diễm. Trương Diễm nhất thời cứng đờ cả người, chỉ cảm thấy chiếc lưỡi mềm mại ở trên đầu vú mình liếm nhẹ một vòng, hàm răng lại áp sát vào, hung hăng nghiền nát một phen.

Trương Diễm là Nguyên Anh chân quân, thân thể vô cùng cứng rắn, một chút khí lực của Diệp Huyền tất nhiên là không thể làm hắn bị thương. Nhưng khi bị hàm răng nhỏ cắn lên đầu vú vài lần, lại khiến cả người hắn trở nên tê dại, hạ thân bạo tử. Dựa vào ý chí kiên định hơn người hắn gian nan đem tiếng rên rỉ trong yết hầu ép xuống. Trương Diễm vừa định đem đầu của Diệp Huyền nhắc lên, rồi hung hăng giáo huấn nàng một trận. Nào ngờ cái lưỡi nàng liếm nhẹ một vòng rồi lưu loát lật người, tiếp tục ngủ say sưa.

Trương Diễm cả người tràn ngập dục hòa mà không có cách nào phát tiết, chỉ có thể nằm ở trên giường giường mắt nhìn trần nhà. Trương chân nhân oai phong một cõi, chưa bao giờ cảm thấy nghẹn khuất như thế, thế nhưng hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Về chuyện hai người phản phòng, thì càng là chuyện không có khả năng. Trương Diễm đã vài lần làm mặt lạnh cự tuyệt cho phép Diệp Huyền ngủ cùng bản thân, cuối cùng bản thân lại không đành lòng nhìn khuôn mặt đồ đệ đầy nước mắt, kết quả đều là hắn chịu thua nàng. Hắn cũng không phải chưa từng tự hỏi bản thân nhưng trải qua mấy trăm đêm đồng giường cộng chằm, Trương Diễm đã sớm quen với sự tồn tại của Diệp Huyền. Hắn không cần giấc ngủ, trong vô số đêm khuya trước đây, đều chỉ có ngọn đèn bầu bạn cùng hắn cô độc khổ tu.

Vậy mà chẳng được bao lâu, mỗi khi màn đêm buông xuống, bản thân lại dựa theo bản năng nằm trên giường, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia. Người tu đạo, vốn là tính tình ngay thẳng, bộc trực. Trải qua vô số lần tự hỏi lòng mình, Trương Diễm chỉ có thể thừa nhận, bản thân, đã yêu tiểu đồ đệ của hắn.

Hắn không có cách nào đối với phần tình cảm này làm như không thấy, nếu như thật sự làm như thế, Trương Diễm cũng không còn là Trương Diễm. Nhưng phần tình cảm này lại không thể nói ra, không phải tại vì bối phận của hai người. Ở trong Tu Chân giới vốn không quá coi trọng vấn đề bối phận, nếu hai người tâm đầu ý hợp việc thầy trò kết làm đạo侶 không phải ít. Nhưng điều khiến Trương Diễm khó có thể đối mặt chính là tâm tính trẻ con của Diệp Huyền. (Diệp Huyền trĩ tử chi tâm, đây là nguyên văn cv, k bik mk edit vậy có đúng k nữa)

Nàng hồn nhiên, ngây thơ như thế, đối với tình cảm nam nữ hồn nhiên không biết, Trương Diễm làm sao có vào dự đồ nàng vào lúc này. Bây giờ, hắn chỉ có thể kiệt lực tử thủ với chính mình, lấy thân phận là trưởng bối mà chăm sóc Diệp Huyền, chứ không phải là một người nam nhân. Nếu như Diệp Huyền biết được suy nghĩ của Trương Diễm, chỉ sợ sẽ phải hối hận đến nỗi muốn đập đầu vào tường. Sấm vai tiểu cô nương hồn nhiên ngây thơ quá thuận lợi, cuối cùng lại khiến bản thân bị hớ.

Nàng bây giờ đã quá chìm đắm trong trò chơi đùa giỡn sư phụ cấm dục, mỗi đêm đúng giờ đúng địa điểm lại tiếp tục ăn đậu hũ, chơi đến bất tri giác nhạc hồ (vui đến quên trời quên đất). Trong lòng Diệp Huyền không khỏi cân nhắc, điểm mấu chốt của sư phụ đại nhân đến cùng là nơi nào? Nàng là người thuộc phái hành động, vừa nghĩ tới, liền quyết định đi thăm dò một phen. Vì thế, đêm nay khi Trương Diễm trở lại phòng, liền nhìn thấy một màn khiến hắn khí huyết dâng trào.

Chỉ thấy cặp đùi trắng muốt của Diệp Huyền đều lộ ra ngoài, mông nhỏ tròn tròn nhếch lên cao, cũng không biết ghé vào trên giường làm gì, cái mông nhỏ mềm mại uốn éo, theo động tác của nàng, lộ ra hoa huệ nho nhỏ màu hồng nhạt.

“Sư phụ!” Diệp Huyền nghe thấy tiếng bước chân của Trương Diễm, lập tức vui vẻ hoan hô một tiếng, chạy chân trần đến trước mặt hắn, ôm lấy cơ thể đang ngậy ra như phồng của sư phụ. “Sư phụ, người sao vậy?” Tiểu cô nương mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng, phát hiện ra vẻ mặt của sư phụ có chút không đúng. Nàng thấy Trương Diễm không đáp, liền thuận theo ôm thắt lưng Trương Diễm, đem hai chân cũng quắp lên.

Đây là động tác mà lúc bình thường nàng thích làm nhất, muốn sư phụ bế, chỉ cần nhẹ nhàng kẹp một chút, Trương Diễm sẽ cẩn thận nâng nàng lên, ôm chặt lấy nàng trong khuỷu tay hắn.

Mà lần này cũng không ngoại lệ, nhìn thấy Diệp Huyền mở hai chân ra, lỗ lỏ hộ khẩu trực tiếp dán lên lưng bản thân, Trương Diễm nhất thời hoảng hốt. Hắn vội vàng đem Diệp Huyền nhắc lên, tay phải nắm lấy eo nhỏ của nàng. Diệp Huyền cảm thấy có chút ngứa ngáy, theo bản năng nhúc nhích cơ thể, lần lại chính là vừa vặn, bàn tay Trương Diễm, liền chạm đúng nơi ở giữa hai chân của nàng.

Bàn tay to lớn nóng bỏng bao phủ lên hộ khẩu mềm mại của thiếu nữ, lòng bàn tay nam nhân có chút thô ráp, chỉ vừa nhẹ nhàng động, liền mang đến cho Diệp Huyền cảm giác tê ngứa cùng với khoái cảm khác thường.

Diệp Huyền “ưm” một tiếng, lập tức mềm nhũn nằm trong lòng Trương Diễm. may mà nàng còn nhớ rõ bản thân mình là một tiểu cô nương không rành thể sự, nên đành phải nén xuống lòng tràn đầy xuân tình, khuôn mặt ửng hồng nhìn Trương Diễm: “Sư phụ, ngứa...”

Thần sắc trong mắt Trương Diễm thay đổi trong nháy mắt, trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyền có cảm giác như đã nhìn thấy một con mãnh thú, gấu gao nhìn chăm chăm bản thân, dường như sẽ bạo khởi ngay lập tức, nuốt gọn nàng vào bụng. Cuối cùng cũng bị mình đẩy ngã sao? Diệp Huyền cảm thấy vô cùng kích động.

Nhưng ngay sau đó, nàng thấy Trương Diễm giận tái mặt, đem bản thân thả xuống trên ghế tựa, lạnh giọng trách mắng: “Ồ nháo!” rồi không chút do dự xoay người rời khỏi phòng. Cái kia, tình huống bây giờ có vẻ không đúng lắm... ngày thứ hai, Trương Diễm sai đồng tử tới tìm Diệp Huyền, lại một lần nữa chuyển đồ đạc của Diệp Huyền ra khỏi Phòng Chân điện.

Diệp Huyền nhất thời há hốc mồm, chẳng lẽ tối hôm qua nàng đùa giỡn quá mức? Đáng lẽ kết quả phải là sư phụ đại nhân hóa thân thành sói, đem tiểu

bạch thổ ăn sạch sành sanh. Nhưng, tình huống hiện tại là như thế nào? Bất kể vì sao, nàng cũng tuyệt đối không chấp nhận kết quả lại bị đuổi ra khỏi Phòng Chân điện.

Diệp Huyền quệt quệt miệng, quyết định đi tìm Trương Diễm. chỉ một đêm không gặp thế nhưng Diệp Huyền cảm thấy sự phụ có chút thay đổi. Trương Diễm ngồi bên cửa sổ, trên người khoác đạo bào huyền sắc giống như lần đầu tiên Diệp Huyền gặp hắn. hắn ngồi xoay lưng về phía nàng, Diệp Huyền không thể nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn. chỉ thấy bàn tay đang nắm lấy gáy sách của hắn, đầu ngón tay hơi hơi trắng bệch. “Sự phụ.” Diệp Huyền đáng thương hề hề mở miệng.

“Trò không cần nói nữa.” Không đợi nàng nói xong, Trương Diễm lạnh nhạt nói, “Ngoan ngoan chuyển đến Vọng Tinh Phong đi, mỗi tháng vào ngày mười năm và mười mười, vì sự sẽ sai người gọi mang trò đến đây.” Ngữ khí của hắn cũng không tính là quá nghiêm khắc, nhưng Diệp Huyền vừa nghe xong liền cảm thấy cả trái tim đều rơi xuống đáy cốc.

Trương Diễm là người vui giận đều không thể hiện trên mặt, lúc hắn cực kỳ cao hứng hoặc cực kỳ tức giận, đều trung ra sắc mặt nhàn nhạt, ngữ khí lúc nói càng bình tĩnh. Hiện nhiên, bây giờ là lúc hắn đang cực kỳ tức giận. lúc này, hắn quyết định bất kỳ việc gì, đều sẽ không có chuyện thay đổi. Sự tình đến cùng là có vấn đề ở chỗ nào? Diệp Huyền nghĩ mãi cũng không ra, nàng vừa khóc, vừa ở trong lòng mắng bản thân làm hỏng chuyện. đáng tiếc mặc kệ nàng khóc có bao nhiêu thê thảm, Trương Diễm lần này đều bắt sở vì động.

Hắn dường như đã biến thành Nguyên Anh chân quân lạnh lùng, cứng rắn dùng tư thế cao cao tại thượng mà nhìn Diệp Huyền, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng. Nhu tình mất ý của ngày xưa, giờ khắc này đều hóa thành bọt biển, tan biến không chút dấu vết. Diệp Huyền càng khóc trong lòng càng cảm thấy ủy khuất. Cũng không biết là chịu ảnh hưởng của nguyên thân, hay là nàng đã thực sự nảy sinh cảm tình đối với nam nhân như ngọc kia.

Cũng không biết đã khóc bao lâu, Diệp Huyền cảm thấy cả đầu đều choáng váng, xuyên qua tâm mắt mơ hồ, nàng chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trương Diễm, vừa thương tâm lại vừa tuyệt vọng, nàng oán hận bỏ lại một câu “Sự phụ đại phôi đàn!”, tiểu cô nương cuối cùng chạy thẳng ra ngoài mà không thêm nhìn lại.

Thân ảnh bé bỏng ấy vừa rời khỏi, Trương Diễm cảm thấy cả người đều hư thoát, thở dài một hơi. Nếu như Diệp Huyền kiên quyết không đi, hắn thực sự sợ bản thân không thể kiên trì hạ quyết tâm, đêm đó Trương Diễm phải dùng hết khí lực toàn thân mới chế trụ được xúc động muốn hôn lên môi Diệp Huyền. Nếu vẫn tùy ý để bản thân và Diệp Huyền tiếp tục sớm chiều ở chung, rồi sẽ có một ngày, hắn sẽ làm ra loại hành vi không bằng cảm thú.

Cứ như vậy đi, hắn thở dài trong lòng, lúc này nhân tâm chặt đứt về sau sẽ dần buông xuống được. “Minh Nguyệt.” Hắn đứng thẳng người, gọi đồng tử đang đứng hầu ngoài cửa điện vào, “Thông truyền Phụng Chân điện, ta muốn bế quan nửa năm, ai tới cũng không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tu Tiên. Cấm Dục Sự Phụ-Chương 5

Thời gian nửa năm thoáng cái đã trôi qua, Trương Diễm từ từ mở ra hai mắt, từ giữa ngày hè đã chuyển sang ngày đông giá rét. Ba ngàn dặm núi Thương Lan tuyết trắng phủ đầy, vách đá dựng đứng thấp thoáng sau mây mù cũng đã bị tuyết phủ kín. Hắn cất bước ra khỏi điện, một trận gió lạnh phả vào mặt, Trương Diễm cũng không thấy lạnh, chính là dù đứng giữa trời đầy tuyết, trong tâm hắn là một mảng mềm mại, không hề có cảm giác vắng vẻ.

“Chân quân.” Đồng tử đứng hầu ngoài cửa điện vội vàng chạy đến chào hỏi. Trương Diễm há miệng thở dốc, trong lòng rõ ràng muốn hỏi tin tức của người nọ, lời nói đã đến bên môi, lại nghẹn ở cổ họng, đành thân nhiên nói: “Trong điện gần đây như thế nào, có phát sinh chuyện gì không?” Đồng tử mang theo thần sắc kính cẩn đáp lời: “cũng không có việc gì lớn, đúng rồi...” hắn bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, “Diệp sư thúc một thời gian trước đã xuống núi lịch lãm.”

Đồng tử cúi đầu, một lúc lâu sau, mới nghe nam nhân dùng ngữ khí không chút mập mờ nói: “Cũng tốt, ra ngoài lịch lãm, có thêm kiến thức...” Rồi gặp được nam tử tuổi tác tương mạo tương xứng, sẽ không còn xem lão gia hỏa như bản thân là bảo bối. Trương Diễm cũng không biết trong lòng mình bây giờ là loại tư vị gì, hắn đứng tại chỗ hồi lâu mới hồi thần, phát tay nói: “Người lui xuống đi.” Đồng tử ngăn ra: “Chân quân ngài lại muốn bế quan nữa sao?” Trương Diễm còn chưa kịp trả lời, cách đó không xa bỗng truyền đến một trận bước chân dồn dập, một đồng tử trong Phòng Chân điện vội vàng chạy tới, vừa thở hổn hển vừa nói: “Mau! Mau thông tri chân quân... Đã, đã xảy ra chuyện!”

“Xảy ra chuyện gì?” Mỉm cười Trương Diễm nhảy dựng. Đồng tử đó đầu tiên sững sờ ngăn người, sau mới vội vàng nói: “Không tốt, chân quân, Diệp sư thúc đã xảy ra chuyện!” ngày hôm nay, khi đang trực trong thần điện, đồng tử đột nhiên phát hiện ngọc bài trong nội điện Phòng Chân điện bỗng nhiên phát ra ánh sáng chính là tín hiệu xin cứu của đồ đệ, mà tín hiệu này lại là do Diệp Huyền truyền đến. Trong điện không ai không biết, vị Diệp sư thúc này là ái đồ của Trương chân quân, vạn lần không thể xảy ra sơ suất.

Hắn vừa dứt lời, liền thấy Trương chân quân vốn bình tĩnh vô ba trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt. Sau đó, hắn cảm thấy hoa mắt, thân ảnh chân quân liền triệt để biến mất, nghĩ đến việc phải đi cứu Diệp sư thúc, đồng tử kia không khỏi thắc mắc: “Chân quân đi vội vàng như vậy, cũng đâu biết Diệp sư thúc đang ở nơi nào?” Đồng tử canh giữ cửa điện liền cười nói: “Người có điều không biết, trên người Diệp sư thúc đã được chân quân thi ấn, hai người máu huyết tương liên, chân quân tự nhiên biết được Diệp sư thúc đang ở đâu.”

Trương Diễm không hề biết đến cuộc nói chuyện giữa hai đồng tử, lúc này cả người hắn đang tràn ngập lửa giận, trong lòng vừa giận lại vừa sợ. Giận là vì

Diệp Huyền gặp nạn, mà không dẫn động pháp ấn của bản thân thi triển trên người nàng. Nếu như đồng tử kia không kịp báo cho mình, nàng chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm. Sợ là vì không biết được tình trạng hiện giờ của Diệp Huyền, chỉ cần nghĩ đến việc tiêu đồ nhi có khả năng bị thương, Trương Diễn liền cảm thấy trong ngực một trận quặn đau.

Dựa theo pháp ấn, hần tựa như một trận gió lạnh, chỉ trong chót mắt đã bay xa ngàn dặm. Đứng ở nơi cao nhất Vân Đoan, Trương Diễn nhìn thấy rõ ràng đám mảnh thú đang rục rịch dưới kia, liền nhất thời cảm thấy sợ hãi. Trong thế giới Tu Chân, có một loại gọi là thông u dị thú. Còn thú này thích sống theo bầy đàn, trời sinh tính tình hung mãnh, nhưng có nhiều tu sĩ lại muốn bắt giết chúng. Mà nguyên nhân bắt giết, không phải do lông của chúng đáng giá, cũng không phải do trên người chúng có bộ phận gì có linh tính.

Mà bởi vì đám thông u thú này có khả năng phân bố ra một loại chất thôi tình. Nhân loại chỉ cần ngửi được, mặc kệ tu vi cao bao nhiêu, đều cũng sẽ bị tình dục khống chế, phải cùng người khác giới ân ái một hồi, nếu không kết quả duy nhất là thất khiếu chảy máu không ngừng cho tới chết.

Hai mắt Trương Diễn bốc hỏa, bàn tay khẽ động, Quang Mặc Vân kiếm đã nằm trong tay. Một trận bạch quang xuất hiện, chỉ nghe “oanh ầm ầm” mấy tiếng, trong chớp mắt, mấy trăm con thông u thú phía dưới đã trở thành bột mịn. ngay lúc xuất ra kiếm quang kia, hần đã đáp mây bay xuống, tay áo nhẹ phất một cái, đã đem Diệp Huyền ôm vào trong ngực. “A Huyền.” Hần vừa mở miệng, thanh âm đã khàn khàn lợi hại.

Thần chí Diệp Huyền là một mảng mơ hồ, lúc trước đã dốc hết toàn lực cùng thông u thú đánh nhau, bất quá chỉ dựa vào một điểm ý thức thanh tỉnh. Từ trong hỗn độn, nàng bỗng nhiên ngửi thấy được một trận mùi thơm dễ chịu mà quen thuộc. Giống như mùi hương bên gối mà trước kia lúc nàng tỉnh dậy mỗi sáng ngửi được, yếu ớt thờ dài một hồi. “Sur phụ...” Diệp Huyền vừa mở mắt nước mắt đã không nhịn được mà rơi xuống.

Trương Diễn cảm thấy trong lòng đau như cắt: “Chớ khóc, vì sư đã ở đây rồi.” Thanh âm của thiếu nữ tựa như con mèo nhỏ: “Sur phụ, ta tưởng người sẽ không bao giờ để ý đến ta nữa.” Nàng vươn bàn tay nhỏ bé ra, gắt gao bắt lấy vạt áo Trương Diễn, “Sur phụ, ta thấy rất khó chịu.” Trương Diễn tất nhiên là biết Diệp Huyền khó chịu, cánh tay mà hần ôm thiếu nữ lúc này đang run nhè nhẹ. Nếu như hần không cứu Diệp Huyền, thì nàng sẽ chết. Nếu như hần cứu Diệp Huyền, thì chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không bằng cảm thú. Nhưng muốn bảo hần đem Diệp Huyền giao cho nam nhân khác, thì chính là có chết hần cũng không làm được

“A Huyền.” Trương Diễn dè xuống cơ thể đang vụng vụng không ngừng của thiếu nữ, “Ngươi nghe vì sư nói, ngươi đã trúng dâm độc của thông u thú, nếu như không...” hần dừng lại một chút, rồi mới khô khốc tiếp tục, “Nếu như không cùng nam tử ân ái, thì sẽ chết,” Diệp Huyền hai mắt mê mẩn nhìn hần: “Sur phụ... Sur phụ muốn giúp ta giải độc sao?”

“Nếu như ngươi không muốn...” Trương Diễn phải dùng hết khí lực toàn thân mới từ trong kẽ răng nói tiếp, “Vì sư cũng có thể mang ngươi đến chỗ nam tử mà ngươi thích.”

“Không!” Diệp Huyền mạnh mẽ ôm lấy cổ Trương Diễn, nước mắt rơi liên tục, “Ngươi muốn đem ta giao cho người khác sao, ta không cần, ai ta cũng không cần! ta chỉ cần người, sư phụ!” cả người Trương Diễn chấn động: “A Huyền, ngươi có mình hay không ngươi đang nói cái gì?”

“Ta biết...” Diệp Huyền nức nở, “Sur phụ, người chán ghét ta cũng được, hận ta cũng được, ta không bao giờ nghĩ sẽ tiếp tục che giấu nữa.” Đôi mắt nàng tràn ngập nước mắt, “Ta yêu ngươi.” Nàng nhẹ giọng nói, “Sur phụ, Ta yêu ngươi.” Trong nháy mắt đó, vui sướng tới quá bất ngờ khiến cả người Trương Diễn choáng váng. Hần dường như chết lặng nhìn chằm chằm Diệp Huyền, nói từng từ một: “Ngươi vừa nói cái gì? A Huyền, ngươi nói lại lần nữa.”

“Ta yêu ngươi.” Diệp Huyền vừa khàn thiết vừa kiên định nhìn hần, “Tiên nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh. Ta không cần trường sinh, ta chỉ cần ngươi.” (khu, ai biết xin giúp giùm)

Đã sống hơn ngàn năm, nhìn thấu hồng trần, Trương Diễn cũng đã từng nghe vô số người nói với hần vô số lời hoa mỹ, nhưng đến tận bây giờ hần mới cảm thấy mình đã nghe được câu nói tuyệt vời nhất trong cả cuộc đời này.

Hần gắt gao đem Diệp Huyền ôm vào ngực mình, Diệp Huyền không nhìn thấy hần, chỉ nghe hần nhẹ nhàng than thở bên tai đáp lại: “Ta cũng chỉ muốn nàng.”

#

Dâm độc đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của Diệp Huyền, nàng thực sự chịu không nổi, nhỏ giọng rên rỉ. Lúc này, trên gương mặt thiếu nữ trắng nõn như bạch ngọc, hai má đã sẫm nhiễm một tầng ửng đỏ như đóa hoa đào. Trong mắt hàm chứa lệ quang trong suốt, tựa vào trước ngực Trương Diễn, thân thể không ngừng cọ xát trên người nam nhân. “Sur phụ, ngứa... A Huyền rất ngứa...” Bàn tay cũng không an phận kéo mở vạt áo Trương Diễn, không chút do dự cắn lên gáy hần một ngụm.

Trương Diễn hô lên một tiếng, lắc mình mang theo Diệp Huyền trở lại trong điện. Diệp Huyền thấy thế, động tác ngày càng lớn mật. Nàng một mặt ở trên cổ Trương Diễn khẽ cắn, một mặt mạnh mẽ cời quần áo của hần. Công lược nhiệm vụ gì gì đó, trước mắt hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Diệp Huyền, dâm độc phát tác ngày càng lợi hại, nàng chỉ một lòng suy nghĩ đem nam nhân trước mắt nuốt vào trong bụng, giải tỏa khát vọng bức thiết trong người.

Trương Diễn biết rõ nàng tất nhiên là thập phần khó chịu, nhưng mà cho dù Diệp Huyền đã tròn mười bốn tuổi thì suy cho cùng vẫn còn quá nhỏ. Hần sợ làm Diệp Huyền bị thương, chỉ có thể kiệt lực đèn nến dục hòa nơi hạ thân, một bàn tay vỗ nhẹ lên eo nhỏ của Diệp Huyền, một tay đem nàng đặt trên giường: “A Huyền, ngoan ngoan, nghe lời vì sư nói.”

Diệp Huyền đâu còn tâm trí mà nghe hần nói, thân thể nóng rực không ngừng giãy giụa trong lòng Trương Diễn, hai chân quẫy đạp lung tung, thừa dịp Trương Diễn không kịp chuẩn bị, liền kẹp chặt thất lưng hần.

Thất lưng nam nhân hẹp mà rắn chắc hữu lực, tuy cách lớp đạo bào nặng nề, lại vẫn có thể thấy rõ ràng chỗ nào đó đã dính lên một khối to. Diệp Huyền như cá gặp nước, hô hấp dồn dập, không ngừng chậm rãi cọ xát ở Trương Diễn khó hạ. Hoa huyết của nàng đã sớm ướt đầm, hai phiến hoa môi ướt đầm khê hé mở lộ ra tiểu ngọc châu sưng đỏ. Mỗi lần cọ xát, tiểu ngọc châu nằm giữa cái miệng nhỏ nhắn lại lập tức phun ra hoa dịch trong suốt. Chỉ một lát sau, trên trường bào chỗ hạ phúc của Trương Diễn đã bị thấm ướt một mảng lớn.

Cho dù cách nhiều lớp vải vóc, Trương Diễn vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng nơi mềm mại nóng ẩm giữa hai chân Diệp Huyền. Bị tiểu yêu tinh này không ngừng cọ xát, cho dù là thánh nhân cũng không chịu được. Huống chi hai người bây giờ là lưỡng tình tương duyệt, Trương Diễn cũng không muốn nhẫn nại nữa, việc cấp bách giờ là giải dâm độc cho Diệp Huyền.

Dâm độc của thông u thú, chỉ có cách giải là nam nữ ân ái, nhưng bắt buộc phải có nam tử nguyên dương hoặc nữ tử nguyên âm (tức là xử nam hoặc xử nữ). bây giờ trúng độc là Diệp Huyền, thì cần nam tử nguyên dương.

Trong lòng Trương Diễn đã định, đem hai chân Diệp Huyền đang tác loạn trên người mình giữ chặt lại, pháp quyết xuất hiện trong tay, đem Diệp Huyền cố định lại trên giường.

“Sư phụ.” Nhất thời thiếu nữ không thuận theo, nàng vốn đang cọ vô cùng thoải mái, bỗng bị buộc rời xa thân thể sư phụ, hoa huyết lập tức trở nên ngứa lợi hại hơn. Cái miệng nhỏ nhắn khê chu lên, nàng nức nở: “Sư phụ đại trượng phu, chỉ biết khi dễ người ta.”

Một câu này âm thanh kiều mị đến tận xương, khiến cả người Trương Diễn ngứa ngáy. “Đừng hồ nháo, vì sư giải độc cho trò.” Trương Diễn vươn tay cời bỏ đai lưng Diệp Huyền, động tác của hắn nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng đôi mắt đang nhìn chăm chăm thiếu nữ lại đang đề nén lửa nóng ngập trời. Rất nhanh, thân thể xinh đẹp trắng nõn của nàng đã hoàn toàn hiện ra ở trước mắt Trương Diễn. Diệp Huyền thấy Trương Diễn không chớp mắt nhìn chăm chăm bản thân thì không khỏi đỏ mặt xấu hổ: “Sư phụ, đừng nhìn...” Đáng thương là lúc này nàng không thể cử động, muốn che lại cũng không làm được.

“Ta không nhìn.” Trương Diễn mỉm cười, rồi cúi đầu, ngậm lấy điểm hồng anh trước ngực Diệp Huyền, khiến thiếu nữ khê kinh suyến một tiếng, đầu lưỡi nam nhân ở trên đầu vú khê đảo, tay phải cũng nắm lấy một bên tuyết nhũ khác của nàng, năm ngón tay thon dài khi thì khê bóp, lúc lại dịu dàng vuốt ve tuyết nhũ, một lúc sau, khí lực cũng càng lúc càng lớn. cảm thấy bóp nhẹ vẫn chưa thỏa mãn, hắn một chốc thì khê búng đầu vú, một chốc lại nắm lấy khê đảo quanh theo quầng vú.

Diệp Huyền bị thủ pháp của nam nhân tra tấn phải rên rỉ liên tục: “Sư phụ, không cần... Đau quá, ần...”

“Nơi nào đau?” Trương Diễn chuyển lên hôn cổ Diệp Huyền, tuyết nhũ vừa bị hắn yêu thương qua, dính đầy nước bọt sáng lấp lánh. Diệp Huyền trong mộng mơ hồ không rõ: “Đầu vú... Đau quá, sư phụ thật xấu, dùng răng nanh cắn đầu vú A Huyền...”

“Vì sư không cần.” Trương Diễn rất nghe lời, môi của hắn hôn dần xuống dưới, dọc theo đường cong cơ thể lưng lỉnh của thiếu nữ, từ xương quai xanh hôn đến trước ngực, rồi lại từ ngực hôn xuống bụng. Đầu lưỡi dọc theo miệng rốn vẽ vòng tròn, cuối cùng dừng lại ở trước hộ khẩu. Trương Diễn thẳng người dậy, dương vật giữa hai chân đã sớm cứng rắn nóng bỏng, hơi thở của hắn dồn dập ồ ồ, lại một lần nữa cúi đầu xuống, đem hai chân thiếu nữ nhẹ nhàng mở ra, hôn lên chỗ thơm tho kia.

“A!” Diệp Huyền hét ầm lên, “Sư, sư phụ, không cần!” ngữ khí của nàng mang theo tiếng khóc nức nở khẩn cầu, trong thanh âm tràn đầy hổ thẹn. Nhưng Trương Diễn lại bất vì sở động, hắn đem hai chân thiếu nữ mở rộng ra, hai tay nắm chặt bắp đùi Diệp Huyền, đem cả khuôn mặt đều vùi trong hoa huyết đã ướt đầm. Giống như vừa rồi trên đầu vú Diệp Huyền, Trương Diễn đem hai cánh hoa kia ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt lúc nặng lúc nhẹ, khi thì dùng sức đâm sâu vào tiểu huyết, đem mật nước mà thiếu nữ tiết ra đều nuốt vào bụng.

Xung quanh đều quanh quẩn tiếng nước tư tư chảy đầm mỹ, Diệp Huyền bây giờ đến cả khí lực khóc kêu cũng không có. Khoái cảm khó có thể tưởng tượng đang chiếm cứ mọi giác quan của nàng, khiến nàng mê muội. Trương Diễn vừa liếm Diệp Huyền thịt huyết, vừa vuốt ve bắp đùi nàng. Mũi của hắn thường cọ đến tiểu ngọc châu đã sưng huyết, khiến cả người Diệp Huyền co rút một trận, huyết khẩu hồng nhật lại phun ra một lượng lớn dâm dịch.

Trương Diễn hơi nhú mày, trực giác cảm thấy Diệp Huyền muốn tiết ra nguyên âm. Như vậy thì không được, lúc này dâm độc trong người vẫn chưa được giải, nếu lúc này tiết ra, đối với tu vi sau này sẽ có trở ngại lớn. lúc này, hắn ngừng đầu, ôn nhu gọi: “A Huyền.” Diệp Huyền vẫn đang kịch liệt thờ dục, nghe vậy kinh ngạc nhìn Trương Diễn, chỉ thấy đôi mắt của sư phụ vốn thanh lãnh như hồ sâu không thấy đáy nay tràn ngập dục vọng. Môi mọng của hắn khê mở, trên môi vẫn còn ánh nước trong suốt. Nhận thấy Diệp Huyền đang nhìn, hắn vươn đầu lưỡi liếm một vòng, dường như muốn liếm đi thứ nước đó, lại dường như muốn ném lại tư vị vừa rồi.

Diệp Huyền trong đầu nổ ầm một tiếng, dù nàng một lòng muốn đẩy ngã sư phụ tiên phong đạo cốt của mình, nhưng nhìn thấy một màn như vậy trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc. “Sư phụ...” Cả người nàng ngứa ngáy, hoa huyết lại càng ầm. “A Huyền, vì sư cho ngươi thuốc giải.” Giọng nói của Trương Diễn như ghen trong họng, “Nếu như ngươi không muốn...”

“Đều do sư phụ làm chủ.” Diệp Huyền căn bản không nghe rõ lời của Trương Diễn, chỉ trả lời theo bản năng.

Sau đó, nàng thấy trước mắt tối sầm, Trương Diễn cỡi đạo bào rồi khóa ngồi trên người nàng. Đợi chút, hai mắt Diệp Huyền trừng lớn, sư phụ nói giải độc, chẳng lẽ không phải là cắm vào mà là... Trương Diễn liếc qua một cái liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng: “Trước giải độc cho ngươi, sau đó chúng ta sẽ làm chuyện của vợ chồng.”

Tiếp đó, căn côn thịt kiên đỉnh sẽ đưa đến bên môi Diệp Huyền. Căn côn thịt kia theo từng lớp quần rơi xuống chậm rãi lộ đầu ra, bộ dạng tuyệt không giống với dáng vẻ thanh lãnh cấm dục của sư phụ, thân vừa thô vừa dài, cả căn đều có màu hồng nhật, xung quanh gân xanh nổi lên. Quy đầu to lớn đập thẳng vào trước mắt Diệp Huyền, lỗ nhỏ phía trên không ngừng có dịch trắng chảy ra, Diệp Huyền chỉ thoáng nhúc nhích, liền có thể cọ đến trên căn côn

thịt kia.

Một màn này đánh sâu vào trong tâm nàng, Trương Diễn vốn quần áo chỉnh tề, mũ miện đoan chính bây giờ trên khuôn mặt tràn ngập tình dục. Nguyên Anh chân quân nghiêm nghị không thể xâm phạm, cuối cùng trong giờ phút này cởi xuống đạo bào, từ trên mây ngã xuống phạm trần. Diệp Huyền nghĩ rằng, có thể nhìn thấy một màn trước mắt này, bây giờ có muốn nàng chết thì cũng đáng. Mà Trương Diễn cũng không hề nén dục vọng đã bạo trướng của mình, hắn đem côn thịt đưa tới phía trước, chạm vào đôi môi mềm mại của thiếu nữ. “Ngoan, A Huyền, mau ngậm lấy nó.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 6

Lúc này, pháp chế cố định Diệp Huyền đã được giải, thiếu nữ kiều kiều ngẩng đầu, mở ra hai cánh môi hồng nhuận, đem côn thịt Trương Diễn ngậm vào. Lúc vừa ngậm lấy côn thịt, quy đầu lớn như trứng vịt ở trong miệng Diệp Huyền lại trướng lớn một vòng, cái lưỡi hương nhuyễn bị côn thịt khê dính, chỉ có thể đảo lung tung trong miệng.

Trương Diễn thẳng eo, khoái cảm to lớn khiến hắn lập tức liền muốn bắn ra. Hắn rên khẽ một tiếng, đưa tay nắm lấy cái cảm kéo léo của Diệp Huyền: “A Huyền, không cần... Không cần ngậm chặt như vậy.” Việc này Diệp Huyền không thể không chế, côn thịt hắn lớn như vậy, mà miệng nàng lại nhỏ như vậy.

Diệp Huyền ô ô nỉ non, theo bản năng dùng đầu lưỡi đẩy côn thịt Trương Diễn, không ngờ lại thành liếm lên quy đầu mả mắt, thất lưng Trương Diễn trầm xuống, quỳ hai chân kẹp lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Huyền. Hơn phân nửa côn thịt vốn đang ở ngoài cũng nhân thể nhảy vào trong miệng Diệp Huyền, một cắn vừa thô vừa dài, nóng như thiêu đốt, cổ họng Diệp Huyền như run lên.

Hai mắt Diệp Huyền doanh đầy nước mắt, Trương Diễn đem côn thịt rút ra ngoài, khê vút hai bên miệng nhỏ của Diệp Huyền, trong mắt tràn đầy đau lòng: “Là vì sư căn rồi.”

“Sư phụ.” Diệp Huyền không đồng ý, “Không phải nói muốn giải độc cho A Huyền sao, A Huyền, A Huyền muốn...” trong mắt Trương Diễn là một mảng âm trầm: “Thật sự muốn?” “Vâng.” Tiểu cô nương xấu hổ gât gât đầu, thanh âm mềm mại khe khẽ, “Côn thịt sư phụ ăn ngon...”

Đây cũng không phải là Diệp Huyền nói dối, côn thịt Trương Diễn đúng là không có hương vị kỳ quái gì, ngược lại mang theo mùi thảo mộc thơm ngọt giống như trên người hắn. “Tiểu yêu tinh, ngươi có biết bản thân mình đang nói gì?” Trương Diễn giờ tay đánh khê lên bầu vú mềm mại của nàng, “Hửm?” Hoa huyết Diệp Huyền nhất thời phun ra một lượng đậm dịch lớn, nam nhân từ cổ họng bật ra một tiếng “Hửm?”, quả thực không khác gì móng vuốt mèo cong cong gãi vào trong lòng nàng. “Sư phụ...” Nàng yêu kiều gọi một tiếng, vờn bàn tay nhỏ bé nắm lấy dương vật Trương Diễn, “A Huyền biết.” Rồi đem côn thịt ngậm vào miệng.

Lúc này đây thiếu nữ đang quỳ gối giữa hai chân Trương Diễn nên không nhìn thấy biểu cảm của hắn. Nàng từng chút từng chút một đem cây gậy to lớn đó nuốt vào, cái lưỡi thơm tho lại nhiệt tình liếm quanh thân cây gậy. Đôi tay nhỏ bé cũng không nhàn rỗi, cẩn thận vuốt ve nửa cây gậy còn lộ ra bên ngoài. Trương Diễn khép hờ hai mắt, một tay đỡ đầu Diệp Huyền, từ trong cổ họng phát ra từng tiếng than nhẹ. Khuôn mặt tuần tú bây giờ đỏ bừng, sắc thái tràn ngập tình dục, Diệp Huyền thấy thế, không khỏi hưng phấn nghĩ muốn lấy lòng hắn nhiều hơn, dè dặt cẩn trọng đem côn thịt nuốt vào sâu hơn một chút, cái miệng nhỏ nhắn dùng sức mút nó.

Trong tầm mắt Trương Diễn, chỉ thấy thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu đang hưng phấn ăn dương vật bản thân, thần sắc nàng mê say, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, nước bọt trong suốt không ngừng chảy ra mà theo khe môi chảy xuống, trong không khí đậm nỷ dường như sắp hòa tan hắn. Khoái cảm to lớn kích thích hạ thân, Trương Diễn không kìm được lòng mà dè đầu Diệp Huyền xuống, bắt đầu chậm rãi co rút trong miệng nàng. Diệp Huyền vừa khê rên rỉ, vừa nắm lấy hai viên cầu cứng phồng dưới chân Trương Diễn, theo tiết tấu trừu sắp của hắn mà nhẹ nhàng vuốt ve. Trương Diễn trừu sắp càng lúc càng nhanh, côn thịt cũng dính càng ngày càng sâu. Lúc này, trong mắt Diệp Huyền bao phủ một màn nước, cảm thấy côn thịt cứng ngắc thô to kia dường như muốn đâm xuyên miệng nàng.

Tay nàng nắm lấy hông Trương Diễn, hắn vẫn đang mặc y bào chỉ để lộ chỗ kia ra ngoài. Diệp Huyền gât gao nắm chặt bắp đùi cứng rắn của Trương Diễn, chỉ là điểm khí lực ấy đối với Trương Diễn mà nói không khác gì gãi ngứa, càng kích thích hắn động tác thêm kịch liệt. Diệp Huyền nức nở một tiếng, muốn trả thù hắn bèn nắm lấy mấy sợi âm mao đen nhánh hung hăng kéo xuống. (Khụ, chắc là đau lắm nha)

Trên mặt Trương Diễn lộ ra thần sắc khó nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu trứng thối, có phải hay không muốn sư phụ giáo huấn ngươi.” “Ngô... Ân... Không cần...” Diệp Huyền thật sự chịu không nổi, đây không phải là lần đầu tiên của sư phụ đại nhân sao, vì sao mạnh như vậy, nàng cảm thấy bản thân dần hít thở không thông. Trương Diễn đến cùng vẫn là thương tiếc nàng, thở hổn hển ở trong khoang miệng nóng bỏng ướt át của Diệp Huyền trừu sắp mấy chục lần, cuối cùng mãnh liệt bắn ra một trận tinh dịch thẳng vào cổ họng nàng.

Tinh dịch Trương Diễn vừa nhiều lại vừa đặc, Diệp Huyền động quai hàm, ra sức nuốt xuống mấy lần mới đem toàn bộ nguyên dương của sư phụ đại nhân ăn vào trong bụng. Chất lỏng nóng bỏng vừa trôi vào trong họng, nàng liền cảm thấy một trận ấm áp trong cơ thể, cảm giác ham muốn nam nhân cũng dịu lại, Diệp Huyền tựa vào giữa hai chân Trương Diễn há miệng thở dốc. Dương vật vừa nhuyễn xuống của Trương Diễn lại có xu thế cứng rắn trở lại. Nhưng hắn vẫn chưa hành động, chỉ đem Diệp Huyền ôm vào lòng, bàn tay to lớn đặt trên bụng thiếu nữ: “Như thế nào, có dễ chịu hơn không?”

Diệp Huyền găt đầu, nguyên dương của sư phụ quả nhiên hữu hiệu, lúc này cảm giác ngứa ngáy trên người nàng đã dần dần biến mất, hiển nhiên là đả độc đã được giải. “Sư phụ.” Diệp Huyền tựa vào lòng ngực rắn chắc của hắn, “A Huyền rất mệt.” Trương Diễn nhìn thiếu nữ trong lòng, chỉ thấy khuôn mặt nàng đỏ hồng, cặp môi thơm kiêu diễm ướt át, làn da trên người cũng ửng đỏ, bộ dạng đúng là không chịu nổi ân trạch. Bất quá...

Trương Diễn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi hơi nâng lên, ở bên tai nàng thấp giọng: “Thế nào, giải độc xong thì không cần sư phụ nữa sao?” “Muốn.” Diệp Huyền dịu dàng nói, “Lần sau thôi.” Nói xong ôm cổ Trương Diễn, ở trên người hắn cọ cọ. Trương Diễn vốn định buông tha nàng, thấy nàng bày ra tư thế dụ hoặc, hẳn là có thể còn kiềm chế được. Dương vật giữa hai chân của hắn đã sớm hiện ngang đứng thẳng, tuy rằng đây là lần đầu tiên của hắn, nhưng thân là Nguyên Anh chân quân, làm sao có thể giống tiểu tử phàm trần không thể đánh lâu dài.

Trương Diễn cũng không nói nhiều, ở trên người Diệp Huyền đốt lửa, một tay bắt đầu cỡi quần áo. Tầng tầng lớp lớp y bào rơi xuống trên giường, lộ ra cơ bắp cân xứng, cơ ngực rắn chắc bóng loáng cùng thắt lưng hẹp hữu lực. Về phần đại gia hỏa giữa hai chân, càng khi phách hiện ngang, khí diễm kiêu ngạo. Diệp Huyền không khỏi nuốt nước miếng, tiểu huyết lại âm. “Còn muốn hay không?” Trương Diễn đem thân thể trắng nõn của thiếu nữ kéo lại gần người, thân hình cao lớn áp lên người thiếu nữ tạo ra cảm giác bức bách. “Muốn...”

Diệp Huyền chủ động nên đầu lên, hôn lên hai phiến môi mỏng kia. Đầu tiên, nàng vừa hôn vừa nhẹ nhàng liếm lên môi Trương Diễn, lại đuổi ra cái lưỡi thơm tho của mình, như linh xà tiến vào trong miệng nam nhân. Mà Trương Diễn cũng không đẩy ra, cái lưỡi đình hương kia ở trong miệng hắn như cá gặp nước, dễ dàng thăm dò, tìm được đầu lưỡi Trương Diễn, bắt đầu cùng hắn dây dưa trong miệng. Cái lưỡi của nàng đảo quanh lưỡi hắn, lại cuốn lấy gốc lưỡi dùng sức mút.

Mất thấy tiểu gia hỏa được một tác lại muốn tiến lên một thước, ở trong miệng Trương Diễn làm càn, còn nghĩ muốn đem đầu lưỡi đuổi đến cuống họng hắn (cv là hắn hầu gian, k bik dịch vậy đúng k nữa). Trương Diễn hung hăng cuốn lấy cái lưỡi thơm tho không an phận, đẩy trở về trong miệng Diệp Huyền, bắt đầu ở trong miệng thiếu nữ áp đảo. Hai người cuồng nhiệt dây dưa môi lưỡi, cả người Diệp Huyền dường như đều bám lên người Trương Diễn. da thịt kề sát da thịt, hơi thở giao hòa nhau, tiểu thỏ ngọc non mềm của thiếu nữ lúc có lúc không cọ sát trước ngực Trương Diễn, khiến cả người hắn run rẩy.

Hắn rốt cục không thể nhẫn nại được nữa, bàn tay hướng xuống sờ nơi giữa hai chân Diệp Huyền, nơi đó cũng đã ẩm ướt một mảng. “A Huyền.” Giọng nói của Trương Diễn khàn khàn, “Sau hôm nay, người người ở huyện Đông Dương đều sẽ biết, nàng là đạo lữ của Trương Diễn.” ở trong giới Tu Chân khác với ở dưới nhân gian, phạm là tu sĩ muốn cùng người khác kết thành đạo lữ, chỉ cần thông truyền cho đệ tử, tuyên cáo với đồng đạo là được. Câu nói vừa rồi của Trương Diễn, đó là muốn cùng Diệp Huyền kết thành phu thê. Diệp Huyền đỏ bừng khuôn mặt găt găt đầu, rồi lại lắc lắc đầu: “Sư phụ, có phải hay không... Có phải hay không sẽ có người lên án sư phụ.”

Trương Diễn nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt nàng: “Không có người dám làm miệng.” Trong lòng hắn thở dài, thế gian nhiều chuyện thị phi, chỉ là người bị chỉ trích sẽ là Diệp Huyền mà không phải là hắn Trương chân quân. Hắn không muốn tiểu đồ đệ chịu dù chỉ một chút ủy khuất, nhưng lại không muốn buông tay nàng. Nếu như thực sự có người dám làm miệng, ánh mắt Trương diễn lạnh đi, hắn sẽ làm người đó không dám nói nữa.

Diệp Huyền có cảm giác vừa rồi trên người sư phụ tản ra hơi thở lạnh lẽo, không khỏi có chút lo sợ không yên mở to hai mắt: “Sư phụ...” Trương Diễn vội vàng ôm lấy nàng, ở trước ngực nàng tỉnh tề duyên hôn, lại đem cón thịt nóng bỏng đỉnh vào giữa hai chân nàng: “Ngoan A Huyền, nhanh chút để sư phụ đi vào.” “Vậy người, chính người tự đi vào thôi...” Thanh âm thiếu nữ mềm mại như nước.

Trương Diễn lại tiếp tục trêu đùa nàng, cón thịt ở nơi ướt át giữa hai chân Diệp Huyền lúc đâm lúc khê cọ, thỉnh thoảng lại đem hai cánh hoa mềm mại mở ra, quy đầu to lớn cọ sát không ngừng lên tiểu ngọc châu đã sung huyết. “Sư phụ!” Diệp Huyền thật sự ủy khuất, lúc này trong người nàng lửa nóng khó nhịn, mà Trương Diễn trên trán cũng toàn là mồ hôi, hiển nhiên hắn cũng đang nhẫn nhịn cực độ, nhưng lại vẫn không nhanh không chậm tra tấn bản thân. Nam nhân xấu xa này, thực sự nghĩ muốn bản thân cầu hắn sao.

Hừ, nàng chu miệng lên, người không đến, vậy ta tự mình đến! nàng nhanh chóng vươn tay bắt lấy cón thịt heo bông nóng rực hướng đâm huyết bản thân đâm vào. Hai người không hẹn mà cùng phát ra một tiếng rên rỉ, Trương Diễn là thỏa mãn, còn Diệp Huyền là đau. Trong lúc nóng vội Diệp Huyền đã quên mất một chuyện nàng vẫn là một tiểu cô nương mười bốn tuổi hơn nữa còn là xử nữ, mà dương vật của sư phụ lại thiên phú kinh người (ặc, vấn đề này cũng tính là thiên phú hả?), cho nên Trương Diễn chưa đi vào ngoại trừ muốn trêu chọc nàng cũng là vì đau lòng nàng.

Thiếu nữ nước mắt lưng tròng nức nở: “Sư phụ đau...” tiểu huyết của nàng theo bản năng co rút lại muốn đem tên vô lại đang cắm giữa hai chân nàng đẩy ra. Trương Diễn là sao có thể cho Diệp Huyền được như ý nguyện, hẳn dĩ nhiên là thương tiếc đồ nhi còn nhỏ nhưng lúc này đây là tên đã lên dây không thể không bắn. “Ngoan, A Huyền, đừng sợ.” Trương Diễn thở hổn hển, kiệt lực đè nén dục vọng muốn ngay lập tức đâm vào trong.”Sư phụ sẽ nhẹ một chút, rất nhanh sẽ không đau.”

Lời còn chưa dứt, hắn liền đem hai chân thiếu nữ mở rộng ra một chút, vươn tay đem dâm dịch lau lên thân cây gậy của mình, tâm tình hưng phấn hưng hăng vọt vào bên trong hoa huyết. “A!” Đau lớn kịch liệt khiến cả người Diệp Huyền run rẩy, nàng liều mạng giãy giụa, vừa khóc vừa nức nở nói, “Sư phụ đại trướng thôi! Sư phụ gạt ta, đau quá... ô ô ô đau quá...”

Trương Diễn vội vàng đè lại thân thể đang vận vẹo lung tung của nàng, cón thịt cũng nằm yên trong dâm huyết không động. Hắn đau lòng hận không thể đem cón thịt lập tức rút ra, nhưng lại luyện tức cảm giác ướt át khít khao trong tiểu huyết của nàng, cảm giác đó giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn mút lấy hắn. nếu hắn không có sự tự chủ kinh người sợ là lập tức sẽ ở trong hoa huyết hưng hăng trừ sấp nàng.

“Không đau... Không đau...” Trương Diễn dùng môi hôn lên nước mắt trên má Diệp Huyền, bàn tay to không ngừng vuốt ve ngực cùng bụng nàng. Sau một lúc, cảm giác đau đớn như muốn xé rách thân thể nàng mới dần dần biến mất. Mà mồ hôi trên trán Trương Diễn không ngừng rơi xuống, một giọt lại một giọt rơi xuống, có giọt rơi xuống trên ngực Diệp Huyền, có giọt lại rơi dọc theo cổ hắn rồi biến mất trong đám lông dưới khó.

Trong lòng Diệp Huyền không khỏi mềm xuống lại vừa cảm thấy chua xót, nam nhân này thật sự thương tiếc nàng, tình nguyện ép bản thân ghen đến sắp nổ mạnh, cũng không muốn khiến nàng đau đớn. nàng vươn cánh tay, đem Trương Diễn kéo xuống áp vào ngực nàng: “Sư phụ, A Huyền không

đau, người... Động đi.” Căn cơn thịt thô to kia liên lập tức bắt đầu chuyển động, nhưng Trương Diễn cũng không dám vội vàng buông thả bản thân, chậm rãi từng chút từng chút nghiền nát hoa huyết non mềm. Hắn lại không biết cảm giác như vậy mới khiến con người điên cuồng nhất, Diệp Huyền rất nhanh liền chìm đắm trong đó. Khoái cảm tê dại theo hoa huyết lan ra khắp cơ thể, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong miệng cũng y y nha nha rên rỉ: “Ân... Sư phụ, rất ngứa... Nhanh một chút...” Lần này Trương Diễn thuận theo nàng, tốc độ trừu sáp bắt đầu nhanh hơn, mà tiếng rên rỉ của Diệp Huyền cũng ngày càng lớn, nàng tựa như chú mèo con nho nhỏ ở bên tai Trương Diễn kêu lớn, âm thanh vừa giống như nỉ non lại vừa giống như thờ dốc khiến Trương Diễn sắp đánh mất lý trí.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, nơi giao triền giữa chân hai người đâm thủy không ngừng vẩy ra âm thanh xì xì phát ra liên tục. Lửa nóng của nam nhân hung hăng đánh lên hoa khẩu thiếu nữ, thân thể va chạm nhau tạo ra âm thanh nặng nề, vang dội. Diệp Huyền giống như một con thuyền mất lái không ngừng chìm nổi, trong hoa huyết dường như có một căn cột đá cứng rắn không ngừng đội lên trong bụng nàng. Hai chân nàng vô lực mở ra, rơi xuống bên hông Trương Diễn đang vận động. Trong tâm mắt đang dần trở nên mê man, nàng chỉ nhìn thấy căn cơn thịt dữ tợn kia rút ra toàn bộ rồi lại cắm vào đến tận gốc. Hai quả trứng to lớn dưới gốc căn cơn thịt đánh lên hoa khẩu của nàng, cảm xúc nóng rực khiến Diệp Huyền co rúm người.

“Sư phụ... Không cần... Ân a... Không cần... Thật nhanh... A... Thật lớn... A Huyền, A Huyền chịu không nổi...” miệng nhỏ thiếu nữ khê nhếch, nước bọt không khống chế được theo khóe môi chảy xuống, làm đôi môi càng thêm ướt át, kiều diễm. “Người muốn.” Trương Diễn hung hăng cắn vành tai thiếu nữ, âm thanh trầm thấp giống sỏi sỏi, làm Diệp Huyền có chút kinh diễm.

“Đại... Ân... Đại phơi đàn...” Diệp Huyền khóc nức nở kêu lên, nào ngờ động tác Trương Diễn càng thêm hung ác. Hắn đem chân nàng mở lớn ra sức rong ruổi, miệng thì cắn vành tai nộn nộn lung linh, trong giọng nói cũng không hề nín được sự hưng phấn: “A Huyền, ngoan, gọi ta một tiếng sư phụ.” Cái này, thật biến thái! Diệp Huyền cắn môi không chịu gọi, hai đầu lông mày Trương Diễn khê nhếch, cơn thịt trong hoa huyết lại điều chỉnh góc độ, dùng sức đâm vào chỗ mẫn cảm của hoa huyết.

“A!” khoái cảm chợt đánh úp tới khiến trước mắt Diệp Huyền trắng xóa, nàng banh thẳng hai chân, theo Trương Diễn từng đợt hung hăng đâm vào gần như hồng mắt, “Sư phụ, không cần... Vãn cầu người... Không cần đâm nơi đó... A...” “Dám không gọi, ả?” thanh âm nam nhân nghe qua có vẻ khí định thần nhàn (bình tĩnh, thông dong-chắc vậy) nhưng lại mỉa mai hoặc khờ khạo. “Trúng thôi...” Diệp Huyền chịu thua khóc thành tiếng, mà Trương Diễn lại tiếp tục nặng nề đâm vào, quy đầu còn ở chỗ đó nghiền nát một vòng, cơn thịt rút ra, Diệp Huyền cũng run rẩy tiết ra chất lỏng trong suốt. Thất lưng thiếu nữ bây giờ mới chạm xuống giường, nàng có giảm giác như đang nằm trong mây, chỉ có thể nằm đó kinh ngạc nhìn nam nhân vươn tay đem chất lỏng bản thân vừa tiết ra hứng ở trong lòng bàn tay rồi từng chút từng chút liếm vào miệng. “Ân...” nàng không khống chế được mà rên rỉ một tiếng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ- nam nhân cảm dục mấy ngàn năm, quả nhiên 100% là cảm thú.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tu Tiên. Cảm Dục Sư Phụ-Chương 7

Ngoài cửa sổ, đêm đã về khuya. Trên chiếc giường rộng lớn, cùng với tiếng rên rỉ mềm mại của thiếu nữ tiếng nam nhân thờ dốc đầy gợi cảm, là thân thể cường tráng của nam nhân cùng thân thể trắng nõn, yêu kiều đang chặt chẽ giao triền. Bàn tay thon dài của Trương Diễn đang vuốt ve, âu yếm Diệp Huyền eo nhỏ, rồi lại từ thất lưng chuyển xuống trên chọc cái mông vênh lên của nàng. Bàn tay hắn nắm lấy bờ mông co dãn, vuốt mà bắt đầu vuốt ve, chà xát.

“Ách a... A...” Diệp Huyền rên rỉ không thành lời, “Sư phụ... A... Ân a... Đau quá...” kêu khóc trong thời gian dài cổ họng nàng như bị lửa đốt, Trương Diễn nhào người tới hôn nàng, đem nước bọt làm ẩm khoang miệng thiếu nữ: “Đồ nhĩ ngoan, cổ họng còn đau hay không? Hay là...” Hắn dùng một chút rồi hung hăng thúc thẳng vào hoa tâm thiếu nữ, “Tiểu huyết đau?” “A!”

Theo tiếng thét chói tai của nàng, tiết tấu vừa mới hòa hoãn đôi chút lại bắt đầu tăng nhanh. Trương Diễn dùng lực chế trụ eo nàng, quy đầu mãnh liệt va chạm với hoa tâm non mềm, cấp tốc ma sát, co rúm ở bên trong, tầng tầng lớp lớp nộn thịt trong hoa huyết thiếu nữ lần lượt bị đè ép mở ra, lúc cơn thịt đâm vào lút cán lại vào lúc cơn thịt rút ra co rút trở về.

Nơi ân ái giữa chân hai người đã sớm lấy lợi một mảnh, hai chân thon dài, trắng tấp của thiếu nữ bị nam nhân vác lên vai, theo cơn thịt cuồng mãnh co rúm, đâm dịch không ngừng vẩy ra, men theo viền mông thiếu nữ chảy xuống, thấm ướt ga giường thành một bãi đâm dịch sáng lấp lánh. Mỗi một lần hắn mãnh liệt va chạm, cặp mông non mềm co rúm lại. Trương Diễn mê muội nhìn thiếu nữ sắc mặt đỏ ửng dưới thân, nàng mảnh mai như thế, lại có thể chịu được bản thân không ngừng thao phát ra từng đợt rên rỉ động lòng người. Từ ban ngày đến khi đêm về, trận kịch liệt này tính ra đã giằng co vài canh giờ. Trước ngực Diệp Huyền rải đầy dấu tay đậm mờ, hai trái anh đào hồng hồng nộn nộn yêu kiều đứng thẳng, bởi vì hắn dùng sức vuốt ve, bú mút mà thỉnh thoảng không chịu nổi.

Tiểu huyết giữa hai chân lại càng đáng thương hơn, cơn thịt thô to đem huyết khẩu của thiếu nữ mở rộng đến cực hạn. Mỗi một lần rút ra, liền đem hai phiến hoa kiều diễm nơi huyết khẩu kéo ra. Mỗi một lần sáp vào, hai phiến hoa sưng đỏ kia lại bị nhục bông kéo theo, dường như cũng sắp bị kéo vào trong tiểu huyết. Trương Diễn không ức chế được từ trong yết hầu bật ra tiếng gầm nhẹ: “Thật nhanh... thật nhỏ...” nhục bông cực đại của hắn đã đâm đến chỗ sâu nhất, mở ra hoa tâm mềm mại, thẳng đến vách tường trong tử cung nóng ẩm.

“A... Muốn hồng rồi... Sư phụ, không cần... Ân a...” Diệp Huyền bắt lực rên rỉ, bàn tay bé nhỏ nắm lấy cánh tay nam nhân, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, lại khiến hắn càng điên cuồng trừu sáp. “Nơi nào muốn hồng rồi, ả?” Âm thanh của nam nhân giống như ác ma, ở bên tai mê hoặc thiếu nữ, “Nói cho sư phụ, nơi nào của A Huyền muốn hồng rồi?” “Tiểu huyết... tiểu huyết của A Huyền...” Diệp Huyền nức nở một tiếng, “Tiểu huyết của A Huyền sắp

bị sự phụ sáp hồng rồi...”

Cả người Trương Diễn căng thẳng, dùng sức banh rộng cặp mông của nàng, càng thêm hung mãnh va chạm vào giữa hai chân nàng: “Tiểu tửung thối, tiểu huyết rõ ràng còn tốt, nơi nào sáp hồng.” hấn tát mạnh một cái lên tuyết mông của nàng, hung hăng kẹp lấy chu quả đang đứng thẳng trước ngực thiếu nữ, bàn bạo dùng sức lôi kéo, “Tiểu lừa đảo!” kịch liệt kích thích khiến cả người Diệp Huyền vận vẹo, khoái cảm tích lũy lâu ngày trong cơ thể cuối cùng ở giờ khắc này đều bùng nổ, dưới thế tiến công gió nổi mây phun của Trương Diễn, Diệp Huyền thét chói tai rồi tiết ra dâm dịch.

“Muốn tới.” Tiểu huyết xoắn chặt làm Trương Diễn kém chút nữa phát điên, hấn buông lỏng hạ thân, cuối cùng gằm nhẹ phun ra một cổ tinh dịch, bắn thẳng vào tử cung thiếu nữ. trừ bỏ lần đầu tiên giúp Diệp Huyền giải độc, tiếp sau đó ân ái vài giờ, Trương diễn cũng không bắn thêm một lần nào nữa. Lúc này bản tính kéo dài vài phút, Diệp Huyền bị tinh dịch nóng hằm hấp kích thích lại tiết thêm lần nữa, đến tận lúc nàng mơ hồ gần như ngất đi, Trương Diễn mới rút côn thịt đã nhuyễn xuống ra.

Cả người Diệp Huyền không còn chút sức lực nào, hai chân vô lực mở lớn, khoe miệng vẫn còn vết nước bọt. Hai phiến hoa đáng thương lại khép về, nhưng huyết khẩu vẫn run rẩy, dưới thân dâm thủy đầm đìa. Tiểu huyết bị buộc hằm chứa quá nhiều tinh dịch, theo huyết khẩu run rẩy khép mở, một dòng bạch trọc chảy xuôi xuống giường.

Nhìn thấy cảnh tượng dâm mỹ như vậy, côn thịt Trương Diễn vừa nhuyễn xuống lập tức lại ngóc đầu thẳng dậy. Nhưng hấn đến cùng vẫn không đành lòng lại tiếp tục ép buộc tiểu đồ nhi. Khẽ nâng tay ôm Diệp Huyền vào lòng, thiếu nữ đã som met mời nói không ra lời, mềm yếu dựa vào trên ngực Trương diễn: “Sự phụ, A Huyền buồn ngủ quá...” Trương Diễn hôn nhẹ lên trán nàng: “Vậy thì ngủ đi, sự phụ ở cạnh ngươi.” Nghe vậy, tiểu nha đầu gật đầu một cái, liền ngủ say.

Trương Diễn không khỏi bật cười, trong lòng thầm hỏi hận bản thân hôm nay chỉ biết càn rỡ, vốn dĩ là tính toán nhẹ nhàng làm một lần liền buông tha nàng, ai biết vừa tiến vào trong thân nàng thì đúng là không muốn ngừng. dù bản thân đã là Nguyên Anh chân quân, vẫn không tự chủ được ép buộc Diệp Huyền thành bộ dáng này. Hấn ôm thiếu nữ đứng lên, thân thể xích lõa bước ra khỏi phòng. Trương Diễn trời sinh thích yên tĩnh, trong nội điện không có đông từ canh đêm. Lúc này, trong nội điện rộng lớn, chỉ có hai người hấn cùng Diệp Huyền. Hấn ôm Diệp huyền đã ngủ say ra đến sau điện, chỉ nghe có tiếng nước chảy róc rách, hơi nước bốc lên, trong nội điện thể nhưng có ôn tuyền tự nhiên.

Nước trong ôn tuyền chỉ cao đến thất lưng Trương Diễn, hấn đem Diệp Huyền nằm tựa vào trên thạch bích, bắt đầu vì thiếu nữ tinh tế rửa rẩy. Diệp Huyền mơ màng tỉnh dậy, cảm giác được ngón tay sự phụ đang chạm vào bản thân hoa huyết, không khỏi cau kinh dùng chân đạp một cái: “Sự phụ... Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...” nói xong, nghiêng đầu một cái lại ngủ mất. Trương Diễn nhin không được búng mũi nàng: “Vi sự nếu lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thì nên đề ngươi ra lại làm một hồi, mới không uổng công gách vác cái danh này.”

Diệp Huyền tất nhiên là không nghe được lời ấy của sự phụ, khuôn mặt nàng đỏ ửng mang theo chút xuân sắc, dịu dàng, yên tĩnh nằm trong khuỷu tay Trương Diễn, bộ dạng đáng thương mặc nam nhân muốn làm gì thì làm. Trương Diễn cảm thấy tâm hỏa bốc lên, cuối cùng ức chế không được, đem côn thịt đâm vào giữa hai chân thiếu nữ, một tay nâng lên tuyết mông của nàng, đem hai đùi trắng như tuyết kẹp chặt lấy côn thịt bản thân, thờ dốc truru sáp mấy trăm lần mới một lần nữa bắn ra. Trong lúc mê man, Diệp Huyền cảm giác được nơi hoa huyết truyền đến một trận nóng bùng, nhưng nàng thực sự quá mệt, nặng nề trong lòng một tiếng “cảm thụ”, liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tu Tiên. Cẩm Dục Sự Phụ-Chương 8

Một hồi chuông vang lên, buổi giảng đạo trong Phùng Chân điện kết thúc. Cho đến khi thân ảnh huyền sắc cao lớn trên ngọc đài đứng dậy rồi đi, đệ tử trong điện mới lục tục đi ra khỏi điện. diệp Huyền không ngồi cùng với đệ tử bình thường, xuyên qua trường mạn, có thể mơ hồ thấy được bên ngoài đám đệ tử đang trật tự rời đi. Hôm nay tới nghe giảng có chừng hơn trăm đệ tử, nhưng khi rời đi, ngoại trừ tiếng bước chân sần sật, thì không có một chút âm thanh nào khác-uy thế của Trương Diễn ở phái Thương Lan, giống như mặt trời ban trưa.

Nam nhân cao cao tại thượng, được vạn người kính ngưỡng, lúc này chỉ thuộc về một mình Diệp Huyền nàng. Nghĩ đến đây, dù biết rõ đây chỉ là một hồi ảo mộng, trái tim Diệp Huyền vẫn không nhin được mà cảm thấy lâng lâng. Vừa thấy bóng dáng quen thuộc, Diệp Huyền liền duyên dáng gọi to một tiếng “Sự phụ”, rồi chạy tới ôm cánh tay Trương Diễn, trương Diễn không như thường lệ xoa đầu nàng mà lại nhẩn mảy: “Mới vừa rồi đang ngồi nghe giảng trong điện, ngươi thất thần.” Diệp Huyền quệt miệng: “Sự phụ, A Huyền biết sai rồi, lần sau nhất định sẽ không tái phạm.”

Trương Diễn biết nàng nói những lời này chỉ là có lệ, Diệp Huyền đối với việc tu đạo không quá đề tâm. Trước kia Trương Diễn dung túng nàng, mỗi lần như vậy chỉ hơi trách cứ nàng hai câu liền thôi, nhưng hiện giờ không thể lại nuông chiều. Khi tin tức hấn cùng Diệp Huyền kết làm đạo lữ truyền ra, ở huyện Đông Dương sẽ nhắc lên một trận sóng to gió lớn. cho dù Trương Diễn đã ẩn cư nhiều năm, lấy thân phận cùng địa vị của hấn, việc lớn này không có khả năng tiến hành trong yên lặng.

Đúng như Trương Diễn dự đoán, giới Tu Chân đối với hấn không có quá nhiều phán xét, ngược lại đối với Diệp Huyền lại liên tục phê bình kín đáo. Tất cả những tu sĩ khác kết làm đạo lữ với nhau, phần nhiều là do chí hướng, sở thích hợp nhau, tu vi cũng tương đương. Đối với những trường hợp thầy trò kết làm đạo lữ, hai người tu vi cũng kém nhau không nhiều. Bởi vì sau khi kết làm đạo lữ, có thể tu luyện phương pháp song tu. Đạo môn song tu, chú ý âm dương điều hòa, cho nên nam nữ song tu phải có tu vi tương đương. Nếu không sẽ biến thành thái âm bổ dương hoặc thái dương bổ âm, người sở hữu tu vi cao hơn kia sẽ chịu thiệt. Như Trương Diễn cùng Diệp Huyền, một người là Nguyên Anh chân quân, một người là Trúc Cơ tu sĩ, sẽ có không ít

người bàn tán. Thậm chí có những người nhỏ nhen, lời nói đều nhằm vào Diệp Huyền nói nàng muốn lợi dụng tu vi Trương chân quân, cho nên mới cùng Trương Diễn kết làm đạo lữ.

Trương Diễn cảm thấy tức giận không thôi, nhưng miệng lưỡi thế gian, hắn cũng không thể không quan tâm. Cách tốt nhất lúc này chỉ có nhanh chóng đem tu vi Diệp Huyền tăng lên, mới không khiến Diệp Huyền chịu khổ sở vì lời đồn. Đáng tiếc Diệp Huyền không hiểu nội tình, Trương Diễn cũng không cho nàng biết những loại đòn đả này. Mắt thấy tiểu đồ nhi vẫn bộ dạng lười biếng như cũ, Trương Diễn cũng không khỏi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Hắn đem Diệp Huyền ôm lên trên gối, ngồi xuống ghé tựa: “Vi sư nhớ được ngày hôm trước ngươi cũng trả lời như vậy.”

Diệp Huyền ôm cổ hắn, bắt đầu nhõng nhẽo làm nũng: “Ngày hôm trước là ngày hôm trước thôi, ta cam đoan, ngày mai nhất định ngoan ngoãn nghe sư phụ giảng đạo.” “Ngươi nếu vẫn không nghe?” Thanh âm Trương Diễn trầm thấp. “Vậy sư phụ liền phạt ta.” Diệp Huyền không chút do dự trả lời, trong lòng nàng rất rõ ràng, Trương Diễn luyện tức mới không phạt nàng đâu. “Ngươi nhất định nghĩ trong lòng, vì sư luyện tức phạt ngươi.” Trương Diễn thần nhiên nói, “Một khi đã như vậy, vì sư hôm nay liền muốn hảo hảo trừng phạt ngươi.” Đôi mắt khẽ chuyển, Diệp Huyền ngọt ngào cười: “Sư phụ muốn phạt A Huyền như thế nào?”

Trương Diễn cười cười, bỗng nhiên đem Diệp Huyền lật úp nằm trên đùi mình, nâng tay đánh nhẹ lên tiểu mông của nàng: “Đánh mông ngươi, như thế nào?” Diệp Huyền bất ngờ bị đánh, cúi người ghé vào giữa hai chân Trương Diễn, cảm thấy trên mông một trận tê dại, không khỏi nũng nịu kêu: “Sư phụ...” một tiếng này thanh âm nàng vừa giận dữ vừa có chút vui mừng, cổ họng Trương Diễn căng thẳng. “Xem ra vi sư xuống tay còn chưa đủ nặng.” hắn thấp giọng cười nói, “Tiểu gia hỏa ngươi còn thật có tinh thần.”

Diệp Huyền khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đại sắc lang biến thái, thế nhưng lại bày ra trò này. Bên tai là thanh âm trầm thấp lại kêu gọi của nam nhân, trong lòng nàng như có móng vuốt nhỏ cào cào, ước gì Trương Diễn lại đánh thêm vài cái, nên nằm trên đùi Trương Diễn cọt xát: “Sư phụ trừng thôi, mông A Huyền đau quá.” Đôi núm nhỏ trước ngực thiếu nữ ở trên đùi nam nhân cọ đến cọ đi, cách vài vốc mông mạnh, hai quả anh đào đã lạng yên dừng thẳng.

Trương Diễn cũng cảm giác được Diệp Huyền động tình, hắn cười như không cười nhìn Diệp Huyền: “Rất đau sao? Cũng không biết kẻ tiếp trừng phạt đồ nhi có chịu được hay không.” Dứt lời, bàn tay to lại nâng lên, liền tiếp đánh lên hai phiến mông thịt mượt mà. Khí lực của hắn không lớn, lại có tình khiếp Diệp Huyền ngửa ngác. Lửa nóng từ bàn tay truyền vào mông thịt, năm ngón tay thon dài khi có khi không bóp mông nàng, Diệp Huyền thậm chí có thể cảm nhận được đầu ngón tay Trương Diễn thô ráp lại ma mị. Loại đùa đùa tán tỉnh này quả thực chính là khổ hình rất gay gắt với người khác, mỗi lần nam nhân đánh xuống, Diệp Huyền liền cảm thấy giữa hai chân ướt thêm một phần. Nàng nhịn không được than nhẹ một tiếng: “Sư phụ, không cần đánh nữa.”

“Vi sao?” Trương Diễn vẫn không ngừng tay, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm trang. Dù lấy tính cách không chút tiết tháo của Diệp Huyền, cũng không thể thốt ra từ đáng hổ thẹn như vậy. Vì sao, đương nhiên là vì phía dưới nàng đã dâm thủy chảy thành dòng a... ngày hôm nay nàng mặc một chiếc váy màu vàng, lúc này giữa hai chân lộ ra hoa khêu, bị người nhìn thật rõ ràng. Vài dẹt ướt nhẹp dính sát vào hoa môi đầy đặn, trong mắt Trương Diễn đã có thể nhìn thấy rõ ràng nhìn ảnh dâm mỹ. Trong không khí lan tỏa mùi hoa dịch thơm ngát, yết hầu Trương Diễn chuyển động lên xuống, hắn bắt động thanh sắc nuốt một ngụm nước bọt, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước: “Ngươi nếu như không trả lời, vậy vì sư liền tiếp tục trừng phạt.”

Diệp Huyền xem chút quỷ xuống bội phục vẻ đạo mạo giả tạo của sư phụ. Nàng tức giận bất bình nghĩ, hắn là muốn nàng trả lời bản thân ướt thôi, nàng cứ không nói. Trương Diễn vừa thấy, liền hiểu ra tiểu đồ nhi nổi lên tí khí. Hết cách, nam nhân ung dung nghĩ, hắn có rất nhiều biện pháp trị tiểu trừng thôi này. Bàn tay đang vuốt ve tuyết mông chuyển dần xuống, hung hăng đánh lên hoa huyết giữa hai chân Diệp Huyền.

“A...” Thiếu nữ không ức chế được mà phát ra tiếng rên rỉ, sau đó, cảm giác khó nhịn không ngừng truyền đến. Hoa môi mềm mại bị bàn tay nam nhân đánh lên lạnh run rẩy, Diệp Huyền chỉ cảm thấy giữa hai chân vừa ngứa vừa đau, khoái cảm giống như bị điện giật, nàng banh thẳng hai chân, đến ngón chân cũng cuộn lên vì vui sướng. Trương Diễn càng đánh càng nhanh, khí lực cũng càng lúc càng lớn, Diệp Huyền tiểu khổ đã sớm âm ướt, dâm thủy chảy tràn giữa hai chân thành một mảng lầy lội. Bị nam nhân tra tấn mà nhỏ giọng rên rỉ, trong miệng liên tục y y nha nha mơ hồ không rõ.

Đến tận lúc này nàng vẫn như trước không chịu mở miệng cầu xin Trương Diễn. Nàng kiên quyết chống đỡ, trong mắt đã hàm chứa ánh nước trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực như quả đào, bên trong cơ thể nhiệt khí dần dần bốc lên. Bên tai nghe tiếng nam nhân thở dốc ồ ồ, bàn tay đánh lên hoa huyết nóng rực như bàn ủi. Khỏi thân thể này quả nhiên càng ngày càng miễn cảm, mới quen với tính phúc, Trương Diễn thương tiếc Diệp Huyền còn nhỏ, tuy rằng hắn sau mấy ngày năm mới khai bao, nhưng mỗi đêm chỉ có nén làm một lần liền thôi. Nhưng thân thể ngày ngọ của thiếu nữ dần dần thuần thực, cũng có thể thích ứng với đại gia hỏa của Trương Diễn, liền đổi thành mỗi đêm hai lần.

Đến bây giờ, Trương Diễn không chỉ lần đến hai ba lần mỗi tối, ban ngày lúc hưng trí, hai người cứ như bây giờ vậy, có đôi khi một ngày làm đến năm sáu lần. Diệp Huyền không thể không cảm khái trong lòng, cái gì đạo cốt tiên phong chi lan ngọc thụ (mị k bik dịch), cỡi quần áo ra thì đều là cảm thú. Cảm thú sư phụ đại nhân ham thích ép buộc tiểu đồ đệ, ở trên giường động tác đa dạng, thủ đoạn khó lường, vừa mới đầu Diệp Huyền có chút không quen, liên tục vài ngày bị hắn ép đến nổi không xuống giường được. Diệp Huyền có một lần thật sự không nhịn được nữa, liền hỏi Trương Diễn: “Sư phụ, người làm sao có thể... tinh thông thuật trong phòng như thế?” chẳng lẽ đáng vẻ thanh tâm quả dục trước kia đều là giả.

Sư phụ đại nhân ra vẻ đạo mạo trả lời: “Đạo môn vốn chú ý dưỡng sinh, vì sư tinh thông hoàng xích chi đạo, chính là cần thiết cho việc tu luyện, có gì kỳ quái.” Diệp Huyền ghen một hơi trước ngực, chỉ nghe Trương Diễn âm thanh lạnh nhạt tiếp tục nói: “Ngược lại là ngươi, A Huyền, thật sự là học nghệ không tinh, vì sư cần phải hảo hảo dạy lại một phen.” Sau đó tất nhiên là nàng bị sư phụ đặt lên giường cao thấp toàn thân dạy dỗ một phen...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tu Tiên. Cẩm Dục Sư Phụ-Chương 9

Bên trong điện chỉ nghe được tiếng bàn tay đánh lên da thịt phát ra từng đợt ba ba, cùng thanh âm thiếu nữ tình tế rên rỉ. Dâm thủy giữa hai chân Diệp Huyền chảy ra càng nhiều, mùi thơm ngào ngạt giống như hương hoa không ngừng phiêu tán trong không khí, phối hợp với âm thanh dâm mỹ, khiến thân thể thiếu nữ nhanh chóng muốn bốc cháy. Lúc này nàng thật sự không chịu nổi, cũng bất chấp mặt mũi, nhỏ giọng khẩn cầu: “Sư phụ, sư phụ, A Huyền chịu không nổi... Van cầu người, đừng đánh...”

Trương Diễn cũng không có ép buộc nàng, nghe lời dừng động tác trong tay: “Được rồi, vậy vì sư không đánh nữa.” Diệp Huyền không khỏi thở dài nhẹ nhõm, bàn tay to lớn vừa rời khỏi nơi giữa hai chân nàng, cảm giác ngứa ngáy nơi tiểu huyết trở nên rõ ràng. Nàng kim lòng không được mà cọ xát hai đùi, hạ thể trên đùi Trương Diễn cũng vận vẹo đứng lên. Cách một tầng vải dệt mỏng manh, nam nhân cứng rắn lửa nóng ma sát Diệp Huyền một trận tề đại. Nàng nhịn không được thốt ra một tiếng than thở thoải mái, cọ xát vài lần, lại cảm thấy nơi đó càng thêm hư không.

“Sư phụ.” Khuôn mặt Diệp Huyền đỏ ửng, “Ta muốn.” “Muốn cái gì?” Không đợi Diệp Huyền trả lời, nam nhân chợt nhíu mày, “Muốn sư phụ liếm tiểu huyết của người?” Về mặt hân bình thân, nhưng lời nói thì vô cùng hạ lưu. Diệp Huyền ưm một tiếng, dùng tay bịt mắt, không thể trả lời mà gật gật đầu: “Vâng.” Trương chân quân thanh lãnh tự chủ cầm thủ đứng lên, ngay cả người không có tiết tháo như Diệp Huyền cũng không chịu nổi. Trên mặt nàng nóng lên, đem mặt chôn vào giữa đùi Trương Diễn, không dám nhìn động tác của nam nhân. Chỉ cảm thấy hai chân bị tách ra, dưới thân chợt lạnh, tiểu hổ đã bị xé thành hai mảnh.

Trong tầm mắt Trương Diễn, chỉ thấy giữa hai đùi trắng như tuyết của thiếu nữ, hai cánh hoa đầy đặn mềm mại run lên nhẹ nhàng. Dưới ánh mắt nóng rực của hắn, cánh hoa co rúm lại một chút liền phun ra một cỗ chất lỏng trong suốt. Cô hống Trương Diễn căng thẳng, một tay ôm Diệp Huyền lên, thiếu nữ bất ngờ không kịp phòng bị kinh hô một tiếng, hân cúi đầu xuống giữa hai đùi ngọc, há mồm hàm lấy thịt huyết trước mặt.

“A!” kích thích bất ngờ khiến Diệp Huyền bật khóc, hai bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm gốc áo Trương Diễn, đầu nàng hướng xuống dưới, hạ thân lỏa lồ ở trên, cứ như vậy bị Trương Diễn ôm vào lòng. Hai chân mở lớn gác lên vai nam nhân, nhục phồng nho nhỏ đối diện với mặt Trương Diễn, bị nam nhân ngậm trong miệng, không ngừng liếm hút. Diệp Huyền điên cuồng vận vẹo hông, miệng không ngừng kêu khóc: “Không cần... Sư phụ... Ân... A... A... quá kích thích... Không cần liếm... A... Không cần liếm nơi đó!”

Một chút sức lực đó của nàng, Trương Diễn căn bản không để vào mắt. Ngược lại theo động tác cọ xát của thiếu nữ, càng làm nam nhân thêm hưng phấn. hơi thở nóng rực của hắn phun lên hoa môi, khuôn mặt tuần tú theo động tác liếm hút, cách tiểu huyết Diệp Huyền càng ngày càng gần, dường như sắp dán lên chỗ ướt át kia. Mà động tác vận vẹo của thiếu nữ càng khiến dâm thủy vậy ra xung quanh, đem khuôn mặt nam nhân cọ ướt một mảng, trương Diễn ba một phát hung hăng đánh lên hông nàng: “Tiểu trứng thối, đừng lộn xộn, dâm thủy đều dính lên hết lên cầm sư phụ.” Diệp Huyền xấu hổ đỏ bừng mặt: “sư phụ, đừng nói... A... Không cần nói...”

“Người ngoan ngoan đừng nhúc nhích, sư phụ sẽ không nói.” Nam nhân đem đầu lưỡi từ trong hoa huyết rút ra, vừa cắn cắn bắp đùi non mịn của nàng vừa cười nhẹ nói. Thân hình mềm mại trong ngực lập tức bất động, Trương Diễn cười thầm trong bụng, tức thời không trêu đùa Diệp Huyền nữa, cúi đầu vào nơi thơm tho kia há mồm dùng sức liếm. Thiếu nữ liên tục rên rỉ miệng không ngừng ân a, mỗi khi bị liếm đến hoa châu, nàng kim lòng không được mà run rẩy, hông trắng sẽ nghênh đón Trương Diễn phát một cái không chút khách khí.

Hông thịt trắng nõn đã đỏ bừng một mảnh, vết dấu tay rõ ràng. Dâm thủy theo đường cong pháp phồng tí tách rơi xuống, có vài giọt rơi xuống mặt Diệp Huyền, lẫn với nước mắt, tình trạng dâm mỹ đến đáng thương. Thời gian dài duy trì tư thế như vậy đến cùng sẽ làm Diệp Huyền khó chịu, Trương Diễn tỉ mỉ đem hoa cốt thiếu nữ liếm sạch một lần, ngay cả cục huyết cũng không buông tha, cuối cùng buông Diệp Huyền xuống, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nâng lên: “Đồ nhĩ ngoan, trừng phạt như vậy được chưa?”

Diệp Huyền bị hân khẩu giao đã tiết một lần, dâm dịch phun ra cũng bị Trương Diễn nuốt vào bụng. lúc này thấy trên cầm sư phụ quả nhiên ướt nhẹp, nàng xấu hổ đến mức muốn tìm cái động mà chui xuống, nắm tỳ nhỏ không ngừng đâm lên ngực nam nhân: “Sư phụ trứng thối, khi dễ người ta.” Trên mặt Trương Diễn ướt sũng nhưng hắn cũng không lấy khăn lau đi ngược lại cười nói: “Tiểu trứng thối, trên mặt sư phụ đều là dâm thủy của người, người nói xem là ai khi dễ ai.”

Sau khi bị hân đùa giỡn một phen, dục vọng của Diệp Huyền đã thoát khỏi sự kiềm chế, lúc này vừa nghe lời nói hạ lưu như vậy, tiểu huyết không ngờ lại bắt đầu ngứa, cả người cảm thấy trống rỗng, thậm chí tim thứ vừa nóng vừa lớn gì đó trườn sát một hồi, là cách tốt nhất hết tở ngứa. “Sư phụ.” Thiếu nữ nâng tay ôm cổ Trương Diễn, “Sư phụ lại phạt A Huyền nữa được không?” “A Huyền muốn phạt như thế nào?” Diệp Huyền mị nhãn như tơ, thanh âm là mềm mại, quyến rũ: “A Huyền muốn sư phụ dùng cây gậy lớn mà phạt...”

Vốn tưởng rằng sau khi nghe xong những lời này, sư phụ đại nhân không biến thành hồ đồ vô mồm, ít nhất cũng phải lừa dục khó nhịn, ai biết Trương Diễn lại cười nhẹ: “Ngạ? Nếu vì sư cho người ăn cây gậy lớn, chẳng phải là thỏa mãn ý nguyện của người sao, nơi nào còn gọi là trừng phạt?” “Vậy sư phụ muốn làm như thế nào?” Diệp Huyền cắn ngón tay, mắt to chớp chớp. Trương Diễn lại vô như không thấy nàng vút cái mị nhãn, vẫn như cũ phi thường lạnh nhạt: “Người nếu đáp ứng với vì sư, từ nay về sau phải nghiêm túc nghe giảng đạo, vì sư liền thỏa mãn ý nguyện của người.”

Diệp Huyền ghét nhất là bộ dáng nắm hết mọi chuyện trong tay của hắn, hừ, bốn cô nương lừa tình khó nhịn, chẳng lẽ sư phụ đại nhân người thật không muốn? Diệp Huyền chép chép cái miệng nhỏ nhắn, vờn tay nắm lấy côn thịt đã đứng thẳng dưới khó Trương Diễn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập đắc ý: “Sư phụ, người cũng cứng rắn.” ngụ ý, đại gia đều đã cứng rắn, người đừng hòng lấy chuyện này đến uy hiếp ta. Lòng này Trương Diễn vẫn không động, hắn chậm rãi đẩy tay Diệp Huyền ra, lại chậm rãi cúi thắt lưng. Diệp Huyền tưởng rằng sư phụ đã thỏa hiệp, ai biết sau khi cúi bỏ thắt lưng, Trương Diễn đem dương vật lấy ra, nhưng lại tự mình thủ dâm.

Giữa ngày xuân nắng vàng rực rỡ, nam nhân áo quần không chỉnh tề, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng. Đạo bào nhăn nhúm, vật áo bị xóc lên, lưng quần buồng lỏng, giữa hai chân là một căn côn thịt to lớn, dữ tợn, âm mao đen nùng, giương nanh múa vuốt đứng thẳng, bàn tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng bao phủ nó, nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống. Diệp Huyền kim lòng không được nuốt nước miếng, cảm thấy cô hống khô rát, dưới hạ thân dâm thủy cuộn

cuộn chảy ra không ngừng, nhìn thấy hình ảnh dâm mỹ, mỹ hoặc đến cực độ như này, đừng nói là nàng, đến thần tiên cũng không chịu nổi.

Trương Diễn hít hai hơi: “Như thế nào, đồ nhi có hay không bằng lòng đáp ứng yêu cầu của vi sư?” tay hắn làm ra động tác dâm mỹ, thanh âm vẫn như trước bình tĩnh. Cực đại tương phản như thế, mới khiến nam nhân trước mắt càng thêm quyến rũ. Trong mắt Diệp Huyền lấp lánh ánh nước, thanh âm kiều mỹ đến mức ngay cả nàng cũng khó mà tin được: “A Huyền đáp ứng sư phụ, sư phụ...” Nàng ngẩng đầu, mím môi đôi môi kiều diễm, “Tiểu huyệt A Huyền rất ngứa, sư phụ, sư phụ có thể dùng cây gậy lớn giúp A Huyền hết ngứa sao?” trương Diễn buông tay phải xuống, trong thanh âm cuối cùng cũng lộ ra một tia lửa dục khó nhìn, còn thít thò to ở giữa hai chân hắn cũng hơi nảy lên: “Đồ nhi ngoan, tự mình đến.” Diệp Huyền gật đầu, nâng người lên, bàn tay nhỏ bé đầy hoa môi đang khép chặt ra, đối diện với cây gậy lớn nóng hừng hực, ngồi xuống thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tu Tiên. Cấm Dục Sư Phụ-Chương 10

“A...” vừa ngồi xuống, Diệp Huyền không khỏi phát ra một tiếng rên rỉ kiều mỹ, hai chân nàng mở lớn kẹp chặt lấy thất lưng Trương Diễn, móng nhỏ dán lên háng nóng rực của hắn. dương vật trong tiểu huyệt nhảy lên, quy đầu cực đại nghiêng sát vách tường hoa huyệt non mềm, tuy rằng không có động tác gì lại khiến Diệp Huyền tưởng đến mức nói không ra lời. “Thật lớn... Sư phụ, hảo chống đỡ...” cho dù đã cùng nam nhân làm qua không dưới trăm lần, nhưng bị dương vật cứng rắn xâm nhập vào trong cơ thể vẫn khiến Diệp Huyền không biết làm thế nào. Nhất là tư thế này khiến còn thít Trương Diễn vào càng sâu, chỉ cần hắn đâm nhẹ đã có thể đâm đến hoa tâm làm thiếu nữ bần rần. Diệp Huyền vận vẹo vòng eo, dùng chân cọ xát lưng nam nhân: “A... Sư phụ, động đây... Mau động...”

Trương Diễn chậm rãi đem thất lưng hướng phía trước đâm tới: “A Huyền, là muốn sư phụ động như vậy?” “A... Đâm đến...” thiếu nữ căng thẳng chộp vào cánh tay nam nhân, trong tiểu huyệt là có một trận khoái cảm bần rần, khiến nàng thoải mái đến độ kêu thành tiếng. trận khoái cảm đó qua đi, Trương Diễn lại bất động, Diệp Huyền bất mãn nhéo lên cánh tay cơ bắp của hắn, “Sư phụ” “Vi sư đã động rồi.” Trương Diễn nhủ mảy. “Lại động nữa, trong tiểu huyệt rất ngứa... sư phụ người mau động...” thiếu nữ quệt miệng, hai tròng mắt mê ly mơ hồ có nước mắt tràn ra.

“Được.” Trương Diễn sùng nịnh vuốt đầu nhỏ Diệp Huyền, phần eo nhẹ nhàng nhắc lên, “Đồ nhi vì vi sư mà động, vi sư chắc chắn sẽ làm theo.” Nam nhân thông thả hữu lực trừu sáp trong tiểu huyệt thiếu nữ không ngừng lên xuống, Diệp Huyền ghé đầu lên vai Trương Diễn, thoải mái phát ra tiếng hừ nhẹ. Động tác xâm nhập sâu ôn nhu như vậy, đem nàng hoa kính mỗi một chỗ đều cọ xát qua. Diệp Huyền có thể rõ ràng cảm nhận được, trên căn cốt thít thò to ấy, gân xanh cùng mạch máu nổi lên dừ tợn. mị thít găt gao bao lấy còn thít, khi còn thít rút ra, khoái cảm vẫn lưu lại không dứt. “Àn a... A... Thật thoải mái... Sư phụ sáp A Huyền thật thoải mái...” trong đầu Diệp Huyền là một mảng hỗn độn, miệng nhỏ theo bản năng thốt ra từ ngữ dâm đẳng.

“Tiểu huyệt còn ngứa hay không?” Trương Diễn ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai tăng khoái. Diệp Huyền bị cảm xúc ấm áp đó làm giật mình, ý thức đang đắm chìm trong ôn nhu hoan ái bỗng bừng tỉnh: “Ngứa, còn ngứa...” không chỉ như thế, cảm giác khao khát, ngứa ngáy còn nhiều hơn so với lúc trước. Cả người nàng nóng rực, hai con thỏ ngọc trước ngực cũng run rẩy đứng thẳng, quả anh đào cũng đã sớm cứng rắn, cọ xát lên vải vóc mềm mại, cảm giác ngứa ngáy không ngừng chạy dọc thân thể nàng.

“Sư phụ...” lúc này nàng bất chấp tất cả, bàn tay nhỏ bé lung tung kéo mở vạt áo, nâng lên hai bầu vú trắng mềm, đưa đến bên môi Trương Diễn, “A Huyền cái vú cũng rất ngứa, sư phụ mau sờ... A, sờ A Huyền cái vú...” trương Diễn cũng tự nhiên là chiều lòng đồ đệ, hắn dùng tay nâng lên bầu ngực của nàng, mỗi đầu ngực của thiếu nữ cũng không tính là lớn, nhưng được nam nhân liên tục cày cày, hiện tại cũng đã lớn hơn một vòng. Bàn tay Trương Diễn nắm lấy bầu ngực trắng nõn, xoa tròn một vòng lại một vòng đến khi bầu ngực trong lòng bàn tay mềm mại, co dãn.

“A... Sư phụ, mạnh một chút...” Diệp Huyền thoải mái than nhẹ một tiếng, Trương Diễn cũng rất nghe lời trên tay gia tăng lực đạo, khi thì chà xát khi thì niết lấy hai bầu ngực, động tác có chút tàn nhẫn lại khiến thiếu nữ càng thêm hưng phấn, nhưng phía dưới lại hư không khó nhìn, Diệp Huyền rên rỉ khẽ đâm lên ngực nam nhân, “Sư phụ... phía dưới... phía dưới như thế nào lại không động...” Trương Diễn khẽ liếm chóp mũi nàng: “Sờ cái vú cùng sáp tiểu huyệt, chỉ có thể chọn một cái.”

“Không cần...” Diệp Huyền nhịn không được cọ xát hạ thân hắn, “A Huyền muốn cả hai cái...” nàng bị Trương Diễn ép buộc cả người vô lực, chỉ có thể vận vẹo vòng eo tiểu huyệt không ngừng mút lấy còn thít. Nhưng một chút động tác đó làm thế nào so được với nam nhân cuồng dã mạnh mẽ trừu sáp, càng làm Diệp Huyền càng cảm thấy hư không khó chịu. Cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, Diệp Huyền cuối cùng ủy khuất khóc lên, “Sư phụ trừng thôi, rõ ràng đáp ứng A Huyền là A Huyền hết ngứa... A Huyền thật sự rất khó chịu, rất ngứa...”

“Đồ nhi ngoan... A Huyền ngoan...” môi Trương Diễn ngậm lấy đầu vú thiếu nữ, tay nâng lên mông thít, “Vậy người về sau có hay không nghe lời sư phụ nói?” Diệp Huyền nào dám không nghe, khóc thút thít găt đầu: “Nghe...” “Bảo bối ngoan.” Đôi môi đang ôn nhu liếm đầu vú bỗng rời đi, sau đó, Trương Diễn hung hăng cắn một ngụm xuống dưới. Còn thít nam nhân đã sớm rút ra từ lúc hắn nâng mông Diệp Huyền lên, chỉ để lại quy đầu chống đỡ huyệt khẩu. Hắn buông tay, vào lúc thiếu nữ không kịp phòng bị, hung hăng cắm thẳng đến chỗ sâu nhất, đỉnh khai miệng tử cung của nàng.

“A!” kích thích mãnh liệt khiến Diệp Huyền đạt tới cao trào, từ trong tiểu huyệt phun ra một cỗ chất lỏng đặc sệt, mị thít găt gao bao lấy dương vật, dường như muốn ép còn thít bắn ra mới bỏ qua. Trương Diễn không những không bất động mà còn ôm Diệp Huyền đứng lên, trong lúc kích thích hưng hăng va chạm hoa tâm đang run rẩy của thiếu nữ. cánh tay siết chặt eo nhỏ Diệp Huyền, đem thân thể nàng nhắc lên lại buông xuống không ngừng, cứ như vậy vừa đi vừa trừu sáp, mỗi bước đều đâm vào thật sâu, cơ hồ muốn đem miệng tử cung Diệp Huyền xé rách. Âm tinh liên tục tiết ra, Diệp Huyền

run rẩy, trong mắt một mảng mê ly. “Không cần, sư phụ không cần... A Huyền không được, A Huyền biết sai rồi... A... A, lại muốn tiết... A!...”

Ngay tại lúc Diệp Huyền cho rằng bản thân sẽ chết vì tiết, Trương Diễn lại hung hăng ôm lấy nàng, đem nàng dựa lên ván cửa. Nam nhân phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, bắn ra tinh dịch, liên tục không ngừng phun lên hoa tâm. Diệp Huyền bị sức nóng của tinh dịch làm cho run rẩy một trận, trong miệng không khống chế được mà chảy từng giọt chỉ bạc, mềm yếu ngã vào trong lòng Trương Diễn, liền một câu rên rỉ cũng không phát ra được.

Trương Diễn chậm rãi đem côn thịt rút ra, ba một tiếng, một bãi hỗn hợp bạch trọc rơi thẳng trên mặt đất. Hắn vươn tay sờ nơi giữa hai chân Diệp Huyền: “Đồ nhi ngoan, nơi này có còn ngứa hay không?” Diệp Huyền nâng mí mắt lên, dùng một tia khí lực còn sót lại nhìn về phía hạ thân nam nhân, quả nhiên, căn côn thịt vừa mới bắn xong kia lại trưởng lớn, đứng thẳng lên. “Ồ ô ô...” Diệp Huyền oa một tiếng khóc lớn, “Sư phụ đại trướng thối!” ta không muốn làm tình với người nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tu Tiên. Cẩm Dục Sư Phụ-Chương 11

“Người có nghe nói không, Mục sư thúc sắp trở về.” Trước Phụng Chân điện, hai đồng đạo hưng trí bừng bừng nói chuyện phiếm. “Mục sư thúc rời khỏi sư môn tự lập môn phái, đã lâu rồi chưa trở về phái Thương Lan, bây giờ sao lại đột ngột về núi?” một đồng đạo có vóc người thấp hơn một chút hạ giọng nói: “Ta đoán, là vì chuyện Diệp sư thúc.” Hắn thấy đồng môn kia kinh ngạc mở to mắt, lại thấp giọng nói, “Chân quân cùng Diệp sư thúc kết làm đạo lữ, trong môn phái không ai không than thở. Diệp sư thúc qua mười mấy năm vẫn là Trúc Cơ tu vi, chân quân kỳ tài ngút trời, hai người thật sự không tương xứng.”

“Nhưng Mục sư thúc, tu vi cao lại là đệ tử xuất sắc nhất của chân quân. Hơn nữa Mục sư thúc dung mạo khuynh thành, đã cùng chân quân trải qua hoạn nạn, nếu như chân quân muốn tìm đạo lữ thì số các đệ tử của mình, chẳng phải Mục sư thúc càng thích hợp hơn sao?” người kia gật gật đầu: “Người nói có đạo lý, không biết có bao nhiêu người tài giỏi ái mộ Mục sư thúc, nhưng Mục sư thúc đều không có bất kỳ thái độ gì. Theo ta thấy, nói không chừng là vì Mục sư thúc đã có người trong lòng. Dù sao chân quân tài năng hiếm thấy. Hai người lại nhiều năm sớm chiều ở chung, tình cảm nhất định thâm hậu.”

Hắn đang chuẩn bị nói thêm vài câu nữa thì thấy người đồng đạo có vóc người thấp bé kia hướng bản thân nháy nháy mắt, hắn mặc danh kỳ diệu xoay người lại, liền nhất thời ngây người— đứng phía sau hắn là một thiếu nữ mũm mĩm mặc váy màu lam, không phải là Diệp Huyền thì còn là ai. “Diệp, Diệp sư thúc...” Diệp Huyền cũng không nói thêm gì, chỉ nhàn nhạt phản phác: “Sư ti ít ngày nữa sẽ về, các người cần thận một điểm.” Dứt lời, nhắc chân bước qua, trên mặt cũng không có gì khác thường.

Nhưng bên trong, trái tim Diệp Huyền như bị rần trong chảo dầu. Mục sư thúc trong lời nói của hai đồng đạo kia chính là đại sư tỷ của nàng, đại đệ tử của Trương Diễn, Mục Y Lan. Mục Y Lan hiện giờ đã là Nguyên Anh chân quân, tự lập môn phái bên ngoài phái Thương Lan. Nàng thiên tư hơn người lại mười phần cần cù khắc khổ, bởi vậy chỉ mới sáu trăm tuổi đã trở thành Nguyên Anh, so với Trương Diễn chỉ chậm hơn vài thập niên. Diệp Huyền so với Mục Y Lan lại không có thiên phú hơn người cũng không cần cù chăm chỉ bằng nàng, hai người một người là học sinh đứng đầu lớp, một người là học sinh cận bã cuối lớp, một giỏi một kém, vừa nhìn liền hiểu ngay.

Mà Trương Diễn cũng rất coi trọng đại đệ tử của mình, hắn thu nhận Mục Y Lan làm đồ đệ khi mới hơn hai mươi tuổi. Lúc đó trong môn phái, hắn hoàn toàn không có gia tộc chống lưng, cũng không được sư trưởng bảo hộ, có thể nói là một nghèo hai trắng. hai đồng đạo kia nói Trương Diễn cùng Mục Y Lan đồng cam cộng khổ vượt qua hoạn nạn cũng không phải là khoa trương. Một người tài sắc vẹn toàn, còn cùng chung hoạn nạn với Trương Diễn, một người đại sư tỷ như vậy sắp về núi, Diệp Huyền sao có thể không khẩn trương.

Nàng mặc dù gọi Mục Y Lan một tiếng đại sư tỷ, nhưng không gặp Mục Y Lan được mấy lần. thời điểm Trương Diễn thu dưỡng Diệp Huyền, Mục Y Lan đã sớm ra ngoài sống, ở trong trí nhớ của nguyên chủ, chỉ nhớ Mục Y Lan là người xuất chúng, hào quang bắn ra bốn phía. Bởi vì tự ti, xấu hổ nguyên chủ thậm chí ghen tị với Mục Y Lan. Diệp Huyền không phải là nguyên chủ là một tiểu cô nương vừa mẫn cảm lại tự ti, nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ, nàng không để xảy ra việc gì ngoài ý muốn.. hệ thống cuộc thi công nhận Diệp Huyền hoàn thành nhiệm vụ căn cứ vào hai tiêu chuẩn. thứ nhất dựa vào chỉ số tình cảm, thứ hai là chỉ số tình dục.

Chỉ số tình dục trải qua quá trình hai người không ngừng ba ba ba, đã đạt tới yêu cầu, nhưng chỉ số tình cảm thì chỉ thiếu một chút nữa là đạt tiêu chuẩn. chỉ cần cả hai chỉ số này đều đạt tiêu chuẩn, Diệp Huyền liền có thể thoát ly thế giới này, tiếp tục cuộc thi của mình. Tuy rằng trong lòng đối với sư phụ đại nhân lưu luyến không rời, nhưng Diệp Huyền hiểu rõ rằng, bản thân không có khả năng ở lại chỗ này vĩnh viễn, ly biệt là điều hiển nhiên.

Nguyên vọng lớn nhất của nàng chính là nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ sau đó quay lại thế giới thực, hung hăng tấn cho Cố Dã Thành một trận. vừa suy nghĩ Diệp Huyền tăng nhanh cước bộ trở về điện của Trương Diễn. trước cửa điện ngoài đồng đạo của Phụng Chân điện là Thanh Phong còn có một tiểu cô nương lạ mặt. Diệp Huyền nhíu mày, hướng Thanh Phong hỏi: “Thanh Phong, vị này là?” “Diệp sư thúc, ngài tới rồi.” Thanh Phong cười nói, “Đây là thị nữ của Mục sư thúc, Mục sư thúc cùng chân quân đều đã ở bên trong.”

Mục Y Lan đã về?

Diệp Huyền sốt ruột không thôi, nghĩ rằng đi vào nghe một chút hai người đó nói cái gì, nhưng lại không chắc chắn về thái độ của Trương Diễn. lúc này, bên trong điện, Trương Diễn đang cùng một nữ tử trẻ tuổi đánh cờ. Nàng ấy mặc một thân bạch y, váy áo dài có chút rối loạn rũ xuống đất, trên lưng chỉ

dùng một dải lụa thắt lại. Đầu ngón tay ngọc ngà, thon dài kẹp một quân cờ, động tác thanh nhã, khí chất như thần tiến tụt theo thời theo gió bay đi.

Nàng nhẹ nhàng đặt quân cờ xuống, ôn nhu nói: “Sư phụ, ngài đã quyết định?” Trương Diễn thần nhiên cười: “Vi sư đã quyết định việc gì thì sẽ không bao giờ thay đổi.” Khóe môi hần khê cong lên một chút, “Ta cho rằng, ngươi tới là để khuyên nhủ ta.” Mục Y Lan đặt xuống quân cờ cuối cùng, ần ần thờ dài: “Ta sao lại không rõ ràng, sư phụ một khi quyết định sẽ không thay đổi.” Hai người tuy lời nói không rõ ràng, nhưng trong lòng đều biết rõ ràng đối phương có ý gì.

“Ta đã thua.” Mục Y Lan đứng lên, thi lễ một cái, “Thấy sư phụ vẫn khỏe mạnh như cũ, đồ nhi an tâm.” Hiển nhiên, nàng là đang cáo từ. Trương Diễn ngưng mắt nhìn nàng, dường như nghĩ tới những năm tháng đã qua, thần sắc hần xưa nay thanh lãnh nhưng bây giờ lại hiện ra chút nhu tình: “Y Lan, yên tâm đi, nàng là một cô nương tốt.” Nam nhân rũ xuống mi mắt, “Vi sư... rất hạnh phúc.” Mục Y Lan mỉm môi, trầm tư trong chốc lát cuối cùng chân chính nở nụ cười: “Một khi đã như vậy, ta đây cũng an tâm.”

Hoàn toàn khác với lời đồn đãi bên ngoài, nàng đối với Trương Diễn không có chút tình cảm nam nữ. nàng xem Trương Diễn như huynh như cha, bây giờ thấy Trương Diễn cuối cùng cũng gặp được người tri âm, trong lòng vui mừng. nàng vừa đẩy cửa ra, liền thấy một thiếu nữ mặc váy lam. Thiếu nữ kinh hãi lắp bắp, có chút sợ hãi nhìn Mục Y Lan: “Sư tỷ...”

Mục Y Lan hướng nàng vuốt nhẹ cằm liền phiêu nhiên rời đi. Diệp Huyền ngẩng người nhìn bóng lưng Mục Y Lan. Cho đến khi sau lưng truyền đến thanh âm quen thuộc, thanh âm kia mang chút ý cười, ầm nhuận như ngọc, êm tai dễ nghe: “A Huyền, còn không nhanh lại đây.” Diệp Huyền dường như chợt bừng tỉnh, nhào vào lòng Trương Diễn: “Sư phụ, ngươi, ngươi sẽ không không cần ta ...”

Trương Diễn nhìn chằm chằm vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của nàng: “A Huyền thì sao? A Huyền sẽ vĩnh viễn ở cùng sư phụ sao?” “Tất nhiên rồi.” Thiếu nữ nhỏ nhẹ trả lời một cách chắc chắn, nàng nắm lấy vạt áo Trương Diễn, “Ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi sư phụ, vĩnh viễn.” Bàn tay thon dài đem đầu nàng ấn vào trong ngực, dán lên vị trí trái tim. “Ta cùng người gắn bó cả đời, không rời không bỏ.”

“Đỉnh, chúc mừng thí sinh hoàn thành nhiệm vụ, chỉ số tình cảm cùng chỉ số tình dục đều đạt tiêu chuẩn. chuẩn bị bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo, thí sinh thoát ly tức thể, thoát khỏi thế giới... nhiệm vụ tiếp theo, thế giới Phương Tây cổ đại, kính thỉnh chờ mong.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 1

“A... Anh trai...”

Khoái cảm đi qua, thân ảnh pháp phòng trên giường cũng chợt dừng lại. Diệp Huyền vừa xuyên không đến từ trong cảm giác khó chịu tình tảo lại, liền cảm thấy một cỗ nóng rực phun vào từ cung bản thân. Trong tầm mắt nàng, là một nam nhân cả người trần trụi. Tóc đen trước trán rũ xuống hần, hơi che khuất đôi mắt xanh biếc kinh người. Mồ hôi chảy xuống dọc theo da thịt màu mật ong, chảy qua cái cổ thon dài, lồng ngực kiên cố, cơ bụng bằng phẳng... Ánh mắt Diệp Huyền nhìn không được mà đảo qua trên rốn hần một lát, mới hướng theo giọt mồ hôi kia đã trượt xuống chỗ hai người gắt gao kết hợp dưới hạ thân.

Tuy rằng đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo, nhưng trí nhớ cùng cảm xúc của nguyên thân đã cuộn cuộn không ngừng tiến vào đầu nàng. Diệp Huyền theo bản năng kêu một tiếng: “Anh trai...” khuôn mặt nam nhân không chút biểu cảm từ trên người nàng đứng dậy, hai mắt bình tĩnh không một gợn sóng, chỉ có hơi thở thoáng dồn dập, mới có thể chứng tỏ rằng hần vừa mới trải qua một trải qua kịch liệt. Còn thật đã mềm xuống nhưng vẫn thô to như trước từ trong hoa huyết Diệp Huyền rút ra, ba một tiếng, hỗn hợp tinh dịch cùng máu thủy cũng theo đó mà chảy ra. Diệp Huyền cảm thấy trong hoa huyết một trận run rẩy lại có chút tê ngứa, nàng nhìn không được yêu kiều rên rỉ một tiếng, lại theo phản xạ có điều kiện mà bưng kín miệng lại.

Nam nhân đưa lưng về phía nàng, vươn tay lấy khăn bên giường. hần thoáng ngừng lại một chút, ngay sau đó, lại tiếp tục động tác trong tay. Diệp Huyền cố gắng chống đỡ thân thể mệt mỏi ngồi dậy, ánh nhìn trong phòng lay động, chiếu lên thân thể trần trụi, cao ngất kia. Hần đem khăn tùy ý lau hạ thân, bắt đầu nhặt lên quần áo rơi toát loạn trên mặt đất. Đầu tiên là áo somi tơ lụa màu trắng, khác với những nam nhân trong vương quốc thích áo somi thêu hoa văn, đó chỉ một chiếc somi trơn, y luôn luôn cài đến cúc trên cùng ngay dưới yết hầu. Quần trang màu đen phẳng phiu, trên vai và trước ngực có mấy đường dây kết màu bạc rũ xuống. trên cổ áo đính một viên đá quý được viền bạc, trường kiếm chính là quyền trượng của hần, hơi thở lạnh như băng tràn đầy khí thế vương giả.

Hần thất xong đai lưng, khoác lên áo choàng. Trước áo choàng là một hàng cúc bạc loáng bóng, dưới ánh sáng của nền ảm ảm sắc lạnh. “Anh trai, ngươi phải đi sao?” nam nhân hơi quay đầu lại, thiếu nữ ngồi trên chiếc giường cực lớn, giống như hoa tường vi trắng nở rộ giữa đêm đen, dáng người yếu điệu da thịt trơn bóng, dưới ánh nhìn lộ ra không sót chút gì. Trên da thịt trắng nõn, đầu tay xanh tím cùng dấu hôn đỏ sẫm càng thêm bắt mắt.

Cảnh đẹp như vậy, nam nhân lại chỉ lãnh đạm ừ một tiếng, không chút lưu luyến nghiêng người cầm lấy bội kiếm, ngón tay trên chuôi kiếm thon dài, hữu lực. ừng đen đi trên sàn phát ra tiếng đóc đóc nho nhỏ, mắt thấy nam nhân muốn đi, thiếu nữ kiềm chế không được mà bật thốt: “Anh trai, ta chờ ngươi.” “Không cần chờ ta.” Hai câu này dường như phát ra cùng lúc, thân thể thiếu nữ cứng đờ, đầu vẫn gục xuống, cố gắng che dấu tiếng khóc, thấp giọng trả lời.

Cho đến khi bóng lưng hần biến mất ở ngoài cửa, ánh mắt quyền luyến, khát vọng mới thu về. Sau vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, đoàn thị nữ nổi

đuôi nhau đi vào. Trong không khí hương vị đậm mỹ thơm ngọt vẫn còn, trên giường chăn gối hỗn loạn cũng chứng tỏ rõ ràng chuyện gì vừa mới xảy ra trong gian phòng này. Nhưng chứng thị nữ đối với cảnh tượng này lại coi như không thấy, tập mãi thành thói quen ôn nhu nói: “Nữ hoàng, nước tắm đã chuẩn bị xong.”

#

Ngâm mình trong làn nước ấm áp, Diệp Huyền mới có thời gian suy xét những chuyện mới xảy. Vừa xuyên không liền phát hiện bản thân đang cùng một nam nhân xa lạ lẫn lộn trên giường, cho dù Diệp Huyền đối với việc hệ thống không có chút tiết tháo đoán trước được vài điều, nhưng đến cùng vẫn là bị dọa sợ không nhẹ. Cũng may sau khi xuyên không tình cảm mà thí sinh sinh ở thế giới trước bị hệ thống tiến hành cách ly, xử lý, cho nên đối với việc một giây trước còn thề non hẹn biển với sư phụ, giây tiếp theo liền cùng nam nhân khác ba ba ba Diệp Huyền cũng không có quá nhiều cảm giác không thoải mái. Nhưng có một điều khiến nàng cảm thấy không khỏe là, nam nhân cùng nàng ba ba ba kia lại chính là anh trai ruột của khối thân thể này.

Tình huống lần trước mang theo chút cảm giác căm kị, nhưng lần này là loạn luân thực sự. Diệp Huyền chỉ có thể tự an ủi bản thân, dù sao khối thân thể này cũng không phải là của mình. Rất rõ ràng, mục tiêu công lược lần này chính là nam nhân cần bã lạnh như băng lúc này, Cesare Gattuso. Thân thể mà Diệp Huyền xuyên không vào chính là em gái cùng mẹ khác cha của Cesare tên là Margaret. Cũng không biết có phải là hệ thống cố ý đặt ra, tên tiếng anh của Diệp Huyền cũng là Margaret. Mẹ của hai người chính là nữ hoàng Olivia- nữ hoàng trước đây của đế quốc Phi Lân Thủy. Olivia vì bệnh mà qua đời vào năm ba mươi lăm tuổi lúc còn thượng vị, chỉ để lại con gái duy nhất là Margaret năm đó mới mười sáu tuổi, mà cha của nàng là thân vương đã qua đời từ khi nàng mới năm tuổi.

Tuổi còn trẻ đã bước lên ngai vàng, nàng trở thành nữ hoàng trẻ tuổi nhất trên đại lục. Bản thân là một sinh viên còn chưa tốt nghiệp, Diệp Huyền cảm thấy nữ hoàng là cái gì a, thiết tình làm không được a. Cũng may bên người Margaret còn có Cesare, công tước xứ Valentino Cesare bây giờ chỉ hai mươi ba tuổi, lại sớm trở thành quý tộc hàng đầu trong đế quốc. Hắn không chỉ có được vùng đất phong lớn nhất mà còn là người có thực quyền lớn nhất bên người nữ hoàng. Trong tay cầm binh phù, nắm giữ quyền lực to lớn, ngay cả đương nhiệm Giáo hoàng Gary đời này cũng là con rối do Cesare dựng lên.

Người người đều bàn tán sau lưng rằng Phi Lân Thủy chỉ sợ đã không còn là của họ Ace, mà là của họ Gattuso. Nữ hoàng Margaret đối với chuyện này biết rất rõ ràng, nhưng nàng không muốn thay đổi hiện trạng như lúc này một chút nào. Nguyên nhân nàng không muốn là vì, chuyện phong lưu của nữ hoàng trẻ tuổi cùng nam nhân nắm trong tay trọng quyền đã sớm trở thành chuyện người người đều biết, từ quý tộc cho đến bình dân, xưa nay trong hoàng gia không thiếu những loại hương diễm bí ẩn như thế này. Chuyện phát sinh trên người hai anh em này càng khiến cho người ta bàn tán say sưa. Chỉ có điều không ai đoán được rằng lời đồn đãi nữ hoàng loạn luân này lại là sự thật.

Margaret yêu sâu sắc người anh trai khác cha này, thậm chí cam tâm tình nguyện vì hắn mà dâng lên mọi thứ. Ngay cả việc đem binh quyền giao cho Cesare cũng không chút do dự. Thiếu nữ từ yêu say đắm biến thành khát vọng điên cuồng, năm nàng mười lăm tuổi đã câu dẫn Cesare, đem anh trai ruột thịt của mình lừa lên giường. Sự tình phát sinh sau này lại khiến Margaret đau thấu tâm, Cesare giữ lấy thân thể của nàng, nhưng đối xử với nàng càng tệ hơn. Bất luận nàng dâng lên cho hắn thứ gì, tài phú, địa vị... nàng thậm chí còn chủ động dâng nym nhân cho hắn, nhưng Cesare thì ngay cả một nụ cười lạnh lẽo cũng keo kiệt không cho nàng.

Diệp Huyền thở dài, xem bảng chỉ số mà hệ thống cung cấp. Bởi vì Margaret cùng Cesare đã xảy ra quan hệ nên đã có một chút chỉ số tình dục. Nhưng cái khó là chỉ số tình cảm, dựa theo thái độ của Cesare, muốn nam nhân này yêu nàng quả thật còn khó hơn lên trời. Khác với sư phụ thanh lãnh, căm dục, Trương Diễn tuy rằng đối với tiêu đề đệ lúc đầu không có tình yêu nam nữ, nhưng vẫn thật tâm yêu thương nàng. Trái lại thì tình cảm của Cesare đối với em gái mình rất phức tạp.

Nam nhân này lãnh khốc lại tàn nhẫn, đối với địch nhân cùng đối với bản thân đều như thế. Hắn có lẽ vĩnh viễn sẽ không yêu bất kỳ ai, ngay cả cha ruột của hắn, đều chết dưới âm mưu của hắn. Đối với hắn chỉ có quyền lực giống như rượu đồ trong ly, thuần hương mê người, khiến người tay say mê. Chỉ đơn thuần cùng Cesare lên giường sẽ có được tâm hắn? Diệp Huyền nhắm mắt lại, thậm chí có thể tưởng tượng được biểu cảm của Cesare khi nghe được chuyện cười này, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười mỉa mai, lạnh như băng, “Lily thân ái, kiếp sau, ngươi có thể có được.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 2

“Thân ái, người mặc cái váy này thật sự rất đẹp.” Một bàn tay trắng nõn lướt qua trước mặt, đem phần tóc trước trán của Diệp Huyền chải ra sau đầu, chứng thị nữ nâng lên một chiếc gương to lon nạm vàng, trên gương phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, tầm mười bảy mười tám tuổi, mái tóc xoăn như hải tóc xoắn tung xuống dưới, trên đỉnh đầu là một chiếc vương miện tinh xảo bằng kim cương. Nàng có một đôi mắt đen hiếm thấy, giống như bảo thạch, đen láy động lòng người. Vạt váy màu ngà chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, đai lưng thêu hoa văn buộc quanh thắt lưng thon thả, phía trên lộ ra bả vai khéo léo, mượt mà.

Đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, sự ngây ngô, hồn nhiên của nàng mang theo chút quyến rũ, mỉa mai. “Viên minh châu đẹp nhất Phi Lân Thủy.” Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, hoạt bát nghịch ngợm quý một chân trước mặt nàng, “Ta có thể có vinh hạnh cùng người nhảy một khúc hay không? Diệp Huyền nhìn không được mà bật cười, “Annie, người cũng thật thú vị.” Annie ra hiệu để chứng thị nữ tới nhắc lần váy Diệp Huyền: “Thân ái Lily, ta vẫn là

nên đưa người tới chỗ vương tử điện hạ đi, ta đoán hẳn nhất định rất muốn gặp người.” Thần sắc Diệp Huyền khẽ ngưng trệ một chút, chợt nở ra nụ cười rực rỡ: “Vũ hội sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi.”

Đây là một buổi tối bình thường trong hoàng cung, các quý tộc tụ tập trong cung điện, mặc quần áo hoa mỹ, ăn những món ăn tinh xảo, quý hiếm và mới lạ nhất, rồi say mê khiêu vũ. Điểm duy nhất không giống là, hôm nay có sự xuất hiện của vị hôn phu của nữ hoàng, Rey vương tử của vương quốc Á Ly Nam An. Từ lúc nữ hoàng còn là đại công chúa đã có hôn ước cùng Rey vương tử. Rey là đại hoàng tử của Á Ly Nam An, là người thừa kế của vương quốc. Mỗi hôn sự này, mang ý nghĩa chính trị quan trọng mà người trong gia tộc Ace cố gắng ký kết.

Đừng nói lúc nàng còn công chúa không có thực quyền, đến tận bây giờ khi nàng đã làm nữ hoàng, thì cũng không thể nói hủy bỏ hôn ước liền hủy bỏ được. Diệp Huyền thở dài trong lòng, tất cả mọi thứ đều khó khăn. Mục tiêu công lược đối với bản thân lãnh đạm đến cực điểm, lại còn từ chỗ nào nhảy ra một vị hôn phu, đây không phải là khiến độ khó của nhiệm vụ càng cao hay sao. Phải biết rằng, Cesare là một người có dục vọng độc chiếm biến thái, vì nhiệm vụ, Diệp Huyền hạ quyết tâm, nhất định phải cách xa vị vương tử này.

Lúc này, mặt trời ngả về tây. Trong hoàng cung không lồ, đèn đuốc đã sáng lên. Trong phòng tổ chức vũ hội, cả nam lẫn nữ tím năm tím ba nói chuyện vui vẻ. Bỗng nhiên, từ lầu hai vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc. Mọi người ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hai hàng thị nữ đang thướt tha bước đến. Các nàng đều là nữ quan hầu hạ nữ hoàng, đều tiểu thư từ các gia đình quý tộc tinh tế lựa chọn ra. Xinh đẹp, thanh lệ khi bước đi làn váy khẽ lay động vô cùng tao nhã.

Hoàng gia phương Tây . Lãnh khốc ca ca-chương 2:

“Thân ái, người mặc cái váy này thật sự rất đẹp.” Một bàn tay trắng nõn lướt qua trước mặt, đem phần tóc trước trán của Diệp Huyền chải ra sau đầu, chúng thị nữ nâng lên một chiếc gương to lon nạm vàng, trên gương phản chiếu hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp, tầm mười bảy mười tám tuổi, mái tóc xoăn như hải tóc xoắn tung xuống dưới, trên đỉnh đầu là một chiếc vương miện tinh xảo bằng kim cương. Nàng có một đôi mắt đen hiếm thấy, giống như bảo thạch, đen láy động lòng người. Vạt váy màu ngà chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, đai lưng thêu hoa văn buộc quanh thắt lưng thon thả, phía trên lộ ra bả vai khéo léo, mượt mà.

Đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, sự ngây ngô, hồn nhiên của nàng mang theo chút quyến rũ, mỉa mai. “Viên minh châu đẹp nhất Phi Lãnh Thủy.” Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, hoạt bát nghịch ngợm quỳ một chân trước mặt nàng, “Ta có thể có vinh hạnh cùng người nhảy một khúc hay không? Diệp Huyền nhìn không được mà bật cười, “Annie, người cũng thật thú vị.” Annie ra hiệu để chúng thị nữ tới nhắc lần váy Diệp Huyền: “Thân ái Lily, ta vẫn là nên đưa người tới chỗ vương tử điện hạ đi, ta đoán hẳn nhất định rất muốn gặp người.” Thần sắc Diệp Huyền khẽ ngưng trệ một chút, chợt nở ra nụ cười rực rỡ: “Vũ hội sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi.”

Đây là một buổi tối bình thường trong hoàng cung, các quý tộc tụ tập trong cung điện, mặc quần áo hoa mỹ, ăn những món ăn tinh xảo, quý hiếm và mới lạ nhất, rồi say mê khiêu vũ. Điểm duy nhất không giống là, hôm nay có sự xuất hiện của vị hôn phu của nữ hoàng, Rey vương tử của vương quốc Á Ly Nam An. Từ lúc nữ hoàng còn là đại công chúa đã có hôn ước cùng Rey vương tử. Rey là đại hoàng tử của Á Ly Nam An, là người thừa kế của vương quốc. Mỗi hôn sự này, mang ý nghĩa chính trị quan trọng mà người trong gia tộc Ace cố gắng ký kết.

Đừng nói lúc nàng còn công chúa không có thực quyền, đến tận bây giờ khi nàng đã làm nữ hoàng, thì cũng không thể nói hủy bỏ hôn ước liền hủy bỏ được. Diệp Huyền thở dài trong lòng, tất cả mọi thứ đều khó khăn. Mục tiêu công lược đối với bản thân lãnh đạm đến cực điểm, lại còn từ chỗ nào nhảy ra một vị hôn phu, đây không phải là khiến độ khó của nhiệm vụ càng cao hay sao. Phải biết rằng, Cesare là một người có dục vọng độc chiếm biến thái, vì nhiệm vụ, Diệp Huyền hạ quyết tâm, nhất định phải cách xa vị vương tử này.

Lúc này, mặt trời ngả về tây. Trong hoàng cung không lồ, đèn đuốc đã sáng lên. Trong phòng tổ chức vũ hội, cả nam lẫn nữ tím năm tím ba nói chuyện vui vẻ. Bỗng nhiên, từ lầu hai vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc. Mọi người ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy hai hàng thị nữ đang thướt tha bước đến. Các nàng đều là nữ quan hầu hạ nữ hoàng, đều tiểu thư từ các gia đình quý tộc tinh tế lựa chọn ra. Xinh đẹp, thanh lệ khi bước đi làn váy khẽ lay động vô cùng tao nhã.

Trong số đó nổi bật nhất là vị tiểu thư tóc vàng, nàng so với những nữ quan khác không chỉ đẹp hơn một phần. “Rey thấy được không?” người thanh niên lấy khuỷu tay húc vào người bạn bên cạnh, “Đó là con gái của hầu tước Nederland, là bạn tốt nhất của nữ hoàng.” Hân ái muội hướng đồng bạn nháy mắt, “Đợi đến khi người cùng nữ hoàng thành hôn, là có thể thuận lý thành chương đem nàng kéo lên giường.” việc này ở trong giới quý tộc đã thành truyền thống, vợ chồng đều có quyền tự do có tình nhân bên ngoài, mà thường thường là bạn của vợ hoặc chồng mình.

“Candace.” Nam nhân nhíu mày, thanh âm của hắn nhẹ nhàng, êm tai, “Không nên nói về tiểu thư West như vậy, lại càng không nên nghị luận về nữ hoàng như vậy, điều này là không tôn trọng hai vị nữ sĩ.” Có vị tiểu thư đi ngang qua tình cờ nghe được lời nói của hắn, tò mò quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một nam tử cao lớn có mái tóc vàng kim, dưới ánh nến, đường nét trên khuôn mặt hắn tựa như được điêu khắc từ cẩm thạch, tuấn mỹ đến độ làm người ta hít thở không thông. “Đó là Rey vương tử...” Nàng ta thì thầm nói nhỏ, nữ hoàng đúng là may mắn, có vị hôn phu hoàn mỹ như vậy.

Rey thấy Candace không nói thêm gì nữa, nhìn không được đem ánh mắt hướng về phía sau chúng nữ quan. Thân ảnh mà hắn tâm tâm niệm niệm vẫn chưa xuất hiện, cho dù phía trước có vị tiểu thư xinh đẹp nhất hẳn cũng không muốn nhìn lâu dù chỉ một lát. Có lẽ các vị thân đã nghe thấy tâm nguyện của hắn, ngay tại lúc Annie đi xuống cầu thang, một góc váy màu ngà cuối cùng cũng xuất hiện. “Trời ạ, nàng thật xinh đẹp...” “Nữ hoàng vẫn trước chói mắt như trước.”

Cho dù đã nhìn qua vô số lần, khi thiếu nữ tóc đen ấy bước đến, mọi người vẫn là không kìm được lòng mà ngừng hết thầy động tác. Bọn họ không nhìn được kinh hô ra tiếng, nhìn thiếu nữ như một chú thiên nga tao nhã đi tới. Rey đã hoàn toàn ngây dại, lần trước gặp mặt vị hôn thê nàng chỉ mới mười lăm tuổi, trên người toát lên vẻ ngây thơ, hồn nhiên. Còn nàng của hiện giờ, đã hoàn toàn trưởng thành, như một đóa hoa đã nở rộ-một đóa hoa mê hoặc lòng nhất đại lục.

Hắn si ngốc nhìn theo thân ảnh kia, chỉ thấy thiếu nữ dừng lại nơi chỗ rẽ chân cầu thang. Nàng nhìn quanh toàn trường một lượt, không một nam nhân nào

khi ánh mắt của nàng lướt qua mặt mình mà trong lòng không điên cuồng hô “Nàng nhìn ta sao?” quả nhiên, nam nhân kia vẫn chưa tới. Diệp Huyền nhìn không được lại thờ dài trong lòng, từ khi bắt đầu nhiệm vụ cho đến nay, nàng đã thờ dài không biết bao nhiêu lần. nguyên nhân rất đơn giản, Cesare thật sự quá khó để đẩy ngã.

Thực ra nhiệm vụ trở nên khó khăn như vậy, phần lớn nguyên nhân là trách nhiệm của nguyên chủ. Đối với Cesare mà nói, Margaret là muội muội duy nhất, cũng là người thân duy nhất của hắn trên đời này. Margaret có ý nghĩa quan trọng với Cesare, đáng tiếc nguyên chủ lại không lợi dụng điểm này, ngược lại đem Cesare đẩy xa ra. Nhưng mà điều này cũng thật bình thường, Margaret yêu Cesare, là tình yêu giữa nam nữ. nàng không muốn thừa nhận Cesare là anh trai mình, dù sao việc loạn luân như thế này người bình thường đều có cảm giác tội lỗi.

Nhưng Cesare lại khác, hắn đối với Margaret có vài phần tôn trọng là vì nàng là em gái của hắn. Diệp Huyền rất dễ dàng đoán được điểm này, nam nhân biến thái này yêu cầu Margaret ở trên giường phải coi hắn là anh trai, Margaret lại vô cùng miễn cưỡng. ở trước mặt người khác nàng chỉ gọi tên Cesare, chứng tỏ nàng trăm phương nghìn kế muốn lảng tránh quan hệ huyết thống giữa mình cùng người yêu. Sau khi Diệp Huyền xuyên không đến, đã nghĩ cách để vẫn hỏi lại mọi chuyện. nhưng tính cách Cesare quá mức lãnh đạm, thêm vào đó sự vụ trong hoàng cung quá nhiều, ngoại trừ lần đó vừa xuyên không đến đã ba ba ba, thì trong suốt ba ngày này, Diệp Huyền cùng Cesare không có mấy lần gặp mặt.

Vũ hội đêm nay nàng cũng mới hân đến, nhưng Cesare cũng đứng như Margaret dự liệu, không có tới. Mục tiêu lớn nhất không có ở đây, Diệp Huyền liền cảm thấy ừ ừ. Nàng không yên lòng cùng

một đám quý tộc hàn huyên một phen, nhắc lần vấy, muốn chuẩn bị khiêu vũ mở màn. “Nữ hoàng, ta có thể có vinh hạnh mời ngài cùng nhảy không?” Diệp Huyền hơi nghiêng đầu, nam nhân tóc vàng khom nửa người, ôn nhu nhìn bản thân. Nàng cấp tốc lục lại trí nhớ, vị nam tử tuần mỹ trước mắt này hình như là vị hôn phu của thân thể này? Trước mặt mọi người, không thể không cho hắn mặt mũi, Diệp Huyền chỉ có thể nhếch môi: “Đây cũng là vinh hạnh của ta.”

Tươi cười trên mặt Rey càng thêm xán lạn, hắn khẩn trương nắm lấy tay Diệp Huyền, dẫn nàng vào sàn nhảy. Tiếng nhạc du dương chậm rãi vang lên, một đôi nam nữ dặt tay nhau đi vào sàn nhảy, trở thành cặp đôi chói mắt nhất ở đây. Khi Cesare đi vào phòng thì thấy ngay một màn cảnh đẹp ý vui này. Eo nhỏ thiếu bị nam nhân nắm trong tay, theo góc độ Cesare nhìn sang, nàng dường như đang nép vào trong lòng người kia. Lúc này, âm nhạc kết thúc. Diệp Huyền tiếc mắt đảo qua liền thấy bóng dáng nam nhân kia. Nàng vội vã buông tay Rey, tao nhã hướng Rey vuốt nhẹ cằm, liền chạy về phía Cesare.

“Anh trai.” Con người thiếu nữ tràn ngập vui mừng, “Ta nghĩ người sẽ không đến.” Cesare nghe thấy xưng hô này mà giật mình, hắn không chút để ý coi bao tay: “Huấn luyện trong quân doanh vừa kết thúc.” Trên người hắn vẫn còn mặc quân trang màu đen, so với vô số quần áo hoa lệ nơi này có chút thua kém. Nhưng vào lúc hắn bước vào điện, lập tức khiến mọi người theo bản năng mà im lặng. Diệp Huyền lại giống như không thấy phản ứng của mọi người, mở to hai mắt nhìn hắn: “Anh trai con chưa kịp nghỉ ngơi sao?” nàng vừa cao hứng vừa lo lắng, mím môi giống con thỏ nhỏ, “Anh trai, người có mệt không?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thuần nhiên xinh đẹp, tràn ngập vẻ thân thiết cùng ngọt ngào, khiến Cesare không thể bỏ qua. Margaret chưa từng ở trước mặt người khác trắng trợn biểu hiện tình cảm của bản thân như thế, Cesare không phải là đồ ngốc, mà ngược lại hắn rất thông minh. Hắn biết Margaret chán ghét quan hệ huyết thống của hai người, nàng xấu hổ đối mặt với chuyện này, bởi vì làm như vậy, sẽ không có cảm giác cảm kị tội lỗi.

Nhưng ta sẽ không cho được như ý nguyện, Cesare cười lạnh nghĩ. Margaret càng thương hắn, hắn càng muốn đem nàng đẩy ra xa. Thế nhưng tới hôm nay, Margaret lại rất khác thường. Cesare nhất thời có chút ngầy ngẩn cả người, cho đến khi Diệp Huyền kéo cổ tay hắn, động tác mang chút trẻ con, nhưng một cái lòng chìm quét qua ngực hắn. “Nữ hoàng.” Hắn nghe được một giọng nam trong sáng, Cesare ánh mắt trầm xuống, đối với việc Rey đang đi tới bên này, hắn đưa tay đặt trên đỉnh đầu nàng, có chút vô cùng thân thiết xoa đầu nàng: “Ta không thấy mệt.”

Diệp Huyền thụ sủng nhược kinh trong giây lát, lòng tràn đầy vui mừng làm hai má nàng đỏ ửng lên. Hạ thân nổi lên một cỗ lửa nóng, Cesare bỗng nhiên vươn tay, cầm tay thiếu nữ: “Còn nhớ rõ chuyện ba ngày trước không? Người nói chờ đến lúc ta rảnh, muốn đem chuyện đó hoàn thành.” Chuyện gì? Diệp Huyền theo bản năng muốn mở miệng hỏi lại, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, trên má nóng bừng, thấp giọng đáp: “Vâng, anh trai nghỉ đi ngay bây giờ... đi luôn sao?” “Đương nhiên.”

Đến khi Rey đi tới đứng trước mặt Diệp Huyền, lại thấy nàng chuẩn bị rời khỏi, ánh mắt giấu không được sự thất vọng: “Nữ hoàng, ngài muốn rời đi sao?” Diệp Huyền hơi hơi vuốt cằm: “Ta có chút không thoải mái,

vũ hội đêm nay là vì ngài mà chuẩn bị, đáng tiếc ta không thể bồi ngài. Những tiểu thư xinh đẹp nhất Phi Lãnh Thụ đều ở đây, kỹ năng khiêu vũ đều rất tốt, hi vọng đêm nay ngài có thể chơi vui vẻ.”

Nhưng người xinh đẹp nhất nơi này là ngài a, hơn nữa ngài là vị hôn thê của ta, ta làm sao có thể vui vẻ khiêu vũ cùng người khác. Rey muốn thổ lộ tình cảm của bản thân, nhưng Diệp Huyền đã xoay người rời đi, theo nam nhân mặc quân trang màu đen kia âm thầm rời đi. Hắn lưu luyến nhìn chằm chằm bóng lưng xinh đẹp kia, cho đến khi không thấy nữa, mới buồn bã thất vọng thu hồi ánh mắt. “Hắn yêu người, Lily.” Cesare thấp giọng cười cười. “Nhưng ta không yêu hắn.” Diệp Huyền quẹt quẹt miệng, bước chân của Cesare đột ngột dừng lại: “Hắn là vị hôn phu của người.”

Diệp Huyền đi sau lưng hắn, bất ngờ không kịp phòng bị, đâm sầm vào vòng tay ấm áp của hắn. Cesare xoa gương mặt nàng, ôn nhu nói: “Các người có hôn ước, người phải gả cho hắn.” không hiểu sao Diệp Huyền cảm thấy có một cỗ nguy hiểm đang ập đến, nàng thốt lên: “Ta không muốn gả cho hắn, ta...” nàng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Cesare, đột nhiên ôm lấy thất lưng hắn, “Ta thậm chí nghĩ được... gả cho người, anh trai.” Hạ thân dường như sắp nổ mạnh, một tay Cesare nắm lấy vai Diệp Huyền, hung hăng đè nàng lên tường: “Người muốn gả cho ai?” âm thanh của hắn lạnh lùng.

Trên hành lang không một bóng người, ánh nến yếu ớt ảm đạm, trong bóng tối, Diệp Huyền dường như thấy được một đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, nàng nhìn không được cắn môi, cuối cùng rõ ràng, kiên định nói: “Anh trai, ta muốn gả cho người.” Nụ hôn kích động như mưa trút xuống, Cesare hung mãnh, thô lỗ cắn môi nàng, đầu lưỡi không chút khách khí cạy mở miệng nàng, tiến quân thần tốc. Hắn tùy ý ở trong khoang miệng ướt át tung hoành, một đường liếm từ vòm họng Diệp Huyền, răng nanh, rồi cuốn lấy cái lưỡi đỉnh hương mà mót điên cuồng. Diệp Huyền cảm thấy nam nhân

trức mắt tựa một con sói độc ác, hấn vừa cắn vừa mút, khiến mỗi nàng như sắp chảy máu. “Gà cho ta?” Cesare thờ dõc cười lạnh, “Lily, ngươi đang mộng tưởng hảo huyền sao?”

Hắn ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyền, hung hăng cắn một ngụm “Ngươi sớm hay muộn cũng sẽ nằm dưới thân nam nhân kia mà rên rỉ, không, có lẽ không chỉ một người nam nhân đi? Dù sao thì năm mười lăm tuổi ngươi đã biết kê đơn anh trai ruột thịt của mình, ngươi chính là một cái dâm phụ!” Diệp Huyền đau đến mức lệ rơi đầy mặt, “Không phải...” nàng nức nở, cũng không biết là vì đau đớn, hay là vì thương tâm, nước mắt chuỗi trân châu đứt dây không ngừng thi nhau rơi xuống, rơi ở trên môi Cesare, “Ta chỉ cần ngươi, anh trai...”

Nàng gọi một tiếng tiếp một tiếng, dường như có thứ gì đang nắm chặt cổ họng Cesare. Nam nhân bỗng nhiên phát cuồng, xoẹt một tiếng xé bỏ váy nàng, đem dục vọng đang chờ phát động của bản thân đâm vào giữa hai chân Diệp Huyền. “Không cần!” Diệp Huyền kinh hoàng hô lên. Càng khiến nàng bất lực hơn nữa là thế giới phương Tây này không có quần lót, bàn tay Cesare dọc theo đùi nàng liền dễ dàng chạm đến hai phiến cánh hoa mềm mại, ngứa ngáy, hấn không chút do dự đè xuống: “Không cần?” nụ cười bên môi tràn ngập mỉa mai, “Ngươi vừa mới nói dối ta?”

“Không, không phải...” động tác nam nhân vô cùng thô lỗ, Diệp Huyền cảm thấy hoa huyết vừa đau vừa xót, nàng hít một ngụm khí lạnh, ngón tay thon dài đang để chỗ hoa huyết mềm mại bắt đầu hung hăng đâm vào. “Không cần ở nơi này.” Diệp Huyền lung tung bắt lấy tay Cesare, giọng nàng mang theo tiếng khóc nức nở, khẩn cầu nói: “sẽ bị người khác nhìn thấy, anh trai.” “Bị người khác nhìn thấy không phải là rất tốt?” thanh âm nam nhân tàn khốc lạnh như băng, “Như vậy bọn họ đều biết ngươi là cái tiểu dâm phụ câu dẫn anh trai ruột.”

Có lẽ những từ ngữ hạ lưu này kích thích Diệp Huyền, trong hoa huyết mật nước giàn giụa đột nhiên trào ra một cổ dâm dịch khiến bàn tay Cesare ướt sũng. “A...” Cesare dùng môi lướt qua bên tai thiếu nữ, nhẹ giọng nói: “Ướt như vậy... có phải hay không chỉ cần nam nhân khiêu khích ngươi, ngươi sẽ ẩm ướt như thế?” “Không phải...” Diệp Huyền không kìm được mà bật khóc, nàng bắt lấy vạt áo Cesare như cọng cỏ cứu mạng, hoảng loạn nói, “Không phải, không phải như thế... chỉ có anh trai sờ ta, ta mới có thể ướt như thế.” Từ trong yết hầu Cesare phát ra một tiếng găm nhẹ, lửa nóng nơi hạ thân tăng vọt hấn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đem cơn thịnh cơ hồ muốn nổ mạnh lấy ra, hung hăng đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 3

Căn dương vật nóng bỏng vừa mới cắm vào, Diệp Huyền co rút run rẩy. Nàng nắm chặt vạt áo Cesare, nước mắt hòa cùng chỉ bạc nơi khóe miệng cùng nhau rơi xuống: “Anh trai, không cần, a... Quá sâu, đâm vào bên trong rồi...” Cesare ồ ồ thờ dõc bên vành tai nàng: “Không cần? Vậy ngươi còn rút nhanh như vậy.” Trong hoa huyết ướt át, tựa hồ có hàng trăm cái miệng nhỏ nhấm nháp cuồng mê lấy cơn thịnh Cesare, khiến hấn nửa bước cũng khó đi. Bàn tay hấn nắm lấy hông Diệp Huyền, một bên vuốt ve, một bên dùng sức nắm lấy đùi nàng mở rộng ra.

“Ấn...” nam nhân thét lớn một tiếng, thừa dịp hoa huyết thoáng thả lỏng một chút, không chút do dự đâm vào tận cùng, cắm vào nơi sâu nhất trong hoa huyết. Hạ thân hai người kết hợp với nhau không chút khe hở, âm hộ trắng nõn không một sợi lông của thiếu nữ hung hăng đánh lên háng hấn, hai túi thịt sẫm màu ba một tiếng đánh lên hoa môi Diệp Huyền, dâm thủy bắn ra tung tóe khiến làn váy Diệp Huyền thấm ướt cả một mảng lớn. “A, nóng quá... quá sâu, anh trai van cầu ngươi, quá sâu...” Diệp Huyền cảm thấy cơ thể mình sắp bị xé tan thành hai mảnh, cơn thịnh như một bàn ủi nóng bỏng, đem nơi vô cùng non mềm giữa hai chân nàng hòa tan. Xâm nhập quá sâu khiến nàng nói không nên lời, chỉ có thể theo động tác cấp tốc trừu sáp của Cesare nhỏ giọng rên rỉ.

Trong hành lang yên tĩnh không tiếng động, ánh nến mờ nhạt chiếu lên thân hình hai người tạo nên chiếc bóng không ngừng lay động trên tường, thân hình cao lớn của nam nhân đem thiếu nữ hoàn toàn che khuất, chỉ thấy một đôi chân khéo léo trắng nõn, từ trong tầng tầng lớp lớp lộ ra, cuốn lấy hông nam nhân. Đôi chân một lúc duỗi thẳng, một lúc lại vì quá mức vui vẻ mà cuộn lại. Tần suất trừu sáp của Cesare thực sự quá nhanh, đầu óc Diệp Huyền trống rỗng, chỉ biết thờ dõc không ngừng theo từng lần va chạm mạnh mẽ của hấn, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, chỉ bạc không khống chế được mà chảy xuống, da thịt trắng tuyết nơi cổ áo một mảng nước sáng loáng, có nước bọt của nàng cũng có mồ hôi của Cesare.

Quần áo hoa mỹ đã sớm nhả thành một nhúm, dâm thủy theo làn váy thấm ren chảy xuống, từng giọt tí tách rơi trên mặt đất tạo thành một bãi dâm thủy nho nhỏ. Cesare cảm thấy quần áo phiền phức, vương vãi dưới tay đến cổ Diệp Huyền, xoẹt một tiếng xé rách thân váy. Diệp Huyền vội vàng bắt lấy tay hấn: “Anh trai, đừng...” khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, “Nếu xé, ta, ta làm thế nào về tâm cung.” “A...” Cesare khẽ cười một tiếng, ở bên tai nàng liếm liếm, “Có phải anh trai làm ngươi chưa đủ mạnh, khiến ngươi còn nghĩ trở về?” vừa dứt lời, hấn liền tăng nhanh tốc độ cuồng sáp mạnh mẽ.

“A!” Diệp Huyền kinh nghiệm được mà kinh hô, dưới sự hung bạo của Cesare, cả người nàng cơ hồ nảy lên. Mở ra rồi kẹp lại, hai phiến cánh hoa non mềm bị cơn thịnh không ngừng lôi kéo. Nộn thịnh trong tiểu huyết gắt gao mút lấy cơn thịnh, lại bị cơn thịnh đè ép co rúm lại. “Tiểu dâm oa.” Cesare mút vành tai Diệp Huyền, “Tiểu huyết cần nhanh như vậy, có thích anh trai sáp ngươi như vậy, ần?” bàn tay hấn chạm lên cánh hoa Diệp Huyền, một bên vuốt ve, một bên tìm kiếm tiểu hoa châu sưng đỏ, tần nhấm nhéo lên. “A! Không cần, không cần, anh trai!” Diệp Huyền hoảng hốt bắt lấy tay Cesare, lại bị nam nhân nắm ngược lại cổ tay, chỉ có thể vô lực lịm xơ trong lòng Cesare.

Quá nhiều khoái cảm khiến nàng không thể hô hấp, Cesare lại như ác ma ở bên tai nàng thấp giọng lặp lại: “Có thích hay không? Anh trai sáp ngươi rất sướng đi.” Hấn bỗng nhiên hạ giọng, bạo ngược lạnh lùng nói, “Nói mau! Có phải hay không mỗi ngày đều muốn thịnh heo bông của anh trai, tiểu huyết chảy nhiều nước như vậy...” ngón tay thon dài vuốt ve nơi hoa huyết thiếu nữ, phúc kỷ phúc kỷ, tiếng nước vang vọng khắp hành lang, “Tiểu dâm phụ, chỉ cần nhìn thấy nam nhân liền phát lãng, tiểu dâm phụ!”

“Ta muốn thịt heo bông của anh trai... muốn anh trai làm ta, hung hăng làm ta... sáp nát tiểu huyết của ta.” Diệp Huyền đã không còn ý thức được bản thân đang nói cái gì, nàng chỉ biết theo ý Cesare mà thốt ra dăm ngừ, toàn bộ tinh thần đều tập trung nơi căn cốt thịt trừu sáp không ngừng nghỉ, muốn hấn thảo nát bản thân, muốn hấn đâm mở hoa tâm bản thân, đem bản thân đưa đến cao trào vui vẻ nhất. “A! Đến, muốn tiết!” hĩa huyết kịch liệt run rẩy, quy đầu cực đại đâm mở Diệp Huyền miệng tử cung, đem tinh dịch nóng rực phun lên vách thịt trong tử cung. Một trận lạ một trận liêng tục không ngừng phun vào, hoa tâm Diệp Huyền cũng tiết ra một cổ lớn hoa dịch. Tầm mắt nàng trở nên mơ hồ, khi tinh dịch phun vào thân thể vô thức run rẩy, giống như một bãi xuân thủy, sa vào trong khoái cảm thật lâu không tự thoát ra được.

Đợi đến khi nàng lấy lại tinh thần, mới phát hiện Cesare đang ôm mình đi tới phía trước. Diệp Huyền giật nảy mình: “Anh trai, ngươi muốn đi đâu?!” Cesare cười một cách ý vị thâm trường: “Ngươi không phải là nói muốn về tẩm cung sao, Lily, anh trai đưa ngươi trở về.” Diệp Huyền xem chút ngất xỉu, nàng nói về cung, là sửa sang lại quần áo chỉnh tề rồi về tẩm cung, nhưng phải như bây giờ, trong tiểu huyết còn còn thịt nam nhân bán nhuyễn đang cắm vào, một bước đi lại đâm vào một chút, còn có hỗn hợp bạch trọc cùng hoa dịch theo giữa hai chân chảy xuống. quần áo nhăm nhúm vén lên tận hông, hai chân vô lực vắt lên bên hông nam nhân. Trên bộ ngực trắng như tuyết toàn là dấu hôn đỏ sẫm, đôi môi sưng đỏ, gò má ửng hồng, vừa nhìn thấy liền biết vừa bị nam nhân hung hăng yêu thương qua. Nếu thật sự bị Cesare cứ như vậy mà ôm về tẩm cung, vậy bản thân còn có mặt mũi nào mà làm người?

Diệp Huyền hốt hoảng, kinh sợ, nhưng nàng biết tính tình của Cesare, ịcus này tuyệt đối không thể nói thẳng ra bản thân không muốn bị hấn cứ như vậy ôm về. Nàng chỉ có thể đáng thương hề hề cầm lấy vạt áo Cesare, âm thanh nức nở còn mang theo dư vị sau cao trào: “Ta không cần, anh trai... Ta không muốn bị nam nhân khác nhìn thấy.” Trong nháy mắt sắc mặt Cesare trở nên âm đạm, ngay tại lúc Diệp Huyền run sợ cho rằng hấn sắp nổi giận, hấn lại vươn tay sờ gò má Diệp Huyền: “Được rồi, anh trai sẽ che khuất ngươi.”

Diệp Huyền còn chưa hiểu rõ ý tứ Cesare, trước mặt liền tối sầm. Áo choàng rộng rãi đem cả người nàng che dấu kỹ càng, Diệp Huyền rúc vào trong lòng nam nhân, diện mạo đều bị che khuất, chỉ còn cặp chân còn lộ bên ngoài, người sáng suốt nhìn thấy liền có thể minh bạch Cesare đang làm gì, lại nhìn không thấy nữ nhân trong lòng hấn. cứ như vậy ôm Diệp Huyền, Cesare bước chân vững vàng xuyên qua hành lang, đi vào vườn hoa. Tuy rằng bây giờ đã khuya, nhưng dạ tiệc trong cung còn chưa kết thúc, trong vườn hoa thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba nhóm người qua lại.

Diệp Huyền giống con thỏ nhỏ bị kinh sợ rúc vào trong ngực Cesare, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Nàng nghe được tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ, dường như có nhóm người sắp đi tới đây! Quá khẩn trương, tiểu huyết Diệp Huyền đột nhiên co rút, khiến cơn thịt Cesare trương lớn một vòng, thẳng tắp cứng rắn đứng lên. “Tê...” Cesare vỗ lên mông Diệp Huyền, “Không muốn khiến anh trai ở đây làm người, liền ngoan ngoãn thả lỏng một chút.”

“Ta, ta...” Diệp Huyền gấp đến độ nước mắt sắp trào ra, đây đâu phải chuyện mà nàng cứ muốn thả lỏng là thả lỏng được. Chưa bao giờ trước mặt người khác làm loại chuyện này, Diệp Huyền cẩn thận không cần khẩn trương, cái miệng nhỏ nhắn phía dưới hấp càngh chặt. Nàng cảm giác được rõ ràng là cơn thịt Cesare dần dần trương lớn, so với vừa rồi còn ở trong hành lang còn lớn hơn. Trong đôi mắt xanh biếc của hấn, mạnh nước ngầm đang mãnh liệt cuộn trào. Hấn vươn ngón tay ra, ở trong miệng Diệp Huyền khuấy đảo. Trong bóng đêm, nam nhân lộ ra một cổ nguy hiểm trí mạng khê nói: “Lily, cơn thịt anh trai trương đau, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?”

“không cần, không cần.” Diệp Huyền liều mạng lắc đầu, “Anh trai, chúng ta về tẩm cung không tốt sao? Van cầu ngươi, chỉ cần về tẩm cung, ngươi... ngươi muốn làm gì đều có thể.” “Nếu ta đây muốn làm chết ngươi?” khê môi Cesare gọi lên. Diệp Huyền kim lòng không được co rúm lại một chút, đón lấy ánh mắt u ám của Cesare, nàng mê muội ní non: “Ta, ta nguyện ý bị anh trai làm chết...”

Cesare thở mạnh một hơi, hung hăng phát một cái lên tuyết đồn Diệp Huyền: “Tiểu dâm phụ, tiểu huyết đã ngứa không chịu nổi nữa phải không.” Diệp Huyền đột nhiên tỉnh táo lại, đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn. nàng thể nhưng nói ra loại lời nói này, trước khi xuyên không, nàng vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ đầu. Nàng vội vã đem khuôn mặt chôn sâu vào ngực Cesare, không dám nhìn tới ánh mắt tràn ngập tình dục của nam nhân: “Ta mới không phải là tiểu dâm phụ, đều do anh trai... đều do anh trai dụ dỗ ta.” Nói đến nửa câu sau, giọng của nàng càng ngày càng nhỏ. Nhìn thấy cô gái trong lòng bày ra bộ dạng trẻ con, trong lòng Cesare không khỏi mềm nhũn. Dục hỏa đang bốc cháy tạm thời giảm đi một chút, hấn ôm thiếu nữ càng chặt hơn, quyết định tạm thời buông tha nàng, chờ trở về tẩm cung sau đó mới thật tốt uy no cái miệng nhỏ nhắn kia. “Di, công tước đại nhân?” thanh âm quen thuộc bỗng vang lên, Diệp Huyền cả người cứng đờ, Annie?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 4

“Di, công tước đại nhân?” nhìn thấy thân ảnh quen thuộc trong hoa viên, Annie không tự chủ được mà đi tới. Ánh trăng roi xuống vừa vẩy trên khuôn mặt nam nhân, còn một nửa khuôn mặt hấn khuất trong bóng đen, vẻ tuấn mỹ nhuốm thêm chút tà khí. “Sao ngài lại ở trong này?” thiếu nữ tóc vàng tiến lên một bước, bỗng nhiên thấy được Cesare đang ôm một nữ nhân trong lòng. Tuy rằng bị áo choàng bao phủ kín kẽ, nhưng Annie vẫn nhìn ra được, đó là một nữ nhân nhỏ nhắn. cánh tay phải của Cesare vắt ngang bên hông nàng, đem cả người nàng tựa vào trong ngực mình. Xuyên qua ánh trăng mỏng lung, đôi chân nhỏ lộ ra càng thêm đáng yêu. “Tiểu thư West.” Cesare hơi vuốt cằm, thanh âm của hấn có chút khàn khàn, âm cuối còn mang theo chút run rẩy. Annie có chút kỳ quái nhìn hấn, tại sao nàng lại cảm thấy thanh âm của công tước đại nhân có gì lạ?

Annie tất nhiên là đoán không được, nam nhân trước mặt đang cố gắng đè nén tiếng hừ trong cổ họng, bởi vì cơn thịt của hấn đang bị tiểu huyết ướt át, nóng ẩm hàm chứa, nhuyễn thịt trong tiểu huyết tầng tầng lớp lớp giữ chặt lấy cơn thịt, tựa như những cái miệng nhỏ nhắn không ngừng hút, muốn đè ép cơn thịt bắn ra tinh dịch đậm đặc. Tiểu hỗn đản! Cesare nghiêng răng nghiêng lợi mà nghĩ, chờ trở lại tẩm cung, bản thân nhất định phải giáo huấn thật tốt cái miệng nhỏ không nghe lời của em gái nhà mình. Diệp Huyền không ngừng kêu khổ trong lòng, không dám có chút động tác khác, cả người nàng cứng

ngực dựa vào lòng Cesare, nếu Annie phát hiện nữ nhân trong lòng Cesare là mình, vậy thì nàng liền xong đời. Lại cố tình Annie là người bạn tốt nhất kiếm nữ quan bên người Margaret, hai người sớm chiều ở chung, nàng vô cùng hiểu rõ Margaret.

Trong tình huống căng thẳng như thế, hoa huyết nhỏ hẹp càng thêm khít khao. Côn thịt nóng cảm trong dững đạo nóng bỏng, mỗi khi Diệp Huyền vô thức co rút vách tường, lại nhẹ nhàng hấp chặt côn thịt thêm một chút. Nhuyễn thịt bên trong hoa huyết không ngừng máy máy, giữa hai chân thiếu nữ đã sớm là một mảng hỗn độn, dâm thủy tí tách rơi xuống không ngừng. “Công tước đại nhân, ngài ở trong này làm?” tuy rằng rất muốn biết nữ nhân trong lòng Cesare là ai, nhưng Annie vẫn duy trì thái độ dè dặt, khắc chế bản thân không nhìn vào bóng lưng kia. “Àn...” từ trong xoang mũi Cesare bỗng bật ra tiếng kêu đau đớn, hẳn không thể nhịn được nữa, hung hăng vỗ lên mông Diệp Huyền, “tiểu dâm vật, hấp thật nhanh.”

“Nha!” Annie kinh ngạc che miệng, khuôn mặt đỏ bừng thối lui vài bước. Đã bị phát hiện, Cesare cũng lười tiếp tục che dấu, hẳn cười như không cười nhún mày: “Như người đã thấy, West tiểu thư.” Hắn vỗ vỗ lên người nữ nhân trong lòng, “Tiểu tao hóa này bỗng nhiên phát lãng, lắc lắc thân thể cầu ta đam nằng. Ta luôn luôn tôn trọng thỉnh cầu của các vị nữ sĩ, tự nhiên muốn thỏa mãn nguyện vọng của nàng.” “Công tước đại nhân, ngài, ngài làm sao có thể...”

Annie đỏ mặt nói không nên lời, Cesare không chú ý đến nụ cười e thẹn trên mặt nàng. Tâm thần nam nhân đều bị tiểu tao hóa trong lòng hấp dẫn, đại khái là bị ngôn từ hạ lưu kích thích, thiếu nữ chảy ra càng nhiều dâm thủy, hoa tâm cũng bắt đầu ngứa ngáy khó chịu. Diệp Huyền không kìm được mà vịn vào hai cái, bàn tay nhỏ bé bắt đầu dao động trên người Cesare, cách lóp tọt lưa, như có như không khảy nhẹ vài cái lên đầu vú hắn. “Lại phát lãng?” Cesare khẽ cười nói, ngay trước mặt Annie, cánh tay đang ôm lấy Diệp Huyền bắt đầu vuốt ve Diệp Huyền tuyệt đòn, tầm mắt Annie bị tấm áo choàng cản trở, bàn tay kia không tiếng động vò vào dưới làn váy Diệp Huyền.

Đầu tiên, bàn tay kia kẹp lấy hoa môi thiếu nữ, sau khi niết vài cái liền bắt đầu kim lấy tiểu hoa châu

giữa hoa môi đã sớm sưng đỏ. Diệp Huyền cảm thấy căng, liễu mạng hẳn nhịn tiếng rên rỉ. Nhưng Cesare cố tình lại thấy không đủ, kẹp chặt lấy tiểu hoa châu, vừa kéo vừa niết, còn dùng ngón tay búng lên. “A...” tiếng rên rỉ vừa thốt ra, Diệp Huyền lập tức cắn vào ngực Cesare, chỉ mong vừa rồi Annie không nhận ra âm thanh của nàng. Trong lòng vừa tức vừa hận, cái lưỡi cuộn lấy nút áo Cesare, mất không ít khí lực mới cởi ra được, nàng bắt đầu dùng sức mút cơ bắp trước ngực hắn.

Nhưng khi mút độ mạnh yếu không nắm giữ tốt, Cesare nàng thiếu nữ đang chôn đầu trước ngực mình, sau đó, âm thanh chắc chắn liên tục vang lên, cùng vang dội. “A...” Cesare thanh âm trầm thấp, “Xem ra tiểu tao hóa này chờ không kịp nữa rồi.” Hắn ngẩng đầu nhìn Annie, “West tiểu thư, thứ lỗi ta không thể ở lâu. Hoa huyết của tiểu gia hỏa ngứa ngáy khó nhịn, ta phải trở về hung hăng thao nằng, khiến nàng học được cách làm một cô gái ngoan ngoãn.” Vừa dứt lời, hai tay hắn nâng mông Diệp Huyền, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Lily, kẹp chặt thắt lưng anh trai.” Thiếu nữ nhỏ giọng thì thầm: “Ta mới không cần.” nhưng hai chân nàng vẫn vây quanh thắt lưng hẹp của nam nhân, căn côn thịt nóng bỏng kia cũng theo đó mà cắm càng sâu vào trong.

Hai người đều không có dư thừa tinh lực mà chú ý phản ứng của Annie, Cesare ôm em gái mình bước nhanh về tầm cung, mỗi một bước đi, côn thịt ở trong tiểu huyết lại trều sấp một chút. Côn thịt nam nhân vừa thô vừa dài, nhiều lần đỉnh đến khối nhuyển thịt nơi hoa tâm. Diệp Huyền miệng ngậm đầu vú Cesare nhưng vẫn không ức chế được tiếng rên rỉ. Từ hoa viên đến tầm cung chỉ khoảng vài trăm thước, vậy mà bọn họ lại đi hết 20 phút. Chờ đến khi trở lại tầm cung, Diệp Huyền đã cao trào hai lần. trong nháy mắt khi Cesare rút ra côn thịt, tiểu huyết lại phun ra một cỗ dâm thủy. Thiếu nữ âm hộ dính đầy trực dịch, dâm thủy lại theo hoa khẩu chảy xuống, đem thâm thiên nga thấm ướt một mảng lớn. “Tiểu dâm oa!” xoẹt một tiếng, Cesare rõ ràng, lưu loát xé rách váy trên người nàng. Trong mắt nam nhân tình dục đã nhuộm kín hừng hực cháy như hỏa diễm, dường như sẽ ngay lập tức dâng trào, đem Diệp Huyền đốt thành tro.

Hắn bắt lấy hai chân Diệp Huyền, đem thân thể non mềm của thiếu nữ nâng lên. Côn thịt dữ tợn đáng sợ dính đầy dâm thủy, Diệp Huyền duyên dáng gọi to một tiếng, huyết khẩu nhỏ bé trong nháy mắt bị mở rộng ra, côn tịt cắm vào tận cùng, nặng nề đâm vào nơi hoa tâm. “A, anh trai... quá sâu, không cần... nơi đó bị đỉnh mở, nha!” Cesare động tác trều sấp vừa nhanh lại vừa mạnh, cảm giác cao trào vẫn chưa đi qua, hoa huyết đang ở thời điểm mãnh cảm nhất, Diệp Huyền cảm thấy hoa tâm bủn rủn vô cùng, miệng từ cung hắn ngoan lệ đỉnh mở ra, “A!” nàng hét lên một tiếng, cả quy đầu đều đã đâm vào.

Cesare đưa tay đánh lên vú nàng một cái: “Nơi đó là nơi nào? Tiểu tao hóa, lúc trước không phải còn cầu anh trai giết chết người, có phải hay không cao trào xong liền trở mặt?” hẳn tiếp tục ba ba ba đánh lên vú nàng, trên nhũ thịt trắng nõn rất nhanh liền xuất hiện dấu hồng ngân dâm mỹ. Cesare càng hưng phấn, đem hai chân thiếu nữ mở lớn ra, đem côn thịt hung hăng đỉnh vào trong từ cung nàng. “A!... muốn hồng rồi... Anh trai, muốn hồng rồi!” Diệp Huyền khóc hô, liễu mạng vịn vào thân thể, trước mắt nàng một màn trắng xóa, cảm thấy bản thân sẽ thực sự chết dưới thân Cesare, “Tha ta đi, anh trai, ta không dám phát lãng nữa...”

“Đã muộn.” Nụ cười Cesare bạo ngược, tàn khốc, hẳn nhéo trái dậu trước ngực thiếu nữ, theo tần suất trều sấp mà nhu lõng, đem núm vú đỏ au kéo dài ra, “Tiểu dâm phụ nếu không phát lãng, làm sao có thể gọi là tiểu dâm phụ?” hẳn nhẹ giọng cười nói: “Kỳ thực người rất thích phải không Lily, tiểu huyết vừa nhuyển vừa ẩm, lại hấp nhanh như vậy, có phải hay không sáng sớm sẽ chờ anh trai tới thao nát người.” “Không có, ta không có...” Diệp Huyền phản bác theo bản năng, lại tiếp tục bị hắn nhéo chặt núm vú.

“Đến cùng là có hay không?” thanh âm Cesare lạnh băng nhuộm màu tình dục. “Có...” thiếu nữ khóc thút thít, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng càng thêm đậm đậm, đáng yêu, làm cho người ta thầm nghĩ hung hăng chà đạp nàng, đem bụng nhỏ nàng làm trướng lên, phun vào tình dịch đậm đặc, khiến nàng không còn khí lực giãy giụa. “Tao hóa, chỉ suốt ngày nghĩ đến câu dẫn anh trai, tao hóa!” Cesare cắn một ngụm lên hộ khẩu Diệp Huyền, “Người câu dẫn anh trai là muốn làm cái gì, hửm?”

Ý thức Diệp Huyền đã hoàn toàn mơ hồ, khoái cảm kịch liệt xâm nhập hạ thân, nàng giống như một con cá mắc cạn không ngừng thờ hồn hên, khoe miệng rớt ra chỉ bạc, đều bị Cesare nhanh chóng liếm không còn gì. “Ta muốn... ta câu dẫn anh trai sắp ta, ta thích thịt heo bông của anh trai, muốn anh trai bắn cho ta... A, làm chết ta... làm nát tiểu huyết của ta...” “Có phải hay không chỉ muốn anh trai sắp người.” Cesare ồ ồ hít thở, hẳn cuộn lấy cái lưỡi thom tho của thiếu nữ vừa liếm vừa mút, hai mắt gắt gao nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tình dục, cái miệng sưng đỏ như hắn mong muốn phun ra

dâm từ lẳng lơ.

“Chỉ muốn anh trai sát ta, tiểu huyết của ta chỉ cấp anh trai làm... A, anh trai, muốn tới...” Diệp Huyền bắt lấy tay Cesare, cả người kịch liệt lay động, dâm huyết giữa hai chân mở lớn bị cơn thịnh nộ nam nhân cắm vào, mả mắt nơi quy đầu bùng nổ, một cổ tinh dịch nóng đậm phun vào trong tử cung nàng. Hai chân Diệp Huyền vô lực rũ xuống, tinh dịch nóng bỏng vẫn tiếp tục phun vào, thiếu nữ vô thức run rẩy, ngay cả khí lực để rên rỉ cũng không có.

Cảm giác cao trào qua đi, bị Cesare ôm đặt trên giường, đầu óc mơ hồ của nàng mới khôi phục được một chút tỉnh táo. Cố gắng chống đỡ ngồi dậy, chỉ thấy Cesare đang cời quần áo đã dính đầy tinh dịch của hắn xuống. “Anh trai” Diệp Huyền có chút dự cảm không lành, nàng kim không được mà co rúm người lại, “Người muốn đi tắm?” “Đương nhiên không phải.” Cesare khó có dịp nở nụ cười mang theo chút ôn nhu, tựa như thợ săn đang nhìn con mồi của mình. Hắn toàn thân trần trụi bước lên giường, đem mấy lọn tóc dính trước trán Diệp Huyền vuốt ra sau tai. Hạ thân nam nhân, cơn thịnh nộ vừa mới bình tĩnh cũng không có nguỵên xuống, ngược lại càng trắng to hơn.

Hắn bắt lấy mắt cá chân Diệp Huyền, nàng cảm thấy đất trời đảo lộn, Diệp Huyền đã bị nam nhân áp dưới thân. Khuôn mặt chôn trong chăn đệm tơ lụa, eo nhỏ bị bàn tay to lớn dễ dàng nâng lên, bị hắn biến thành bộ dáng quỳ nằm sấp mông cao cao nhếch lên. “Anh trai còn chưa thỏa mãn dục vọng của người.” Cesare ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, đầu lưỡi nóng ẩm liếm lên vành tai thiếu nữ, thanh âm nam nhân trầm thấp như ác ma. Diệp Huyền run run, cảm giác được một căn cơn thịnh nộ nóng bỏng đứng thẳng nơi bản thân huyết khẩu, “Cho nên, kể tiếp anh trai sẽ làm người dục tiên dục tử.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hoàng Gia Phương Tây. Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 5

Sáng nay nắng ấm vừa vặn, đi theo thị nữ dẫn đường, Rey đi xuyên qua hành lang huy hoàng, đi tới phòng khách gặp nữ hoàng. Từ sau buổi tối dạ tiệc kết thúc, hắn đã mấy ngày rồi không được gặp nữ hoàng. Trong cung đều nói thân thể nữ hoàng không khỏe, đang nằm tĩnh dưỡng trên giường, rey sốt ruột lo lắng, hắn từ Á LỸ Nam An xa xôi đến đây, cũng phải vì muốn tham gia những yến hội xa hoa. Hắn muốn nhìn thấy cô gái mà mình thương nhớ, càng muốn cùng bồi dưỡng tình cảm trước khi kết hôn.

Trong cung cũng hiểu rõ ý đồ của Rey, thật ra theo lẽ thường mà nói khi công chúa cùng vương tử kí kết hôn ước, đều là công chúa tới quốc gia của vương tử. Nhưng Margaret là nữ hoàng của Phi Lãnh Thủy, nàng không có khả năng vì hôn ước của mình mà đi Á LỸ Nam An. Thậm chí sau khi nàng cùng Rey kết hôn, nữ hoàng cũng sẽ ở lại Phi Lãnh Thủy. Sau khi Rey thừa kế vương vị, hai vợ chồng liền chỉ có thể ở riêng hai nơi.

Đối với những việc này, Rey đều vui vẻ chịu đựng, hắn chưa bao giờ nói rõ tâm ý bản thân với bất kỳ ai, nếu Margaret yêu cầu, hắn có thể buông tha việc thừa kế vương vị, ở lại Phi Lãnh Thủy làm hoàng phu của nàng. Nghĩ đến bản thân sắp gặp cô gái xinh đẹp ấy, Rey không khỏi khẩn trương trong lòng. Thị nữ đẩy cửa ra, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt chảy lên người nàng, một thân cung trang hoa mỹ đang lơ lửng dựa vào băng ghế bọc nhung. Nàng đang đọc sách, ngón tay mảnh mai kẹp lấy trang sách, lông mi cong dài như cánh bướm, đỏ xuống trên khuôn mặt tinh xảo của nàng một bóng mờ.

“Nữ hoàng, Rey vương tử đã đến.” thị nữ nhẹ giọng nói. Diệp Huyền buông xuống cuốn sách trong tay, đang định ngồi dậy, nàng ưm một tiếng, lại mềm yếu ngã về. “Nữ hoàng, ngài sao vậy?” Rey sốt ruột không thôi. Hai má thiếu nữ đột nhiên ửng hồng, nàng hơi thở không ổn định: “Cơ thể của ta còn chưa khỏe, khiến cho ngài chê cười rồi.” Rey cũng không truy hỏi nguyên nhân cặn kẽ mà thân thiết quan tâm mình, Diệp Huyền không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, nàng vừa mới có một chút động tác nhỏ, tiểu huyết sưng đỏ giữa hai chân đã bị ma sát đau đớn. quả nhiên vẫn chỉ có thể nằm trên giường, nàng đau đầu nghĩ, anh trai đại nhân nói được làm được, tuy không có làm mình đến chết, nhưng lại khiến Diệp Huyền vài ngày không xuống giường được. Một đêm kia, Diệp Huyền cũng không biết bản thân đến cùng đã cao trào bao nhiêu lần, càng không biết bản thân cùng Cesare làm bao nhiêu lần. nam nhân kia cơ hồ đem tất cả các tư thế mỗi tư thế đều là một lần.

Nắm giữ bản thân eo nhỏ, từ phía sau sát vào thật sâu. Ôm bản thân ngồi lên chân hắn, khiến cơn thịnh nộ dính vào chỗ sâu nhất, từ dưới mãnh liệt đỉnh lên. Đem hai chân nàng vắt lên vai, hắn vừa đùa giỡn vú nàng vừa sát nàng đến thần chí không rõ... trên giường rộng rãi là một bãi hỗn độn, khắp nơi đều là dâm thủy Diệp Huyền. Cesare ôm nàng vừa đi vừa sát, lại đem nàng đè trên tường, hai chân bị nam nhân nhấc cao lên, đành phải dựa vào cơn thịnh nộ đang cắm trong hoa huyết giữ thăng bằng. hắn còn ở trước gương đùa giỡn Diệp Huyền, lại buộc thiếu nữ nói những dâm từ khó nghe. Thậm chí còn ra lệnh Diệp Huyền đi phía trước, hắn dùng cây gậy lớn sát nàng từ phía sau, sát hai chân Diệp Huyền như nhũn ra, chỉ có thể không ngừng kêu khóc cín tha thứ.

Đợi đến Cesare buông tha nàng, Diệp Huyền hoa huyết đã bị làm đến sung huyết. Bắp đùi bồng bồng từng mảng, hoa môi nóng bỏng đau đớn. Diệp Huyền đến cả khí lực đứng lên cũng không có, bởi vì thời gian dài kêu khổ rên rỉ, cổ họng cũng nói không ra tiếng, hai khóa núm vú đỏ au vẫn luôn đứng thẳng, cho dù không có ngón tay nam nhân vuốt ve, núm vú cũng không thể mềm xuống. Diệp Huyền chỉ có thể nằm trên giường, lấy lý do thân thể không khỏe, hủy bỏ hết tất cả hoạt động. nàng ngay cả quần áo cũng không mặc, nhưng khi vải vóc mỏng manh đụng tới kiều khu rải đầy dâm hôn cùng dâm tay cũng khiến nàng đau đến phát run.

Đại khái là cảm thấy bản thân quá đáng, mấy ngày kể tiếp, anh trai không bằng cảm thú lại không động chân động tay. Khó có được nữa là hắn mỗi đêm đều đến tắm cùng Diệp Huyền, nhưng chỉ ôm nàng vào ngực, có đôi khi còn hôn nhẹ lên trán nàng một cái. Cho nên, tuy rằng nàng xem chút bị giết chết trên giường, Diệp Huyền vẫn cảm thấy thật đáng giá. Có thể khiến nam nhân lãnh khốc này toát ra một chút nhu tình, quả thật là

khó khăn lắm mới đạt được.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy Rey, tâm tình tốt đẹp của Diệp Huyền liền bay mất. nàng không chán ghét Rey, nhưng hắn là vị hôn phu của nàng. Vì không để Cesare hiểu lầm, Diệp Huyền hận không thể cách Rey càng xa càng tốt. Nhưng hoàng gia lại an bài buộc nàng mỗi ngày phải ở chung với Rey một lát, lấy lý do là để nàng đối với vị hôn phu này không quá xa lạ. Diệp Huyền không biết quyết định này Cesare có biết hay không nhưng để bảo đảm, Diệp Huyền phải nhanh chóng đuổi Rey đi.

“Cám ơn ngài quan tâm, ta đã tốt hơn nhiều lắm.” Nàng ôn nhu cười nói, “Luôn không thể khoan đãi điện hạ thật tốt, là lỗi của ta.” Không mặn không nhạt trò chuyện như vậy tuy Rey rất muốn tiến thêm một bước để tìm hiểu vị hôn thê nhưng không biết phải làm sao. Thái độ thiếu nữ dè dặt mà cao nhã, lộ ra ý tứ cự tuyệt nhàn nhạt. Rey cảm thấy âm thầm, nhưng hắn luyện tức cứ rời đi như vậy, liền làm bộ không nhìn ra ý tứ tiến khách của nàng, coi như không có chuyện gì tiếp tục trò chuyện.

Trong hành lang, Cesare mang người hầu đi tới. Hắn hôm nay không mặc quân trang, nhưng vẫn mặc áo quần màu đen, trên lễ phục dùng chỉ bạc thêu hoa văn chìm tinh xảo, khiến vẻ đẹp của nam nhân càng thêm quý khí lại có phần cảm dục. Lúc đi ngang qua phòng khách, hắn bỗng nhiên dừng lại, hướng thủ vệ bên ngoài cửa hỏi: “Nữ hoàng cùng Rey vương tử đang ở bên trong?” Diệp Huyền đoán không sai, Cesare quả thật biết nàng mỗi ngày phải ở chung với Rey vương tử. Nhưng Diệp Huyền căn bản không thể nghĩ tới, mệnh lệnh này là do Cesare hạ xuống.

Lúc đầu, Cesare làm vậy là muốn Margaret đừng quá dính bản thân, khi biết Rey định đến Phi Lãnh Thủy, hắn liền bảo một đại thần lập ra quy củ này, liền đem chuyện này ném ra sau đầu. Nhưng không biết vì sao, mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng thiếu nữ xinh đẹp cùng vị hôn phu trên danh nghĩa của nàng vui vẻ trò chuyện, Cesare lại cảm thấy phiền chán. “Bọn họ ở cùng nhau bao lâu rồi?” Hắn lạnh giọng hỏi. Nghe được thủ vệ kính cẩn trả lời, Cesare kim lòng không được mà nhíu mày, đã lâu như vậy. lấy cùng Rey chưa bao giờ gặp mặt, tìm đâu ra nhiều lời muốn nói vậy?

Hắn quyết định không để ý đến chuyện này, nhưng vừa đi được vài bước, hắn lại bất giác ngừng lại. “Công tước đại nhân?” Người hầu có chút nghi hoặc. Nam nhân xoay người, bước chân vững vàng, nhưng mang theo một tia vội vàng xao động mà chính hắn cũng không nhận ra. Tay đặt lên cửa phòng khách định gõ cửa thì cánh cửa liền bị mở ra từ bên trong. Thị nữ kinh ngạc nhìn Cesare, mà ánh mắt Cesare cũng dừng lại trên người thiếu nữ ngồi bên cửa sổ. Thiếu niên tóc vàng anh tuấn, quý một chân xuống, nâng bàn tay mềm mại của thiếu nữ lên, nhẹ nhàng in lên mu bàn tay của nàng một nụ hôn: “Nữ hoàng, mong ngài sớm khỏe lại, ta cáo từ.”

Hôn tay là lễ tiết cơ bản nhất của giới quý tộc, trước đó, không biết đã có bao nhiêu nam nhân thực hiện lễ tiết này với nàng, nhưng một màn trước mắt này, Cesare vẫn cảm thấy cực kỳ chói mắt. Sau khi Rey rời đi, Diệp Huyền mới nhìn thấy Cesare đang đứng ngoài cửa, trong lòng nàng lộ bộ một tiếng hồngбет, anh trai có phải là đã nhìn thấy chuyện vừa rồi? Thiếu nữ cuống quýt muốn đứng lên, nhưng hoa môi nóng bừng đau đớn, tư thế không ổn định, ngã lún xuống đất. Cesare bước đến trước mặt nàng, cánh tay dài duỗi ra, ôm Diệp Huyền vào lòng. Diệp Huyền không kịp thở vội vàng bắt lấy vạt áo Cesare, đáng thương hề hề nhăn mũi: “Anh trai, ta, ta bảo đảm sẽ rửa tay.”

Lòng Cesare tràn đầy lửa giận thế nhưng bị một câu nói này làm tiêu tán không còn chút bóng dáng, trong lòng hắn mềm nhũn, xoa đầu thiếu nữ, đem bàn tay bị người khác hôn lên nắm trong lòng bàn tay. Bàn tay nhỏ bé, tinh tế, đáng yêu giống hệt cô em gái đang tựa vào ngực hắn, khiến người ta nhìn không được phải yêu thương nàng, lại cũng khiến người ta muốn hung hăng chà đạp nàng.

Hắn đem tay Diệp Huyền đặt bên môi, dọc theo nơi mà Rey hôn qua, từ mu bàn tay tới ngón tay, mỗi một tác da thịt đều bị hắn liếm qua một lần. Ngón tay bị nam nhân dùng răng nanh cắn lên, hắn hạ giọng, ở bên tai Diệp Huyền khàn khàn nói: “Tốt lắm, anh trai giúp người rửa sạch.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Huyền đỏ bừng, ấp úng một hồi lâu, mới mềm yếu nói: “Anh trai thật xấu...” Nàng chớp chớp mắt, “Anh trai, ta có thể không ở cùng hắn được không?” Con người linh động vòng vo chuyển động, “ta, ta nơi đó vẫn còn rất đau, cho nên...” “Không quan hệ.” Cesare vuốt ve vành tai nàng, “Anh trai đêm nay giúp người xoa xoa.”

Kết quả là Diệp Huyền phải kêu khóc cả đêm. Đại khái là vẫn thấy canh cánh trong lòng, động tác Cesare mãnh liệt, bạo ngược, hắn đem Diệp Huyền đặt lên giường, đem thiếu nữ ép buộc thành một thân xanh tím, tiểu hoa châu vừa mới hết sung bấy giờ lại run rẩy sung lên. Ngày thứ hai gặp Rey, hắn thấy nàng sắc mặt mệt mỏi, nhưng kỳ lạ là, khóe mắt, đuôi lông mày đều đỏ ửng. Đó là bởi vì hoa huyết Diệp Huyền đang cầm một căn dương vật giả cực đại, làm từ ngà voi, dựa theo kích thước cón thịt Cesare mà điêu khắc. Thời gian dài ngâm trong hoa huyết đầy dâm thủy, dương vật giả vốn lạnh ngắt bấy giờ đã ấm áp. Chỉ cần Diệp Huyền vừa động, có thể cảm giác được giả dương vật đâm vào mị thịt làm nàng run rẩy một trận, còn có cảm giác no trướng, khó chịu.

Buổi sáng trước khi rời giường, Cesare đem cón thịt của hắn rút ra. Tinh dịch trong tiểu huyết còn chưa kịp chảy ra, đã bị căn dương vật giả đẩy trở về. “Anh trai.” Diệp Huyền bị cảm giác lạnh lẽo làm cho run sợ, “Thật trướng, ta không cần...” “Cô gái ngoan.” Cesare hôn lên môi nàng, “Người không muốn tinh dịch anh trai ở lại trong bụng?” “Ta...” Diệp Huyền cắn cắn môi, “Nhưng mà anh trai bắn nhiều lắm, trong bụng chứa không hết.” “Tiểu tao hóa, tối hôm qua còn khóc cầu anh trai bắn cho người.” Cesare đem căn dương vật giả cắm vào chỗ sâu nhất trong hoa huyết, “Cón thịt anh trai cắm trong tiểu tao huyết cả đêm, người nếu không ngoan, về sau tiểu tao huyết ngứa ngứa khó chịu, đừng có cầu xin anh trai.”

Diệp Huyền đành phải ôm ở nhường Cesare đem dương vật giả hoàn toàn chính chính cắm vào, Cesare mở rộng hai chân nàng, bàn tay to nâng lên tuyết đồn của thiếu nữ, đem sợi dây cuối dương vật giả quấn quanh hông thiếu nữ. Đây là để cố định dương vật giả, dây nhỏ xuyên qua hoa môi thiếu nữ, quấn quanh hông, đè lên phần nộn cục huyết, cuối cùng thắt nút tại tiểu hoa châu.

Chỉ cần khẽ cử động, tiểu hoa châu liền bị ma sát run rẩy sung lên, mị thịt trong hoa huyết càng co rút, dâm thủy tiết ra bị giả dương vật giữ lại bên trong, nguyên bản bụng nhỏ no trướng càng thêm khó chịu khiến thiếu nữ ngứa ngứa không chịu nổi. Hai chân như nhũn ra, Diệp Huyền cật lực đè nén tiếng rên rỉ đã tràn đến bên môi. Từ tầng cung đến phòng khách, chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi, đối với nàng mà nói không khác gì khổ hình. Một lát sau, nàng thể nhưng liền cao trào.

Nhìn Rey đang ôn nhu mỉm cười trước mắt, lại nghĩ đến lời Cesare thì thầm trước khi rời tầng cung: “Cùng vị hôn phu uống trà tán gẫu, tiểu huyết lại chứa

đầy tình dịch anh trai. Lily người thật đúng là tiểu dân phụ. Ta đoán ở trước mặt hắn, người nhất định sẽ cao trào nhanh hơn.” Không ngờ vừa nghĩ đến lời anh trai nói, Diệp Huyền xấu hổ, gượng giữ cảm giác được, bản thân quả nhiên lại cao trào. Khoái cảm giấu kín cùng cảm giác cấm kỵ khiến bản thân càng thêm hưng phấn, đây chính là dụng ý của Cesare đi. Hắn muốn nhục nhã em ruột hắn, bởi vì hắn cũng không muốn thừa nhận đáy lòng bị cảm giác ghen tỵ khuấy phá.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 6

Sau khi Rey về nước, Diệp Huyền bị anh trai liên tục ép buộc mười ngày, nàng cuối cùng cũng được ngủ một giấc ngon lành. Cesare tựa hồ đã có thói quen qua đêm ở tầng cùng em gái, lúc trước luôn là Margaret dùng mọi thủ đoạn để dụ hắn tới, mà hiện tại, thời điểm màn đêm vừa buông xuống, chân hắn liền tự động đến phòng ngủ của nữ hoàng đệ hạ. Cesare không suy nghĩ sâu xa đến việc thói quen này đại biểu cho cái gì, hắn biện minh là do em gái mình thời gian gần đây quá dịu ngoan. Dù sao nàng đáng yêu như vậy, bản thân là một nam nhân bình thường, lưu luyến trong sự dịu dàng của nàng cũng là chuyện bình thường.

Đêm nay, hai người như cũ mây mưa một hồi. mấy ngày hôm trước Diệp Huyền bị anh trai giày vò, nhưng nàng biết đây là do Cesare đang ghen, vì thế cũng tùy ý để nam nhân đầu bốn bản thân. Nhưng Rey đi rồi, Diệp Huyền liền nổi lên tính khí. Nếu ở trên giường Cesare không ôn nhu một chút, thiếu nữ liền bậm chặt môi, ôm tiểu huyệt không cho Cesare đi vào. Cesare vừa bức mình lại vừa buồn cười, hắn biết bản thân quả thật quá đáng, nên cũng ôn tồn dỗ em gái, mỗi đêm đều hết sức ôn nhu vỗ về chơi đùa nàng, đem em gái hầu hạ về mặt đầy xuân sắc.

Lúc này, Diệp Huyền đang nằm trong lòng Cesare, thân thể trần trụi chặt chẽ tiếp xúc cùng da thịt nam nhân. Nửa người dưới hai người dây dưa với nhau, dương vật Cesare cắm trong tiểu huyệt Diệp Huyền, đem bụng nhỏ nàng nhét đầy. Cesare cảm công vẫn ban ngày chưa xem xong, đọc câu được câu không, tay phải vỗ về mái tóc Diệp Huyền. Thiếu nữ vì quá mệt mỏi nên đã sớm ngủ, lông mày thanh tú khẽ nhăn lại, tựa hồ đang mơ thấy chuyện gì không vui, cái mũi nhỏ phập phồng, đôi môi cũng nhếch lên. Cesare nhìn không được cười cười, hôn lên đôi môi kia, cảm thấy trong lòng đều ngọt ngào.

Nhưng khi nhìn đến tình báo mới đây, lông mày hắn nhăn lại. đế quốc Phi Lãnh Thuyết lãnh thổ rộng lớn, số lượng lãnh chúa đếm không xuể. Trong số những người này, có người trung thành với hoàng thất, thì tự nhiên cũng có những kẻ mang trong lòng ý nghĩ làm phản. Tình báo nói về hầu tước Anderson, vừa đúng là người đứng đầu trog danh sách những người cần đề phòng. Hầu tước Anderson đã sớm có lòng làm phản, Cesare ở trong lãnh thổ hắn sắp xếp không ít mật thám. Trước mắt có một mật thám truyền tin về, báo là hầu tước Anderson đang triệu tập binh mã, có vẻ không an phận. trong tay Cesare nắm quyền lực to lớn, đối với loại nghịch thần có gan phản loạn này, hắn cũng không chùng tay. Hầu tước Anderson là thủ lĩnh quý tộc phương bắc, có chút thân phận, xem ra lần bình định này bản thân cần phải tự mình xuất chinh.

Nghĩ đến đây, Cesare không khỏi nhìn về phía em gái trong lòng mình. Hầu tước Anderson có lãnh địa ở cao nguyên phía bắc, nếu bản thân rời cung, thì cũng mất ít nhất nửa năm. Hắn đã lãnh binh xuất chinh vô số lần, nhưng không có đêm nào Cesare cảm thấy giống như đêm nay, trong lòng tràn ngập lưu luyến. hắn nghĩ đến nếu bản thân rời cung, nửa đêm em gái gặp ác mộng thì làm sao bây giờ. Những nam nhân vẫn như hồ rình mò nhìn chăm chăm em gái, tuy nàng là nữ hoàng, nhưng tính cách ôn nhu, mềm mại, nói không chừng sẽ bị nam nhân to gan lớn mật vô si lừa mất thì làm sao. Nam nhân yên lặng ngắm nhìn Diệp Huyền, có lẽ ánh mắt của hắn quá mức mãnh liệt, nàng nửa tỉnh nửa mê, mờ to mắt. nàng dịu dịu khóe mắt, phát hiện anh trai đang nhìn mình. Lập tức lộ ra nụ cười ngọt ngào, ôm lấy cổ anh trai, hôn lên môi hắn.

“ta rất thích người, anh trai...” Nàng thì thầm một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ lên cổ Cesare, rồi lại mơ màng ngủ thiếp đi. Cesare nhất thời ngây người, hắn nhớ lại câu nói kia, cảm thấy trái tim mềm nhũn. Nhưng em gái đáng yêu thế này nhưng cuối cùng lại thuộc về người khác. Chưa một khắc nào Cesare cảm thấy ghen tị với Rey như thế. Chẳng quan tâm đến việc hắn sớm có được em gái, chỉ cần nghĩ đến việc Rey có thể quang minh chính đại đứng bên nàng, Cesare liền muốn đem hắn chém thành từng mảnh nhỏ. Thời điểm Rey cùng Margaret ký kết hôn ước, hắn cũng không thấy xúc động như bây giờ-bản thân đến cùng đã bị gì vậy? đêm nay, trong lòng luôn nôn nóng, đến khi trời gần sáng Cesare mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 7

Vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, cửa thư phòng bị đẩy ra. Nam nhân đang đứng trầm tư, nhìn thoáng về phía người vừa mới tới: “Edward, người tới rồi.” Nam nhân trung niên cúi thấp người xuống: “Buổi sáng tốt lành, thiếu gia Cesare.” “Ta đều đã nói qua, giữa chúng ta không cần thiết phải giữ lễ tiết như vậy.” Cesare vẫy vẫy tay, ý bảo Edward ngồi xuống ghế, “Ta muốn người thay ta đi giết một người.” Edward mặt vẫn không đổi sắc, khóe môi vẫn như cũ mang theo một chút ý cười: “Cung kính nghe phân phó của ngài.”

Cesare vươn tay, ngón tay thon dài kẹp lấy tờ giấy: “Đi giết Rey, làm sạch sẽ một chút.” Edward giật mình: “Ngài nói là...” “Không sai, chính là vương tử của vương quốc Á Ly Nam An.” Nhắc tới tên người này, Cesare không tự chủ nhíu mày. “Nhưng... Hắn là vị hôn phu của nữ hoàng.” Edward bỗng

ngây ngấn cả người, “Thiếu gia, ngài...” Cesare lạnh giọng đánh gãy lời nói của hắn: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng Phi Lãnh Thủy bây giờ còn cần hôn nhân chính trị để duy trì hòa bình biên giới? Hôn ước của nữ hoàng vốn là bất đắc dĩ, huống hồ trước sau gì Phi Lãnh Thủy cùng Á Lý Nam An cũng sẽ đánh một trận, cần gì lãng phí một cơ hội hôn nhân chính trị, Phi Lãnh Thủy cần một thân vương thích hợp hơn.”

Không sai, đây chính là lý do của ta, Cesare nhủ thầm. sở dĩ muốn phái người đi ám sát Rey, cũng không hoàn toàn là vì hắn không muốn gả em gái cho nam nhân kia. Theo gốc độ chính trị, thì việc hôn ước này quả thật đã lỗi thời. lúc Margaret mười bốn tuổi, nữ hoàng Olivia đã ký kết hôn ước này. Khi đó Phi Lãnh Thủy đang phải đối mặt với nguy cơ loạn trong giặc ngoài, quý tộc phương bắc nổi loạn, biên giới thì có nước láng giềng như hổ rình mồi. vì mượn binh của Á Lý Nam An, Olivia không thể không hy sinh con gái.

Margaret là người thừa kế hoàng vị duy nhất, trừ khi nàng chết yếu nếu không nàng nhất định sẽ trở thành người thống trị Phi Lãnh Thủy. Mà sau khi nàng cùng Rey kết hôn, sinh ra người thừa kế sẽ đồng thời kế thừa cả hai ngôi vị hoàng đế. Người thừa kế mang dòng máu lai, đợi đến trăm năm sau, Phi Lãnh Thủy sợ rằng phải đổi họ. Olivia tất nhiên là biết quốc vương Á Lý Nam An đánh chủ ý gì, nhưng nàng thật sự không còn phương pháp khác, chỉ có thể định ra hôn ước với lang sói.

Sau đó, hai đế quốc liên minh tiến quân lên phương bắc, kết thúc ba năm phản loạn. mà cũng đúng lần đó Cesare vừa mới nhập ngũ đã lập được nhiều công trạng, chỉ mới hai mươi tuổi đã là vị tướng tài ba của Phi Lãnh Thủy. Sau khi chiến tranh kết thúc, quan hệ giữa Phi Lãnh Thủy và Á Lý Nam An lại trở nên căng thẳng, hai quốc gia thực lực tương đương, cho nên đều có ý muốn thôn tính đối phương, từ vài năm trước đã trận lớn trận nhỏ đánh nhau không ngừng, mà hôn ước giữa Margaret và Rey chỉ là biến cuộc chiến thành công khai thành cuộc chiến ngầm. đáng thương Rey hồn nhiên, ngu xuẩn vẫn ở đó mơ mộng, phụ hoàng ngoan độc của hắn chỉ ước gì sau khi hắn cùng Margaret kết hôn sinh ra người thừa kế xong liền đi đòi nhà ma.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cesare càng lạnh hơn. Nhưng Phi Lãnh Thủy không thể đơn phương hủy bỏ hôn ước này, biện pháp giải quyết duy nhất bây giờ chính là giết Rey. “thiếu gia, đây có phải là suy nghĩ thật của ngài?” Edward nghiêm cẩn quan sát Cesare. Edward là một trong số những người có thể nhìn thẳng Cesare mà không bị giáng tội, bởi vì thân thể đặc biệt của hắn, từ khi Cesare ra đời, thì không nhận được bao nhiêu sự quan tâm của cha mẹ, chính tay hắn đã nuôi Cesare lớn lên. Edward là người trong gia tộc Gattuso, khi Cesare còn nhỏ, hắn chiều cô cuộc sống của tiểu chủ nhân, cũng phụ trách sự an toàn của người thân Cesare. Đợi đến khi Cesare trưởng thành, Edward tiếp nhận cơ sở ngầm của tiểu chủ nhân. Hắn thay Cesare quản lý một đội quân ám sát tinh anh, chỉ cần là kẻ thù của Cesare, đều do đội quân này loại bỏ.

Cho nên Edward có thể thẳng thắn chất vấn hắn như vậy. thấy Cesare trầm mặc không nói, hắn lại tiếp tục: “Chẳng lẽ ngài không phải vì nữ hoàng mới làm ra quyết định này?” “Ngươi muốn làm trái với mệnh lệnh của ta?” Cesare lạnh lùng nhìn hắn. Edward thờ dãi: “Cho dù ngài muốn mạng ta, ta cũng không chút do dự mà dâng lên. Chỉ là, thiếu gia, ngài đã quên kết cục của lão gia?” cha của Cesare là giáo hoàng Alexander đời thứ năm, mọi người đều biết, giáo hoàng là người của thánh thần, phục vụ thượng đế nên không thể kết hôn. Cho nên Alexander không có vợ, nhưng lại có rất nhiều tình nhân và con tư sinh. Trong rất nhiều người con tư sinh, cuối cùng Cesare là người thừa kế lãnh địa gia tộc Gattuso, trở thành công tước Valentino.”

Việc này không phải là vì

Alexander yêu thương Cesare nhất, mà là vì mẹ ruột của Cesare. Cho dù Alexander là quý tộc thì thân phận con tư sinh này của Cesare cũng không thay đổi. nhưng vì mẹ của hắn là nữ hoàng Phi Lãnh Thủy, mà nữ hoàng Olivia đã sớm kết hôn. Nàng cùng Alexander yêu đương vụng trộm rồi sinh ra Cesare, đứa trẻ mà cả hai gia tộc đều chối bỏ. lúc Cesare còn nhỏ, một năm hắn chỉ được gặp mẹ một lần. nữ nhân cao quý không thể với tới đó, tao nhã mẽ người, có mị lực hấp dẫn nam nhân. Ngay cả giáo hoàng đa tình cũng cam tâm tình nguyện quỳ dưới váy nàng.

Thật ra có rất ý người biết, Olivia cùng Alexander là thanh mai trúc mã. Lúc Olivia còn là công chúa, nàng đã từng ở nhà cậu Gattuso một thời gian rất dài. Khi đó, nàng kết bạn cùng tiểu công tước Alexander. Sống chung lâu ngày, bọn họ yêu nhau. Alexander coi Olivia là ngọn đèn sinh mệnh của mình, nguyện vì nàng dâng lên mọi thứ mình có. Nhưng hai người không kết hôn, Olivia trở thành nữ hoàng, mà Alexander khoác lên mình chiếc giáo bào. Nguyên nhân chính là vì trước khi đăng cơ Olivia cần một người dẫn binh đánh tan toàn thành chống đối hoàng thất.

Đương nhiên, Alexander có được hồi báo phong phú. Hắn là chính khách trời sinh, rất nhanh liền nắm trong tay quyền lực tối cao, trở thành người đứng đầu tòa thánh. Nhưng hồi báo này không phải là điều mà Alexander ao ước, hắn vẫn không thể sánh vai cùng Olivia, chỉ có thể trợ mắt nhìn nữ nhân mà mình yêu ôm ấp cùng người đàn ông khác. Sau đó, Alexander bắt đầu ăn chơi đàng điếm, khắp nơi phong lưu. Thống khổ cùng hối hận giày vò hắn, nhưng chỉ cần có chỉ thị của Olivia, hắn liền giống như con chó trung thành bên chân nữ hoàng, vì nàng diệt hết kẻ thù. Mỗi khi hắn cảm thấy do dự, Olivia sẽ dùng cạm bẫy tình yêu dụ dỗ hắn, khiến hắn vui vẻ chịu đựng. cuối cùng, hắn vì nữ hoàng làm quá nhiều việc dơ bẩn, Olivia lại không cần hắn. Cesare vẫn nhớ ngày đó, Olivia đem một cái ly thủy tinh đựng đầy độc được đưa cho hắn.

“Cho hắn uống đi, Cesare.” Nữ nhân mỉm cười nói: “Chỉ cần hắn chết ta liền cho ngươi trở thành công tước xứ Valentino đời tiếp theo. Ta biết ngươi sẽ không do dự, con yêu.” Thanh âm Olivia mê hoặc hắn, “Ngươi giống ta, chúng ta đều chảy dòng máu của gia tộc Ace. Không có điều gì mê người hơn quyền lực, vì thứ đáng yêu này, cái gì chúng ta cũng có thể bỏ qua.” “Như ngài mong muốn.” Cesare cười cười, “Mẹ.” sau khi, Alexander chết, Olivia cũng chết. nghe được tin tức nữ hoàng đã chết, Cesare đang xem một tập thơ, trong đó có một câu: *“Bản thân đem dao hướng về người khác, cuối cùng cũng sẽ đâm trúng trái tim mình.”*

“Huống vị độc được thật không sai đi, mẹ.”

Về kịch tình tiến triển vấn đề, ở trong này nói một chút ý nghĩ của ta

Ta đổi bài này định nghĩa nói thật vẫn đại khái không xác thực, hắn là phiêu văn

Cũng chính là loại bỏ thịt bộ phận, thừa lại tinh tiết là có thể một mình thành lập, trọng điểm miêu tả là nữ chủ công lược nam chủ quá trình, cũng chính là phiêu nam chủ

Nam chủ nhân vật hình tượng rất trọng yếu, ta nhận vì tuyệt đối không thể bằng nhân thiết, này là của ta nguyên tắc

Tại đây cái đại tiền đề hạ, cấm dục sự phụ không có khả năng một giây biến cảm thú gục nữ chủ, lãnh khốc ca ca cũng không có khả năng ba phút sau liền đối nữ chủ khẳng khẳng một mực yêu phải chết muốn sống, giống cái loại này ba qua sau liền chí tử không du tình tiết, nó thì thật sự không chịu nhận có thể

Cho nên, mỗi một chuyện xưa tiến triển có sắp có chậm, nhưng đều là thành lập ở nam chủ trên tính cách

Về phần ngược nam chủ ngược nữ chủ cách nói, nói thực ra, ta cảm thấy nếu mỗi chuyện xưa đều một cái dạng, nam nữ chủ mỗi ngày liền tương tương nhượng nhượng, nam chủ phải đối nữ chủ mọi cách che chở tất cả cứng bái, kia nhanh xuyên văn viết cũng không có ý tứ gì

Mặt khác còn có về phối hợp diễn vấn đề, ở trong này muốn dự cái cảnh --

Ở ta không có nói rõ này chuyện xưa là NP thời điểm, trừ nam nữ chủ ngoại mỗi một cái phối hợp diễn, đều có khả năng biến thành vật hi sinh

Cho nên, không cần dễ dàng yêu thượng phối hợp diễn, nhớ lấy nhớ lấy

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 8

Trời sắp đổ mưa, ngoài cửa sổ sắc trời trầm xuống, Cesare ngồi trong thư phòng, không thắp đèn, trong bóng đêm dày đặc chỉ thấy được sừng mặt lạnh lùng của hắn. câu nói của Edward luôn quanh quẩn bên tai hắn, “Hay là ngài đã quên kết cục của cha ngài?” Cesare làm sao có thể quên, mẹ của hắn đã chính miệng hạ lệnh hắn tự mình độc chết cha ruột của mình. Đương nhiên, hai người họ cuối cùng đều chết, là người giết người, nhưng trong lòng Cesare không có chút gọn sóng. Đúng vậy, lời nói của nữ nhân kia là đúng. Hắn cùng nữ nhân kia giống nhau, vì quyền lực, hắn nguyện ý buông tha tất cả. bởi vì chỉ khi bản thân nắm trong tay sức mạnh, mới không có người tính kế hắn, phản bội hắn.

Nhưng một giây kia, Cesare cảm thấy em gái không giống như vậy. trong người chảy dòng máu gia tộc Ace, lại không giống bọn họ lãnh khốc vô tình. Nàng hồn nhiên, tựa như đóa hoa trên cành. Cánh hoa mỏng manh, trong suốt tựa như chỉ cần một làn gió thổi qua nháy mắt sẽ lụi tàn. Cesare muốn bảo vệ nàng, giống như hắn muốn bảo vệ con rối nhỏ mà hắn vô cùng quý trọng lúc còn nhỏ. Bởi vì hắn biết bản thân không thể ý lại, từ bi, yếu đuối, tín nhiệm... những từ ngữ mang theo sắc ám này vĩnh viễn cũng không xuất hiện trên người hắn.

Nhưng mà đóa hoa kia, dù màu sắc có thuần khiết, hoàn mỹ thì vẫn mang gai nhọn của hoa hồng, hắn không biết bản thân đã ngồi im bao lâu, cho đến khi cửa thư phòng bị đẩy ra, bàn tay thiếu nữ đặt lên cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn vào phòng, hướng chỗ hắn nở nụ cười mềm mại. “Anh trai” Nhận thấy Cesare có chút không thích hợp, Diệp Huyền không tự chủ được mà thả nhẹ bước chân, nàng đi đến bên người Cesare, cầm lên bàn tay đang gác lên đầu gối của hắn, “Tay người thật mát.” “Lily.” Cesare mở miệng nói, trong âm thanh của hắn, mang theo chút chần chờ khác thường khiến Diệp Huyền lo lắng, “Ta phải người đi ám sát Rey.” Cái gì?!

Diệp Huyền cả kinh, theo bản năng buông tay Cesare. Tuy rằng nàng đối với vị hôn phu trên danh nghĩa này không chút tình cảm, nhưng không có nghĩa là Diệp Huyền muốn hắn chết. nàng có chút hoảng hốt, lắp bắp nói: “vì, vì sao?” “Bởi vì hắn là vị hôn phu của người.” Cesare cười cười, trong ý cười kia có chút ý tứ khiến Diệp Huyền hoảng hốt, dường như sắp không thở nổi. “Nhưng...” nàng không biết bản thân muốn gì, biết rõ nói như vậy sẽ khiến Cesare tức giận, nhưng Diệp Huyền không thể nào thừa nhận bởi vì tâm tư ghen tị của Cesare, một người đang sống sờ sờ bị giết chết, “Ta có thể hủy bỏ hôn ước với hắn.” dưới ánh mắt lạnh băng của nam nhân, Diệp Huyền vẫn kiên trì nói hết.

“Hủy bỏ hôn ước?” Cesare bật ra một tiếng cười lạnh ngắt, “Người muốn lấy lý do gì hủy bỏ hôn ước, nói cho mọi người biết người cùng anh trai ruột thịt lăn lên giường, không thể gả cho nam nhân khác?” mặt Diệp Huyền đỏ bừng, nàng muốn

phản bác rằng không phải không có cách khác, nhưng có vắt hết óc mà suy nghĩ, thì Diệp Huyền lại bị ai phát hiện rằng, chỉ khi Rey chết bất đắc kỳ tử, nàng mới có thể thuận lý thành chương thoát khỏi chuyện hôn ước này. “Người vì sao không đồng ý?” Cesare xoa nhẹ lên gò má thiếu nữ, “Là vì không đành lòng thấy hắn chết, hay là người không muốn ở bên anh trai.”

“Không phải.” Diệp Huyền cắn chặt môi, “Ta muốn ở bên anh trai, nam mơ cũng muốn, nhưng là... nhưng là, Rey cũng không có làm gì sai trái.” “Vậy người muốn làm như thế nào?” thanh âm Cesare vô cùng ôn nhu, giống như một tình nhân hoàn mỹ, thì thầm bên tai Diệp Huyền, “Người là tiểu quý tham lam, người muốn gả cho Rey, cũng muốn anh trai làm tình nhân của người.”

“Hay là ngài đã quên kết cục của cha ngài?” – a, ta không quên, ta đương nhiên không quên. Lại là một nữ nhân muốn đùa bốn người khác, nàng khuynh quốc khuynh thành, nàng khiến ta rơi vào cạm bẫy ôn nhu mà không thể tự kiềm chế, mà nàng cũng chỉ là một đám phụ lợi dụng nam nhân vì nàng băng qua núi đao biển lửa.

“Lily, ta nghĩ người khác nàng.” Cesare mỉm cười nhìn thiếu nữ, hắn cười cười, mà bàn tay Diệp Huyền bị hắn nắm lấy lại không không chế được mà run lên. “Anh trai, ta...” thiếu nữ lắp bắp, ánh mắt giống như một con thỏ nhỏ đang hoảng sợ. “Đừng khóc.” Cesare ôn nhu giúp nàng lau đi nước mắt, hắn

đem Diệp Huyền ôm vào trong lòng, trái tim đã từng nóng chảy nay lại dần dần lạnh xuống. “ta chỉ là đùa một chút.” Thanh âm nam nhân thật bình tĩnh quanh quẩn bên tai Diệp Huyền, “Rey là vị hôn phu của người, ta làm sao có thể giết hẳn, em gái yêu quý.”

Tốt lắm, Rey tránh được một kiếp ==

Ca ca chính là cái đa nghi thiếu yêu biến thái, công lược khó khăn cao tới năm sao

Rất nghi ngờ tiểu thiên sứ nhóm ta có thể hay không trước tạm dừng này chuyện xưa, trước viết ta cong tâm cong phế ngóng trông khai tân nào động, nhưng mà ta biết cũng không thể 【 năm bình nhìn trời

Về đến tiếp sau cp vấn đề, tuy rằng ta có thể xem cha và con gái văn, nhưng thiệt tình không viết ra được đến, này cp tổ hợp liền thật có lỗi

Về phần NP, có tám phần tỷ lệ không biết viết

Bởi vì ta cảm thấy trừ phi là chịu giới hạn trong xã hội hoàn cảnh, tỷ như nói mặt thể a nữ nhân đều chết sạch cái gì, nếu một người nam nhân ái nữ nhân, cơ bản không có khả năng hội nhận cùng nhân cùng chung năng, tựa như nữ nhân cũng thật chán ghét nam nhân tả ửng hữu ôm giống nhau đi

Hơn nữa ta cảm thấy loại này cảm tình không thuần túy, không phù hợp ta phiêu vân ước nguyện ban đầu, cho nên phỏng chừng không có, thứ lỗi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 9

Rất nhanh liền đến tháng bảy, gió lạnh dần dần thay thế cho ngày hè, hai vạn đại quân đang chờ xuất phát, tiền quân lên phương bắc dẹp phản loạn. đại tướng quân tất nhiên là người độc chưởng quân quyền công tước Valentino, tuy Cesare chỉ hai mươi ba tuổi nhưng hắn đã trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, chưa bao giờ chiến bại. ngay cả đám quý tộc bất mãn chuyện hắn chuyển quyền cũng không thể phủ nhận rằng hắn là tướng quân trăm trận trăm thắng. tuy là thế, nhưng khi nghe nói Cesare lãnh binh xuất chinh, tâm Diệp Huyền vẫn không yên. Sau khi nàng xuyên không, trí nhớ cùng tình cảm của nguyên thân cũng sẽ ảnh hưởng đến bản thân, đây là công năng mà hệ thống thiết kế để thí sinh dễ dàng dung nhập vào thế giới sau khi xuyên không gọi là “Cộng hưởng tình cảm.”(trong cv là cộng tình, mk thấy dịch như vậy vẫn gọn gàng nhưng k nghĩ ra từ khác, ai có cao kiến xin giúp đỡ)

Bởi vì bị ảnh hưởng bởi tình cảm của Margaret, tình cảm của Diệp Huyền dành cho Cesare là thuần khiết không chút tạp chất. tuy rằng nàng tiếp cận Cesare là vì hắn là mục tiêu công lược, nhưng thật chất quá trình công lược này cũng là vì thỏa mãn khát vọng khiến Cesare yêu bản thân. Biết rõ bản thân sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ rời khỏi đây, nhưng Diệp Huyền vẫn không khắc chế được vì Cesare mà lo lắng, nhưng Cesare lại đối với phần lo lắng này làm như không thấy, từ ngày mà hắn nói với Diệp Huyền hắn muốn ám sát Rey, bị Diệp Huyền phản đối, Diệp Huyền mãi cảm phát hiện, Cesare lại một lần nữa xa cách mình.

Tuy rằng bọn họ vẫn như trước vài ngày lại qua đêm cùng nhau, nhưng hắn lấy lý do chuẩn bị việc xuất chinh, đã thật lâu Diệp Huyền không nói chuyện cùng hắn. quả nhiên, lúc ấy đã đi nhầm một bước. Nếu cho Diệp Huyền một cơ hội trở lại lúc đó, nàng nghĩ bản thân vẫn là lựa chọn như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết làm thế nào để bù đắp lại, Diệp Huyền cùng Cesare cứ như vậy giằng co, cuối cùng cũng đến ngày xuất chinh. Dựa theo thông lệ, trước khi xuất chinh nữ hoàng sẽ tham gia nghi thức tiễn quân. Diệp Huyền mặc vào lễ phục đẹp đẽ quý giá, tóc được búi cao, trên đầu đội vương miện kim cương lấp lánh, chói mắt. Annie thay nàng đem vật áo sửa lại, hoàn thành việc mặc lễ phục, chứng thị nữ lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người họ.

Annie do dự một lát, mới nhẹ giọng nói: “Lily, hôm nay trong tiệc tiễn quân, chịu thua công tước đại nhân một lần.” Công tước đại nhân trong lời nàng dĩ nhiên là Cesare, đại khái là từ chuyện trong hoa viên lần trước, nhắc tới Cesare, trong giọng Annie có chút cứng ngắc. Nàng thấy quan hệ giữa bạn tốt cùng Cesare càng ngày càng lạnh nhạt, nàng không thể không lo lắng thay Margaret. Người trong cung đều biết, nữ hoàng thoát nhìn rất tôn quý nhưng thật ra chỉ là con rối của công tước Valentino mà thôi. Nữ hoàng không có địa vị, lại không có thực quyền, nếu một ngày nào đó Cesare muốn làm phản, Margaret chỉ sợ ngay cả một chút sức lực để phản kháng cũng không có.

Annie cùng Margaret lớn lên cùng nhau, biết vị công chúa này không có dã tâm thu lại quyền lực. Cho nên, thanh thân, nhàn nhả làm một nữ hoàng bù nhìn càng khiến Margaret vui vẻ hơn. Nhưng hậu quả của việc này chính là, Margaret phải nhìn sắc mặt Cesare mà sống. Annie không biết hai anh em này là quan hệ yêu đương ái muội, lúc trước thấy Margaret bám dính Cesare, trong lòng còn cảm thấy cao hứng. Nhất là đoạn thời gian gần đây, quan hệ hai người ngày càng thân mật, Annie nghĩ, Cesare càng yêu thương em gái, ngày sau của Margaret có thể trải qua tốt hơn. Ai biết ngày vui ngắn ngủi, hai người không biết vì nguyên nhân gì mà trở mặt. tuy rằng thái độ Cesare trước mặt người khác vẫn như cũ, nhưng Annie nhìn ra được, hắn vô cùng mất hứng.

Diệp Huyền có chút mờ mịt: “Chịu

thua? Chịu thua thế nào?” Annie cũng là tiểu thư quý tộc được nuông chiều mà lớn lên, cũng không biết nên làm thế nào, nàng nghĩ nghĩ: “Nói vài câu quan tâm dịu dàng?” Diệp Huyền thờ dãi, nếu chỉ cần nói vài câu dịu dàng mà có thể khiến Cesare hồi tâm chuyển ý, nàng cũng không cần phải đau đầu

thế này. Nhưng mặc kệ thế nào, ngay cả Annie đều nhận thấy hai người họ có chút không thích hợp, bản thân quả thật không thể cùng Cesare chiến tranh lạnh. Diệp Huyền hạ quyết tâm, không phải chỉ là lấy lòng anh trai đại nhân thôi sao, nàng biết nên làm thế nào. Sửa sang thỏa đáng, nàng mang theo kỵ sĩ, người hầu ngồi xe ngựa đi tới ngoài thành.

Hai vạn đại quân, số lượng lớn như vậy tất nhiên không thể đóng quân trong thành. Ngoài thành, nơi nơi đều là quân trưởng chi chỉ. Cờ thù hoa hồng cùng cờ thù sư tử vàng tung bay phấp phới, tượng trưng cho gia tộc Ace cùng gia tộc Gattuso. Cesare vẫn như trước mặc quân trang màu đen, giữa sắc trời hơi tối càng thêm lạnh lẽo. Hắn cưỡi ngựa tới trước xe ngựa nữ hoàng, Diệp Huyền vốn định bảo hắn không cần hành lễ, trong lòng khẽ động, tùy ý để Cesare quỳ gối trước mặt mình. Nam nhân nâng lên bàn tay mang bao tay tơ lụa mềm mại, khẽ hôn lên mu bàn tay. Hắn cúi mắt, bỗng nhiên dừng một chút, nhìn thoáng qua Diệp Huyền. Bàn tay nhỏ bé bị hắn giữ trong tay, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay hắn.

Động tác nho nhỏ này, lại hết sức khiêu khích. Diệp Huyền cũng không có cách nào khác, trong thế giới thịt vẫn không chút tiết tháo, chịu thua, liền đồng nghĩa với câu dẫn. Cesare chột nhứ mày, hướng Diệp Huyền cười cười: “Nữ hoàng đích thân tới, thật là vinh hạnh cho ta. Không biết nữ hoàng có muốn vào trong doanh trại nhìn một chút.” Diệp Huyền khẽ buông lỏng cơ thể, thành công.

Đi theo Cesare, nàng xuống xe ngựa, bắt đầu tuần tra trong doanh trại. Theo sau hai người là một cái đuôi thật dài, Diệp Huyền không tìm thấy cơ hội thực hiện kế hoạch câu dẫn của bản thân. Lại nhìn sang Cesare, khỏe mắt, đuôi lông mày của nam nhân vẫn bình tĩnh như cũ. Tuy rằng đáp lại khiêu khích của Diệp Huyền, nhưng hắn bây giờ lại giống như không hiểu rõ ý tứ của nàng, đừng nói đến bộ dạng nôn nóng, hắn ngay cả một chút dị trạng cũng không có. Diệp Huyền không khỏi tức giận, nàng là người có tính tình quật cường, tuy rằng yêu Cesare đến phát điên, từ trong xương tủy vẫn cao quý, kiêu ngạo như trước, làm sao có thể chịu được loại tình huống này. Hạ thấp bản thân, lại nhận được sự đáp lại lãnh đạm, Diệp Huyền trong lòng oán hận, dứt khoát liền không ép buộc bản thân đi câu dẫn này nọ nữa.

Nàng buông tha chuyện này, trong lòng cũng buông lỏng, lại thêm trong đoạn trại quá nhàm chán, liền thân nhiên nói: “Sắc trời cũng không sớm, Gattuso, nhanh chóng nhổ trại đi.”

Gattuso? Mi tâm Cesare nhảy dựng, hắn bất động thanh sắc: “Nữ hoàng đi đường xóc nảy, không bằng trước hết tới doanh trại nghỉ tạm một lát, hạ thân lại hộ tống ngài về thành.” Diệp Huyền cũng cảm thấy hơi mệt, vì thế lại dẫn một đồng người hướng về phía trung tâm doanh trại. Trưởng này cũng không tính là lớn, toàn bộ người hầu đều đứng bên ngoài, Annie lại bị sai đi chuẩn bị trà cho Diệp Huyền, nàng nhàm chán nhìn bản đồ hành quân treo trong trường, liền bị một khối thân hình nóng như lửa ôm lấy. Cesare cắn vành tai thiếu nữ, hơi thở nóng rực phun vào trong tai nàng: “Gattuso?”

Giọng nói thiếu nữ tuy mềm nhẹ nhưng lộ ra vài phần lãnh đạm: “Ở trước mặt người khác, ta tất nhiên không muốn công tức đại nhân bị người khác bàn tán.” Vừa dứt lời, Diệp Huyền liền cảm thấy không ổn. Quả nhiên, nàng thấy hạ thân chột lạnh, xoẹt một tiếng, váy của nàng bị Cesare xé rách. Diệp Huyền quá sợ hãi, vội vàng đem tay che lại hạ thân, Cesare bắt lấy tay nàng, đem tay nàng bắt chéo sau lưng, nắm chặt eo nhỏ đang không ngừng vận vẹo của nàng, nhắc lên, liền lộ ra hai phần mỏng mượt mà, trắng như tuyết của Diệp Huyền.

“Người buông ta ra!” Thiếu nữ gấp đến độ cả mặt đỏ bừng, nàng đang đứng ngay chính giữa đại trường, tuyết đồn đối diện với trường mãnh. Vừa rồi khi Annie ra ngoài, trưởng mãnh kia vẫn chưa kéo xuống hết, chỉ cần có cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, người bên ngoài có thể nhìn thấy một thiếu nữ thân dưới hở lòi, tư thế đứng cực kỳ hổ thẹn. “Ta?” Cesare cười cười, một tay duỗi đến trong váy áo Diệp Huyền, hung hăng vuốt ve nhũ thịt trước ngực nàng, “Ta là ai?” Không đợi Diệp Huyền trả lời, hắn phát một cái lên miệng Diệp Huyền, âm thanh thanh thúy, “Tiểu tao hóa, vừa rồi còn ở trước mặt người khác câu dẫn anh trai, hiện tại bày ra bộ dạng trinh tiết liệt nữ, người cho là ta không biết nơi này của người có bao nhiêu tao?” Hắn nói xong, cách vài vốc va chạm khe hở hẹp giữa hai chân thiếu nữ, từ chỗ đó lui ra, ngay trên hạ thân Cesare cùng tiểu huyết Diệp Huyền lộ ra một đoạn chỉ bạc.

“Chắc.” Tiếng cười Cesare tràn ngập mỉa mai, “Quả nhiên đã âm, nói cho anh trai biết, có phải từ lúc ngồi trong xe ngựa tiểu huyết liền bắt đầu ngứa?” Thấy Diệp Huyền cắn môi không đáp, hắn hung hăng nhéo lên đầu vú đã sưng lên, đầu lưỡi ở trong vành tai nàng liếm mát, “Không nói chuyện?” trong lòng Diệp Huyền đột nhiên căng thẳng, sau đó, liền cảm thấy một ngón tay đặt lên cúc huyết bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 10

“Không cần! Anh trai!”

Thiếu nữ trong lòng kịch liệt phản đối, nhưng hai tay Cesare giống như song sắt, đem Diệp Huyền gắt gao giữ lấy, khiến nàng không thể động đậy, tiếng cười nam nhân mang theo ý lạnh vang lên bên tai nàng: “Thế nào, hiện tại biết gọi anh trai?” Hắn vừa nói xong, ngón tay kia cũng không chút chần chừ đâm vào cúc huyết Diệp Huyền. Cúc huyết thiếu nữ vừa khéo léo, vừa khít khao, chặt chẽ bao lấy ngón tay hắn, tiểu huyết theo động tác của nam nhân cũng càng thêm xoắn chặt.

Diệp Huyền sợ đến run người, lúc nói ra câu nói kia nàng liền cảm thấy hối hận. Ở chung với Cesare lâu như vậy, nàng làm sao lại không biết tính cách cường ngạnh của hắn. Vốn dĩ hai người vì chuyện của Rey mà không vui, bản thân không chỉ không dỗ Cesare, mà ngược càng thêm chọc giận hắn. Trước không nói đến nhiệm vụ công lược, nàng cho tới bây giờ cũng không bị người khác chơi đùa mặt sau, cái loại đau đớn này, vừa nghĩ lại liền khiến hai chân Diệp Huyền phát run. Ngay lập tức, nàng bắt chấp mặt mũi, cuống quýt nghẹn ngào nói: “Ta sai rồi, anh trai... Vãn cầu người, vãn cầu người tha

cho ta... Đừng sờ nơi đó, không cần... Không cần!”

Từ nơi cú huyết truyền đến một trận kịch liệt đau đớn, vì bị dị vật xâm nhập mà đau đớn. Vách tường khô khốc không ngừng co rút lại, cật lực muốn đem ngón tay Cesare đẩy ra, lại bị hấn thô bạo khuếch trương sấp cẳng sâu. Diệp Huyền cuối cùng nhìn không được ủy khuất cùng thương tâm ô ô khóc lớn. Trong động tác của Cesare, không có chút thương tiếc nàng. Nàng hạ mình cầu xin hấn thương xót, hấn cũng không chút dủi dằn. Diệp Huyền nghĩ, nàng khóc không phải vì đau đớn trên thân thể mà là trái tim nàng đang bị giầy xéo. Nàng đã từng nghĩ thơ cho rằng Cesare có chút yêu nàng, dù sao bọn họ cũng từng có một quãng thời gian ôn nhu. Nhưng vì bản thân không chịu phụ họa theo ý của Cesare, hai người liền bước đến tình thế ngày hôm nay.

Chẳng lẽ bản thân đã lựa chọn sai? Đó rõ ràng là một sinh mạng, Diệp Huyền không thể giống như Cesare lãnh khốc vô tình nhìn Rey bị giết. Bọn họ dù sao cũng là hai loại người khác nhau, Diệp Huyền lần đầu tiên hiểu được. Anh trai lãnh khốc của nàng tâm nghi ngờ rất nặng, có lẽ, hấn vĩnh viễn cũng không thể động lòng. Ngón tay Cesare không ngừng xâm nhập, bên tai âm thanh nứt vỡ khiến hấn tâm phiền ý loạn. Theo sườn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, nước mắt rơi xuống như mưa. Không biết vì sao, nhìn thấy em gái khóc, Cesare lại cảm thấy hối hận.

Không nên như vậy, Cesare tự nhủ, hấn không cần phải thương hại cô gái này, hấn cần bản không cần thiết thương hại loại cảm xúc yếu đuối này. Nhưng bất tri bất giác, hấn vẫn dừng động tác lại. Đem ngón tay rút ra, Cesare thậm chí còn có chút dè dặt, cản trở, sợ bản thân làm nàng đau thêm. “Đừng khóc.” Hấn lãnh đạm nói, “Người bày ra bộ dạng đáng thương này cho ai xem, chẳng lẽ người nghĩ ta sẽ thương tiếc người?” Trong phút chốc Diệp Huyền bùng nổ, không biết lấy từ đâu ra khí lực, nàng hung hăng đẩy Cesare ra: “Đứng, lúc trước mắt ta bị mù, cho rằng tìm người cho dù có là tảng đá, cũng sẽ có ngày mềm xuống.” Ánh mắt thiếu nữ sáng rực kinh người, váy áo hoa lệ bị nam nhân xé rách, tóc dài rối tung xỏa xuống dưới. Trong tình cảnh chật vật như vậy, lại toát ra một cỗ cương liệt, “Không nghĩ tới a...” Nàng lộ ra một nụ cười chưa bao giờ có lạnh lẽo, mỉa mai, “Người thực ra không có tim”

“Người sẽ không khóc, sẽ không cười, sẽ không yêu một người, càng không xứng đáng để cho ta yêu người.” Nói xong câu đó, khí lực cả người Diệp Huyền dường như đều bị thoát ra hết. Nàng nghĩ, bản thân sẽ không bao giờ sợ hãi Cesare nữa. Bản thân sợ dĩ sợ hấn như vậy, cũng chỉ vì quá yêu hấn mà thôi. “Annie.” Nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào, Diệp Huyền lớn tiếng gọi. Annie xúc lên mảnh tường, nhất thời chấn động. Diệp Huyền lại làm như không nhìn thấy ánh mắt khác thường của nàng, tiếp tục chỉnh sửa váy áo của mình, dùng vài vốc sốt lại đêm hai vú lỏa lồ che lại.

“Nữ hoàng, này...”

“Không có việc gì.” Diệp Huyền vén tóc ra sau tai, “Ta cùng Gattuso vui đùa một chút.” Annie nhìn nam nhân đứng một bên, mặt hấn không chút biểu cảm, hơn phân nửa khuôn mặt đều bị bóng tối che khuất, không nhìn ra chút cảm xúc. Annie vội vàng đi qua, dùng tấm thảm một bên khoác lên người Diệp Huyền: “Nữ hoàng, bây giờ về cung ạ?” Diệp Huyền gật gật đầu, nàng uốn thẳng thắt lưng, đầu ngẩng cao. Một giây này, thiếu nữ hồn nhiên, dịu dàng đã biến mất. Nàng giống như một nữ hoàng chân chính, tao nhã rời khỏi đại trường làm người ta hít thở không thông. Từ đầu tới cuối, không thêm liếc mắt nhìn Cesare một lần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 11

Năm nay Phi Lãnh Thúy mùa đông đến cực kỳ sớm, ngày thu vừa mới đi qua, trận tuyết đầu tiên liền rơi xuống. Cả vương quốc rộng lớn đều bị tuyết trắng bao phủ, nhất là cao nguyên phương bắc, tuyết đọng đến mấy mét. Vốn dĩ chiến sự đã sắp kết thúc, lúc này lại bởi vì trận tuyết lớn hiếm thấy này mà lâm vào giằng co. Phản quân trú đông trong thành trì cuối cùng dựa vào địa thế hiểm yếu mà phản công, Cesare dứt khoát hạ lệnh tiến quân, đem phản quân vây lại. Đại quân dựng lên nơi trú đóng tạm thời, chỉ chờ lương thực trong thành hao hết, liền dứt khoát công phá một lần.

Trận chiến này đối với Cesare mà nói cũng không quá khó khăn, hầu tước Anderson cùng vây cánh của hấn tuy rằng hùng hổ, nhưng thật ra không mấy tinh nhuệ. Ngoại trừ mấy đại quý tộc đã tâm bụng bụng, mọi người dường như đều không đồng ý phục tùng Anderson cùng hấn làm phản. Trải qua sự thống trị của hai mẹ con Olivia cùng Cesare, quốc lực của Phi Lãnh Thúy ngày càng hưng thịnh, bốn phương thái bình. Dân chúng yên lòng, chỉ cần có thể có cơm no áo ấm, bọn họ cũng không cần biết người thu thuế của bọn họ là ai. Cho nên khi Cesare lãnh quân tiến lên cao nguyên phía bắc, dọc đường đều tiến quân thần tốc, nghiền nát phản quân đem chúng bức lui vào vùng núi xa xôi. Uy vọng trong quân của hấn vốn dĩ đã cao, lúc này toàn quân đồng lòng, lệnh vừa ban bố, không ai dám không nghe theo.

Khoái cảm nắm trong tay quyền lực, hấn là phải khiến hấn an tâm mới đúng, nhưng tâm trạng Cesare lại vô cùng nặng nề. Nhóm tâm phúc đều nhìn ra, công tước đại nhân bình tĩnh, tự chủ bây giờ lại có vẻ vô cùng nóng nảy, sự ngoan lệ của hấn trước đây không thể hiện ra ngoài, hiện tại thường xuyên vì chút việc nhỏ mà giận dữ, thậm chí giận chó đánh mèo người khác. Mà hấn tâm sự trùng trùng đến ngay cả người chậm hiểu nhất cũng phải nhận ra, hấn dường như có cái gì đó vướng bận, lại cố gắng đè nén bản thân không để ý đến.

Trong phần lớn tâm phúc, chỉ có Edward mới thật sự biết được nguyên nhân Cesare khác thường. Sau khi phát hiện Cesare không thích hợp, Edward đi khuyên giải hấn, lại bị Cesare nổi giận mắng to, thậm chí đem Edward đuổi khỏi quân đội, sung quân đến tiền tuyến. Lần này, không còn có người nào dám đi khuyên công tước đại nhân, các tướng lĩnh nơm nớp lo sợ, chỉ mong nhanh chóng thu được tin tức từ hoàng thành, lúc đó tâm tình Cesare mới có chút chuyển biến tốt. Cứ giằng vò như vậy, các tướng lĩnh đều mong trận tuyết này nhanh chóng qua đi, đem phản quân hoàn toàn tiêu diệt, khôi hoàn trở

về, tiện thể cách vị công tước đại nhân âm thầm khó định này xa một chút. Mỗi khi nhìn thấy lính liên lạc từ hoàng thành, là lúc bọn hắn cao hứng nhất.

Một ngày này, lại có thư từ hoàng thành. Cesare đang ở trong trường xem quân báo, thị vệ canh giữ ngoài cửa kích động nhận thư, nghĩ lần này có thể lấy lòng công tước đại nhân, vội vàng đem thư vào. Cesare nhận lấy, thấy là dịch báo từ hoàng cung, không khỏi có chút rã rời. Các tướng lĩnh chỉ nghĩ rằng thư từ hoàng thành sẽ khiến hắn cao hứng, lại không biết rằng hắn chỉ quan tâm tình báo từ cơ sở ngầm trong cung truyền ra. Không phải vì nội dung tình báo này có gì quan trọng, nội dung tình báo chỉ có một, ghi lại đủ loại nhất cử nhất động của nữ hoàng.

Nàng hôm nay mặc váy màu gì, gặp người nào, thoát nhìn cao hứng hay mất hứng. Trong mắt Cesare câu chữ lạnh lẽo trên trang giấy, lại bởi vì miêu tả thiếu nữ ấy mà trở nên có sức sống. Hắn nhìn không được ở trong lòng phác họa hình ảnh từng cái nhãn mày, tươi cười của nàng. Khi nàng cùng bạn bè uống trà tán gẫu, trời thu nắng ấm, đôi mắt hơi nheo lại khi cười có thể đem người khác hòa tan. Nàng tham gia vũ hội, màn khiêu vũ mở đầu, nàng giống như con thiên gia nhẹ nhàng nhảy múa. Thời tiết trở lạnh, nàng bị chút bệnh nhẹ, hắt hơi vài cái, chớp mũi cũng hồng lên, thoát nhìn giống như một trái anh đào đáng yêu.

Cesare chưa bao giờ nghĩ tới, trong đầu hắn, lại có nhiều kỷ ức về em gái. Lúc hắn xem thư, lúc hắn nhắm mắt lại, thậm chí lúc hắn hành quân đánh trận, hình ảnh thiếu nữ bé bỏng cũng không ngừng xuất hiện trong đầu hắn, nhiễu loạn tâm thần, khiến hắn không thể khắc chế suy nghĩ. Hắn nghĩ đến nhiều nhất là hình ảnh cuối cùng, lúc nàng nhắc lên mảnh trướng, không chút do dự rời xa bản thân. Khi đó, Cesare đứng như cọc gỗ, cũng đã quên mất bản thân lúc đó suy nghĩ cái gì. Chỉ cảm thấy đau đớn cuộn trào, trái tim như bị thô bạo xé rách, Cesare cảm thấy trước mắt toàn màu đen, ngay cả việc duy trì tư thế đứng thẳng cũng cần khí lực cực lớn.

Người sẽ không yêu người khác, cũng không xứng đáng để ta yêu người. Đúng vậy, hắn chưa bao giờ được người khác yêu thương, cho nên cũng mất đi năng lực yêu người khác. Hắn muốn giữ lại người kia, người duy nhất nguyện ý yêu thương hắn trong cả cuộc đời cô độc, lạnh lẽo như băng, nhưng ngay cả biện pháp để giữ lại nàng cũng không biết. “Không cần yêu bất kỳ người nào, Cesare.” Cesare còn nhớ rõ cha của hắn Alexander từng có một lần uống say, có lẽ trong khi say sẽ nói lời thật lòng, cũng có lẽ hắn đang dặn dò con trai của mình. Cesare ngồi bên cạnh hắn, tùy ý để hắn phun hơi rượu lên mặt mình, “Con có biết vì sao không?”

“Vì sao?” Cesare cảm thấy thật nhàm chán, nhưng vẫn nhu thuận hỏi. “Bởi vì tình yêu là thứ làm cho con người ta yếu ớt nhất.” Alexander dường như vừa nghĩ tới điều gì đó, hắn cười điên cuồng, “Con dùng cái gì đi yêu nàng? Là cả trái tim à... Người bất không được cũng sợ không được, nếu bắt được, tim sẽ nát.”

“Cho nên...” Hắn vỗ lên gò má non nớt của Cesare, “Nếu con thật sự thích một người, không cần yêu nàng, chỉ cần chiếm được nàng, giữ được nàng là đủ rồi.”

Cesare mở thư ra, trên tờ giấy tinh xảo, chỉ có hai hàng chữ ít ỏi: Vương tử Rey đã tới hoàng thành. Nhận quốc thư của Á Lý Nam An, tháng sau, nữ hoàng cùng với vương tử Rey thành hôn.

#

Sau hai mươi mấy năm, trong cung lại tổ chức một hồi hôn lễ long trọng. Xe ngựa của thân vương không ngừng đổ tới, cả hoàng thành tràn ngập tiếng reo hò, tiếng chuông trong giáo đường vang lên không dứt, một đôi trai gái đi vào đại điện huy hoàng, đối mặt với nhau, nhảy cùng nhau. Hạnh phúc to lớn bao phủ vương Rey khiến hắn càng thêm anh tuấn, nữ hoàng cũng rất xinh đẹp, nhưng chỉ có hắn cảm nhận được, người trong ngực hắn có chút cứng nhắc.

Rey cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, dù sao thời gian hắn ở cùng nữ hoàng không nhiều lắm, trong hôn lễ nữ hoàng cảm thấy khản trương cũng là điều bình thường. “Thân ái.” Hắn ôn nhu hỏi: “Ngài cảm thấy mệt mỏi sao? Chúng ta có thể đi nghỉ ngơi trước.” Diệp Huyền bị cái xưng hô này dọa sợ, thân ái, Cesare chưa bao giờ gọi nàng là thân ái. Cho dù là thời điểm hắn ôn nhu nhất, cũng chỉ gọi biệt danh của Margaret là Lily. Đại khái là do từ này có một chữ là yêu đi, Diệp Huyền tự giễu, mà nàng lại vọng tưởng hướng người nọ cầu xin một chút tình yêu.

Diệp Huyền gật đầu, Rey kéo nhẹ tay nàng, chu đáo cẩn thận che chở nàng trở về tẩm cung. Trong tẩm cung bố trí vô cùng ngọt ngào, chứng thị nữ nhìn thấy vợ chồng tân hôn nắm tay nhau đi đến, không khỏi cười cười trên trời gheo. Rey không tự chủ được mà đỏ mặt, hắn không phải là nhóc con cái gì cũng không hiểu, hắn sắp cùng cô gái mà hắn ngày đêm mong nhớ trải qua một đêm tuyệt đẹp, vừa nghĩ đến điều này, toàn thân hắn đều run rẩy vui sướng.

“Nữ hoàng, điện hạ, nước ấm đã chuẩn bị tốt.” Không biết có phải là cố ý hay không, thị nữ lại nói vào lúc này. “Thân, thân ái...” Rey lắp bắp nói được ba chữ lại khản trương quá mà không nói tiếp được nữa. Diệp Huyền âm thầm thờ dài một hơi, trong cung Rey cũng là người được hoan nghênh, không biết có bao nhiêu cô gái say mê hắn, nhưng ở trước mặt bản thân lại bối rối như thế. Chỉ khi yêu sâu sắc một người mới có thể như vậy suốt ngày lo được lo mất, tiến thoái đều phụ thuộc vào người kia. Bản thân ở trước mặt Cesare, cũng dè dặt cẩn trọng như vậy.

Vẫy tay cho thị nữ lui ra khỏi phòng, dừng một chút, mới ôn nhu nói với Rey: “Thân ái, chờ ta một lát, được không?” Giữa nam nữ quý tộc, đây là ám hiệu đồng ý lên giường. Rey nhìn theo thân ảnh yêu kiều kia đi về phía cuối phòng, xuyên thấu qua màn sa mỏng manh, có thể nhìn thấy váy áo theo động tác của nàng rơi xuống, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, viên ngọc tinh tế. Hắn khản trương đến độ nói không ra lời, tiếng nước chảy xuống rào rào không ngừng, nghe vào trong tai Rey, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Hắn cởi bỏ nút áo, kéo xuống thắt lưng, ngón tay vẫn run rẩy không ngừng. Phanh một tiếng, hắn đang nhắc chân lên liền kềm chút ngã sấp xuống.

“Sao lại thế này?” Hắn cuống quýt nhìn phía cuối điện, sợ Diệp Huyền bị ngã. Ngay sau đó, hắn liền nhận ra tiếng động phát ra từ ngoài cửa. Chứng thị nữ thất thanh kêu lên, cửa gỗ khắc hoa bị đá văng ra, đập vào mặt là luồng hàn khí bức người, trước mặt Rey là một nam nhân mặc quân trang màu đen. Trên vai, trên tóc, thậm chí ngay trên lông mi của hắn đều dính tuyết, khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập hàn khí, đôi mắt hắn giống như một con sói hoang đang nổi giận, chăm chú lạnh lùng nhìn Rey. “Công tước đại nhân! Công tước đại nhân! Ngài không thể như vậy!” Thị nữ vội vàng chạy tới, quỳ gối trước mặt hắn giọng điệu khẩn cầu, lo sợ.

Công tước đại nhân? Rey nhớ lại, hẳn là anh trai của Margaret công tước Valentino. “Cút.” Thanh âm nam nhân bình tĩnh không chút phập phồng, nhưng khiến cả Rey lẫn thị nữ rùng mình ớn lạnh. Thị nữ đang ngáp ngừng, lại nhìn thấy ánh mắt âm u của Cesare, khiến sợ lui xuống. Nàng là tâm phúc của Cesare, tất nhiên là biết nữ hoàng cùng công tước đại nhân có quan hệ mờ ám. Nếu không lui xuống, nàng biết rõ rằng mình sẽ chết tại đây. Trong ánh mắt kinh ngạc của Rey, thị nữ li ra ngoài, thậm chí còn đóng cửa lại. Âm thanh ồn ào ngoài cửa rất nhanh liền biến mất, cả tấm điện khôi phục yên tĩnh. Trong không gian yên tĩnh dường như chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của Cesare, cùng tiếng hít khí dồn dập của Rey. Tiếng nước cuối điện đã ngừng lại, sau đó là

một trận âm thanh vải vóc cọ xát vào nhau. Người mặc quần áo hình như rất vội, cuống quýt phủ thêm áo ngủ, lại cuống quýt chạy tới phía trước.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cesare cùng lúc bước lên trước. Để ủng gổ lên sàn nhà từng tiếng đóc đóc, hẳn cùng Rey chỉ đứng cách nhau vài mét, sau vài bước, hai người liền đứng đối mặt với nhau. Rey dường như bị dọa đến ngây dại, xoạch một tiếng, Cesare rút bội kiếm bên hông ra. Trên thanh kiếm vẫn còn lưu lại máu chưa kịp chùi, Cesare từ trên chiến trường phương bắc ngày đêm ngựa không dừng vó chạy như điên về hoàng thành. “Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Bởi quá sợ hãi, giọng nói của Rey cũng run rẩy. Mà Cesare lại nở nụ cười, hẳn cười nhạt nhẽo, giống như cảm thấy đáp án đã quá mức rõ ràng không cần nói nữa: “Giết ngươi.”

Mũi kiếm xé gió đâm về phía trước, xuyên thủng trái tim Rey. “Dừng tay!” Diệp Huyền lao đảo chạy tới, máu tươi trước ngực Rey liên tục trào ra, trên khuôn mặt Cesare cũng dính đầy máu. Cesare vẫn bình thản, không nhanh không chậm rút kiếm ra, âm thanh kim loại ma sát với xương thịt càng thêm chói tai. Thân hình Rey đổ ập xuống đất, Cesare lấy ra khăn tay, đem vết máu dính trên thân kiếm lau sạch, lại tùy ý lau vài cái trên mặt. “Buổi tối tốt lành, Lily.” Tâm tình của hắn dường như rất tốt, trong ý cười còn mang chút thỏa mãn.

“Ngươi, ngươi...” Diệp Huyền nói không nên lời, nàng vừa tắm rửa, mái tóc vẫn còn ướt sũng xỏa tung xuống dưới, trên người còn mang theo hương hoa thơm ngát. Khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ bị hơi nước nóng làm cho đỏ bừng, cổ áo ngủ lỏng lẻo, lộ ra màu trắng của váy lụa mềm mại phía bên trong. Bởi vì chạy tới vội vàng, nàng không kịp mang giày, đôi chân trần đứng trên mặt đất, ngón chân mướt mà đáng yêu. “Ngươi thật đáng yêu.” Cesare thì thầm nói nhỏ, hẳn vút thanh kiếm trong tay xuống, bước qua xác chết không nhắm mắt của Rey, ôm lấy gò má Diệp Huyền.

Trên tay hắn cũng dính đầy máu, vẫn còn chút độ ẩm, vừa mới từ trong thân thể người sống mãnh liệt bắn ra. “Dọa đến ngươi sao, Lily.” Diệp Huyền chột bưng tỉnh, không thể tin được thì thầm. “Ngươi giết hắn?”

“Đúng vậy, ta giết hắn.” Cesare đưa mũi kẻ sát cô thiếu nữ tham lam hít vào mùi hương dễ chịu trên người nàng, hẳn túy ý trả lời, vì em gái hỏi nên hắn mới trả lời.

“Vì sao...” “Cô gái ngốc.” Cesare chạm vào gò má mềm mại của thiếu nữ, không cẩn thận đem máu dính lên mặt Diệp Huyền. Hắn vội vã dùng miệng liếm đi, xác định rõ ràng trên người em gái không có hơi thở nam nhân kia, “Ngươi chỉ có thể thuộc về ta, nếu ai nhúng chàm, thì người đó phải chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 12

Đêm đã về khuya. Vũ hội chuẩn bị vì vợ chồng tân hôn vẫn đang tiếp tục mà thi thể của chú rể đã lạnh ngắt. Rey nằm ngửa trên mặt đất, miệng vết thương trước ngực, máu tươi đã khô lại, đỏ sẫm mất đi sự sống. Mắt hắn vẫn mở to dường như không thể tin được chuyện xảy ra trước khi chết, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng sợ hãi. Máu từ vết thương chảy ra, chảy lan trên mặt đất, nhuộm đỏ tấm thảm mùi máu tươi gay mũi. Đây là hiện trường mưu sát, thanh kiếm sáng lạnh vẫn còn vút trên mặt đất, ke giết người thật lãnh khốc tàn nhẫn. nhưng xuyên qua màn lụa mềm mại, cảnh tượng trên giường lại vô cùng dâm mỹ.

Thân thể trắng nõn của thiếu nữ bị nam nhân áp dưới thân, giống như một chú sơn dương thuần khiết rơi vào tay ác ma. Nàng khắc chế tiếng rên rỉ, tay nắm chặt lấy drap giường dưới thân, cả khuôn mặt chôn trong chăn đệm, mông nhếch lên cao cao, eo nhỏ mềm mại cong xuống. một căn côn thịt thô to nóng như lửa không ngừng ra vào vào nơi miệng hoa huyết của nàng, mỗi một lần rút ra, dâm thủy trong suốt lại vẩy lên bụng nam nhân. Mỗi lần sáp nhập, hai túi thịt ướt sũng ba một tiếng đánh lên da thịt thiếu nữ, trên mông nàng dấu tay đỏ tươi che kín da thịt vô cùng mê người.

“Ân... Ân... A...” Ở sâu trong nội tâm Diệp Huyền kháng cự lần giao hoan này nhưng thân thể đã sớm quen thuộc với Cesare. Ý thức được sự thật Rey đã bị Cesare giết chết, Diệp Huyền dường như sắp phát điên rồi. nàng liều mạng đánh lên người Cesare, lớn tiếng quát mắng Cesare cút ra ngoài, nhưng Cesare vẫn bất động, hắn giam cầm Diệp Huyền trong ngực mình, vừa kịch liệt hôn lên môi nàng, vừa vội vàng cởi sạch quần áo trên người nàng. Khi côn thịt cắm vào trong hoa huyết, hai người đều khắc chế không được mà rên rỉ một tiếng. Âm đạo vẫn còn khô khốc, vách tường mị thịt gắt gao cắn nát côn thịt, cảm giác quá mức sít sao khiến Cesare xem chút bản tính. Hắn đem hai chân Diệp Huyền đẩy ra, dùng tay vuốt ve huyết khẩu cùng hoa châu của nàng: “Lily, thả lỏng một chút, ngươi thật chặt.”

“Ngươi buông ta ra, đi ra ngoài... Ngó... Đi ra ngoài...” Nhân lúc đang giằng giũa, Cesare dùng lưỡi xâm nhập miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho không ngừng hôn. Diệp Huyền chỉ có thể phát ra âm thanh kháng cự mơ hồ, dưới sự tàn sát bừa bãi của nam nhân, chỉ bạc theo khúc miệng chảy xuống. Trong hoa huyết côn thịt chậm rãi trườn sáp, nam nhân một tay đưa gối nệm vũ Diệp Huyền, tay kia thì nhéo lên tiểu hoa châu sưng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn mở ra rồi khép lại, bắt đầu có dâm dịch phun ra.

Diệp Huyền cố gắng đè nén tiếng rên rỉ của bản thân, nhưng phản ứng trên thân thể muốn giấu cũng không được. Hoa huyết càng ngày càng âm, mị thị gắt gao cắn nát dương vật cứng rắn như thiếc, còn thịt không ngừng cọ xát bên trong huyết thịt, dâm thủy chảy ra càng nhiều, khiến Cesare ra vào càng thêm dễ dàng. Động tác truru sáp của nam nhân ngày càng nhanh, hạ thân hần không ngừng va chạm lên da thịt thiếu nữ, tiếng nước phốc ký phốc ký vang lên bên tai không ngừng. Cả người Diệp Huyền như nhũn ra, bầu ngực cũng theo động tác của Cesare mà lay động không ngừng, núm vú run rẩy đứng thẳng, trông vừa đáng yêu cũng vừa đáng thương.

“A, không cần... Quá nhanh...” Tuy khối thân thể này bị Cesare dạy dỗ rất tốt, nhưng đã nửa năm rồi không làm, Cesare lại sáp vừa nhanh vừa sâu, nhiều lần đỉnh đến chỗ mẫn cảm, nàng quả thật không chịu nổi. Nhưng Cesare lại giống như cố ý tra tấn nàng, hần đem đùi Diệp Huyền gác lên vai, cái miệng nhỏ bị banh rộng, gian nan phun ra nuốt vào thiết bông của hần. Hần lại đỉnh một cái thật sâu, nàng duyên dáng hết lớn, một lần lại một lần, không ngừng cắm vào hoa tâm của nàng. Vào lúc từ trng hoa tâm phun ra lượng lớn dâm dịch, hần hung hăng sáp vào miệng từ cung Diệp Huyền, đem cả quý đầu to lớn nhét vào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 13

“A! Không được, ta không được... Không cần, quá sâu... Ta không cần...” Vừa cao trào là lúc hoa huyết mẫn cảm nhất, Diệp Huyền cảm thấy trước mắt một mảng sương mù, ngay lúc Cesare đỉnh sâu vào, hai chân nâng cao lên, mỗi chân duỗi thẳng tắp, cả người ức chế không được mà run rẩy. Ngay lúc này Cesare lại đem còn thịt rút ra, hỗn hợp dâm thủy cùng tinh dịch chảy ra, hạ thân Diệp Huyền là một mảng lầy lội. Huyết thịt vô ý mấp máy, khoái cảm chồng chất bỗng nhiên đứt đoạn, Diệp Huyền ưm một tiếng, hoa huyết cảm thấy vô cùng trống rỗng. Cesare nhấc thân thể nàng lên, bày ra tư thế quý sáp xuống. Bàn tay to lớn giữ chặt eo nhỏ thiếu nữ, động thân một cái, còn thịt lại nhét đầy hoa huyết. “Ấn a... Thật trưởng...” Diệp Huyền nhận không được mà rên rỉ, tư thế này khiến còn thịt Cesare xâm nhập càng sâu, còn thịt của hần vốn dĩ có kích thước kinh người, lúc này cả căn còn thịt đều đỉnh đến chỗ sâu nhất, chỉ hận không thể đem hai túi thịt này đều nhét vào. Háng hần dán sát da thịt Diệp Huyền, lông mu thô cứng không ngừng quét qua tiểu ngọc châu, còn thịt cũng không ngừng cọ xát trong hoa huyết, cảm giác ngứa ngáy khiến Diệp Huyền sáp điên rồi.

“Thích không, Lily?” Cesare ngậm lấy vành tai Diệp Huyền, bàn tay to duỗi đếm trước ngực Diệp Huyền, niết lấy đầu vú sưng đỏ. “Ấn... Ha... A...” Thấy Diệp Huyền không trả lời, Cesare lại thả chậm tốc độ, mềm nhẹ chuyển động. Quý đầu nghiền nát từng tắc từng tắc mị thị trong hoa huyết, so với mưa to gió lớn truru sáp càng thêm giày vò, “Có thích hay không?” hần bắt đầu dùng môi lưỡi hôn lên cổ Diệp Huyền, thiếu nữ dưới sự tra tấn của hần nhỏ giọng nức nở, hần có chút đau lòng, động tác dưới thân vẫn vô cùng ôn nhu, “Chỉ cần ngươi nói thích, anh trai liền tha cho ngươi.”

Diệp Huyền nức nở than nhẹ, nàng liều mạng lắc đầu: “Không thích, không thích... A, không cần làm nơi đó... A... Thật ngứa...” Từ trong hoa huyết lại phun ra lượng lớn dâm dịch, liên tục cao trào khiến Diệp Huyền mơ hồ muốn ngất đi, nàng cắn lấy góc chăn nức nở, “thối tha, ngươi là tên thối tha... Ngươi muốn ta thích, ta cố tình không thích!”

“Ta là tên thối tha, vậy ngươi là cái gì?” Cesare thấp giọng cười, đầu lưỡi ôn nhu liếm lên má nàng để lại dấu vết ẩm ướt. Hần khẽ hầy lên đầu vú Diệp Huyền, đột nhiên hung hăng bùng lên, rồi tàn bạo lôi kéo, “Vậy ngươi chính là tiểu dâm phụ bị tên thối tha đùa bỡn phun nước!”

Hần nắm chặt cảm Diệp Huyền, bức bách nàng nhìn thi thể Rey trên mặt đất: “Ngươi xem, chồng ngươi chết vẫn chưa nhắm mắt.” Lời nói của hần giống như một con dao sắc bén, từng chút từng chút đâm vào lòng Diệp Huyền, đâm đến nỗi máu tươi đầm đìa, “Hần nhất định không nghĩ tới ngươi là người dâm đảng như vậy, tiểu huyết đều sắp bị anh trai thao nát còn nói không thích.” Hần duỗi tay đến chỗ giữa chân hai người, dâm thủy ướt sũng, “Cái miệng nhỏ nhắn bên trên nói không thích, nhưng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới lại vui mừng chảy nước dâm dề.”

“Không phải, không phải như thế...” Nước mắt không khống chế được chảy xuôi xuống, thiếu nữ liều mạng lắc đầu, nhưng chính nàng cũng không biết bản thân muốn phản bác điều gì. Đúng vậy, bản thân đúng là một nữ nhân dâm đảng, nếu không dâm đảng, làm sao có thể chủ động đánh thuốc anh trai, liều lĩnh quyến rũ anh trai cùng mình loạn luân. Nàng cũng đã sớm biết Cesare là dạng người gì, thật ra nàng là cam tâm tình nguyện... Cam tâm tình nguyện bị nam nhân này tra tấn, dù bị hần đối đãi không chút thương tiếc, cho dù bị hần mắng là dâm phụ, tao hóa, cho dù đau lòng sắp chết, cũng không cách nào từ bỏ Cesare.

Giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, xương cốt cũng chẳng còn. Trả giá hết thảy không chút do dự, cuối cùng khiến nàng tuyệt vọng hiểu rõ, mất đi nguồn ánh sáng mỏng manh đó, nàng cũng không thể sống tiếp. Thiếu nữ dưới thân không ngừng từ chối, Cesare càng lúc càng nhanh, càng lúc càng tàn nhẫn, còn thịt kịch liệt nảy lên, mị mắt trước quý đầu mở ra, tinh dịch nóng rực phun vào từ cung thiếu nữ. Tinh dịch Cesare vừa nhiều vừa đặc, phun liên tục mấy phút mới hết, khoái cảm khiến người ta hít thở không thông mới thoáng bình ổn một chút. Cho dù trong quá trình bản tính, hần vẫn không ngừng truru sáp. Trong khi hoa huyết liên tục co rút, ý thức của Diệp Huyền lại dần dần mơ hồ. Nàng cảm giác được anh trai đang hôn mình, lưu luyến triền miên, vì nàng khóc mà thờ dài. Nàng dường như nghe được anh trai thì thầm, nhưng cũng có thể là nàng mê sảng: “Đừng rời khỏi ta, ngươi hận ta cũng được, chỉ cần ngươi không rời khỏi ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 14

Vương phu mới của Phi Lãnh Thúy bất ngờ chết trong đêm tân hôn, tin tức này giống như mọc cánh, nhanh chóng truyền đi khắp vương quốc từ phố lớn cho đến ngõ nhỏ. Khiến mọi người đều chấn kinh, vốn dĩ là việc vui cả nước bây giờ lại trở thành bi kịch khiến người ta tiếc hận không thôi. Nữ hoàng không chịu nổi đã kích to lớn, liên ngất xỉu, bây giờ nằm trên người không dậy nổi. Bệnh tình của nàng có vẻ thật sự nghiêm trọng, ngay cả khi tổ chức tang lễ cho vương tử Rey nữ hoàng cũng không xuất hiện. Nhóm đại thần, quý tộc sốt ruột không thôi, sợ nữ hoàng cứ như vậy đi đời nhà ma. Bởi vì nữ hoàng không có con nối dõi, nàng người thân trực hệ duy nhất của nàng lại chính là một đứa con ngoài giá thú-công tước Valentino. Một khi nàng chết, một hồi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế gió tanh mưa máu lại nổi lên.

Mà nhóm dân chúng lại quan tâm đến phản ứng của vương quốc Á Lý Nam An nhiều hơn, Rey là vương tử của Á Lý Nam An, cũng là con trai duy nhất của lão quốc vương. Hắn bất ngờ đột tử, âm mưu bên trong quả thật nhiều không đếm xuể. Người dân hai nước Phi Lãnh thúy cùng Á Lý Nam An đều cho rằng, đây là vì hoàng thất muốn phá hủy hôn ước này mới xuống tay độc ác như vậy. Chỉ cần Rey chết, quốc vương Á Lý Nam An sẽ thôi không ngập ngừng để vị của Phi Lãnh Thúy. Mà đôi thành bảo thủ cho thái tử đã mất, vốn đã có sẵn ý định động thủ với Phi Lãnh Thúy, đây quả thật là một lý do tuyệt hảo, quốc vương Á Lý Nam An cao giọng tuyên bố, nếu Phi Lãnh Thúy không thể đưa ra một câu trả lời thuyết phục đối với việc vương tử Rey từ vong, hắn sẽ dẫn quân vượt qua biên giới, tuyên chiến với Phi Lãnh Thúy.

Quan hệ giữa hai quốc gia càng thêm căng thẳng, không khí nơi biên giới càng thêm giương cung bạt kiếm. Trong tình thế hết sức căng thẳng như vậy, cuộc sống của Diệp Huyền lại lâm vào tình cảnh bình tĩnh kỳ dị. Trong căn phòng trang hoàng đẹp đẽ, quý giá nhưng cũng hết sức lịch sự, tao nhã, một thiếu nữ thân thể trần trụi cuộn mình trên ghế mềm, dường như đang ngủ say. Mái tóc dài đen nhánh xõa tung xuống đất, che khuất phần nửa tấm lưng trắng nõn. Hai bầu ngực cao vút theo nhịp hô hấp của nàng nhẹ nhàng phập phồng, đầu vú sưng đỏ, trên bầu ngực mượt mà in đầy dấu hôn cùng dấu tay vô cùng rõ ràng.

Trên cổ, trên bụng, trong bắp đùi nàng... Chỗ nào trên thân thể nàng cũng rải đầy hồng ngân, dấu ấn lưu lại mấy ngày hôm trước đã chậm rãi mờ đi, nhưng dấu vết kịch liệt hoan ái tối hôm qua lại rất rõ ràng. Hai chân nàng hơi mở ra, tiểu hoa châu tử trong hoa môi nhô đầu ra, bởi vì trải qua thời gian dài bị đùa bỡn, đến giờ vẫn sưng đỏ không thôi. Giữa hai cánh hoa lại lộ ra một vật lạ, giả dương vật thô to nhét đầy hoa huyết nàng, tinh dịch cùng âm thủy đêm hôm qua đều tắc trong âm đạo, khiến bụng nhỏ của nàng sưng to lên.

Trên mắt cá chân nàng, một vòng kim loại tinh tế bao lấy cổ chân nàng. Dây xích vừa nhìn liền thấy điểm cuối, một vòng kim loại khác được gắn chặt trên cột gỗ đầu giường. Độ dài dây xích đã được tính toán kỹ lưỡng, để nàng có thể đi lại thỏa mái trong gian phòng, nhưng không thể đi đến trước cửa, lối ra ngoài duy nhất. Dây xích được chế tạo bởi một chất liệu đặc thù, nhìn thì nhỏ nhưng đao búa đều chặt không đứt. Dù là vậy thì trong phòng những vật sắc nhọn có thể sử dụng đều bị đem đi hết, ngay cả bốn góc nhọn của giường cũng đều được bao kín bằng vải mềm.

Nơi này là nhà của Cesare, sau đêm tân hôn đó, hắn ôm em gái đã mê man bất tỉnh rời khỏi hoàng cung, đem Diệp Huyền nhốt ở đây. Tất cả mọi người đều cho rằng nữ hoàng bị bệnh liệt giường, lại không biết rằng nàng đã bị anh trai độc chiếm. Trong lúc đang mê man, Diệp Huyền nghe thấy tiếng ổ khóa chuyển động, nàng mở to mắt, quả nhiên thân ảnh cao lớn quen thuộc kia liền xuất hiện trong tầm mắt. “Anh trai.” Thiếu nữ nhu nhược gọi, lười biếng đứng dậy, dây xích trên chân nàng phát ra âm thanh đinh đinh leng keng giòn vang, theo bước chân nàng, dây xích chậm rãi kéo lên trên mặt đất. “Người đã về rồi.” Diệp Huyền ôm lấy thắt lưng Cesare, cả thân thể trần trụi đều dán lên người hắn. Nàng giống như một chú mèo con đang làm nũng cọ cọ trước ngực Cesare, rất nhanh liền cảm giác được nơi khó hạ nam nhân cần nóng thiếp đã đứng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 15

Cesare giữ chặt thân thể không ngừng vận vẹo của thiếu nữ, vươn tay tới giữa hai chân nàng lau một phen. Quả nhiên, hoa môi dù bị giả dương vật chặn lại nhưng vẫn có âm thủy chảy ra, “Lúc anh trai không ở đây, có phải hay không tự chơi đùa bản thân?” Vừa nói, hắn vừa dùng tay nâng mông Diệp Huyền lên, đem nàng bế bổng lên. Diệp Huyền thuận thế mở hai chân, hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ Cesare, đồng thời kẹp chặt thắt lưng nam nhân, hồn dỗi nói: “Anh trai thôi tha, rõ ràng không cho ta tự đùa bỡn bản thân.” Cách một lớp vải, Diệp Huyền vẫn cảm nhận được thứ nóng thiếp của hắn đang ấn vào, nàng theo bản năng dùng tiểu hoa châu cọ xát chỗ nóng bóng kia, càng cọ xát lại càng thấy ngứa ngáy khó chịu, “Anh trai, ta muốn... Tiểu huyết rất ngứa...”

Cesare không nặng không nhẹ vỗ lên mông nàng một cái: “Anh trai vừa trở về liền phát lãng, xem ra thật sự đói khát. Buổi sáng đi vội vàng, còn chưa dùng cơn thịnh uy no cái miệng nhỏ nhắn của người, tiểu tao hóa có phải trông anh trai đến đó cả mất?” “Mới không có đâu.” Diệp Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn, Cesare chậm rãi đem giả dương vật rút ra, nàng không khỏi ưm một tiếng, âm thủy tí tách rơi xuống, nàng cứ như vậy ở trong ngực Cesare

tiết một lần. Thấy Cesare không như bình thường đem ngón tay vói vào, Diệp Huyền vội vàng bắt lấy cổ tay nam nhân, “Anh trai, sắp một chút... sắp một chút thôi.”

“Kê lừa đảo.” Cesare đem căn giả dương vật đưa tới trước mặt Diệp Huyền, chỉ thấy toàn thân căn côn thịt đều khắc từ ngọc thạch đều dính dâm thủy sáng lấp lánh, còn lẫn chút bạch trọc, Cesare cong khoe môi cười cười, “ngày hôm qua anh trai bắn nhiều như vậy, cái miệng nhỏ nhắn của ngươi kém chút ăn không hết, thế nào ngày hôm nay còn lại ít như vậy?” Diệp Huyền có chút chột dạ cúi đầu: “Đều, đều bị tiểu huyết ăn luôn rồi.” Ba một tiếng, Cesare đánh lên mông nàng một cái: “Thật sao?”

Cảm giác vừa đau đớn vừa ngứa ngáy khiến Diệp Huyền càng cảm thấy trống rỗng, nhưng nàng biết lúc này hàm hồ cho qua là không thể, đành thút thít đáp: “Hôm nay lúc anh trai không có ở đây, ta, tiểu huyết của ta rất ngứa, cho nên liền...” Nàng ngập ngừng không chịu nói hết, bất giác ánh mắt cười như không cười của Cesare, âm thanh liền nhỏ xuống, cuối cùng lại cuống quýt bỏ sung thêm, “Nhưng ta không có đem giả dương vật rút ra, chỉ là đem... ngón tay sấp vào một chút, chỉ đùa bốn một chút chút!” Nghe nàng cường điệu theo cách trẻ con như vậy, nụ cười Cesare càng thêm nhu hòa. Về mặt thiếu nữ vừa ngây thơ vừa đáng yêu, nhưng cả người đều trần rụi tựa trong ngực Cesare, cái miệng nhỏ nói ra từ ngữ dâm đẳng cùng nàng bất đồng, tựa như một con sơn dương thuần khiết ngã vào bùn, lộ ra vẻ đẹp mê hoặc lòng người.

“Ngươi thật đáng yêu, Lily...” Cesare vỗ về gò má thiếu nữ khê khằng ni non, đáng yêu cũng đáng thương như vậy, khiến hắn hận mình không thể thời khắc khắc cắm trong tiểu huyết của nàng vĩnh viễn không xa rời nhau. “Ngươi có yêu ta không, Lily?” Hắn cúi đầu, dùng chóp mũi cọ xát lên đôi môi thiếu nữ. “Yêu.” Diệp Huyền không chút do dự trả lời, nàng cắn cái mũi của Cesare, khanh khách cười, “Ta thích nhất anh, anh trai.”

Trong nháy mắt ấy, ôn nhu trong đôi mắt Cesare dường như muốn hóa thành giọt nước rơi xuống, hắn thở dài đem nàng ôm chặt vào lòng, Diệp Huyền cho rằng hắn muốn hôn bản thân, đột nhiên hắn dùng lực niết lấy tiểu hoa châu: “Tiểu trứng thôi, ngươi cho rằng nói như vậy là anh trai sẽ không trừng phạt ngươi?” Thanh âm của hắn bất chợt trở nên lãnh khốc, thiếu nữ duyên dáng kêu to một tiếng, hắn một lần lại một lần hung hăng đánh lên mông Diệp Huyền, “Tiểu tao hóa, có phải hay không tiểu tao, ta một ngày không ở đây liền vụng trộm đùa bốn bản thân, nếu ta không trở lại, ngươi có phải hay không muốn tìm nam nhân khác để làm ngươi? Hả?!” “Không phải... A, không cần... Anh trai đừng đánh... Van cầu ngươi... đừng đánh...” Diệp Huyền liều mạng vung vẩy hai chân, dưới sự ngược đãi thô bạo của Cesare một cổ dâm thủy lại phun ra. Tuyệt đối vừa đau vừa ngứa, hoa tâm lại càng giống như có ngàn vạn con kiến đang bò bên trong, khiến nàng khó có thể kiềm chế, hô hấp dồn dập lung tung dùng lưỡi liếm cổ Cesare, “Anh trai, rất ngứa... đau quá... thao ta! Ta muốn anh trai đại dương vật thao nát tiểu huyết của ta...”

Cesare vẫn bất động, hắn đem Diệp Huyền

từ trong lòng thả xuống, lạnh lùng nói: “muốn anh trai dương vật? Đem chân mở ra, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất.” Diệp Huyền nức nở nằm trên thảm, hai tay nhỏ bé đem bắp đùi mở lớn, tận lực đem hai chân mình mở đến mức lớn nhất có thể. Tiểu huyết của nàng hoàn toàn bại lộ dưới mắt Cesare, còn nam nhân thì ung dung ngồi trên ghế mềm đối diện với nàng, hạ thân đã sớm đứng thẳng đem đũng quần dính lên một khối cao cao, nhưng trên mặt hắn vẫn lãnh khốc, đạm mạc như cũ. “Ngươi biết nên làm thế nào mà Lily.” Cesare bùng lên ly trà, nhìn thiếu nữ vươn bàn tay nhỏ bé, đầu ngón tay run rẩy chạm lên hai cánh hoa, “Ngươi gần đây rất không ngoan, bản thân tự đùa bốn tiết ba lần, sau đó anh trai liền đem côn thịt cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-16

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng rên rỉ mềm mại của thiếu nữ hòa cùng tiếng nước vang lên khi ngón tay sấp hoa huyết càng dị thường rõ ràng. Dưới ánh mắt chăm chú, nóng bỏng của anh trai, Diệp Huyền đã tiết hai lần. Thân thể nàng bị Cesare day dỗ mãi cảm vô cùng, tiểu lăng huyết vốn dĩ ngứa ngáy khó nịn, giờ phút này nàng tự an ủi dưới tầm mắt của anh trai càng khiến cho lửa dục khó nịn. Cảm giác hồ thẹn cùng khoái cảm kích thích khiến da thịt trắng nõn của nàng nhiễm một tầng ửng hồng mê người, dâm thủy liên tục phun ra, dưới thân nàng đã ướt một mảng lớn. Giữa hai chân càng thêm ướt át không chịu nổi, hoa môi khẽ nhếch lên dính dâm thủy sáng lấp lánh, từ xương mu đến tuyết đồn, ngay cả cúc huyết của nàng cũng bị dâm thủy thấm ướt. Tuy liên tục cao trào nhưng vẫn không thể khiến nàng thỏa mãn, mị thị trong hoa huyết dồn dập co rút lại, âm đạo trống rỗng khó nịn, rất muốn có một căn côn thịt nóng bỏng hung hăng sấp vào, đem nàng thao đến khóc kêu.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng không ngừng rên rỉ: “Àn... A, anh trai... Muốn côn thịt... rất ngứa, rất muốn anh trai thao ta, thao nát tiểu huyết của ta... Giết chết ta... A... A...” nhưng Diệp Huyền biết nếu mình không tiết ra lần thứ ba, Cesare tuyệt đối sẽ không thao nàng. Cho dù nơi hạ thân nam nhân, côn thịt đã trưởng lớn đến độ muốn nổ mạnh, hắn vẫn có thể dùng sự tự chủ kinh người của mình đè xuống dục vọng, tiếp tục tra tấn nàng.

Đây chính là sự trừng phạt của Cesare đối với nàng, từ sau khi đem em gái nhốt trong nhà mình, thời gian hai người giao hoan nhiều đến độ ngày đêm không ngừng. Cesare đối với mọi việc bên ngoài đều mất đi tai ngơ, chỉ một lòng day dỗ, độc chiếm nàng. Chỉ cần hắn ở nhà, cho dù là lúc côn thịt không có cắm trong thân thể em gái, hắn cũng không cho Diệp Huyền mặc quần áo, chỉ cần Cesare muốn, có thể tùy thời tùy chỗ đem côn thịt cắm vào. Dấu hôn trên người Diệp Huyền ngày hôm trước chưa kịp tan đi, hôm sau liền bị Cesare in lên dấu vết mới.

Có đôi khi trong lúc Cesare xử lý công vụ, Diệp Huyền khóa ngồi trên người hắn, cái miệng nhỏ nhắn phía trên hàm chứa Cesare đầu vú, cái miệng nhỏ phía dưới nuốt trọn dương vật hắn. Lúc hai người ăn cơm, Cesare đem đồ ăn ngậm trong miệng, một ngụm tiếp một ngụm nuốt cho em gái. Ăn ăn, liền biến thành hắn lần lượt ăn hết toàn thân Diệp Huyền, dâm thủy trong tiểu huyết cũng nuốt hết một giọt cũng không thừa. Lúc tắm rửa, Diệp Huyền bị hắn ép buộc dùng hai bầu ngực cao vút hầu hạ hắn, Cesare đem xà phòng bôi lên ngực nàng, sau đó Diệp Huyền ghé vào trên người hắn, dùng ngực mình cọ xát toàn thân trên dưới cao thấp một lần. Mỗi một lần tắm rửa, Diệp Huyền cả người đỏ hồng hời hợt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khẽ nhếch cái

miệng thút tha thút thít nói: “Anh trai, ta... Ta đã tẩy sạch rồi.”

Cesare buồn cười xoa đầu nàng, trên mặt ý vị thâm trường: “Không sao, anh trai lại giúp người tẩy thêm lần nữa.” Cesare nói tẩy thêm lần nữa đúng là dùng côn thịt đã sớm cứng rắn của hắn làm Diệp Huyền giống như Diệp Huyền đã hầu hạ hắn vậy. Gò má thiếu nữ, tuyết nhũ, miệng hoa huyết... ngay cả mắt rón tình xảo cũng bị cực đại quy đầu cọ qua một lần, lưu lại một chuỗi bong bóng thơm ngát cùng tình dịch nóng ẩm. Tiếng rên rĩ trong phòng tắm vang lên không ngớt, Diệp Huyền liên tục cao trào, đợi đến khi Cesare ôm nàng lên giường, nàng đã cao trào liên tục đến nỗi không có chút khí lực mà nói.

Mỗi khi Cesare có công vụ cần ra ngoài xử lý, hắn sẽ dùng giả dương vật nhét vào hoa huyết Diệp Huyền, không được hắn cho phép, Diệp Huyền không thể tự mình đùa giỡn bản thân. Lúc thân thể ngứa ngáy khó chịu, nàng chỉ có thể kẹp chặt hai chân, bấp bừa không ngừng cọ xát vào nhau, tưởng tượng thịt heo bông của anh trai đang cắm trong tiểu huyết mình truru sấp, cứ vậy mà cao trào. Từ khi bị nhốt trong nhân giam tình xảo này, Diệp Huyền không biết thời gian trôi qua, cũng không biết thế cục đã biến đổi như thế nào. Trong cuộc sống của nàng chỉ có anh trai, nàng hết thấy thuận theo Cesare, mặc kệ là tra tấn hay khoái cảm, đều khiến Diệp Huyền si mê không dứt.

Nàng nghĩ, bản thân đã triệt để trầm luân, tựa như Cesare cũng trầm luân trong ái dục mơ mộng. Có lẽ hắn thoát nhìn vẫn tự chủ như trước, nhưng Cesare kỳ thực không có ý thức được, hắn không rời xa nàng, giống như nàng không rời xa hắn. Ngay tại lúc mà Rey bị giết chết, cảnh báo của hệ thống đột nhiên vang lên bên tai Diệp Huyền: “Cảnh báo! Cảnh báo! Mục tiêu công lược đã bị hắc hóa, thay đổi nhiệm vụ công lược. Thí sinh có thể giải trừ tình trạng hắc hóa trên người đối tượng nhiệm vụ có thể thành công.” Diệp Huyền căn bản không quan tâm chuyện này, hắc hóa thì hắc hóa đi, chỉ cần anh trai yêu nàng là đủ rồi. Có lẽ tình yêu là cánh cửa dẫn đến địa ngục, không sao cả, chúng ta liền cùng nhau xuống địa ngục đi.

“A!” Nàng thét chói tai, cuối cùng cũng đạt tới cao trào lần thứ ba. Dưới ánh mắt mong mỏi của Diệp Huyền, Cesare chậm rãi đi tới, hắn cúi bỏ thắt lưng, lấy căn cứ vật đồ đậm đã bùng bùng này lên. “Anh trai...” Diệp Huyền vươn tay, bọn họ gât gao ôm lấy nhau, mà côn thịt của Cesare cũng cắm vào trong tiểu huyết của nàng, đỉnh thẳng vào tận hoa tâm, “A, đi vào... Tuyệt quá... Anh trai đang ở bên trong ta...” “Lily đang ăn anh trai a.” Cesare ôn nhu hôn Diệp Huyền, “Ăn luôn anh trai đi... Cả người của ta đều cho người...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 17

Cesare càng ngày càng bận rộn, thế cục có lẽ đã đến thời điểm vô cùng khẩn trương, mặc dù hắn thâm nghĩ thời thời khắc khắc đều bồi bên người em gái, nhưng để đế quốc không lâm vào một hồi chiến hỏa, hắn không thể không đi sớm về trễ. Mặc kệ thời điểm hắn về nhà trễ thế nào, Cesare cũng đều hưng hăng yêu thương em gái một hồi, nhưng Diệp Huyền vẫn cảm thấy càng ngày càng trống rỗng. Cảm giác trống rỗng này không chỉ bởi vì con khát trên người khó nhin, nửa năm đã trôi qua, biên giới giữa hiện thực cùng mơ mộng dường như đều lẫn lộn. Trên thế giới chỉ có nàng cùng anh trai, bọn họ yêu thương nhau, tra tấn nhau, giống như hiện thực đều không tồn tại. Nhưng hiện tại, Cesare càng ngày càng bận rộn đem hai người kéo ra khỏi giấc mộng. Diệp Huyền không dám nghĩ tới, nhưng nàng cũng không thể hoang đường đâm loạn sống chung cùng anh trai, Cesare nhốt nàng như vậy, là đại nghịch bất đạo.

Diệp Huyền cảm thấy bản thân bắt đầu hoảng hốt, lúc không có Cesare bên cạnh, nàng thức trắng đêm, ngồi cuộn người lại, cũng không biết bản thân suy nghĩ cái gì. Nhưng thời gian Cesare ở bên nàng càng ít đi, Diệp Huyền nghĩ, nàng giống như một con chim bị nhốt trong lồng, sớm hay muộn cũng tịch mịch chết đi. Đã ba ngày Cesare không trở về, Diệp Huyền đứng bên cửa sổ, đây là khung cửa sổ duy nhất trong phòng không bị bịt kín. Bởi vì đây là trên gác xép, cửa sổ rất nhỏ, người trưởng thành không thể chui qua lối này. Thời tiết bên ngoài dường như rất tốt, có chút ánh nắng chiếu lên người Diệp Huyền, sưởi ấm thân thể lạnh băng của nàng.

“Lily, Lily...” Thiếu nữ cuộn mình ngồi trên mặt đất, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gọi khe khẽ. Tiếng gọi này vẫn tiếp tục vang lên, khung cửa sổ cũng bị nhắc lên. Diệp Huyền lúc này mới ý thức được bên ngoài quả thật có người gọi mình, trái tim kịch liệt nhảy lên, vội vàng chạy đến bên cửa sổ, kiễng chân nhìn ra. “Lily, là ta a.” Annie hạ giọng, kích động nhìn Diệp Huyền. “Annie?!” Diệp Huyền vừa sợ hãi vừa cao hứng, “Người, người thế nào lại tới được đây?”

Ngoại trừ tâm phúc của Cesare trong hoàng cung, tất cả mọi người đều cho rằng Diệp Huyền đang ở trong tầm cung đường bệnh. Annie là nữ quan bên người của Diệp Huyền, không phải là thị nữ, cho nên đêm tân hôn đó nàng không ở trong tầm cung, cũng không biết biến cố phát sinh đêm đó. Ngày thứ hai, Cesare hạ lệnh giới nghiêm toàn cung, Annie muốn tiến cung gặp Diệp Huyền, cũng bị từ chối nói là nữ hoàng đang hôn mê bất tỉnh, không thể gặp nàng. Nàng là bạn tốt nhất của Margaret, biết được bạn tốt bệnh tình nghiêm trọng, Annie chỉ có thể chịu đựng lo lắng tiếp tục chờ đợi, nhưng qua nửa năm rồi, trong cung truyền ra tin tức nữ hoàng tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn rất suy yếu, nhưng thỉnh cầu yết kiến của Annie vẫn bị từ chối như trước.

Việc này thật sự rất khác thường, Annie là người thông minh, rất nhanh liền ý thức được điểm không thích hợp. Cha của nàng là hầu tước Nederland, cũng nắm quyền trong tay. Vận dụng lực lượng trong gia tộc kiểm chứng một phen, Annie mới biết được Diệp Huyền bị nhốt. “Ta lên vào đây.” Annie nở nụ cười, Diệp Huyền cũng biết việc này khó khăn thế nào. Tuy trong nhà chỉ có mình nàng, nhưng xung quanh nơi này Cesare đã bày ra thiên la địa võng, ngay cả con chuột cũng không vào được. “Người có khỏe không, Lily.” Tay Annie đặt lên cửa sổ thủy tinh, nàng muốn nắm lấy tay Diệp Huyền nhưng bị song sắt lạnh băng ngăn trở, “Đề ta nhìn người, Lily, ta muốn xác định người không có việc gì.”

“Ta không sao.” Diệp Huyền cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, Annie nhất định là vô cùng lo lắng thật lâu đi. Nàng chậm rãi bước lui về phía sau, đem thân thể trần trụi của mình hoàn toàn bại lộ trước mắt Annie. Tóc cũng rụng rồi tung cũng thật lâu không có chải chuốt, thả dài xuống đất. trên da thịt trắng nõn, rải rác vài điểm hồng ngân chói mắt. Khuôn mặt lớn bằng bàn tay chỉ còn da bọc xương, hai má đỏ ửng bất thường. Nàng giống như một con búp bê tinh xảo, chỉ cần chạm nhẹ vào liền vỡ vụn.

“Lily...” Nước mắt bỗng nhiên rơi xuống, “hắn làm thế nào lại dám... Làm thế nào lại dám đối xử với người như

vậy...” Annie vươn tay lau đi nước mắt trên mặt nhưng càng lau nước mắt rơi càng nhiều, “Hắn là súc sinh...” Nàng vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy dây xích trên mắt cá chân Diệp Huyền, nghĩ đến nửa năm qua Diệp Huyền sống cuộc sống không có thiên lý như thế, giọng nói liền như bị nghẹn lại trong cổ. “Không phải...” Diệp Huyền ngập ngừng, “Anh trai rất yêu ta, hắn chỉ là, hắn chỉ là...” Hắn chỉ là cái gì? Diệp Huyền nói không nên lời, tình yêu tàn khốc, vận vẹo như thế, đối với Annie nàng tuyệt đối không thể hiểu được.

“Cô gái ngốc.” Annie nắm lấy song sắt trên cửa sổ, “Nếu hắn yêu người, lại sao có thể tùy ý nhốt người, coi người như đồ chơi tình dục mà giam cầm... Người gây đi nhiều như vậy, chẳng lẽ hắn không nhìn ra sao?” Nàng lau đi nước mắt, “Đừng lo lắng Lily, ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu người.” Nàng liên tục dặn dò Diệp Huyền chiếu cố tốt bản thân, Diệp Huyền nhu thuận gật đầu đồng ý, chỉ cảm thấy trong lòng run rẩy. “Annie, người đi nhanh đi.” Diệp Huyền cẩn thận nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nếu...” Nàng không dám nói ra nửa câu sau vì đến nàng cũng không nguyện ý thừa nhận kết cục khi Cesare thấy được Annie... “Ta sẽ lại đến tìm người.” Cách cửa sổ thủy tinh, Annie hướng Diệp Huyền làm ra động tác đập tay.

Diệp Huyền nhìn nàng nhảy từ trên cây xuống, không ngừng hướng bản thân vẫy tay. Nàng cũng không ngừng vẫy tay, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh Annie mới lưu luyến không rời ngồi xuống cuộn người lại. Annie nói được thì làm được, nàng nhất định sẽ lại đến. Nếu... Nếu bản thân thật sự có thể rời đi, nhưng nàng thật sự buông xuống anh trai sao. Diệp Huyền không biết nên lựa chọn thế nào, nàng mờ mịt nhìn sàn nhà, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một tiếng thét chói tai, là giọng của Annie!

Nàng cuống quýt đứng lên, nghiêng ngả lao đảo chạy đến bên cửa sổ. nàng không nhìn thấy Annie ở chỗ nào, chỉ nghe được âm thanh nàng phẫn nộ, sợ hãi quát to: “Gattuso, người buông tay! Người tên khốn kiếp này! Người muốn làm gì? Ngó!... Ngó!... Cứu... mạng!” Rất nhanh âm thanh kia liền biến mất, Diệp Huyền đứng tại chỗ, cảm thấy căn phòng lạnh buốt, trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Nàng thất tha thất thểu đi xuống phòng khách, âm thanh ổ khóa chuyển động quen thuộc, thân ảnh quen thuộc màu đen xuất hiện. “Annie đâu?” thanh âm của thiếu nữ vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, nàng khắc chế không được mà run rẩy, “Người đã làm gì Annie?”

Khuôn mặt Cesare không chút biểu cảm nhìn Diệp Huyền, leng keng một tiếng, bội kiếm còn dính máu tươi trong tay hắn rơi xuống đất: “Nàng muốn cướp người từ trong tay ta, Lily.”

“Cho nên người đã giết nàng?” Cesare không nói gì, hắn nhìn nước mắt không ngừng rơi xuống từ cằm nàng, một giọt, hai giọt, ba giọt... Giọt nước mắt nhỏ bé lại giống như nặng ngàn cân, từng giọt rơi vào tim hắn. “Ta hận người.” Hắn nghe thấy Diệp Huyền nhẹ giọng nói, “Người là ma quỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 18

Hoa tâm bị nam nhân thô bạo trêu sấp suốt thời gian dài đã không còn cảm giác đau, một cổ tinh dịch nồng đậm dừng mảnh phun vào, trên drap giường cũng tràn đầy dấu vết dâm thủy cùng tinh dịch. Hai chân thon dài của thiếu nữ vô lực vắt lên vai nam nhân, trong miệng vô thức bật ra âm thanh yêu kiều. Trên mặt nàng toàn là nước mắt, đôi môi bị nam nhân hôn đến sưng đỏ, trên tuyết nhũ trải rộng dấu tay. Hoa huyết nhỏ hẹp gian nan phun ra nuốt vào cự vật dữ tợn, khe hở hẹp phẫn nộ bị côn thịt nam nhân chống đỡ rộng ra bằng quả trứng gà, không ngừng có dâm thủy cùng tinh dịch tràn ra. Hai cánh hoa phẫn nộ mềm mại theo động tác cắm vào tàn nhân của nam nhân cuốn vào trong hoa huyết, lại bị côn thịt thô bạo kéo ra.

Cổ họng Diệp Huyền vì liên tục không ngừng kêu khóc gãy giữa mà trở nên khàn khàn, hai tay bị Cesare nắm chặt, trên da thịt non mịn tạo thành một vòng màu đỏ chói mắt. Cesare thở hỗn hên cắn lên tiểu hoa châu, hạ thân vẫn thô bạo trêu sấp, nàng thét lên một tiếng chói tai lại cao trào thêm một lần nữa. Hắn có lẽ muốn đem bản thân đưa chết, Diệp Huyền không nhớ rõ bản thân đã cao trào bao nhiêu lần, cũng không nhớ rõ Cesare bắn bao nhiêu lần. trong bụng nhỏ của nàng chứa đầy tinh dịch nam nhân, theo động tác của Cesare không ngừng có tinh dịch chảy ra dọc theo huyết khẩu.

Khi đó nàng vừa khóc vừa muốn chạy ra ngoài, lại bị Cesare hung hăng giữ lại, đặt lên giường. Mặc cho Diệp Huyền không ngừng đá đập gãy giữa lưng tung, Cesare không chút do dự đem côn thịt sấp vào, vừa bắt đầu đã vội vàng đâm vào khiến Diệp Huyền đau đớn kêu khóc liên tục. Hắn dường như hạ quyết tâm không cho nàng cơ hội thở dốc, không ngừng đưa bản thân thể Diệp Huyền, Diệp Huyền vừa mới cao trào xong liền bị hắn cuốn vào lốc xoáy tình dục. Bị hắn tàn nhẫn đối đãi, Diệp Huyền dần dần mất đi khí lực gãy giữa để mặc anh trai đem bản thân lần qua lần lại, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn ra. Trên mặt nàng, trước ngực, trên bụng, thậm chí ngay cả trên bàn chân nàng cũng dính đầy tinh dịch. Ngoại trừ cục huyết mỗi nơi trên người nàng đều bị Cesare đưa bồn qua, Diệp Huyền giống như không có ý thức phản kháng, mê mải chìm trong bể dục pháp phòng cao thấp.

Lại một lần nữa, từ trong yết hầu Cesare bật ra tiếng gầm nhẹ, kịch liệt phun lên hoa tâm Diệp Huyền, đem nàng đốt nóng đến run rẩy. đại khái là Cesare cảm thấy không thể tiếp tục nữa, hắn gắt gao ôm nàng vào ngực, hô hấp dồn dập, cũng không nói một câu. Diệp Huyền cực kỳ mệt mỏi, nàng yếu ớt vươn tay muốn đẩy Cesare ra nhưng cả người không có chút sức lực. Cesare cảm thấy trong lòng đau đớn, nàng bây giờ không muốn bản thân ôm nàng.

Tuy rằng hắn có thể ép buộc nàng, nhưng trái tim như bị đâm một nhát. Đi tới tình thế ngày hôm nay, cũng vì bản thân đã quá ích kỷ.

Ích kỷ nghĩ muốn giữ lấy nàng, đoạt hết thấy những thứ nàng sở hữu. ghen tị, sợ hãi, lo lắng... tất cả những cảm xúc mà hắn cho rằng không thể xuất hiện trên người mình thật ra lại như bóng với hình, khiến hắn không ngừng tra tấn em gái. Nàng đau đớn một thì trong lòng hắn đau đớn gấp trăm gấp ngàn lần. Hắn như một tên bệnh hoạn, điên rồ giữa trong thống khổ cũng vui vẻ. Nhưng hắn chưa từng hối hận, nhưng Cesare hiểu rất rõ, hắn không biết cách yêu thương em gái như một người bình thường.

Diệp Huyền ngăn không được một mối liên nặng nề thiếp đi trong lòng Cesare. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu, lông mày thanh tú hơi nhăn lại, lại khiến lòng Cesare cảm thấy yên bình. Nếu có thể, làm cho khuôn mặt này vĩnh viễn vui vẻ tươi cười, cho dù phải buông tay. Hắn cúi đầu, ấn lên môi Diệp Huyền một nụ hôn khẽ khàng: “Lily, người yêu ta không?”

Không có ai trả lời, Cesare đứng lên, mặc xong quần áo, cuối cùng liếc mắt nhìn thân ảnh trên giường một lần. Hắn biết, bản thân hắn sẽ không bao giờ nghe được đáp án. Hồi lâu sau, Diệp Huyền từ trong giấc ngủ mơ hồ tỉnh lại. Trên giường chỉ có mình nàng, trên drap giường còn lưu lại dấu vết của Cesare, nhưng người đã đi mất. Diệp Huyền buồn bã vuốt khóe mắt, không biết vì sao, nàng cảm thấy

nơi đó nóng rất đau đớn- dường như đã từng có một giọt nước mắt rơi xuống đây, đánh thẳng vào trong lòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Án Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Hoàng Gia Phương Tây . Lãnh Khốc Ca Ca-Chương 19

Cuối cùng Phi Lãnh Thúy cũng khai chiến với Á Lý Nam An, chẳng qua không phải do Á Lý Nam An chủ động, mà là do công tước Ngõa Nặc dẫn dắt quân tiên phong, ở biên giới đánh cho Á Lý Nam An trở tay không kịp. Đây là một cuộc chiến khiến cả đại lục khiến sợ, Cesare dẫn dắt ba ngàn binh lính đánh thắng một vạn hùng binh của Á Lý Nam An, hơn nữa hắn tiến quân thần tốc, đánh thẳng vào hoàng thành Á Lý Nam An. Vừa lúc này một nhánh quân khác đuổi tới, hai nhánh quân nội ứng ngoại hợp, đẩy lên ngọn lửa chiến tranh trên khắp quốc thổ Á Lý Nam An.

Cesare đem tài năng quân sự của mình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn trong trận chiến này, nhưng chiến tranh lại không có nhanh chóng kết thúc, giới quý tộc lúc này mới khiếp sợ phát hiện, mục đích của Cesare không phải là trục xuất quân địch ra khỏi biên giới quốc gia mà là đánh một lần chiếm luôn Á Lý Nam An, đem lãnh thổ của vương quốc rộng lớn, màu mỡ này sáp nhập vào Phi Lãnh Thúy. Đối với hành động điên cuồng lần này của hắn, các quý tộc chia thành hai phe. Phái chủ chiến toàn lực ủng hộ Cesare, phái chủ hòa liên tục viết thư đề nghị Cesare thu binh, nghị hòa với Á Lý Nam An. Nữ hoàng ốm đau lâu ngày cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người, bệnh nặng vừa khỏi trông nàng gầy yếu vô cùng, nhưng lại nhanh chóng tiếp nhận quyền lực to lớn mà công tước Valentino để lại, bắt đầu quản lý cuộc chiến khiến lòng người dao động này. Có lẽ là trong người chảy huyết thống gia tộc Ace, nữ hoàng là chính khách trời sinh. Nàng chưa bao giờ thực sự nắm quyền, lúc đầu có gặp chút khó khăn, thế nhưng sau này xử lý chính sự ngày càng thuận buồm xuôi gió. Lấy thủ đoạn sắc bén đánh không kịp bưng tai ổn định đại cục trong triều, sau đó thực sự đứng vững gót chân ở đây. Trong lúc này, chuyện mà nàng quan tâm nhất cũng là chuyện chiến sự.

Buông xuống công văn trong tay, Diệp Huyền mệt mỏi day day mi tâm. Annie đứng lúc này bụng trà bánh đến, thấy thế lo lắng hỏi: “Mệt mỏi sao? Không bằng ngồi nghỉ ngơi một chút?” “Không có việc gì?” Diệp Huyền cười cười lắc đầu, ánh mắt không tự chủ lại nhìn về phía phong thư trên bàn. Annie dừng một chút: “Hắn... Vẫn không đồng ý trở về sao?” “Hắn” trong miệng Annie chính là Cesare.

Diệp Huyền ủng hộ phái chủ hòa, sau khi nắm giữ triều cục, nàng một lần gửi đi mười phong thư, nội dung đều giống nhau như đúc, ra lệnh cho công tước Valentino lập tức về kinh đô yết kiến nữ hoàng. Nhưng Cesare lại không hề đọc chúng, mỗi lần gửi đi lại quay về nguyên trạng, ngay cả niêm phong trên thư cũng không bị gỡ ra. Cùng lúc đó, lại có tin từ chiến trường gửi về, đại quân do Cesare chỉ huy liên tiếp giành được thắng lợi. Công tước Valentino dường như muốn liều chết, mỗi lần tấn công hắn đều đi tiên phong. Trong thời gian ngắn ngủi ba tháng, hắn liên tục bị thương mấy lần, có một lần thậm chí là trọng thương suýt mất mạng.

Thời điểm nhận được tin tức, Diệp Huyền đang tiếp kiến triều thần. Nàng lung lay từ trên ghế đứng lên, muốn chạy xuống dưới lại bùm một tiếng ngã xuống. Một giây kia, Diệp Huyền liền hiểu rõ rằng, nàng đến cùng vẫn còn thương hắn. Phần tình yêu này đã xâm nhập đến tận xương tủy, mặc dù nàng đã vô số lần tự nhắc nhở bản thân, Cesare là một người không thích hợp để yêu, bản thân đúng ra nên dứt khoát rời xa hắn mới phải. Cesare vì nàng mà tận lực trên chiến trường không màng sống chết, Diệp Huyền làm sao có thể trở mặt nhìn hắn làm vậy. Nếu trở lại bên người hắn, sống cuộc sống tra tấn lẫn nhau như trước kia, thì Diệp Huyền vẫn đồng ý. Bởi vì nàng không thể không có hắn, một giây cũng không thể.

Nhưng Cesare lại quyết tâm, mặc cho Diệp Huyền ở trong thư hết dụ dỗ, đến đe dọa, rồi mềm giọng năn nỉ, hắn vẫn bất động. Diệp Huyền cười khổ cầm lấy phong thư: “Chẳng lẽ ta phải đuổi tới tận trên chiến trường hắn mới nguyện ý liếc mắt nhìn ta một cái?” Thái độ của Annie đối với Diệp Huyền phức tạp vô cùng, ngoại trừ ít ỏi vài người tâm phúc của Cesare, nàng là người duy nhất biết hai người này có quan hệ loạn luân. Annie không thích Cesare, nhưng bạn thân của mình lại yêu sâu sắc nam nhân kia, nàng cũng đành im lặng. Nhưng mà... cái nam nhân lãnh khốc vô tình kia lúc đó lại không làm hại nàng, chỉ sai người lặng lẽ đem Annie đuổi về phủ hầu tước Nederland.

Sau khi không chút lưu tình giết chết Rey, hắn mới ý thức được việc làm này tổn thương đến Diệp Huyền

như thế nào. Cho nên, dù hành động của Annie có triệt để chọc giận hắn, nhưng hắn vẫn nhẫn nại, không giết nàng. “Vì sao khi đó hắn lại gạt ngài?” Annie luôn cảm thấy không hiểu, nếu Cesare nói thật, Diệp Huyền cũng sẽ không hiểu làm sao giết Annie, cũng sẽ không đoạn tuyệt với hắn. Diệp Huyền lắc đầu, cũng không trả lời. Nàng (Diệp Huyền) nghĩ, có lẽ hắn đã quyết định buông tay từ trước, chỉ mượn chuyện này khiến bản thân hận hắn, rời xa hắn mà thôi. “Hắn kỳ thực là cái đồ ngốc...” Thiếu nữ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hắn ngốc ngếch yêu bản thân như vậy, giống như một con nhím cả người đầy gai nhọn, khoác lên người bộ áo giáp, nhưng trong tim lại mềm mại.

Một năm đã trôi qua, lúc này đã là cuối xuân, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc. Đại quân mang về chiến lợi phẩm to lớn đại thắng khai hoàn, Diệp Huyền trở thành nữ hoàng của Phi Lãnh Thủy cùng với một đất rộng lớn của Á Lý Nam An. Nàng cầm quyền trượng trong tay, ở trong giáo đường Sophia đội lên chiếc vương miện mới long lẫy. Lúc đại quân vào thành, đội kỵ sĩ đi tiên phong, đại tướng công tước Valentino đi đầu lúc này lại không tự chủ được mà ngẩn người, hắn nhìn thiếu nữ xinh đẹp lúc này đang ngồi ở trên cao, nàng mặc lễ phục quý giá xa hoa, giáo chúng cùng vệ binh đứng thành hai hàng bên cạnh nàng, nàng giống như một con thiên nga cao quý, tao nhã bước xuống tầng bậc thềm, hướng bản thân đi tới.

Như có một lực lượng vô hình sai khiến Cesare xoay người xuống ngựa, trên ngã tư đường người người tập nập, trong không gian tràn ngập tiếng reo hò đong tai nhức óc, hắn càng chạy càng nhanh, cách Diệp Huyền càng ngày càng gần. Đột nhiên, Diệp Huyền nhắc lên làn váy. Nhóm nữ quan kinh hoàng hô lên, Diệp Huyền vút xuống quyền trượng hướng Cesare mà chạy tới. Váy nàng giống như đóa hoa không ngừng bay trong gió, tóc nàng cũng bị gió thổi tung. Leng keng, leng keng tiếng chuông từ trong giáo đường vang lên. Đàn bò câu xào xạc bay lên, giữa ánh nắng rực rỡ, nàng giống như đã tìm về thứ quý giá nhất trên đời, gặt gao ôm lấy Cesare.

“Người có yêu ta không?”

Đây là câu hỏi mà Diệp Huyền chưa bao giờ nói ra, mặc dù nàng đã từng vô số lần trả lời Cesare câu hỏi tương tự. Cesare nhìn nàng, bờ môi của hắn giật giật. Dưới cái nhìn bất an của Diệp Huyền, nam nhân này thề nhưng lại đỏ mặt. “Ta yêu... người.” Hắn gian nan nói ra ba từ này, hắn vốn tưởng rằng đời này sẽ không bao giờ nói ra được những lời này. “Ta cũng yêu người.” Diệp Huyền kiễng mũi chân, dưới con mắt của vô số người, hôn lên môi Cesare.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế

“Đinh, chúc mừng thí sinh đã hoàn thành nhiệm vụ lần này, trạng thái hoắc hóa của mục tiêu công lược đã được hóa giải. Sắp bắt đầu tiến vào nhiệm vụ tiếp theo, thí sinh thoát ra thân thể nguyên chủ, đang thoát ra...”

Cảm giác choáng váng quen thuộc lại một lần nữa ập đến, Diệp Huyền cảm thấy tình cảm thuộc về Margaret ào ạt như thủy triều thoát ra khỏi linh hồn mình, rồi ngay lập tức trí nhớ của “Diệp Huyền” chiếm lấy đầu nàng. Đường như chỉ trong nháy mắt, nàng liền từ nữ hoàng Firenze biến thành nữ nhân đang đứng trước gương.

Mặt kính gương đồng mờ hồ, mông lung, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nhìn ra nữ mạo của nữ tử này. Túc thể cũng giống như ở hai thế giới trước, có khuôn mặt giống Diệp Huyền trước đây đến chín phần, phần còn lại là do khí chất bất đồng. Ở thế giới tu tiên trong mắt Diệp Huyền còn mang theo nét trẻ con, mà Margaret vì do khác biệt dân tộc, nên ngũ quan so với diện mạo cũ của Diệp Huyền sâu sắc hơn, còn nữ tử trong gương có dung nhan uyển chuyển, hàm xúc.

Mái tóc đen dài của nàng được vấn theo kiểu linh xà kế hoa lệ, trên đầu cài một cây trâm Phượng ngâm ngọc (hàm châu Phượng Thoa). Bởi vì đang là đầu hạ, trên người nàng chỉ mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, cùng quần lụa mỏng màu trắng. Trên mặt không trang điểm, một chút trang sức dư thừa cũng không có, nhưng dung nhan lại càng thêm thanh nhã. Diệp Huyền nhìn vào gương rồi mỉm cười, ngay cả trong lúc cười, cả người vẫn không mất vẻ cao quý, nghiêm cẩn, lộ ra vài phần thanh tao của một người đã nhiều năm đứng ở địa vị cao.

Không ngoài dự đoán của Diệp Huyền, nữ tử này cũng có tên là Diệp Huyền, tháng ba vừa rồi đã tròn hai mươi lăm tuổi. Đối với một nữ nhân mà nói, đây đúng là thời kỳ xinh đẹp rực rỡ như một đóa hoa nở rộ, nét ngây ngô thời thiếu nữ được rút đi, lộ ra vẻ quyền rũ động lòng người như trái anh đào chín mọng chọc người đến hải.

Tuy rằng xinh đẹp như vậy, nhưng lại không có nam nhân đến thương thức. Không phải là bọn họ không hiểu, mà là bọn họ không dám.

“Diệp Huyền” đứng trước gương chính là Thái hậu đương triều nước Đại Dận. Từ năm mười lăm tuổi nàng đã vào cung, trải qua mưa gió bốn phương, phế lập hai đời hoàng đế, rồi một tay nâng đỡ một vị hoàng tử khác lên để vị. Tuy chỉ mới hai lăm tuổi, nhưng nữ nhân này đã có được quyền thế ngập trời, đủ để cho nam nhân trong thiên hạ phải quỳ bái nàng, không dám xúc phạm sự sắc sảo này.

Người có thể cùng nàng sánh vai trên thế gian này, chỉ có một người, mà người này vừa đúng là đối tượng công lược của Diệp Huyền.

“Thái hậu.” Giọng nữ kính cẩn vang lên đánh gãy sự trầm tư của Diệp Huyền, nàng hơi hơi quay đầu, cung tì tầm mắt cúi thấp xuống, “Quan gia đến.”

Diệp Huyền còn chưa trả lời, đã thấy một thân ảnh thon dài, cao ngất đi đến. Tiêu Diệp chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng trời sinh đã tuấn mỹ phong lưu. Nhất là đôi mắt đào hoa hơi nhếch lên kia, lúc nhìn xung quanh, không biết đã câu dẫn biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ đang hoài xuân.

“Cửu lang tới rồi.” Diệp Huyền thuận thế ngồi xuống bên bàn thấp, nàng chỉ vào đĩa hạt sen trên bàn, “Hương vị hạt sen năm nay không tệ, người ném thử đi.”

Hoàng đế là ấu tử của Cảnh Tông, đứng hàng thứ chín trong đám huynh đệ, người cũ trong cung đều gọi hắn là Cửu lang. Hắn hiển nhiên là vô cùng thân thiết với thái hậu, lập tức ngồi xuống đối diện với Diệp Huyền, cầm lên một viên hạt sen cười nói: “Ngày hôm qua, triều chính bận rộn, không thể đến vãn an nương nung, hôm nay vốn là đến xin người khoan dung, không nghĩ lại thành ra được thưởng.”

Nội quan bên người hắn là Cao Thành Phúc ở một bên thức thời nói: “Cũng là thái hậu yêu thương quan gia, đây là hạt sen mới tấn cống hôm nay, sợ là Thái hậu vẫn chưa kịp thưởng thức đâu.”

Tính khí Tiêu Diệp tốt, nên cung tì, nội quan hai điện Lâm Đức cùng Thừa Hương thường cùng hắn nói chút chuyện đùa. Diệp Huyền ngồi một bên lắng lắng nghe hắn kể một chút chuyện thú vị trên triều, Cao Thành Phúc thường nói thêm vài câu chọc cười, cả điện Thừa Hương đều thoải mái, vui vẻ.

Không ai dám nói đương kim thánh thượng không hiểu thuận, hễ là có thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày đều đến điện Thừa Hương vãn an thái hậu. Cặp mẫu tử chỉ tôn này của Đại Dân không có chút quan hệ huyết thống, thêm vào đó thái hậu trẻ tuổi, đương kim thánh thượng lại đăng cơ lúc còn thiếu niên, nghiêm nhiên tạo thành cục diện mẫu hậu nắm quyền, trong cục diện triều đình loạn lạc, lại bởi vì quan hệ giữa hai cung hết sức hòa thuận, từ đây mà tiêu trừ.

Thái hậu có xuất thân cao quý, thủ đoạn chính trị cũng không tầm thường. Lúc trước không biết có bao nhiêu đại thần ngày ngày thấp thòm, lo thái hậu không chịu buông quyền. Lại không ai ngờ được khi kim thượng vừa cập quan, thái hậu liền chủ động trao trả triều chính, lui về hậu cung, mà khi đó Tiêu Diệp chỉ mới đăng cơ nửa năm.

Một nữ tử trí tuệ, lại hiểu lý lẽ như vậy khiến nàng rất được lòng người, mặc kệ là thủ đoạn lôi đình của nàng trong loạn ngũ vương, hay là quyết tâm tàn nhẫn trong lần phế cung, đều thể hiện rõ chỉ có người có tài năng chính trị kinh người như Diệp Huyền mới có thể. Tuy nàng vào cung đã mười năm, đến nay vẫn không có con, nhưng địa vị tôn quý này không một ai có thể lay động được.

Nhưng không ai có thể nghĩ đến, một nữ nhân cao quý như vậy, thế nhưng lại động tâm với đứa con do chính tay mình dưỡng dục.

Tuy Diệp Huyền chỉ lớn hơn Tiêu Diệp ba tuổi, trên danh nghĩa là quan hệ mẫu tử, nhưng thực tế lại giống tỷ đệ hơn, nhưng có một sự thực không thể chối cãi là, phản tình cảm cảm kỳ kinh hãi thế tục thậm chí vượt qua mối quan hệ huynh muội loạn luân giữa Cesare với Margaret.

Phát hiện mục tiêu công lược lần này là con trai trên danh nghĩa của mình, Diệp Huyền cảm thấy cả người đều không khỏe. Hệ thống thi này rõ ràng là đối với việc loạn luân có một tình yêu chung thủy, hơn nữa độ khó của nhiệm vụ tăng lên không chỉ một lần.

Không phải là do Tiêu Diệp so với quý súc Cesare khó trị hơn mà điều khiến Diệp Huyền đau đầu là thái độ của nguyên thân. Đối với vị thái hậu đã đọc đủ thư ngũ kinh, dựa nền tảng giáo dục cùng tam quan của nàng mà nói nàng tuyệt không thể chấp nhận loại chuyện loạn luân đại nghịch bất đạo này. Margaret vì muốn câu dẫn anh trai mà bỏ thuốc hấn, nhưng thái hậu cho dù yêu Tiêu Diệp đến tận xương tủy, cũng sẽ không bao giờ đem phản tình cảm này biểu lộ ra ngoài.

Thậm chí, nàng căn bản là không thừa nhận bản thân đã yêu Tiêu Diệp. Chẳng qua trong tiềm thức nàng vẫn khát vọng có thể ở cùng nam nhân này mới có thể trở thành túc thế của Diệp Huyền. Bởi vì Diệp Huyền cùng nàng chịu tác dụng của công năng “Ảnh hưởng tình cảm”, nên lúc này Diệp Huyền bị gãy vỡ bên trong loại mâu thuẫn này. Nàng biết bản thân phải đẩy ngã Tiêu Diệp, cũng rất muốn đẩy ngã Tiêu Diệp, nhưng lại bị hồ thẹn cùng áy náy trói buộc, chỉ có thể làm bộ vô tình với Tiêu Diệp.

Có thể nói như này, cho dù Tiêu Diệp có cời sạch đứng trước mặt Diệp Huyền, nàng cũng sẽ vì ảnh hưởng tình cảm của “Diệp Huyền” mà đem Tiêu Diệp đẩy ra.

Về phần thái độ của Tiêu Diệp đối với Diệp Huyền, liền càng thêm ý vị sâu xa. Ở trong mắt mọi người, hai người bọn họ vẫn là bộ dạng mẫu tử từ từ hiểu, bởi vì Diệp Huyền đã từng dưỡng dục Tiêu Diệp, cho nên tình cảm của Tiêu Diệp đối với người mẫu thân trên danh nghĩa này có rất thâm hậu. Nhưng theo cảm giác của Diệp Huyền, Tiêu Diệp đối với bản thân cũng không phải là sự thân thiết như người thân.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã nhìn không thấu nam nhân này. Lúc Diệp Huyền mới vào cung, khi đó Tiêu Diệp mới chỉ là một tiểu nam hài mười hai tuổi. Hắn trầm mặc ít lời lại nhu thuận khiến người ta đau lòng. Diệp Huyền coi hắn như đệ đệ mà đối đãi, che chở hắn thoát khỏi vô số đá kích ngầm ngấm hay công khai trong hậu cung biếm ảo khôn lường này.

Lúc đầu, hắn kháng cự Diệp Huyền, tuy Tiêu Diệp không biểu hiện ra ngoài, nhưng Diệp Huyền là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ đứa nhỏ này đối với mình vẫn không buông lỏng cảnh giác. Nhưng dần dần hắn bắt đầu thân cận Diệp Huyền.

Đại khái Diệp Huyền không thể nào nghĩ tới sẽ có một ngày như bây giờ, lúc nàng vẫn chửa sinh ra phản tình cảm khiến bản thân thống khổ này với Tiêu Diệp, thì Tiêu Diệp đã quá ý lại nàng. Diệp Huyền còn nhớ rõ Tiêu Diệp luôn cầm lấy vạt áo nàng, hắn không thường nói chuyện, lúc Diệp Huyền xoa đầu hắn, hắn sẽ lộ ra một nụ cười mềm mại, ấm áp.

Nhận thấy Diệp Huyền thất thần, Tiêu Diệp hơi lớn tiếng: “Nương nung?” Thanh âm nam nhân trầm thấp dễ nghe, âm điệu mang chút nghi hoặc giống

như một lưỡi câu nhỏ, khiến tâm Diệp Huyền nhảy dựng.

“Sắc mặt nương nương có chút không tốt.” Tiêu Diệp vươn tay, đem chén trà trong tay Diệp Huyền đặt xuống bàn. Nước trà sánh ra ngoài đổ lên tay Diệp Huyền, hắn lấy ra khăn lụa, cẩn thận giúp Diệp Huyền lau sạch. Ngón tay thon dài xẹt qua mu bàn tay Diệp Huyền, đầu ngón tay có một vết chai mỏng, cảm giác thô ráp lại nóng rực khiến trên mu bàn tay Diệp Huyền cảm thấy một trận tê dại.

Nhận thấy mặt mình thế nhưng có chút nóng, Diệp Huyền xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không có một tia khác thường, chỉ thần nhiên nói: “Ta có chút mệt mỏi.”

Tiêu Diệp rất biết điều: “Một khi đã vậy, nương nương liền nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta lại sang vấn an người.”

Hắn bước đi tao nhã, phong dung không có một chút ý tứ lưu luyến. Diệp Huyền vừa ảo não vừa nghi hoặc, nhiệm vụ này thì muốn mình phải hoàn thành như thế nào, bị bắt buộc trở nên buồn bực, rối loạn, Tiêu Diệp có vẻ như không có hứng thú với bản thân, chẳng lẽ chỉ có thể kẻ đơn?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 2

Diệp Huyền còn chưa suy nghĩ ra nguyên do, thì đã tới lúc đi hành cung nghỉ hè. Bởi vì trong kinh thành nóng như thiêu như đốt, mỗi khi đến đầu hạ, Tiêu Diệp sẽ mang theo hậu cung cùng một số đại thần đi hành cung Dao Sơn nghỉ hè. Nói là hậu cung, nhưng vì hoàng đế vẫn chưa đại hôn, cũng không lập ai làm phi tử, toàn bộ hậu cung cũng chỉ có một người là thái hậu.

Xa giá của hai cung xuất phát từ Đan Dương môn, mang theo đội quân áo giáp sáng lóa, uy vũ cũng không ít vương công quý tộc, đoàn người ngựa chậm rãi đi đến Dao Sơn. Bởi vì là hành cung, nên từ triều thần đến hậu cung đều so với kinh thành thả lỏng không ít. Trên Dao Sơn không hề thiếu ôn tuyền, Tiêu Diệp bận rộn trong đại yến quần thần, Diệp Huyền trong lúc rảnh rỗi, liền quyết định đi ngâm ôn tuyền.

Ôn tuyền không nằm trong cung của nàng, trong hành cung có hai ao ôn tuyền lớn, Diệp Huyền được ban cho dùng ôn tuyền ở Khúc Thủy các. Nàng chỉ mang theo cung tì tâm phúc là Tầm Hương, một đường ngắm hoa xem liễu, còn chưa đến phụ cận, đã cảm thấy được hơi nước ướt át của ôn tuyền.

Tầm Hương hầu hạ Diệp Huyền coi bỏ ý phục, đến khi Diệp Huyền ngâm mình trong làn nước ấm áp, không khỏi thoải mái mà thở dài một hơi. Nàng thấy Tầm Hương còn đứng hầu một bên liền nhân tiện nói: “Ta còn muốn ngâm mình một hồi, ngươi cũng thoải mái đi đi.”

Nhóm cung tì cũng được ban cho một chỗ ôn tuyền nho nhỏ, Tầm Hương biết thái hậu luôn đối xử tốt với hạ nhân hiền cao hứng phúc thân: “Nô tì tạ ơn thái hậu.”

Thấy Tầm Hương nhẹ chân nhẹ tay lui xuống, Diệp Huyền nhắm mắt lại, ngâm mình trong ôn tuyền nhắm mắt dưỡng thần. Nhiệm vụ liên tục không ngừng khiến cả thể xác lẫn tinh thần của nàng đều rất mệt mỏi, nghĩ đến Tiêu Diệp, Diệp Huyền lại cảm thấy đau đầu. Nàng dứt khoát cái gì cũng không suy nghĩ, ở trong hơi nước lượn lờ, tinh thần ngày càng mơ hồ, kim lòng không được ngủ thiếp đi.

Trong lúc mê man, Diệp Huyền cảm thấy có vật gì đó nóng rực cọ lên người mình. Cảm giác có chút cứng rắn, lại có cái gì đó ướt át cọ đến cọ đi trên cổ mình. Nàng mở choàng mắt, khuôn mặt tuấn tú của nam nhân đã gần trong gang tấc. Hắn dường như đã uống say, hai mắt nửa khép nửa mở, môi nọ trên người hắn xộc vào mũi Diệp Huyền, khiến nàng cảm thấy khó chịu.

Người này đương nhiên là Tiêu Diệp.

Diệp Huyền nhất thời ngây dại, Tiêu Diệp có một chỗ ôn tuyền khác để sử dụng, hắn làm sao lại đến đây? Cung tì nội quan bên người hắn đâu, để hoàng đế say khướt đi loạn một mình, lại còn xông vào nơi của thái hậu.

Vấn đề quan trọng hơn là, Tiêu Diệp có lẽ là trượt chân ngã vào đây, quần áo vẫn mặc nguyên trên người, nhưng đều đã ướt đầm. Quần áo mùa hạ vốn đơn bạc, vài vốc lại dính sát lên cơ thể Tiêu Diệp, Diệp Huyền có thể nhìn thấy rõ ràng cơ ngực cân xứng của hắn, vùng bụng bằng phẳng, thắt lưng hẹp mà hữu lực, còn có vật dưới háng đã ngẩng cao đầu nhô ra của hắn cũng không thể bỏ qua.

“Cửu lang...” Diệp Huyền lúc này mới phản ứng lại muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nhưng nam nhân này dính sát lên người nàng, cánh tay phải ôm ngang eo nhỏ Diệp Huyền, đem thân thể trần trụi của nàng ôm vào trong ngực. Cái này vẫn chưa tính là gì, Tiêu Diệp thật sự uống quá say, hắn đem đầu chôn nơi gáy Diệp Huyền, lúc đầu là cọ sát lung tung, miệng phát ra tiếng hừ nhẹ mơ hồ. Rồi sau đó vươn đầu lưỡi, liếm hôn lên cổ Diệp Huyền.

Diệp Huyền bỗng hốt hoảng: “Cửu lang, ngươi tỉnh lại đi, Cửu lang!” nàng liền mạnh đẩy Tiêu Diệp ra, thân thể vận vẹo, bàn tay nhỏ bé nắm lại thành quyền liên tục đánh lên lồng ngực kiên cố của hắn. Nhưng một chút khí lực đó không khác gì con muỗi gãi ngứa, nàng càng kháng cự càng khơi dậy hung tính của Tiêu Diệp.

“Đừng nhúc nhích.” Tiêu Diệp bắt lấy tay Diệp Huyền, đem hai tay nàng bắt chéo ra sau lưng, “Cửu lang?” Hắn cảm thấy xưng hô này có chút quen tai, dù sao ở trong cung, cũng chỉ mình Diệp Huyền có tư cách đứng trước mặt hắn mà gọi Cửu lang. “Lại gọi ta thêm một tiếng.” Hắn cong môi cười, tiếng

cười đầy tà khí khiến cả người Diệp Huyền run rẩy. Sau đó, bàn tay thon dài liền nắm lấy cằm Diệp Huyền. Trong tầm mắt mê man của hắn, đôi môi như cánh hoa càng thêm đỏ mọng kiêu diễm, giọng nói của hắn khàn khàn, “Ngươi không gọi, vậy ta liền hôn ngươi.” Vừa dứt lời, môi mỏng liền áp xuống, hung hăng hôn lên môi Diệp Huyền.

“Đừng...” tiếng kinh hô của Diệp Huyền bị ép nuốt vào lại trong cổ, đầu lưỡi Tiêu Diệp liền thừa cơ tách hàm răng ra, chui vào trong cái miệng nhỏ của nàng. Cùng lúc đó, bàn tay nóng rực của hắn nâng lên tuyết đồn của nàng, ở khe hở giữa hai đùi xoa nắn vài cái liền sờ lên chỗ non mềm bí mật của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 3

Lúc Diệp Huyền vào cung, Cảnh Tông đã là lão nhân năm mươi mấy tuổi, bởi vì ốm đau nhiều năm, ngay cả sức lực để ăn cơm mặc quần áo cũng không có, làm sao có thể cùng nàng viên phòng. Bởi vậy, tuy rằng nàng là quốc mẫu của Đại Dận, sau khi Cảnh Tông băng hà nàng trở thành thái hậu, nhưng thật ra nàng vẫn là xử nữ.

Khối thân thể xinh đẹp này chưa từng bị nam nhân xem qua, nơi non mềm xấu hổ kia ngay cả Diệp Huyền cũng rất ít khi đụng chạm. Giờ phút này, một bàn tay nóng rực đang đặt lên nơi đó, đầu ngón tay Tiêu Diệp vân vê hoa môi, gập đầu ngón tay đẩy ra hoa phồng nhỏ hẹp, đem ngón tay đâm vào.

“Đừng!” Diệp Huyền dường như sắp chết trong nụ hôn của hắn, lưỡi bị lưỡi của hắn cuốn lấy, ở trong miệng nhỏ của Diệp Huyền tàn sát bừa bãi thành một mảng hỗn độn. Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng dưới sự đùa bỡn của Tiêu Diệp thân thể nàng càng ngày càng mềm, đợi đến khi ngón tay Tiêu Diệp bắt đầu trườn sấp trong hoa huyết, Diệp Huyền cảm thấy hoa tâm căng thẳng, bất ngờ phun ra một cổ hoa dịch.

“Thật ảm...” Tiêu Diệp đem ngón tay rút ra đưa tới trước mặt Diệp Huyền, chỉ thấy ngón tay hắn dính một mảng ảm dính, sáng lấp lánh, Tiêu Diệp đem hai ngón tay hơi tách ra, dăm thủy châu trắng xuống, ở giữa hai ngón tay tạo nên một sợi chỉ bạc dăm mẩy. Nụ cười trên mặt nam nhân nguy hiểm đến cực điểm, hắn nhú mảy, giữ chặt cổ Diệp Huyền, đem hai chân đang khép chặt của nàng mở lớn, “Muốn?”

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, nàng xuất thân thế gia danh môn, chưa từng nghe những lời nói hạ lưu như thế này. Trong lòng thì kháng cự vạn phần, nhưng thân thể lại hoàn toàn không nghe nàng sai khiến. Bị Diệp Huyền cười như không cười nhìn chăm chăm, dăm thủy trong hoa huyết không ngừng chảy ra, khiến hạ thân nàng càng thêm lây lộn.

“Cửu lang.” Nàng cất lực kiềm chế, “Ngươi không muốn tạo nên sai lầm lớn thì tỉnh táo lại đi!”

“Ta rất tỉnh táo.” Tiêu Diệp lưỡi biếng bất lấy bàn chân đang đá tới của Diệp Huyền, nhìn về mặt say khướt của hắn, nơi nào có một chút thanh tỉnh. Hắn nắm lấy chân Diệp Huyền kéo tới, thân thể cũng tự nhiên sấp tới trước, đem dương vật đã cứng rắn để nơi hoa tâm Diệp Huyền. Trong lúc Diệp Huyền không để ý, quần của Tiêu Diệp đã sớm không cánh mà bay. Côn thật nóng bỏng không có gì cách trở, trực tiếp dính lên huyết khẩu Diệp Huyền. Bởi vì Tiêu Diệp đã dùng ngón tay khều trướng qua, huyết khẩu vẫn nhỏ hẹp như trước, nhưng đã mở ra hoa động nho nhỏ. Mị thịt trước huyết khẩu không ngừng co rút, hút lấy quy đầu to lớn.

“Hừ...” Tiêu Diệp kim không được mà phát ra một tiếng hừ nhẹ khiến người ta mặt đỏ tim đập, hắn đang liếm tuyết nhũ của nàng, răng nanh khê ma sát lên đầu vú, phát ra âm thanh chắc chắn dăm nẩy vang dội, “Thật mềm... Hút thật thoải mái...” Hắn ngẩng đầu lên trêu đùa, “Ta hút ngươi có thoải mái hay không hửm?”

“Cửu lang, ngươi!” Diệp Huyền làm sao chịu được loại lời nói này, huyết khẩu lại mấp máy một trận, đem quy đầu hút thêm một chút. Nàng cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, không thể tin được bản thân là loại nữ nhân không biết xấu hổ như thế. Vui sướng giấu kín trong nội tâm như một sợi roi dài, không chút lưu tình tra tấn Diệp Huyền. Tiêu Diệp uống say, việc này vốn là một chuyện hiểu lầm. Thế nhưng bản thân không những không đẩy hắn ra, mà còn mềm nhũn nằm trong lòng hắn, tùy ý hắn đùa giỡn. Diệp Huyền chợt thanh tỉnh lại, nàng dùng hết sức lực toàn thân đẩy Tiêu Diệp ra, thừa dịp Tiêu Diệp vẫn còn say dưới chân không vững, cuống quýt từ trong ôn tuyền tuyền ra.

Tùy tiện cảm lấy một cái áo choàng phủ lên người, Diệp Huyền chuẩn bị rời khỏi nơi này, lại nghe thấy Tiêu Diệp phía sau thống khổ rên một tiếng. Trong lòng Diệp Huyền cả kinh, đáy ao trơn trượt, Tiêu Diệp sẽ không thực sự bị ngã xuống đi. Nàng cắn răng một cái, trở về bên ao nhìn hắn. Đột nhiên, mắt cá chân bị một bàn tay bắt lấy, trời đất như đảo lộn, Diệp Huyền nằm sấp trên mặt đất bị nam nhân áp dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 4

Hơi nước tràn ngập trong điện, Diệp Huyền thân mình lơ lửng bị nam nhân đặt dưới thân tùy ý vuốt ve đùa giỡn. Ngón tay Tiêu Diệp kẹp chặt lấy hai cánh hoa môi, tiểu hoa châu run rẩy xuất hiện, Diệp Huyền nức nở một tiếng, thân thể không tự chủ được mà mềm xuống. Bầu ngực bị Tiêu Diệp nắm trọn trong bàn tay, đầu vú bị ngón tay hấn ma sát mà trở nên cứng rắn, lưỡi Tiêu Diệp không ngừng liếm dọc tấm lưng Diệp Huyền: “Đều đã cứng rắn, còn chạy làm gì.” Hấn tựa hồ rất đắc ý sau khi lừa gạt được Diệp Huyền, đầu lưỡi mang theo mùi rượu lại tấn công cái miệng nhỏ của Diệp Huyền, giữ chặt cằm nàng bắt buộc nàng cùng hấn dây dưa.

Diệp Huyền bị hấn hôn đến nỗi thở hổn hển, cái lưỡi thom tho bị Tiêu Diệp cuốn lấy, một lát bị hấn mút lấy, một lát lại bị cuốn vào trong miệng hấn. Hấn đem nước bọt trong miệng Diệp Huyền nuốt vào, lại đem nước bọt của mình mạnh mẽ đẩy vào trong miệng Diệp Huyền. Mùi rượu nồng nặc ập đến, Diệp Huyền bị nghẹn đến đỏ cả hốc mắt, chỉ có thể phát ra vài tiếng vụn vặt: “Dừng tay... Ngươi mau, dừng tay... Dừng, đừng có sờ nơi đó...”

“Hừ.” Tiêu Diệp ngậm lấy đầu lưỡi Diệp Huyền, dùng sức mút lấy. Ngày thường luôn là đáng vẻ nhu hòa đoan chính, bây giờ say đến thần chí không rõ, lại bá đạo, tà khí như thế, động tác đùa bỡn hoa huyết càng thêm kịch liệt, cắn lên đầu lưỡi Diệp Huyền một cái, “Ta càng muốn sờ nơi đó, còn không chỉ muốn sờ thôi đâu...” hấn đem dâm thủy dính đầy bàn tay xoa lên côn thịt, cả cây gậy thô to dính đầy dâm dịch ẩm dính, càng thêm dâm mỹ, “Còn muốn cầm đi vào.”

“Dừng!” Diệp Huyền trong lòng căng thẳng, nhận thấy quy đầu một lần tiếp một lần dính lên huyết khẩu bản thân, nàng vừa sợ vừa vội, “Cửu lang, ngươi nhìn ta! Ngươi có biết ta là ai không? Mau dừng tay!” Ngay trong lúc nàng đang giãy giụa la hét âm ỉ, Tiêu Diệp thẳng thắt lưng, bắt đầu đem côn thịt tiến vào từng chút.

Hoa huyết nữ nhân thật sự rất chặt, hoa kính vừa nhỏ vừa hẹp, tuy rằng trên vách tường trần đầy dâm dịch ẩm nóng, Tiêu Diệp cũng dùng ngón tay khước trương qua, nhưng dương vật thô to của hấn tiến vào vẫn rất gian nan. Thêm vào đó Diệp Huyền luôn liều mạng giãy giụa, hoa kính càng thêm co rút, ép côn thịt Tiêu Diệp đau đớn không thôi.

“Thật chặt...” nam nhân thở hổn hển bên tai Diệp Huyền, hấn tuy được xem như tính tình tốt, nhưng suy cho cùng là ngôi cửu ngũ, người dám làm trái ý hấn chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Vốn dĩ uống say mơ mơ màng màng, cố nén dục vọng làm tiền diễn cho nữ nhân dưới thân, lúc này, sức nhẫn nại của Tiêu Diệp cuối cùng cũng khô kiệt. Côn thịt trưởng lớn bị ép đau đớn, hấn không thể nào khắc chế dục vọng đang kêu gào trong cơ thể thêm nữa, hừ một tiếng đem côn thịt hung hăng đâm vào.

“A!” Diệp Huyền cảm thấy đau nhức như muốn xé rách da thịt từ hạ thân truyền đến, côn thịt to lớn như một cây sắt nhọn, ở giữa hai chân nàng ra ra vào vào, càng lúc càng nhanh càng lúc càng sâu. “Không cần, đau quá... Thật trưởng... A, không được... Mau dừng lại...” Nữ tử dưới thân chặt kinh người, bởi vì xâm nhập từ phía sau, khiến Tiêu Diệp có thể dính thẳng đến nơi sâu nhất, quy đầu bị hoa tâm bao bọc, trên côn thịt giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhấm hút lấy hấn. Khoái cảm cực hạn khiến hấn kém chút thất thủ bản tính thì làm sao có thể dừng lại.

Không chỉ có như thế, hấn vuốt dọc theo đường cong duyên dáng trên lưng Diệp Huyền dừng lại nơi tuyệt đồn, xoa bóp đem hai cánh mông mở lớn. Lập tức đem côn thịt rút ra, chỉ chừa quy đầu tấc ở huyết khẩu. Không đợi Diệp Huyền thở dốc, hấn hung hăng đâm vào, mở ra tầng tầng lớp lớp mị thịt bao quanh, dính đến hoa tâm Diệp Huyền, đem phân nửa bông thân cắm vào trong tử cung.

“A... quá sâu, quá sâu... không cần...” Diệp Huyền khóc nức nở, vừa mới phá thân, thân mình chưa từng trải qua khai phá, làm sao có thể chịu được động tác kịch liệt như vậy. Nàng đau đến nỗi gần như hôn mê bất tỉnh, mặc dù tính tình cứng cỏi, nhưng cũng nhịn không được mà ô ô khóc lên. Tiếng khóc xen lẫn tiếng thở dốc, cùng với âm thanh da thịt va chạm vào nhau, tiếng nước vang lên nơi giữa hai chân không những không khiến Tiêu Diệp mềm lòng ngược lại càng khiến càng thêm điên cuồng.

“Không cần? Không cần mà ngươi còn cần nhanh như vậy.” Tiêu Diệp dùng sức trều cắm, rút ra cả căn sáp vào cũng cả căn, hai túi thịt nặng trĩu theo động tác kịch liệt của hấn đánh lên mông Diệp Huyền, đem cặp mông trắng nõn va chạm hồi lâu thành một mảng đỏ bầm. Tốc độ co rút của hấn càng ngày càng nhanh, hai chân Diệp Huyền như nhũn ra, không thể tiếp tục chống đỡ thân thể đã lung lay sắp đổ.

Phát hiện nàng sắp ngã xuống, Tiêu Diệp nắm lấy eo nàng, đem mông nàng nhấc cao lên. Hấn vừa không ngừng trều sáp vừa lôi kéo Diệp Huyền theo động tác ra vào của hấn. Xâm nhập quá mạnh mẽ khiến Diệp Huyền cảm thấy bụng của mình cũng sắp bị hấn xuyên thủng, hấn nhiều lần dính đến hoa tâm, Diệp Huyền rất nhanh liền thét chói tai từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm dịch.

Âm tinh nóng rực phun lên quy đầu Tiêu Diệp, mả mắt co rút một trận, hấn cắn răng nhịn xuống cảm giác muốn bản tính mãnh liệt. “Giáp thật chặt, hút cũng nhanh, nước lại nhiều như vậy.” Nam nhân mút lấy vành tai Diệp Huyền, động tác nơi hạ thân càng thêm dừng dãn, “Ta sáp nát ngươi, sáp nát tiểu tạo huyết của ngươi... Thật nhanh, cái miệng nhỏ nhấm mút thật thoải mái...”

Dâm ngữ xấu xa không ngừng quanh quẩn bên tai Diệp Huyền, nhưng nàng đã không thể nghe rõ, khoái cảm xen lẫn đau đớn khiến thần chí của nàng trở nên mê muội, chỉ có căn côn thịt không ngừng va chạm dưới thân tựa hồ vĩnh viễn không thể ngừng lại...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 5

Tầm Hương ngậm ôn tuyền một lúc liền vội vàng đi đến Khúc Thủy các. Tuy rằng được thái hậu cho phép, nhưng nàng cũng phải biết chừng mực, không

thể để thái hậu không có ai hầu hạ bên người. Đi đến trước Khúc Thủy các, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, cung tì canh giữ bên ngoài sao lại không thấy nữa? Nàng thầm mắng một tiếng: “Đùng là đồ lười nhác.” Vội vàng bước nhanh tới, đẩy ra đại môn.

Sau đại môn là một hành lang dài, đi đến cuối cùng chính là ao ôn tuyền. Trước ao còn có một cánh cửa, lúc này cánh cửa khép hờ, ánh nến từ bên trong hắt ra. Tầm Hương càng cảm thấy quái dị, nàng nhớ rõ ràng trước khi đi đã đóng cửa lại, chẳng lẽ thái hậu đã về tẩm điện? Nàng vội vàng chạy đến trước cửa, đột nhiên cứng người.

Bên trong truyền ra âm thanh vô cùng kỳ quái, âm thanh da thịt va chạm vang dội, tiếng trều sấp xì xì, còn có tiếng nước chập chập, hỗn tạp tiếng nam nhân thờ dục hòa cùng âm thanh nước nờ rên rỉ của nữ tử, cho dù Tầm Hương là hoàng hoa đại khuê nữ cũng hiểu được trong phòng đang phát sinh chuyện gì.

Trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ là... Thái hậu? Nhưng nam nhân này là ai? Không kìm nén được lòng hiếu kỳ của bản thân, Tầm Hương nhìn xuyên qua khe cửa, vụng trộm nhìn thoáng qua. Vừa liếc mắt một cái, tim nàng cơ hồ nhảy muốn nhảy lên tận cổ họng. Nàng không thể nào nghĩ đến chuyện thái hậu bị một nam nhân áp dưới thân, mà nam nhân kia rõ ràng là quan gia!

Khuôn mặt Diệp Huyền ửng hồng, hai mắt vô thần, trên mặt trần đầy nước mắt. Bầu ngực nộn nộn của nàng bị một bàn tay to lớn vuốt ve, đầu vú từ trong kẽ tay Tiêu Diệp chui ra, hai ngọn tuyết nhũ cao ngất bị hấn nhu lộng thành đủ loại hình dáng. Mông nhếch cao lên, giữa hai chân một căn dương vật thô to đỏ đậm cấp tốc ra vào, Tiêu Diệp cười lên người Diệp Huyền, không ngừng di chuyển thất lưng rắn chắc, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc liên tục chảy ra, đem bộ lông đen sì của Tiêu Diệp thấm ướt lầy lội.

Trận kịch liệt diễn ra liên tục đã lâu, Tầm Hương đột nhiên ý thức được, có lẽ sau khi bản thân rời đi không lâu, quan gia đã tới nơi này, sau đó... Sau đó không màng liêm sỉ làm nhục nẫu thân mình. Tầm Hương không dám nghĩ tới về mặt Diệp Huyền, nàng hầu hạ Diệp Huyền hơn mười năm, tất nhiên biết rõ vị thái hậu này là người trung trinh, chung thủy như thế nào. Bị đưa con do mình một tay dưỡng dục nên người chiếm đoạt, người nhất định là rất khó sờ. Tầm Hương nắm chặt tay, cả người run run, sắp nhịn không được mà xông vào.

Nhưng nàng biết bản thân không thể, bởi vì nàng không chỉ không cách nào ngăn cản hành vi không bằng cảm thú của quan gia, mà còn có thể xúc phạm đến tự tôn của Diệp Huyền. Nàng chỉ có thể canh giữ ở chỗ này, cho dù mất mạng cũng muốn đem bí mật này giấu kín.

Không biết đã qua bao lâu, hai chân Tầm Hương đứng lâu đã tê rần, âm thanh dâm mỹ trong phòng mới dừng lại. “Tầm Hương.” Nghe được thanh âm suy yếu vô lực của Diệp Huyền, Tầm Hương giật mình một cái, vội vàng tiến vào.

Tiêu Diệp đang ngủ, hấn bắn qua vài lần, cuối cùng không chống đỡ được mem say, nặng nề ngủ thiếp đi. Diệp Huyền cố hết sức từ trong ngực hấn chui ra, còn thịt nam nhân còn tắc trong tiểu huyết, lúc rút ra, cảm giác tê dại kèm theo đau đớn nóng bỏng khiến Diệp Huyền ngã xuống đất.

Tầm Hương vội vàng đỡ lấy nàng, nhìn thấy cả người Diệp Huyền toàn dấu hôn, còn giữa hai chân là một mảng hồng độn hồng hồng trắng trắng, mũi nàng đau xót: “Thái hậu, ngài bị thương.”

“Không có việc gì.” Diệp Huyền cố hết sức khoát tay, nàng phải rời khỏi nơi này ngay lập tức, không thể để Tiêu Diệp biết nữ tử mà hấn chiếm đoạt trong lúc say là nàng. Tầm Hương mặc quần áo cho nàng, vì tránh cho Tiêu Diệp sau khi tỉnh lại nhìn thấy hạ thân khác thường, Diệp Huyền cùng Tầm Hương hợp lực đỡ hấn xuống ôn tuyền. Chủ tớ hai người dựa vào nhau, nghiêng ngả chao đảo trở về tẩm điện.

Đêm nay thật khiến cho người ta mệt mỏi, dưới sự hầu hạ của Tầm Hương Diệp Huyền tẩy sạch thân thể, trong hoa huyết vẫn có tơ máu chảy ra. “Chỉ sợ là...” Tầm Hương đỏ bừng mặt, “Chỉ sợ là bên trong bị xước da.”

Diệp Huyền đau đến hút khí, nàng tuy rằng thông minh, nhưng không biết nơi riêng tư của nữ tử khi bị thương phải làm thế nào. Loại chuyện này không thể mở miệng hỏi người khác, càng không thể để lộ ra bên ngoài. Tầm Hương nghĩ một lúc: “Nô tì nhớ được trong điện còn có Trần Châu cao trước kia dùng chưa hết, dùng để chữa thương trị sẹo, có lẽ có hiệu quả.”

Thực ra Trần Châu cao kia cũng là do Tiêu Diệp sai người đưa tới, nguyên nhân là do có một lần Diệp Huyền bị ngã xước da nơi cổ tay. Tiêu Diệp lệnh cho thái y viện ngày đêm gấp rút điều chế ra Trần Châu cao này, chỉ cần bôi một chút lên vết thương, sau vài ngày vết thương liền biến mất, chút sẹo để lại cũng không có. Tuy rằng không biết loại cao này có thể bôi lên hoa huyết hay không, nhưng lúc này cũng chỉ có thể thử một lần.

Bởi vì vết thương ở loại địa phương này, Diệp Huyền kiên quyết đuổi Tầm Hương ra ngoài, bản thân tự vói tay vào, đau đến mức cả người toàn mồ hôi lạnh, dè dặt cẩn trọng đem thuốc mỡ bôi lên vách tường. Nàng không bị cụ thể là nơi nào bị thương, chỉ có thể lung tung lau một mạch, một bên bôi thuốc một bên cảm thấy vừa hận vừa thẹn, bản thân đau đến nước mắt doanh tròng, Tiêu Diệp lại thoải mái ngủ trong ôn tuyền. Hơn nữa sau khi hấn tỉnh rượu, sẽ đem chuyện đêm nay triệt để quên hết, tuy rằng đây là hy vọng của Diệp Huyền, nhưng cảm giác chua xót trong lòng không thể nào dần xuống.

Tuy nàng cất lực đè nén tình cảm bản thân, nhưng âm kém dương sai, cuối cùng vẫn xảy ra quan hệ loạn luân cùng Tiêu Diệp. Diệp Huyền ngơ ngẩn ngồi xuống, coi như đêm nay là một giấc mộng đi, nàng không thể để sai lầm tiếp tục sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 6

Ngày thứ hai, từ trong Ngọc Anh điện truyền ra tin tức nói là thái hậu bị bệnh. Diệp Huyền một mình dựa vào ghế mềm, toàn thân cao thấp như bị xe ngựa nghiền qua một lần, đau nhức không thôi. Tiểu huyết giữa hai chân nàng càng thêm nóng bừng co rút đau đớn, tuy rằng tối hôm qua vội vàng bôi chút Trân Châu cao, đã đỡ hơn một tí, nhưng chỉ cần nàng cử động nhẹ một chút, một cổ đau đớn như xé rách lại truyền đến. Diệp Huyền chỉ có thể nằm trên giường không động đậy, trong lòng oán hận Tiểu Diệp quá mức thô bạo, nhưng chỉ cần hồi tưởng đến chuyện tối qua, lại cảm thấy hổ thẹn áy náy, lại có chút vui mừng vụng trộm.

Đúng lúc này, Tiểu Diệp theo thường lệ tới vấn an. Sau khi tỉnh rượu, chuyện tối qua hiển nhiên không có lưu lại trong đầu hấn nửa điểm ấn tượng. Nghe Tầm Hương nói thái hậu bị bệnh, hấn có chút lo lắng nói: “Người bệnh có nặng không?” Rồi phản phó Cao Thành Phúc đang đứng bên cạnh, “Cao Thành Phúc, đi thái y viện gọi Tôn thái y đến đây.”

“Thái hậu chỉ cảm thấy có chút không khỏe, đặc biệt cần dẫn nô tì, báo cho quan gia biết, không cần làm to chuyện.” Tầm Hương cúi đầu, không dám nhìn mặt Tiểu Diệp, chỉ cần nghĩ đến chuyện khó coi nơi Khúc thủy các hai chân nàng liền nhũn xuống.

Diệp Huyền vốn không sao, nhưng Tầm Hương vừa sợ, nàng cũng rất xấu hổ. Thanh âm ôn hòa của nam nhân vang lên, Diệp Huyền khiến có cảm giác như Tiểu Diệp đang ở bên tai mình nói những lời hạ lưu. Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại nói ra những lời tà nịnh bá đạo như vậy, Diệp Huyền không cách nào tưởng tượng được, Cữu lang do một tay nàng nuôi lớn, sau khi say rượu còn có một mặt như thế.

Trong trí nhớ của Diệp Huyền, Tiểu Diệp luôn luôn nhu thuận, trầm mặc. Bởi vì những chuyện xảy ra lúc nhỏ, trên người hấn không có chút kiêu ngạo của người hoàng thất, hấn luôn yên lặng đứng một bên, nói không nhiều lắm, giống như một con thú nhỏ quái gở.

Đứa trẻ như vậy sẽ không được mọi người yêu thích, mẹ đẻ Tiểu Diệp là một cung tì bình thường, bị Cảnh Tông say rượu lâm hạnh một lần cứ như vậy mà hoài long thai. Bộ dạng cung tì kia như thế nào, Cảnh Tông căn bản không nhớ rõ, qua loa ban cho nàng một danh phận tài tử, liền quên mất nàng ta.

Khi đó vì chuyện tranh giành vương vị mà trên triều lẫn trong hậu cung mạch nước ngầm đều mãnh liệt chuyển động, Tiểu Diệp im hơi lặng tiếng được sinh ra, tuy rằng hấn là con của Cảnh Tông, nhưng không được người khác coi trọng. Hấn cùng mẹ đẻ hấn yên lặng sống trong cung, nhìn các vị huynh trưởng người tới ta đi, vì tranh giành ngôi vị Thái tử đánh cho đầu rơi máu chảy.

Không được mấy năm, mẹ đẻ Tiểu Diệp qua đời, Tiểu Diệp liền triệt để trở thành người vô hình. Một đứa trẻ chưa tròn năm tuổi, cô độc sống trong thâm cung, không thể nào có được một tuổi thơ tốt đẹp. Người trong cung am hiểu nhất là chuyện phùng cao thái thấp, lúc mẹ đẻ còn sống, nữ nhân yếu đuối kia còn có thể che chở cho Tiểu Diệp vài điểm. Nhưng khi nàng mất đi, Tiểu Diệp cũng không còn ai để dựa vào.

Chính vào lúc đó, hấn càng ngày càng quái gở. Đến khi Tiểu Diệp tròn bảy tuổi, cuộc đời hấn đột ngột chuyển ngoặt.

Hiếu Thành hoàng hậu lúc bấy giờ đã nhiều năm không có con, nỗ lực hai mươi mấy năm, phát hiện bản thân không thể hoài thai, Hiếu Thành hoàng hậu cuối cùng cũng chấp nhận số mệnh. Nàng đem Tiểu Diệp không có ai nuôi nấng chuyển vào Thanh lương điện, muốn an ủi bản thân dưới gối không có con cái. Mà Cảnh Tông cũng buông tha hy vọng có con trai trưởng, cùng vào năm đó, lập thứ trưởng tử Tiểu Thịnh làm thái tử.

Vốn tưởng rằng thái tử vị đã định, thế cục triều đình có thể ổn định xuống, nào ngờ nhóm hoàng tử vào lúc này lại tranh đấu càng thêm kịch liệt. Mẹ đẻ của Tiểu Thịnh cũng không có xuất thân cao quý, mà bản thân hấn cũng không phải là người tài đức, chỉ vì thân phận thứ trưởng tử của hấn, Cảnh Tông mới lập hấn làm thái tử. Thứ tử của Cảnh Tông, tam hoàng tử, ngũ hoàng tử, lục hoàng tử đều có nhà mẹ đẻ cao quý, sau lưng có không ít triều thần ủng hộ, làm sao có thể cho phép thái tử vị nằm trong túi Tiểu Thịnh. Đúng lúc này, Tiểu Diệp lại trở thành con nuôi của hoàng hậu, khiến cục diện bỗng chốc nổ oanh một phen.

Hiếu Thành hoàng hậu là tộc tỷ của Diệp Huyền, hai tỷ muội đều xuất thân từ Diệp thị Tuyên thành, là thế gia hiển hách đứng đầu Đại Dận. Càng quan trọng hơn là, trong tay Diệp thị nắm trọng binh, muốn đoạt vị thành công, lời kéo Diệp thị là chuyện không thể không làm. Nguyên bản Hiếu Thành không có con trai, là đối tượng mượn sức của các vị hoàng tử, nào ngờ nhảy ngang ra một cái Tiểu Diệp. Ngoài miệng hoàng hậu nói nhận hấn làm con để bớt cô tịch, ai biết Diệp thị có phải hay không muốn nâng đỡ người kế vị mới, đảm bảo Tiểu Diệp thượng vị.

Cứ như vậy, Tiểu Diệp còn chưa kịp thích ứng biến hóa thân phận của bản thân, đã bị cuốn vào vòng tranh đấu gay gắt. Hấn chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, ám chiếu trên triều tự nhiên không tính lên người hấn, nhưng những nữ nhân trong hậu cung này, ngoài sáng trong tối có vô số thủ đoạn khiến người ta có khổ mà nói không được, lại dùng hết lên người hấn.

Mỗi lần hồi tưởng đến thời gian này, Diệp Huyền đều đau lòng không thôi, đứa nhỏ này làm thế nào mà sống được. Tiểu hài tử tám tuổi như hấn, vốn nên không lo không nghĩ, vui vẻ chơi đùa không chút cố kỵ, mà hấn lại không dám nói nhiều thêm một câu. Trước khi Diệp Huyền tiến cung đã nghe tổ phụ nói qua, trong nhà không có ý tứ nâng đỡ Tiểu Diệp. Nhưng nhìn hấn nhu thuận nghe lời, biến hấn thành bìa ngấm làm người khác rối loạn cũng rất tốt.

Hấn cứ như vậy trở thành bìa ngấm suốt bốn năm, bốn năm sau, Hiếu Thành hoàng hậu hoẵng thệ.

Đối với Tiểu Diệp mà nói, việc Hiếu Thành chết cũng không tạo cho hấn quá nhiều xúc động. Hấn đã từng cảm kích Hiếu Thành, nhưng phần cảm kích này đã bị những năm tháng sống trong ám toán suốt ngày mài mòn đến độ hầu như không còn gì. Hiếu Thành nhận hấn làm con nuôi, thực ra so với nuôi mèo nuôi chó cũng không khác biệt lắm. Khi nhớ tới thì triệu tới nhìn một chút, khi không nhớ thì quăng sang một bên không quan tâm. Về phần thay Tiểu Diệp che gió chắn mưa, lại là chuyện nghĩ cũng không cần nghĩ.

Tân hoàng hậu vào cung, Tiểu Diệp có lẽ sẽ chuyển khỏi Thanh Lương điện. Tiểu Diệp biết bản thân là đứa trẻ không được người khác yêu thích, cung tì trong Thanh Lương điện thường nghị luận sau lưng hấn: “Cữu lang tuổi còn nhỏ, nhưng ánh mắt thoát nhìn giống quái nhân.”

Như vậy cũng tốt, trở về nơi mình thuộc về, sống một cuộc đời bình thản như nước. Tốt xấu gì hấn cũng là hoàng tử, sẽ không sợ giống như dân thường bị đối chết.

Năm thứ năm, Diệp thị Tuyên thành Diệp Huyền nhập chủ trung cung, trở thành hoàng hậu đời thứ hai của Cảnh Tông.

Vào ngày đó, cả Đại Minh cung đều ngập tràn hương vị vui mừng, mỗi người đều có tâm tư riêng của mình, nhưng đều không có ngoại lệ, trên mặt đều bày ra vẻ tươi cười thoát nhìn chân thành tha thiết. Tiêu Diệp không muốn làm người khác chú ý, sau yến tiệc, liền nhanh chóng trở về tâm điện của mình. Chỉ là lần qua lộn lại đến tận canh ba vẫn không thấy buồn ngủ. Hấn bèn mặc thêm quần áo, nhắc chân bước ra ngoài.

Lúc này đang là giữa hè, đêm mát như nước, trên trời sao sáng lấp lánh. Tiêu Diệp đi đến chỗ mình thường ngồi, lại phát hiện nơi đó đã có người ngồi trước.

Mái tóc đen dài của thiếu nữ xỏa tung xuống dưới, lễ phục cửu phượng ngũ sắc vẫn chưa cởi ra, dưới ánh trăng càng thêm chói mắt. Thân thể Tiêu Diệp cứng đờ, hấn biết, đó là tần hoàng hậu.

Cảm giác được phía sau lưng có người, Diệp Huyền quay đầu lại. Nhìn tiểu nam hài quần áo lộn xộn, búi tóc trên đầu cũng có chút rối loạn, hiển nhiên là mới từ trên giường đi xuống. “Cửu lang?” nàng khẽ cười, thanh âm nhu hòa, dễ nghe, “Không ngủ được hay sao?”

Tiêu Diệp không biết vì sao, chỉ biết ngây ngốc gật đầu. Diệp Huyền hướng hấn vẫy vẫy tay, hấn liền không tự chủ được mà bước tới. “Nurong nurong.” Hấn mở miệng có phần câu nệ, dường như nụ cười ôn nhu của thiếu nữ khiến hấn xúc động, trong lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh.

Diệp Huyền sờ đầu hấn, cảm xúc mềm nhẹ chợt lóe lên, khiến Tiêu Diệp có chút thất thần, đến khi tỉnh lại đã thấy Diệp Huyền cầm tay mình. “Chúng ta cùng nhau đi ngắm sao đi.” Thiếu nữ nghiêng đầu, cười khẽ hướng hấn nháy mắt.

“Vâng.” Tiêu Diệp thấp giọng đáp lại, lại cảm thấy như vậy không tốt lắm, hấn lại gật đầu đáp lời rõ ràng, “Vâng!”

Trời đêm hôm đó sao nhiều hay ít, sáng hay mờ Diệp Huyền đã không nhớ rõ. Khi đó tính tình Diệp Huyền còn có chút trẻ con, không biết thâm cung hiểm ác, cũng không trải qua đòn ép phong đao sương kiếm. Nàng nắm lấy bàn tay mềm yếu, nhỏ bé của Tiêu Diệp, chỉ lên trời: “Cửu lang, ước một chuyện đi.”

Tiêu Diệp nghiêm cẩn lắc đầu: “Ta không được ước.” Hấn cho tới bây giờ đều chưa từng nói những lời này với người khác, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Diệp Huyền, hấn mím môi, cuối cùng vẫn quyết định nói, “Nếu ta muốn có được cái gì, không cần đến sao trời giúp ta, ta về sau sẽ tự mình làm được.”

Ngoài phòng, thanh âm Tiêu Diệp dần dần nhỏ đi, hấn cuối cùng cũng mang theo chúng người hầu rời khỏi. Diệp Huyền thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt tựa vào gối mềm. Cửu lang a Cửu lang, cuộc đời ngắn ngủi như thế, chúng ta lại ước muốn quá nhiều điều, lại có những chuyện dù có cầu cũng không được. Tựa như ta và ngươi, chung quy lại chỉ là ước muốn không cách nào thực hiện được mà thôi. Ta không có cách nào thực hiện, cũng không thể nào thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 7

Sau khi Tiêu Diệp trở về Hội Ninh điện, trái lo phải nghĩ, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Thân thể Diệp Huyền vốn khỏe mạnh, bây giờ lại vô duyên vô cớ bị bệnh, lại không cho thái y xem. Ngón tay hấn vô thức gõ gõ lên bàn: “Cao Thành Phúc, bên Ngọc Anh điện có điểm gì không thích hợp không?”

Cao Thành Phúc kính cẩn cúi đầu, “Nô tài lúc nào cũng phải người trông coi cẩn thận, thái hậu luôn ở trong phòng tĩnh dưỡng, không gặp bất kỳ mệnh phụ nào.”

“Trẫm không hỏi việc này.” Tiêu Diệp nhàn nhạt liếc hấn một cái.

Cao Thành Phúc rung mình một cái, biết mình nói sai rồi. Hấn theo hầu bên người Tiêu Diệp từ lúc hấn vẫn là hoàng tử, biết vị quan gia này không đơn giản giống như bề ngoài. Nếu không phải là lúc ở trên triều, Tiêu Diệp lại dùng chữ “trẫm”, chính là biểu hiện rằng hấn không vừa lòng. Cao Thành Phúc vội vàng quỳ trên mặt đất: “Là nô tài ngu dốt, thái hậu từ tối hôm qua đến nay vẫn luôn ở trong phòng, ngoại trừ Tầm Hương bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào. Nô tài thấy Tầm Hương...” hấn dừng một chút, “Bộ dạng có chút mất hồn mất vía.”

Sự nghi ngờ trong lòng Tiêu Diệp lại càng tăng thêm, hấn bỗng nhiên đứng lên: “Đi, đến Ngọc Anh điện nhìn một cái.”

Lúc này trong phòng, Diệp Huyền cả người đổ mồ hôi lạnh đang tự mình bôi thuốc. Chịu ảnh hưởng của nguyên thân, Diệp Huyền đối với việc chuyện này thực sự không biết chút gì. Nàng sợ soạn hơn nửa ngày mới tìm đến được đúng chỗ, lại chịu đựng đau đớn tách ra một khe hở hẹp, đem ngón tay dính đầy thuốc mỡ chen vào.

“Tê...” Diệp Huyền đau đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, ngón tay tìm không đúng chỗ, móng tay lại cọ đến vách tường mềm mại, nước mắt kém chút nữa liềm kim không được mà chảy ra, nàng ngầy ngỗ chuyển động ngón tay, lại không nhận được mà oán thầm, “Xú tiểu tử, cho ngươi uống rượu, cho ngươi say khướt... cho ngươi tỉnh rượu lại giả bộ vô tội.” Đau đớn này thật sự khiến người ta khó có thể chịu được, khiến Diệp Huyền tiểu tính khí cũng bày ra giận dữ giống như đứa nhỏ.

Nàng cố sức hơn nửa ngày, lại có chỗ làm thế nào cũng với không tới, nàng gấp tới mức mồ hôi lạnh lại tứa ra, đột nhiên nghe được Tầm Hương đứng trước cửa đề cao giọng nói: “Quan gia, thái hậu đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Tiểu Diệp sao lại đến nữa?!

Diệp Huyền cả kinh, hoảng mang rồi loạn đem ngón tay rút ra. Nàng không cách nào bình tĩnh được, tình cảnh trước mắt của nàng thật sự quá mức xấu hổ. Vì đề tiện bôi thuốc, hạ thân nàng chỉ mặc một cái quần lụa mỏng, làn váy kéo lên tận hông. Hai chân mở lớn, đầu gối cong lên, đem nơi tối mắt của nữ nhân lộ ra bày ra. Bởi vì Tiểu Diệp thô bạo đùa bỡn, hai phiến hoa môi đáng thương đến bây giờ vẫn còn sưng đỏ, huyết khẩu co rút lại, thuốc mỡ hòa tan theo hoa môi chảy ra.

Tiếng bước chân của Tiểu Diệp cách ngày càng gần, Diệp Huyền chớp lấy tầm chắn bên người phủ lên, lại vội vàng tựa lên gối làm bộ mất nhắm đường thân, thấy Tiểu Diệp tiến vào, nàng mới mở mắt, ra vẻ nghi hoặc nói: “Cửu lang?”

Trong phòng dường như có một mùi hương kỳ lạ, vừa ngọt vừa ngấy. Thấy sắc mặt Diệp Huyền bất thường, Tiểu Diệp lúc này mới chú ý tới đôi chân đang lộ ra bên ngoài chăn của nàng. Bàn chân nhỏ nhắn, trắng mịn như ngọc áp sát vào nhau, mười đầu ngón chân mượt mà thanh tú thoát nhìn rất đáng yêu. Tiểu Diệp bất động thanh sắc rời mắt, đi đến bên sạp ngồi xuống: “Nương nương, Tầm Hương nói người thân thể không khỏe, đến cùng là vì sao? Hay là để Tôn thái y đến xem thử.”

Diệp Huyền còn chưa kịp trả lời, hần chột nhìn thấy được trên ngón tay nàng dính thứ gì đó trắng ngà, liền nhũn mảy: “Đây là cái gì?”

Diệp Huyền nhìn theo ánh mắt của hần, trên mặt lập tức đỏ bừng lên. Trên ngón tay nàng là thuốc mỡ vẫn chưa bôi hết liền vội vàng rút ra. Trên đầu ngón tay còn dính lại một chút thuốc mỡ trắng ngà, lại có điểm tròn bóng ánh nước hiển nhiên là hoa dịch từ trong hoa huyết.

“Đây là thuốc mỡ đi.” Tiểu Diệp sắc mặt nghiêm túc, “Nương nương, người bị thương?”

“Chỉ là bị thương ngoài da.” Diệp Huyền ép buộc bản thân bình tĩnh, “Lúc trước không phải là ngươi sai người đem tới Trần châu cao sao, ta bôi một chút liền khỏi.” Nàng thật sự sợ Tiểu Diệp tiếp tục truy hỏi, Tiểu Diệp ngồi cách nàng rất gần, trong không khí toàn là mùi long tiên hương trên người hần, Diệp Huyền không tự chủ lại nhớ đến ngày hôm qua cả người hần toàn mùi rượu.

Dưới chân hạ thân vẫn đang quang lỏa, nếu Tiểu Diệp đem chân xóc lên, có thể nhìn thấy nhát thanh nhị sở. Diệp Huyền một mặt thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, Tiểu Diệp làm sao có thể vô lễ đến xóc chân lên, nhưng từ trong hoa huyết lại không chịu thua kém cái miệng nhỏ lại phun ra một chút dâm dịch, cứ như vậy chỉ một lát sau, đã thấm ướt một mảng chân trên giường.

Tiểu Diệp là nàng đang khẩn trương, không chú ý tới ánh mắt khác thường của Tiểu Diệp. Chân vốn rất mỏng, trong lúc vội vàng Diệp Huyền lung tung phủ lên người. Lúc Tiểu Diệp tới gần, một góc chân nhấc lên một khe hở nhỏ, nhìn xuyên qua đó, Tiểu Diệp thấy được một cảnh xuân sắc mà Diệp Huyền muốn che giấu. Đó là một nơi có chút màu hồng kiều diễm, lại có chút tròn bóng ướt át. Đồng tử Tiểu Diệp co rút lại, yết hầu trượt lên trượt xuống. Hần bỗng nhiên đứng lên, khiến Diệp Huyền kinh ngạc ngược nhìn hần, Tiểu Diệp cúi mắt trầm giọng nói: “Vừa nhớ tới có tẩu chương cần phê duyệt gấp, nương nương nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta lại đến thăm người.”

Diệp Huyền: Gì việc gấp chạy nhanh như vậy

Tác giả: Khởi bẩm thái hậu, quan gia cứng rắn, vội vả thư giải, cũng chính là trở về đánh bay cơ

Diệp Huyền:... Người tới, đêm này biến thái tác giả tha đi xuống, không có chín ngàn chín trăm chín mươi khóa Pearl đến chuộc nàng, liền quan tiền Hình bộ đại lao!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 8

“Thái hậu, Trần Châu cao hết rồi.” Cầm lên cái bình ngọc rồng tuếch, giọng nói Tầm Hương mang theo chút nôn nóng.

“Nhanh như vậy đã hết?” Diệp Huyền nhớ mình mới bôi thuốc được có ba ngày, lúc trước còn dư đến phân nửa bình Trần Châu cao. Đại khái là vì chỗ kia quá mềm mại khiến nàng mỗi lần bôi đều phải bôi rất nhiều, mặc dù có hiệu quả, nhưng lại rất chậm. Diệp Huyền thở dài, “Ngươi tới thái y viện lấy

thêm một bình đi.”

Tầm Hương lĩnh mệnh lui ra, thái hậu muốn Trần Châu cao, thái y viện tất nhiên là không dám không cho. Viện chính Tôn Đình cau mày: “Không phải là ta khó xử người, nhưng nguyên liệu điều chế ra Trần Châu cao này là cống phẩm, mỗi năm chỉ làm ra được một lọ, bây giờ muốn làm ra một lọ mới, lão hủ thật sự là hữu tâm vô lực.”

Tầm Hương cũng hết cách, thái y viện quả thật không có, nàng cũng không thể ép buộc người ta biến ra một lọ khác cho nàng. Nhưng nếu không bôi thuốc, vết thương của thái hậu phải mất bao lâu nữa mới lành. Tầm Hương thấy thái hậu mấy ngày đây mệt mỏi, vô lực trong lòng cũng sốt ruột không thôi. Trong lúc nàng đang u sầu, lại gặp Cao Thành Phúc.

Hắn cười hỏi: “Tầm Hương, người ra ngoài giúp thái hậu làm gì vậy?”

Tầm Hương thấy hắn đến, tâm tư liền chuyển động. Cao Thành Phúc là nội quan tâm phúc bên người quan gia, bình thường không biết đã được bao nhiêu ưu việt, không biết chừng hắn lại có cách. Tầm Hương liền đem chuyện Trần Châu cao nói cho hắn, nàng cũng không nói là thái hậu cần, mà nói là nàng làm mất lọ Trần Châu cao của thái hậu, hiện tại thái hậu muốn dùng, trong lúc gấp gáp không có cách nào.

Cao Thành Phúc liếc mắt nhìn nàng một cái: “Người sao lại không cẩn thận như vậy, chúng ta là phận tôi tớ, cần phải nhanh tay lẹ mắt, cẩn thận chặt chẽ mới phải.” Rồi hắn lại cười, “Vừa đúng là năm trước quan gia ban cho ta một lọ, ta sai người đi lấy tới cho người.”

Tầm Hương tất nhiên là cảm kích vạn phần rồi đi, vừa xoay người Cao Thành Phúc đã đem chuyện này nói cho Tiêu Diệp biết. Hắn tâm tư nhẩn nha, biết Tiêu Diệp đối với vị trong Thừa Hương điện có phần không bình thường. Trong lòng quý nhân nghĩ như thế nào, bọn họ là phận nô tài không thể phỏng đoán bừa bãi, nhưng thỉnh thoảng lay lòng một chút, vẫn là có thể.

Tiêu Diệp lâm vào trầm tư, Tầm Hương nói mấy tháng trước đã đánh mất bình Trần Châu cao kia, nhưng ba ngày trước chính mình còn thấy Diệp Huyền bôi thuốc. Tiêu Diệp sai người đi điều tra lại hành tung của Tầm Hương, biết được tì nữ này vừa ghé qua chỗ thái y viện, nói là thái hậu muốn Trần Châu cao. Tầm Hương không phải là loại nô tì có thể làm ra loại chuyện giả truyền ý chỉ, chứng tỏ rằng thuốc này là Diệp Huyền muốn nàng ta đi lấy. Chỉ mới ba ngày, phân nửa bình thuốc mỡ đã bôi hết rồi? Hồi tưởng lại cảnh xuân sắc ngày đó, nơi Diệp Huyền bị thương rốt cuộc là nơi nào.

Nhớ lại đêm ở hành cung kia, Tiêu Diệp uống say. Hắn nhớ được bản thân đã nằm mơ, cảnh tượng trong mơ vừa hương diễm vừa dâm mỹ, hắn đem một khối thân thể mềm mại áp dưới thân thô bạo gầy vò, sắp đến độ nữ nhân đó khóc nức nở. Dung nhan người kia uyển chuyển hàm xúc, nụ cười ôn nhu, chính là dung nhan mà hắn ngày đêm nhớ thương... Sau khi tỉnh mộng, Tiêu Diệp phát hiện bản thân đang ngâm mình trong ôn tuyền, hạ thân có một mảng ẩm dính.

Hắn thờ dài, cật lực đem hình ảnh trong mộng ném ra khỏi đầu. Không biết vì sao, giấc mơ lần này so với những lần khác lại khác biệt, dường vô cùng chân thật. Hắn còn nhớ rõ cảm xúc mềm mại dưới tay, còn có khoái cảm sung sướng khi dương vật bị nơi đó gât gao bao lấy. Liên tưởng đến đủ loại sự việc khác thường mấy ngày gần đây của Diệp Huyền, chẳng lẽ...

Phanh một tiếng, ly trà trong tay Tiêu Diệp rơi xuống đất. Cao Thành Phúc dè dặt cẩn trọng ngẩng đầu, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiêu Diệp thì lập tức ngây dại. Đó là biểu cảm như thế nào a, vô cùng phức tạp kinh ngạc có, không yên có, áy náy cũng có... Còn có phần cuồng nhiệt dữ tợn.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Tiêu Diệp vội vàng đi ra ngoài, hắn vội vã theo sau: “Quan gia, quan gia... Ngài chậm chút đã. Mau mau mau, còn đứng gần người đó làm gì, mau theo hầu quan gia.”

Nhóm nội quan một đường gấp gáp chạy theo, bước chân Tiêu Diệp lại đột ngột dừng lại, lạnh lùng nói: “Đều đứng ở đây cho trẫm, Cao Thành Phúc.” Cao Thành Phúc vội vàng cúi thắt lưng chạy đến trước mặt Tiêu Diệp, hắn thần nhiên nói, “Canh giữ Ngọc Anh điện cho kỹ, người có hiểu ý trẫm.”

Cao Thành Phúc rung mình một cái, hắn là tâm phúc Tiêu Diệp, tự nhiên biết rõ, ngoại trừ vài người thân tín, người hầu hạ bên cạnh thái hậu đều là người do quan gia an bài, để Tiêu Diệp có thể giám thị nhất cử nhất động của thái hậu. Nữ nhân thông tuệ đã trải qua mưa gió trên triều, nhưng lại quá tín nhiệm đứa con do mình nuôi dạy, không chút phát hiện bản thân đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Tiêu Diệp. Nếu Tiêu Diệp muốn làm việc gì đối với nàng bất lợi, nàng hoàn toàn không có năng lực kháng cự.

Nhưng lúc này Cao Thành Phúc thật sự không hiểu, thái hậu không lộng quyền, đúng là một vị thái hậu hiền hậu tiêu chuẩn. Dưới sự áp chế của nàng, ngoại thích tôn thất đều thành thành thật thật. Hơn nữa mới gần đây, quan gia còn đối tốt với thái hậu lắm, ngày hôm nay sao lại thế này? Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng Cao Thành Phúc vẫn lĩnh mệnh lui xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Anh điện vô cùng yên tĩnh.

Tiêu Diệp mặc một thân huyền sam, bước vào tấm điện như đi giữa chốn không người. Đợi đến khi hắn đi vào Ngọc Anh điện, cả toàn cung điện đều được thủ vệ nghiêm ngặt canh gác, ngay cả một con ruồi cũng không bay lọt.

Diệp Huyền đang nằm trong phòng đọc sách, không biết có phải hay không đã xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy thái dương của mình giật giật liên hồi. Buông sách, nàng cao giọng gọi: “Tầm Hương.”

Không có người trả lời, trong tấm điện vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước tí tách phát ra từ đồng hồ nước. Diệp Huyền lại gọi vài tiếng, đang định đi ra xem, lại thấy một thân ảnh cao ngất đi đến.

Tay phải Tiêu Diệp cầm một cái bình ngọc tinh xảo, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, hắn cong môi cười: “Nghe nói nương nương muốn dùng Trần Châu cao, ta cố ý đưa đến đây cho người.”

Chương 39: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 9

Đêm hôm khuya khoắt, sao lại đưa Trần Châu cao giờ này?

Ánh mắt Diệp Huyền trầm xuống: “Làm khó Cửu lang nhớ đến ta, đêm đã khuya, ngươi vẫn là sớm trở về tầm cung nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Diệp lại từng bước tới gần nàng: “Không vội, ta có một chút chuyện không rõ. Mấy ngày trước nương nương nói mình chỉ bị một vết thương nhỏ, sao mới qua ba ngày, một lọ thuốc mỡ đã hết rồi?”

Nhất thời trong lòng Diệp Huyền roi lập bộp, sắc mặt nàng trầm xuống, trong miệng vẫn thản nhiên nói: “Ta đây thế nào lại không biết, làm mẫu thân bôi chút thuốc mà còn phải xin ý chỉ của ngươi.”

“Nương nương nói quá lời.” Tiêu Diệp bước đến trước mặt Diệp Huyền, nét tươi cười trên mặt hẳn khiến Diệp Huyền đoán không ra, “Quan tâm quá sẽ loạn, ta sợ thương thể của nương nương nghiêm trọng, đã nhiều ngày lo lắng không thôi. Thành nương nương cho Cửu lang xem vết thương, nếu không nghiêm trọng, ta tự nhiên là vui mừng. Nếu nghiêm trọng, vẫn nên kêu thái y tới xem thử.”

“Làm càn!” Diệp Huyền lớn tiếng quát, “Đường đường là thiên tử thế nhưng có thể nói ra những lời vô lễ bậc này, ngươi ngay cả việc nam nữ khác biệt mà cũng không hiểu?”

Nụ cười trên mặt của Tiêu Diệp lại càng sâu: “Nương nương nói lời này là không đúng, nương nương là mẫu, Cửu lang là tử. Giữa mẫu tử, làm gì có chuyện nam nữ khác biệt.”

Diệp Huyền cười lạnh một tiếng: “Nhi đại tránh mẫu, nữ đại tránh phụ. Ngươi đọc sách thánh hiền nhiều năm như vậy, giờ lại nói mấy câu vớ vẩn như này.” Nàng vung tay áo, kiệt lực che giấu sự kinh hãi nơi đáy mắt, quay đầu đi: “Cửu lang, hôm nay ngươi quá vô lễ, ngươi quay về xem xét lại mình cho tốt.”

Nàng thấy phía sau im lặng, tưởng rằng Tiêu Diệp đã ngoan ngoãn đi rồi, không nghĩ tới eo nhỏ đột nhiên bị một bàn tay to ôm lấy, Tiêu Diệp ở bên tai nàng thổi khí: “Còn thỉnh nương nương dạy ta, nếu làm mẫu thân mà bị con mình chiếm đoạt, về sau nên tránh hay không nên tránh?”

Những lời này giống như sét đánh bên tai, hai chân Diệp Huyền nhũn ra, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Tiêu Diệp thuận thế đỡ lấy nàng, duỗi tay tìm được nơi giữa hai chân Diệp Huyền, cách một lớp vải đè lên hoa huệ: “Chỉ sợ nương nương là bị thương ở chỗ này đi.”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó!” Diệp Huyền cảm thấy giọng nói của mình cũng run lên, quả nhiên hẳn đã biết. Nếu lúc đầu hẳn chỉ mới hoài nghi, biểu hiện bây giờ của Diệp Huyền đã chứng thực suy đoán của Tiêu Diệp. Nhưng Diệp Huyền tuyệt đối không thể thừa nhận việc này, nàng tránh thoát khỏi vòng tay hắn, lạnh lùng nhìn hắn, “Cửu lang, ta đường dục ngươi đến hôm nay, ngươi lại muốn hỏi báo ta như vậy? Không chỉ dùng lời nói khinh bạc ta, lại phỏng đoán việc dơ bẩn như thế. Phần tình cảm mẫu tử này, ngươi đến cùng là có còn cần hay không?”

Tiêu Diệp bỗng nhiên im lặng, hẳn im lặng nhìn Diệp Huyền, đồng tử của hắn càng ngày càng tối, càng ngày càng trầm xuống. Diệp Huyền kim không được mà rung mình, nguy hiểm bất ngờ ập đến, khiến nàng trốn tránh theo bản năng, băng không...

“Tình cảm mẫu tử?” Ngực khí của Tiêu Diệp mang theo chút mĩa mai lặp lại bốn chữ này một lần nữa, “Tình cảm mẫu tử...” Hắn vươn tay, đem Diệp Huyền kéo vào trong lòng. Xoẹt một tiếng xé rách tiết khó Diệp Huyền. Ngón tay thô lỗ cắm vào nơi giữa hai chân Diệp Huyền, dưới tình huống không chút tiền diễn hẳn thô lỗ cắm vào như vậy, khiến Diệp Huyền đau đến nổi co rúm người lại, chợt nghe nam nhân ở bên tai nàng cười lạnh nói: “Sáp cũng đã sáp rồi, còn nói cái gì mà tình cảm mẫu tử.”

“Ngươi... ngươi là cầm thú.” Diệp Huyền cố nén cảm giác đau đớn, cắn răng cầm hận nói.

“Cầm thú?” Tiêu Diệp đem Diệp Huyền gát gao ôm vào ngực, tay phải xoa nắn gò má mềm mại của Diệp Huyền, “Nếu không phải là cầm thú, làm sao có thể đối với nương nương làm ra loại sự tình này.” Môi mòng của hắn dao động trên mặt Diệp Huyền, “Chỉ có điều nương nương cảm thấy việc này là dơ bẩn nhưng cái miệng nhỏ nhắn kêu cũng không nhỏ.” Hắn bỗng nhiên cắn lên môi Diệp Huyền, đem đầu lưỡi vói vào.

“Đừng!” Đầu Diệp Huyền bị hắn cố định, chỉ có thể bị động thừa nhận nam nhân bừa bãi tàn sát trong miệng. Nụ hôn này giống như mưa rền sấm dữ, đầu lưỡi Tiêu Diệp lướt qua mỗi cái răng của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho, liều mạng triển miên, dường như muốn nuốt luôn đầu lưỡi Diệp Huyền.

Tiêu Diệp vừa hôn Diệp Huyền, vừa cời bỏ ngọc đá bên hông, đem căn côn thịt đang chờ phát động kéo ra. Diệp Huyền cảm giác được một trận nhiệt khí đánh ập tới, sau đó, quy đầu to lớn cứng rắn đã đặt tại huệ khẩu của nàng.

“Ngươi buông ta ra!” Nàng kịch liệt giãy giụa đối với Tiêu Diệp không chút tác dụng, ngược lại vì thân thể không ngừng vận vẹo lại khiến côn thịt Tiêu Diệp bùng bùng hưng phấn hơn. Cảm thấy được quy đầu đang đội mở bối thịt, bắt đầu sáp nhập hoa kính, Diệp Huyền hoảng sợ nói. “Ngươi dừng lại!

chúng ta không thể như vậy... Đây là sai lầm, ta là mẫu hậu của người a!”

“Đúng vậy.” Đầu ngón tay của Tiêu Diệp mon trón trên môi Diệp Huyền, vẻ mặt của hắn vẫn ôn nhu như trước, lại ẩn ẩn chút cuồng nhiệt kỳ dị, “Người không chỉ là mẫu hậu của ta, mà còn là thái hậu đương triều.” Môi hắn dán lên vành tai Diệp Huyền, “Nam nhân khắp thiên hạ, cũng chỉ có mình ta mới có tư cách làm người.” Nói xong, hắn ưỡn thẳng thắt lưng, đem cơn thịnh nộ thật sâu vào trong thân thể nữ nhân.

Tiêu Diệp: Sáp đều sáp, còn nói cái gì mẫu tử tình cảm

Tác giả: Nếu không sáp đâu?

Tiêu Diệp: Sớm hay muộn cũng muốn sáp, càng không cần giảng

Tác giả:...

Dự cảm đến này Chương phát ra đến sẽ bị đánh, ta thực không phải cố ý tập thị

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 10

Nam nhân vừa đi vào liền liên tục trù dập, tiểu huyết Diệp Huyền không chịu nổi vật xâm nhập, mị thị vô thức mấp máy, muốn đem cơn thịnh nộ Tiêu Diệp đẩy ra ngoài. “Thật nhanh...” Tiêu Diệp dùng tay niết tiểu hoa châu của Diệp Huyền, đúng, chính là loại cảm giác này. Hắn nhớ tới tối hôm đó bên bờ ôn tuyền, cảm giác khít khao khiến hắn dường như sắp phát điên. Hoa huyết nữ nhân ấm áp, ướt át, hắn đem nơi cứng rắn nhất cũng yếu ớt nhất của mình đâm vào, mị thị gắt gao bao lấy hắn, trong nháy mắt, hắn cảm thấy mình như nằm trong mây.

Mãnh liệt khoái cảm khiến hắn khắc chế không được dục vọng bạo ngược, hắn muốn hung hăng chà đạp khối thân thể này, trừng phạt nàng, tra tấn nàng, sáp nàng đến kêu khóc không thôi, đem nàng bụng nhỏ đều quán đầy tinh dịch! Mà hắn cũng làm y như vậy, tiểu huyết Diệp Huyền vì bị nam nhân thô bạo tra tấn đã từng sung không chịu nổi, cảm giác như vách tường trong hoa kính sắp bị xé rách.

Lúc này, hai nàng bị Tiêu Diệp buộc lại, cơn thịnh nộ trong người giống như thanh sắt đỏ rực, thiêu đốt nàng run rẩy. Đã cách nhiều ngày, cảnh tượng lại trùng hợp một cách kỳ dị. Không thể khóc, không thể khóc... Diệp Huyền không ngừng tự nói với mình, nàng tuyệt đối không thể ở trước mặt Tiêu Diệp bày ra vẻ yếu đuối, chẳng qua cảm giác đau đớn khiến mặt nàng trắng bệch. “Cảm thú...” Nàng chỉ có thể cắn chặt răng, “Người là cảm thú không hiểu đạo lý luân thường.”

Tiêu Diệp cười lạnh đem Diệp Huyền đặt lên giường, hắn túm lấy hai chân nàng tách ra, xoay người khóa gối trên người Diệp Huyền. Nhũ phong cao ngất bị hắn dùng hai chân Diệp Huyền đè lại, đem thân thể nàng ép buộc thành độ cong không thể tưởng tượng được, cả người bị hắn đè nặng lên. “Nhìn cho rõ xem cảm thú làm người như thế nào, mẫu hậu.” Tiêu Diệp lại đem cơn thịnh nộ sáp vào, hắn chậm rãi mà nặng nề đâm vào, mỗi lần đâm vào đều đỉnh đến hoa tâm mềm mại của Diệp Huyền.

Cảm Diệp Huyền bị hắn giữ chặt, bị đưa con mà mình nuôi dạy ép buộc nhìn một màn gian dâm hương diễm. Phấn nộ huyết khẩu bị Tiêu Diệp sáp thành đỏ au như hoa hồng, dưới ánh nam nhân không ngừng chuyển động, mỗi một lần trầm xuống đều như ngồi lên hoa hộ nữ nhân. Huyết khẩu bị một căn dương vật đỏ đậm dừ tợn không ngừng tiến tiến xuất xuất banh rộng, trên thân dương vật nổi đầy gân xanh, đâm thủng cùng tiền tinh hòa vào nhau, đem toàn thân cây gậy thô to đó thấm ướt. Dưới gốc dương vật hai khóa túi thịt lông cũng đồng dạng ướt sũng, hoa dịch vậy ra cũng thấm ướt lông mao đen sì của Tiêu Diệp, hình ảnh vô cùng dâm mỹ.

“Đẹp mắt sao, mẫu hậu, cây gậy của Cửu lang lớn hay không lớn, làm người có thoải mái không...” Tiêu Diệp cắn cắn hai khóa núm vú yêu kiều, ở trên ngực Diệp Huyền lưu lại vết nước, “Ta biết người đang rất thoải mái, chảy nhiều nước như vậy... Tiểu tao huyết giáp nhanh như vậy, muốn cây gậy lớn của Cửu lang sáp vào, sáp mẫu hậu thật thoải mái đúng không?”

Lời nói trong miệng Tiêu Diệp càng ngày càng hạ lưu, động tác trù dập của hắn cũng càng lúc càng tàn nhẫn. Trong hoa kính cảm giác đau đớn khiến Diệp Huyền như chết lặng, Diệp Huyền cảm giác được có chút gì đó nóng nóng chảy ra, nàng biết đó không phải là đâm thủng phun ra khi động tình mà là máu.

“Đau... Đau quá...” Nàng vẫn luôn cắn chặt quai hàm cuối cùng cũng không chịu nổi mà phát ra tiếng rên rỉ, nước mắt như chuỗi ngọc châu bị cắt đứt ào ào rơi xuống. “Đau quá...” Nàng không biết là đau đớn trên thân thể, hay là tâm của nàng.

Động tác của Tiêu Diệp chậm rãi ngừng lại, ánh mắt có phần hoảng hốt, tay phải dừng ở giữa không trung một chút mới hạ xuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền: “Đừng, đừng khóc.”

Câu này vừa bật ra khỏi miệng, Diệp Huyền bỗng lớn tiếng òa khóc. Thương tâm cùng ủy khuất tích lũy hồi lâu cuối cùng cũng được phát tiết, nàng khóc

đến nỗi không kịp thở, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một cục. Tiêu Diệp chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ thất thố đến vậy của Diệp Huyền, ở trong trí nhớ của hắn, nương nương vĩnh viễn ôn nhu tươi cười, dường như có một bức tường vô hình ngăn cách nàng cùng mọi thứ xung quanh, khí chất thanh nhã thoát tục, khiến người khác không dám đến gần. Dù là thời điểm bị hắn cưỡng bạo, nàng cũng chỉ cắn chặt răng, tuyệt không lộ ra một chút yếu đuối.

Trong lòng Tiêu Diệp luôn nghĩ như vậy, mới khiến hắn liều lĩnh chèn ép nàng. Hắn biết là sẽ khiến Diệp Huyền đau, nhưng lại không có cách nào khác chế cảm xúc điên cuồng kia trong lòng, muốn nàng kêu khóc, muốn nhìn thấy nàng mềm yếu cầu xin, muốn nàng... ý lại bản thân. Giờ khắc này, nàng cuối cùng cũng khóc, nhưng Tiêu Diệp lại cảm thấy trái tim nặng trĩu, hồi hận đến mức muốn cho bản thân một cái tát. “Đừng khóc.” Hắn luống cuống lau đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền, dè dặt cẩn trọng đem cơn thịnh nộ rút ra. Diệp Huyền đang khóc nức nở bị cảm giác đau đớn đánh úp tới. Tiêu Diệp vừa thấy huyết khẩu co lại rồi phun ra một cổ tơ máu cùng trọc dịch, hắn vội vươn ngón tay sờ vào, quả nhiên, bị thương càng nghiêm trọng hơn rồi.

Hắn thở dài, lấy lọ Trân Châu cao bị quăng một góc, đem thuốc mỡ bôi khắp thân nhục bồng, chuẩn bị đem cơn thịnh nộ chèn vào. Diệp Huyền đang khóc thút thút con rúm lại một chút: “Người muốn làm gì?”

Nhìn bộ dạng chọc người triu mến như vậy của nàng, trong lòng Tiêu Diệp mềm nhũn, cảm giác đau lòng như thủy triều dâng lên. Hắn ôm Diệp Huyền vào trong ngực, ôn nhu hôn lên trán nàng: “Đừng sợ, thuốc này sau khi làm nóng lên hiệu quả mới tốt.” Cơn thịnh nộ lại một lần nữa chèn vào, lúc này động tác của hắn hết sức mềm nhẹ. Tiêu Diệp vuốt ve tiểu hoa châu để Diệp Huyền thả lỏng người, đợi đến khi cơn thịnh nộ hoàn toàn sáp vào, hắn mới chậm rãi co rúm bồng thân, cọ xát mọi góc trong hoa kính rồi mới dừng lại.

Diệp Huyền cuộn người trong ngực hắn, cảm giác được một cổ mát mẻ tràn ngập trong hoa huyết, cảm giác thoải mái qua đi, nàng bị cơn thịnh nộ ma sát đến tê dại, lúc đầu còn có chút trướng, nhưng rất nhanh, nàng liền thoải mái đến ánh mắt đều mị lên.

Tiêu Diệp vuốt ve người nàng, giống như đứa giỡn mèo con: “Còn đau hay không?”

“Có.” Diệp Huyền lên tiếng, trong lòng nàng cũng có chút ngọt ngào, nhưng lại cảm thấy không thể vì chút biểu hiện ôn nhu của Tiêu Diệp liền tha thứ cho hắn, vì thế xoay mặt đi, chỉ để lại cho Tiêu Diệp một cái gáy.

Tiêu Diệp tự biết mình đuối lý, từ phía sau ôm lấy eo nàng: “Mau ngủ đi.”

Một lúc lâu sau, Diệp Huyền mới nói: “Vậy người mau ra ngoài.”

“Ta để lại bên trong, cam đoan không nháo người.” Bị mị thịnh trong hoa huyết hút lấy mà lại không thể động, Tiêu Diệp cũng không mấy thoải mái, hắn giải thích, “Nơi đó của người rất mềm mại, không để Trân Châu cao phát huy toàn bộ công dụng, miệng vết thương sẽ khép lại rất chậm.”

Diệp Huyền thăm thẳm trong bụng, đó còn không phải là do người. Nhưng nàng biết Tiêu Diệp thương tiếc nàng, mặc dù làm vậy hắn có chiếm được một chút tiện nghi. Hai người nói thêm vài câu, Diệp Huyền bị Tiêu Diệp giẫy vò quá mệt mỏi, liền mơ màng thiếp đi trong lòng Tiêu Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 11

Khi nắng vàng rực rỡ chiếu vào, Diệp Huyền mới từ từ tỉnh dậy. Trong hoa huyết vẫn còn cảm giác tê dại, no trướng bởi vì bị dương vật của nam nhân chèn bên trong cả đêm, huyết khẩu hơi hơi mở ra, lúc này mới từng chút một co lại thành khe hở nhỏ hẹp. Tuy rằng đang ở hàng cung, nhưng hôm nay Tiêu Diệp vẫn phải lên triều, giờ dần canh ba hắn đã thức dậy, về Hội Ninh điện một chuyến, nếu không bản thân đường đường là thiên tử mà sáng sớm tỉnh mơ lại từ trong tấm cung thái hậu đi ra, bị người khác nhìn thấy lại có một phen ồn ào.

Nghĩ đến việc này, một chút vui vẻ trong lòng Diệp Huyền liền bay mất. Đại Dận không thể so với Firenze, luân thường đạo lý trong xã hội rất thâm nghiêm, loạn luân chính là tội ác tày trời, thể nhân tuyệt đối không dung thứ. Tuy nàng với Tiêu Diệp không có quan hệ huyết thống, nhưng nàng là mẹ cả của Tiêu Diệp, chiếu theo lễ giáo, thân phận mẫu hậu của nàng so với mẹ đẻ của Tiêu Diệp còn danh chính ngôn thuận hơn mấy lần. Sự thật cũng đúng như thế, từ đầu đến cuối, Tiêu Diệp chỉ có thể gọi nữ nhân đã mất sớm kia là nương nương, xưng hô mẫu hậu chỉ thuộc về Diệp Huyền cùng Hiếu Thành hoàng hậu.

Lễ giáo thế tục không thể trói buộc người hoàng thất, trên sách sử cũng có ghi lại những chuyện loạn luân của hoàng thất, nhưng những chuyện này đều do những hoàng đế hoang dâm, vô đạo, bạo ngược, không bằng cảm thú làm ra. Mà Tiêu Diệp không giống với họ.

Sau khi Cảnh Tông băng hà, cuộc chiến đoạt đích máu chảy đầm đìa mười mấy năm cuối cùng lộ ra bên ngoài. Người ngồi lên vị trí hoàng đế giống như đèn kéo quân, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi đã thay đổi ba lần. Đến cuối cùng, chín con trai của Cảnh Tông chỉ còn lại ba người. Tử hoàng tử là Lỗ vương ngu dốt yếu đuối, trong khi diễn ra loạn ngũ vương chỉ biết tránh trong vương phủ ôm nhau khóc lóc, khi Thần Võ quân tới cứu hắn, hắn còn trốn dưới váy của vương phi không dám đi ra. Thất hoàng tử Triệu vương có văn có võ nhưng mê rượu háo sắc, không có dáng vẻ của minh quân.

Ngay từ đầu Diệp Huyền cũng không có ý định phụ Tiêu Diệp lên ngôi vị hoàng đế, cái vị trí cao cao tại thượng kia, là nơi lạnh lẽo nhất trên đời. Đưa nhỏ nàng nuôi dạy từ nhỏ cho đến lớn, trong thâm tâm nàng muốn hắn vui vui vẻ vẻ sống hết một đời, mà không phải sống cuộc sống cô độc như mười hai năm trước.

Nhưng Tiêu Diệp là người thích hợp nhất, nhóm triều thần nhìn lui nhìn tới, so với Lỗ vương yếu đuối cùng Triệu vương bạo ngược, Việt vương tuy là im hơi lặng tiếng, cảm giác tồn tại của hắn trong số chính người con trai của Cảnh Tông ít ỏi, nhưng ít nhất là không có khuyết điểm nào không thể dễ dàng tha thứ. Tiêu Diệp cứ như vậy khoác lên long bào, trở thành tân đế của Đại Dận.

Khi hắn đăng cơ còn chỉ được một vài đại thần xem trọng, nhưng chỉ trong hai năm ngắn ngủi, ngay cả người khắc nghiệt nhất là Trương tướng cũng không thể không cảm thán một câu: “Quan gia mặc dù còn trẻ, nhưng đã có bộ dáng của minh quân.” Đây là một câu nói không khoa trương chút nào, hẳn quả thật có được toàn bộ phẩm chất của minh quân: khoan dung, hiểu lý lẽ, biết khắc chế, trí tuệ... Diệp Huyền nhìn hắn từ buổi đầu còn ngây ngô cho đến bây giờ đã hoàn toàn thành thực, trong lòng không khỏi có điểm kiêu ngạo, tự hào.

Đây là Cửu lang của nàng a, hắn sẽ được sử sách lưu danh, hắn sẽ khai sáng ra một thời thịnh thế cho thiên hạ này. Diệp Huyền biết, bản thân không thể hủy hoại hắn.

Nàng là người thông minh, đối với biểu hiện của Tiêu Diệp cảm thấy quá sức quái dị. Phát hiện bản thân sau khi say rượu loạn tính đã có quan hệ cùng mẫu thân, hẳn là không có kinh hoàng, áy náy mà ngược lại một lần nữa là ra loại chuyện này với Diệp Huyền. Đây không phải là vì Tiêu Diệp đam mê nữ sắc, hẳn là thiên tử, muốn có nữ nhân để giải quyết dục vọng, chẳng lẽ còn phải đi loạn luân? Liên tưởng đến việc Tiêu Diệp đi vào Ngọc Anh điện như chỗ không người, trong lòng Diệp Huyền có một loại suy đoán lớn mật-Cửu lang của nàng, đã sớm có mưu đồ với bản thân.

Mưu đồ này đến cùng là ham muốn chiếm hữu hay là tình yêu, Diệp Huyền cũng không thể phân rõ. Nàng cũng không thể thông qua hệ thống phán đoán chuyện này-hệ thống phán định thí sinh hoàn thành nhiệm vụ thông qua hai cột giá trị, nhưng thí sinh lại không thể chủ động xem số liệu này. Chỉ có thể phụ thuộc vào hệ thống đến một thời điểm nhất định chủ động cung cấp. Nhưng mặc kệ là loại nào đi chăng nữa, Diệp Huyền cũng không thể tiếp tục sai lầm. Không phải nàng không thể thừa nhận hậu quả khi chuyện này bị lộ ra ngoài, mà nàng không muốn Tiêu Diệp đứng ra gánh chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 12

Trong Sùng Đức điện tiếng tranh luận ầm ĩ, vì nước sông Huân tràn đê, năm châu mười ba phủ ở Giang Nam chịu cảnh lũ lụt. Buổi triều sớm đã bãi từ lâu, nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn ở trong Sùng Đức điện, cùng thương nghị đối sách với quần thần.

Trời dần tối, trong điện thấp nền khắp nơi đem toàn cung điện chiếu sáng rực như ban ngày. Tiêu Diệp ngồi phía trên, dưới tay lần lượt là vài vị thừa tướng, sau đó là Công bộ, Hộ bộ, Thái phó... Nhóm triều thần lúc này không có kị đến chuyện tôn ti, đều cùng nhau ngồi xuống. Nhóm nội quan chạy qua lại, đem đủ loại điều trần, dịch báo đưa đến cho các vị đại nhân xem xét.

Trà trong Tiêu Diệp đã lạnh, hắn đang xem tấu chương của tri châu Cẩm Châu, lão nhân này là Trương Nguyên năm Khánh Nguyên, thích nhất là khoe chữ, câu chữ trong tấu chương gấm hoa rực rỡ, viết nửa ngày cũng không đề cập đến trọng điểm. Tiêu Diệp vừa xem vừa có chút không yên lòng.

Đã là giờ hội, người nọ chắc đã ngủ rồi. Cảm giác tối hôm qua ôm trong lòng nhuyễn ngọc ôn hương dường như vẫn còn lưu lại, Tiêu Diệp ngồi nhìn dung nhan điềm tĩnh khi ngủ của nàng mãi đến khi gáy sáng, mới lưu luyến không rời đứng dậy. Bảy năm, từ lúc hắn ý thức được tình cảm của bản thân với Diệp Huyền, hắn đã chờ đứng bảy năm, trừ tính bảy năm. Hẳn cho rằng bản thân vẫn phải tiếp tục chờ đợi, nhưng có lẽ ông trời thương xót hắn, hẳn cuối cùng cũng chiếm được người kia.

Lúc hắn ôm Diệp Huyền trong ngực, trong một khoảnh khắc, Tiêu Diệp vui sướng gần như bật khóc. Hắn nghĩ, bản thân tuyệt đối sẽ không buông tay, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, cho dù phải bức bách nàng, hắn cũng muốn đem nàng nắm chặt trong tay. Thật may mắn, hắn nhận ra điểm khác thường nơi Diệp Huyền. Nàng tuy rằng giận dữ nhưng đối với mình không có hận ý. Một nữ tử không hận người đã chiếm đoạt mình, việc này nghĩa là gì? Tìm Tiêu Diệp đập thành thịch, có phải hay không nghĩa là... nàng cũng có ý với mình.

Nghĩ đến đây, nét mặt Tiêu Diệp không tự chủ được mà nhu hòa. Hắn là một quân vương cần cù, đối mặt với chuyện thiên tai, đáng lẽ ra hắn phải vùi đầu trong chuyện triều chính, nhưng chỉ cần nghĩ đến nữ tử trong Ngọc Anh điện, hắn liền đứng ngồi không yên, hận không thể ngay lập tức lao đến đem Diệp Huyền ôm vào ngực.

Trong lúc hắn mất tập trung, một Trương tướng bên cạnh ho khan một tiếng: “Quan gia.” Thấy Tiêu Diệp dường như không nghe thấy, lòng mảy mòi nhân nhếch lên, lại cao giọng thêm một tiếng: “Quan gia.” Tay Tiêu Diệp run lên, nước trà hắt lên mu bàn tay hắn. “Quan gia dường như có điều cần suy nghĩ.” Ánh mắt Trương tướng có hơi sắc bén.

Hành vi này vốn là vô lễ, nhưng Trương Khác là lão thần từ thời Cảnh Tông, nay cũng là Thừa tướng. Tính tình hắn chính trực, một lòng vì quốc gia, rất được Tiêu Diệp kính trọng. Đã trải qua mấy đời hoàng đế loạn thất bát tao, thật vất vả thấy Tiêu Diệp có tiềm chất minh quân, Trương Khác hận không thể lúc nào cũng lấy tiêu chuẩn thánh nhân áp lên người Tiêu Diệp. Lúc này thấy Tiêu Diệp trong thời điểm rối ren này lại thất thần, ngay lập tức trừng mắt lên nhìn.

“Trương tướng, Trương tướng.” Ngụy Nguyên ngồi bên lập tức hòa giải, “Bây giờ đã là giờ hội, quan gia bận rộn một ngày, lúc này có chút mệt mỏi, cũng là điều bình thường.” Hắn là người hiền lành, trong những thời điểm thế này phụ trách giảng hòa.

“Ngươi tướng nói phải, Tương tướng tuổi tác đã cao, nên sớm nghỉ ngơi mới phải.” Vừa nghe thấy lời nói âm dương quái khí như vậy, Tiêu Diệp liền biết là Trịnh Niên Khoan. Trịnh Niên Khoan là nhạc phụ của phế đế, vốn dĩ phải là quốc trượng. Kết quả sau một hồi loạn ngũ vương, Tiêu Diệp chết, nữ nhi của Trịnh Niên Khoan cũng đi theo tuần táng, trời khiến cho Tiêu Diệp được tiện nghi. Hắn có xuất thân huân quý, gia tổ có công lớn, bản thân lại là lão thần thời Cảnh Tông, Tiêu Diệp không thể nhỏ bỏ hắn, đành để hắn lẩn lút trên cái ghế thừa tướng, thỉnh thoảng nói vài câu khiến bản thân ngọt ngọt.

Trong năm vị thừa tướng đương triều, phân thành ba phe phái. Tiêu Diệp cả ngày xem bọn họ mang theo môn sinh tranh đấu gay gắt, còn có nhóm huân quý không chịu thua kém, rồi một đồng tôn thất muốn xuất đầu lộ diện để tìm cảm giác tồn tại. Hắn làm hoàng đế càng ngày càng tốt, đồng thời cũng cảm thấy càng ngày càng không có thú vị.

Kỳ thực hắn làm hoàng đế cũng vì người kia thôi. Hắn biết Diệp Huyền hy vọng bản thân trở thành minh quân, liền đem toàn lực đi thống trị quốc gia này. Nói hắn nhân từ khoan dung, thực chất chỉ là giả tạo. Vì Diệp Huyền hy vọng hắn như thế, nên hắn che giấu tính cách lạnh lùng, đậm mực của mình, đem tất cả những thứ gọi là tâm cơ thâm trầm cất giấu trong bóng tối.

Thật vất vả đợi đến giờ hội hai khắc, Tiêu Diệp rốt cục thoát thân khỏi Sùng Đức điện. Hắn chỉ mang theo một mình Cao Thành Phúc, ngựa quen đường cũ tới Ngạc Anh điện.

Diệp Huyền vẫn chưa ngủ, nghe được tiếng bước chân quen thuộc, nàng buông cuốn sách trong tay ra: “Ngươi đã đến rồi.” Hai người đều là người thông minh, Tiêu Diệp sẽ đến, Diệp Huyền cũng biết là Tiêu Diệp sẽ đến. “Ngồi đi, Cừu lang.” Diệp Huyền rót cho hắn một ly trà, thấy Tiêu Diệp muốn ôm bản thân, nàng cũng không có né tránh. Tùy ý để Tiêu Diệp đem cảm giác lên vai mình, Diệp Huyền thân nhiên nói, “Cừu lang, ngươi còn muốn làm quan gia sao?”

Tiêu Diệp ngừng đầu, hắn cười cười: “Có phải hay không nếu tiếp tục làm, sẽ không thể được ôm ngươi như vậy?”

Lửa giận trong lòng Diệp Huyền nhất thời bùng lên: “Ngươi đã biết, vì sao còn muốn tiếp tục phạm lỗi. Hai chúng ta là không có khả năng, nếu không muốn hăm sâu đến thân bại danh liệt, sau này không cần đến gặp ta!”

“Ta không muốn.”

Diệp Huyền giật mình: “Cái gì?”

Tiêu Diệp nắm tay nàng, niết niết ngón tay tinh tế của nàng: “Ta nói ta không muốn.” Hắn hôn lên tay Diệp Huyền, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, lại lộ ra mấy phần bướng bỉnh khó có thể làm trái, “Ta chỉ cần ngươi, còn lại tất cả đều có thể không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 13

Diệp Huyền cũng không biết tại sao lại thành ra thế này, mơ mơ màng màng, nàng bị Tiêu Diệp đỡ đến trên giường. Vốn định cùng hắn nói rõ ràng triệt để, lời thô lỗ của hắn lại khiến Diệp Huyền tâm thần rối loạn. Thấy Diệp Huyền ngơ ngác nhìn mình, Tiêu Diệp hôn lên trán nàng: “Nơi đó còn đau không?”

Lúc đầu Diệp Huyền sững sốt, sau khi hiểu được Tiêu Diệp đang nói cái gì, liền bó bùng mặt. Tiêu Diệp sửa lại gối đầu cho nàng rồi nhẹ nhàng đem hai chân thon dài của nàng mở ra, tiện tay luồn vào tiết khó của Diệp Huyền.

“Ngươi muốn làm gì?” Diệp Huyền vội vàng đem hai chân khép lại, kết quả không khéo là kẹp luôn cả tay Tiêu Diệp đang đặt nơi hoa môi non mềm. Bất giác ánh mắt cười như không cười của Tiêu Diệp, Diệp Huyền thật sự là đem chân mở ra cũng không được, không mở ra cũng không được.

Tiêu Diệp thấy mặt nàng càng ngày càng hồng, cắn môi không chịu nói chuyện, liền biết bản thân không thể đùa quá mức. “Ngoan.” Hắn ôn nhu nói, “Để ta nhìn xem miệng vết thương đã tốt hơn chưa.” Nói xong, đem tiết khó của Diệp Huyền thoát xuống.

“Ta có thể tự xem.” Diệp Huyền nói thẳm, cuối cùng cũng không có tránh thoát tay Tiêu Diệp.

Hoa huyết non mềm lộ ra, hô hấp Tiêu Diệp không tự chủ được cũng dồn dập lên. Nơi đó vẫn như cũ chưa hết sung sướng, tiểu hoa châu run rẩy nhô đầu ra, bộ dạng đáng thương. Hoa môi đã khép kín, Tiêu Diệp đẩy ra hai cánh hoa môi đầy đặn, đưa ngón tay vào.

Cả người Diệp Huyền cứng đờ, không tự chủ lộ ra thần sắc sợ hãi: “Không, không phải ngươi nói chỉ nhìn miệng vết thương sao?”

Tiêu Diệp thấy nàng bày ra bộ dạng này, trong lòng không khỏi áy náy, đều trách mình hai lần trước quá mức thô bạo, khiến Diệp Huyền đối với việc mây mưa sinh ra e ngại. Hắn đem Diệp Huyền ôm vào lòng, hôn nhẹ lên mặt nàng, ngón tay trong hoa kính chậm rãi nhuần: “Ngoan, không đau. Đợi lát nữa ta bôi thuốc cho ngươi, nơi đó của ta quá lớn, không khuếch trương cho tốt ngươi sẽ chịu không nổi.”

Diệp Huyền bị hấn hôn đến choáng váng hồ đồ, trong miệng nhỏ không tự giác phát ra tiếng than nhẹ, có chút mê muội nghĩ, xú tiểu tử không biết xấu hổ, nào có ai lại tự khen nơi đó của bản thân... Nơi đó lớn. Nhưng khi nàng nghĩ đến nam căn khiến bản thân vừa sợ vừa yêu, bỗng thân thể cứng, quy đầu cực đại, còn có trên quy đầu góc cạnh thô ráp, mỗi khi nghiền qua vách tường hoa huyết mềm mại, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa vừa dương, liên tục phun nước. Nghĩ như vậy, tiểu huyết quả nhiên lại phun ra đầm thủy, đem bàn tay Tiêu Diệp phun ướt đầm.

Tiêu Diệp khẽ cười một tiếng, dưới ánh mắt xấu hổ, giận dữ của Diệp Huyền đem từng ngón tay sáng lấp lánh ngậm vào miệng liếm liếm: "...Ngọt, thơm quá." Diệp Huyền cảm thấy cả người mềm nhũn, không chịu nổi trêu chọc như vậy, kìm lòng không được mà ưm một tiếng, từ trong hoa huyết đầm dịch chảy ra không ngừng.

Tiêu Diệp thấy nàng động tình, trong lòng đắc ý, dưới tay càng ra sức đùa bỡn. Dưới tay hấn không ngừng, trên miệng cũng không nhàn rỗi. Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền cũng bị hấn trong trong ngoài ngoài ăn sạch, đầu lưỡi ấm nóng triền miên cuốn lấy lưỡi nàng, Diệp Huyền vui vẻ đến độ nói không nên lời.

Không được, cứ tiếp tục như vậy, bản thân liền không có cơ hội xoay người. Diệp Huyền thở phì phò, cố gắng bày ra bộ dáng nghiêm túc: "Cửu lang, người... Người từ nơi nào học được mấy thứ này... Ân... Mấy cái thứ, ách a... Loạn thất bát tao." Đáng tiếc lời nói của nàng bị nụ hôn của Tiêu Diệp biến thành rên rỉ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, con ngươi ngập nước tràn đầy mỹ ý, làm sao có thể khiến Tiêu Diệp có chút kính sợ.

Diệp Huyền quả thật không hiểu, Tiêu Diệp từ nhỏ lớn lên bên nàng, mười bảy tuổi ra khỏi cung lập phủ, bên người cũng có thái giám, cung nữ Diệp Huyền phải đi theo chăm sóc hấn. Hấn luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, lúc còn làm vương gia thì không cần phải nói, sau khi đăng cơ có nhiều đại thần khuyên hấn đại hôn, hấn lấy lý do các vị hoàng huynh mới mất, trong lòng đau khổ mà cự tuyệt. Không có hoàng hậu, không có cung phi, người cả cung từ trẻ tuổi theo hầu bên cạnh cũng không có. Cảnh Tông mang danh háo sắc, hấn làm con mà thanh tâm quả dục, càng khiến người ta thấy Cảnh Tông đúng là đủ háo sắc.

Một xử nam trăm phẩm trăm thủ thân như ngọc, từ chỗ nào học được thủ đoạn trêu chọc lão luyện như vậy. Diệp Huyền cảm thấy vô cùng không công bằng, đều là người không có kinh nghiệm, mà bản thân lại bị Tiêu Diệp ăn sạch sành sanh. Nàng đường đường là thái hậu đương triều, chưa bao giờ chịu thiệt như lúc này.

Tiêu Diệp cắn môi Diệp Huyền: "Nương nương, chẳng lẽ người không biết nam nhân trên đời đối với chuyện này đều có thiên phú vô sự tự thông sao." Hấn cười khiến Diệp Huyền phát cáu, hai gò má đỏ bừng, Diệp Huyền nổi nóng dùng chân đá hấn: "Chán ghét, không cho cười!"

"Được, ta không cười." Tiêu Diệp bắt được bàn chân mà Diệp Huyền đá tới, thuận thế đem đùi nàng đặt trên cánh tay, "Vậy người cũng phải ngoan ngoãn không được giãy giụa." Còn thịt nóng bỏng trêu chọc huyết khẩu của Diệp Huyền, Tiêu Diệp lại dạn dỏ thêm lần nữa, "Ngân vạn lần đừng lộn xộn, ta sợ sẽ làm người bị thương."

"Được." Diệp Huyền cắn môi, bàn tay không khỏi nắm chặt góc chăn dưới người. Cảm giác no trướng quen thuộc đánh úp tới, bởi vì động tác của Tiêu Diệp vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác đau đớn như xé rách mà nàng lo lắng cũng có truyền đến, ngoại trừ lúc đầu có chút không khỏe, mị thịt trong hoa huyết cũng rất nhanh liền ẩm ướt, co lại hút lấy bóng thân to lớn.

"Có đau hay không?" Tiêu Diệp cố gắng đè nén xúc động muốn mãnh liệt trừ sáp, ở bên tai Diệp Huyền ồ ồ thở dốc.

"Ân a... Không đau, chỉ là rất trướng..." Diệp Huyền kìm không được mà nỉ non ra tiếng, "Thật lớn a... cắm vào thật sâu, có phải hay không... Bụng ta có phải hay không bị người sáp thủng?"

Câu nói vô tâm này kém chút khiến Tiêu Diệp khắc chế không được, hấn thở dốc một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi vồ lên miệng Diệp Huyền một cái: "Thành thật một chút."

"Ta không thành thật chỗ nào." Diệp Huyền bất mãn trừng mắt nhìn hấn, xú tiểu tử này càng ngày càng kiêu ngạo, bộ dạng cung kính hữu lễ lúc trước đi đâu mất rồi.

Tiêu Diệp vừa trêu chọc nàng vừa cỡi áo trên người nàng xuống, một bàn tay của hấn nắm lấy tuyết nhũ cao ngất, dùng môi lưỡi hết hôn lại liếm từ vành tai xuống bầu ngực, cuối cùng ngậm lấy đầu vú bú mút.

"Người nói chỉ bôi thuốc." Diệp Huyền cố sức muốn đẩy cái đầu của nam nhân đang chôn ở trước ngực mình ra, vì sao bôi thuốc lại biến thành đùa giỡn lưu manh.

Tiêu Diệp ngẩng đầu dậy, trên mặt bày ra bộ dạng nghiêm túc chỉ lên đầu vú sưng đỏ: "Nương nương nơi này cũng bị thương, người xem, vừa hồng vừa sưng, rất đáng thương a."

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ: "Nơi đó không phải là bị thương, rõ ràng là bị người..."

"Bị ta cái gì?" Tiêu Diệp thấy nàng nói càng ngày càng nhỏ, cười khẽ rồi lại nheo nheo đầu vú, "Không nói ta đây liền tiếp tục chữa thương."

"Người vô si!" Diệp Huyền ghen một lúc lâu sau cuối cùng cũng chỉ phun ra được mỗi ba chữ này. Tiêu Diệp rõ ràng là biết rõ rồi mà còn cố hỏi, nếu không phải hấn luôn ở nơi đó vừa cắn vừa mút, đầu vú của mình làm sao có thể tự sưng đỏ. Đáng tiếc loại lời nói này Diệp Huyền căn bản là không thể nào nói ra, cố tình Tiêu Diệp trêu đùa nàng càng ngày càng nghiêm. Hấn cũng không nhất quyết ép buộc Diệp Huyền nói những lời này, chỉ là mỗi khi dụ dỗ, nhân lúc Diệp Huyền không phòng bị, sẽ tự nói ra những từ đàm đả này.

Sống hai mươi mấy năm, Diệp Huyền cảm thấy mặt mũi bản thân đã mất sạch trong đêm nay, nhìn bộ dạng tươi cười đáng giận trên mặt nam nhân, thiên

ngôn vạn ngữ chỉ còn lại một câu-cảm thú vô si này đến cùng là ai, nhanh trả lại cho ta Cửu lang nhu thuận đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 14

Đã qua giờ Dậu, trời rất nhanh đã tối hẳn. Trên núi Trọng Loan, một dãy cung điện trùng điệp đã nhanh chóng chìm vào màn đêm yên tĩnh, trong hậu cung, chỉ có hai tòa đại điện Hội Ninh cùng Ngọc Anh là sáng rực ánh nến. Đây là tấm điện của hai vị chủ nhân trong hoàng cung này, nhưng chỉ có vài người biết, trong cung điện của hoàng đế, chủ nhân của nó đã rất lâu rồi không ở lại chỗ này.

“Ngươi tránh ra.” Diệp Huyền giẫy giụa muốn đẩy Tiêu Diệp ra, nam nhân này giống như khối kẹo mè xừng dính chặt lên người nàng, vòng tay ôm lấy Diệp Huyền. “Nương nương.” Hắn ở bên tai Diệp Huyền thổi một hơi, “Ta chỉ ôm ngươi một lát, tuyệt đối không làm chuyện gì khác.”

Diệp Huyền vừa nghe thấy lời này liền tức giận, đã nhiều ngày nay ngày nào Tiêu Diệp cũng nói như vậy. Chỉ cần trời vừa tối hắn liền ngựa quen đường cũ đi đến Ngọc Anh điện, Diệp Huyền đuổi hắn ra ngoài, hắn liền ôm lấy thắt lưng giả bộ đáng thương. Được rồi, Diệp Huyền nghĩ, ôm liền ôm đi, tóm lại lúc hắn còn nhỏ cũng đã từng ôm mình.

Nhưng hắn ôm được một lúc liền bắt đầu giả vờ, Diệp Huyền muốn nghiêm khắc trách cứ, lại bị hắn hôn một lúc liềm mềm nhũn cả người. Chờ đến khi hắn bắt đầu thoát quần áo của mình, lại chẳng biết xấu hổ bày ra đáng về nghiêm trang: “Nương nương ngoan, đem chân mở ra, để ta xem thương thể của ngươi đã tốt chưa.”

Chưa thương cũng đã nửa thánh, cho dù là mảnh mai như liễu cũng đã tốt hơn rồi. Nhưng Tiêu Diệp vẫn luôn đường đường chính chính lấy cái cớ này, Diệp Huyền mơ hồ hỏi bị hắn coi sạch sẽ, cả người mềm nhũn bị hắn ôm trong ngực, mặc hắn đem cây gậy đáng giận kia một lần lại một lần nhét vào hoa huyết. Cũng may hắn nói không động thì quả thật không nhúc nhích. Lúc đầu là sợ làm Diệp Huyền bị thương, chờ sau khi thương thể của nàng tốt hơn, Tiêu Diệp tính toán tiến thêm một bước, lại bởi vì thái độ kiên quyết của Diệp Huyền mà thủy chung không được như mong muốn.

Diệp Huyền biết bản thân đang lừa mình dối người, nàng cùng Tiêu Diệp ngày ngày trần trụi quấn lấy nhau, trừ bỏ một bước cuối cùng, những gì không nên làm, Tiêu Diệp đều đã làm hết. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị hắn hôn qua, cái vú bị hắn chơi đùa, toàn thân cao thấp chỗ nào cũng bị hắn dùng môi hôn một lượt, thậm chí chỗ xấu hổ kia... cũng bị hắn dùng đầu lưỡi khảy lộng qua, từ huyết khẩu đến hoa kính, trong trong ngoài ngoài liềm đến nỗi nàng cao trào liên tục. Nhưng Diệp Huyền lại luôn tự nhủ, chỉ cần hắn không có bản vào, bản thân tốt xấu gì cũng có đường sống.

Nàng chưa khi nào không quả quyết như vậy, biết rõ bản thân cùng Tiêu Diệp đã sớm làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo, lại cố tình giống như con đà điểu đem đầu giấu trong cát. Nhưng muốn nàng kiên quyết cự tuyệt Tiêu Diệp, nàng thật sự làm không được.

Từ lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, Diệp Huyền đã không có cách nào cự tuyệt hắn, chẳng qua hắn rất ít khi nói ra yêu cầu vô lý, nhưng Tiêu Diệp bây giờ lại cố tình khiến Diệp Huyền đau đầu không thôi.

Lúc này Tiêu Diệp đang nắm tay Diệp Huyền hôn lên, thấy Diệp Huyền phụng phịu, hắn gác đầu lên vai Diệp Huyền, ở bên tai nàng rầu rĩ nói: “Hôm nay trong lúc thượng triều, Trịnh Niên Khoan kia lại chèn ép ta, thất ca còn nhảy ra hát đệm cho hắn, ta nhìn hắn lại bắt đầu không thành thật, nhưng ta lại không thể sinh khí.” Diệp Huyền vừa nghe thấy hắn ở trên triều bị chọc cho tức giận, liền mềm lòng. Tiêu Diệp thấy nàng không nói chuyện, nhưng cũng không từ chối, liền cọ cọ bên gáy Diệp Huyền, “Nương nương, ta mất hứng.”

Diệp Huyền thở dài, rồi đột nhiên nhớ lại lúc Tiêu Diệp còn nhỏ, nếu mất hứng, cũng đem đầu gác lên vai nàng như vậy. Khi đó hắn rất nhỏ, trẻ con cùng tuổi hắn đều bắt đầu cao lên nhanh chóng, Tiêu Diệp lại gầy teo thấp bé, thoát nhìn rất đáng thương.

Diệp Huyền tuy rằng là hoàng hậu, nhưng trong cung đều biết nàng không có khả năng có đứa nhỏ của mình. Một hoàng hậu không có con, thì còn có gì cần e ngại, cho dù Diệp Huyền là con gái của Diệp thị Tuyên Thành, nhưng thiên hạ này không phải là của người họ Diệp. Cho nên nàng bị xa lánh, bị tính kế, nàng cùng Tiêu Diệp cứ như vậy sống nương tựa lẫn nhau giữa chốn hậu cung sâu như biển, nhưng quãng thời gian này lại trôi qua rất nhanh.

Nhớ lại có một lần Tiêu Diệp bị nhóm tôn thất vài cái đại hà tử khi dễ, kỳ thực chuyện như vậy đối với hắn là thường như cơm bữa. Hắn theo thường lệ rửa sạch vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, làm bộ điềm nhiên như không có việc gì trở về Thanh Lương điện. Chỉ là góc áo bị rách một lỗ vẫn bị Diệp Huyền nhìn thấy, Diệp Huyền mím môi cố gắng làm như không có chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn rơi lệ. Cho dù lúc nàng biết mình phải vào cung giả cho một lão nhân năm mươi mấy tuổi, nàng cũng không có khóc.

“Cửu lang.” Nàng ôm Tiêu Diệp vào ngực, nước mắt nóng hổi làm ướt vạt áo Tiêu Diệp, “Sẽ không bao giờ có người có thể khi dễ ngươi nữa, ta tuyệt đối sẽ không để người khác lại khi dễ ngươi.”

Đầu nhỏ của Tiêu Diệp gác lên vai Diệp Huyền, hắn làm bộ như người lớn, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Diệp Huyền: “Nương nương, đừng khóc, ta không đau một chút nào.”

Tiêu Diệp chưa bao giờ nói cho Diệp Huyền biết, hắn không phải là đang an ủi Diệp Huyền. Hắn quả thật không đau, chỉ cần nàng ôm hắn như vậy, đau đớn, thống khổ tất cả đều biến mất.

Chương 45: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 15

“Ách a...” Nàng bật thốt lên một tiếng vừa giống khóc vừa giống rên rỉ, Tiêu Diệp tách ra hoa môi của nàng, chậm rãi đem côn thịt của hắn cắm vào. Cho dù suốt nửa tháng nay, côn thịt hắn đều cắm trong tiểu huyết Diệp Huyền cả đêm, nhưng cảm giác khít khao ngập tràn khi vừa cắm vào giống như có ngàn vạn cái miệng nhỏ nhắn cắn hút hắn đến tê dại vẫn khiến Tiêu Diệp khó có thể tự chủ.

Cổ hết sức dè nén xúc động muốn trồi sấp, Tiêu Diệp bình ổn hô hấp, đem Diệp Huyền đã nhuyển thành một bãi xuân thủy ôm vào trong ngực. “Nurong nurong.” Thanh âm nam nhân khàn khàn, trầm thấp, hắn đưa tay đến phía trước vuốt ve tuyết nhũ cao ngất của Diệp Huyền, “Thoải mái sao?”

Diệp Huyền dựa lưng vào Tiêu Diệp, khóa gối trên đùi hắn. Loại tư thế này khiến hắn tiến vào vừa sâu vừa nhanh, côn thịt chỉ cần động một chút đã đỉnh tới hoa tâm. Dương vật thô cứng vẫn còn một phần dư ra bên ngoài, Tiêu Diệp nắm lấy eo nhỏ Diệp Huyền nhấn xuống một cái, háng hai người liền dán sát vào nhau. Lần này hắn đỉnh vào chỗ sâu nhất, miệng tử cung mở ra, quy đầu thô ráp, nóng bỏng quét một vòng lên vách tường mềm mại bên trong tử cung. Diệp Huyền cảm thấy một cổ khoái cảm khó diễn tả bằng lời cuộn cuộn như thủy triều mãnh liệt ập đến, ngay lập tức thét chói tai tiết dâm thủy.

Âm tinh ẩm nóng phun xuống, cả người Tiêu Diệp run lên, hai khóa túi thịt lộ ra bên ngoài cũng bị làm ướt. Túi tinh kịch liệt nảy lên, hắn kềm chế không nhịn được xúc động muốn bắn tinh, côn thịt bảo trì tư thế, ma sát trong đào nguyên cốc của Diệp Huyền. “Nurong nurong...” Tiêu Diệp thở hổn hển chờ cao triều mãnh liệt qua đi, hắn bắt lấy tay Diệp Huyền đặt lên hai khóa túi thịt ướt sũng, “Mau sờ sờ nó, cầu ngươi...”

Biết rõ cảm giác muốn động nhưng không thể động này rất dày vò, nhưng Tiêu Diệp thật sự luyến tiếc rời đi cái miệng ẩm nóng nhỏ nhắn này. Hắn hận không thể mỗi giây mỗi phút đều đem côn thịt tác ở trong tiểu huyết của Diệp Huyền, tuy rằng không thể tận hưởng khiến người ta rất khó chịu nhưng ít nhất vẫn còn chút ngon ngọt khác.

Ví dụ như hiện tại, đem chuyện bản thân ở trên triều bị khinh bị giả bộ đáng thương, Tiêu Diệp dễ dàng đem Diệp Huyền dụ dỗ lên đến trên giường, hắn trước tiên đem cái miệng nhỏ nhắn phía trên của Diệp Huyền trong trong ngoài ngoài ăn sạch một lần, lại dùng ngón tay đem cái miệng nhỏ phía dưới đưa bốn đến phun nước liên tục. Diệp Huyền không thể nào là đối thủ của hắn, côn thịt Tiêu Diệp cọ qua cọ lại trên huyết khẩu của nàng liền khiến nàng vừa khóc ngấm vừa cao trào.

Khởi thân thể mẫn cảm này khiến Tiêu Diệp yêu thích không muốn buông tay, hắn yêu nhất là nhìn khuôn mặt Diệp Huyền đỏ hồng nhưng bộ dáng vẫn quật cường. Hoặc là khi bị hắn trêu chọc nửa chừng, Diệp Huyền cắn môi làm bộ không có chuyện gì, khuôn mặt muốn khóc mà không thể khóc quả thật rất đáng thương. Đến cuối cùng thật sự không nhịn được, mới dùng khuôn mặt đầy nước mắt của mình cầu Tiêu Diệp hung hăng làm nàng.

Nữ nhân trên giường bày ra dáng vẻ vừa dè dặt vừa ngây ngô chọc người triu mến vô cùng. Tiêu Diệp thích nhất là nghe cái miệng nhỏ của nàng nói ra những từ ngữ dâm đãng, nó giống như xuân dược mạnh nhất trên thế gian, dụ dỗ hắn như một tên nghiện, một lần lại một lần dùng thủ đoạn càng ngày càng hạ lưu đùa bỡn Diệp Huyền.

Lòng bàn tay chạm lên túi thịt ướt sũng, Diệp Huyền giống như bị phỏng hoảng hốt thu tay lại. Tiêu Diệp lại cứng rắn đem bàn tay nhỏ bé kéo trở về xoa bóp, da thịt non mềm tiếp xúc với bề ngoài thô ráp, giống như có một cọng lông chim vuốt qua, khiến Tiêu Diệp kìm không được mà hừ nhẹ. Diệp Huyền đỏ mặt, chỉ đành tùy ý hắn cầm lấy tay mình vỗ về chơi đùa hai túi thịt. Nàng biết Tiêu Diệp nhịn đến khó chịu, nghe nam nhân thở dốc đầy khiêu gợi, nếu như vậy có thể khiến hắn thoải mái một chút, vậy... cũng tốt lắm.

Chậm rãi, Tiêu Diệp buông lỏng tay ra. Diệp Huyền học theo động tác của hắn đem túi thịt nắm trong lòng bàn tay xoa nắn. Cảm giác sờ lên hai khóa này vô cùng kỳ quái, có chút thô ráp, lại trơn trượt co dãn. Nàng cảm thấy bản thân mình đại khái là điên rồi, thế nhưng thấy hai túi thịt to này có chút đáng yêu.

Đây là địa phương yếu ớt nhất của nam nhân, nó nhu thuận nằm trong tay Diệp Huyền, tùy ý Diệp Huyền chơi đùa. Mỗi khi vuốt ve đến chỗ mẫn cảm của Tiêu Diệp, hắn sẽ không tự chủ được mà hừ một tiếng, động tác liếm hôn trên người Diệp Huyền cũng triền miên hơn.

Diệp Huyền chưa bao giờ nghĩ đến, có một ngày bản thân lại cam tâm tình nguyện vì một nam nhân làm ra hành động dâm đãng đến bậc này. Nguyên nhân cũng rất đơn giản là vì Tiêu Diệp muốn nàng làm như vậy, mà nàng cũng muốn Tiêu Diệp vui vẻ, cũng thích nhìn vẻ mặt tràn ngập tình dục cùng say mê trên mặt Tiêu Diệp.

Ngay tại lúc động tác của nàng ngày càng thuần熟, Tiêu Diệp rốt cuộc không nín nhịn được. Côn thịt trong hoa kính không ngừng nảy lên, hai khóa túi thịt cũng ần ần nảy lên. Hắn thô lỗ đem côn thịt rút ra, nắm giữ bóng thân thô to, cấp tốc chuyển động lên xuống.

Diệp Huyền biết Tiêu Diệp có đôi khi không nhịn được sẽ lấy dương vật ra giải tỏa dục vọng. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy hình ảnh dâm nữ này, hai chân nam nhân mở ra, căn cứ vật ướt sũng, bàn tay thon dài nắm lấy nó cấp tốc ma sát, bàn tay kia ngày ngày phê chuẩn tấu chương, cũng nắm qua ngọc tỷ, cũng đùa bỡn qua mỗi tác da thịt của nàng. Mắt Tiêu Diệp không hề chớp lấy một cái chăm chú nhìn nàng, dục vọng cuồng nhiệt trong mắt hắn như đang cắn nuốt Diệp Huyền. Diệp Huyền cảm thấy như đang bị cắn côn thịt kia trừu cảm, hắn thô bạo dùng mãnh lực vậy, dường như

muốn đem tiểu huyết của mình phá nát.

“Ân a...” Nàng khắc chế không được rên rỉ một tiếng, từ trong hoa tâm phun ra một cổ dâm thủy, nàng thế nhưng bị Tiêu Diệp thị gian mà cao trào.

Mà Tiêu Diệp cũng đạt tới cao triều, hần vội vã nói: “Mau tránh ra.” Nhưng Diệp Huyền cả người mềm nhũn ngồi ở chỗ cũ, tình trùng đậm đặc bắn ra, phun lên đùi nàng, bùng... Thậm chí còn có một chút vẩy lên trên mặt nàng.

Tiêu Diệp nghiêng răng nghiêng lợi nhìn trên môi nàng dính một chút bạch trọc, ngay sau đó, hần phát hiện bản thân lại cứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 16

Tiêu Diệp đề Diệp Huyền ra mà hôn ngẫu nghiêng, vốn tưởng làm như vậy ít nhất có thể giải tỏa một chút dục vọng, không nghĩ tới bản thân nơi đó lại càng hưng phấn.

Bên hông Diệp Huyền bị một căn cứng rắn ma sát, ngây ngốc nhìn Tiêu Diệp: “Ngươi như thế nào lại...” Lại cứng? Hần vừa mới bắn xong, mà đại gia hóa đáng giận kia lại hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng lên.

Diệp Huyền ở phương diện này có phần trúc trắc, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là thê tử người ta, trước khi đại hôn, cũng được mẫu thân cùng chị dâu dạy một chút chuyện trong phòng, lão ma ma cũng dạy không ít thuật trong phòng. Diệp Huyền biết nam nhân sau khi bắn sẽ có một khoảng thời gian nhuyển xuống, ai biết Tiêu Diệp lại thiên phú dị bẩm như thế.

Tiêu Diệp cảm môi nàng, oán hận nói: “Đều tại ngươi.” Ai bảo ngươi mê người như thế. Diệp Huyền biết hần khó chịu, lúc này cũng không phản bác hần, thấy Tiêu Diệp lại nắm côn thịt trong tay chuyển động lên xuống.

Nàng cắn môi, đè lại tay Tiêu Diệp: “Cửu lang, ta... Để ta làm.” Tiêu Diệp kinh ngạc không tin nổi nhìn nàng, nhìn về mặt nam nhân, Diệp Huyền không khỏi đau lòng.

Từ trước tới nay, khi nàng ở cùng Tiêu Diệp, đều là Tiêu Diệp chủ động trả giá, mà nàng chỉ biết bị động thừa nhận. Tiêu Diệp quá mức yêu thương nàng, mà nàng lại chưa bao giờ vì Tiêu Diệp mà làm bất cứ điều gì. Ít nhất lúc này đây, Diệp Huyền nghĩ, nàng muốn khiến Cửu lang vui vẻ.

Tuy rằng đã hạ quyết tâm, nhưng Diệp Huyền vẫn rất khản trương, then thùng. Trên mặt nàng nóng bừng, dưới ánh mắt nóng bỏng của Tiêu Diệp cúi thấp người, đầu tiên là nắm giữ côn thịt vỗ về chơi đùa vài cái rồi vươn đầu lưỡi đến, liếm lên quy đầu của đại gia hỏa kia một cái.

“Đừng...” đầu lưỡi ẩm nóng vừa chạm vào, Tiêu Diệp cảm thấy cả người tê dại, lập tức nhịn không được hừ nhẹ. “Đừng liếm...” Hần thở dốc ngăn lại động tác của Diệp Huyền, tuy rằng trong lòng rất muốn nhưng vẫn kiên quyết nói, “Nơi đó bẩn.”

Không có nam nhân nào có thể kháng cự nữ nhân vì bản thân mà làm ra loại sự tình này, nhưng Tiêu Diệp không đồng ý để Diệp Huyền quỳ xuống. Hần muốn đem cô gái này nâng niu trong lòng bàn tay, những chuyện dơ bẩn thống khổ tuyệt đối không để nàng làm.

“Không bẩn.” Diệp Huyền ngượng ngùng không chịu nổi, nhưng vẫn ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tiêu Diệp, “Ta...” Nàng nhẹ nhàng mà kiên định nói, “Ta nguyện ý vì ngươi làm loại sự tình này.”

Tiêu Diệp nghĩ, trong đời này đây chính là lời nói êm tai nhất mà hần từng được nghe. Động tác của Diệp Huyền vẫn còn trúc trắc, có vài lần để răng nanh va chạm, vài lần không cẩn thận cắn lên bông thân.

Cơ bắp trên người Tiêu Diệp buột buột chặt, hần cất lực đè nén xúc động dùng côn thịt trườn sấp trong miệng nàng, thậm chí ngay cả động cũng không dám động, sợ làm Diệp Huyền bị thương.

Dương vật hần rất thô, cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Diệp Huyền căn bản là hàm trụ không được. Diệp Huyền chỉ có thể dùng tay nắm lấy bông thân, dùng đầu lưỡi liếm loạn, hoặc là hàm trụ quy đầu ở trong miệng mà hút, hai gò má căng lên, nước bọt trong miệng theo khóe miệng chảy xuống, làm ướt một mảng trước ngực nàng.

Tiêu Diệp mở rộng hai chân tựa vào gối đầu giường, trong tầm mắt là cái đầu đang phập phồng cao thấp của Diệp Huyền. Nàng cong người xuống, tấm lưng trắng nõn vẽ một đường cong duyên dáng, cặp mông đầy đặn mướt mà không tự chủ mà nhếch cao lên, ở trước mắt Tiêu Diệp không ngừng vận vẹo.

Hần bỗng nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, vươn tay nhéo lên đầu vú Diệp Huyền: “Ngoan, đem mông nhỏ quay sang đây.” Diệp Huyền đỏ mặt, trong lòng mơ hồ đoán được Tiêu Diệp muốn làm gì. Trong lúc nàng đang do dự, Tiêu Diệp lại nhéo nhéo lên ngực nàng, nàng mới chậm rì rì xoay ngược người lại, hai chân tách ra, ghé vào trên người Tiêu Diệp.

Rất nhanh, nơi mặt đào đã gần trong tay Tiêu Diệp. Nam nhân đem móng thịt Diệp Huyền banh ra, hơi thở nóng rực phun lên hoa môi, tiểu huyết run rẩy co rúm lại, đáng thương hề hề phun ra một chút dâm thủy.

Chỗ xấu hổ kia bị nam nhân nhìn chăm chú, Diệp Huyền đỏ bừng mặt, nàng càng xấu hổ, gương ngừng chỗ đó dường như càng thêm kiều diễm.

Thấy nàng không tự chủ được mà vận vẹo móng nhỏ, yết hầu hần trở nên khô khốc, Tiêu Diệp vỗ lên móng nàng một phát: “Thấp móng xuống một chút.”

Thịt heo bông ở bên môi Diệp Huyền giật giật, ý bảo nàng tiếp tục liếm nó. Đợi bông thân một lần nữa được bao bọc trong cái miệng nhỏ ấm nóng, Diệp Huyền nghe thấy nam nhân khẽ cười một tiếng, “Tiêu tao huyết chảy nước nhiều như vậy...” Hắn vươn tay vuốt ve một lát, tiếp đến dán môi lên, đem hai phiến hoa môi đều ngậm trong miệng.

Diệp Huyền ưm một tiếng, móng bị Tiêu Diệp gát gao giữ chặt, chỉ có thể phí công vận vẹo lung tung dưới thể tấn công mãnh liệt của nam nhân. Khoái cảm kịch liệt khiến nàng khó có thể hô hấp, Tiêu Diệp không phải là chưa từng chơi đùa nơi đó của nàng, nhưng chưa bao giờ cuồng mãnh như hôm nay. Cái lưỡi linh hoạt, treu chọc từ hoa môi đến hoa kính, đầu lưỡi liên tục đâm vào, đùa bỡn Diệp Huyền đến cao trào.

Hắn vừa liếm vừa mút, hầu kết trượt lên xuống liên tục, từng ngậm từng ngậm nuốt hết dâm dịch của nàng vào trong bụng.

“Lại tiết nhiều thêm một chút, nương nương.” Thanh âm từ trong cổ họng Tiêu Diệp phát ra không rõ ràng, “Cửu lang muốn uống dâm thủy từ trong tiểu tao huyết của ngươi...”

Dâm thủy thậm chí còn theo cảm của hắn chảy xuống dưới, tiếng nước chắc chắc dâm mỹ vang lên không ngừng, “Àn a... Không cần liếm nơi đó... Cửu lang, van cầu người Cửu lang...”

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền đã sớm không ngậm được côn thịt của Tiêu Diệp, nàng chỉ có thể ní non cầu khẩn Tiêu Diệp, hai chân càng ngày càng nhuyển, khí lực toàn thân dường như đều bị nam nhân hút khô.

“Được, ta không liếm.” Tiêu Diệp đem đầu lưỡi từ trong hoa kính rút ra, Diệp Huyền cảm thấy có chút không thích hợp, nàng theo bản năng muốn chạy trốn, Tiêu Diệp cắn một ngụm lên hộ khẩu nàng, dùng răng nghiền lên âm hạch mềm mại của nàng.

“A!” Diệp Huyền rốt cuộc không chống đỡ được, hai chân nàng vốn dĩ tách ra quỳ ghé trên người Tiêu Diệp, bởi vì bất ngờ cao trào hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống. Đùi nàng kẹp hai bên mặt Tiêu Diệp, hoa phụ, hoa môi tất cả đều dán lên mặt nam nhân, Diệp Huyền thậm chí cảm nhận được chớp mũi Tiêu Diệp dính lên tiểu hoa châu của nàng.

“Nương nương, người cũng thật nhiệt tình.” Bởi vì miệng mũi đều chôn giữa hai chân Diệp Huyền, thanh âm nam nhân nghe qua khàn khàn, nặng nề. Môi móng của hắn mấp máy theo từng chữ mà hắn nói ra, ma sát lên bối thịt, kích thích cả người Diệp Huyền giống như bị điện giật. “Muốn Cửu lang hưng hăng liếm ngươi? Hay là... dùng cây gậy lớn sập lỗ nhỏ của ngươi?”

Ngay sau đó, hắn liên tục liếm mút nơi đó, cảm giác vừa hồ thẹn vừa thấy kích thích điên cuồng ập tới khiến Diệp Huyền điên cuồng kêu lên: “Không phải... Không cần... A, nơi đó... Muốn đi, muốn đi... Cửu lang, Cửu lang...”

Hai mắt nàng mê muội, ý thức tan rã, tiếng rên rỉ không ngừng tràn ra từ miệng, nước bọt cũng theo khoe miệng mà chảy xuống. Đến cuối cùng, thần trí Diệp Huyền mơ hồ.

Nàng chỉ nhớ rõ sau khi Tiêu Diệp đem nàng liếm đến cao trào liền áp nàng dưới thân, đem côn thịt cứng rắn, nóng bỏng hung hăng cắm vào. Nàng đã không còn khí lực để cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt. Liên thuận theo Tiêu Diệp đùa bỡn nàng, ở trên người nàng muốn làm gì thì làm, một lần lại một lần đem tinh dịch bắn vào tử cung nàng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấm Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 17

Sáng sớm tỉnh lại, Diệp Huyền ảo não ngồi bên giường, chỉ biết bản thân lại bị Tiêu Diệp dụ dỗ. Một khi tâm nguyện lâu nay được đền bù, Tiêu Diệp ném được ngon ngọt, gần như ép buộc Diệp Huyền suốt cả một đêm. Vừa qua giờ mẹo, hắn mới lưu luyến không rời đem côn thịt rút ra, ôm Diệp Huyền vuốt ve một hồi, mới rời khỏi Ngọc Anh điện.

Ngày hè trời sáng rất nhanh, Diệp Huyền ở trong lòng oán trách Tiêu Diệp không biết tiết chế, lại lo lắng hắn mệt. Dù sao hắn một đêm không chợp mắt, bây giờ lại đi nghe triều thần báo cáo, lát nữa lại phải xử lý một đồng tấu chương, thật sự là mệt nhọc. Đáng tiếc quan tâm của nàng là dư thừa, Tiêu Diệp vừa đến Túc Minh cung, nhóm triều thần liền hướng nhau đưa một ánh mắt-sắc náy, quan gia dường như rất hưng trí nha.

Tâm tình Tiêu Diệp quả thật rất tốt, ngay cả khi đọc được tấu chương tố cáo tri châu Chương Châu tham ô, cùng việc tham tướng Định Viễn quân vụng trộm nuốt quân lương thiếu chút nữa khơi mào binh biến cũng không làm ảnh hưởng đến tâm tình của hắn. “Hình bộ, Đại Lý Tự cùng nhau thẩm tra.” Hình bộ thượng thư cùng Đại Lý Tự Khanh song song thưa vâng, Tiêu Diệp khẩn cấp nói tiếp, “Các khanh còn có gì để tấu?”

Hoàng đế biểu hiện rất rõ ràng, ngay cả người không có mắt như Trịnh Niên Khoan cũng tự hiểu mà cúi đầu. Đợi đến khi chúng thần ngược mắt chỉ kịp thấy góc áo bào thoáng qua, bóng lưng cao ngất của Tiêu Diệp đã biến mất trước mắt mọi người.

Trở về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp nhìn một đồng tấu chương trên bàn, kém chút nữa liền kêu nhóm nội quan đem đồng này đi thiêu. Nhưng hắn biết lúc này mà hắn đi Ngọc Anh điện, Diệp Huyền cũng không cho hắn sắc mặt tốt. Chuyện triều chính Diệp Huyền rất rõ ràng, một người thiên tử cần chính mỗi ngày đều vô cùng bận rộn. Hơn nữa Tiêu Diệp mới đăng cơ không đầy ba năm, căn cơ trong triều chưa sâu, có nhiều lúc không thể chỉ giao cho các đại thần, chỉ có thể tự mình quán xuyến. Nếu Tiêu Diệp nhàn hạ đi gặp nàng, nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi Ngọc Anh điện. Thở dài một hơi, Tiêu Diệp chỉ có thể nhẫn nại bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Làm lụng vất vả cả một đêm, trên mặt hắn không có một chút mệt mỏi. Ngược lại lúc này không yên lòng mà xem tấu chương, trong đầu lại không tự chủ được mà nhớ lại cảnh tượng hương diễm tối qua. Diệp Huyền nằm trong lòng mình, hắn thân dưới liên tục sấp nôi giữa hai chân nàng, phía trên hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho chắc chắn mát mẻ... Tay Tiêu Diệp đang phê duyệt tấu chương hơi ngừng lại, hắn liếc mắt nhìn háng mình, vạt áo chỗ bắp đùi đã phồng lên một khối, quả nhiên, lại cứng.

Tiêu Diệp nhíu mày suy tư một hồi, bỗng nhiên đem bút quăng xuống, cao nói gọi: “Cao Thành Phúc, đem xấp tuyết tiên (tiên: giấy viết thư, thư từ...) năm nay Vĩnh Châu tiến cống lên đây.”

Cao Thành Phúc vội vàng vâng dạ, gọi vài nội quan đang đứng hầu trước cửa đi đến kho phòng. Vĩnh Châu là địa phương sản xuất giấy nổi tiếng, tuyết tiên chính là loại tốt nhất, bề mặt bóng loáng như tờ, trắng nõn như tuyết, vô cùng tinh xảo. Tiêu Diệp đề bút lên tuyết tiên viết vài chữ, gấp thành một con bướm tinh xảo, sai Cao Thành Phúc đưa đến Ngọc Anh điện.

Cao Thành Phúc thấy đầu lông mày của quan gia đều tràn đầy ý cười, liền biết đây là chuyện tốt. Đáng tiếc hắn muốn ở lại Hội Ninh điện hầu hạ Tiêu Diệp, nên đem con bướm đặt trong hộp gỗ, để đặt cẩn trọng giao cho nội quan ngoài cửa: “Tiện nghỉ cho tiểu tử nhà ngươi, nhanh đi đưa cho thái hậu, đợi lát nữa nếu quan gia thương ngươi, cũng đừng đắc ý vênh váo, nhờ kỹ.” Hắn lại dặn dò thêm, “Nhất định phải đưa tận tay thái hậu, nhìn thái hậu mở ra xem, rồi mới được trở về phục mệnh.”

Tiểu nội quan vui vẻ tiếp nhận, Cao gia gia đã nói vậy, xem ra lần này có chuyện tốt. Hắn ôm hộp gỗ trong ngực, chạy chậm một đường đến Ngọc Anh điện, mở hộp trên trán cũng không kịp lau. Hắn không dám nhìn thẳng thái hậu, khước mắt chỉ liếc thấy một đôi bàn tay trắng nõn chậm rãi mở hộp gỗ ra, sau đó liền ngừng lại.

Ai cũng không ngờ được, mặt trên tấm tuyết tiên tinh xảo, vẫn nhả chỉ viết vồn vện năm chữ: Nương nương, ta cứng rắn.

Diệp Huyền cầm tuyết tiên trên tay không khỏi xấu hổ nghĩ nếu Tiêu Diệp đang đứng trước mặt mình, hắn nhất định sẽ vô lại ôm thất lưng nàng, cọ cọ bên cổ nàng. Xứ tiểu tử này, bây giờ là thời gian xử lý triều chính, hắn thế nhưng... Thế nhưng trong đầu hắn chỉ nghĩ đến loại chuyện này!

Nhưng trên mặt nàng cũng không tự giác mà đỏ bừng, trong phòng toàn bộ cung tì, nội quan đều cúi đầu, không ai nhìn thấy hai má Diệp Huyền đỏ ửng, nhưng nàng cũng làm ra vẻ trấn định ho khan một tiếng, kêu Tầm Hương lấy ra văn phong tứ bảo.

Một lúc lâu sau, cung tì bên người thái hậu đưa lại hộp gỗ cho nội quan, nhẹ giọng dặn dò: “Cầm về phục mệnh quan gia.” Tiểu nội quan mơ mơ màng màng ôm hộp gỗ chạy về Hội Ninh điện, Tiêu Diệp mở ra tuyết tiên, trên mặt giấy dường như còn lưu lại một chút hương thơm từ ngón tay Diệp Huyền, phía dưới năm chữ mà hắn viết, là hai chữ viết theo thể chữ Khải thanh nhã, nhỏ nhắn-Hạ lưu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 18

Tiểu nội quan, cúi đầu nghe thấy quan gia cười khẽ một tiếng. Tiếng bút lông viết lên mặt giấy phát ra tiếng sần sật nho nhỏ, Tiêu Diệp vừa viết, trên khước môi cũng không tự chủ mà cong lên. Lại thêm một tờ tuyết tiên được đưa đến trong tay Diệp Huyền, chữ Tiêu Diệp viết vô cùng đẹp, nét chữ sắc nhọn, hạ bút nhanh như gió, ngay ngắn thẳng hàng. Người ta nói là nét chữ nét người, trước mặt người khác hắn vĩnh viễn trưng ra bộ mặt ôn hòa khoan dung, chữ viết lúc này vẫn lộ rõ tài năng. Lúc trước Diệp Huyền vẫn chưa biết, hiện tại nghĩ lại, tâm tư tiểu tử này thật sâu nha.

Hắn luôn được người ta khen ngợi, lúc hắn còn là hoàng tử, mỗi năm có cung yến, thân thể Cảnh Tông suy yếu, phúc tự ban cho triều thần đều giao cho các vị hoàng tử viết. Cảnh Tông xem trọng nhất ai, sẽ ban thưởng cho người nọ chữ của Cửu hoàng tử viết, nhóm triều thần cũng lấy việc được ban thưởng này làm vinh dự.

Nhưng chữ viết đẹp nhất kinh thành bây giờ lại dùng để viết lời nói dâm mỹ, tuy Tiêu Diệp viết lưu loát nghiêm trang, nhưng tóm lại là cả đoạn chỉ có một ý. Cầu Diệp Huyền thương cho hắn cái tiết khó trong người, để hắn dùng thư giải dục vọng, miễn cho cái kia cứng rắn khó chịu.

Diệp Huyền vừa thấy, ngay lập tức vò tờ giấy quăng lên bàn. Trên mặt nàng nóng rất, cần môi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đem tờ giấy mở ra, đỏ mặt nhìn lại một lần.

Càng xem nàng càng thấy thẹn thùng, hai má đỏ bừng, đầu vú trướng lên, không tự nhiên vặn vẹo cơ thể, giữa hai chân một trận ngứa ran, nàng thề nhưng chỉ vì một tờ giấy trên mặt là từ ngữ khiêu khích mà động tình trước mặt cả một phòng cung tì, giữa hai chân là mảng ẩm ướt. Diệp Huyền thầm mắng bản thân vô liêm sỉ, Tiêu Diệp cũng không có ở đây, mà nàng còn phản ứng rõ ràng như thế, tưởng tượng nếu là nam nhân dùng thanh âm trầm thấp, dễ nghe ở bên tai nàng ní non, Diệp Huyền cảm thấy cả người mềm nhũn.

Nàng nghĩ rằng trách cứ Tiêu Diệp vài câu, ban ngày tuyên dâm, còn ra thể thống gì. Ngón tay nắm chặt bút lông nhỏ, cổ tay lại mềm nhũn không có chút sức lực. Nghĩ đến bản thân thân thể mẫn cảm, khô nóng không thôi, tiểu huyết ngứa ngáy khó nhịn, còn mặt mũi nào mà chỉ trích Tiêu Diệp, nàng suy nghĩ một lát, lại viết thêm hai chữ trên tuyết tiên, giao cho tiểu nội quan đưa đi Hội Ninh điện.

Tiêu Diệp mở hộp gỗ ra, mỉm cười nhìn hai chữ trên tuyết tiên “Vô sỉ”, nét chữ có chút hỗn loạn, chứng tỏ người viết tâm thần không yên. Hắn cảm thấy nên châm thêm chút lửa, liền viết một mạch sáu tờ tuyết tiên, lệnh tiểu nội quan cứ cách nửa khắc chung (chắc là 15p) lại đưa một tờ qua. Nội dung trên tuyết tiên hầu như toàn là giả bộ đáng thương, ủy khuất, nói bản thân cứng rắn có bao nhiêu khó chịu vân vân. Hoặc là rõ ràng khiêu khích Diệp Huyền, hắn còn có hứng làm thơ, từng câu từng chữ đều hương diễm triền miên, Diệp Huyền xem xong mà mặt hồng tai đỏ, đứng ngồi không yên.

Tiêu Diệp biết rất rõ tính cách Diệp Huyền, nàng có vẻ ôn nhu, nhưng kỳ thực rất cứng cỏi, nhưng khi đối mặt với đứa con do mình tự tay nuôi lớn, làm thế nào cũng không hạ quyết tâm được. Chỉ là phần cứng cỏi trong người nàng có chút điểm mấu chốt là tuyệt đối không thể đột phá. Nhưng Tiêu Diệp không vì thế mà tức giận, từ năm hắn mười lăm tuổi, mỗi đêm mộng xuân đều sẽ mơ về Diệp Huyền, Tiêu Diệp liền hiểu rõ rằng, cả đời mình đều thoát không khỏi tay Diệp Huyền. Nguyên vọng lớn nhất đời hắn chính là được ở bên cạnh người mà hắn tâm tâm niệm niệm.

Nguyên vọng này vừa nghe thấy thật đúng là phản nghịch, cuồng vọng, bọn họ một người là từ một người là mẫu, mối quan hệ này như một tầng gông xiềng nặng nề, đời này kiếp này không có khả năng ở cùng nhau. Nhưng Tiêu Diệp nghĩ, không quan hệ, cho dù Thân Phật cũng không chịu bảo hộ hắn, hắn dựa vào bản thân là đủ rồi. Diệp Huyền là thái hậu, vậy thử hỏi trong thiên hạ này người có thể ngày ngày kề cạnh thái hậu là ai, tất nhiên chính là chỉ có hoàng đế.

Ngoại trừ Tiêu Diệp, không ai biết rằng, năm hắn mười lăm tuổi liền lập một chí nguyện to lớn, bản thân nhất định phải trở thành hoàng đế, đến lúc đó hắn có thể danh chính ngôn thuận thân cận nàng, lại từng bước một đem nàng nắm trong tay. Hắn trừ tính bảy năm, tạo ra một thế cùng hoàn mỹ, không tranh không giành là một hoàng tử trăm mặc. Huynh đệ của Tiêu Diệp cho tới bây giờ chưa bao giờ đưa hắn vào hàng ngũ đối thủ cạnh tranh, Cửu lang? Nhắc tới cái tên này, bọn họ chỉ cười khinh miệt, hắn là người kém cỏi.

Lúc Cảnh Tông băng hà hắn thành thật canh giữ bên cạnh, khi thái tử Tiêu Thịnh đăng cơ làm đế, hắn khuyên nhủ Tiêu Diêu nhẫn nại trừ tính, mượn tay Tiêu Diêu châm ngòi ly gián quan hệ giữa ngũ hoàng tử Tiêu Dương cùng tân đế Tiêu Thịnh. Ngay tại lúc mâu thuẫn giữa hai người đạt tới đỉnh điểm, Tiêu Thịnh đăng cơ năm thứ hai, an phong năm đầu, phế cung chi biến bùng nổ. Tiêu Thịnh bị đâm chết ở Bắc Trung cung, Tiêu Dương xưng đế, ngày hôm sau liền bị phế.

Tiêu Dương chờ ngày ngồi lên ngôi vị hoàng đế ba năm, mà Tiêu Diệp cũng làm đệ đệ tốt của Tiêu Diêu ba năm. Hắn trung thành, tận tâm khuyên Tiêu Diêu nhẫn nại, nhẫn nại nữa không nên ở thời điểm thời cơ chưa chín muồi mà vội vàng chính biến, làm vậy mất nhiều hơn được. Cho đến khi Tiêu Diêu chết, vẫn luôn cho rằng Tiêu Diệp cùng mình là huynh đệ tình thâm. Nếu hắn nhẫn nại thêm một chút, sẽ không có loạn ngũ vương, khiến hắn mất mạng.

Đúng thế, trên thế gian này không ai có thể nhẫn nại như Tiêu Diệp. Trong thời gian loạn ngũ vương, nhóm huynh trưởng có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế của Tiêu Diệp đều chết sạch. Mà vì sao loạn ngũ vương lại phát sinh? Ngoại trừ Tiêu Diệp thì không có ai biết hắn đã thận trọng như thế nào, trợ giúp, thúc đẩy nhóm huynh trưởng này vào trận sát phạt đẫm máu này như thế nào.

Vận khí của Lỗ vương cùng Triệu vương tốt nhất, vì bọn chúng rất ngu xuẩn, mà mục đích của Tiêu Diệp đã sắp đạt được, hắn cũng lười làm bản tay mình.

Đứng trong đại điện Minh Cung, dưới chân hắn là chúng triều thần đang quỳ lạy. Nhưng ánh mắt của Tiêu Diệp lại xuyên qua tầng tầng lớp lớp rèm che, chỉ nhìn thấy bóng hình mơ hồ xinh đẹp ấy. Cuối cùng... Hắn cũng bắt đầu thực hiện nguyện vọng của mình.

Tiếng bước chân sạt đánh gãy hồi ức của Tiêu Diệp, tiểu nội quan lại một lần nữa nâng hộp gỗ bước vào Hội Ninh điện. Tiểu nội quan đã chạy tới chạy lui hơn mười vòng, cố gắng đè nén tiếng thở dốc, sợ thất nghi trước mặt thiên tử. Tiêu Diệp cầm lấy hộp gỗ, mặt mày như giãn ra, hắn thân nhiên nói: “Trời nắng gắt, Cao Thành Phúc, dẫn hắn đi xuống lĩnh thưởng.”

Cao Thành Phúc khom người thưa vâng, lại hiểu ý phát tay cho nội quan trong điện toàn bộ đề lui xuống. Cửa lớn nhẹ nhàng khép lại, Tiêu Diệp mở hộp ra, trong chiếc hộp tinh xảo chỉ có một cái tiết khổ đơn bạc ẩm ướt, bên trên thêu hai bông hoa hải đường, rất kiều diễm.

Tiêu Diệp cầm lấy tiết khổ đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, trên tiết khổ còn có một vệt ẩm ướt, khóe miệng hắn cong lên tràn ngập say mê, “Nương nương... A Huyền...” Trong điện yên tĩnh, vang lên tiếng nam nhân thở dốc dồn dập, bàn tay to phủ lên dương vật, cấp tốc, hung mãnh triệt động. “A... A Huyền... A Huyền...” Thanh âm Tiêu Diệp càng ngày càng si mê, càng ngày càng điên cuồng, hắn phác họa trong đầu nụ cười dịu dàng của Diệp Huyền, cuối cùng, gào nhẹ một tiếng, đạt tới cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 19

Ước chừng một lúc lâu sau, tiểu nội quan của Hội Ninh điện là đưa tới một cái hộp gỗ. Diệp Huyền theo bản năng nhận lấy cái hộp, lại ngay lập tức giống như bị phỏng đem hộp gỗ đặt cách lên bàn. Trong hộp là vật gì, nàng đã sớm đoán ra được. Nghĩ như vậy, hạ thân lửa lò phía dưới lớp váy dường như nóng lên một chút, từ trong tiểu huyết cũng phun ra một ít dâm dịch.

Vẩy lui nhóm cung tì trong phòng, nàng nhẹ nhàng mở ra. Quả nhiên, tiết khô thù hoa hải đường của mình đang nằm trong hộp. Tiết khô dường như ướt đầm, trên mặt còn có một cổ bạch trọc nhuộm ướt vải dẹt mềm nhũn, hương vị thuộc về tinh dịch của nam nhân đập vào mặt nàng. Diệp Huyền lần đầu tiên cảm thụ được hương vị này, chỉ cảm thấy là lạ, không tự chủ được mà liếm môi, trong miệng có chút khát...

Dưới tiết khô có thêm một tờ tuyết tiên, nàng mở ra nhìn, Tiêu Diệp đã thôi không khiêu khích nàng, tỏ vẻ ngoan ngoãn nói bản thân đã ăn no sẽ nghiêm cẩn xử lý chính vụ, hẳn còn thoải mái, nhân hạ bình phẩm tiết khô của Diệp Huyền-cái thù hoa hải đường này không đẹp bằng cái thù cá chép vàng bơi lượn.

Diệp Huyền âm thầm phi nhỏ hắt, không đứng đắn! Nàng xấu hổ đến mức muốn đem tiết khô này đi thiêu hủy, nhưng đến cùng vẫn là không bị được, đem cả hộp cất kín. Đợi chút, động tác của nàng bất ngờ khựng lại, nói đến tiết khô của bản thân, Diệp Huyền quả thật có một cái thù cá chép vàng bơi lượn. Nàng là thái hậu, cho nên từ ngoại sam đến nội y, cho tới bây giờ nàng cũng không để ý quá nhiều. Nàng có rất nhiều tiết khô, nhưng Diệp Huyền đối với cái thù cá chép vàng bơi lượn kia lại có ấn tượng sâu sắc, bởi vì cái tiết khô kia đã sớm không thấy tăm hơi. Nếu đã mất, có nghĩa là trong vòng mấy tháng vừa rồi nàng không có mặc nó, nhưng là... vì sao Tiêu Diệp biết nàng có một cái tiết khô như vậy.

Đêm đó, Diệp Huyền liền hỏi Tiêu Diệp vấn đề này.

Đầu tiên Tiêu Diệp ngẩn ra, tuy rằng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, nhưng Diệp Huyền liếc mắt một cái vẫn thấy trong mắt hắn có một tia khẩn trương. Tiêu Diệp vốn bất động như núi hôm nay là có biểu hiện thất thố như vậy, lại thấy hắn cố gắng nói sang chuyện khác, Diệp Huyền vẫn yên lặng nhìn hắn, đại ý nếu hắn không thành thật trả lời, bản thân liền cứ như vậy mà nhìn hắn.

Tiêu Diệp đương nhiên có thể linh hoạt tránh đi đề tài này, nhưng hắn không muốn làm Diệp Huyền thất vọng, nhưng hắn vẫn lo lắng không yên... Nếu, nếu nàng bởi vì biết sự thật mà chán ghét bản thân, kia nên làm cái gì bây giờ. Có lẽ là hạnh phúc trước mắt đến quá bất ngờ, quá mức mộng ảo, Tiêu Diệp lại vì một chuyện nhỏ như vậy mà lo được lo mất.

Diệp Huyền thờ dài, nàng là người như thế nào, đã sớm đoán ra được chuyện gì đã xảy ra, biểu hiện của Tiêu Diệp càng khiến nàng đau lòng. “Cửu lang.” Tuy có chút ngượng ngùng, nàng vẫn ôm lấy cổ Tiêu Diệp, ở bên tai nam nhân thổi khí, “Cái tiết khô kia... Có phải hay không bị người trộm?”

Tiêu Diệp thê lương đỏ mặt, chuyện hoang đường lúc thiếu niên đã giấu kín lại hiện lên rõ ràng trong đầu hắn. Từ khi hắn bắt đầu mộng tỉnh, nữ nhân vật chính xuất hiện trong mộng luôn chỉ có một. Tiêu Diệp ban ngày trong mắt Diệp Huyền là đứa trẻ nhu thuận, thuần lương, nhưng giữa đêm khuya, hắn cởi quần ra, trong đầu nghĩ phác họa hình dáng của Diệp Huyền, động tác trên tay cấp tốc giải tỏa dục vọng cuồng mãnh.

Hắn nhớ được ngày đó, nhóm cung tì thu thập đồ đạc trong cung Diệp Huyền, không cẩn thận là rơi một món đồ. Tiêu Diệp nhặt lên vừa nhìn thấy dưới háng liền rục rịch đứng lên. Đó đúng là cái tiết khô đã mất từ mấy năm trước của Diệp Huyền, thù cá chép vàng bơi lượn, vừa tinh xảo vừa đáng yêu.

“Không phải trộm.” Tiêu Diệp buồn buồn nói, “Là ta nhặt được.” Diệp Huyền buồn cười túm lấy vành tai hắn: “Vậy sau đó thì sao, đều là người nhặt được?”

Từ sau khi nhặt được tiết khô kia, Tiêu Diệp càng không thể vấn hồi. Hắn mỗi đêm đều dùng cái tiết khô kia phủ lên dương vật, trong miệng thì thảo gọi tên Diệp Huyền, thỏa mãn dục vọng rồi mới ngủ. Ngày ngày bị cọ xát, cái tiết khô kia bị rách. Tiêu Diệp ảo não mất mấy ngày, trong đầu vừa hiện linh quang, nương nương tất nhiên là có rất nhiều tiết khô, nếu bản thân trộm một cái...

Lúc đầu đúng là Diệp Huyền không có phát hiện, đợi đến khi nàng phát hiện bản thân bị mất rất nhiều cái tiết khô, thì đã qua hai năm kể từ lần đầu tiên Tiêu Diệp trộm tiết khô nàng. Sau khi Tiêu Diệp tròn mười bảy, lập phủ bên ngoài cung, kẻ trộm tiết khô trong Thừa Hương điện cũng biến mất, mà Diệp Huyền lại cho rằng là bản thân nhớ lầm, dù sao bên trong hậu cung to lớn này, nào có ai to gan lớn mật lấy trộm tiết khô của thái hậu.

Bây giờ, cái tên to gan lớn mật kia đang đứng trước mặt nàng. Diệp Huyền nhìn không được mà bật cười, trong lòng lại mềm nhũn thành một đoàn, cảm thấy Tiêu Diệp thật sự rất đáng yêu. Tiêu Diệp bị nàng cười đến độ thẹn quá hóa giận, nhếch khóe môi một cái: “Nương nương, số tiết khô ấy ta đều giữ lại, người có muốn nhìn lại không?”

Diệp Huyền đỏ mặt, nghĩ đến Tiêu Diệp đã từng dùng mấy cái tiết khô kia làm những chuyện hạ lưu, nàng hừ một tiếng: “Ta mới không muốn nhìn, huống hồ... Ta cũng không phải không có.”

“Nơi nào có?” Bàn tay to của Tiêu Diệp duỗi đến dưới váy nàng, đụng đến bắp đùi trơn mịn của nàng. “Nơi này cái gì cũng không có, không đúng...” Nam nhân hạ thấp giọng, “Ở đây có một cái miệng nhỏ nhắn, đáng thương hề hề học ra rất nhiều nước a.”

Tiểu hoa châu bị hắn kẹp lấy, Diệp Huyền liền mềm nhũn nằm trong lòng Tiêu Diệp. Nàng bị Tiêu Diệp ôm ngang lên giường, mê muội nhìn hắn cởi bỏ ngọc đới, cầm bảo, lấy ra cây gậy nóng hằm hạp áp lên người mình.

“Nói ta hạ lưu, vô si.” Tiêu Diệp cuốn lấy cái lưỡi thom tho của Diệp Huyền, “Nương nương, đêm nay Cửu lang sẽ khiến cho người hiểu rõ, cái gì gọi là

hạ lưu, vô sĩ.”

“Người này, đáng đồ từ...” Diệp Huyền rên rỉ, tiếng thờ dốc bị nam nhân nuốt vào trong miệng. Đêm, còn rất dài...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 20

Trời vừa sang thu, thời tiết trong kinh thành đã bớt nóng, hoàng đế nghỉ hè trên hành cung đã đến lúc phải về kinh.

Thiên tử xuất hành, xa giá nối đuôi nhau, hướng về một nơi. Vệ binh mặc áo giáp cầm khiên đi đầu dẫn đường, vệ binh cầm thương đứng san sát nhau theo sau, cấm quân nâng lên ngọn giáo hộ giá quanh xa giá. Đội ngũ chậm rãi di chuyển theo đường núi uốn lượn. Ngay chính giữa đội ngũ là hai cỗ xa giá vô cùng chói mắt, chiếc trước do sáu con ngựa cùng kéo, chiếc sau là bốn con, chính là xa giá của thiên tử cùng thái hậu.

Đường núi bằng phẳng, người đánh xe tài nghệ thành thạo, cho nên xe đi trên đường không chút xóc nảy. Tiêu Diệp ngồi bên trong buồng xe rộng rãi, phía trước là một cái bàn thấp, trên bàn còn có chậu churong mà hắn chưa phê duyệt xong. Giá bút, nghiên mực, cái chặn giấy... Văn phong tứ bảo không thiếu thứ nào, hắn đem bút son đuôi đến một cái đĩa đựng màu đỏ thẫm, trong đĩa không phải là màu chu sa thường dùng, mà là một thứ son thom ngào ngạt. Hắn viết lên giấy vài nét bút, đầu bút liền có chút khô ráp, Tiêu Diệp không đem bút son đuôi đến chỗ rửa bút mà cười nói: “Nương nương, mau thưởng cho ta chút nước a.”

Diệp Huyền ưm một tiếng, dưới ánh mắt nóng rực của Tiêu Diệp cố nén xấu hổ mở rộng hai chân. Nàng trần như nhộng, thân thể trần trụi xinh đẹp dựa vào bên ghế cạnh người Tiêu Diệp. Lúc này cặp đùi thon dài trắng như tuyết chậm rãi mở ra, liền để lộ ra đóa hoa nhỏ phấn phấn nộn nộn. Cánh gao gắt gao nhấp máy, hoa dịch thom ngọt theo hoa khẩu chảy ra, giống như nhụy hoa dính đầy sương sớm, vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Ai cũng không nghĩ tới được, trong xa giá của hoàng đế, thái hậu cùng hoàng đế đang ở cùng nhau còn trình diễn một màn hương diễm, dâm mỹ bậc này. Bàn tay Diệp Huyền nắm chặt chân gấm dưới thân, nhìn bút son kia chậm rãi duỗi đến nơi giữa hai chân mình. Đầu bút lông thô ráp tách ra bởi thịt khép kín, ở huyết khẩu họa vài vòng tròn rồi chậm rãi đâm vào tiểu huyết.

“Ân... Ngõ...” Nàng khắc chế không được tiếng rên rỉ, hàm răng cắn chặt miếng vải nhét trong miệng, mới khắc chế được tiếng rên rỉ tao mị đến tận xương không bật ra khỏi môi.

“Nương nương, người nên nhỏ tiếng một chút, nếu để người bên ngoài nghe được thì sẽ không tốt lắm.” Tiêu Diệp ung dung chuyển động bút son, ngồi bút thắm dầm dẫm thủy, ở trong hoa kính không ngừng xoay tròn.

Hắn càng nói như vậy, Diệp Huyền càng động tình khó nhịn. Nghĩ đến bên ngoài xe ngựa là vài trăm thị vệ hộ giá, bản thân cùng họ chỉ cách một tầng vách tường xe ngựa, chính mình thân thể lồ lộ bị con nuôi đùa bỡn. “Không cần...” Nàng nhỏ giọng cầu xin, bởi vì trong miệng bị nhét tiết khô, âm thanh mơ hồ không rõ, vừa như khóc lại vừa như nỉ non.

Hồ hạp Tiêu Diệp không khỏi nặng nề hơn mấy phần, thật sự là cái tiểu dâm oa câu nhân, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, còn thịt nơi khó gian lại này lên, hận không thể ngay lập tức cắm vào tiểu tào huyết của Diệp Huyền, không đem tiểu tào huyết kia phá nát quyết không bỏ qua. Hít sâu một hơi, Tiêu Diệp đem bút son rút ra. Giữa ngòi bút cùng huyết khẩu kéo ra một đường chỉ bạc dâm mỹ, trong hoa huyết phát ra một tiếng ba nho nhỏ, trêu chọc Tiêu Diệp kém chút nữa không nhịn xuống được.

Thấy Tiêu Diệp muốn nhào lên, Diệp Huyền vừa thờ dốc vừa nói: “Ngươi nếu là... Nếu là hiện tại sáp vào, đã có thể tính... Thua cuộc.”

Tiêu Diệp ngừng lại, oán hận nhìn Diệp Huyền một lúc, mới miễn cưỡng áp xuống dục vọng đang bùng bùng phẫn chấn trong cơ thể: “Tốt, đây chính là người tự tìm, nhìn xem chúng ta ai nhịn không được trước.”

Diệp Huyền trầm nghĩ, dục vọng nam nhân so với nữ nhân tất nhiên là mạnh hơn, nàng không tin Tiêu Diệp có thể nhẫn nhịn hơn mình. Tình thế giữa hai người bây giờ là một hồi đánh cuộc. Nếu Tiêu Diệp nhịn không được mà đem côn thịt cắm vào tiểu huyết của Diệp Huyền trước, thì tính là hắn thua. Nếu Diệp Huyền bị Tiêu Diệp đùa bỡn cao trào, liền xem là Diệp Huyền thua. Tiêu Diệp thua, ba tháng không được thân cận Diệp Huyền. Còn nếu Diệp Huyền thua, cũng trong vòng ba tháng, lúc ở trên người mọi chuyện đều nghe theo Tiêu Diệp.

Diệp Huyền biết rõ thủ đoạn tính sự của Tiêu Diệp cao siêu, lúc đưa ra điều kiện, còn bắt buộc Tiêu Diệp không thể chạm vào thân thể mình. Vốn tưởng rằng như vậy là thắng rồi, không nghĩ tới Tiêu Diệp cười như không cười lôi ra một cây bút. Diệp Huyền lúc đó còn mơ hồ không hiểu, đây là muốn làm gì?

Rất nhanh, nàng liền được thưởng thức sự lợi hại của cây bút kia. Nếu không phải Tiêu Diệp thương tiếc nàng, không dùng thủ đoạn quá mức kịch liệt, nếu không Diệp Huyền đã sớm tiết. Đương nhiên, nhìn cảnh đẹp trước mặt, Tiêu Diệp cũng khó nhẫn nhịn. Hai người cứ như vậy giằng co, đều khát vọng thân thể đối phương, nhưng chỉ vì một hồi đánh cuộc đành phải cật lực nhẫn nại.

Cảm giác được cán bút lạnh băng lại duỗi vào hoa huyết, cả người Diệp Huyền run rẩy, dĩ nhiên là không chịu nổi. Mị thịt trong hoa huyết ra sức hút chặt

cán bút, nhưng cán bút kia thật nhỏ, làm sao có thể thỏa mãn nàng. Ánh mắt Diệp Huyền không khỏi liếc về nơi khó hạ Tiêu Diệp, đáng tiếc nam nhân mặc quần áo chỉnh tề, chỉ thấy dưới bụng phồng lên một khối. Nàng không tự chủ phác họa ra hình dáng căn cốt thịt kia, bỗng thân thể cứng, quy đầu to như trứng vịt... Thật muốn cơn thịt nóng bỏng hung hăng cắm vào trong thân thể nàng, mỗi một lần đâm vào đều khiến linh hồn nhỏ bé của nàng muốn bay lên. Rất muốn... Hai mắt Diệp Huyền mê muội, rất muốn thịt heo bông...

Tiêu Diệp cười môi cười, biết nàng sắp đến. Hắn đem ngòi bút thay đổi phương hướng, tìm được điểm quen thuộc trong hoa kính, cấp tốc đâm vào.

“Đừng!” Thân thể Diệp Huyền trong nháy mắt gần như muốn nhảy dựng lên, dưới thế tấn công không ngừng của Tiêu Diệp, ngòi bút cứng rắn nhiều lần dính đến chỗ nắn cảm nhất của nàng. Đầu lông tơ mỗi lần quét qua, liền giống như mấy trăm lần tra tấn ôn nhu. Cuối cùng, trong hoa tâm của nàng trào ra một cổ máu thối, trong tâm mắt mơ hồ, Diệp Huyền nhìn thấy Tiêu Diệp đem ngòi bút quăng đi, cấp bách đem thân thể mình áp lên.

“Người thua...” Giọng nói Tiêu Diệp khàn khàn, hắn nặng nề đem cơn thịt sáp vào... Bên ngoài xe ngựa cảnh thu hiu quạnh, bên trong xe ngựa cảnh xuân kiêu diễm đang lan tràn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 21

Bị Tiêu Diệp một đường đưa bốn trong xe, lúc trở lại Thừa Hương điện, ngay cả khí lực để nhắc chân Diệp Huyền cũng không có. Xiêm y lỏng lẻo khoác loạn lên người, cả người nàng trải rộng dẫu tay dẫu hôn. Giữa hai chân dính dính, hỗn hợp máu thối cùng bạch trọc. Dọc đường đi, căn cốt của Tiêu Diệp cũng không có rút ra khỏi hoa huyết Diệp Huyền.

Nàng bị ép buộc khóa ngồi trên bụng Tiêu Diệp, bị hắn uốn thẳng thắt lưng hung hăng trừu sáp, hai chân khoát lên vai hắn, nhìn cự vật đỏ đậm ở hoa khẩu ra ra vào vào. Thậm chí cục huyết tinh xảo cũng bị ngón tay Tiêu Diệp chơi đùa một phen, Diệp Huyền không thể không nhếch cao miệng, cơn thịt trong tiểu huyết càng thêm cuồng mãnh trừu sáp, tuyệt nhiên bị một bàn tay to lớn tàn sát bừa bãi. Bởi vì trong miệng bị nhét tiết khô, tiếng rên rỉ cùng nước nở mới không bị tràn ra ngoài.

Sau khi nàng quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, trong mê man vẫn cảm giác được Tiêu Diệp dùng sức chà đạp đầu vú nàng, lại vui đầu nơi hoa cốt từng ngậm từng ngậm nuốt xuống máu thối. Sau đó còn nhét cơn thịt vào trong miệng nàng, nàng theo bản năng liền hút lấy, một hồi lâu sau, tinh dịch nóng bỏng mạnh mẽ bắn ra, bị nàng nuốt hết vào bụng không sót một giọt.

Trong miệng tựa hồ còn lưu lại hương vị tinh dịch của hắn, Diệp Huyền ngậm trong dục dừng, hai gò má ửng hồng, cũng không biết là bị hơi nước nóng hun đỏ, hay là nhớ lại hình ảnh máu loạn hoang đường kia mà thẹn thùng không thôi. Lúc nàng tắm không thích có người bên cạnh hầu hạ, trong căn phòng to lớn chỉ có mình nàng. Nàng một mặt không yên lòng chà xát thân thể, một mặt nhìn quanh bốn vách tường bản khoản, rốt cuộc thì cửa ngầm bị Tiêu Diệp giấu ở đâu?

Nghĩ đến thời điểm bản thân không biết chuyện, thân thể đã sớm bị Tiêu Diệp nhìn lên, Diệp Huyền liền xấu hổ. Hơn nữa Tiêu Diệp nhìn lên đã hai năm, bản thân lại chưa từng phát hiện ra.

Đây chính là nguyên nhân Diệp Huyền ép Tiêu Diệp đánh cược, đại khái là ngày tháng sống trên núi quá thoải mái, Tiêu Diệp nhất thời nhanh nhẹn nhanh miệng, nói ra lý do mình xuất hiện ở Khúc Thủy các đêm đó, thật ra hắn tính toán đi nhìn lên Diệp Huyền tắm rửa.

Hôm đó, sau khi yến tiệc kết thúc, Tiêu Diệp đã sớm say khướt đi đến ao ôn tuyền, trong lòng vừa động, liền lệnh cho Cao Thành Phúc đuổi toàn bộ thị vệ, người hầu ở quanh đây, rồi tự mình đi vào. Diệp Huyền quả đúng như hắn dự đoán, ngậm mình trong ao mắt nhắm dưỡng thần. Nhưng vì Tiêu Diệp thật sự đã quá say, trong đầu mê mải trầm trầm, liền nghĩ cảnh đẹp trước mắt là một hồi mộng xuân.

Mộng xuân như vậy hắn đã mơ nhiều lần, ở trong mộng, Tiêu Diệp một lần lại một lần giữ lấy thân thể Diệp Huyền, vì nghĩ cảnh trước mắt cũng là mơ, nên hắn hoàn toàn không đè nén dục niệm, liền nhảy vào trong ao ôm lấy Diệp Huyền.

Sau khi Diệp Huyền nghe xong, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, khó trách lần đó Tiêu Diệp thô bạo như vậy, hóa ra hắn tưởng là mình đang nằm mơ. Nàng hừ một tiếng: “Đừng tưởng chuyện này cứ thế mà cho qua, huống hồ...” Nàng dừng một chút, hiển nhiên là vì ngưng ngưng không chịu nổi, “Nhìn lên nữ tử tắm rửa, không phải điều mà một quân tử nên làm”

Tiêu Diệp hôn lên cái miệng nhỏ đang chu lên của nàng, trêu đùa: “Nương nương tốt của ta, ta không phải là quân tử gì gì đó.” Hắn hạ giọng, ở bên tai Diệp Huyền thì thầm, “Nhìn lên người tắm rửa, đó cũng không phải là lần đầu tiên.”

Diệp Huyền đầu tiên là giật mình sửng sốt, sau đó đỏ bừng mặt xấu hổ: “Người...”

Sau khi nói xong Tiêu Diệp có chút hối hận. Chuyện này cùng với chuyện trộm tiết khô của Diệp Huyền là giống nhau, đều là những chuyện hoang đường nhất hắn từng làm. Lúc đó Tiêu Diệp cũng ở trong Thừa Hương điện, mặc dù có địa lợi, nhưng cung ti hầu hạ bên người Diệp Huyền quá nhiều, Tiêu Diệp chỉ nhìn lên được có mắt lần. Sau này hắn xuất cung lập phủ, mấy tháng mới gặp Diệp Huyền được một lần. Tiêu Diệp ngày ngày ở trong vương phủ dạy võ tướng niệm, thật vất vả vượt qua ba năm gian nan kia, đợi đến khi hắn ngồi lên đế vị, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận ở cung

một chỗ với Diệp Huyền.

Mệnh lệnh đầu tiên mà hấn ban ra sau khi đăng cơ, không phải là phong thưởng cho công thần, cũng không phải xử lý người có tội, mà là sai người làm một cái cửa ngầm nơi Diệp Huyền tắm rửa. Sau đó, mỗi khi Diệp Huyền tắm rửa, Tiêu Diệp liền tránh phía sau cửa, nhìn thân thể trắng nõn không mảnh vải che thân.

Tuyệt nhũ cao ngất của nàng, vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, tuyết đồn no đủ căng tròn như một trái đào mật, dù Tiêu Diệp miệng đắng lưỡi khô. Càng khiến cho Tiêu Diệp khó có thể tự giữ, là chỗ thần bí giữa hai chân nàng, hoa môi mềm mại, huyết khẩu thủy nhuận... Tiêu Diệp cấp tốc triệt động cơn thịnh nộ khó gian, cứ như vậy mà đạt tới cao triều trong lúc rình coi.

Tuy biết rằng Tiêu Diệp khó lòng kim nổi, nhưng Diệp Huyền vẫn tức giận. Không chỉ không cho Tiêu Diệp lên giường, liền ngay cả một chút hành động thân mật cũng không cho phép. Tiêu Diệp dỗ nàng mấy ngày, cuối cùng dùng kế khích tướng, Diệp Huyền mới đồng ý đánh cuộc với hấn. Vốn dĩ Diệp Huyền muốn khiến Tiêu Diệp thua, để hấn ăn chút đau khổ, không nghĩ tới lại đem bản thân đưa vào miệng sói.

Trong vòng ba tháng tiếp theo, nàng sẽ mặc cho Tiêu Diệp đùa bỡn. Trong lòng Diệp Huyền vừa thẹn vừa sợ, lại có chút chờ mong khiến nàng kẹp chặt hai chân, chậm rãi ma sát. “Cửu lang...” Nàng thấp giọng ní non, từ thân thể đến linh hồn của nàng đều đã luân hãm trong sự ôn nhu của nam nhân, chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 22

Tháng mười này là sinh thần của Tiêu Diệp, một năm thanh bình lại sắp qua đi, sau đó hai tháng, Tiêu Diệp đã đăng cơ tròn ba năm. Ba năm, đối với một vị tân đế mà nói là một con số có nhiều ý nghĩa. Trong ba năm này, uy thế Tiêu Diệp ngày càng lớn, mà Đại Dận dưới sự thống trị của hấn đã bắt đầu có dấu hiệu của một thời thịnh thế.

Lễ bộ sáng sớm nay đã bắt đầu trình lên tấu chương chuẩn bị cho sinh thần của hấn, đúng lúc vài vị thừa tướng đều có mặt, Ngụy Nguyên tiếp nhận danh sách nhìn một lượt, vuốt râu cười nói: “Lễ bộ đúng là tận tâm.” Hấn có chút xúc động, “Qua tháng mười, quan gia liền đã hai mươi ba.”

Hấn tuy còn trẻ tuổi, nhưng xử lý triều chính không hề trục trặc. Vài vị thừa tướng cũng cảm khái, so với thiếu niên khí phách mà nói, bọn họ đều đã quá già nua.

Trịnh Niên Khoan ở bên nói: “Chỉ tiếc dưới gối hư không.”

Tương Khác ngồi trên ghế không nói chuyện, nghe được Trịnh Niên Khoan nói, mi tâm nhảy dựng. Chính sự đường đột nhiên yên tĩnh, tuy lời nói của Trịnh Niên Khoan không xuôi tai, nhưng đó đúng là điều lo lắng của nhiều người.

Tiêu Diệp cũng sắp hai mươi ba tuổi, nam tử bình thường tầm tuổi hấn, dưới gối đã sớm có nam có nữ, mà hấn ngay cả hoàng hậu cũng chưa lập. Không chỉ có như thế, hậu cung cũng trống rỗng, đừng nói là tần phi, vài năm nay, nghe cả một cái cung tì bị hấn lâm hạnh cũng không có. Nhóm triều thần cho rằng Tiêu Diệp đối với việc lâm hạnh cung tì không có hứng thú, nhưng làm cho người ta lo lắng là, hấn không gần nữ sắc, trong cung liền không có đứa nhỏ ra đời. Một hoàng đế không có con nối dõi, cho dù hấn anh minh đến mức nào, đợi khi hấn băng hà, Đại Dận lại có một phen biến loạn.

Triều thần trong đang đứng trong điện đều là người cũ của Cảnh Tông, đã trải qua cuộc chiến đoạt đích máu chảy đầm đìa. Cảnh Tông không giống với Tiêu Diệp, hấn có chín người con trai, nhưng chỉ vì không có con trai trưởng, liền gây ra cục diện loạn lạc năm năm. Mà Tiêu Diệp bây giờ đừng nói đến con trai trưởng, ngay cả một cái thứ tử hấn cũng không có, một khi hấn băng hà, cuộc chiến gió tanh mưa máu để tranh đoạt ngôi vị tôn quý nhất thế gian là điều khó có thể tránh khỏi.

Thấy mọi người không nói chuyện, Tương Khác buông ly trà trong tay xuống, thần nhiên nói: “Quan gia còn trẻ.”

“Đúng vậy.” Ngụy Nguyên vội nói, “Chư công ở đây gấp cái gì, quan gia vẫn còn trẻ.”

Nhất thời, không khí trong Chính sự đường có phần lung lay. Tương Khác thờ dãi trong lòng một hơi, đây không phải là vấn đề tuổi tác của quan gia, hấn nhìn ra được, thì những người khác cũng nhìn ra được, thiên tử căn bản là không đồng ý đại hôn.

Từ lúc Tiêu Diệp đăng cơ, có rất nhiều triều thần đề nghị hấn tuyển tú, làm phong phú hậu cung. Trong số những người này dĩ nhiên là có nhóm ngoại thích, nhưng đại hôn của hoàng đế, vốn là chuyện vì xã tắc thiên hạ. Không có trung cung, không có con trai trưởng, những việc này không chỉ khiến sau khi hoàng đế băng hà sẽ có nội loạn mà còn ảnh hưởng đến địa vị của thiên tử khi còn tại vị. Nhưng lúc đó Tiêu Diệp lại nói, tay chân ly hỏa, trong lòng hấn bi thương, không có tâm tư để ý mấy chuyện này. Việc này cứ thứ kéo dài xuống, thoáng chốc đã ba năm qua đi. Cho dù là bi thương có lớn đến đâu bây giờ cũng nên nhạt đi rồi.

Tương Khác hạ quyết tâm, mặc kệ Tiêu Diệp là vì nguyên nhân gì mà không muốn đại hôn, nhưng hấn không thể để thiên tử tiếp tục tùy hứng. Không nói đến là vì Đại Dận, chỉ vì bản thân Tiêu Diệp, hấn cũng phải khuyên nhủ thiên tử. Phải biết rằng, huynh đệ tì muội của quan gia có không ít người không

thành thật. Khó đảm bảo hoàn toàn bọn họ sẽ không lấy chuyện con nói đồng ra mà chỉ trích Tiêu Diệp.

Vừa vặn sau buổi triều, Tiêu Diệp lưu lại một mình Trương Khác để bàn chuyện, sau khi xử lý xong, Tiêu Diệp đang chờ Trương Khác lui ra ngoài, lão đầu nhí lại chỉnh chỉnh quan phục, hành đại lễ quỳ rạp trên mặt đất: “Bệ hạ, thần còn có một việc muốn bẩm tấu.”

Tiêu Diệp cảm thấy nghi hoặc, hần vuốt cằm nói: “Trương tướng làm gì thế, nói đi.”

Về mặt Trương Khác nghiêm túc: “Bệ hạ đã đăng cơ gần ba năm, trung cung đến nay vẫn vô chủ. Thần mỗi khi nhớ đến, trong lòng đều vô cùng lo lắng...”

Tiêu Diệp vừa nghe hần nhắc đến chuyện này, trong lòng cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, chờ Trương Khác nói xong, thần nhiên nói: “Trẫm đã biết chuyện này, nhưng hiện giờ chính sự bẽ bộn, chuyện này để sau lại nói.”

“Bệ hạ.” Trương Khác thấy thái độ Tiêu Diệp qua loa, vội nói “Việc lập hậu, là việc quốc đại sự.” Hần nhận ra được Tiêu Diệp mất hứng nhưng việc này không thể đề lâu thêm nữa, liền hết lời khuyên can Tiêu Diệp. Chỉ thấy sắc mặt Tiêu Diệp càng ngày càng đen, tay phải cầm cán bút như có như không gõ lên mặt bàn, cóc cóc cóc, trong lòng Trương Khác không khỏi lo sợ.

Đội Trương Khác nói xong, âm thanh cóc cóc cóc cũng dừng lại. Tiêu Diệp híp mắt, lạnh lùng nhìn Trương Khác đang quỳ gối phía dưới: “Việc nhà của trẫm khanh cũng muốn quản?”

Trương Khác biết lúc này Tiêu Diệp đang giận dữ, nhưng hần không thể lùi bước, nhìn thẳng Tiêu Diệp đồng dạng nói: “Bệ hạ nói lời ấy là sai rồi, bệ hạ là vua của một nước, bệ hạ lập hậu, hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, bệ hạ có con nối dòng, là chuyện liên quan đến giang sơn xã tắc, sao gọi là việc nhà được?”

Tiêu Diệp cười lạnh một tiếng, quảng ngồi bút xuống trước mặt hần: “Trương khanh nói thật hay, có phải hay không trẫm ngủ với nữ nhân nào, dùng cái loại tư thế nào, các người cũng cho rằng đó là chuyện liên quan đến thiên hạ, các người cũng muốn quản?”

Trương Khác sợ hãi: “Bệ hạ, oan uổng cho thần!”

Tiêu Diệp vung tay áo, xoay người bước đi.

Trương Khác bị ngữ khí kinh người của Tiêu Diệp tức đến ngã ngửa, hần đã là lão nhân, ôm ngực đứng một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, không ngừng than thở. Quan gia đến cũng vẫn là thiếu niên, tính tính ương bướng như vậy, chỉ sợ cho dù triều thần có hợp lực khuyên can cũng vô dụng. Hần không khỏi nghĩ tới thái hậu, quan gia cùng thái hậu tình cảm thâm hậu, nếu thái hậu khuyên nhủ, có lẽ quan gia sẽ nghe lọt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 23

“Thập nhất nương, con nên khuyên nhủ quan gia.” Một nữ nhân đẹp đẽ, ung dung ngồi phía dưới Diệp Huyền, nhờ chăm sóc kỹ lưỡng mà nhìn bà không có điểm nào giống lão phụ nhân đã gần năm mươi. Phụ nhân này đúng là mẫu thân của Diệp Huyền, Hạ Quốc phu nhân Quách thị. Thân phận ngoại thích khiến người Diệp gia làm việc luôn cẩn thận, chặt chẽ, nên Quách thị rất ít khi tiến cung thăm nữ nhi, lúc này nhân dịp sinh thần của hoàng thượng liền xin yết kiến, lúc này mẫu tử đang nói chút chuyện phiếm, nàng liền hạ giọng nói.

“Qua sinh thần này, quan gia đã hai mươi ba tuổi, người xem Đại Dận chúng ta có triều nào hoàng đế đã hai mươi ba tuổi mà chưa lập hậu.” Quách thị thờ dài, “Dưới gối quan gia đến nay vẫn hư không, thật khiến người ta ưu sầu.”

Diệp Huyền vừa nghe Quách thị mở miệng, liền biết nàng muốn nói cái gì. Mấy ngày trước Trương Khác đã cầu kiến, cũng đề cập đến việc lập hậu. Trái tim Diệp Huyền giống như bị thả vào trong chảo dầu mà chiên, nàng đâu phải không biết lý do Tiêu Diệp không muốn lập hậu. Đã như thế, nàng làm sao có thể mở miệng khuyên can Tiêu Diệp.

“A nương...” Diệp Huyền do dự một lát, “Dù sao Cửu lang còn trẻ...”

“Trẻ chỗ nào?!” Quách thị bỗng nhiên kích động nói, “Trường tử của Triệu vương cũng đã mười hai tuổi!” Ý thức được bản thân thất thố, nàng hạ giọng xuống, “Thập nhất nương, a nương cũng là lo lắng cho con a. Quan gia tuy rằng vẫn còn trẻ trung, khỏe mạnh, nhưng nếu là... Nếu là ngày nào đó có gì bất trắc, người lại không có con, đến lúc đó chỉ có thể chọn con của Lỗ vương hoặc Triệu vương. Lỗ vương là người ngu xuẩn, nên thích hợp nhất chỉ còn có Triệu vương...”

Mà Triệu vương lại có tình đối với Diệp Huyền vô cùng không hợp. Sau loạn ngũ vương, triều đình muốn chọn tân đế. Diệp Huyền là thái hậu đương triều, trong việc chọn tân đế này, nàng là người có quyền lên tiếng nhất. Lỗ vương đã bị nhóm triều thần loại trừ từ trước, nên chỉ còn hai người là Triệu vương cùng Tiêu Diệp. Theo truyền thống, Triệu vương lớn tuổi hơn, ngôi vị hoàng đế đáng lý là truyền cho hần. Tuy tính tình hần tàn bạo, nhưng cũng không phải là không có năng lực. Nhóm triều thần liên chia làm hai phái, một phái ủng hộ Triệu vương, phái còn lại ủng hộ Việt vương, cuối cùng quyền

quyết định nằm trong tay Diệp Huyền.

Không cần nghĩ cũng biết Triệu vương hận Diệp Huyền như thế nào. Theo như lời Quách thị nói, nếu như Tiêu Diệp băng hà, hoàng đế vô tử, thì chỉ có hai phương án để giải quyết. Một là từ trong nhóm tôn thất chọn ra một người làm con thừa tự của Tiêu Diệp, rồi lập làm đế, nhưng hoàng đế tuổi còn nhỏ, không thể chủ trì toàn cục, xã tắc bất ổn. Phương án thứ hai là nhường ngôi cho huynh đệ của Tiêu Diệp, đến lúc đó Triệu vương đăng cơ, tuy rằng bên ngoài hẳn không thể bất kính với thái hậu là nàng, nhưng thủ đoạn ngầm làm sao có thể thiếu?

“Thập nhất nương.” Quách thị vô cùng thương yêu tiểu nữ nhi phải vào cung từ lúc còn nhỏ, nàng không khỏi rơi lệ nói, “A nương không muốn con rơi xuống kết cục giống như thái hậu Long Khánh tiền triều...”

Trong lòng Diệp Huyền chua xót, nàng nắm lấy tay Quách thị: “A nương, đừng lo lắng, con bây giờ sống rất tốt. Triệu vương không thuận phục... Biểu hiện có thật sự rõ ràng?”

Quách thị hừ lạnh một tiếng: “Cứ tưởng rằng Quan gia không biết, hẳn suốt ngày qua lại cùng nhóm dư đảng của phế đế, còn có Hồ Dương công chúa cũng không phải là người dễ đối phó.”

“Hồ Dương công chúa...” Diệp Huyền đã lâu không quan tâm đến chuyện triều chính, tuy biết Triệu vương đối với việc Tiêu Diệp thừa kế ngôi vị hoàng đế trong lòng không phục, nhưng không nghĩ tới dã tâm của hắn đã rõ ràng như thế, còn lui tới cùng Hồ Dương trưởng công chúa.

Cảnh Tông có chín trai bốn gái, trong đó trưởng nữ Bình An Trưởng công chúa cùng tam công chúa Chiêu Khánh đều bị cuốn vào loạn ngũ vương mà bỏ mạng. Thứ công chúa Tương Thành thân thể suy nhược, gia yến mỗi năm đều phải ăn nhân sâm mới có thể tham dự. Hồ Dương công chúa Tiêu Nga là tứ công chúa, cũng là nữ nhi được Cảnh Tông sủng ái nhất.

Tiêu Nga trời sinh tính tình kiêu ngạo, nàng là do Quý phi Ôn thị của Cảnh Tông sinh ra, kim chi ngọc diệp, lúc nhỏ cũng không ít lần khi dễ Tiêu Diệp. Cũng may nàng đối với quyền thế không có hứng thú, trong thời gian loạn ngũ vương không bị cuốn vào. Nhưng cố tình phò mã của Tiêu Nga lại là người của Chu vương, sau loạn ngũ vương, Chu vương thua trận bị giết chết, cả nhà Hạ gia cũng bị luận tội mưu phản mà xử trảm. Bởi vì Tiêu Nga là công chúa, Diệp Huyền liền làm chủ để nàng cùng Hạ Mại cùng cách. Tuy rằng không bị phán tội chết, nhưng chồng con của nàng đều đã bị chém đầu, trong lòng nàng hận ý với Diệp Huyền sợ rằng còn nhiều hơn sợ với Triệu vương.

“Hồ Dương là nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, thập nhất nương, con nên vì bản thân mà tính toán.” Trước khi xuất cung Quách thị vẫn tha thiết dặn dò, “Nếu không muốn lập hậu, thì chọn một nữ nhân sinh một đứa bé cho quan gia, người tự nuôi đứa trẻ đó, nửa đời sau cũng có nơi dựa vào.”

“Con đã biết, a nương.” Khi nói ra những lời này, Diệp Huyền cảm thấy cổ họng chua xót. Nàng thật sự muốn đi khuyên Tiêu Diệp sao, tự tay đem nam nhân mà mình yêu sâu sắc đẩy vào trong lòng nữ nhân khác. Diệp Huyền không sợ triệu vương cùng Hồ Dương công chúa trả thù, giả sử như Tiêu Diệp thật sự gặp bất trắc, nàng nghĩ, nàng cũng không muốn sống tiếp. Nhưng nàng nhớ lại lời của Tương Khác, Triệu vương rục rịch, còn có Triệu Niên Khoan luôn giúp đỡ dư đảng phế đế, nếu Tiêu Diệp không có con, sợ là để vị của hắn cũng lung lay.

Diệp Huyền còn đang do dự, ngày hôm sau, trong kinh thành liền nổi lên lời đồn. Quan gia chậm chạp không chịu lập hậu, không có nguyên nhân gì chính đáng mà là vì quan gia là nam nhân bất lực!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế 24

Lời đồn giống như lửa cháy lan trên đồng cỏ mà truyền khắp kinh thành, nếu nói không có người đứng sau xúi giục, Diệp Huyền không thể nào tin được. Nàng liền nghĩ tới Triệu vương, muốn kéo Tiêu Diệp xuống, không phải là hắn thì còn ai. Diệp Huyền cuối cùng cũng hạ quyết tâm, không thể để sự tình tiếp tục phát triển như vậy.

Nàng cùng Tiêu Diệp vốn là chuyện không thể, trong khoảng thời gian này ngày ngày ngọt ngào, cũng chỉ là nàng trộm được. Từ lúc nàng gả cho Cảnh Tông, thì nàng cùng Tiêu Diệp cả đời cũng không có khả năng. Nhưng nếu nàng không gả cho Cảnh Tông, thì cũng không thể gặp được Tiêu Diệp. Trong cuộc sống chuyện âm kém dương sai như thế này, cầu không được, bỏ xuống cũng không được, cũng quên không được. Nhưng nàng không thể không buông tay, cũng không thể quên.

Đoạn thời gian gần đây, chuyện triều chính bận rộn, Tiêu Diệp ngày ngày ở Lâm Đức điện, ngay cả thời gian tới thỉnh an nàng cũng không có. Đêm nay tiểu nội quan của Thừa Hương điện đi qua, truyền lời thái hậu thỉnh quan gia qua đó một lát, có việc cần thương lượng. Tiêu Diệp còn không biết lời đồn đãi nơi dân gian, loại sự tình này triều thần chỉ có thể gạt hẩn, làm sao có gan chủ động nói cho hẩn biết. Hẩn buông bút son, trong lòng cảm thấy vui sướng không thôi, xem ra Diệp Huyền là muốn hẩn.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến Thừa Hương điện, Tiêu Diệp vẫy lui cung tì, nội quan hai bên, thấy Diệp Huyền ngồi trước án tiền trầm mặc không nói, trong lòng nhất thời lộp bộp rơi xuống. “Nương nương.” Hẩn vươn tay muốn nắm tay Diệp Huyền, nhưng lại bị nàng né tránh.

“Cửu lang, người nên lập hậu.” Diệp Huyền thản nhiên nói, “Quốc gia không thể một ngày không có vua, người cũng không thể không có con nối dòng,

trung cung để trống đã lâu, đối với quốc gia là điều không nên. Ta đã phân phó xuống dưới, phàm là quan viên từ tứ phẩm trở lên có nữ nhi đủ tuổi liền tham gia trạch tuyến, người...”

Nàng còn chưa dứt lời, chợt nghe xoảng một tiếng. Tiêu Diệp vung tay hất đồ bình ngọc trên bàn, về mặt hẳn khác thường, nhưng khoe môi lại mang theo ý cười, trầm giọng nói: “Người muốn ta lập hậu?” Hắn lặp lại một lần, như là không dám tin tưởng, “Người muốn ta cưới nữ nhân khác?”

“Cửu lang...” Diệp Huyền cố nén cảm giác đau nhức nơi gò má, nàng cũng không biết bản thân rốt cuộc là muốn thế nào, tính tình vốn dĩ kiên cường, nhưng trước mặt Tiêu Diệp nàng lại yếu đuối như vậy. Nàng tuyệt đối không thể để nước mắt chảy xuống, hít sâu một hơi, cổ họng đắng chát, “Người vốn cần một người thê tử.”

Người cần một người thê tử, thiên hạ này cần một hoàng hậu, nhưng người đó không thể là ta.

Tiêu Diệp nhìn nàng, “Diệp Huyền.” Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng, hai chữ hẳn tâm tâm niệm niệm bấy lâu nay lại nói ra vào lúc này. Hắn bước từng bước tới gần Diệp Huyền, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của nàng, “Người có tim hay không?” Hắn hung hăng nắm chặt cầm Diệp Huyền, “Người đến cùng là có tim hay không?”

Ánh mắt hắn hung ác, bỗng nhiên thấp giọng cười: “Ta ở trong mắt người, có phải hay không là một tên ngốc? Nàng người, che chở người, vì người mà không cần ngôi vị hoàng đế, người lại muốn ta cưới nữ nhân khác...” Diệp Huyền mím môi không trả lời, nàng bị Tiêu Diệp khống chế, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

Tiêu Diệp nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, dưới tay là cần cổ trắng ngần yếu ớt. Trong nháy mắt, hắn thật muốn hung hăng bóp cổ nàng, để nàng biết bản thân có bao nhiêu đau đớn. Nhưng hắn đến cùng là không thể hạ thủ được, hắn yêu nàng đã bảy năm, nhưng ngay cả một chút cơ hội nàng cũng không chịu cho hắn, muốn đẩy hắn ra xa.

“Cửu lang...” Nước mắt trong mắt Diệp Huyền, cuối cùng cũng chảy xuống, “Chúng ta là không có khả năng...”

“Vì sao không có khả năng?” Tiêu Diệp bước bình nói, “Ta có thể không làm hoàng đế, người cũng có thể không làm thái hậu, chúng ta cao chạy xa bay, A Huyền...” Hắn nhẹ giọng, cơ hồ là cầu xin Diệp Huyền, “Cùng nhau rời đi, được không?”

Diệp Huyền lắc đầu, bọn họ rời đi, vậy triều đình làm thế nào bây giờ, giang sơn vạn dân nên làm thế nào. Diệp Huyền không thể làm người vô trách nhiệm như vậy, mắt thấy Đại Dận cuối cùng cũng sắp có ngày thái bình thịnh thế, nàng làm thế nào chỉ vì tư tình bản thân mà bỏ mặc dân chúng không để ý.

Nàng còn nhớ rõ sau khi Hiếu Thành hoàng hậu hoảng thệ, trong nhà muốn chọn người đưa vào cung. Lúc đó nàng mới mười lăm tuổi, tổ phụ gọi nàng vào thư phòng: “Thập nhất nương, trong nhà muốn người tiến cung, người có nguyện ý hay không?”

Làm sao có thể nguyện ý đây, một thiếu nữ mười lăm tuổi, đúng là độ tuổi đẹp nhất của người con gái, lại bị ép bước chân vào thâm cung giết người không thấy máu, đem cả cuộc đời mình cột với một lão nhân sắp chết. Hồi lâu sau, Diệp Huyền quý xuống đập đầu với tổ phụ, thanh âm mềm nhẹ mà kiên định: “Trong nhà sinh ta nuôi ta, cho ta cầm y ngọc thực, an bình không lo, ta sao mà không hiểu, đó là nhờ tổ tiên dùng máu chinh chiến mà được, phụ huynh ngày ngày tranh đấu trên triều mà có. Bây giờ là lúc ta phải gánh một phần trách nhiệm, thập nhất nương cam nguyện tiến cung, đa tạ tổ phụ thành toàn.”

“Đưa trẻ ngoan...” Ánh mắt tổ phụ đầy phức tạp nhưng vẫn có nét vui mừng, “Người nhất định sẽ trở thành một hoàng hậu tốt, chỉ mong người không thẹn với tâm, không thẹn với cả thiên hạ này.”

“Cửu lang” Diệp Huyền vươn tay, vuốt ve gò má Tiêu Diệp, “Ta không muốn... thẹn với thiên hạ.”

“Vậy người tình nguyện phụ ta?” Tiêu Diệp chậm rãi buông tay Diệp Huyền, ánh mắt hẳn âm trầm, “Ta nên sớm biết...” Hắn giống như đang ní non, “Ta nên sớm biết...”

Diệp Huyền cảm thấy có một bàn tay đang nắm chặt trái tim nàng, Tiêu Diệp đứng nơi đó, nhưng trong thoáng chốc dường như nàng lại thấy được đứa trẻ mười năm trước, thần sắc mờ mịt đứng một chỗ, cô độc, đạm mạc bước từng bước ra ngoài.

Cho đến khi bóng dáng hắn biến mất trong đêm, Diệp Huyền mới ngồi sụp xuống ghế, đau khổ khóc thành tiếng. Cuối cùng, chính nàng là người chặt đứt tình yêu này. Từ nay đến lúc chết, đêm dài vắng vẻ, chỉ một mình nàng cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 25

Công chúa Hồ Dương có một biệt uyển ngoài thành, cảnh sắc như họa. Lúc này, nàng đang ngồi trong đình ven hồ, đối diện nàng là một nam tử. Người này ước chừng ba mươi, cao lớn uy mãnh, tuấn vĩ bất phàm, nhưng ánh mắt lại ẩn ẩn lệ khí, thoạt nhìn không dễ thân cận. Người này đúng là con trai thứ

bây của Cảnh Tông, Triệu vương Tiêu Quân.

“Thất ca, ngươi đừng chỉ biết uống rượu giải sầu.” Tiêu Nga sắc giọng, “Bây giờ thái hậu đang giúp cứu ca tuyền tú, xem ra hấn là muốn đại hôn.”

Tiêu Quân đem chén rượu dần mạnh xuống bàn, “Nếu không phải do ngươi sai người tung ra lời đồn này, cứu đệ làm sao có thể làm ra động tác này.” Hấn bắt mắt nói, “Ta đã sớm nói qua, có nam nhân nào nguyện ý nhận cái loại sỉ nhục này, cho dù hấn thật sự không được, cũng muốn vội vàng lập hoàng hậu để chứng minh bản thân không phải là không được.”

“Vậy thì sao.” Tiêu Nga nhàn nhã thưởng thức móng tay của mình, đôi mắt đẹp lưu chuyển, vô cùng quyến rũ. Tướng mạo người Tiêu gia đều vô cùng tốt, Tiêu Nga đã là mẹ của ba đứa trẻ, nhưng vẫn phong tình vạn chủng như trước, nàng dịu dàng nói, “Thừa dịp tuyền tú này chúng ta có thể đục nước béo cò. Ngươi chẳng lẽ không muốn ngồi lên vị trí kia? Bởi một chút chuyện nhỏ này mà rối loạn trận tuyến, thất ca, cùng đừng trách ta coi thường ngươi.”

“hừ.” Tiêu Quân hừ lạnh một tiếng, “Ta chỉ là oán giận vài câu.” Nhưng hấn đến cùng vẫn còn lo lắng, “Từ muội, thật muốn phát động vào ngày sinh thần của cứu đệ sao?”

“Ngươi đây là đang sợ sao?” Tiêu Nga nhún nhún mày, “Bây giờ mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông, phát động ngày đó, chính là để đem đế đảng một lượt bắt hết. Ngươi yên tâm, ta sẽ phái người xử lý cứu đệ, sẽ không để hấn mang phiền toái cho ngươi. Về phần thái hậu...” Nàng lạnh lùng cười, “Mạng của nữ nhân kia ngươi phải để lại cho ta.”

Nhìn khuôn mặt nàng ta tàn nhẫn, cay nghiệt, Tiêu Quân không khỏi âm thầm rùng mình một trận. Nữ nhân này đúng là ngoan độc, tuy rằng sau khi tạo phản người ngồi lên đế vị là hấn, nhưng hấn không thể không thừa nhận, trong chuyện mưu phản này, người chủ đạo là muội muội của hấn.

Rất nhanh đã đến tháng mười.

Diệp Huyền bận rộn không thôi, trước là tuyền tú sau là sinh thần của Tiêu Diệp, toàn bộ Đại Minh Cung tất bật thành một đoàn. Tuy rằng trước mặt người khác hai người vẫn như thường, nhưng Diệp Huyền cùng Tiêu Diệp đã lâu không có nói chuyện. Tiêu Diệp vẫn đến thỉnh an theo lệ thường, hai người đều phi thường ăn ý, một người ngồi ở ngoại điện, một người ngồi trong tam phòng. Tiêu Diệp uống hết một chén trà nhỏ, liền yên lặng rời đi.

Diệp Huyền thường xuyên mất ngủ, chỉ mới mấy tháng gần ngủ, nhưng nàng đã có thói quen nằm trong vòm ngực kiên cố, ấm áp an tâm mà ngủ. Tiêu Diệp đi rồi, Diệp Huyền liền nhìn chén trà mà hấn lưu lại mà ngẩn người, cứ như vậy mà hết một ngày. Vị trí hoàng hậu cũng đã có người thích hợp, Diệp Huyền đang phân vân giữa hai người nữ nhi của Ninh Viễn hầu cùng nữ nhi Chu thị Nam Dương, nàng nghĩ, bản thân chậm chạp không thể hạ quyết định, chỉ là vì còn tiếc nuối mà thôi.

Tầm Hương thấy nàng tâm thần không yên, người cũng gầy đi nhiều, nhìn không được khuyên nhủ: “Thái hậu, nếu trong lòng ngài thấy khó chịu, không bằng đi biệt cung giải sầu.”

Diệp Huyền thở dài: “Cũng tốt.” Không cần ngày ngày gặp mặt Tiêu Diệp, trong lòng nàng có thể sẽ không thấy khó chịu như bây giờ.

Vì chỉ ở lại biệt cung mấy ngày, trước ngày sinh thần sẽ trở về cung, Diệp Huyền liền đơn giản mọi thứ, chỉ dùng một chiếc xe giá đơn giản, nhanh chóng ra khỏi thành. Bây giờ là giữa thu, cả một vùng rừng núi sau biệt cung đều là sắc đỏ của Phong Diệp. Diệp Huyền ở lại biệt cung sáu ngày, không biết vì sao, trong lòng nàng lại thấy bất an mãnh liệt, dường như sắp có đại sự xảy ra.

Vốn dĩ muốn về cung trước sinh thần một ngày, nhưng Diệp Huyền thấy không yên lòng, nàng phân phó Tầm Hương thu dọn đồ đạc, Tầm Hương có chút kỳ quái: “Thái hậu, không phải là nói ngày mai hồi cung sao?”

Diệp Huyền còn chưa trả lời, từ ngoài cửa một tiểu nội quan lão đạo chạy vào, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp Huyền: “Không xong rồi, thái hậu! Trong kinh truyền đến tin tức, Triệu vương cùng Hồ Dương công chúa mưu phản, bây giờ đã phong tỏa hoàng thành!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cổ Đại. Đầy Ngã Hoàng Đế 26

Thanh Bình năm thứ ba ngày mùng bảy tháng mười, Triệu vương Tiêu Quân, Tiêu thị mưu phản, gọi là loạn Canh Dân.

Trong sử sách chỉ ghi lại một câu ngắn ngủi, nhưng ngày đó cũng là ngày dài nhất cuộc đời Diệp Huyền. Lúc đó vừa nghe tiểu nội quan nói xong, nàng không để ý người dưới khuyên can, một đường chạy như bay về hoàng thành, sau khi chạy tới ngoại ô kinh thành, mới biết được cửa thành đã đóng, không thể ra vào. Cách một cánh cổng thành cao ngất, dường như có thể nghe được tiếng đánh nhau kịch liệt trong thành. Thủ thành Thần Vũ quân tham tướng Cung Vũ cũng ngăn cản nàng: “Thái hậu, hiện giờ trong thành hỗn loạn, ngài vạn vạn lần không thể mạo hiểm đi vào.”

Trong lòng Diệp Huyền nóng như lửa đốt: “Tình huống trong thành đến cùng là như thế nào?! Không được, ta nhất định phải đi vào...” Nàng chưa bao giờ lo lắng như lúc này, “Cung Vũ, lập tức mở cửa thành!”

Cung Vũ quỳ sụp xuống: “Thỉnh thái hậu thứ tội, quan gia có lệnh, tuyệt đối không mở cổng thành.” Kỳ thực mệnh lệnh của Tiêu Diệp là, tuyệt đối không thể để thái hậu vào thành, để tránh phượng thể bị tổn hại. Nhưng Cung Vũ thật thức thời không nói như vậy, nếu không thái hậu lại càng sốt ruột.

Hai đội nhân mã cứ như vậy giằng co ngoài thành, Diệp Huyền nghe âm thanh hò hét trong thành dần giảm xuống, tim nàng dường như sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Tầm Hương thấy nàng mặt mày môi muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, liền thấp giọng nói: “Cung tướng quân, thể cục trong thành đến cùng là như thế nào?”

Phó tướng vừa chạy đến sắc mặt không tốt, trái tim Diệp Huyền lại như bị thít chặt. Nàng không dám tưởng tượng... Phản quân đã thắng? Vậy Tiêu Diệp đâu...

Phó tướng kia lớn tiếng nói: “Bẩm thái hậu, phản quân đã bị đánh bại, đầu lĩnh Triệu vương đã đền tội, chính là quan gia...”

“Quan gia như thế nào?!” Trong màn xe truyền đến một giọng nữ, vì quá hoảng loạn, mà thanh âm trở nên run rẩy.

“Quan gia bị trúng tên lạc của phản quân. Trọng thương bất tỉnh.”

#

Tôn Đình dẫn thái y từ trong nội điện nói đuổi nhau đi ra, cả tòa đại điện cực kỳ yên tĩnh, nhóm cung tì nội quan đều nín thở, bây giờ chỉ một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng vang.

“Như thế nào?” Phía sau bức rèm truyền đến một giọng nữ.

Tôn Đình cúi thấp người: “Thần đã thi châm, nhưng quan gia sốt sao không lui, ngũ tạng bị nội hỏa xâm nhập, vẫn là... không có dấu hiệu tỉnh lại.” Nói xong câu đó, hần đến thờ cũng không dám thở mạnh. Tuy giọng nói phía sau bức rèm vô cùng bình tĩnh, nhưng Tôn Đình biết, chỉ một chút sơ ý, bản thân liền mất đầu.

Thái hậu đã lâu không quản chuyện triều chính, thế nên rất nhiều người đã quên nàng, nàng nhìn như ôn nhu khoan dung, nhưng trong thời điểm loạn ngũ vương sát phạt quả quyết cũng không phải là giả. Trong khi quan gia hôn mê mưòi này, cả tòa kinh thành đã trải qua ba phen huyết tẩy.

Đầu tiên là đầu lĩnh phản loạn Triệu vương bị bêu đầu thị chúng, nam đinh cả nhà Triệu vương, bao gồm cả ấu tử ba tuổi của hắn, toàn bộ đều bị ban chết. Nữ quyến đều bị đẩy vào giáo phường, phong hào Triệu vương cũng bị tước, phế làm thứ dân. Tiếp đến là Hồ Dương công chúa, một ly rượu độc thưởng xuống, ngày xưa kim chi ngọc diệp liền hương tiêu ngọc vẫn. Mà ba người con trai của Hồ Dương công chúa, bao gồm phò mã thứ hai của nàng, cùng với thân tộc tham gia phản loạn của phò mã, người nên trăm thì trăm, nên lưu đầy thì lưu đầy.

Loạn đảng phế đế cũng bị nhổ tận gốc, đem đó binh bại, Trịnh Niên Khoan liền tự vẫn ngay tại nhà, nhưng Trịnh gia vẫn tránh không thoát một kiếp này. Trong Sùng Đức điện, thanh âm Diệp Huyền đậm đặc bình tĩnh: “Trịnh Niên Khoan, Trịnh Vinh, Trịnh Thế đều đoạt tước, nam đinh Trịnh thị xử trảm toàn bộ, nữ quyến ngoài năm mươi lưu đầy Lĩnh Nam, không được trở về, dưới năm mươi nhập vào giáo phường, tài sản kê biên tịch thu.” Đồng môn cũ của Trịnh Niên Khoan muốn vì hắn cầu tình, vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của thái hậu, liền không dám nói một chữ.

Thái hậu đang tức giận a, trên triều người người đều nghị luận. Suy cho cùng, quan gia đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, thái hậu ngày ngày ở trong Lân Đức điện chăm sóc, không ngủ không nghỉ, ban ngày còn phải lên triều thảo luận triều chính cùng nhóm triều thần, duy trì đại cục. Ngay đến Lỗ vương nhất gan sợ phiền phức cũng nhịn không được mà khuyên nàng: “Nuơng nuơng, thân thể ngài quý trọng. Nếu cửu đệ tỉnh lại, thấy ngài thân thể tiêu tụy, trong lòng cũng sẽ khó chịu.”

Diệp Huyền dưới sự hầu hạ của Tầm Hương miễn cưỡng ăn xong một chén cháo gạo tẻ, nàng dường như muốn cười, nhưng độ cong bên môi lại chưa xót, suy yếu: “Ta bây giờ... Làm sao có thể ngủ được.”

Chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu nàng liền hiện lên vẻ mặt của Tiêu Diệp. Hắn cầu xin nàng, hèn mọn, tuyệt vọng, dùng hết tất cả khí lực cùng tình cảm của hắn cầu xin nàng. Nhưng Diệp Huyền vẫn cự tuyệt hắn, Tiêu Diệp từng bước lùi về sau, hắn tựa hồ không dám tin, nhưng trong lòng lại rõ ràng, đây là nữ nhân mình yêu, một nữ nhân quyết tuyệt, vô tình.

Sau đó, bọn họ không nói với nhau thêm một câu. Nếu Tiêu Diệp không tỉnh lại, đoạn trí nhớ cuối cùng mà Diệp Huyền lưu lại cho hắn, là một hồi đau đớn tê tâm phế liệt.

“Cửu lang...” Diệp Huyền nhìn chăm chăm khuôn mặt Tiêu Diệp, nàng nghĩ, Tiêu Diệp chỉ là đang ngủ, có lẽ ngày mai, có lẽ hôm sau nữa, hắn sẽ tỉnh lại, ôm lấy nàng như lúc trước. “Cửu lang...” Nàng ní non, “Ta hối hận.” Nàng không có cách nào rời xa Tiêu Diệp, càng không thể nghĩ đến chuyện mất đi hắn, từ đây cuộc đời ngày ngày cô độc, “Tỉnh lại đi, chỉ cần người tỉnh lại, chúng ta liền cao chạy xa bay, vĩnh viễn ở cùng nhau...”

Diệp Huyền cứ chờ đợi như vậy, lâu đến nỗi nàng cảm thấy mình sống không nổi nữa, Tiêu Diệp hôn mê đã hai mươi ba ngày, hắn cuối cùng ở nằm trên giường bệnh mở mắt.

Khi đó Diệp Huyền đang ở Sùng Đức điện, Cao Thành Phúc thở hổn hển chạy tới: “Thái hậu! Quan gia, Quan gia đã tỉnh!”

Trong đầu Diệp Huyền ồng một tiếng, vui sướng, kích động, sống lại sau tuyệt vọng... Cảm xúc phức tạp khó phân biệt mãnh liệt như thủy triều, trước mắt nàng bỗng tối sầm, sức mạnh để nàng chống đỡ cho tới bây giờ đột nhiên tiêu tán, trong tiếng kinh hô của mọi người mềm yếu ngã xuống đất.

Nàng ngủ ba ngày ba đêm, đến sáng sớm ngày thứ tư, cuối cùng cũng tỉnh dậy. Tiêu Diệp ngồi bên giường nàng, thần sắc trên mặt vẫn tái nhợt, “Nương nương...” Hắn còn chưa nói được, nước mắt Diệp Huyền liền rơi xuống.

“Cứu lang, Cứu lang...” Nàng giống như đứa trẻ nhào vào lòng Tiêu Diệp khóc lớn, nắm lấy vạt áo hắn gào khóc, “Thực xin lỗi...” Diệp Huyền khóc nức nở, “Ta đáp ứng ngươi... Ta cái gì cũng đáp ứng ngươi.”

Tiêu Diệp vỗ nhẹ lên đầu nàng, hơi thở hắn ấm áp, phun lên tai Diệp Huyền: “Là ta có lỗi với ngươi.” Nam nhân cười chua xót, “Ta đã sớm biết Tiêu Quân, Tiêu Nga muốn làm phản, bọn họ vốn định phát động trong ngày sinh thần của ta, là ta... là ta phải người ở trong đó xử giục, muốn mượn cơ hội này...” Hắn dừng một chút, gian nan nói, “Bức ngươi nhượng bộ.”

Tiêu Diệp biết Diệp Huyền sẽ vì hắn mà mềm lòng, nếu Diệp Huyền vẫn cự tuyệt, hắn nên làm thế nào. Tiêu Diệp nghĩ, nếu như bản thân sắp chết, Diệp Huyền nhất định sẽ không quyết tuyệt như vậy. Cho nên hắn lấy mạng của hắn ra đánh cược, hắn đã thắng, nhưng bây giờ nhìn lại khuôn mặt tiêu tụy của Diệp Huyền hắn lại không chịu nổi.

“Ngươi trách có ta không?” Tiêu Diệp nhìn Diệp Huyền, hắn biết hành động của hắn có bao nhiêu hoang đường. Đây đúng là hành vi mà Diệp Huyền ghét nhất, ích kỷ vì ham muốn của bản thân, khiến nhiều trung sĩ vì hắn mà bỏ mạng, tổn hại thái bình của quốc gia. Nhưng Tiêu Diệp đúng là người như vậy, ích kỷ lại lạnh lùng, ngoại trừ Diệp Huyền, ngay cả bản thân hắn cũng không cần.

“Ngươi vì sao muốn nói cho ta biết?” Thanh âm Diệp Huyền nghe không ra vui buồn.

“Ta không muốn lừa dối ngươi.” Tiêu Diệp thấp giọng nói, cho dù nàng vì thế mà nổi giận với ta, ta cũng không muốn lừa gạt nàng.

Diệp Huyền yên lặng nhìn Tiêu Diệp hồi lâu, lâu đến mức trái tim Tiêu Diệp đều tuyệt vọng, nàng thở dài. “Đồ ngốc...” Diệp Huyền nhẹ nhàng ôm lấy hắn, “Thật sự là đồ ngốc.” Diệp Huyền nghĩ, đây chính là điểm mâu thuẫn của tình yêu đi, nàng không thể chấp nhận hành động của hắn, nhưng lại không thể không yêu hắn.

“Sau khi rời khỏi, chúng ta ẩn cư ở Giang Nam đi.” Tiêu Diệp nghe được Diệp Huyền ôn nhu nói.

Trong nháy mắt đó, hắn hoảng hốt cho rằng mình đang nằm mơ. Cho đến khi Diệp Huyền cầm tay hắn, hắn mới hoàn hồn gấp gấp nắm chặt tay nàng, dùng hết sức lực trả lời: “Được.”

Thanh Bình năm thứ tư tháng ba, Túc Tông cho triệu con trai Khánh Quận vương Tiêu Diễn, khen ngợi hắn là người thông minh trí tuệ, tài năng hơn người. Tháng năm, hạ phong Tiêu Diễn là Hoài Dương Quận công. Tháng tám, lập làm thái tử.

Thanh Bình năm thứ năm ngày mười bảy tháng sáu, Túc Tông vì bệnh cũ tái phát, băng hà. Ngày mười tám, thái tử theo di chiếu đăng cơ, Trương Khắc, Ngụy Nguyên, Tào vương Tiêu Thận, Lỗ vương Tiêu Hạo là đại thần phụ chính, thái hậu buông rèm chấp chính. Ngày mừng tám tháng bảy, thái hậu vì quá bi thương, hoảng thê trong Thừa Hương điện, thụy Quang Hiến.

Túc Tông Tiêu Diệp tại vị bốn năm, so với tiên hoàng chấp chính hơn ba mươi năm là quá ít. Nhưng nếu không có Túc Tông dẫn đầu, sáng tạo cái mới, có lẽ không thể có một thời thịnh thế sau này.

Sau khi Túc Tông băng hà mấy năm, có một người từng sống trong Đại Minh Cung nói đã gặp qua một đôi nam nữ có diện mạo giống Túc Tông hoàng đế cùng Quang Hiến thái hậu như đúc ở Giang Nam, trở thành chuyện cười một thời.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo

Thời tiết Giang Nam thật tốt.

Trong thành Vĩnh Châu rộn ràng, nhộn nhịp, một con thuyền rất lớn đang neo đậu nơi bến cảng. Con thuyền có ba tầng lầu, trên bong thuyền rộng lớn đến mức có thể cưỡi ngựa. Tuy Vĩnh Châu là thành có hệ thống sông ngòi, bến cảng lớn nhất trong nước, nhưng người dân ở đây cũng ít khi thấy được con thuyền xa hoa như vậy. Nam nữ già trẻ đi ngang qua đều dừng bước vây quanh con thuyền đó chỉ trỏ, bàn tán, nhưng cũng sợ hãi không dám tới gần.

"Đây chắc là thuyền của Huyền Nữ giáo." Giữa đám đông, một hán tử hào sảng thốt lên, hán tử này ăn mặc một bộ quần áo màu nâu gọn gàng, bên thắt lưng có đeo đoản đao, rõ ràng là người giang hồ. Đám đông người qua đường vốn còn tò mò vây quanh đó, lúc này vừa nghe hắn nói như vậy, ánh mắt nhìn về phía con thuyền tràn ngập sợ hãi cùng chán ghét.

"Vân kiệt thất kỉ" có ghi lại, hoàng đế chìm đắm trong thuật trong phòng của huyền nữ, tổ nữ, cái gọi là Huyền Nữ giáo, chính là tà ma ngoại đạo trong chốn giang hồ. Có tổng cộng 9 môn phái được gọi là tà ma, Huyền Nữ giáo không phải là giáo phái có thực lực mạnh nhất, nhưng lại là môn phái được người giang hồ bàn tán nhiều nhất, chưa nói đến chuyện khác, chỉ bởi vì nữ mao của nữ đệ tử trong Huyền Nữ giáo, cùng với loại võ công âm dương giao

hợp của giáo đã đủ để người ta bàn tán say sưa. Con thuyền này thả neo ở thành Vĩnh Châu, mục đích là chọn mua lô đỉnh cho đệ tử trong Huyền Nữ giáo.

Lúc này, một bạch y nữ tử tuyệt sắc dẫn theo hai hàng nam nữ đang bước lên thuyền. Liếc mắt nhìn qua thì thấy có khoảng hơn bốn mươi mấy người, tất cả đều có tướng mạo không tầm thường. Nữ tử lớn nhất tầm khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thậm chí còn có vài tiểu cô nương mười một tuổi. Nhưng nam tử đều là người trưởng thành, thân hình cao lớn, nhưng vẻ mặt lại có phần sợ hãi.

"Những nữ tử này chỉ sợ đều bị chà đạp a." Hán tử hào sảng đó thở dài, bởi vì giáo lý đặc thù, Huyền Nữ giáo hiếm khi thu nhận đệ tử theo cách thông thường, đệ tử trong giáo hơn phân nửa đều là bị lừa bán, hoặc là cô nhi lưu lạc bên ngoài. Hắn lại nhìn về phía hàng nam tử kia, trên mặt lộ rõ sự khinh thường, "Đường đường là đại trượng phu, vậy mà lại cam nguyện ủy thân nơi ma giáo, làm lô đỉnh cận bã, thật đúng là sỉ nhục thân phận nam nhi."

Huyền Nữ giáo chỉ có đệ tử nữ, muốn âm dương giao hợp, thì dương tử nơi nào đến? Dương chính là lô đỉnh trong Huyền Nữ giáo. Nam tử bước lên thuyền này đều là đi làm lô đỉnh cho Huyền Nữ giáo, mười người thì có hết chín người là tự nguyện, chỉ đáng thương cho những cô nương này, đi làm lô đỉnh cho đám cận bã này. Trên đời này có nhiều nam nhân sinh ra có túi da tốt, vào Huyền Nữ giáo, chẳng những có cảm y ngọc thực, mà còn có cơ hội cùng một đồng tử nữ điên loạn đảo phượng. Cho dù bị rút đi tinh khí, nhưng nhân sinh ngắn ngủi, tại sao lại không thỏa sức mà hưởng thụ? Cũng có những kẻ tiểu nhân biết nịnh nọt, được trưởng lão trong giáo coi trọng, từ đó trở thành nam sủng của trưởng lão, ở trên giang hồ cũng có thể làm một nhân vật có tiếng tăm.

Cho nên, hán tử hào sảng này mới khinh thường đám nam tử trên thuyền này. Hắn nói xong câu đó, một thanh niên mặc hắc y đi giữa bỗng khựng lại một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như bình thường, đi theo đội ngũ bước lên bong thuyền.

Tô Tuyền nội công thâm hậu, tai thính mắt tinh, hoàn toàn có thể nghe được lời nói miệt thị của hán tử kia. Hắn không khỏi cười khổ trong bụng, ta cũng không phải cam tâm tình nguyện đi làm lô đỉnh, thật sự là việc cứu người đã gặp tới độ lưu sém lông mày, không thể không đi vào hang hổ.

Trong Huyền Nữ giáo có một bảo vật, gọi là Lưu Ly đan. Tô Tuyền từng chịu một đại ân của Ân Tử An ở Giang Tà, hiện giờ ân nhân bị Bách Hoa phu nhân của Hồng lâu ám toán, trúng phải kịch độc, phải dùng Lưu Ly đan để kéo dài tính mạng. Tô Tuyền liền xung phong nhận việc, đi Huyền Nữ giáo đánh cắp giải được.

Vài năm nay hắn ở trên giang hồ cũng nổi danh là thanh niên tài tuấn, một tay kiếm pháp tuyệt diệu, được đồng đạo tặng cho tên hiệu "Vân Lôi kiếm". Tuy rằng hắn có võ công cao cường, nhưng Huyền Nữ giáo có không ít cao thủ, lại nằm ở trên biển, thủ vệ sâm nghiêm. Chuyến đi này của Tô Tuyền, thật đúng là vô cùng hung hiểm.

Suy cho cùng là ghé con mồi sinh không sợ cạp, trong lòng hắn cũng không quá sợ hãi. Hơn nữa kiếm pháp của hắn cao siêu, khinh công lại xuất chúng. Cùng lắm khi thấy tình thế không ổn thì bỏ chạy mất dạng, tìm cách khác. Sau khi cân nhắc xong, Tô Tuyền cũng không để ý đến đám đồng đảng chỉ tro xung quanh. Sau một tiếng hô lớn của người lái thuyền, con thuyền rời bến xuất phát.

Con thuyền chậm rãi rời khỏi thành Vĩnh Châu, bạch y nữ tử dẫn bọn họ lên thuyền cũng không thấy tung tích, mà lại xuất hiện một nam tử. Người này cực kì anh tuấn, nhưng ánh mắt vẫn đục, hơi thở nặng nề, Tô Tuyền vừa liếc mắt nhìn liền biết hắn đã mất tinh nguyên, đột tử là chuyện không sớm thì muộn, người này xem ra cũng là lô đỉnh.

So với nam tử trên thuyền vẫn chưa nhập giáo làm lô đỉnh, thì tử y nam tử này cũng được xem như là tiền bối. Trước tiên, hắn oán hận liếc mắt nhìn qua hai mươi mấy nam tử đang đứng trên bong thuyền, rồi mới âm trầm mở miệng nói: "Toàn bộ, nam nữ hai người một tổ phân ra hai bên trái phải mà đứng."

Đây là muốn làm gì? Tô Tuyền có chút không hiểu, những người khác hiển nhiên cũng như hắn, co quắp đứng yên tại chỗ, chỉ có vài người có quen biết nhau đứng tụm lại một chỗ.

"Nhanh lên!" Tử y nam tử quát lớn một tiếng, "Không muốn làm mồi cho cá ăn, thì tìm người mà đứng cho ta!" Một tiếng quát này của hắn dùng đến nội lực, một nam tử đứng gần hắn nhất liền kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người hoảng loạn, luồn cuống, trên bong thuyền loạn thành một đoàn, có người kéo lấy cô nương đứng gần mình nhất, có người thì đang tìm kiếm người nhìn thuận mắt mình. Tô Tuyền hơi nhíu mày, tại sao lại có cảm giác là lạ thế này? Trong lúc hắn đang suy tư, tay áo bỗng nhiên bị người khác kéo kéo. Hắn quay đầu thì nhìn thấy một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đang lo sợ nhìn hắn.

"Ta, ta..." Nữ tử này ngập ngừng, hai đầu lông mày Tô Tuyền nhíu lên, tiểu cô nương liền giống như bị dọa sợ, dùng thanh âm so với muỗi vo ve còn nhỏ hơn nói, "Đại ca ca, ta có thể đứng cùng huynh sao?"

Đại ca ca? Tô Tuyền dờ khóc dờ cười, hắn chỉ mới hai mươi tuổi, bị một tiểu cô nương kêu đại ca ca, chung quy vẫn cảm thấy là lạ. Thấy Tô Tuyền không đáp, tiểu cô nương mím môi, dường như có thể khóc ngay lập tức. Tô Tuyền đành phải nói, "Có thể, tại hạ là Tô Tuyền, không biết cô nương là..."

"Ta..." Tiểu cô nương vờ ve góc áo, nhỏ giọng nói, "Cảm ơn đại ca ca." Nàng nhìn Tô Tuyền cười một cái, tuy là vì khiếp sợ nên nhìn có phần miễn cưỡng, nhưng khiến khuôn mặt của nàng trở nên nhu hòa, uyển chuyển, hàm xúc, "Ta gọi là A Huyền, Tô ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 2

Tô ca ca... Vừa nãy không phải mới gọi đại ca ca sao, thôi bỏ đi. Tô Tuyền quyết đoán đem chuyện này quảng ra sau đầu, bắt động thanh sắc quan sát tử y nam tử. Nam tử này tự xưng là Nguyên Ung, lệnh cho người trên thuyền gọi hắn là Nguyên giáo đầu. Cách xưng hô này có điểm kì lạ, Tô Tuyền luôn bày ra bộ dạng tùy tiện, nhưng hành tẩu giang hồ, nếu không cẩn thận chỉ sợ hắn đã sớm chết cả tám trăm lần.

Nguyên Ung thấy mọi người đã chọn cặp xong, cũng không nói nhiều, phân phó tạp dịch trên thuyền đưa mọi người về phòng liền xoay người rời đi. Tô Tuyền cũng bước theo đội ngũ phía trước thì tay áo bị kéo lại, tiểu cô nương A Huyền nhìn hắn: "Tô ca ca, ta sợ." Nói xong, trong mắt liền dâng đầy nước mắt.

Tô Tuyền sợ nhất là trẻ con cùng với nước mắt của nữ nhân, hắn vội nói: "Đừng sợ." Nghĩ một chút, bèn ngốc nghếch vỗ vỗ lên vai tiểu cô nương, "Không có cái gì phải sợ, ngoan."

A Huyền khịt khịt mũi, "Tô ca ca sẽ bảo vệ ta sao?"

Đầu Tô Tuyền có điểm choáng váng, cô nương này có phải quá lệ thuộc vào mình không? Nhưng hắn vẫn gật đầu, "Ta sẽ, yên tâm đi." Nhìn dáng vẻ của A Huyền, có lẽ cũng là người đáng thương. Trừng trị kẻ ác, bảo vệ người yếu là quy tắc của nhân sĩ chính đạo, nếu thực có nguy hiểm, Tô Tuyền tất nhiên sẽ bảo vệ A Huyền, chẳng nể hà hắn cùng với cô nương này quen biết chưa sâu.

"Tô ca ca, huynh thật tốt." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của A Huyền lộ vẻ vui mừng, vốn dĩ nắm tay áo hắn bây giờ chuyển thành nắm tay hắn.

Tô Tuyền có chút xấu hổ, "Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân..." Hắn còn chưa nói hết, nhìn thấy A Huyền sắp khóc, đành phải đem nửa câu sau nuốt trở về. Từ bé đến giờ, Tô Tuyền cũng chưa từng nắm tay nữ hài tử. Nhưng trong lòng hắn cũng không có một chút ý niệm xấu xa nào, chỉ xem nàng như tiểu muội muội mà đối đãi. Cứ đi như vậy, liền tới phòng của hắn cùng A Huyền.

Tô Tuyền đẩy cửa ra, phòng không lớn, chỉ có một cái giường duy nhất. Đây... Hắn không khỏi nhăn mày, nghĩ đến đủ loại đồn đãi hoang dã của Huyền Nữ giáo, từ khi lên thuyền tới này, sự an bài này dường như có ý đồ gì đó...

Rất nhanh dự cảm của hắn đã được kiểm chứng.

Trời vừa tối, Tô Tuyền cùng A Huyền đều đã ăn cơm, hắn đem giường nhường cho A Huyền, còn mình thì khoanh chân ngồi đất điều tức, cửa phòng bị đẩy ra. Nguyên Ung dẫn theo hai nam tử đứng ngoài phòng, không nói hai lời liền bước vào, liếc nhìn A Huyền trên giường một cái: "Ngươi tới, đem y phục của nàng cởi ra." Thấy Tô Tuyền bất động, hắn hung hăng trừng Tô Tuyền một cái, "Còn không mau làm đi!"

"Hả?" Tô Tuyền ngây người, còi, còi, còi quần áo?!

"Hả cái gì mà hả!" Nguyên Ung không kiên nhẫn, "Ngươi tới làm lô đỉnh chẳng lẽ không biết quy củ của Thánh giáo?"

"Quy củ gì?" Tô Tuyền thật sự không biết có quy củ gì.

Một nam tử đứng sau Nguyên Ung cười nói: "Tiểu sư đệ, sư huynh hôm nay sẽ dạy cho ngươi, làm lô đỉnh cho Thánh giáo ta cũng không phải là ai cũng có thể làm. Điều quan trọng khi làm lô đỉnh là phải hầu hạ các vị sư tỷ muội trong giáo cho thật tốt, không dạy dỗ ngươi trước, nếu sau này ngươi làm các vị quý nhân mất hứng, mạng nhỏ liền khó mà giữ được."

Ý tứ trong lời hắn ta, Tô Tuyền đã hiểu rõ, chính là thuật trong phòng để hầu hạ nữ nhân. Khó trách mọi người đều gọi hắn là giáo đầu, hắn ta chính là người dạy thuật trong phòng cho mọi người. Về phần bắt Tô Tuyền cởi quần áo A Huyền, cũng là bước đầu tiên của thuật trong phòng.

Tô Tuyền liếc nhìn A Huyền một cái, nàng hiền nhiên cũng bị dọa sợ choáng váng. Thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn mím thật chặt, hốc mắt đọng đầy nước mà không dám rơi xuống. Đừng nói đến Tô Tuyền là người quân tử chính trực, phân rõ thị phi, cho dù là một nam tử tầm thường, nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của tiểu cô nương như thế này, cũng không thể ra tay a.

Tô Tuyền rất muốn hỏi Nguyên Ung, có thể không cởi sao? Nhưng đây rõ ràng là việc không có khả năng, hắn bắt động thanh sắc vận công, xem ra kế hoạch nguy trang thành lô đỉnh lên vào Huyền Nữ giáo không thể thực hiện được rồi, chỉ có thể chạy trốn. Trong lúc Tô Tuyền đang âm thầm vận công, chuẩn bị đánh một chưởng lên Nguyên Ung, thì có một tiếng gọi từ phía xa: "Nguyên sư huynh, Gian sư tỷ có chuyện gấp cần thương lượng."

Trên mặt Nguyên Ung vui vẻ, tà tà liếc nhìn Tô Tuyền một cái: "Thôi, hôm nay tạm tha cho con gà tơ này." Dứt lời, liền xoay người rời đi.

(gà tơ là xử nam đó!)

Tô Tuyền ghen hờn, gà tơ... Tuy rằng hắn đúng là gà tơ, nhưng cái tên bắt nam bắt nữ Nguyên Ung này làm sao mà biết. Hắn nhẹ nhàng thở ra, đi tới đóng cửa phòng lại. Thấy A Huyền còn ngây ngốc ngồi đó, hắn ngượng ngùng gãi đầu, "Cái kia, dọa đến ngươi rồi... Ta sẽ không làm cái chuyện cảm thù ấy đâu, nếu ngày mai bọn họ còn đến." Hắn ngừng lại một chút, "Ta liền mang ngươi chạy trốn."

A Huyền lúc này giống như mới bừng tỉnh, khóc lớn một tiếng, "Tô ca ca, huynh... Huynh đi gọi người Huyền Nữ giáo đến đây đi, ta có thể." Nàng giống

như đã hạ quyết tâm, nhắm mắt lại, cầm quần áo cời xuống. "Huynh, huynh cời quần áo của ta đi!"

Thân thể trắng nõn của thiếu nữ cứ như vậy bày ra trước mắt Tô Tuyền, tuy hắn đã xoay người đi ngay, nhưng vẫn nhìn thấy hai con thỏ nhỏ trắng như tuyết, còn có đầu vú phồng nộn của nàng.

"A Huyền cô nương!" Giọng Tô Tuyền có phần luống cuống, kinh ngạc, "Người nhanh đem quần áo mặc vào."

A Huyền không chỉ không có đem quần áo mặc vào mà còn chạy đến ôm Tô Tuyền từ phía sau, ô ô khóc lên, "Tô ca ca, ta đã nhận mệnh, ta biết bọn họ mua ta đến đây làm gì, nếu... Nếu như cho huynh, ta nguyện ý." Nàng nói xong, bàn tay nhỏ bé liền vươn tới, sờ lên háng Tô Tuyền.

Cả người Tô Tuyền cứng ngắc, nhưng vẫn phản ứng cực nhanh, bắt lấy cổ tay nàng. Trong nháy mắt, bỗng xuất hiện một tia hàn khí, Tô Tuyền nhận thấy không đúng, nhanh như chớp chế trụ mạch môn của A Huyền. Nhưng vẫn quá muộn, hai chân hắn mềm nhũn, quỳ gối xuống mặt đất.

"Người..." Thân thể hắn bắt đầu nặng nề, Tô Tuyền cố gắng chống đỡ, tê liệt ngã xuống đất. Chân khí trong người ngưng trệ, Tô Tuyền vội vàng bảo vệ tâm mạch, lại phát hiện ra không thể.

Cổ áo A Huyền mở rộng, cặp tuyết nhũ đáng yêu ưỡn ra, mỉm cười nâng cằm Tô Tuyền: "Tô thiếu hiệp, kể từ khi từ biệt nơi Giang Tả, người dường như anh tuấn hơn."

"Người, là, ai..." Tô Tuyền gian nan phun ra ba chữ.

"Người đã quên ta rồi hả?" Tiểu cô nương dẫu cái miệng nhỏ nhắn, "Đàn ông các người đều là kẻ bạc tình." Nàng trừng mắt nhìn hắn, "Ta là Diệp Huyền nha."

Diệp Huyền! Vừa nghe cái tên này, Tô Tuyền ngay lập tức nhớ ra, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, "Yêu nữ Thiên La giáo!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 3

Thiên La giáo là giáo phái có thực lực mạnh nhất trong ma giáo-vô lâm đệ nhất ma giáo. Trong giáo phái Thánh nữ Diệp Huyền năm nay mới hai mươi tám, là cao thủ tuyệt đỉnh trẻ nhất trong Thiên La giáo. Tuy Diệp Huyền tuổi còn nhỏ, nhưng hảo hán chính đạo chết trong tay nàng đã đếm không hết, có thể nói là yêu nữ giết người không ghê tay.

Tháng trước, Ân Từ An cùng Bách hoa phu nhân quyết chiến ở Giang Tả, lúc đó yêu nữ Thiên La giáo cũng có mặt, nhưng vì nàng đội khăn che mặt, Tô Tuyền vẫn chưa từng tận mắt nhìn thấy khuôn mặt nàng. Tô Tuyền cũng không thể nào ngờ được, chỉ một lần gặp thoáng qua ở Giang Tả, yêu nữ Thiên La giáo đại danh鼎鼎 từ nay về sau đối với hắn nhất kiến chung tình. Nhưng yêu nữ này không hề có kinh nghiệm tình trường, phương pháp duy nhất có thể nghĩ ra được là đem Tô Tuyền trói lại, bức bách hắn quy phục mình.

Vừa mới xuyên qua, Diệp Huyền biết được ý tưởng của nàng, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. May mắn mình xuyên tới sớm, nếu không để cho nguyên thân bắt trói Tô Tuyền lại, thì nhiệm vụ có thể sẽ thất bại.

Diệp Huyền phái thuộc hạ đi tìm hiểu, cuối cùng nàng biết được Tô Tuyền vì cứu Ân Từ An, phải nguy trang thành lô đỉnh lên vào Huyền Nữ giáo thám thính tin tức. Lô đỉnh muốn nhập giáo trước hết phải luyện tập thuật trong phòng, trong chốn giang hồ cũng

có không ít người biết. Lúc này nhìn thấy bộ dạng mờ mịt không hiểu gì của Tô Tuyền, chắc chắn là bị người ta hãm hại. Nhưng đối với Diệp Huyền mà nói, đây đúng là một cơ hội tốt để đẩy ngã Tô Tuyền. Cho nên nàng giấu giếm thân phận, nguy trang thành một cô nương bị lừa bán lên thuyền của Huyền Nữ giáo. Tiềm ẩn giả bộ ngây thơ, thuận lợi ám toán Tô Tuyền.

Lúc này Tô Tuyền cũng hiểu được chính mình sợ là bị bằng hữu hãm hại, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, không thiếu mỹ nữ phóng đảng, nhưng hắn từ trước đến nay vẫn giữ mình trong sạch, thường xuyên bị bằng hữu tốt nhất là Thẩm Tinh luôn phóng đảng không biết kiềm chế nhạo báng là con gà tơ thuần khiết. Lần này Thẩm Tinh khuyến khích hắn giả làm lô đỉnh lên vào Huyền Nữ giáo, ý đồ của tên này không cần nói cũng hiểu. Tô Tuyền không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi: "Thẩm Tinh, tên tiểu tử nhà người chờ đó cho ta!"

Lại nghĩ đến mình bị yêu nữ ma giáo ám toán, cũng không biết Diệp Huyền muốn dùng thủ đoạn gì đối phó hắn. Thật ra hắn đã rất cẩn thận, ngay từ đầu lúc Diệp Huyền kéo ống tay áo hắn, hắn đã bắt động thanh sắc tra xét một phen. Sau nhiều lần dò xét, xác định cô nương này bước chân bình thường, trong người không có nội lực, thân thể yếu ớt từ nhỏ, Tô Tuyền mới yên tâm. Nào ngờ thủ đoạn của Thiên La giáo quả nhiên là kì dị, cũng không biết Diệp Huyền làm thế nào che giấu một thân võ công tuyệt thế, lúc này dùng độc hạ gục Tô Tuyền.

"Diệp cô nương." Tô Tuyền trầm giọng nói, "Người muốn như thế nào?" Lúc hắn nói chuyện, cặp vú trắng nõn của nữ nhân lồ lộ dán sát trước mặt hắn. Tô Tuyền muốn nhắm mắt lại, nhưng vì tác dụng của độc được đánh phải lảng lảng nhìn thẳng vào cặp vú cao ngất. Hắn chỉ có thể cố gắng dời đi sự chú ý của mình, trong lòng không ngừng mặc niệm, ta cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nhìn không thấy...

Diệp Huyền cố ý nhích lại gần, cho đến khi đầu vú phần nộn đều dán đến bên miệng Tô Tuyền, nàng thưởng thức tóc mai bên mặt hấn, thản nhiên cười nói: "Yên tâm, Tô thiếu hiệp, ta không đến để tranh giành Lưu Ly đan với ngươi."

"Vây..." Tô Tuyền vừa mở miệng muốn hỏi vậy ngươi muốn tới làm gì, kết quả hấn vừa há miệng, môi mỏng quét qua quả anh đào nho nhỏ, vừa vận hôn lên đầu vú Diệp Huyền. Khuôn mặt Tô Tuyền đỏ bừng, vội vàng ngậm miệng lại.

Diệp Huyền cảm thấy trước ngực như bị điện giật, mặc dù nàng là yêu nữ ma giáo, nhưng khí chất không kinh (linh hoạt kì ảo) xuất trần, giống như tiên tử trong mây. Lúc này hai gò má ửng hồng, cặp mắt long lanh thủy quang, quả thật là quyến rũ vô cùng, mê hoặc lòng người.

"Tô thiếu hiệp, ngươi đợi không kịp?" Nàng dịu dàng nói, Tô Tuyền không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn Diệp Huyền. Hấn trời sinh mày kiếm mắt sáng, tuấn mỹ dương cương, đôi mắt sáng ngời con ngươi trừng lớn, thoát nhìn rất thú vị. Diệp Huyền nhìn không được bật cười, nàng vươn tay捏o mặt Tô Tuyền. "Được rồi, đừng nóng giận. Ta muốn thay Thánh giáo đến Huyền Nữ giáo lấy một thứ, đối với Tô thiếu hiệp không chút ác ý."

Tô Tuyền bĩu môi, biểu cảm đó giống như đang nói, không có ác ý mà ngươi còn hạ độc ta.

"Ta chỉ muốn hợp tác cùng ngươi." Diệp Huyền ôn nhu nói, "Chúng ta bây giờ đều ngồi trên thuyền Huyền Nữ giáo, nếu trốn đi lúc này, chẳng phải là thất bại trong gang tấc? Ta không muốn dây dưa với nam nhân khác trên thuyền, nhìn trái nhìn phải, chỉ có Tô thiếu hiệp tương đối tuấn tú, liền tìm ngươi để luyện thuật trong phòng. Đợi chúng ta vào được Huyền Nữ giáo, ta sẽ giúp ngươi trộm Lưu Ly đan, có được không?"

Thấy Tô Tuyền muốn nói, nàng hơi lùi ra sau một chút, Tô Tuyền mới nói: "Diệp cô nương, muốn lên vào Huyền Nữ giáo cũng không phải chỉ có một cách này, bây giờ ta trúng độc của ngươi, ngươi chắc chắn sẽ không đưa ta thuốc giải, ta có thể giúp ngươi một tay, ngươi cần gì phải dùng, dùng..." Hấn chân chữ, "Dùng loại biện pháp làm nhục trong sách của ngươi, huồng hồ, ta cũng không muốn nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của ngươi."

Hấn nói thật trịnh trọng, tuy mắt vẫn không dám nhìn Diệp Huyền, nhưng trong mắt trong suốt một mảng. Cái gọi là quân tử thẳng thắn vô tư, chính là như Tô Tuyền vậy. Diệp Huyền nói thầm, không dùng biện pháp này, ta làm sao đẩy ngã ngươi.

Nàng bỗng nhiên cười cười, ngón út vuốt nhẹ khóe môi: "Tô thiếu hiệp, thân thể của ta đã bị ngươi nhìn thấy, đầu vú cũng bị ngươi ngậm qua, còn nói gì mà trong sạch."

Gò má Tô Tuyền không dễ dàng gì thả lỏng ngay lập tức liền căng lên, hấn rất muốn nói, "Ta không phải là cố ý." nhưng lại cảm thấy bản thân quả thật là đuối lý, chỉ có thể nghẹn trong họng, không biết phải trả lời như thế nào.

"Hiệp khách chính đạo các ngươi không phải là suốt ngày giảng đạo lý sao." Diệp Huyền đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát trước mặt Tô Tuyền, "Bây giờ ta đã là người của huynh, huynh phải chịu trách nhiệm với ta." Dứt lời, nàng đem ngón tay đang mân mê trên đôi môi đỏ mọng của mình chạm nhẹ lên môi Tô Tuyền, nũng nịu gọi: "Trưởng công..."

"Diệp cô nương, thỉnh tự trọng!"

"Hừ!" Diệp Huyền hừ một tiếng, bắt lấy bàn tay Tô Tuyền đặt lên ngực mình, "Chẳng lẽ chàng sờ qua rồi lại muốn không thừa nhận? Trưởng công!"

Dưới tay là làn da nhẵn nhụi mềm mại, còn mang theo mùi thơm thoang thoảng. Diệp Huyền nắm lấy bàn tay Tô Tuyền, đè xuống năm ngón tay của hấn, cứ như vậy đem tuyết nhu yêu kiều cọ xát trong lòng bàn tay hấn. Tinh thể như vậy, đến La Hán hạ phàm cũng chịu không nổi huồng chi là Tô Tuyền là gà tơ đến cả tay của nữ nhân cũng chưa từng sờ qua.

"Ngươi mau buông tay ta ra!" Hấn gấp gấp nói, bụng dưới nóng lên như lửa đốt, tuy Tô Tuyền cố gắng đè nén dục vọng, nhưng vẫn bắt đầu phát hiện, nơi đó của mình đang nhanh chóng trưởng lớn, rất nhanh liền đứng thẳng đem đũng quần đỉnh cao thành một khối.

Diệp Huyền vui vẻ tươi cười, "Trưởng công..." Nàng vươn lưỡi liếm lên môi Tô Tuyền, bàn tay nhỏ bé sờ lên háng Tô Tuyền, cách mấy lớp quần áo nắm lấy ngiệt căn nóng bỏng kia, "Chàng cứng rắn."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 4

Vừa mới dứt lời, Diệp Huyền liền phát hiện côn thit trong tay lại trưởng lớn một vòng Tô Tuyền hiển nhiên cũng phát hiện ra, dưới ánh mắt cười như không cười của Diệp Huyền, hấn thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

"Đây là phản ứng vô thức của thân thể..." Một lúc lâu sau, hấn thật vất vả mới nghẹn ra được một câu như vậy.

"Vây trưởng công hôn cái vú ta cũng là phản ứng vô thức của thân thể?" Diệp Huyền cười nói.

"Ta đây có hôn của người, của người... Của người cái gì đó đâu." Tô Tuyền thật sự nói không được hai từ kia, chỉ có thể hàm hồ cho qua chuyện, "Ta là không cần thận đưng tới." Hân khụ một tiếng, "Người là nữ tử, dùng từ thô bỉ như thế, Diệp cô nương, như vậy không ổn."

"Vậy người hôn ngực của ta?" Diệp Huyền chớp chớp mắt.

"....." Tô Tuyền yên lặng nuốt xuống một búp máu, "Quên đi, chúng ta vẫn là không nên thảo luận vấn đề này, người có thể buông tay ra được không?"

Diệp Huyền chu miệng, "Không thể." Nàng không chỉ không buông mà ngược lại còn xoa nắn vật nọ. Tuy cách mấy lớp áo quần, nhưng Diệp Huyền vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của dương vật phía dưới. Nó vừa thô vừa dài, phần thân lỗ lổ không đều, theo động tác cao thấp của bàn tay nàng, từ trong lỗ mắt phun ra tiền tinh, đem quần của Tô Tuyền nhiễm ướt một mảng.

"Thoải mái sao, tướng công." Mái tóc dài của nàng buông xõa sau lưng, thân trên trần trụi. Nàng khóa gối trên đùi Tô Tuyền, giống như một yêu nữ phóng đảng, quyến rũ, quăng cho Tô Tuyền một nụ cười câu hồn nhiếp phách.

"Không, thoải mái." Tô Tuyền phải dùng hết sức lực toàn thân, mới nuốt xuống được tiếng rên rỉ đã vọt tới cổ họng, hân mãnh liệt thờ dốc, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Không thoải mái!"

Đáng tiếc thân thể hân lại bán đứng hân, Diệp Huyền vừa néo lên quy đầu, cây gậy lớn khí phách hiên ngang, bồng bồng phần chân liền hưng phấn nảy lên một cái, dường như muốn đâm rách quần. "Đại ngọc khẩu thị tâm phi." Diệp Huyền cảm thấy bộ dạng xấu hổ muốn chết này của Tô Tuyền thật sự rất đáng yêu, nàng vươn tay về vòng tròn trên ngực Tô Tuyền, lại tao nhã mở ra vạt áo Tô Tuyền, sờ lên cơ ngực của nam nhân.

Tô Tuyền tập võ nhiều năm, đáng người tốt quả thật là không cần phải bàn cãi. Hơn nữa vóc dáng hân cao ngát, bờ vai rộng, cánh tay dài, thắt lưng hẹp, nước da màu ong dưới ánh nến nhìn càng thêm khỏe mạnh. Bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyền chu du trên người Tô Tuyền, dừng lại trên hai quả đồ trước ngực.

"Người, người muốn làm gì?" Tô Tuyền nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, hân cảm thấy mình bây giờ giống như miếng thịt nằm trên thớt. Nhìn yêu nữ kia cười ôn nhu, ai biết trong lòng nàng đang nghĩ ra cách gì để giày vò mình. Tô Tuyền đến từng này tuổi, vẫn chưa bao giờ cảm thấy thật sự sợ hãi, cho dù gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm sinh tử, hân cũng bình thản không sợ. Lúc này đối mặt với cô gái yêu kiều này, từ đáy lòng lại cảm thấy lo sợ, bất an. Hân cảm thấy Thẩm Tinh nói đúng, chính mình thật sự không biết cách đối phó với nữ nhân, đặc biệt là một yêu nữ mê người như vậy.

Nàng cảm thấy hân thật sự rất đáng yêu, có lẽ nàng đã hiểu được, nguyên thân là yêu nữ mà giáo sư dĩ yêu Tô Tuyền, là bởi vì tính cách của hân thẳng thắn vô tư, ngây ngô quật cường. Đối với người sống trong cuộc sống âm u trầm ngập chết chóc như yêu nữ mà nói, Tô Tuyền giống như ánh dương ấm áp nơi chân trời, hân ăn oán rõ ràng, tung hoành phóng túng, tự do, tiêu sái như vậy Diệp Huyền vĩnh viễn không thể nào có được. Nhưng ở trong tình yêu nam nữ, hân lại ngây ngô trức trặc như thiếu niên, khiến Diệp Huyền nhìn không được muốn đùa hân, nhìn về mặt hân bây giờ, vừa trừng mắt nhìn mình, vừa cố gắng kìm nén.

Diệp Huyền cười khẽ một tiếng, dưới ánh mắt giận dữ đầy xấu hổ của Tô Tuyền, chậm rãi cúi người, ngậm lấy quả đồ trước ngực hân. Quả đồ mềm mại, bị cái lưỡi thom tho nhẹ nhàng mút lấy, hưng phấn mười phần mà cứng lên. Hân răng khẽ cắn lên đầu vú, bờ môi mềm mại hôn lên quầng vú, lưu lại một vết ướt át nóng bỏng. Diệp Huyền cố ý phát ra tiếng mút chặc chặc vang dội, nàng khóa gối trên bụng Tô Tuyền, cặp mông vênh đênh lên cơn thịnh Tô Tuyền. Nàng cảm thấy thoải mái, mông nhỏ không ngừng vận vẹo, cọ cọ khiến cả người Tô Tuyền như muốn bốc cháy, chỉ hận không thể đem Diệp Huyền đặt dưới thân, để tránh nàng tiếp tục tra tấn bản thân.

Không đúng, Tô Tuyền kinh hoàng, bản thân mình sao lại sinh ra ý nghĩ vô sỉ như vậy. Hân bỗng nhiên hiểu ra ý đồ của Diệp Huyền, yêu nữ này quả đúng là không có ý tốt!

Thấy ánh mắt Tô Tuyền từ nóng rực, mờ mịt trở nên tỉnh táo lại, lòng Diệp Huyền chùng xuống, xem ra Tô Tuyền đã sinh ra cảnh giác với mình. Không sao hết, nàng đã muốn là phải làm đến cùng, đốt lửa thêm một phen nữa cũng tốt. Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, cả người Diệp Huyền trở nên hưng phấn, nơi giữa đùi cũng phun ra một dòng nước nóng bỏng. Nàng muốn đoạt lấy nam nhân dưới thân này, muốn đến phát điên rồi. Tạm thời chưa nắm được tim hân, vậy đoạt trước thân thể hân cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 5

"Tướng công." Thiếu nữ ngẩng đầu, đôi môi mềm mại đỏ tươi của nàng sáng bóng ánh nước, lúc đôi môi đỏ mọng khép mở, kéo theo một sợi chỉ bạc đâm mỷ. Hai tay Diệp Huyền chống lên trước ngực Tô Tuyền, trượt từ trên bụng xuống gối lên đùi hân. Trước mắt nàng là cái "lều trại" cao cao, Diệp Huyền cỡi quần Tô Tuyền xuống, lộ dáng vẻ thật của "lều trại".

"Thật lớn..." Nàng nhìn không được mà nỉ non.

Hạ thân trắng trơn lồ lộ bày ra trước mặt yêu nữ, ngay cả hai bên tai của hân cũng đỏ rực lên. Lúc nghe được lời nói của Diệp Huyền, hân cảm thấy cả

người mình như bị thiêu đốt, "Yêu nữ, người mau dừng tay!" Hân hung tợn nói, "Người nếu... Nếu... Ta sẽ không bỏ qua cho người!"

"Nếu cái gì?" Diệp Huyền nhìn bộ dạng ngoài mạnh trong yếu của hân, nụ cười trên môi càng thêm quyến rũ, "Tướng công, chẳng lẽ chàng biết ta muốn làm gì chàng sao?" Thấy Tô Tuyền đỏ mặt không nói lời nào, nàng nắm lấy côn thịt thô to của hân, "Thì ra tướng công mặc dù là gà tơ, nhưng vẫn biết chuyện nam nữ nhà."

Tô Tuyền triệt để phát cáu, "Ai là gà tơ, người, người đừng kinh thường ta."

Diệp Huyền cười duyên một tiếng, bàn tay nhỏ bé vuốt lên ngực hân, "Vậy tướng công nói cho ta biết, trong tay ta đang cầm cái gì a?" Tô Tuyền không đáp, nàng cũng không thúc giục, ngược lại vươn cái lưỡi thơn thớt, liếm quanh môi một vòng hết sức mỉa mai, "Là thịt heo lớn của tướng công... Ta nói đúng không?"

Ba chữ đó vừa nhẹ nhàng phun ra, Tô Tuyền chỉ cảm thấy dưới háng tê dại, quy đầu hưng phấn nảy lên, thậm chí có dấu hiệu thất thủ bất tỉnh, hân vội vàng nhìn xuống, cố gắng khuyên nhủ nàng, "Diệp cô nương, người đừng làm như thế, ta đồng ý đáp ứng yêu cầu của người."

Diệp Huyền không thèm để ý đến hân, mà làm bộ tự hỏi, "Chẳng lẽ ta nói sai rồi? A..." Nàng liếc mắt nhìn Tô Tuyền, ánh mắt tràn ngập phong tình khiến cả người Tô Tuyền như nhũn ra, nàng chạm nhẹ lên quy đầu, "Đây là... Đại dương vật của tướng công."

Trong đầu nổ ầm một tiếng, Tô Tuyền cảm thấy mình không nghe thấy bất cứ điều gì. Khoái cảm mãnh liệt như thủy triều, lại giống như nham thạch nóng chảy dâng lên trong người. Hân cũng không phải chưa từng thủ dâm, lúc thân thể có phản ứng, hân cũng sẽ lấy tay thư giải một phen. Nhưng giờ khác này, tinh dịch mãnh liệt nhanh chóng bắn ra, Tô Tuyền lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác dục tiên dục tử. Mà Diệp Huyền vẫn chưa làm gì, chỉ dùng vài từ dâm mỹ tả ác, đã khiến hân quân lính tan rã.

Hân kịch liệt thờ dục, một lúc lâu sau mới thoát ra khỏi cảm giác sung sướng như rơi xuống đám mây. Yêu nữ vẫn khóa ngồi trên người hân, hạ thân chỉ còn môi vấy ngấn, vùng bụng bằng phẳng trơn bóng, thậm chí ngay cả nhũ phong cao ngất cũng dính đầy tinh dịch của hân. Cổ họng Tô Tuyền căng thẳng, dương vật vừa mới nhuyễn xuống đã nhanh chóng trương lớn, lại lần nữa đứng thẳng lên.

"Tướng công... Thật đúng là long tinh hổ mãnh." Diệp Huyền lấy một chút bạch trọc dính trên ngực, vươn đầu lưỡi liếm liếm. Không ngoài dự đoán của nàng, hô hấp Tô Tuyền càng thêm dồn dập, "Đại dương vật nhất định là trướng đến khó chịu đi." Nàng yêu thương vuốt ve côn thịt Tô Tuyền, "Tiểu khả ái, cái miệng nhỏ phía dưới của tỷ tỷ bây giờ còn chưa thể ăn người, thật sự có lỗi với người." Lời nói của nàng hết sức dâm mỹ, nhưng ngữ khí lại thiên chân vô tà. Phóng đảng cùng với hồn nhiên, càng khiến cho vẻ đẹp mâu thuẫn của yêu nữ càng đánh thẳng vào lòng người.

Tô Tuyền giống như con cá mắc cạn, hít vào thở ra từng ngụm, liều mạng cảnh báo chính mình không thể bị yêu nữ mê hoặc, dục niệm giống như con tằm ăn dâu.

"Nhưng không sao." Yêu nữ vẫn tiếp tục nói, nhẹ nhàng thổi một hơi lên côn thịt, "Cái miệng phía trên của tỷ tỷ có thể khiến người thoải mái, người có muốn thoải mái?" Nàng nhìn côn thịt, nhưng lời này là đang hỏi Tô Tuyền.

Tô Tuyền dùng ý chí kiên định nhất của mình, từ kẽ răng phun ra hai chữ: "Không! Muốn!"

"Nhưng mà ta rất muốn." Thiếu nữ mê mẩn cái miệng nhỏ nhắn, dịu dàng nói, "Ta rất muốn thịt heo lớn của của tướng công..." Nàng dường như cũng bị không khí dâm mỹ này rung động, một đôi mắt hạnh xuân tình nhộn nhạo, mờ mịt yêu mị. Nàng níu non cuít đầu, đem côn thịt nóng bỏng ngâm vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 6

Nàng cố gắng biểu hiện bản thân đối với chuyện nam nữ biết rất rõ, nhưng yêu nữ Thiên La giáo tiếng tăm lừng lẫy thực ra cũng không tiếp xúc với nam tử quá nhiều, càng không nói đến chuyện đem tính khí của nam nhân nắm trong tay, thậm chí là ngâm vào miệng. Bộ dạng vật này của Tô Tuyền tuyệt đối không đáng yêu, cả căn có màu hồng lông đen dày đặc, quanh thân nổi đầy gân xanh, nhìn có vẻ dữ tợn. Nhưng quy đầu to lớn lại rất thú vị, giống như đầu nấm lớn màu da, trên đầu nấm còn có lỗ nhỏ lúc khép lúc mở, còn có tiền tinh trong suốt phun ra.

Nhưng Diệp Huyền không thấy phản cảm, nàng hưng phấn nuốt vào côn thịt Tô Tuyền, chỉ là động tác trực trực, không đem côn thịt nuốt vào mà ngược lại còn có vài lần răng nanh cắn phải bồng thân, khiến Tô Tuyền đau đến mức hít phải một ngụm khí lạnh.

"Hừ." Thiếu nữ mất hứng đem côn thịt nhổ ra, oán hận véo lên quy đầu một cái, "Đều tại người, ai kêu người không có việc gì lại vừa dài vừa thô."

Tô Tuyền vốn dĩ đang ý loạn tình mê, cố gắng dùng hết sức lực toàn thân đấu tranh với dục niệm, vừa nghe thấy lời này, thiếu chút nữa ghen hờn, "Người nếu đã chán ghét nó, vậy để cho ta mặc quần vào?" Hân thử hỏi.

"Ai nói ta chán ghét nó." Diệp Huyền bĩu môi, bàn tay nhỏ bé lại nhẹ nhàng vuốt ve bồng thân, "Tỷ tỷ ngâm người rất sướng phải không, tiểu Tuyền?"

Nàng vừa nói xong, liền hà một hơi lên mặt côn thịt.

Tô Tuyền bị phản phát hiện, cái kia của mình chính là không chịu thua kém vô cùng phối hợp mà bắn đạn, thật giống như hòa vào với Diệp Huyền, chọc cho yêu nữ kia cười khanh khách không ngừng. Ta về sau không còn mặt mũi mà gặp người!

Hắn dường như đã quên, lúc đầu hắn bị Diệp Huyền ám toán, sau đó bị lột quần, chỉ sau một lúc bị Diệp Huyền khiêu khích đã bắn tinh. Muốn nói đến mặt mặt, mặt mũi của hắn đã sớm mất sạch trơn. Điều duy nhất khiến Tô Tuyền vui mừng là sau khi bắn qua một lần thời gian kéo dài của lần sau có chút khả quan, Diệp Huyền nắm lấy côn thịt của hắn chắc chắn hôn mút, giống như liếm cây kẹo, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải. Đầu lưỡi phẫn nộ lướt qua bông thân, mang đến một trận khoái cảm khiến Tô Tuyền run rẩy, tê dại. Liếm sắp được nửa canh giờ, Diệp Huyền cảm thấy cái miệng nhỏ đều tê cứng, cây gậy lớn của Tô Tuyền vẫn cứng rắn.

Yêu nữ lại mất hứng, vung tay quệt miệng, "Chán ghét, cái đồ xấu xa này sao còn không bắn." Khuôn mặt nàng giận dữ, "Tướng công, chàng bắn nhanh đi."

Tô Tuyền hự hự nghẹn một lúc lâu sau mới nói: "Ta, ta cũng không cố ý nén lại... Thật sự, không muốn bắn..."

"Ta mặc kệ." Vừa mới nãy còn là yêu nữ xinh đẹp mê hoặc lòng người, bây giờ lại tùy hứng giống như tiểu hài tử, nàng nhéo một phát lên quy đầu, nắm túi thịt của Tô Tuyền xoa nắn một phen, kết quả là căn côn thịt cứng rắn như thiếc không chút sứt mẻ, thậm chí còn trướng lớn một vòng. Diệp Huyền bức mình, Tô Tuyền là xử nam thuần khiết sao có thể kéo dài đến như vậy, chẳng lẽ kỹ thuật của mình không tốt? Nàng cảm thấy phải dùng biện pháp mạnh, mới không bị Tô Tuyền xem thường.

Tô Tuyền thấy trong mắt yêu nữ tràn đầy ý cười, còn lộ ra nụ cười không có ý tốt, "Tướng công, thịt heo lớn của chàng không ngoan, ta muốn hung hăng trừng phạt nó."

"Người muốn làm gì..." Giọng nói của Tô Tuyền tắc lại trong cổ họng, trong nháy mắt, trong đầu hắn hiện lên một loạt khổ hình, ví dụ như đem cái đó của mình bẻ gãy, hoặc là đem cái đó của mình cắt xuống, hoặc là đem cái đó của mình thiến đi...

"Đừng sợ, tướng công." Diệp Huyền ôn nhu an ủi hắn, thiếu nữ lại cúi người xuống, chẳng qua lần này không phải đem cái miệng nhỏ sát đến gần, mà là nâng lên cặp tuyết nhũ cao ngất, mượt mà của nàng, dùng khe rãnh thật sâu đó kẹp lấy côn thịt Tô Tuyền, thanh âm nàng mềm mại đáng yêu, "Liên phạt hắn... Ăn cái vú của tỷ tỷ đi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Án Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 7

Ánh nến chiếu xuống thân thể trắng nõn, mềm mại của thiếu nữ giống như được phủ thêm một tầng quang sáng nhu hòa, thất lưng của nàng càng thêm mảnh mai, tuyết nhũ càng nộn, hai điểm màu đỏ giống như nụ hoa nở rộ mượt mà, quyến rũ. Lúc này, hai khóa anh đào áp sát vào nhau, bàn tay nàng nâng lên bầu ngực mềm mại, bọc lấy dương vật của Tô Tuyền ở giữa cọ xát cao thấp. Đầu vú thỉnh thoảng cọ lên bông thân, làm cho hai khóa nhỏ nhỏ sung huyết càng thêm chọc người triu mến. Theo động tác của nàng, bầu ngực phập phồng lên xuống, cổ họng Tô Tuyền khô khốc, hận không thể đem bầu ngực đó chộp vào tay hung hăng chơi đùa một phen.

Tô Tuyền chưa bao giờ sáng khoái như vậy, cả người hắn mềm nhũn nằm ngửa trên mặt đất, cuối cùng đề nén không được mà bật ra tiếng hừ nhẹ. Tốc độ cọ xát của Diệp Huyền càng lúc càng nhanh, giọng nói của Tô Tuyền phát ra tan thành từng mảnh nhỏ: "Người, người mau dừng tay... Yêu nữ, dừng... Dừng tưởng rằng làm như vậy ta sẽ khuất phục... Có bản lĩnh thì người liền giải độc trên người ta, chúng ta... Ta sẽ làm thuộc hạ của người..."

"Tướng công." Thanh âm Diệp Huyền mềm mại như sắp chảy thành nước, "Chúng ta bây giờ không là đang làm như vậy sao." Nàng nói xong, ép chặt đầu vú giày vò mãi trên quy đầu. Mãi mãi hé ra hợp lại, mạnh mẽ hút lấy da thịt trên ngực Diệp Huyền, giống như có một cái miệng nhỏ đang hút lấy nàng, khiến nàng rên rí: "A, tướng công, cây gậy lớn của chàng thật xấu... Mút lấy đầu vú của người ta, quý chán ghét.... A... Ân a..."

Thanh âm của nàng mềm mại, dịu dàng, lúc này mang theo một chút nũng nịu, thờ dốc, nàng lại còn oán trách như tiểu hài tử, vừa phóng dăng vừa ngây thơ, khiến khóe mắt Tô Tuyền đỏ rực lên. Từ lúc Tô Tuyền mười sáu tuổi bước vào giang hồ đến nay, trời sinh khuôn mặt tuấn tú, đối nhân xử thế hào sảng, tiêu sái, đã câu dẫn không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ. Có nhiều loại nữ tử, có lớn mật không biết e ngại, có e lệ mảnh mai, nhưng không có baaf kị người nào giống như yêu nữ này, khiến hắn cảm nhận được cái gọi là mất hồn mất vía.

Tô Tuyền không ngừng cảnh cáo mình, đây là vì bây giờ đầu óc hắn không tỉnh táo, có nam nhân nào có thể chống đỡ được sự cảm dỗ như trước mắt? Không nói đến Diệp Huyền bây giờ cam nguyện cỡi quần áo hạ mình như giao cho hắn, cho dù nàng cái gì cũng không làm, cũng có một đồng lớn nam nhân nguyện ý quỳ gối dưới làn váy thạch lựu của nàng. Cho nên, tất cả đều là do dục vọng chi phối.

Sau một phen tự cùng cố tinh thần, hắn thật vất vả mới khiến dục vọng nguội đi một chút, nhưng vừa nhìn thấy hành động của Diệp Huyền lừa dục lại hùng hực cháy lên. Chỉ thấy yêu nữ kia đứng lên, chậm rãi cởi bỏ váy ngắn dưới hạ thân. Bây giờ trên người nàng chỉ còn một cái tiết khô, cái tiết khô đó thật mỏng, hai chân nàng mở lớn đối mặt với Tô Tuyền, khiến hắn không thể không nhìn thấy bôi thịt phẫn nộn dưới lớp lụa mỏng.

"Có đẹp không, tướng công?" Diệp Huyền vươn tay xuống xoa nắn nơi giữa hai chân, ngón tay ngọc đẩy ra cánh hoa khép kín như con trai ngọc, tuy cách một lớp vải, nhưng vẫn có thể thấy rõ ngọc châu ánh nhuận cùng với khe hở nhỏ hẹp. Tiểu ngọc châu dính nước sáng mượt, tròn bóng, từ trong khe hở nhỏ hẹp không ngừng phun ra chỉ bạc. Có một sự thật khiến Tô Tuyền càng thêm điên cuồng là tiểu mỹ nhân trước mắt không chỉ đơn phương đùa giỡn chính mình mà nàng cũng đang khát khao khó nhịn, động tình không thôi.

Hắn căng thẳng nhìn Diệp Huyền kẹp lấy dương vật của mình, kè sát nơi xấu hổ ẩm ướt, nóng bỏng. Côn thịt vừa tiếp xúc với hộ khẩu, Diệp Huyền liền kìm không được mà rên rỉ. Vật cứng rắn đặc hữu của nam nhân nóng rực khiến nàng vô cùng thoải mái, trong hoa tâm là một trận chua xót, cho dù Tô Tuyền không cắm vào, nhưng vẫn làm nàng sáng khoái muốn hét lên.

"Tướng công..." Diệp Huyền thở gấp, cao thấp đùa giỡn thân thể mình, nơi giữa hai chân kẹp lấy nửa thân dưới của côn thịt, tuyết nhũ kẹp lấy phần trên. Bắp đùi mềm mại thỉnh thoảng cọ đến hai túi thịt, mặc dù cách một cái tiết khó, nhưng dâm dịch chảy ra cũng khiến hạ thân người ẩm ướt, lấy lợi. "Tướng công, thật nóng... Thịt heo lớn cứng quá, ta sắp kẹp không được.... A.... Đồ xấu xa, sao nó còn không bắn... Mau bắn, mau bắn cho ta.... Ta muốn tinh dịch của tướng công..."

Tiếng hít thở của Tô Tuyền ngày càng nặng nề, hắn bị độc được khổng chế, thân thể không thể động đậy. Nhưng Tô Tuyền lại cảm thấy may mắn vì bây giờ mình không thể động đậy, nếu không hắn đã không thể nhìn xuống xúc động mà áp yếu nữ kia xuống dưới thân, hung hăng chặn cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, đem côn thịt của hắn mạnh mẽ cắm vào, khiến nàng không thể... hồ ngôn loạn ngữ nữa.

Cuối cùng sau một hồi cọ xát, Diệp Huyền hét lên một tiếng lợi xo xuống, "Bắn... Thật nhiều, thật nhiều tinh dịch..." Hai mắt nàng vô thần, từ trong hoa huyết trào ra một cổ âm tình, lẫn cùng với tinh dịch của Tô Tuyền, khiến cả tiết khó của nàng đều ướt sũng.

"Tướng công, cây gậy lớn của chàng thật quá lợi hại." Thiếu nữ thỏa mãn hôn lên côn thịt đã mềm xuống một cái, nàng lại lăm bằm vài câu, rồi ghé vào trên người Tô Tuyền ngủ mất.

"Khoan đã, người đừng ngủ." Tô Tuyền vội vàng kêu lên, đáng tiếc Diệp Huyền mắt nhắm tịt tai nghe. Hắn khóc không ra nước mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng trước ngực, yếu nữ thỏa mãn rồi, nhưng mình vẫn còn trúng kì độc nằm trên mặt đất a. Hơn nữa cái loại ăn no liền ngủ này, khiến hắn cảm thấy chính mình bị người ta "chơi gái" Hắn bắt đầu nghĩ: "Ít nhất cũng đem quần mặc vào cho ta a..."

Đêm khuya ngày xuân, Tô Tuyền nằm trên mặt đất, vật áo mở rộng, quần bị cởi ra vứt bên cạnh, hắn có cảm giác chưa bao giờ bản thân lại thất bại như vậy, tuy vậy nhưng hắn mới trải qua một hồi dục tiên dục tử. Cho dù là xúc động hay thất bại đều xuất phát từ yếu nữ đang ngủ ngon lành trong ngực hắn. Hắn cũng không ngờ được rằng, qua đêm nay, cuộc đời của hắn cùng với yếu nữ này dây dưa ngày càng sâu, cuối cùng không thể tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 8

"Người tên là gì?" Bạch y nữ tử có khuôn mặt vô cùng đẹp ngồi trên ghế, thân nhiên hỏi.

Thiếu nữ nâng tầm mắt, rụt rè nhìn nàng ta: "A Huyền... Ta gọi là A Huyền." Thanh âm của nàng vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, sau khi trả lời xong liền cúi đầu xuống, thân mình không tự chủ được mà run rẩy, bộ dáng đáng thương, khiến nhợt đến cực điểm. Nhìn bộ dạng của nàng không ai có thể nghĩ đến nàng là yếu nữ Thiên La giáo giết người không chớp mắt.

Tô Tuyền âm thầm nghiêng rằng nghiêng lợi, vì mình không nhìn rõ bộ mặt thật của yếu nữ này, tin lời nàng nói, bây giờ thì trở thành vật trong tay của nàng, phải nghe nàng điều khiển. Trước mắt, Tô Tuyền thân trúng kì độc, cứ cách ba ngày phải ăn giải được nếu không độc phát mà chết. Không chỉ có thể, độc được còn khiến toàn bộ nội lực của Tô Tuyền bị phong bế, cho dù hắn có khinh công tuyệt thế đi chăng nữa, cũng không có biện pháp trốn thoát khỏi tay Diệp Huyền. Cho nên Tô Tuyền chỉ có thể thành thành thật thật nghe theo Diệp Huyền phân phó, nguy trang thành lô đỉnh cùng nhau lên vào Huyền Nữ giáo.

Người hỏi là nữ tử có địa vị cao nhất trên thuyền, đệ tử Huyền Nữ giáo Giảm An. Ở trong Huyền Nữ giáo, lô đỉnh cho dù có được sủng ái bao nhiêu, theo quy củ địa vị vẫn là thua kém đệ tử. Những tiểu cô nương trên thuyền lúc này tuy chưa chính thức nhập giáo nhưng cũng được xem là một nửa đệ tử. Cho nên, các nàng bây giờ cùng lô đỉnh luyện tập thuật trong phòng, nhưng nhóm lô đỉnh không thể phá thân các nàng.

Quy định này cũng khiến Tô Tuyền thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu không hắn thật không biết yếu nữ kia sẽ mượn cơ hội mà đưa ra yêu cầu gì với mình. Lúc hắn đang cân nhắc biện pháp đào tẩu, ánh mắt Giảm An cũng dừng trên người hắn: "Đây là lô đỉnh của người?" Tuy là hỏi Diệp Huyền nhưng ánh mắt vẫn đặt lên người Tô Tuyền.

Trong số hai mươi mấy người thanh niên, Tô Tuyền không thể nghi ngờ là người xuất sắc nhất. Người có bộ dạng tuấn mỹ hơn hắn không phải là không có, thí dụ như Nguyên Ung, nhưng trên người họ không có khí phách như hắn. Tuy Tô Tuyền đã cố gắng che giấu bản thân, nhưng chỉ cần hắn đứng nơi đó, dáng người thẳng tắp, mặt mày sáng sủa, giống như một thanh lợi kiếm đã rút ra khỏi vỏ, lại vừa giống như hoa lê trắng tháng ba, lạnh lùng trong trẻo làm say lòng người, vị ngọt thuần kéo dài.

Diệp Huyền thấy Giảm An cứ nhìn chăm chăm Tô Tuyền, làm sao có thể nhìn không ra ý đồ của nữ nhân này. Ánh mắt của nàng lạnh xuống, bởi vì cúi

đầu, ngoại trừ Tô Tuyền, không ai chú ý tới nụ cười bên môi của nàng. Trong lòng Tô Tuyền lộp bộp một cái, yêu nữ Thiên La giáo tâm ngoan thủ lạt, người trong võ lâm đều biết, chẳng lẽ yêu nữ này muốn....

Hắn vốn là người thẳng thắn, sau khi trở về phòng cùng Diệp Huyền, liền nói thẳng: "Người động sát tâm với Giản An?"

Diệp Huyền cười như không cười nhìn hắn: "Sao vậy, tướng công, người đau lòng?"

Tô Tuyền bắt đầu dī: "Cái gì mà đau lòng với không đau lòng, ta ngay cả mặt nàng cũng chưa nhìn rõ."

Hắn vừa buột miệng nói ra, cũng không có ý tứ làm âm lên với Diệp Huyền, con người lạnh lẽo của Diệp Huyền liền dịu lại. Nàng quệt cái miệng nhỏ nhắn: "Nhưng nàng ta nhìn chần chừ mặt người, trông mắt kém chút cũng lỗi ra." Những lời này mùi chua nồng đậm, ngay cả Tô Tuyền ngốc tự nhiên cũng cảm thấy không thích hợp.

Sao mà cảm giác yêu nữ này có chút quái dị... Tô Tuyền trái lo phải nghĩ, nhưng hắn chưa bao giờ để tâm đến tình yêu nam nữ, càng sẽ không nghĩ đến chuyện Diệp Huyền thế nhưng thích mình. Bởi vì một nữ nhân khác nhìn mình lâu một chút mà nổi lên ghe tuồng, ngầm lại loại sự tình này không thể xảy ra trên người yêu nữ ma giáo.

Nếu Diệp Huyền có thể nghe thấy tiếng lòng Tô Tuyền, chỉ sợ sẽ ngay lập tức đến học máu. Tình trạng trước mắt khiến nàng rầu rĩ không vui, tuy Tô Tuyền bị chính mình ăn được không sai biệt lắm, nhưng đồ ngốc này vẫn chưa có động tâm. Người mình thích không thích mình, nhưng vẫn phải miễn cưỡng cười nói trước mặt hắn, giả bộ vân đạm phong khinh. Tuy Diệp Huyền là yêu nữ ma giáo, nợ máu trên tay rất nhiều, nhưng bây giờ cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi mới biết tư vị của tình yêu.

Thấy vẻ mặt Tô Tuyền thanh nhàn, thoải mái, Diệp Huyền không khỏi cảm thấy bức mình, đột nhiên vươn tay véo một cái dưới háng hắn: "Quý chán ghét!"

"Đừng!" Tô Tuyền bắt ngờ không kịp đề phòng cơn thịt bị véo một cái, ngay lập tức hô đau, thiếu chút nữa đau đến nỗ quỵ trên mặt đất: "Người!" Hắn cắn răng, vừa cảm thấy ủy khuất vừa thấy phẫn nộ, "Người rút cuộc là muốn làm gì?"

"Ta muốn là gì..." Thiếu nữ sâu kín liếc nhìn Tô Tuyền một cái, vươn cái lưỡi thơn thò ra liếm trên môi một vòng, nở nụ cười mập mờ, "Ta nghĩ muốn chàng.. Tướng công, ta nghĩ muốn chàng." Lưỡi vừa thốt ra, Tô Tuyền cũng bị nàng điểm trúng huyệt đạo đứng tại chỗ không thể động đậy. Diệp Huyền từ tốn cởi bỏ từng lớp quần áo trên người, cho đến khi thân thể mềm mại hoàn toàn lồ lộ trước mắt Tô Tuyền. Nơi thần bí giữa hai chân nàng đã không còn tiết khó ngăn trở, hộ khẩu trơn bóng, non nót không một sợi lông, vừa nhìn đến Tô Tuyền liền cảm thấy hít thở không thông.

"Tướng công..." Diệp Huyền chơi đùa dương vật của nam nhân, nàng ôn nhu hỏi: "Chàng muốn ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 9

Không đợi Tô Tuyền trả lời, Diệp Huyền đã ôm cổ Tô Tuyền hôn lên môi hắn. Dường như nàng sợ nghe được đáp án đó, nàng hoảng loạn hôn Tô Tuyền, khiến câu trả lời của hắn đã đến bên môi lại phải nuốt trở về.

Hắn nhất định sẽ trả lời là không đi, trong lòng Diệp Huyền biết rất rõ ràng. Biết rõ đáp án sẽ khiến mình thương tâm, nhưng nàng lại giống như muốn tự giày vò bản thân hỏi ra câu đó. Lưỡi của nàng chuyển động trong miệng Tô Tuyền, liều chết triền miên. Nụ hôn này không có quá nhiều dục vọng, ngược lại mang theo vài phần cảm xúc hoang mang, lo sợ sợ nam nhân trước mắt biến mất, chỉ có thể gắt gao quấn lấy hắn. Giống như chiếc lưỡi của nàng đang cuốn lấy lưỡi của Tô Tuyền, cánh tay nàng ôm lấy hắn, nơi hạ thể cũng dán lên dương vật Tô Tuyền.

"Tướng công..." Diệp Huyền bưng lấy mặt Tô Tuyền, bàn tay nhỏ bé của nàng vói đến giữa hai chân, đẩy ra hai phiến hoa môi khép kín, "Chàng xem, cái miệng nhỏ nhắn của ta muốn chàng, hưng phấn đến độ phun thủy." Thấy Tô Tuyền không nhìn mình, Diệp Huyền nắm lấy cảm nam nhân ép buộc hắn nhìn xuống, "Chàng mau nhìn,.... Chàng mau nhìn nha..." Nàng giống như đứa trẻ khờ dại muốn hiến vật quý, tha thiết nhìn Tô Tuyền không chớp mắt, đem nơi quan trọng nhất của mình dâng đến trước mặt Tô Tuyền. Nàng cũng không trông mong Tô Tuyền sẽ thương tiếc mình, chỉ mong hắn không cần tránh né mình như vậy.

Ngay cả Diệp Huyền cũng không ý thức được một sự thật, nàng câu dẫn Tô Tuyền, nhìn qua thì có vẻ là nàng đang đùa bỡn Tô Tuyền trong lòng bàn tay, nhưng giữa hai người lúc này, người yếu thế lại là Diệp Huyền. Tình yêu chính là như vậy, không có chuyện công bằng, người nào động lòng trước thì người đó thua.

Tất cả những biểu hiện của nàng bất kể là vân đạm phong khinh hay là vui cười, giận mắng đều là mặt nạ mà Diệp Huyền dùng để che dấu chính mình. Nàng dùng cách nói nửa thật nửa giả để bảo hộ sự tôn nghiêm yếu ớt của mình, lúc Tô Tuyền cự tuyệt mình, nàng mới làm ra vẻ không quan tâm nói một câu "Ta chỉ là nói giỡn thôi."

Cũng như lúc này, Tô Tuyền muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể bắt đầu dī nhắm hai mắt lại. Thanh âm của thiếu nữ mang theo ý cười vang lên:

"Tướng công cảm thấy nhục nhã?" Diệp Huyền là ra về không thêm đề ý, nhưng chỉ có mình nàng mới biết rõ trong lòng mình có bao nhiêu thất vọng. Nàng đem thân thể trần truồng dán lên người Tô Tuyền, cố tình vận vẹo, "Vậy như thế này, chàng có thích không?"

"Diệp cô nương..." Tô Tuyền cảm thấy bản thân sắp không thở nổi, nhưng hắn vẫn cố gắng bình tĩnh nói, "Cô nương cần gì phải làm như thế này." Suốt dọc đường đi Tô Tuyền vẫn cảm thấy kì lạ không thôi, nhưng lúc trước hắn từng nói qua, muốn lên vào Huyền Nữ giáo vẫn có rất nhiều cách, nhưng Diệp Huyền lại cố chấp dùng loại biện pháp này. Nàng cũng không phải là đệ tử Huyền Nữ giáo muốn tìm nam nhân để luyện công, nhìn thấy hắn tuần tú mới đi câu dẫn hắn? Tô Tuyền cảm thấy đây cũng không phải là nguyên nhân.

Diệp Huyền lại cười nói: "Chàng đoán sai rồi, tướng công. Yêu nữ ma giáo như ta đều phóng đảng, không có đức hạnh, nhưng chàng yên tâm, ta không giống như nữ nhân Huyền Nữ giáo hút đi nguyên tinh của chàng, chỉ là câu một lần tham hoan thôi."

Tô Tuyền đột nhiên mờ to mắt: "Ta không tin." Hắn còn nhìn chăm chú vào mắt Diệp Huyền, "Ta không tin cô nương là người như vậy."

Diệp Huyền giật mình, nàng không nghĩ tới Tô Tuyền sẽ nói ra những lời này. Ở trong mắt nhân sĩ chính đạo, yêu nữ ma giáo người nào cũng là giết người như ngóc, phóng đảng thành tính. Đối với Diệp Huyền mà nói, về trước là sự thật, còn về sau là vu khống, nhưng nàng căn bản là không thêm đề ý. Nhưng Tô Tuyền lại nói nàng không phải là người như vậy, ngữ khí của hắn còn rất nghiêm túc. Diệp Huyền biết, Tô Tuyền nói ra lời này là thật lòng, trong lòng hắn đúng là nghĩ như vậy.

Diệp Huyền cười cười, nhưng nụ cười của nàng thật nhạt nhẽo: "Vậy người cảm thấy... Ta là người như thế nào?" Nàng mang mặt nạ mà sống quá lâu, ngay cả bản thân nàng cũng không biết bộ mặt thật của mình là thế nào.

"Ta không biết." Tô Tuyền vừa mới dứt lời, Diệp Huyền liền cười khanh khách, khiến hắn có chút xấu hổ ảo não nói: "Ta nói thật lòng, tóm lại, trực giác của ta cho ta thấy người đang nói dối." Hắn còn cường điệu thêm một lần, "Trực giác của ta rất chính xác."

Diệp Huyền cười càng thêm tùy ý, lúc này nàng cười đến nửa cười nửa đùa, giống như mới vừa rồi nàng nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời, đột nhiên, nàng ngừng lại, yên lặng nhìn Tô Tuyền: "Nếu ta nói... Ta bởi vì thích người mới làm ra chuyện này, người tin không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 10

Tô Tuyền cứng người.

Ý nghĩ đầu tiên nhảy ra trong đầu hắn là hoài nghi bản thân nghe nhầm. Nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy, yêu nữ này là đang thổ lộ với mình? Lời nói của Diệp Huyền quả thật là không thể ngờ được, hắn thậm chí còn hoài nghi trước mặt hắn không phải là yêu nữ Thiên La giáo mà có người giả dạng nàng. Ý nghĩ hoang đường này nhanh chóng bị hắn đè ép xuống, hắn không phải là người có thói quen trốn tránh sự thật, tuy cảm thấy không thể ngờ được nhưng vẫn phải hỏi cho rõ ràng để bản thân còn biết đường mà đối phó.

Thấy hắn cau mày, thanh âm của Diệp Huyền càng thêm mềm mại, đáng yêu: "Tướng công, chàng thật sự tin lời ta ư?"

"Hả?" Tô Tuyền sững sốt, "Tin cái gì? Ta đương nhiên là..." Hắn bất ngờ tỉnh lại, "Người gạt ta?!"

Diệp Huyền cười đến run cả người, đôi mắt long lanh ngập nước, nàng cười đến độ chảy cả nước mắt: "Đồ ngốc, chẳng lẽ người chưa từng bị người khác lừa đùa?"

Tô Tuyền ngây ngốc đứng đó, chỉ cảm thấy một cổ tức giận đang bùng lên trong người. Bị người khác lừa gạt tình cảm, cảm giác này quá mức ghen khúat (kìm nén+oan ức), thế mà hắn còn tự hỏi làm thế nào để đáp lại Diệp Huyền, không ngờ nàng lại lấy hắn ra làm trò cười. Hắn có tâm muốn nói, có cô nương nào lại lấy loại chuyện này ra mà đùa giỡn, nhưng thiếu nữ trước mắt căn bản không phải là người bình thường, lời nói cũng đành phải ghen lại trong cổ. Nhìn Diệp Huyền vẫn cười đến thoải mái, lòng Tô Tuyền lại bốc hỏa, nhưng cũng không nỡ nói nặng lời với nàng.

hắn ghen mất một lúc lâu, mới tức giận nói: "Quên đi, là ta nhiều chuyện. Tóm lại, ta sẽ không cùng người làm ra loại chuyện này."

"Làm ra chuyện gì?" Diệp Huyền nhún mày.

Tô Tuyền thấy nàng bày ra dáng vẻ hồn nhiên không biết xấu hổ, trong lòng hận đến nổi nghiền nát răng: "Chính người biết!"

"A, tướng công là nói chuyện này đi." Thiếu nữ nắm lấy dương vật Tô Tuyền mà vuốt ve, "Cái loại chuyện này... Chính là đem đại gia hỏa của tướng công cắm vào cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của ta, dùng đại dương vật của chàng thao tiểu huyết của ta, thao cho tiểu huyết chảy đầm thũng rùng rùng..."

Nàng càng nói càng quá đáng, khuôn mặt Tô Tuyền đỏ bừng, đành phải lớn tiếng quát: "Im miệng, đừng nói nữa!"

"Chàng mắng ta." Diệp Huyền ủy khuất nhìn hắn, mắt to ngấn lệ, dường như ngay lập tức sẽ rơi xuống, "Chàng thế mà mắng ta."

Trong lòng Tô Tuyền căng thẳng, theo bản năng muốn giải thích, nhưng hấn sức tĩnh lại, ai biết yêu nữ này có phải hay không lại lừa mình. Chính là như vậy, nàng trở mặt nhanh như lật sách, nàng là đang lừa mình, hấn lạnh lùng nói: "Diệp cô nương, xin đừng lấy ta ra làm trò cười. Ta chỉ là mềng phu cục mịch, không biết hiểu ý ôn nhu, cũng không biết thương hoa tiếc ngọc."

Tĩnh tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Tô Tuyền nặng lời với Diệp Huyền như vậy. Sau khi nói xong, trong lòng hấn cũng có chút lưỡng lự, có phải hay không... Có phải hay không là hơi quá đáng? Số lần Tô Tuyền được người khác thổ lộ cũng không ít, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, cho dù là ai nói Tô Tuyền đều là khách khí mà kiên quyết cự tuyệt. Giờ phút này hấn căn bản là chưa ý thức được, trong quá khứ lúc hấn cự tuyệt những cô nương khác lời nói cũng không có chút lưu tình như bây giờ, hấn bây giờ lại sợ mình nói thẳng ra sẽ khiến yêu nữ ma giáo này thương tâm.

Nói cho cùng thì hấn vẫn còn trẻ, tuy trong lòng bất an không yên, nhưng vẫn nghiêm mặt không nói lời nào. Diệp Huyền cũng không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt ngập nước nhìn Tô Tuyền, khiến hấn cảm thấy trong lòng khó chịu. Hấn không khỏi nghĩ, hay là... mình chịu thua đi.

Không đợi hấn mở miệng, Diệp Huyền bỗng nhiên cười thành tiếng, nàng thân nhiên nói: "Thôi, nếu Tô thiếu hiệp không muốn, ta cũng không phải là người không biết xấu hổ." Nàng làm ra vẻ mắt húng, cũng cảm thấy mắt mặt, cứ như vậy mà dừng tay, "Giải được ta sẽ đưa cho người, đợi đến khi vào được Huyền Nữ giáo, chúng ta liền chia ra mỗi người một ngã."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 11

Huyền Nữ giáo ở Đông Hải xa mờ mịt, tuy tốc độ của con thuyền này cực nhanh, trên đường đi cũng không ngừng nghỉ chút nào nhưng vẫn phải chạy hơn hai tháng mới đến đại bản doanh của Huyền Nữ giáo-quần đảo Bích Lạc.

Hơn phân nửa số đệ tử cùng lô đình trên thuyền đều sống trong đất liền, chưa từng thấy cảnh đại dương mênh mông, rộng lớn như vậy. Lúc đầu còn hưng phấn chạy lên boong thuyền nhìn xung quanh, nhưng nhìn mãi nhiều ngày mà cảnh sắc vẫn mênh mông không đổi, cũng dần mất hết hứng thú. Cuộc sống hằng ngày của mọi người trên thuyền rất đơn giản, ban ngày thì không có việc gì, đến buổi tối thì bắt đầu luyện thuật trong phòng.

Loại việc này vốn là nam nhân chiếm tiện nghi, nhóm lô đình tự nhiên là cầu còn không được, nhóm nữ đệ tử vốn dĩ còn mơ hồ nhưng luyện vài ngày cũng bị mê hoặc, mặt mày ai cũng đều hàm xuân. Không chỉ có buổi tối, ngay giữa ban ngày, sau cánh cửa phòng đóng kín tiếng rên rỉ cũng tiếng thờ đóc truyền ra không dứt, hoặc là tiếng nữ tử rên rỉ chói tai, hoặc là tiếng nam nhân gầm nhẹ ồ ồ. Con thuyền này đúng là một cái ổ hoang đâm, khắp nơi đều tràn ngập xuân tình.

Sống trong tình thế này, mỗi ngày của Tô Tuyền đều khó mà yên ổn. Hấn không muốn ở trong phòng cùng với Diệp Huyền hai người đơn độc đối mặt, càng thêm xấu hổ. Nhưng vừa ra cửa, ngay trong hành lang một đôi nam nữ quần áo không chỉnh tề đang say sưa ôm hôn, trong góc lại có nam tử ôm một thiếu nữ thân hình như rắn nước, áo yếm đã tuột tơi dưới ngực. Tô Tuyền chạy trốn lên boong thuyền, đập vào mắt là hai thân thể trần trụi đang dây dưa với nhau thành một khối, cặp đùi trắng như tuyết của nữ tử cuốn lấy thắt lưng nam nhân, liên tục rên rỉ: "Ca ca, trong tiểu huyệt rất ngứa... Sáp ta, mau sáp ta..." Hình ảnh dâm mỹ đến như vậy Tô Tuyền làm sao có thể nhìn, đành phải xám xịt trở về phòng.

Diệp Huyền đang ngồi bên cửa sổ phôi hương, ánh mặt trời từ ngoài song cửa sổ chiếu vào, rơi trên ngón tay tinh tế, trắng nõn như ngọc, giống như bạch ngọc nhiễm một tầng ánh vàng, chói lóa khiến người ta đui mù. Tô Tuyền thấy động tác của yêu nữ tao nhã, thần thái nhu hòa, uyển chuyển vừa giống đóa U Lan kì ảo xuất trần, vừa giống đóa tường vi đoan chính, thanh nhã. Khiến hấn không khỏi nghĩ đến thanh âm của yêu nữ này so với cô nương vừa rồi trên boong thuyền dễ nghe hơn nhiều.

Nhận ra mình đang suy nghĩ đến những chuyện hạ lưu, Tô Tuyền đỏ mặt. Bây giờ hấn với Diệp Huyền đang ở trên con thuyền này, thì hiển nhiên cũng giống với những người khác hàng đêm luyện thuật trong phòng. Mỗi phòng trên thuyền này đều có một cái cửa sổ nhỏ hướng ra ngoài hành lang, nhìn xuyên qua lớp vải trên cửa sổ có thể nhìn thấy tình huống trong phòng một cách mơ hồ. Nguyên Ung bất cứ lúc nào cũng có thể mang theo hai thủ hạ đi lại tuần tra, nếu có ai dám không nghe theo lệnh của hấn, bất luận là nam hay nữ, đều bị ném xuống biển làm mồi cho cá ăn.

Những mệnh lệnh này đều dâm mỹ khiến người ta nói không nên lời. Hôn môi chỉ là chuyện nhỏ, tuy lô đình không thể phá thân những nữ tử này, nhưng Nguyên Ung bày ra đủ loại đa dạng, khiến tất cả mọi người đều phải mở rộng tâm mắt. Nhóm lô đình hàng đêm đều xoa nắn hai vú của nữ đệ tử, theo lời của Nguyên Ung, việc này không chỉ khiến hai bên nam nữ đều đạt đến khoái cảm, mà đối với những nữ đệ tử này đều rất có lợi.

Xoa nắn cũng có nhiều cách sờ, nắm, véo, về... vô cùng đa dạng. Đáng thương cho Tô Tuyền bàn tay cầm vô kiếm, chuỗi đao suốt hai mươi mấy năm, có bao giờ sờ qua cái vú mềm mại của nữ tử. Cơ thể Diệp Huyền tuy trời sinh mảnh mai, nhưng hai vú lại vểnh lên cao ngất. Cởi bỏ quần áo, dưới ánh nến hai đầu vú càng thêm vểnh lên cao, màu sắc hồng nõn, khiến bầu ngực càng thêm trắng nõn, giống như nhụy hoa ngày xuân, dù người dùng tay ngắt lấy, tiếp đó liền kim không được mà ngậm vào trong miệng.

Lúc đó Tô Tuyền với Diệp Huyền đang chiến tranh lạnh, đêm hôm trước hai người vừa mới khắc khẩu với nhau, cả hai đều tức giận không nói lời nào. Thấy Tô Tuyền mê muội ngậm lấy đầu vú của mình, Diệp Huyền cuối cùng vẫn nhịn không được mà bật cười. "Ngửa..." Nàng nũng nịu nói.

Trong lòng Tô Tuyền ngứa ngáy, lại hoang mang rối loạn mở miệng nhả ra đầu vú, "Là ta đường đột..." Hấn vừa thẹn vừa thấp thỏm, lúc trước mình còn

ra về chính nghĩa, nghiêm khắc chỉ trích Diệp Huyền, bây giờ lại càn rỡ như vậy, thật đúng là không còn mặt mũi mà nhìn Diệp Huyền.

"Đừng buông ra." Diệp Huyền nắm lấy tay Tô Tuyền, nàng hạ giọng nói: "Nguyên Ung sắp tới." Tô Tuyền cũng nghe được tiếng bước chân trên hành lang từ xa truyền tới, hần đành phải đặt tay lên lên ngực nàng. Cũng không biết bản thân mình là tình thế bức bách hay căn bản là cam tâm tình nguyện.

Trong lòng đang mờ mịt, rối rắm, Tô Tuyền lại không tự chủ được mà vuốt ve tuyết nhũ của nàng. Hần là người tập võ, tuy kỹ thuật vẫn còn trúc trắc, nhưng lực đạo vuốt ve lại vừa đúng. Tuyết nhũ cao ngất của nàng bị bàn tay của hần bao lấy không ngừng biến hóa hình dạng, đầu vú lúc thì bị ấn vào, lát sau lại bị kéo ra nhéo, ngất đến sung đỏ. Bầu ngực từ trong kẽ tay Tô Tuyền lộ ra, da thịt trắng tuyết của nàng xen lẫn da tay màu đồng của hần, đối lập đậm mờ rõ ràng như vậy, kích thích cả người Tô Tuyền nóng như lửa đốt.

Diệp Huyền dựa sát vào ngực hần, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo hần, âm thanh vừa như khóc vừa như rên rỉ thở gấp: "Àn, Không cần... Không cần nhéo, trông công... Rất ngứa, cái vú rất ngứa...." Thấy Nguyên Ung đang dẫn người tiến tới, Tô Tuyền cũng không biết vì cái gì, bản thân lại không muốn để người khác nghe được tiếng khóc nhõng nhẽo phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn này. Hần theo bản năng lấy tay bưng kín miệng Diệp Huyền, đem từ ngữ dâm dăng bức trở về trong miệng nàng.

Diệp Huyền trừng mắt nhìn Tô Tuyền, trái tim hần liền nảy lên một cái. Tô Tuyền không chú ý tới đầu lông mày của nàng lúc này tràn đầy tình ý, thấy Nguyên Ung nhìn lướt qua liền bước đi, hần không khỏi thở phào một hơi. Tuy trên cửa sổ có một tầng vải mỏng, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mờ hồ của người bên trong phòng, nhưng hần không muốn thân thể của Diệp Huyền bị người khác nhìn thấy, một chút cũng không được.

Không đúng... Tô Tuyền đột nhiên ngăn người, bản thân hần vì cái gì lại có loại suy nghĩ này? Không đợi hần suy nghĩ cẩn thận, cái lưỡi mềm mại, thom tho đang liếm lên lòng bàn tay hần, đem ngón tay Tô Tuyền đang đặt trên môi nàng ngậm vào trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 12

"Huynh đã về rồi." Thấy Tô Tuyền đang đi đến, Diệp Huyền buông đĩa bạc trong tay xuống ôn nhu nói, giọng nói của nàng thân thiết, tự nhiên giống như một người thê tử đang nghênh đón chồng phu trở về nhà, trong thoáng chốc khiến Tô Tuyền sinh ra cảm giác mình và Diệp Huyền là vợ chồng đã thành thân nhiều năm.

Hần vừa rồi mới nhớ lại vài chuyện rồi suy nghĩ lung tung, lúc này lại phát hiện bản thân lại có loại ý nghĩ này trong đầu, khiến hần tâm loạn như ma. Chẳng lẽ, chẳng lẽ hần đối với yêu nữ này....

Đêm hôm đó khi Diệp Huyền ngậm ngón tay Tô Tuyền, sau khi Nguyên Ung rời đi, liền nhẹ nhàng buông ra. Tô Tuyền cũng không thể nói rõ khi đó mình cảm thấy mát mát hay vẫn là may mắn, từ lúc Diệp Huyền nói mỗi người đi một ngã, hai người vì lừa gạt người Huyền Nữ giáo, vẫn có đủ loại cử chỉ thân mật, nhưng trừ những lần đó ra, Diệp Huyền không còn chủ động câu dẫn Tô Tuyền. Lúc động tình, nàng thường gọi Tô Tuyền là tướng công, khi tránh khỏi tầm mắt của những người trên thuyền, hai người có lúc khách khách khí khí, nhưng cũng có lúc bất hòa, tức giận.

Có lúc Tô Tuyền nghĩ có lẽ Diệp Huyền chỉ là muốn lợi dụng mình, nhưng tình trạng trước mắt, có đôi khi Diệp Huyền không cẩn thận lộ ra vài phần ôn nhu, lưu luyến không muốn rời xa, lại khiến hần luôn nhìn không được mà suy nghĩ lẫn trước yêu nữ thô lỗ cuối cùng là thật hay là giả. Hần vốn dĩ chán ghét phải suy nghĩ quanh co, lòng vòng, muốn nói gì thì nói ra, muốn hỏi gì thì cứ hỏi-nguyên tắc giải quyết mọi chuyện lúc trước, khi đối mặt với Diệp Huyền hần lại không thể tiếp tục kiên trì.

Tô Tuyền biết, cho dù mình hỏi, Diệp Huyền cũng sẽ không nói thật. Hoặc có thể nói, hần không muốn tin tưởng lời nói lúc ấy của yêu nữ là thật lòng. Tô Tuyền chưa bao giờ có cảm giác thích một người, hần cũng không biết đến cùng thì bản thân có thích Diệp Huyền hay không, bởi vì hai người bọn họ nói đến nói đi, chỉ mới quen nhau có hơn hai tháng, quãng thời gian rất ngắn ngủi, chẳng lẽ chính mình lại động tâm với Diệp Huyền? Hay là.... Những cử chỉ thân thiết cùng với dục vọng khiến hần có cảm giác này?

"Trà Long Tỉnh hái trước tiết Thanh Minh" Tay phải Diệp Huyền nâng ấm trà lên, nhẹ nhàng chậm rãi châm cho Tô Tuyền một ly trà. Chén nhỏ màu xanh hơi nước bốc lên lượn lờ, trong không khí tràn ngập hương trà, còn có hương thơm thoang thoang trên người nữ tử khiến người ta say mê.

Tô Tuyền nhận lấy chén trà chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, đột nhiên ý thức được hành động này thật sự là phung phí của trời, vội vàng dừng lại. Hần trước nay quen uống rượu trong vỏ, dùng chén lớn mà ăn thịt, khi hần cùng bạn tốt Thẩm Tinh đối ẩm, luôn bị tên kia chê cười là người không có văn hóa chuyên phá họa phong cảnh, không hiểu phong nhã. Lúc đó Tô Tuyền không cho là đúng, người trong võ lâm tính tình hào sảng, học cái về quần là áo lụa của quý tộc làm gì. Nhưng đối mặt với Diệp Huyền lúc này, hần lại không tự chủ được mà thả chậm động tác, uống từng ngụm nhỏ, không thô lỗ giống như ngày xưa.

Nhưng động tác của hần thật cứng nhắc, Diệp Huyền nhìn không được mà phì cười: "Người nếu không có thói quen này thì có uống một ngụm cạn sạch đi."

Tô Tuyền ho khan một tiếng: "Trà này... Mùi vị không tệ." Diệp Huyền cười càng vui vẻ hơn, Tô Tuyền cảm thấy gò má có chút nóng, hần không phải là người để ý đến cái nhìn của người khác, lại càng hiếm khi cảm thấy ngượng ngùng.

"Không sao cả." Diệp Huyền dường như nhìn thấu ý nghĩ của hắn, thanh âm của nàng cực kì mềm nhẹ, khẽ rũ xuống tầm mắt, lông mi cong dài như cánh bướm, in lên da thịt trắng như tuyết bóng mờ đẹp đẽ, "Chỉ cần là tướng công, chàng có như thế nào thì ta cũng đều thích..." Ý thức được mình lỡ lời, nàng vội che miệng lại, "Thật có lỗi, ta ... ta không nên nói như vậy."

Tim Tô Tuyền đập thành thịch, hắn muốn nói không sao, nhưng cổ họng lại khô khốc, một chữ cũng không thoát ra được. Hắn đột nhiên nhớ lại một câu thơ: Sinh phận li hoài biệt khổ, đa thiếu sự, dục thuyết hoàn hư. (k dịch đk nên để nguyên văn Hán Việt, sẽ đi hỏi cao nhân và sửa lại sau.)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 13

"Tướng công..." Cái lưỡi ấm nóng của nàng liếm lên tai hắn, đầu tiên là vành tai, tiếp đến là chỗ lõm xuống tai tai, giống như mỹ nhân ngư linh hoạt đang đưa cái đuôi, cảm giác tê dại, dây dưa đánh thẳng vào đáy lòng hắn.

"Đừng như vậy..." Hắn cố gắng đè nén hơi thở gấp gáp nơi cổ họng, nghĩ muốn vươn tay đẩy nữ tử này ra, nhưng ngược lại tay hắn chạm phải da thịt trắng mịn của nàng. Nàng cúi thấp người xuống làm cho bàn tay to lớn của hắn bao trọn lấy bầu ngực của nàng, thân thể trắng nõn không tì vết ở trước ngực hắn vận vẹo cộ xát, từ cổ họng xuống dưới háng, ngọn lửa dục vọng cháy rực lên, thiêu đốt thân thể đang dây dưa với nhau của hai người hầu như không sót cái gì.

Cả người hắn đều ướt đẫm, mồ hôi trên cơ thể liên tục lăn xuống, hô hấp tỏa ra hơi nóng, bên môi còn dính nước bọt của nàng, nơi giữa hai chân của thiếu nữ dâm thủy nhỏ giọt rơi xuống... Dầu vết dâm thủy trong suốt chạy dọc từ cổ xuống bụng hắn, cuối cùng nơi đào nguyên nóng ấm kia cũng dán lên trên hạ thân hắn.

Côn thịt đã sớm đứng thẳng từ lâu, hai mắt hắn đỏ rực nhìn thiếu nữ vươn ngón tay ngọc nhỏ dài, mở ra hai phiến hoa môi khép kín, lộ ra khe hở hẹp non mềm, thần bí. Trong đầu đang có một giọng nói điên cuồng, kích động không ngừng gào lên, cắm vào đi! Đem côn thịt cắm vào đi! Hung hăng thao nàng, đem tiểu huyết của nàng thao nát!

Yết hầu của hắn liên tục trượt lên trượt xuống, hắn không ngừng nuốt nước bọt. "Muốn thao ta sao, tướng công." Nữ tử dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng cười hỏi.

"Ta..." Lý trí nói cho hắn biết phải trả lời là không muốn, nhưng trong lòng hắn lại sục sôi muốn nói ra khát vọng bí ẩn nhất trong đáy lòng mình. Không thể như vậy, hắn liều mạng cảnh cáo bản thân, không thể làm ra loại chuyện không bằng cảm thú, không thể khiến nàng... thất vọng.

"Ta có cách khác nha, tướng công." Thiếu nữ ôn nhu vuốt ve khuôn mặt hắn, nụ cười trên mặt ngây thơ, ngọt ngào nhưng lại có phần quyến rũ, mê hoặc lòng người khiến người ta sa đọa, "Chỉ cần chàng cưới ta, chúng ta có thể ở bên nhau rồi."

"Cưới nàng..." Hắn chợt giật mình nghĩ ra, đúng vậy, chỉ cần mình cưới nàng, thì hắn có thể thuận lý thành chương ở bên nàng... Nhưng nàng là yêu nữ mà giáo, tiếng xấu rõ ràng, người người đều ghét- có một giọng nói nói với hắn như vậy.

Như vậy thì đã sao, nàng là yêu nữ, đã làm rất nhiều việc ác, nhưng thế thì... cùng việc người thích nàng có liên quan gì đến nhau?

Tất nhiên là không có vấn đề gì, hắn hiểu rõ điều này. Tuy hắn giữ mình theo chính đạo, cũng lấy loại lập trường này để quyết định tất cả mọi chuyện. Nhưng chỉ cần hắn thích yêu nữ này, cho dù có muôn vàn khó khăn, hắn cũng muốn cùng nàng đối mặt.

Không đúng, hắn giật mình sợ hãi, mình vừa nghĩ gì thế?! Hắn, hắn thế nhưng...

Thiếu nữ nở nụ cười, thanh âm của nàng mềm mại giống như nói mê: "Chàng thích ta, tướng công."

Tô Tuyền mở to hai mắt, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Cảnh trong mơ còn rõ ràng ngay trước mắt, vẻ mặt nàng cực kì chắc chắn, thanh âm mềm mại không ngừng vang lên bên tai hắn, "Chàng thích ta, tướng công." Tô Tuyền không tự chủ xiết chặt nắm đấm, mình... mình thật sự thích yêu nữ kia?

"Điều này là không thể." Tô Tuyền thì thào tự nói, bây giờ tạm thời không bàn đến thân phận Thánh nữ của Thiên La giáo của Diệp Huyền, nàng làm việc quý dị khó lường, mục đích nàng đến đây vẫn nằm sau sương mù, lại càng không nói đến việc Tô Tuyền còn đang bị nàng dùng độc khống chế, cùng với những việc đã phát sinh lúc trước khiến người ta khó mà mở miệng. Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Tuyền cũng tìm không ra lý do khiến mình động tâm với Diệp Huyền. "Nhất định là do tình tròng lên nào..." hắn hít sâu một hơi, cố gắng đem những hình ảnh trong đầu xóa đi, "Đúng, đi ra ngoài thanh tịnh, thanh tịnh... Hít thở không khí."

Diệp Huyền không biết đã đi nơi nào, trên boong thuyền có chút náo nhiệt. Nhìn xuyên qua lớp sương mù trên biển, có thể nhìn thấy hình dáng mờ hồ của quần đảo cách đây không xa. Nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ, đêm nay bọn họ có thể đặt chân lên quần đảo Bích Lạc- đại bản doanh của Huyền Nữ giáo.

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung. Tô Tuyền thầm tự nhắc nhở mình, Ân đại hiệp vẫn đang chờ mình lấy Lưu Ly đan về cứu mạng, việc cấp bách lúc này là tìm cách khiến Diệp Huyền giải độc cho mình.

Trong lúc hần đang trầm tư, thì thấy Nguyên Ung đi tới: "Đêm nay các người sẽ chính thức nhập giáo." Giọng của Nguyên Ung vẫn âm trầm như trước, "Ta vừa mới nhận được lệnh của Mẫn trưởng lão, từ bây giờ, quy củ nhập giáo phải sửa lại."

Trên boong thuyền mới vừa rồi còn huyền não bây giờ đột nhiên trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người kinh ngạc, nghi hoặc nhìn Nguyên Ung. Sửa quy củ? Sửa như thế nào?

"Không phải là chuyện xấu." Nguyên Ung cười nói, "Bởi vì nhóm lô đỉnh lúc trước khiến các trưởng lão không quá hài lòng, cho nên bây giờ, lô đỉnh muốn rời thuyền phải cùng nữ đệ tử giao hợp, nếu không đạt được yêu cầu của ta..." Hần cố ý kéo dài giọng, rồi đột nhiên thay đổi, giọng nói trở nên lạnh lùng, "Toàn bộ ném xuống biển làm môi cho cá ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 14

Trên hành lang rộng rãi, tiếng bước chân sần sật thỉnh thoảng lại vang lên, làm cho người ta chú ý nhất không phải là tiếng bước chân của ba người mà là thân ảnh đôi nam nữ đang quấn lấy nhau sau lớp lụa mỏng của cửa sổ. Lúc này đêm đã về khuya, mặt biển tĩnh lặng u ám, nhưng không cách nào che giấu được xuân tình đang lan tràn trên thuyền.

Đi qua mỗi cái cửa sổ, Nguyên Ung sẽ ngừng lại một chút, hần chỉ cần tùy ý liếc mắt nhìn vào trong một cái là có thể đoán được lô đỉnh trong phòng đang giao hợp cùng nữ tử như thế nào. Thấy hần sau khi quan sát thì hơi gắt đầu, nam tử đi theo phía sau hần cười nói: "Nguyên sư huynh, xem ra nhóm lô đỉnh này chất lượng không tồi." Từ sau song cửa sổ truyền ra tiếng nữ tử rên, khóc mềm mại, uyển chuyển cực kì mắt hần đã đủ để thấy nhóm lô đỉnh này thật sự ra sức mà các nàng, các nữ đệ tử đúng là được hưởng thụ đầy đủ.

"Vẫn còn phải xem phía trước." Nguyên Ung thản nhiên nói, dưới sự dạy dỗ tỉ mỉ của hần, thuật trong phòng của nhóm lô đỉnh này đã luyện rất thuần thục, trong lòng hần ần ần đắc ý, đang định đi xem nốt mấy căn phòng còn lại rồi về nghỉ ngơi, bước chân của hần bỗng dừng lại trước một cái cửa sổ.

Xuyên qua song cửa sổ mờ mờ, tuy chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của hai người trong phòng, nhưng Nguyên Ung vẫn nhăn mày lại. Hần nhớ rõ trong phòng này là một nữ đệ tử tên A Huyền, lô đỉnh của nàng ta họ Tô, xét về tướng mạo thân hình trong nhóm lô đỉnh này hần ta cũng được xếp vào hàng nhất nhì. Theo lệnh của hần thì hai người này đáng lẽ phải đang mây mưa vui vẻ nhưng lúc này hai người chỉ là ôm nhau, váy áo của A Huyền chỉ mới cởi một nửa, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực, thân thể mềm mại khẽ run lên.

"Hần đến đây." Nhìn thấy Nguyên Ung đang đứng ngoài cửa sổ, Diệp Huyền hạ giọng nói.

Trong lòng bàn tay Tô Tuyền chảy đầy mồ hôi lạnh, hần biết hôm nay nếu hần trốn không thoát, thì phải làm theo quy củ của Huyền Nữ giáo, giao hợp cùng A Huyền. Hần chưa bao giờ nghĩ tới lần đầu tiên làm loại sự tình này lại là dưới tình huống như vậy, đầu óc luôn bình tĩnh lúc này lại như một mớ hỗn độn, muốn sự tuyệt, nhưng không biết vì sao hần không nói ra được.

Thiếu nữ nép sát trong ngực hần, bàn tay nhỏ bé kéo mở áo hần. Nàng ngược mắt lên nhìn Tô Tuyền, có lẽ là do âm thanh truyền ra từ phòng cách vách quá mức mềm mại, đáng yêu nên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lúc này đây nhìn càng thêm ngon miệng, giống như trái cây ngâm trong rượu, từ trong ánh mắt lẫn hơi thở của nàng đều tràn ngập men say.

"Tướng công..." Diệp Huyền vừa cất tiếng, thân thể vốn dĩ đang nóng rực của Tô Tuyền dường như sắp bốc cháy, Diệp Huyền nắm lấy vạt áo Tô Tuyền, "Nguyên Ung đang đứng bên ngoài..."

"A? A..." Tô Tuyền giống như chột bưng tỉnh từ trong mộng, Nguyên Ung ở bên ngoài... Đúng, Nguyên Ung đang ở bên ngoài, cho nên hần phải làm gì đó. Đầu ngón tay hần đặt lên nút thắt trên áo trước ngực Diệp Huyền, run lẩy bẩy. Hần ngờ ngợch cố gắng cởi ra nút thắt, rõ ràng hai người không có hành động gì quá mức thân mật, nhưng Tô Tuyền cảm thấy hô hấp của hần ngày càng khó khăn, nút thắt càng cởi càng loạn.

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại không cởi ra được, Tô Tuyền gấp đến mức trên trán chảy đầy mồ hôi, thật ra ý định ban đầu của hần là không muốn cởi váy áo của Diệp Huyền, nhưng vì che dấu sự khẩn trương của mình, hần không thể không tìm một chút việc để làm, bây giờ thì ngược lại trong lòng hần càng thêm bối rối.

Diệp Huyền bất đắc dĩ cười cười, nàng nhẹ nhàng đề lại bàn tay Tô Tuyền: "Đề ta tự làm."

Lúc này Tô Tuyền lại ngây ngốc nhìn nàng cởi ra nút thắt, ngoại bào của hai người đã sớm cởi ra, vạt sao rộng mở, áo lót mỏng manh chậm rãi rơi xuống, lộ ra thân thể trắng nõn mềm mại, tinh xảo, yếm nhỏ bên trong khó lòng giấu được cặp nhũ phong cao ngất kia. Trên yếm thêu một con cá đang bơi lượn dưới lá sen, con cá này thêu rất sống động, tinh xảo đáng yêu. Tô Tuyền nhìn không chớp lên hình thêu con cá, không phải là hần muốn nhìn chăm chăm

áo yếm của nữ tử, nhưng nếu không nhìn cái này, hẳn cũng không biết ánh mắt của mình phải đặt ở đâu mới thích hợp.

Đây không phải là lần đầu tiên nhìn thấy thân thể của nàng, nhưng có lẽ là vì tình huống đêm nay khác thường khiến Tô Tuyền càng thêm khản trương đến thở mạnh cũng không dám. Bàn tay trắng nõn của nàng đang dừng lại trên nút thắt sau cổ, chỉ cần kéo nhẹ một cái, thứ duy nhất che đậy trên người sẽ rơi xuống.

"Đừng..." Giọng nói của Tô Tuyền khản đặc, yết hầu không tự chủ được mà trượt xuống, hẳn thấp giọng nói, "Đừng cởi, Nguyên Ung... ở bên ngoài." Hắn đang nằm dựa lưng về phía Nguyên Ung, đem thân hình nhỏ bé của nàng che kín dưới người. Diệp Huyền ôm lấy cổ hắn, chân ngọc thon dài hơi cong lên đủ để một mình Tô Tuyền nhìn thấy được cảnh xuân vô hạn dưới hạ thân của nàng. Hoa phụ phồng lên no đủ giống như trái đào chín mọng, trơn bóng non mềm, ở giữa lộ ra khe hở hẹp phẩn nộn. Phía trên khe hở có dính chút dâm thủy, như một đóa hoa nở rộ đang ngâm lấy sương sớm, rất rõ ràng Diệp Huyền đã sớm động tình.

Mà Tô Tuyền cũng giống như nàng, bờ mông căng tròn của nàng dán lên bắp đùi của hắn, chỉ cần nàng khẽ cọ một chút, liền cọ lên quy đầu của hắn. Côn thịt cứng rắn của hắn đâm lên bắp đùi của Diệp Huyền càng ngày càng có xu thế trưởng lớn.

Tô Tuyền thầm mắng bản thân không biết liêm sỉ, trong lòng hẳn không khỏi nghĩ đến một màn hương diễm trong mộng xuân, đêm nay cảnh trong mơ sẽ trở thành sự thật, nhưng hẳn đến cùng là muốn hay không muốn?

Cho dù có thể nào đi chăng nữa, hẳn cũng không thể để người khác nhìn thấy thân thể Diệp Huyền. Cho dù trong lòng hẳn đã thật sự thích yêu nữ này thì cũng không thể làm ra loại chuyện hạ lưu này khi hai người vẫn chưa hiểu rõ lòng nhau. Hắn hít sâu một hơi, vươn tay kéo lên vạt áo của nàng. Con người trong mắt Diệp Huyền trầm xuống, ngay lập tức điểm trúng huyết đạo của Tô Tuyền.

"Đừng nói nữa." Nàng đè lại đôi môi đang mấp máy của hắn, "Nếu huynh lại nói thêm những lời vô nghĩa, ta cũng không ngại điểm thêm á huyết của huynh." Trên mặt Diệp Huyền vẫn luôn giữ nụ cười, nhưng trong lòng lại thất vọng uể oải. Tô Tuyền thật sự không muốn tiếp nhận mình, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa, lần này nàng sẽ không để hắn chạy thoát.

"Đã đi được chín mươi chín bước, còn một bước nữa là gạo nấu thành cơm, ta không thể để cho huynh phá hủy tất cả." Thanh âm của Diệp Huyền cực kì thờ ơ, dường như điều duy nhất nàng để tâm là có thể thuận lời trà trộn vào trong Huyền Nữ giáo hay không mà thôi, mà không phải việc nàng sắp trở thành nữ nhân của Tô Tuyền. Ngón tay ngọc đẩy ra hoa môi khép kín, thân thể nàng hơi nhích về phía trước, bầu ngực dán lên lồng ngực của hắn, huyết khẩu cũng chống đỡ trước quy đầu to lớn.

"Diệp cô nương..." Thanh âm của Tô Tuyền khàn khàn, Diệp Huyền lắc đầu, không đợi hắn nói hết lời, liền hôn lên môi hắn.

"Gọi ta là A Huyền..." Giữa lúc gần bó triển miên, nàng nhẹ nhàng ni non. Bàn tay nhỏ bé đặt lên côn thịt nóng bỏng, thừa dịp hắn đang phân tâm, nàng nắm lấy dương vật của hắn hướng hoa huyết của mình mà cắm vào.

Nhưng hoa huyết của nàng thật sự là quá nhỏ, mặc dù có dâm thủy làm trơn, nhưng chỉ mới đem quy đầu nhét vào đã khiến cả hai người đỏ mặt hơi lạnh. Diệp Huyền cố gắng giữ vững hơi thở, âm thầm cắn răng một cái, đem thân thể nhích về phía trước, khiến côn thịt của hắn phá tan trở ngại đâm mạnh vào, dính lên hoa tâm của nàng.

"Đừng!..." Tô Tuyền kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác ẩm nóng chặt khít trong nháy mắt bao phủ lấy côn thịt của hắn, so với cảm giác khi Diệp Huyền khâu giao hay nhũ giao cùng hắn thì hoàn toàn khác biệt, chặt khít khiến côn thịt của hắn trưởng lên đau đớn, nhưng không thể dứt ra được. Trong khi côn thịt mắc kẹt trong hoa huyết của nàng đến nửa bước cũng khó đi, đại gia hỏa kia vậy mà càng trưởng hơn, gân xanh trên bồng thân liên tục nảy lên, cảm giác nóng bỏng ập tới.... Tô Tuyền chỉ kịp nói ra hai chữ "Từ từ..."

Cả người Diệp Huyền run lên, cảm giác tinh dịch nóng bỏng bắn nhanh vào cơ thể nàng, phun liên tục không ngừng, trong nháy mắt tắc đầy hoa huyết của nàng.

"Huynh..." Nàng dừng lại một chút, không biết mở miệng như thế nào.

"Ta..." Tô Tuyền hoảng hốt đáp lại, nhưng vừa thốt ra một từ lại không biết nên nói tiếp như thế nào, trong đầu chỉ có một suy nghĩ - bắn, bắn, bắn, vừa mới đi vào trong nháy mắt liền bắn,...

Xong rồi, Tô thiếu hiệp cảm thấy mắt sạch mũi không sót lại chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 15

"Bắn?" Nguyên Ung kinh ngạc nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ trước mặt, tuy chỉ mơ hồ nhìn thấy động tác của hia người trong phòng, nhưng đột nhiên thấy phần lưng của Tô Tuyền cứng đờ, cùng với mùi vị đậm đặc hơi thở của nam nhân kia đã đủ để hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra. Cho dù là người có kiến thức rộng rãi như Nguyên Ung, vào giờ phút này cũng phải há hốc mồm, theo như biểu hiện trước giờ của lô đỉnh này, hẳn ta không giống như

người bắt lực a, chẳng lẽ lò đỉnh này chỉ là một cái gối thêu hoa(ví vớ với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng)?

"Phi." Nam tử đứng phía sau Nguyên Ung khinh thường nói, "Không ngờ trong nhóm lò đỉnh này, cũng có loại không ra gì như thế."

Tô Tuyền vốn đã xấu hổ, giận dữ muốn chết, lúc này đây nghe được mấy lời chê bai của đám người bên ngoài, mặt hần nghẹn đến bỏ bưng. Không phải là hần không được, mà là do nơi đó của Diệp Huyền quá chật, lần này lại là lần đầu tiên của hần, động tác chẳng những vẫn còn trức trặc mà tinh thần cũng vô cùng khẩn trương. Đúng thế, nhất định không phải là hần không được, tuyệt đối không phải là hần không được!

"Tướng công." Bàn tay mềm mại của thiếu nữ xoa lên lồng ngực Tô Tuyền, nàng ôn nhu an ủi, "Không sao cả, ta... ta không trách chàng."

Dù biết là Diệp Huyền có lòng tốt, nhưng trên đời này, chỉ sợ không có nam nhân nào chấp nhận được nữ nhân của mình nói những lời an ủi bản thân trong trường hợp này cả. Tô Tuyền yên lặng nuốt xuống một bùm máu, đúng là không có cách nào mở miệng được. Huyệt đạo của hần đã được giải lúc nào không hay, mất thấy Diệp Huyền còn muốn tiếp tục an ủi hần, hần dứt khoát hít sâu một hơi, nắm lấy cằm Diệp Huyền rồi hôn lên môi nàng.

Không biết nên nói thế nào, vậy thì đừng nói, Tô thiếu hiệp lúc này ở trong tình thế vô đã mà lại còn thêm sút đã nghĩ như vậy. Nụ hôn này vốn là kế sách đôi phò tạm thời, nhưng dần dần hần càng ngày càng hăm sâu vào. Cái miệng nhỏ của nàng vừa mềm vừa thơm, ngọt ngào giống như được bôi mật, khiến hần hôn càng thêm sâu.

Cái lưỡi của Diệp Huyền bị Tô Tuyền cuốn lấy, trong lúc quần quít nàng cảm thấy lực hút của Tô Tuyền càng lúc càng lớn, dường như muốn nuốt hết mật ngọt trong miệng nàng. Nàng kìm lòng không được mà hừ ra một tiếng, thanh âm giống như chú mèo con lưỡi biếng meo một tiếng khiến cơn thịt mềm nhũn đang nằm trong hoa huyệt một lần nữa ngẩng đầu lên, dương vật thô cứng giống như một cây gậy lớn đem bụng của Diệp Huyền đỉnh nổi lên một khối.

Có lẽ là muốn chứng minh mình là nam nhân đích thực, Tô Tuyền ban rộng hai chân thon dài của nàng ra, gác lên thất lưng của mình, sau đó liền mạnh mẽ va chạm. Loại tư thế này, khiến cơn thịt của hần cắm vào càng sâu, mà đại gia hỏa này trời sinh thô dài, sau vài lần va chạm, quy đầu liền đội lên chỗ sâu nhất trong hoa huyệt.

Tuy Tô Tuyền không có kinh nghiệm, ngay cả đông cung đồ cũng chưa xem lần nào, nên trong lúc trừu sáp không có chút kĩ xảo nào, chỉ biết uốn thẳng thất lưng, sáp thẳng một đường, nhưng chỉ như vậy cũng đủ khiến linh hồn của Diệp Huyền dường như sắp bay lên. Hai cánh tay của nàng vòng qua cổ Tô Tuyền, thân thể mềm mại theo động tác của Tô Tuyền mà lay động cao thấp, cái miệng nhỏ nhắn rên rỉ đứt quãng: "Tướng công, thật sâu.... Ân, đỉnh đến đó.... A, quá lớn, thiếp chịu không nổi a..." Ý thức được Tô Tuyền sắp đỉnh đến tử cung, Diệp Huyền vội vàng lắc đầu, "Không cần, đừng.... tướng công, đừng đi vào..." Dù sao đêm nay nàng mới phá thân, cho dù bản thân là người tập võ tố chất thân thể cũng không tồi, nhưng cũng không thể chịu nổi kích thích quá mức kịch liệt. Trong lúc hoảng hốt, mị thịt trong hoa huyệt vô thức xoắn chặt, khiến Tô Tuyền kích động đến mức hai mắt cũng đỏ lên, ngọn lửa dục vọng bùng cháy mãnh liệt.

Tô Tuyền cố gắng bình ổn hơi thở, động tác trừu sáp cũng dần chậm lại, tuy sáp chậm lại, động tác cũng không quá mức mạnh mẽ khiến hần không thể tận hưởng, nhưng nhìn vẻ mặt thoải mái của Diệp Huyền, Tô Tuyền vẫn nhìn xuống dục vọng mãnh liệt. Hần dừng một chút, có chút không lưu loát hỏi nàng: "Nàng... là lần đầu tiên?"

So sánh với việc rút ra lại đâm vào quá kịch liệt thậm chí còn có chút thô bạo, động tác ôn nhu như bây giờ khiến Diệp Huyền cảm thấy thoải mái hơn. Nàng hít một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực hần, giống như một chú mèo nhỏ thỏa mãn meo meo mấy tiếng, sung sướng nhỏ giọng rên rỉ. Nghe được câu hỏi của Tô Tuyền, cả người nàng cứng đờ, cái miệng nhỏ nhắn đang khe khẽ rên rỉ cũng ngừng lại.

Không chỉ mình Tô Tuyền không ngờ tới, mà trong Thiên La giáo cũng chỉ có vền vền có mấy người, còn lại không ai có thể nghĩ rằng yêu nữ ma giáo kiêu mị, phóng đảng vẫn còn là xử nữ đầu. Thật ra lúc đầu Tô Tuyền cũng cảm thấy không đúng, bởi vì bạn tốt Thẩm Tinh có không ít hồng nhan tri kỷ, nên lúc hần ta say rượu cũng thường lái nhai với Tô Tuyền mấy lời cảm kích, tuy Tô Tuyền là gà tơ nhưng hần lại biết được một ít chuyện mà nam nhân bình thường không biết. Cũng không phải xử nữ nào lúc phá thân cũng có lạc hồng, mà thiếu nữ dưới thân này hoa huyệt quá mức chặt khít, thêm vào đó nàng không che giấu được mấy phản trức trặc bối rối, nên đã lộ rõ ra rằng nàng vẫn là thân xử nữ.

"Người ta..." Diệp Huyền cong môi cười, thấy Tô Tuyền giận tái mặt, nàng cũng chẳng thềm nhiumày, "Đúng là như vậy thì sao, không đúng là như vậy thì sao?"

Thái độ không chút để ý của nàng khiến trong lòng Tô Tuyền mơ hồ có cảm giác đau đớn, "Ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng." Hần thấp giọng nói, "Mặc kệ nàng phải hay là không phải... Nàng đã là người của ta, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm."

Ba người Nguyên Ung đã rời đi từ lâu, trong phòng lúc này cực kì im lặng, chỉ có hoa đèn bị đốt cháy phát ra tiếng vang nhỏ, cùng với tiếng hô hấp nặng nề của hai người.

"Tại sao chàng phải chịu trách nhiệm?" Diệp Huyền vẫn tươi cười.

Tô Tuyền nhìn thật sâu vào mắt Diệp Huyền, đôi con ngươi của nàng dường như có chút ý cười, nhưng Tô Tuyền lại nhìn không thấu suy nghĩ của nàng. Hần nghĩ đến lời trong lòng mà mình muốn nói, gò má cũng có chút nóng lên: "Ta..." Dừng một chút, thanh âm của hần lại kiên định vang lên lại mang theo điểm khẩn trương, "Ta muốn cưới nàng làm vợ."

Chương 72: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 16

"Thú ta... làm thế?" Diệp Huyền cười cười, nụ cười trên mặt nàng càng lúc càng lớn, nhưng cũng không phải là cao hứng, cũng không phải là khinh miệt, Tô Tuyền nhìn không ra ý tứ trong nụ cười của nàng, Diệp Huyền vẫn cười, nhẹ giọng lặp lại một lần nữa, "Thú ta làm thế?"

Bốn chữ này, có lẽ là lời hứa hẹn mà Diệp Huyền vẫn luôn mơ ước đi. Tô Tuyền còn nói nghiêm túc như vậy, nhưng Diệp Huyền lại không có cảm giác hưng phấn, ngượng ngùng khi tâm nguyện đã đạt thành. Cảm giác đầu tiên hiện trong lòng nàng là ngạc nhiên nghi ngờ cũng cảm thấy lo sợ không yên. Nàng cảm thấy Tô Tuyền có lẽ là đang nói đùa, con người của hắn tràn ngập ý cười, nhưng không chạm được đến trong lòng của nàng: "Huynh là người thứ nhất... Muốn thú ta."

Từ lúc còn nhỏ nàng đã rất xinh đẹp, từ năm mười tuổi bắt đầu trở thành Thánh nữ dưới một người mà trên vạn người của Thiên La giáo, khi đó nàng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đã có thể nhìn ra được dung mạo quốc sắc thiên hương sau khi lớn lên của nàng. Nàng dần lớn lên, giống như nụ hoa đang nở rộ, kiều diễm động lòng người. Bất kì nam nhân nào đã gặp nàng, dường như không có ai không muốn ngắt lấy đóa hoa này.

Bọn họ phủ phục dưới chân Diệp Huyền, có đại ma đầu ma giáo cũng có đại hiệp chính đạo, có người kiêu ngạo, tà ác cũng có người hiền lương lầm liệt, nhưng đứng trước yêu nữ ma giáo mê hoặc lòng người, bọn họ đều ngoan ngoãn giống cừ non. Lời nghe tiếng ngọt nàng đã nghe quá nhiều, nàng cũng không đếm nổi số nam nhân đã theo đuổi nàng, dâng lên cho nàng kim ngân tài bảo (tiền bạc châu báu), quyền thế vinh hoa, chỉ để đổi được một nụ cười của nàng. Nhưng tất cả những người đó, không ai - không ai muốn thú nàng.

Nhưng đây cũng là lẽ thường tình, bởi vì nàng là yêu nữ ma giáo, cho dù có đẹp có ái mộ nàng, thì đối với họ theo đuổi nàng cũng chỉ giống như đang đuổi theo một con bướm, nàng không phải là một chú chim bé nhỏ cần được nâng niu trong tay. Cho dù Diệp Huyền yêu Tô Tuyền, cũng muốn dùng hết tất cả những gì tốt đẹp của nàng để giành lấy tâm nam nhân này, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ gả cho hắn. Có lẽ là vì mọi người ai cũng như vậy, hẳn nên ở cùng một chỗ với một cô nương ôn nhu, hiền thực, ban đêm nằm mơ nhớ lại thời tuổi trẻ vừa lông bông vừa nhiệt tình phóng khoáng, mà yêu nữ khuynh quốc khuynh thành là nàng cũng chỉ là một cái bóng mơ hồ trong trí nhớ của hắn.

Có lẽ, Diệp Huyền cũng muốn, nàng muốn ở bên cạnh hắn, không có nữ nhân nào không muốn cùng với ý trung nhân của mình gắn bó với nhau, nhưng chẳng qua là nàng không dám. Nếu như trong lòng sinh ra ý nghĩ xa vời như vậy, một khi hy vọng tan biến, sẽ khiến bản thân càng thêm đau khổ. Ngay cả khi Tô Tuyền chính miệng nói với nàng hẳn nguyện ý thú nàng, thì trong lòng nàng cũng chỉ cảm thấy sợ hãi.

"Vì cái gì mà huynh muốn thú ta?" Trầm mặc hồi lâu, Diệp Huyền thản nhiên.

"Ta..." Trong đầu Tô Tuyền có đủ loại lý do để trả lời Diệp Huyền, nhưng hắn lại ngẩn người. Không phải là vì muốn chịu trách nhiệm với nàng hay sao? Dù sao thì mình là người lấy đi sự trong sạch của nàng, khiến một cô nương mất đi trong sạch, hẳn tất nhiên là muốn thú nàng làm thế. Nhưng trong lòng Tô Tuyền hiểu rõ, không phải như thế.

Nếu... Nếu hắn không cam tâm tình nguyện muốn thú Diệp Huyền, cho dù phải làm trái nguyên tắc của mình, thanh danh cũng mất, hẳn cũng sẽ không tùy tiện ép mình thú nàng ta. Thật ra hẳn cũng muốn thú nàng.

Cho nên lúc nói câu đó hẳn mới có thể do dự, thấy bất an trong lòng, hẳn sợ Diệp Huyền sẽ cự tuyệt. Hắn chưa từng nghĩ tới bản thân hắn cũng có ngày biết lo được lo mất, vì yêu mà lo lắng, vì yêu mà sợ hãi. Nếu không phải vì yêu, thì hẳn làm sao có thể khản trương đến mức đến tâm ý của mình cũng không nói ra được.

Nhưng Diệp Huyền lại không nghĩ thế, thấy Tô Tuyền không trả lời, nàng cười cười: "Huynh biết không, nếu ta thật lòng thích huynh, cũng sẽ không cần huynh thú ta." Tươi cười trên mặt nàng lại khôi phục đáng vẻ không chút để tâm như trước, dường như đối với chuyện này nàng không để tâm chút nào.

"Nếu huynh thú ta, người trong chốn giang hồ sẽ bàn tán về huynh như thế nào? Bọn họ sẽ nói, huynh sa đoạ, bị yêu nữ ma giáo đó mê hoặc tâm trí. Huynh sẽ bị xem thường, bị thóa mạ, thậm chí bị người ta đuổi đánh. Nhưng đó cũng không phải là chuyện quan trọng nhất, huynh có biết là ta đã giết rất nhiều người không, có tiền bối mà huynh kính trọng trong giới võ lâm, thậm chí có bạn cũ của huynh, huynh sẽ đối mặt với người thân, bạn bè của họ ra sao? Nếu bọn họ muốn giết ta để báo thù, huynh sẽ ngăn cản họ sao? Hay là..." Nàng xoa nhẹ gò má Tô Tuyền, "Nhìn ta bị giết?"

"Chúng ta... Có thể ở ẩn, lui về ở ẩn trong núi sâu..." Thanh âm của Tô Tuyền trầm thấp, khàn khàn, dường như để nói ra câu này hẳn phải dùng đến rất nhiều khí lực, nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên định như trước. Có lẽ hắn đã hiểu được Diệp Huyền muốn nói gì, hẳn gần như hoảng loạn mà nói tiếp, "Chúng ta còn có thể đi tái ngoại (là đi nước ngoài đó), rời khỏi võ lâm Trung Nguyên, như thế.... Không còn điều gì quấy rầy chúng ta nữa, đúng không?"

Nghe được hắn vì mình mà nói những lời như thế này, có lẽ nàng cũng đã thỏa mãn rồi đúng không? Trong giây phút đó, Diệp Huyền dường như sắp bật khóc, nhưng nàng vẫn nhịn được. Như vậy là đủ rồi, người nam nhân này nguyện ý vì nàng mà buông tha hết thảy, được như vậy là đủ rồi.

Nhưng nàng cũng không phải là vì Tô Tuyền, nàng chỉ là sợ hãi mà thôi. Bởi vì hai người sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn, nàng sợ sẽ có một ngày Tô Tuyền sẽ hối hận, nàng có thể vì Tô Tuyền mà hy sinh tính mạng mình, nhưng nàng không muốn rơi vào một cái kết cục thất vọng, đau khổ sau khi ngọt ngào qua đi.

Cho nên, cứ như vậy đi. Chúng ta vẫn là không nên ở bên nhau, nhưng điều này không có nghĩa là ta không yêu huynh.

Chương 73: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 17

Là ma giáo có tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, tổng đàn của Huyền Nữ giáo đặt trên quần đảo Bích Lạc có thể nói là một nơi cực kì thần bí. Có người cho rằng nơi đó là đầm rồng hang hổ, cũng có người nói đó là chốn đào nguyên tiêu hân. Nhưng khi thật sự đặt chân lên mặt đất trên quần đảo Bích Lạc, Tô Tuyền cảm thấy, nơi này cũng không có gì là quá khác biệt.

Tuy đệ tử của Huyền Nữ giáo lấy việc âm dương giao hợp làm nền tảng để luyện võ, nhưng các nàng cũng không phải ngày nào cũng làm loại sự tình. Nhóm lô đỉnh lại càng không cần phải nói, nếu không có thân thể khỏe mạnh, có khí lực lớn thì lấy cái gì đi hầu hạ nữ nhân trong giáo. Khi thuyền vừa mới cập bờ, nhóm lô đỉnh trên thuyền đã bị mấy người tạp dịch lôi kéo đi đến một dãy phòng ở thoáng nhìn khá nhỏ, bây giờ bọn họ là nhóm lô đỉnh có cấp bậc thấp nhất, chưa có tư cách chính thức hầu hạ đệ tử trong giáo nên chỗ ở cũng vô cùng đơn sơ.

Tính cách của Tô Tuyền vốn là loa qua, tùy tiện năm hán mười bốn tuổi bị đuổi giết người ta đuổi giết, màn trời chiếu đất, chạy trốn không kể ngày đêm, có loại khổ nào mà hán chưa trải qua. Trong lúc những người khác vẫn còn đang oán giận, hán khoanh tay đứng một bên mà nhìn, không thêm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt ấy. Nói gì thì nói trong lòng hán lúc này chỉ có hình ảnh yêu nữ đáng giận kia.

Câu nói của miệng của Thẩm Tinh là, chưa từng bị nữ nhân cự tuyệt thì không phải là nam nhân thật sự. Lúc trước hán cảm thấy lời này đúng là vớ vẩn, nhưng lần đầu tiên thổ lộ bị tuyệt, Tô thiếu hiệp bây giờ đúng là có chút không chấp nhận được. Không phải do hán không chịu đựng được việc bị người khác cự tuyệt, mà điều khiến hán cứ canh cánh trong lòng chính là thái độ lấp lửng của Diệp Huyền.

Người trong giang hồ thích nói sao thì nói, Tô Tuyền tức giận, bất bình nghĩ, chẳng lẽ Tô Tuyền hán đây lại sợ thiên hạ bàn tán, nói ra nói vào hay sao? Hán giống như một hồ nước, vốn dĩ yên ả không có lấy một gợn sóng, cảm thấy hài lòng với bản thân mình. Nhưng Diệp Huyền lại cứ khẳng khái đến trêu chọc hán, đem hồ nước khuấy lên gợn sóng. Kết quả là yêu nữ kia trở mặt, xoay người rồi đi.

Nghĩ đến đây, Tô Tuyền lại hận không thể chạy đến trước mặt Diệp Huyền hỏi cho rõ ràng. Đáp án rất đơn giản, chỉ có hai sự lựa chọn hoặc là thích hoặc là không thích.

Nếu là không thích, Tô Tuyền hán nhất định sẽ thất vọng, nhưng sẽ không tiếp tục dây dưa với Diệp Huyền. Nếu là thích, vậy hán cùng yêu nữ kia có thể....

"Tô sư đệ..." Đứng bên cạnh Tô Tuyền là một nam tử mặc áo vàng, hán huynh lên khuya tay Tô Tuyền, "Người sao lại đỏ mặt?"

"Khụ." Tô Tuyền ho khan một tiếng, "... Chắc là do trời nóng quá."

Đúng vậy, nhất định là do trời nóng quá, tuyệt đối không phải là do hán nghĩ tới những chuyện khiến người ta đỏ mặt...

Đáng tiếc Tô Tuyền muốn gặp Diệp Huyền cũng không phải là chuyện dễ dàng, ở trong Huyền Nữ giáo, địa vị của đệ tử với lô đỉnh hoàn toàn bất đồng, cho dù là Nguyên Ung là lô đỉnh được trưởng lão trong giáo coi trọng, nhưng ở trong giáo gặp đệ tử mới vào, cũng phải cung kính. Chúng đệ tử có thể tùy ý gọi lô đỉnh đến, nhưng lô đỉnh muốn gặp nữ đệ tử, chỉ có thể dựa vào may mắn, có thể vô tình gặp được.

Hán ở bên ngoài tiểu trúc Thanh Trúc nơi Diệp Huyền ở, ôm cây đợi thỏ ba ngày, cuối cùng cũng thấy được Diệp Huyền xuất môn. Hai người họ lên gặp mặt là trái với giáo quy, Tô Tuyền chỉ có thể nói ngắn gọn, vừa gặp liền hỏi Diệp Huyền: "Nàng rốt cuộc có thích ta hay không?"

Về mặt hán nghiêm túc, ánh mắt rất chân thành, Diệp Huyền nhìn không được mà cười khúc khích: "Huynh đoán đi."

Tô Tuyền ghen hờn: "Ta đoán..." Thật đáng giận, hán đoán không được a! "Không được, ngày hôm nay nàng nghĩ lừa gạt ta." Thấy Diệp Huyền sắp phải đi, dưới tình thế cấp bách, hán vội vàng túm lấy tay Diệp Huyền, "Thích hay là không thích, nhanh trả lời ta."

Bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyền bị hán nắm lấy, trên mu bàn tay bỗng nhiên nóng bừng lên, lòng nàng xúc động đến mềm nhũn, nhưng ngoài miệng vẫn vẫn vô tình nói: "Nhìn thấy gốc cây đào kia không? Nếu huynh có thể hái toàn bộ hoa đào trên cây xuống mà không bị hư hại gì, ta sẽ nói cho huynh biết."

Cây đào mọc bên ngoài tiểu trúc, trên cây hoa đào nở rộ tầng tầng lớp lớp, nhiều không đếm xuể. Lúc này, nội lực của Tô Tuyền bị phong bế, so với người bình thường thì thân thủ nhanh nhẹn hơn mấy phần, cho nên yêu cầu của Diệp Huyền đúng là làm khó hán.

"Vậy nàng nhất định phải giữ lời." Tô Tuyền dứt khoát đồng ý.

Vài ngày sau, đệ tử, tạp dịch ra vào tiểu trúc có thể nhìn thấy một nam nhân mặc áo đen đứng dưới cây đào hái hoa, một đóa tiếp một đóa, vô cùng cẩn thận hái xuống, lãng phí thời gian cũng vô cùng vất vả. Ánh nắng ngày xuân tuy không quá gắt, nhưng phải ngửa đầu nhìn lên cây quá lâu, cũng sẽ bị nắng chiếu đến chói mắt vàng đầu óc. Diệp Huyền nhìn Tô Tuyền đầu đầy mồ hôi đi quanh gốc cây đào, hán dường như thật sự tin lời Diệp Huyền nói, không

hề hoài nghi Diệp Huyền đang lừa gạt hẳn.

Có lẽ hẳn đã sớm biết rõ, lần này yêu nữ kia vẫn lừa gạt hẳn như trước. Nhưng hẳn vẫn kiên trì không bỏ cuộc, một ngày tiếp một ngày, mắt thấy hoa đào trên cây càng ngày càng ít Diệp Huyền cuối cùng nhận không được mà ngăn cản Tô Tuyền.

"Huỳnh..." Nàng đột nhiên không biết phải mở miệng như thế nào, "Huỳnh có biết hay không ta là đang gạt huỳnh, cho dù huỳnh có đem tất cả hoa trên cây đều hái xuống, ta cũng sẽ không nói đáp án cho huỳnh biết."

"Vậy ta phải là như thế nào, nàng mới có thể trả lời ta?" Tô Tuyền nhìn chằm chằm vào nàng, "Chỉ cần là việc ta có thể làm, ta nhất định sẽ đi thử."

"Ha?" Diệp Huyền cười nhạo, "Huỳnh là đứa ngốc sao?" Không biết vì sao, trong lòng nàng dâng lên một cỗ lửa giận mãnh liệt, vì cái gì mà huỳnh có thể làm được như vậy? Chưa bao giờ sợ sẽ thất bại, cũng không sợ bị cự tuyệt, không sợ bị vứt bỏ, giống như mơ mộng viễn vông đuổi theo mặt trời, có dũng khí vô hạn đi truy tìm thứ mà bản thân muốn.

"Ta hiểu rõ." Tô Tuyền không tức giận, hẳn nở một nụ cười sáng lạn, "Ta biết nàng đang sợ điều gì, không sao cả." Ánh mắt hẳn sáng rực, "Ta sẽ chờ nàng vượt qua."

Diệp Huyền muốn phản bác hẳn, nhưng lại cảm thấy bản thân thật buồn cười. Nàng đứng đó rất lâu, bóng dáng của Tô Tuyền cũng đã biến mất, nàng nhặt lên một đóa hoa trên đất, "Đồ ngốc...." Nàng từ từ nở nụ cười, sẽ không để cho huỳnh đợi lâu lắm đâu, Diệp Huyền nghĩ, bản thân đúng là cần dừng cảm hơn một chút. Có lẽ, có lẽ sau khi rời khỏi Huyền Nữ giáo, nàng sẽ thành thật đem đáp án của mình nói cho Tô Tuyền nghe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 18

Ngày mười lăm tháng năm, đúng vào ngày trăng tròn. Mặt trăng ở giữa màn đêm đen tỏa ra ánh bạc lạnh lẽo, chiếu rọi đến cả những nơi âm u nhất trên đảo Bích Lạc. Đêm đã về khuya, cho dù là Huyền Nữ giáo hằng đêm sinh ca, thì vào lúc này mọi người cũng chìm vào giấc ngủ, chỉ có vài ngọn đuốc cháy sáng trong bóng tối, đó là đệ tử gác đêm đang đi tuần tra qua lại trên đảo.

Càng tới gần phía Đông hòn đảo, thủ vệ lại càng sâm nghiêm, bởi vì đây là nơi có cung điện của giáo chủ đồng thời cũng là nơi thờ cúng tổ sư giáo phái. Các đệ tử trực đêm đều có vẻ mặt nghiêm nghị, thần thái cảnh giác, nhưng bọn họ lại không chú ý tới, hai bóng đen lướt qua cực nhanh, chạy đến phụ cận tổ sư điện rồi ẩn nấp, hai người này đúng là Tô Tuyền với Diệp Huyền.

Đều là người trong ma giáo, Diệp Huyền biết không ít những bí mật của Huyền Nữ giáo. Giáo chủ Huyền Nữ giáo Diên Chức là đại tông sư, tuy Tô Tuyền cùng Diệp Huyền đều là cao thủ xuất chúng, nhưng đứng trước mặt Diên Chức, thực lực của họ vẫn không đủ. Cũng may Diên Chức bởi vì tu luyện một loại công pháp đặc biệt, nên ngày mười lăm hàng tháng đều chuyên tâm bế quan tu luyện. Ngày này, chỉ cần không phải xảy ra biến cố cực kỳ nghiêm trọng, những người khác tuyệt đối không dám đi quấy rầy nàng. Bởi vậy Diệp Huyền chọn ngày này để lên vào tổ sư điện trộm lấy Lưu Ly đan, cho dù hai người bọn họ có bị phát hiện, chỉ cần Diên Chức không ra tay, họ sẽ nắm chắc chín phần thành công.

Độc trên người Tô Tuyền đã được giải, hai người phi thân giống như hai chú mèo, nhẹ nhàng di chuyển trong bóng đêm mà không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào. Nhưng Tô Tuyền suy cho cùng vẫn còn tính khí thiếu niên, tuy hẳn làm việc này là để cứu Ân Tử An, nhưng không phải là không có ý tứ muốn đi thăm dò Huyền Nữ giáo một phen. Người trẻ luôn nhiệt tình ưa thích làm chuyện mạo hiểm, càng nguy hiểm, thì càng kích thích ý chí chiến đấu trong lòng hẳn khiến hẳn nóng lòng muốn thử.

"Đáng tiếc là thời cơ không đúng, không thể luận bàn cùng người." Tô Tuyền thoải mái tránh thoát một đội đệ tử trực đêm, truyền âm với Diệp Huyền.

Trong lời nói của hẳn lộ rõ sự tiếc nuối, trong bảng những cao thủ trẻ của Lục Phiến Môn, Thiên La yêu nữ Diệp Huyền đứng hạng cao hơn Vân Lôi kiếm Tô Tuyền. Cho nên hẳn rất muốn phân cao thấp với Diệp Huyền.

Diệp Huyền cảm thấy buồn cười: "Huỳnh đúng là tự do tự tại." Dù thế nào lần này lên vào đúng là đi vào hang hổ, nhưng Tô Tuyền lại không có lấy một chút khẩn trương.

Hắn nhún mày: "Nếu chỉ có một mình ta, tất nhiên là phải thận trọng hơn, bây giờ có người..." Hẳn nhìn nửa bên mặt của nàng, "Người nói xem, người lên vào Huyền Nữ giáo, cuối cùng là vì cái gì?"

Diệp Huyền từng nói mình thay Thiên La giáo trộm đồ, thật ra chỉ là tìm cơ mà thôi. Nàng lên thuyền của Huyền Nữ giáo là vì Tô Tuyền, nhưng trước mắt không thể nói ra, vì thế liền cười nói: "Ma giáo chúng ta có gút mắt, nhân sĩ chính đạo các người không biết đâu."

Đều là ma giáo, nhưng quan hệ giữa Thiên La giáo với Huyền Nữ giáo giống như nước với lửa, ân oán giữa hai môn phái không thể nói với người ngoài, Tô Tuyền nghe nàng nói vậy, cũng không hỏi nhiều nữa.

Đúng như Tô Tuyền dự đoán trước, lên vào lấy trộm cực kì thoải mái. Cầm trong tay hộp ngọc đựng Lưu Ly đan, hai người không hề dừng lại, chạy về phía bắc của đảo. Ở đây có một đoạn sườn dốc, thuyền tiếp ứng của Thiên La giáo đã đợi ở đó. Diệp Huyền mặc một thân đồ trắng, bước chân uyển chuyển, Tô Tuyền nhìn làn váy tung bay của nàng, càng thêm chắc chắn Diệp Huyền cũng thích mình. (logic này... đúng là chỉ mk TT nghĩ ra đk) Ở trong tổ sư điện, hắn nhìn thấy Diệp Huyền đi ra phía sau điện, có vẻ như là lấy trộm thứ gì đó của Huyền Nữ giáo. Nhưng Tô Tuyền cảm thấy Diệp Huyền là đang tìm cơ, nàng đến Huyền Nữ giáo có thật là do lệnh? Rõ ràng là chỉ với thực lực của nàng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ, vì cái gì lại hợp tác cùng mình đúng là làm chuyện dư thừa.

Không chỉ có thế, độc trên người Tô Tuyền đã giải, Diệp Huyền cũng không có ý định muốn giết hắn, mà ngược lại còn mang theo hắn cùng rời đảo. Cái gọi là chính tà không thể cùng tồn tại, Diệp Huyền có thể bỏ lại Tô Tuyền ở nơi này, cần gì phải quan tâm lo lắng cho hắn.

Cách đoạn sườn dốc đó không xa, Tô Tuyền bỗng nhiên hắng giọng một cái: "Cái kia, ta có lời muốn nói."

Thân hình Diệp Huyền hơi ngừng lại một chút, bước chân vẫn không ngừng, thân nhiên nói: "Có cái gì muốn nói, đợi lên thuyền rồi nói cũng không muộn."

"Tiểu nha đầu, lời này ngươi nói có vẻ là sai rồi." Một giọng nói dịu dàng vang lên trong đêm, một nữ tử mặc đồ đỏ đang tiến lại gần, dường như chỉ trong nháy mắt, liền đứng chặn trước mặt Diệp Huyền cùng Tô Tuyền. Nữ nhân này mỉm cười, khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp, so với Diệp Huyền còn diễm lệ hơn mấy phần, "Nếu đã tới Huyền Nữ giáo của ta, thì không thể rời khỏi. Có cái gì muốn nói, để tới âm phủ rồi nói sau."

Tay phải của Tô Tuyền đã đặt lên chuỗi ngọc bên hông, hắn bắt động thanh sắc vận công, ánh mắt trầm xuống, nghiêm túc. Mà Diệp Huyền cũng nhận ra nữ nhân trước mặt này, trong lòng nàng không khỏi lộ bộ một tiếng, biết rõ hôm nay không thể dễ dàng rời đi.

Vì nữ nhân trước mặt nàng lúc này đúng là giáo chủ Huyền Nữ giáo, đại tông sư Diên Chức.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 19

Trong chốn vô lâm người được gọi là đại tông sư, đều là cao thủ đứng đầu lúc bấy giờ, tuy Tô Tuyền kinh tài tuyệt đỉnh, nhưng muốn địch lại một đại tông sư, thì không thể nghĩ ngờ đây là chuyện viễn vông. Có thể trong khoảnh khắc liên tục tạo ra đạo quang kiếm ảnh như vậy, Diên Chức cảm thấy con thỏ này dường như có năng lực vô điều hậu một phát. Đó là sức mạnh bộc phát giữa thời khắc sinh tử để tìm cơ hội sống sót, thậm chí còn có thể giết chết một con điều hậu hung ác.

Ánh mắt Diên Chức lạnh xuống, phát động nội lực quanh thân đến ngay cả áo bào của bà ta cũng bay phất lên, từ trong lòng bàn tay bà ta phát ra một tầng sương lạnh âm u, lạnh lẽo, dùng toàn lực mà nghênh đón công kích của Tô Tuyền. Ý đồ trong lòng của Tô Tuyền Diên Chức hiểu rõ, hắn muốn dốc hết toàn lực vào một chiêu này khiến cả hai lưỡng bại câu thương nhân đó giúp Diệp Huyền tranh thủ cơ hội trốn thoát. Khóe môi bà ta lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, đáng tiếc, một chương này đánh xuống, bản thân mình tất nhiên sẽ bị thương, nhưng tiểu tử này thì không chỉ là bị thương.

"Đưa ngọc...." Diệp Huyền rũ xuống mi mắt, trong miệng nàng khẽ nỉ non một tiếng, đột nhiên nàng ngẩng đầu, một lòng tay xuất ra, trong nháy mắt lúc kiếm phong cùng chương ảnh sắp chạm vào nhau, điểm vào lòng bàn tay Diên Chức. "A!..." Thiếu nữ kêu lên một tiếng đau đớn, cố gắng nuốt xuống ngụm máu tanh trong cổ họng.

"Muốn chết!" Diên Chức lớn tiếng gầm lên, ngay lúc đó, trường đao đã phóng tới trước mặt bà ta, đâm sâu vào ngực Diên Chức. Bà ta đánh ra một chương, Diệp Huyền liền giống như con điều đứt dây bay ra xa.

"Diệp cô nương!" Tô Tuyền bay vút đến ôm lấy nàng, tay phải của hắn nắm lấy thất lung Diệp Huyền, quay người chém ra ba đao, mỗi đao đều sắc bén, cuối cùng cũng chặn được truy kích của Diên Chức. Lúc này, sườn dốc đã ở ngay trước mặt hắn, Tô Tuyền không chút do dự thả người nhảy xuống, lúc sắp rơi xuống mũi thuyền, mũi chân điểm nhẹ, ổn định lại con thuyền đang chấn động.

"Thánh nữ!"

"Thánh nữ đại nhân!"

Xoát xoát âm thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ đồng loạt vang lên, giáo chúng Thiên La giáo trên thuyền cảnh giác nhìn hắn, ánh mắt Tô Tuyền thân nhiên đảo qua một lượt: "Đệ tử Huyền Nữ giáo đã đuổi tới."

Đúng như dự đoán, tiếng vang vừa rồi đã kinh động chúng đệ tử trực đêm trên đảo, trên thuyền, thủ lĩnh hắc y nhân lạnh lùng liếc Tô Tuyền một cái, tay phải vung lên: "Đi cùng ta lên ngăn chúng lại." Một đám hắc y nhân đề khí tung người nhảy lên, không lâu sau, trên đảo đã vang lên tiếng chém giết.

Lúc này Tô Tuyền mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, thiếu nữ trong ngực sắc mặt tái nhợt, đầu ngón tay hắn điểm lên mạch môn của Diệp Huyền, tuy rằng từ lúc đón lấy Diệp Huyền hắn đã phong bế mấy đại huyệt trên người nàng, nhưng Tô Tuyền vẫn cảm thấy khí lạnh đang lưu chuyển trong người nàng. Một chương âm phong kia của Diên Chức, vốn dĩ là sát chiêu của bà ta đối với hắn, lại bị Diệp Huyền cản lại.

"Nàng..." Tô Tuyền không biết phải nói gì, từ trong ngực lấy ra một bình ngọc đổ ra một viên thuốc đút cho Diệp Huyền, bàn tay của hắn run lên không ngừng. Tốc độ lưu chuyển của khí lạnh đã chậm lại, nguy cơ khiến lục phủ ngũ tạng của Tô Tuyền nóng như lửa đốt đã giảm bớt mấy phần. "Đừng sợ." Hắn nhẹ giọng nói, "Ta mang nàng đi Dược Vương cốc."

Nói xong, hắn khẽ huyt lên một tiếng, ngay lập tức từ giữa mặt biển đột nhiên trời lên một làn sóng bạc, bọt sóng càng ngày càng gần, giữa những đợt sóng cuộn cuộn, một cái lưng trắng bạc to lớn rẽ nước trời lên, hướng về Tô Tuyền vẫy đuôi.

Trên thuyền vẫn còn mấy hắc y nhân lưu lại, tất cả đều kinh ngạc nhìn Tô Tuyền. Diệp Huyền không khỏi thở dài: "Nếu như không có ta, huynh vẫn có thể rời khỏi đảo Bích Lạc."

"Nó gọi là Trạc Ân." Tô Tuyền nắm chặt tay Diệp Huyền, "Nàng cảm thấy thế nào? Việc này không thể chậm trễ, chúng ta phải đi Dược Vương cốc ngay bây giờ."

"Không cần." Diệp Huyền cười cười, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Tuyền, nàng thoát ra khỏi vòng tay của hắn, "Quả đúng là không hổ là truyền nhân của Vân Trung Khách? Chỉ sợ trong chốn vô lâm không ai có thể ngờ được, Vân Lôi kiếm nổi danh mấy năm nay lại là đệ tử của Vân Trung Khách."

Vân Trung Khách, cái tên này không được người nhắc tới đã lâu, nhưng người trong giang hồ không hề quên đi người này. Hai mươi mấy năm trước, người này đã nhắc lên một hồi sóng to gió lớn trong giới võ lâm, nhưng sau đó lại đột nhiên quy ẩn, không rõ tung tích. Người xứng đáng với vị trí đệ nhất thiên hạ tất nhiên là Vân Trung Khách. Đạo kiếm song tuyệt, kinh công xuất chúng, kỹ môn độn giáp, không gì không giỏi, còn có tài thuần hóa thú vật không một ai theo kịp, ngay cả cá mập trên biển cũng có thể điều khiển.

Nhưng đây cũng không phải là điều quan trọng nhất.

Tô Tuyền cảm thấy có chút không đúng, hắn muốn bắt lấy vạt áo Diệp Huyền, lại bị mấy người hắc y nhân chặn lại, Diệp Huyền quay đầu lại nhìn hắn: "Đa tạ ý tốt của ngươi, Tô thiếu hiệp. Một chút độc này, Thiên La giáo của ta cũng có thể tự giải."

"Tô thiếu hiệp..." Về mặt Tô Tuyền kinh hoàng, cho dù là lúc cùng Diên Chức quyết một trận sinh tử, hắn cũng không hoang mang như thế này, vào giờ khắc này hắn thấp thòm, lo sợ không thôi, "Nàng, nàng là..." Hắn ngập ngừng hỏi, "Nàng đây là có ý gì?"

"Tất nhiên là giống như lúc trước ta đã nói, thứ ngươi muốn lấy đã lấy được, ta cũng đã lấy được thứ mình muốn, chúng ta không cùng đường, huynh đi đi." Thanh âm Diệp Huyền bình tĩnh, lạnh nhạt, nói xong, nàng xoay người phân phó giáo chúng bên cạnh, "Tiễn Tô thiếu hiệp rời thuyền."

"Khoan đã!" Tô Tuyền quát lên, vài hắc y nhân đang đi về phía hắn dừng lại, nhưng hắn vẫn không thể đến gần Diệp Huyền. Trong lúc giao đấu với Diên Chức hắn đã hao phí hơn phân nửa nội lực của bản thân, bây giờ hắn chỉ có thể bất lực đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm thân ảnh nhỏ bé trước mắt, "Những lời chúng ta đã nói... Chẳng lẽ nàng đã quên rồi?"

"Chúng ta đã nói gì?" Diệp Huyền cười cười.

"Ta đã nói, ta muốn thú nàng làm thiếp." Tô Tuyền dường như không nghe thấy ý tứ giễu cợt trong lời nói của nàng, hắn kiên định lặp lại một lần nữa, "Ta muốn thú nàng làm thiếp."

"Tô thiếu hiệp, đó là ngươi nói." Bên môi của nàng nâng lên một độ cong yếu ớt, "Ngươi quả đúng là ngốc nghếch." Nàng dường như đã trở lại dáng vẻ như lúc mới gặp Tô Tuyền, tuy đang cười nhưng ý cười không chiếu vào đáy mắt, "Ngươi vẫn luôn muốn biết ta tới Huyền Nữ giáo vì thứ gì sao?" Nàng giờ tay lên, một khối lệnh bài nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Đồng tử Tô Tuyền co rút lại: "Ngân tiêu lệnh!"

"Đúng vậy." Diệp Huyền cười dịu dàng, "Ngân tiêu lệnh."

Thứ khiến người ta tuý đờn Vân Trung Khách không phải là mạng của hắn, mà là bảo vật mà hắn có trong tay, ngân tiêu lệnh. Khối lệnh bài này là chìa khóa mở ra một tòa bảo tàng, theo truyền thuyết trong bảo tàng này có vô số vàng bạc châu báu, bí kíp võ công, người đoạt được bảo tàng này có thể thống nhất võ lâm.

"Ta vốn dĩ không biết chính xác ngân tiêu lệnh có nằm trên người của ngươi hay không." Diệp Huyền ôn nhu nói, "Thật tốt, vận khí của ta không tồi." Trong lúc Tô Tuyền vì chất độc trên người nàng mà lo lắng không thôi, nàng đã trộm đi khối lệnh bài này từ trên người hắn, "Đây chính là thứ mà ta muốn có, bây giờ ta đã lấy được. Đa tạ ngươi, Tô thiếu hiệp."

"Cho nên... Toàn bộ những gì trước đây đều là ngươi gạt ta?" Giọng của Tô Tuyền khàn khàn.

"Tô thiếu hiệp, không, tương công." Thanh âm của nàng vẫn mê hoặc như vậy, nhưng lại khiến trái tim Tô Tuyền lạnh giá, "Ta nói cho chàng một câu, chàng nhất định phải nhớ kĩ..." Nàng mỉm cười, nụ cười của nàng giống như đóa hoa anh túc (cây thuốc phiện đó)

"Nữ nhân càng xinh đẹp thì càng dối trá."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 20

Trong địa lao u ám, bốn vách tường ẩm ướt toàn là rêu xanh, nước từ trong vách đá nhỏ giọt chảy xuống, tí tách... tí tách... tí tách...

"Từ nay về sau, ngươi không còn là Thánh nữ của Thiên La giáo." Hắc y nhân thân nhiên nói, "Ngươi còn có lời gì muốn nói nữa không?" Một lúc lâu sau, hắn mới nghe được tiếng đáp lời khe khẽ, "Không có", hắn thở dài, "Tuy ngươi đã mang về ngân tiêu lệnh, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cứ ở nơi này mà ngắm lại đi."

Rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn lại vang lên, Diệp Huyền hơi ngừng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng của nam nhân. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, nhưng lại khiến cả người nàng phát run, độc tố trong máu nhanh chóng lưu chuyển, Tô Tuyền cho nàng ăn vào một viên thuốc kia, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản chất kịch độc này chảy vào tim nàng.

Đợi đến lúc đó, mình sẽ chết đi. Đầu tiên là nội lực mất hết, sau đó cả người sẽ vô lực, khó có thể bước đi, đến cuối cùng, nàng sẽ là Thánh nữ thứ mười bảy của Thiên La giáo bị chết bỏ kịch độc.

Đáng tiếc nàng bây giờ đã không còn là Thánh nữ, Diệp Huyền cười tự giễu, giáo chủ tự mình đến thông báo việc này, có lẽ có thể chứng tỏ rằng hắn đã tình coi trọng mình? Cái gọi là tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, chỉ là giáo chủ không hạ lệnh giết nàng, cứ như vậy giam nàng dưới địa lao tự sinh tự diệt. Trong lòng Diệp Huyền không khỏi có mấy phần tức giận, oán hận nàng đã từng xử lý giáo chúng vi phạm giáo quy vô số lần, không thương hại người khác, cũng không trông cậy người khác có thể thương hại mình.

Trong lòng nàng đã sớm lạnh lẽo, mà Tô Tuyền có lẽ là nơi mềm mại duy nhất trong lòng nàng. Vì nam nhân đó, nàng vứt bỏ tất cả, kể cả tương lai xa vời mà nàng từng hy vọng.

Cái gì ngân tiêu lệnh, đó chỉ là cái cờ của nàng mà thôi. Khi một chương kia của Diên Chức đánh lên người, nàng đã biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Một khi đã như vậy, nàng liền lấy một cái cờ lừa gạt Tô Tuyền rồi đi. Như vậy Tô Tuyền sẽ quên nàng, sẽ không ngốc nghếch muốn ở bên một yêu nữ ma giáo là nàng.

Nếu nàng thật sự chết đi, thì nàng sẽ hồn phi phách tán, hay là sẽ trở lại thế giới thực đây? Diệp Huyền không biết đáp án, thông thường hệ thống sẽ cho thí sinh ba cơ hội chết trong khi làm nhiệm vụ, nhưng Diệp Huyền đã sớm nhận ra hệ thống mới trong lời nói của Cố Dân Thành so với hệ thống cũ của học viện khác nhau một trời một vực. Cho nên nàng không biết mình có thật sự chết đi hay không, còn về việc nhiệm vụ thất bại nàng không còn tính lực mà quan tâm tới nữa.

Nhưng nàng không hề phân vân khi phi thân tiến lên thay Tô Tuyền đỡ một chương kia. Chức năng "Cộng hưởng tình cảm" của hệ thống có tác dụng lớn như thế sao? Một khắc kia, Diệp Huyền giống như một con bướm lửa, vì người mình yêu mà dốc hết tất cả. Nàng cảm thấy chính mình dường như đã thật sự trở thành "Diệp Huyền", mà không phải là một Diệp Huyền đến để làm nhiệm vụ, nàng chính là yêu nữ ma giáo yếu ớt, cô độc nhưng cũng rất dũng cảm.

Tốc độ lưu chuyển của chất độc càng lúc càng nhanh, tầm mắt của Diệp Huyền bắt đầu mờ hồ, kịch độc đang ăn mòn các giác quan của nàng, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai mơ hồ nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ phía xa, một mối, thống khổ dày vò nàng, cuối cùng nàng chìm vào bóng tối...

Phanh một tiếng, ngay tại lúc Diệp Huyền sắp chìm vào hôn mê, đại môn đại lao bị ai đó dùng kiếm bở ra, vụn gỗ bay tứ tung, Tô Tuyền cả người đều là máu tươi, đang từng bước đi về phía nàng. Sắc mặt hắn lạnh lẽo, bước chân vững vàng, máu chảy dọc theo mũi kiếm kéo ra một vệt đỏ tươi trên mặt đất.

Những ý nghĩ trong đầu hắn khi nhìn thấy thiếu nữ bị giam dưới địa lao sắc mặt tái nhợt đều biến mất. Trước khi nhìn thấy Diệp Huyền, hắn đã từng vô số lần nghĩ tới mình sẽ nói những gì. Chỉ trích nàng âm hiểm, dối trá; thóa mạ nàng dễ tiện vô sỉ, đoạt lại ngân tiêu lệnh, từ đó cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn (ý là cắt đứt tất cả).

Tô Tuyền đã nghĩ thông suốt, nếu yêu nữ đó đã không cần mình, hắn cần gì phải hạ mình đi cầu nàng. Đáng tiếc, sự thật luôn khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Hắn dường như phát điên bay vút đến bên người Diệp Huyền, nàng gầy, thân hình nhỏ bé tựa lên ngực hắn, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay nàng. Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, Tô Tuyền ôm lấy Diệp Huyền, đem bàn tay của nàng nắm chặt lấy, cho dù nàng gạt ta, lợi dụng ta, tất cả đều không quan trọng, ta chỉ muốn nàng sống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 21

Trong địa lao u ám, bốn vách tường ẩm ướt toàn là rêu xanh, nước từ trong vách đá nhỏ giọt chảy xuống, tí tách... tí tách... tí tách...

"Từ nay về sau, ngươi không còn là Thánh nữ của Thiên La giáo." Hắc y nhân thân nhiên nói, "Ngươi còn có lời gì muốn nói nữa không?" Một lúc lâu sau, hắn mới nghe được tiếng đáp lời khe khẽ, "Không có", hắn thở dài, "Tuy ngươi đã mang về ngân tiêu lệnh, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, cứ ở nơi này mà ngắm lại đi."

Rất nhanh, tiếng bước chân trầm ổn lại vang lên, Diệp Huyền hơi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng của nam nhân. Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, nhưng lại khiến cả người nàng phát run, độc tố trong máu nhanh chóng lưu chuyển, Tô Tuyền cho nàng ăn vào một viên thuốc kia, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản chất kịch độc này chảy vào tim nàng.

Đợi đến lúc đó, mình sẽ chết đi. Đầu tiên là nội lực mất hết, sau đó cả người sẽ vô lực, khó có thể bước đi, đến cuối cùng, nàng sẽ là Thánh nữ thứ mười bảy của Thiên La giáo bị chết bởi kịch độc.

Đáng tiếc nàng bây giờ đã không còn là Thánh nữ, Diệp Huyền cười tự giễu, giáo chủ tự mình đến thông báo việc này, có lẽ có thể chứng tỏ rằng hắn đã tình coi trọng mình? Cái gọi là tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, chỉ là giáo chủ không hạ lệnh giết nàng, cứ như vậy giam nàng dưới địa lao tự sinh tự diệt. Trong lòng Diệp Huyền không khỏi có mấy phần tức giận, oán hận nàng đã từng xử lý giáo chúng vi phạm giáo quy vô số lần, không thương hại người khác, cũng không trông cậy người khác có thể thương hại mình.

Trong lòng nàng đã sớm lạnh lẽo, mà Tô Tuyền có lẽ là nơi mềm mại duy nhất trong lòng nàng. Vì nam nhân đó, nàng vứt bỏ tất cả, kể cả tương lai xa vời mà nàng từng hy vọng.

Cái gì ngân tiêu lệnh, đó chỉ là cái cớ của nàng mà thôi. Khi một chương kia của Diên Chức đánh lên người, nàng đã biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Một khi đã như vậy, nàng liền lấy một cái cớ lừa gạt Tô Tuyền rồi đi. Như vậy Tô Tuyền sẽ quên nàng, sẽ không ngốc nghếch muốn ở bên một yêu nữ ma giáo là nàng.

Nếu nàng thật sự chết đi, thì nàng sẽ hồn phi phách tán, hay là sẽ trở lại thế giới thực đây? Diệp Huyền không biết đáp án, thông thường hệ thống sẽ cho thí sinh ba cơ hội chết trong khi làm nhiệm vụ, nhưng Diệp Huyền đã sớm nhận ra hệ thống mới trong lời nói của Cố Dân Thành so với hệ thống cũ của học viện khác nhau một trời một vực. Cho nên nàng không biết mình có thật sự chết đi hay không, còn về việc nhiệm vụ thất bại nàng không còn tinh lực mà quan tâm tới nữa.

Nhưng nàng không hề phân vân khi phi thân tiến lên thay Tô Tuyền đỡ một chương kia. Chức năng "Cộng hưởng tình cảm" của hệ thống có tác dụng lớn như thế sao? Một khắc kia, Diệp Huyền giống như một con bướm lửa, vì người mình yêu mà đốt hết tất cả. Nàng cảm thấy chính mình dường như đã thật sự trở thành "Diệp Huyền", mà không phải là một Diệp Huyền đến để làm nhiệm vụ, nàng chính là yêu nữ ma giáo yếu ớt, cô độc nhưng cũng rất dũng cảm.

Tốc độ lưu chuyển của chất độc càng lúc càng nhanh, tầm mắt của Diệp Huyền bắt đầu mơ hồ, kịch độc đang ăn mòn các giác quan của nàng, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai mơ hồ nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ phía xa, mệt mỏi, thống khổ dày vò nàng, cuối cùng nàng chìm vào bóng tối...

Phanh một tiếng, ngay tại lúc Diệp Huyền sắp chìm vào hôn mê, đại môn đại lao bị ai đó dùng kiếm bở ra, vụn gỗ bay tứ tung, Tô Tuyền cả người đều là máu tươi, đang từng bước đi về phía nàng. Sắc mặt hắn lạnh lẽo, bước chân vững vàng, máu chảy dọc theo mũi kiếm kéo ra một vệt đỏ tươi trên mặt đất.

Những ý nghĩ trong đầu hắn khi nhìn thấy thiếu nữ bị giam dưới địa lao sắc mặt tái nhợt đều biến mất. Trước khi nhìn thấy Diệp Huyền, hắn đã từng vô số lần nghĩ tới mình sẽ nói những gì. Chỉ trích nàng âm hiểm, dối trá; thỏa mãn nàng đề tiện vô sỉ, đoạt lại ngân tiêu lệnh, từ đó cùng nàng nhất đao lưỡng đoạn (ý là cắt đứt tất cả).

Tô Tuyền đã nghĩ thông suốt, nếu yêu nữ đó đã không cần mình, hắn cần gì phải hạ mình đi cầu nàng. Đáng tiếc, sự thật luôn khiến người ta khó có thể nắm bắt.

Hắn dường như phát điên bay vút đến bên người Diệp Huyền, nàng gầy, thân hình nhỏ bé tựa lên ngực hắn, dường như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay nàng. Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, Tô Tuyền ôm lấy Diệp Huyền, đem bàn tay của nàng nắm chặt lấy, cho dù nàng gạt ta, lợi dụng ta, tất cả đều không quan trọng, ta chỉ muốn nàng sống tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 78: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 22

Dược Vương cốc nằm ở trên núi Vân Tiêu thuộc châu Ngô, trên núi mây mù giăng đầy, khắp nơi đều là kì hoa dị thảo. Ngoài sơn cốc, người giang hồ đến tìm Dược Vương cầu y xếp thành một hàng dài, ở đây có không ít tuyệt thế cao thủ của đủ loại võ công, cũng có vài người bị thích khách ám toán cơ

thể đã mất đi tri giác, nhưng tất cả mọi người đều thành thành thật thật đứng chờ ở ngoài cốc, không có sự cho phép của chủ nhân nơi đây, cho dù bệnh tình có nguy kịch, cũng không dám có chút dị động.

So sánh với cảnh tượng toàn là đầu người ngoài cốc, trong sơn cốc lại vô cùng yên ắng. Lúc này trời còn chưa sáng rõ, trong một gian phòng ngủ, một nam nhân đang ngủ say trên chiếc giường rộng lớn. Trong lúc mơ màng, hắn dường như nghe thấy tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền vào. Nam nhân khó chịu nhíu mày, đang định trở mình tiếp tục ngủ thì tiếng ồn ào cách hắn ngày càng gần.

"A Tinh! A Tinh!..."

Hắn bất mãn kéo chăn lên che đầu, cũng không ngăn được tiếng quát lớn ngay bên tai: "A Tinh! Mau dậy đi!"

"Ta kháo!(câu chửi bậy đó) Ngươi có để yên cho ta ngủ hay không?" Thảm Tinh vươn tay gạt chăn xuống dưới, hùng hổ trừng mắt nhìn người mới tới, không nằm ngoài dự đoán của hắn, dám ở trong Dược Vương cốc này kêu gào lớn tiếng như vậy ngoại trừ cái tên bạn tốt lỗ mãng của hắn là Tô Tuyền thì đúng là không còn ai khác.

Tô Tuyền gấp gáp không để ý tới tính khí của Thảm Tinh khi rời giường, túm lấy tay áo của Thảm Tinh tha hắn ta ra ngoài: "Dược Vương tiền bối ở đâu, ta có việc gấp cần nhờ người."

"Ai ai ai, đừng kéo ta áo của ta." Thảm Tinh vội vàng ra tay cứu vớt cái áo của mình, "Lão nhân đã xuất cốc dạo chơi, ngươi tìm ông ta làm gì?"

"Cái gì?!" Tô Tuyền vốn dĩ đang lo lắng bây giờ sắc mặt lại đen thêm mấy phần, hắn bóp chặt nắm tay, "Lão nhân đi theo hướng nào? Ta phải đuổi theo ông ấy."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Chân mày Thảm Tinh cau lại, tiểu tử Tô Tuyền hôm nay có chút thất thố, rất kì lạ: "Ngươi bị thương? Không đúng...." hắn ta tùy ý quét mắt liếc nhìn Tô Tuyền một lượt, "Người bị thương không phải là ngươi, rốt cuộc là ai bị thương?"

"Phải..." Trên mặt Tô Tuyền lộ ra vẻ lo lắng không yên khiến Thảm Tinh càng thêm kinh ngạc, đây là vẻ mặt mà hắn ta chưa từng thấy xuất hiện trên khuôn mặt hắn, Tô Tuyền hít sâu một hơi, "Là yêu nữ Thiên La giáo..."

Đợi đến khi Thảm Tinh hiểu rõ chân tướng, hắn cũng đã chặn trị (khám và chữa bệnh) cho Diệp Huyền đang hôn mê bất tỉnh một lượt. Thu hồi ngân châm trong tay, hắn thở dài một hơi. Đúng như dự đoán, Tô Tuyền vẫn luôn canh giữ bên cạnh ngay lập tức khẩn trương, lo lắng nhìn hắn: "Sao, sao rồi?"

"Độc trên người nàng là kịch độc, hơn nữa tốc độ lan tràn của độc tố cũng rất nhanh, không dễ chữa a..."

Ánh mắt Tô Tuyền trầm xuống ngay lập tức, hắn nhìn thiếu nữ nằm trên tháp, đôi mắt đen nhánh trong suốt như thủy tinh đang nhắm nghiền lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giống như một đóa hoa sắp ứa tàn, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua, sẽ vỡ tan thành trăm mảnh. Tim Tô Tuyền không khỏi co rút đau đớn một trận, hắn không có cách nào quên đi một khắc khi hắn nhìn thấy Diệp Huyền dưới địa lao, mà Tô Tuyền cũng hiểu được nguyên nhân mà Diệp Huyền lừa gạt hắn.

Mình đúng là ngu ngốc, bị yêu nữ này lừa gạt hết lần này đến lần khác, đến một khắc cuối cùng hắn vẫn bị nàng lừa. Nếu như hắn không nghe được tin tức Diệp Huyền bị bức đi Thánh nữ vị, sau đó vì nghi ngờ mà đến Thiên La giáo, có phải là hắn.... sẽ vĩnh viễn mất đi người trước mắt....

"A Tinh." Hắn quay đầu, nắm chặt nắm tay, móng tay dường như ghi sâu vào lòng bàn tay, "Nhờ ngươi chăm sóc cho nàng, ta đi tìm Dược Vương tiền bối." Vừa dứt lời, hắn cất chân bước đi.

"Đứng lại, đứng lại!" Thảm Tinh vội vàng ngăn Tô Tuyền lại, hắn tức giận vung mạnh tay áo, "Ngươi gấp cái gì a, độc này tuy là kịch độc, nhưng ta cũng chưa nói là ta không thể giải a."

"Ngươi có thể giải?!" Tô Tuyền sững sờ mở to hai mắt nhìn hắn ta, kích động trong mắt dường như sắp tràn ra.

"Phi, ta dù sao cũng là đệ tử chân truyền của lão nhân, trong thiên hạ này không có loại độc nào mà ta không thể giải." Thảm Tinh đắc ý nói.

Trong chốn võ lâm có rất ít người biết Tô Tuyền hắn là đệ tử của Vân Trung Khách, thì thân phận của Thảm Tinh là truyền nhân của Dược Vương cũng có ít mà biết rõ. Y thuật của Dược Vương đứng đầu thiên hạ, nhưng muốn được Dược Vương đích thân trị liệu, là chuyện còn khó hơn lên trời. Bởi vì mỗi lần Dược Vương ra tay cứu người hoàn toàn là dựa vào tâm tình của lão nhân gia, chẳng cần quan tâm ngươi là vua hay là mình chủ võ lâm.

Người có thể độc trên người Diệp Huyền chỉ có thể là Dược Vương. Nhưng Diệp Huyền là yêu nữ ma giáo, cùng với Dược Vương cốc không có chút giao tình, dựa vào cái gì mà câu Dược Vương giải độc giúp nàng. Cho nên lúc trên thuyền Tô Tuyền nói muốn dẫn nàng đi Dược Vương cốc, nàng thật sự không tin được Tô Tuyền có thể thuyết phục được Dược Vương cứu mình.

Sau khi cứu Diệp Huyền ra khỏi Thiên La giáo, Tô Tuyền thoáng suy đoán một chút liền hiểu được mọi chuyện. Trong lòng hắn càng thêm hối hận, trong thâm tâm liền quyết định, nếu Diệp Huyền có thể vượt qua lần này, hắn nhất định sẽ nói rõ lòng mình, không thể để hai người lại tiếp tục hiểu lầm nữa.

Nếu Thảm Tinh đã nói là hắn ta có thể giải độc, lo lắng trong lòng Tô Tuyền lúc này cũng buông xuống hơn phân nửa. Hắn nhìn Thảm Tinh cho Diệp Huyền nuốt hai viên thuốc, thần sắc thống khổ trên mặt Diệp Huyền liền dịu xuống một chút, Tô Tuyền cảm thấy sung sướng, khẩn thiết nói với Thảm Tinh: "A Tinh, đa tạ ngươi."

"Không cần khách sáo." Thẩm Tinh cầm bút viết phương thuốc cho Diệp Huyền, "Chủ yếu là tiểu tử nguoi." Hắn nhìn về phía Diệp Huyền đang hôn mê, bĩu môi, "Nàng gặp phải đại nạn này, hơn phân nửa đều là vì nguoi."

"Ta biết." Tô Tuyền áy náy cúi đầu, "Nếu nàng không đỡ thay ta một chương kia...."

"Nguoi cho rằng nàng trúng độc nguy kịch như bây đều là bởi vì một chương đó của Diên Chức?" Thẩm Tinh nhíu mày.

Tô Tuyền có chút nghi hoặc nhìn hắn ta: "Chẳng lẽ không phải như vậy?"

"Trúng độc đúng là do một chương kia, nhưng độc tính trở nên mãnh liệt như bây giờ, thậm chí chỉ thiếu chút nữa thôi là nàng mất mạng, lại là vì một nguyên nhân khác." Thấy Tô Tuyền nhìn mình, Thẩm Tinh cũng không cố gắng kéo dài, "Tất cả đều là vì nguoi... Phá thân xử nữ của nàng."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 23

"Tất cả đều là vì ngóyôi... Phá thân xử nữ của nàng." Thẩm Tinh nói.

"Hả?" Về mặt Tô Tuyền lúc này giống như đang nói với Thẩm Tinh : nguoi đang đùa với ta à, nhưng ngay lập tức hắn ý thức được có chỗ không thích hợp, mặt hắn đỏ bừng lên, "Nguoi làm sao biết ta, ta cái kia.... Nàng...."

Thẩm Tinh khinh thường: "Ta tốt xấu gì cũng là một thầy thuốc, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái liền biết tiểu tử nguoi đã làm ra chuyện tốt gì."

Trên giang hồ ai cũng biết, võ công của Thánh nữ Thiên La giáo có tên gọi là công pháp Vô Sinh Tâm Kinh, nhưng rất ít người biết rằng muốn tập loại võ công này người tập phải là xử nữ. Chỉ có xử nữ mới có thể đạt đến tầng cao nhất của công pháp Tâm Kinh này, trở thành tuyệt thế cao thủ. Chuyện quan trọng hơn nữa là, một khi người tập mất đi tẩm thân xử nữ, công pháp này sẽ tạo nên một lỗ đen trong tâm mạch. Cũng vì sự tồn tại của lỗ đen này, mà loại độc này chỉ thiếu chút nữa liền có thể lấy đi tính mạng nàng.

Diệp Huyền tất nhiên là biết rõ chuyện này, lúc này quyết định trao thân cho Tô Tuyền, chỉ sợ nàng cũng đã sớm dự liệu được kết quả này. Nàng có thể sẽ không chết, nhưng nàng không thể tiếp tục ngồi trên vị trí Thánh nữ Thiên La giáo. Còn về chuyện giáo phái có vì chuyện này mà xử phạt nàng hay không thật ra cũng không khác nhau nhiều lắm. Mất đi sự che chở của Thiên La giáo, trong giang hồ người muốn mạng của nàng chỗ nào cũng có.

Thẩm Tinh vỗ vỗ lên vai Tô Tuyền: "Tuy rằng ta không có tư cách nói những lời này, nhưng mà.... Nàng đối với nguoi có thể nói là bất chấp tất cả, nguoi đừng phụ bạc nàng."

Tô Tuyền không nói gì, hắn vươn tay, vuốt về khuôn mặt mềm mại của thiếu nữ-đời này kiếp này, ta vĩnh viễn không phụ nàng.

Chuyện kể tiếp thật ra cũng rất đơn giản, phương thuốc giải độc tuy cần rất nhiều loại dược liệu trân quý, nhưng ở Dược Vương cốc cũng không thiếu mấy thứ này, Tô Tuyền nhìn chăm chăm bát thuốc trong tay Thẩm Tinh, vẫn đang bốc khói nóng hổi, vươn tay đón lấy: "Xong rồi sao? Để ta dứt thuốc cho nàng."

"Thuốc này không phải dùng để uống." Thẩm Tinh cười như không cười nhìn hắn.

Tô Tuyền bị hắn nhìn chằm chằm mà sinh ra sợ hãi: "...Vậy thuốc này dùng để làm gì?"

"Ta đã nói trước rồi, độc này không dễ giải." Nụ cười của Thẩm Tinh vô cùng tà ác, "Để giải độc vẫn cần nguoi tự mình ra tay mới được."

Sau khi Thẩm Tinh rời khỏi, Tô Tuyền bắt đầu ngăn người nhìn bát thuốc.

Lời nói của tên kia không ngừng quanh quẩn bên tai hắn: "Không cần phải e lệ, đây đều là vì để giải độc. Ta tin tưởng khi Diệp cô nương tỉnh lại, nhất định sẽ không trách nguoi."

Tô Tuyền lắp bắp: "Thực, thực sự phải làm như vậy?"

"Đúng vậy." Thẩm Tinh nghiêm túc gật đầu, "Làm như vậy, dược tính mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Nếu không nhanh chóng giải độc, nội lực của Diệp cô nương sẽ mất hết."

Mặc dù tên này trước sau như một vẫn không có chút tiết tháo, nhưng trong việc cứu người vẫn có thể tin tưởng được. Giả vờ coi nhẹ một tia mừng thầm trong lòng, hắn liền tục tục nói với bản thân, đây không phải là hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, Tô Tuyền đem chén thuốc đã sắc xong đổ vào thùng tắm, cởi quần áo, ngồi trong thùng tắm vận nội lực.

Làm đúng theo lời dặn của Thẩm Tinh ngâm đủ hai canh giờ, Tô Tuyền cảm thấy dược lực đã bị mình hấp thụ hết, hắn chậm rãi đứng lên từ trong thùng

tắm, lau khô nước trên người, chậm rì rì đi từng bước tới trước giường Diệp Huyền.

Sau khi dọn xong xuôi hết mọi chuyện, Thẩm Tinh lấy cái cớ để dành không gian cho Tô Tuyền, vung tay áo dứt khoát ra khỏi Dược Vương cốc. Cho nên bây giờ trong sơn cốc chỉ có hai người là Tô Tuyền cùng Diệp Huyền, nghĩ đến chuyện mình cần phải làm, Tô Tuyền khẩn trương không thôi.

"Diệp, Diệp cô nương..." Tuy rằng Diệp Huyền đang hôn mê không thể nghe thấy, nhưng hắn vẫn nghiêm túc nói: "A Tinh nói nếu muốn giải độc cho nàng, trước tiên ta phải dùng nội lực hấp thu hết dược lực, sau đó... sau đó cùng nàng giao hoan, dùng dương tinh của ta..." Hắn nói tới đây, cả hai tai cũng đỏ bừng lên.

Lúc này chỉ có hắn với Diệp Huyền mà còn ngại ngùng như vậy, lúc nghe Thẩm Tinh giải thích phương pháp giải độc, mặt Tô Tuyền đỏ rực như sắp nổ ra máu. Hắn lắp bắp nói: "A Tinh, người không gạt ta đúng không?"

Thẩm Tinh liếc mắt nhìn hắn: "Tin hay không tin?"

Tô Tuyền hít sâu một hơi: "Ta muốn thú nàng làm thê, coi như... coi như..." Coi như bây giờ động phòng trước, nghĩ đến đây, Tô Tuyền cảm thấy xoang mũi của mình nóng lên, hắn cố gắng ổn định lại tâm thần, không nhớ lại những hình ảnh khiến người ta đỏ mặt lúc trước.

Thẩm Tinh không phát hiện ra hắn khác thường, tiếp tục dặn dò hắn: "Nhớ kỹ, mỗi ngày ít nhất phải ba lượt."

"Ba lượt?" Tô Tuyền giật mình.

"Sao thế, chẳng lẽ người không được?"

Không có nam nhân nào có thể chịu đựng được việc người khác nói mình không được, Tô Tuyền hừ một tiếng: "Phải bao lâu độc tính mới biến mất hoàn toàn?"

"Việc này..." Thẩm Tinh nghĩ nghĩ, "Lâu thì hai tháng, còn nhanh thì mười ngày."

Nếu thật như vậy, thì hắn phải cùng Diệp Huyền giao hoan mỗi ngày ba lượt, hơn nữa còn phải liên tục ít nhất mười ngày... Tô Tuyền kinh ngạc nghĩ, xoang mũi lại nóng lên, hắn cảm thấy mũi cay cay, dường như có thứ gì đó vừa trào ra.

"Khụ khụ..." Thẩm Tinh không thể không nhắc nhở người bạn tốt đang ngẩn người đó, "A Tuyền, người chảy máu mũi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 24

Diệp Huyền từ trong cảm giác ngứa ngáy khó nhịn tỉnh lại. Cả người nàng giống như bị ngâm trong thùng nước nóng, hơi nóng không ngừng phun lên gáy nàng, mồ hôi tuôn như mưa, khiến cơ thể vốn đã mướt mồ hôi của nàng càng thêm dính dính. Nàng giống như một bãi xuân thủy hòa tan, cơ thể mảnh mai không có được một chút khí lực, cả người nàng lắc lư theo động tác truru sáp như tạt phong sâu vũ (gió to, mưa rào), chỉ có thể vô lực dựa lên trước ngực nam nhân, hừ nhẹ theo động tác mạnh mẽ của hắn.

"Nàng đã tỉnh?" Thanh âm khàn khàn của Tô Tuyền vang lên bên tai nàng, Diệp Huyền chưa từng nghe thấy hắn dùng thanh âm trầm thấp như vậy nói chuyện với nàng, thanh âm của hắn luôn hào sảng, trong trẻo, thôi được rồi.... Thanh âm hiện tại của hắn, nghe thật sự là quá gọi cảm.

"A..." Diệp Huyền lơ mơ đáp lại một tiếng, toàn bộ lực chú ý của nàng bây giờ đều tập trung hết cái thứ xấu xa đang ở giữa hai chân của nàng làm càn, giống như một cây gậy lớn, vừa giống như một thanh sắt nóng rực cắm ở trong bụng nhỏ của nàng, bỗng thân thô cứng ma sát, nghiền nát lên từng tác từng tác mị thịt trên vách tường, đội lên hoa tâm của nàng, xuyên qua cổ tử cung mềm mại. Hắn tiến vào quá sâu, Diệp Huyền hoảng hốt, cảm thấy bụng nhỏ của nàng cũng sắp bị hắn sáp thủng. Mỗi khi căn côn thịt đột nhiên dùng tốc độ bất thường rút ra khỏi hoa huyết của nàng, rồi lại dùng khí lực lớn hơn nữa cắm vào, đâm thủy từ trong hoa huyết phun ra liên tục, cùng với hỗn hợp tinh dịch mà lúc trước nam nhân bắn vào trong cơ thể nàng, khiến chỗ giao hợp của hai người dính một tầng bạch trọc đậm mịt.

"A... Quá sâu..." tiếng rên rỉ của Diệp Huyền mềm nhũn, bởi vì cả người không có một chút sức lực, khiến tiếng rên rỉ quén rữ nghe tựa như tiếng mèo con nũng nịu kêu meo meo, lại càng thêm câu hồn.

Cổ họng Tô Tuyền khô khốc, động tác dưới hạ thân càng thêm nhanh, hai khóa túi thịt đánh lên hộ khẩu mềm mại của nàng, âm thanh ba ba vang dội khiến xuân tình trong phòng càng thêm nồng đậm. Ngoại trừ mùi hương giống đực đặc trưng từ tinh dịch của hắn, Diệp Huyền còn mơ hồ ngửi được mùi thuốc nhân nhát. Tuy rằng chân tay nàng vô lực, nhưng vẫn có thể cảm nhận được độc tố đã không còn lưu chuyển trong cơ thể, nhớ lại lúc Tô Tuyền mang vé mặt lạnh lẽo xông vào địa lao Thiên La giáo, Diệp Huyền khỏi nghi hoặc hỏi: "Độc trên người của ta..."

Tô Tuyền cứng đờ, bỗng thân đang liên tục truru sáp trong cơ thể Diệp Huyền cũng dừng lại. Lúc này đây, từ trong dục vọng khiến người ta say mê hắn dần mới tỉnh lại, hắn vì muốn giải độc cho Diệp Huyền mới làm loại chuyện này, nhưng sao hắn lại có cảm giác, bản thân lại vô cùng thích thú....

"Ta, ta..." Tô Tuyền lấp bắp, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi đỏ bừng lên, chân tay luồn cuống muốn rút thứ đó của mình ra khỏi thân thể Diệp Huyền.

"Ăn a..." Cảm thấy cây gậy lớn đó chuẩn bị rời khỏi, tiểu huyết vẫn chưa được thỏa mãn lại trở nên ngứa ngáy, mị thịt lưu luyến không rời mút lấy côn thịt, Diệp Huyền nâng lên đôi chân trắng nõn kẹp lấy thắt lưng Tô Tuyền, mũi chân cọ cọ lên tấm lưng cứng ngắc của hắn, nàng bắt đầu dằn môi: "Huynh đang làm cái gì vậy?"

Khuôn mặt Tô Tuyền tràn ngập xấu hổ: "Diệp cô nương, là ta càn rỡ, ta vốn là muốn giải độc cho nàng, chính là..." Theo lời dặn của Thẩm Tinh, Tô Tuyền cần giao hợp với Diệp Huyền ba lần, sau đó đem dương tinh bắn vào trong cơ thể nàng, nhưng Tô Tuyền bắn vào không chỉ ba lượt. Lúc đầu, hắn còn nhớ rõ mục đích của mình, vô cùng ngưng ngượng rong ruổi trên cơ thể của nàng, đợi cho đến khi hắn nếm được ngon ngọt, liền phát hiện bản thân không biết thỏa mãn là gì.

Thâm thể mềm mại, thơm tho nằm dưới thân hắn giống như có ma lực, khiến hắn không ngừng dùng môi hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, đầu vú phồng nộn, bầu ngực trắng nõn, mắt rốn khéo léo, thậm chí còn hôn lên bàn chân nhỏ nhắn đáng yêu.... Tô Tuyền cảm thấy bản thân giống như một tên biến thái, thừa dịp Diệp Huyền mê man bất tỉnh làm những chuyện cảm thú với nàng, đợi đến khi Diệp Huyền tỉnh lại, hắn lại bắn thêm một lần, quá nhiều tinh dịch khiến bụng nhỏ của Diệp Huyền phồng lên như cái trống.

Chẳng trách cả người đều bần rần... Diệp Huyền vô lực nghĩ, làm hại lúc này nàng nghĩ là do chất độc trong người, hóa ra là do Tô Tuyền dốc sức mà làm a. Phát hiện thấy nam nhân đang liếc trộm mình, côn thịt cắm trong hoa huyết cũng không dám động một chút, nếu trên đầu hắn có hai cái tai, lúc này nhất định là đang rũ xuống.

Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện từ trong miệng Tô Tuyền, cứu người, giải độc, tiếp đó là phương pháp giải độc kì lạ.... Thẩm Tinh sao? Diệp Huyền vừa cảm thấy buồn cười vừa thờ dãi trong lòng, nàng có thể khẳng định 100%, Tô Tuyền ngốc nghếch này lại một lần nữa bị bạn tốt lừa gạt.

"Diệp cô nương..." Thấy Diệp Huyền vẫn không nói tiếng nào, Tô Tuyền nhìn không được mà buồn bã, có phải nàng đã chán ghét mình không? Mình nhất định là bị nàng ghét bỏ, hắn càng thêm uể oải, dù sao thừa dịp cô nương người ta mê man làm ra loại chuyện này, không có người nào có thể chấp nhận được.

Đúng như dự đoán, Tô Tuyền nghe thấy Diệp Huyền hừ một tiếng, nàng bắt đầu nói: "Diệp cô nương? Đầu đã thành ra thế này mà huynh vẫn còn gọi ta là Diệp cô nương?"

"Vậy ta phải gọi nàng như thế nào?" Tô Tuyền ngây ngốc hỏi.

Diệp Huyền nhìn không mà phải tròn trắng mắt, đại ngốc, bị Thẩm Tinh lừa là phải: "Gọi ta là A Huyền, nếu không huynh cứ xuống khỏi người ta."

"A Huyền? A Huyền..." Đầu tiên Tô Tuyền sững sốt, sau đó mặt mày lại trở nên hớn hờ. Diệp Huyền không nhẫn tâm nhìn khuôn mặt cười đến ngốc hề hề của hắn, nghe thấy hắn lặp đi lặp lại gọi tên mình, cho dù Tô Tuyền có ngốc thì lúc này cũng đã hiểu ra, Diệp Huyền cũng không có tức giận.

"Vậy ta không cần cúi đi phải không?" Cảm xúc chán nản biến thành hư không, trí thông minh của Tô Tuyền cuối cùng cũng quay về, hắn cười nhẹ dùng mặt mình cọ lên mặt Diệp Huyền, "A Huyền, chúng ta... chúng ta tiếp tục đi."

Cái thứ xấu xa đó lại cứng lên, cảm giác ngứa ngáy trong tiểu huyết cũng dịu bớt, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn. Nàng mơ màng nghĩ, nhất định phải nói Tô Tuyền tiết chế một chút, nếu không mình không chết vì kịch độc mà là chết vì túng dục quá độ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 25

Mặt trời đã lên cao, Diệp Huyền từ từ tỉnh lại sau một giấc ngủ say. Đã rất lâu rồi nàng không có một giấc ngủ ngon như vậy, mặt trời lên cao ánh nắng chiếu xuyên qua khung cửa sổ, ấm áp mềm mại dễ chịu vô cùng, giống như cái ôm của hắn đêm hôm qua, khiến Diệp Huyền cảm thấy an tâm từ tận đáy lòng.

Mất nàng khề neo lại, khoe miệng không khống chế được mà cong lên, tất cả đều tốt đẹp. Tối hôm qua, nàng với Tô Tuyền đã thổ lộ hết những lời trong lòng với nhau, hoàn toàn chính chính hiểu rõ được tình cảm của đối phương dành cho mình. Độc trên người Diệp Huyền cũng đang chậm rãi biến mất, tuy nội lực không thể khôi phục giống như lúc trước, nhưng ít ra cơ thể đã cử động được. Cho đến khi độc tố hoàn toàn biến mất, Tô Tuyền đã tính toán hết cả rồi, hắn muốn mang theo Diệp Huyền đi tái ngoại, đi gặp sư phụ của hắn Văn Trung Khách. Hai người sẽ thành thân, còn có thể có một hoặc vài cái đứa nhỏ, có thời gian cả một đời để yêu thương đối phương.

Đó chính là tương lai mà Diệp Huyền chưa bao giờ dám mơ ước, cũng là điều hy vọng xa vời, cuồng vọng nhất trong lòng nàng, cuối cùng, vào thời khắc này, được hắn hoàn toàn chính chính bày ra trước mắt nàng. Lời hứa này có quá nhiều điều tốt đẹp, nhưng có một điều khiến nàng không hài lòng lắm, đó là....

Diệp Huyền thử cử động một chút thân thể bủn rủn của mình, quả nhiên, nàng cảm thấy từ trong hoa tâm chảy ra một dòng chất dịch nóng nóng, ngay lập tức làm tấm chăn dưới người nàng ướt một mảng lớn.

Có lẽ ham muốn của Tô Tuyền thật sự là nhiều quá mức, khiến nàng ăn không tiêu.

Nhưng Diệp Huyền cảm thấy bản thân vẫn có thể hiểu được, dù sao Tô Tuyền cũng chỉ mới hai mươi tuổi, đúng là thời điểm khí huyết phương cương (đại khái là có tinh lực, mạnh mẽ như hổ) của nam nhân, hơn nữa hần mới khai trai không lâu, tối qua hần không ngừng muốn mình, có thể chứng minh được bản thân nàng rất có mị lực. Cho nên, tối qua nàng bị Tô Tuyền làm đến ngất xỉu, sau đó bị hần làm đến tỉnh lại, nàng cũng không có giận hần. Lúc nàng đối mặt với nội tâm chân thật của mình, lo lắng không yên thổ lộ với Tô Tuyền, thì hần vẫn đang ở giữa hai chân nàng ra sức thao nàng, nàng cũng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng đó đã là giới hạn của nàng, nếu Tô Tuyền cứ như vậy trong suốt nửa tháng, mỗi ngày đều giống như tối hôm qua không chút ngừng nghỉ mà cứ ba ba ba, cho dù là tiểu huyết của nữ chính trong thịt vẫn cũng bị phá nát có biết không a!

Tô Tuyền tỏ vẻ bản thân cũng cực kì ủy khuất: "Đây là A Tinh nói... là vì giải độc."

Diệp Huyền do dự giữa hai phương án một là "nói cho hần biết Thẩm Tinh đang lừa hần" hai là "giữ im lặng" đúng nửa giây, khi vừa đối diện với đôi mắt của hần giống như một con chó lớn đang dùng đôi mắt đen nhánh ướt sũng nhìn nàng, Diệp Huyền đã bại trận trong nháy mắt. "Nhiều nhất chỉ có thể làm ba lần." Nàng run rẩy gơ ra ba ngón tay.

"Năm lần."

"Ba lần."

"Năm lần."

"Được rồi, bốn lần, không thể nhiều hơn nữa, chỉ được bốn lần!"

Tô Tuyền bẹp bẹp miệng, ngay lúc Diệp Huyền cảm thấy hần chuẩn bị ủy khuất gào khóc thì bẹp một tiếng, gục xuống bên cổ nàng, cao hứng phấn khởi vừa liếm vừa hôn. Có lời nha, Tô thiếu hiệp cao hứng suy nghĩ, A Tinh nói mỗi ngày chỉ cần làm ba lần.

Nếu Diệp Huyền có thể nhìn thấy suy nghĩ lúc này trong đầu hần, nàng nhất định sẽ căm giận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với hần, đồ ngốc, cho người làm ba lần thì người chỉ làm ba lần sao, huống chi tối hôm qua người đầu phải làm ba lần a!

Lúc này, tên đầu sỏ khiến cả người Diệp Huyền vô lực đẩy cửa bước vào, thấy Diệp Huyền đã tỉnh, hần ngay lập tức chạy đến bên nàng cọt cọt: "A Huyền, nàng... nàng cảm thấy thế nào rồi?"

Thấy Tô Tuyền ăn nói lấp bấp, Diệp Huyền liền biết hần cũng đã ý thức được tối hôm qua bản thân mình đã làm quá mức, Diệp Huyền hừ một tiếng, "Ta đói bụng."

"A a, ta ôm nàng đi ăn cơm." Tô Tuyền âm thầm thở hắt ra một hơi, xem ra hần sẽ không bị nàng giáo huấn vì túm dục quá độ. Hần vui vẻ ôm nàng vào lòng, thân hình nhỏ xinh trong lồng ngực mềm mại giống như một con mèo nhỏ (nguyên văn cv là một mảnh lông chim, tui cũng bó tay vs cái kiểu so sánh này), bởi vì không có quần áo để thay, nên nàng chỉ khoác một kiện ngoại bào màu trắng, vạt áo tuột xuống lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Trong Dược Vương cốc chỉ có Dược Vương, Thẩm Tinh cùng với một tiểu dược đồng, cả ba người đều là nam nhân, cho nên, trong cái sơn cốc to đùng này, đừng nói đến quần áo của nữ nhân, ngay cả nửa điểm gì đó có liên quan đến nữ nhân cũng không có. Tô Tuyền thấy Diệp Huyền chỉ khoác ngoại bào, không khỏi nểng thẩn bản thân đúng là quá sợ ý, xem ra hần phải xuất cốc một chuyến. Cũng may trong Dược Vương cốc lúc này chỉ có hai người là Tô Tuyền với Diệp Huyền, tuy bây giờ nương tử nhà mình áo quần không đủ che thân, nhưng nói tóm lại cũng chỉ tiện nghi cho mình mà thôi.

Vui vẻ rạo rức ôm Diệp Huyền đến trước bàn cơm, Tô Tuyền để nàng ngồi trong ngực mình, cứ như vậy ôm Diệp Huyền nhìn nàng ăn cơm. Dưới ánh mắt ra hiệu của Diệp Huyền thỉnh thoảng gắp thức ăn cho nàng, Tô thiếu hiệp chưa thành thân liền biến thành thể nô cảm thấy loại cảm giác này thật tốt.

Nhưng rất nhanh hần liền cảm thấy không thích hợp.

"A Huyền." Tô Tuyền cau mày, vươn tay sờ soạng dưới mông Diệp Huyền một phen, "Nơi này sao lại ướt vậy?" Làm ướt cả quần của hần.

Diệp Huyền đỏ mặt, nàng kẹp chặt hai chân: "Nào có, là ảo giác của huynh thôi."

Trong quá trình nói chuyện với Diệp Huyền Tô Tuyền đã hiểu ra được một cái đạo lý, yêu nữ này nói mười câu thì có đến chín câu là giả. Cho nên hần dứt khoát nhấc lên ngoại bào đang khoác trên người nàng, tách cặp đùi ngọc ra, dưới cái nhìn chăm chú của hần, đóa hoa giữa hai chân của thiếu nữ co rúm lại một chút, rồi lại phun ra một bãi hỗn hợp bạch trọc lẫn dâm dịch.

Đây là nguyên nhân dưới mông Diệp Huyền ướt sũng..

"Nhìn, nhìn đủ chưa?" Diệp Huyền bị Tô Tuyền nhìn chăm chăm không chớp mắt cảm thấy vô cùng xấu hổ. Không có cách nào khác a, tối hôm qua Tô Tuyền bắn vào trong bụng nàng quá nhiều, qua một đêm vẫn còn tinh dịch chảy ra từ trong hoa huyết. Thấy Tô Tuyền không đáp, Diệp Huyền thẹn quá hóa giận, "Còn không phải đều là tại huynh, chán ghét!"

"Trách ta, trách ta." Tô Tuyền vội vàng dỗ dành nàng, "Nhưng mà..." Ngón tay hần gõ nhẹ lên cằm, "Đương tình của ta dùng để giải độc trong người nàng, như vậy quá lãng phí..." Hần giương mắt nhìn Diệp Huyền, nghiêm mặt nói, "Phải lấy thứ gì đó chặn tiểu huyết của nàng lại." (*khóc một dòng

sông* tui cũng báỉ phục thánh này luôn rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 26

Chặn lại?

Mặt Diệp Huyền ngay lập tức biến đen, nàng âm thầm phỉ nhổ hán một phen, đại sắc lang! Tô Tuyền có thể nghĩ đến thứ gì có thể tắc tiểu huyết của nàng lại, còn không phải.... Còn không phải là cây gậy lớn xấu xa đó của hán sao!

Nhưng hành động tiếp theo của Tô Tuyền lại nằm ngoài dự kiến của Diệp Huyền, sau khi nói xong câu đó, hán vậy mà xoay người bước đi. Sau đó, hán lục lọi, tìm khắp trên dưới Dược Vương cốc, cuối cùng mang về một chiếc nướỉ cầm về một cái chày giã thuốc bằng ngọc, đưa tới trước mặt Diệp Huyền.

"Chỉ có cái này." Về mặt Tô Tuyền đau khổ, "A Huyền, nàng dịch người ra trước một chút đi."

Diệp Huyền thật sự hiểu lầm Tô Tuyền, tuy biểu hiện tối hôm qua của hán quả thật rất cảm thú, nhưng sáng ngày hôm nay khi hán tỉnh dậy thì tinh thần sáng khoái, còn nương tử nhà mình thì mệt mỏi, uể oải cho dù Tô Tuyền là đầu gối, thì cũng biết đau lòng, thương tiếc nàng. Hơn nữa hán cũng không phải là đứa ngốc, chỉ là đứng trước mặt người mình yêu thì trí thông minh đột nhiên biến mất mà thôi. Cho nên, cho dù bây giờ hán có muốn, hán cũng sẽ không làm khó nàng, câu nói vừa rồi của hán, Tô Tuyền thật sự là cảm thấy lãng phí, muốn tìm thứ gì đó chặn lại không cho dương tinh tiếp tục chảy ra mà thôi.

Chỉ đáng tiếc Dược Vương cốc không phải là nơi loạn thất bát tao (lung tung, lộn xộn) gì, không có thứ gì dùng cho việc tình thú trong khuê phòng, Tô Tuyền tìm tới tìm lui, chỉ có cái chày giã thuốc bằng ngọc này là có thể miễn cưỡng đạt tới yêu cầu.

Cái chày này tròn bóng, đầu chày hình cầu so với phần đuôi thì lớn hơn một vòng, cái chày này thuộc loại lớn, phần thân có vẻ thô to, chắc chắn. So với hoa phùng nhô, chày của thiếu nữ thì nó thật sự là quá lớn, tuy rằng vẫn còn kém hơn cái vật gì đó dưới hạ than Tô Tuyền, nhưng muốn huyết khẩu của Diệp Huyền nuốt được nó, cũng phải mất một phen khí lực.

Đầu chày tròn tròn vừa mới chạm đến đoá hoa, Diệp Huyền liền co rúm lại một chút: "Thật lạnh a..." So với căn côn thịt, đầu chày vừa lạnh vừa cứng khiến Diệp Huyền có cảm giác hoàn toàn khác nhau. Trong hoa huyết bỗng nhiên xuất hiện một căn dị vật, mị thịt trong âm đạo ẩm ướt, ẩm áp mấp máy nuốt vào, lại bị cảm giác lạnh băng mà co rút lại, cứ như vậy vừa co rút vừa thu lại một hồi, chày giã thuốc tiến vào ngày càng sâu, cuối cùng đình đến hoa tâm thì dừng lại.

Diệp Huyền nắm chặt lấy vạt áo Tô Tuyền, đầu ngón chân cũng cuộn lại, cái miệng nhỏ nhắn tràn ra tiếng rên rỉ vô lực, bị Tô Tuyền dùng chày giã thuốc đùa bỡn một hồi. Dâm thủy theo đuôi chảy xuống tí tách, chỉ trong chớp lát đã làm ướt sũng cả bàn tay Tô Tuyền.

Tô Tuyền đến lúc này mới nhận ra hành động này có bao nhiêu là mờ ám, tuy lúc đầu hán không hề có tâm tư gì khác, nhưng bên tai nghe thấy tiếng rên rỉ mềm mại của nàng, nhìn thấy khuôn mặt của nàng đỏ bừng quẩn rừ, khiến dương vật của hán cứng rắn đứng thẳng. Đợi đến khi cái chày giã thuốc hoàn toàn chặn lại huyết khẩu của Diệp Huyền, khuôn mặt của hán cũng đã đỏ bừng, vội vàng buông tay, trên trán hán cũng toàn là mồ hôi.

"Đại lưu manh." Diệp Huyền hờn dỗi, liếc trắng mắt nhìn hán, khuôn mặt Tô Tuyền đã đỏ đến mức nhỏ ra được máu.

"Ta..." Hán ngáp ngừng, ánh mắt lại không nhìn được mà liếc về nơi giữa hai chân của nàng, chỉ thấy lỗ nhỏ của nàng bị lòi ra một chút, hai phiến hoa môi đầy đặn bao bọc lấy nó, thỉnh thoảng lại có dâm thủy tràn ra chảy xuống dưới, dâm mỵ khiến người ta mù mắt. Tô Tuyền cuống quýt quay đầu, sợ nhìn thêm sẽ không nhìn xuống được nữa, vội vàng lắp bắp nói: "Ta xuống núi đi mua quần áo cho nàng."

Nhìn bóng lưng chạy trốn của hán, Diệp Huyền phì một tiếng bật cười: "Đúng là đồ ngốc nha." Nàng cũng đau lòng Tô Tuyền phải nhìn đến mức khó chịu, thấy hán lo lắng cho mình như vậy, nhưng tiểu huyết của mình bây giờ không dùng được, nàng vẫn có nơi khác giúp hán thư giải a. Đáng tiếc đồ ngốc này chạy quá nhanh, nếu đã như vậy, thì mình cũng không cần lắm miệng.

Đáng thương cho Tô thiếu hiệp, hán vĩnh viễn cũng không biết chính mình đã bỏ lỡ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Cổ Đại. Đầy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 27

Chày giã thuốc tặc bên trong tiểu huyết, Diệp Huyền lười biếng nằm trên tháp nhắm mắt dưỡng thần. Lúc này đang là đầu hạ, ban ngày ở Dược Vương cốc đúng là dễ chịu, ánh nắng ấm áp chiếu lên người vô cùng thoải mái. Tô Tuyền vội vội vàng vàng trở về cốc, vừa bước chân vào phòng liền nhìn thấy một màn mỹ nhân giả mị đồ (giả mị là chộp mắt, đồ là bức tranh). Ngoại bào rộng thùng thình khoác hồ trên người nàng, cổ áo buông lỏng lộ ra bả vai mượt mà, bên dưới vạt áo là cặp đùi ngọc thon dài. Một chân của tiểu mỹ nhân hơi cong lên, có lẽ là vì cái chày giã thuốc tặc bên trong tiểu huyết khiến nàng khó chịu, đôi mày thanh tú nhíu chặt, bàn tay nhỏ bé vuốt ve nơi giữa hai chân, từ trong xoang mũi bật ra tiếng rên rỉ nũng nịu.

Dục vọng khó khăn lắm mới biến mất ngay lập tức lại bốc lên, Tô Tuyền nghe thấy tiếng Diệp Huyền rên rỉ, chỉ cảm thấy giống như có một con mèo nhỏ gãi gãi trong lòng hắn, cả người vừa ngứa vừa nóng.

Diệp Huyền nghe được tiếng bước chân của hắn, tức giận liếc mắt qua nhìn hắn một cái: "Còn không mau chút đem thứ này lấy ra, vừa lạnh lại vừa cứng, ta không muốn tặc cái này trong tiểu huyết."

Tô Tuyền buông gói đồ trong tay xuống, thuận thế đem Diệp Huyền kéo vào trong ngực: "Nương tử ngoan, đây đều là vì giải độc, nếu nàng thấy khó chịu..." Tay hắn trượt xuống giữa hai chân Diệp Huyền, "Ta giúp nàng xoa xoa được không?"

"Ai là nương tử của huynh." Diệp Huyền vô thức mân mê đôi môi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng tối qua cũng bị Tô Tuyền ăn hết lần này đến lần khác, đôi môi vừa hồng lại vừa sưng, sáng bóng ánh nước chộc người yêu thương. Tô Tuyền dùng môi lưỡi của hắn gầy vò môi nàng một trận, mãi cho đến khi Diệp Huyền thở không nổi mới buông ra, ngón tay thon dài của hắn đẩy ra bối thịt mập mạp, phía trên thì cuốn lấy cái lưỡi thom tho của Diệp Huyền vào trong miệng mình, phía dưới thì đem ngón tay vói vào trong hoa huyết.

Trong hoa huyết tràn đầy dâm thủy dính dính, cái chày giã thuốc cứng rắn bị mị thịt bao bọc, thân chày dính đầy dâm thủy trơn trượt ngón tay hắn cũng không giữ được. Mặc dù mặt động của nàng ẩm ướt, nhưng khi hắn sờ lên cái chày giã thuốc này vẫn cảm thấy lạnh lạnh. Tô Tuyền không khỏi đau lòng, thứ này tuy không thô to bằng dương vật của mình, nhưng lại lạnh như băng, tiểu huyết Diệp Huyền chứa nó tất nhiên là cảm thấy không thoải mái. Hắn cân nhắc một chút, nếu dùng chày gỗ chắc Diệp Huyền sẽ thoải mái hơn một chút. Nghĩ tới đây, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời: "Nương tử, nàng nằm đây nghỉ ngơi, như thế này sẽ không quá khó chịu."

Nhìn hắn lướt đi như một trận gió, Diệp Huyền cảm thấy buồn bực, đồ ngốc này lại định làm gì nữa đây? Trong lòng nàng dâng lên một cỗ dự cảm không mấy tốt lành, cảm thấy Tô Tuyền lúc này vừa mới nghĩ ra những điều không bình thường.

Tô Tuyền thật đúng là không phụ sự kì vọng của nàng, sau nửa nén hương, hắn kích động cầm trong tay một căn mộc côn đã được đánh bóng tron nhẵn đi vào phòng. Kích cỡ căn mộc côn đó so với cái chày giã thuốc đang nằm trong tiểu huyết của Diệp Huyền không khác nhau là mấy, hai đầu tron nhẵn, bóng loáng, ngay lập tức Diệp Huyền liền hiểu được cái thứ này dùng để làm gì. Nàng nhìn không được mà đỏ mặt, hung ác phi nhỏ Tô Tuyền một ngụm: "Đại lưu manh, huynh đừng hòng lại lấy thứ đó đến gầy vò ta." Nàng trăm triệu lần cũng không ngờ tới, Tô Tuyền lại đi khắc ra một căn dương vật giả.

Nói là dương vật giả, nhưng thực ra nhìn qua cũng không khiến người ta hiểu lầm lắm. Nếu không dùng vào mục đích này, thì nó đơn giản cũng chỉ là một căn mộc côn mà thôi. Hắn trơ mặt cọ đến bên người Diệp Huyền: "Nương tử, dương tinh của ta không thể lãng phí a, dùng căn mộc côn này tặc lại huyết khẩu, chắc chắn không lạnh lẽo giống như cái chày kia." Về mặt hắn vô cùng nghiêm túc, nếu không phải khóe mắt hắn vẫn liếc nhìn về nơi giữa hai chân của nàng, Diệp Huyền đúng là không thể nhìn ra được đằng sau cái vẻ mặt thuần lương này của hắn là một con sói ba đuôi.

Diệp Huyền không khỏi buồn cười, đại ngu ngốc, còn ở trước mặt mình trưng cái vẻ nhỏ nhen. Nàng nhớ lại lúc ở trên thuyền Huyền Nữ giáo, hắn vừa ngây thơ vừa ngại ngùng, cho nên mới bị Diệp Huyền quyến rũ vô song đùa giỡn xoay quanh. Bây giờ hai người lại có xu thế ngược lại, đôi mắt hạnh của nàng lấp lánh đảo quanh, nàng cũng không thể để cho Tô Tuyền coi thường.

"Tướng công..." Cách xưng hô khiến lòng Tô Tuyền khẽ tê dại từ môi Diệp Huyền nói ra, đầu ngón tay của nàng vuốt nhẹ lọn tóc mai bên vành tai, nàng trừng mắt nhìn Tô Tuyền, "Ta không muốn ăn cái căn mộc côn này đâu."

Nàng khe khẽ nói nhỏ, một chữ "ăn" kia giống như được nàng cố tình ngâm nga, cổ họng Tô Tuyền khô khốc, cơn thịt đã sớm trướng lên đau đớn, dường như muốn đình phá quần. Nam nhân ghé vào bên tai Diệp Huyền nói, giọng hắn khàn khàn: "Vậy nàng... muốn ăn cái loại gậy nào?"

"Loại gậy nào ta cũng không muốn ăn." Nàng nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay của Tô Tuyền, ngón tay gõ gõ lên thân căn mộc côn, "Nhưng mà.... Nếu tướng công bằng lòng đem cây gậy này khắc lại một lần nữa, ta nguyện ý ăn hết."

Yết hầu Tô Tuyền trượt xuống, hắn bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang làm loạn trên ngực mình, nhẹ nhàng lôi kéo, đem Diệp Huyền giam cầm ở trong ngực mình, "Muốn khắc như thế nào? " Cổ họng hắn khô rát, cơn thịt cách một lớp vải dính lên đùi nàng, hắn cọ xát theo bàn năng, hận không thể cắm vào cơ thể nàng.

"Bởi vì nó quá xấu." Yêu nữ này lại dùng vẻ mặt ngây thơ lại phản dâm đang nhìn Tô Tuyền, bàn tay nhỏ bé trượt dọc theo vạt áo, đầu ngón tay khều ra đai lưng của Tô Tuyền, nhẹ nhàng nắm lấy cái thứ thô to vừa nhảy ra. Bên tai liền nghe thấy tiếng rên rỉ ần ần của nam nhân, Diệp Huyền mềm mại nhìn khuôn mặt tràn ngập dục vọng của hắn, cái lưỡi thom tho liếm nhẹ một vòng lên khóe môi, nói ra khát vọng xuất hiện trong đầu của mình khi nhìn thấy căn mộc côn, "Đem nó khắc thành hình dạng đại dương vật của tướng công, tiểu huyết của ta... chỉ muốn ăn đại dương vật của tướng công."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 28

Sự thật đã chứng minh, nam nhân không thể dễ dàng khiêu khích.

Diệp Huyền khóc không ra nước mắt quỳ ghé lên trên tháp, bởi vì nam nhân phía sau liên tục ra vào mãnh liệt, hai phiến mông trắng nõn đã đỏ bừng đầy dâm mỹ. Bàn tay to lớn nắm chặt lấy eo nhỏ của nàng, còn thịt nóng rực giống như lưỡi dao liên tục đâm chọc trong hoa huyết, trong bụng nhỏ của nàng lúc này giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Cái chày gỗ thuốc bị rút ra quăng bên chân Diệp Huyền, trên thân chày toàn là dâm thủy trong suốt, thỉnh thoảng có vài giọt dâm thủy bắn tung tóe ra nhỏ giọt lên nó, hỗn hợp bạch dịch sền sệt chảy xuống dọc theo đùi nàng, khiến phần tháp dưới thân nàng cũng ướt sũng, dâm mỹ không chịu nổi.

"Trương công... Ân a... Từ bỏ... Tiểu huyết cũng sắp bị chàng sáp hồng rồi..." Khuôn mặt thiếu nữ chôn giữa đồng chăn đệm, đau đớn vừa khóc vừa nhỏ giọng rên rỉ, Tô Tuyền không những không thương tiếc nàng mà động tác của hắn càng lúc càng kịch liệt. Tuyết phong cao ngất không ngừng nảy lên theo động tác rút ra đâm vào điên cuồng, mãnh liệt của hắn, hai khóa đầu vú đỏ bừng vẽ ra đường cong mê người trong không khí. Tô Tuyền nhìn không được nhéo lấy vật nhỏ đang hoảng loạn kia, ngón tay mạnh mẽ ngắt, nhéo, khiến thiếu nữ dưới thân co rúm lại, tiểu huyết lại ra sức mút vào, thiếu chút nữa khiến Tô Tuyền bắn ra.

"Nương tử, đừng mút..." Tô Tuyền thở hổn hển hôn lên vành tai Diệp Huyền, răng nanh của hắn khi nặng khi nhẹ cắn nàng, giống như con sói hoang đang thưởng thức con mồi yêu thích của nó, từ sau khi Diệp Huyền nói ra câu đó, dục vọng hắn cố gắng nhẫn nhịn âm ỉ âm ỉ, để lại đôi chân của yêu nữ này, ôm lấy cơ thể thơm ngát của nàng uốn thẳng eo tới trước, liền mạnh mẽ trừu sáp từ lúc đó đến bây giờ.

Lúc đầu, Diệp Huyền còn thừa sức lực tác loạn trên người hắn, dùng cái miệng nhỏ nhắn liếm lên cơ ngực hắn, rồi lại duỗi ra đầu lưỡi chui vào trong mắt rốn hắn. Yêu nữ không sợ chết này thậm chí còn nghĩ muốn duỗi tay đến phía sau mông hắn, ý đồ là muốn đùa bốn cục huyết giữa hai phiến mông của nam nhân. Ngay lập tức, Tô Tuyền phát một cái lên mông nàng, đem thân thể mềm mại của nàng lật ngược lại, nắm lấy eo nàng mà thao khiến nàng đến cả khí lực mà rên rỉ cũng không có.

Lúc này, Diệp Huyền đã hối hận tới nỗi xanh cả ruột, không phải là nàng không biết nam nhân trong lúc làm chuyện ân ái đều đặc biệt dễ dàng đánh mất lý trí, nhưng cố tình trong lòng nàng ngứa ngáy muốn trêu chọc Tô Tuyền, bây giờ thì đúng là lấy đá đập lên chân mình. Tô Tuyền không giống những nam nhân lão luyện có đủ loại thủ đoạn mà làm nàng, nhưng hắn đang lúc tuổi trẻ mạnh mẽ, dương vật dưới háng vừa thô lại vừa dài, một khi cứng rắn lên, cho dù đã làm suốt hai ba canh giờ cũng không bắn một lần, cho dù Diệp Huyền có mềm giọng năn nỉ, khóc lóc cầu xin tha thứ, đóa hoa mềm mại giữa hai chân nàng cũng bị nam nhân chà đạp đến nỗi sưng đỏ, vừa dâm mỹ hỗn độn vừa vô cùng đáng thương.

Trải qua một phen như vậy, Diệp Huyền không chỉ không dám trêu chọc Tô Tuyền, mà còn phụng phịu vắng vẻ Tô Tuyền mấy ngày. Tô Tuyền ngày ngày vẫy đuôi bận trước vội sau, vừa già vò đáng thương vừa xum xoe, nịnh nọt, thật vất vả mới dỗ ngọt được nương tử nhà mình. Nhưng hắn thành thật không được vài ngày, trong lòng lại bắt đầu không an phận. Dù sao thì mỹ nhân ở trước mặt mà lại không thể ăn, căn trường thương dưới háng của Tô thiếu hiệp lại không vui. Hắn tất nhiên là không nỡ cứng rắn ép buộc nàng, vì thế Diệp Huyền thỉnh thoảng lại thấy một màn mỹ nam vừa tắm xong để trần nửa người trên lơ lửng trước mặt mình, còn lấy cái cơ rất chính đáng, quên lấy khăn mặt. Hắn còn bắt nàng mới sáng sớm liền ngồi trong viện thưởng thức Tô Tuyền luyện kiếm, lúc luyện kiếm vẫn cởi trần nửa người trên.

Diệp Huyền cảm thấy buồn cười, Tô Tuyền cẩn thận, dè dặt lấy lòng nàng, nàng đều biết. Nhưng cái đồ ngốc này, phải cho hắn chịu khổ vài ngày, Diệp Huyền cần dương tính của hắn để giải độc mỗi ngày, nhưng mấy ngày nay nàng bắt Tô Tuyền tự thủ dâm rồi bắn ra, sau đó hắn sẽ đem dương tính tới cho nàng uống, nhưng tuyệt đối không cho Tô Tuyền lại gần mình. Tô thiếu hiệp đáng thương chỉ có thể hự hự một mình, còn nương tử nhà mình thì thân nhiên ngồi một bên, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho hắn.

Thật ra Diệp Huyền cũng muốn ân ái với Tô Tuyền, nam nữ lưỡng tình tương duyệt, ở bên nhau ngày đêm, đang chìm đắm trong hương vị của tình yêu, sao có thể không khát vọng thân thể đối phương, nhưng thấy Tô Tuyền đã chịu đủ giáo huấn, Diệp nữ vương suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định tạm thời bỏ qua cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Cổ Đại. Đẩy Ngã Thiếu Hiệp Chính Đạo 29

Gần đây, tâm tình Tô Tuyền cực kì tốt.

Hơn mười ngày ở trong Dược Vương cốc sống trong thế giới hai người cùng nương tử nhà mình, mắt thấy độc tố trên người Diệp Huyền dần dần biến mất, nội lực cũng gần như khôi phục được như lúc ban đầu, tình cảm của hai người cũng đang lúc mặn nồng. Tuy hắn biết phương pháp giải độc mà Thẩm Tinh nói với hắn tám chín phần mười là lừa gạt mình, nhưng Tô Tuyền không có trách hắn ta. Ngầm lại mà xem, nếu không có phương pháp khác người này, Tô thiếu hiệp làm sao có thể tìm ra cái cơ đáng hoàng để ngày ngày đè nương tử nhà mình xuống mà tẩy máy tay chân. Hơn nữa, cảnh sắc trong Dược Vương cốc vô cùng tươi đẹp, cộng thêm việc không có tên nào không có dám xông vào cốc quấy rầy họ, ngày qua ngày, Tô Tuyền đứng là sống còn tiêu dao (ung dung tự tại) hơn cả thần tiên.

Trong mười mấy ngày này, kỹ thuật trong phòng the của hắn cũng tiến bộ phi thường. Người ta nói, nam nhân ở phương diện này đều là thiên tài cũng không phải là nói ngoa, nửa tháng trước Tô Tuyền vẫn là một con gà tơ hay ngượng ngùng, bây giờ so về hạ lưu, đến ngay cả yêu nữ Diệp Huyền cũng không chống đỡ được. Tuân theo nguyên tắc, thua người không thua trận, Diệp Huyền đã nhiều lần hăng hái phản kháng, xoay người đè tên đại lưu manh không biết xấu hổ này xuống, nhưng chỉ đáng tiếc là nàng đã quên mất một chuyện, cho dù là bị đè hay đè hắn thì người chiếm tiện nghi vẫn là Tô Tuyền...

Chuyện khiến Tô Tuyền càng thêm đắc chí là lần hắn ra khỏi cốc mua quần áo cho Diệp Huyền, lúc đó hắn bị sắc đẹp mê hoặc hoảng loạn chạy đi, vội vàng mua một bao lớn toàn là váy rồi trở về, kết quả là khi Diệp Huyền mở bao liền thấy, người này mua đến mấy chục cái áo ngắn với váy, nhưng lại không có một cái quần. Điều khiến Diệp Huyền càng thêm đau đầu đờ trán chính là, không biết Tô Tuyền có phải là cố ý hay không, đến ngay cả yếm với tiết khổ hắn cũng không mua về.

Nhìn Diệp Huyền trưng ra khuôn mặt với hai chữ "sắc lang" to đùng, Tô Tuyền vô cùng ủy khuất: "Ta thật sự là đã quên mất, tuyệt đối không phải cố ý." Lúc đó ở trong cửa hàng quần áo, hắn chỉ suy nghĩ mỗi một chuyện cái váy đó mặc lên người nương tử có bao nhiêu đẹp, làm sao có thể nhớ đến sự tồn tại của yếm với tiết khổ.

Cũng may, trong Dược Vương cốc to lớn cũng chỉ có hai người họ, Diệp Huyền đảo mắt nghĩ, rồi hướng Tô Tuyền bày ra nụ cười ngọt ngào: "Thôi, chỉ mặc váy... cũng không phải là không thể."

Mũi Tô thiếu hiệp nóng lên, cuống quýt vận nội lực mới đem máu mũi sắp phun ra ép trở về. Diệp Huyền thấy khuôn mặt hắn ngốc thối, liền nổi lên tâm tư muốn đùa hắn.

Sau đó, Diệp Huyền quả thật chỉ mặc mỗi váy với ngoại sam đi ra. Nàng trời sinh đã xinh đẹp, bộ váy lụa mỏng manh bọc lấy phần eo như dương liễu chi cần một bàn tay cũng đủ nắm chặt, cùng cặp vú cao vút, lúc đi lại đường cong duyên dáng giữa hai chân cũng lộ ra. Tô Tuyền chỉ vừa nghĩ tới chuyện dưới lớp lụa mỏng kia là cơ thể trần như nhộng, làm sao có thể kiềm chế. Không có yếm với tiết khổ, hắn chỉ cần đưa tay vuốt vào là có thể bao lấy chôn đảo nguyên đó, qua một phen vuốt ve, đùa bỡn, Diệp Huyền liền yếu đuối nằm trong lòng ngực hắn thở phỉ phò, chỉ có thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trong khoảng thời gian hoan hỉ này, khắp nơi trong Dược Vương cốc đều là dấu chân của hai người. Trong trí nhớ mười tám năm qua của Diệp Huyền, không có ngày nào mà nàng trôi qua không lo không nghĩ giống như hôm nay, cái gì cũng không cần nàng suy nghĩ, bởi vì nàng biết nàng có Tô Tuyền.

"Trương công, chàng biết không." Nàng ghé vào trước ngực Tô Tuyền, ngược mặt lên nhìn hắn, "Lời nói lúc đó của ta... là thật lòng."

Những lời này không đâu không đuôi nhưng Tô Tuyền gần như là ngay lập tức hiểu được của Diệp Huyền.

Nàng từng nói, bởi vì ta thích huynh nên mới làm chuyện này. Bởi vì câu này, mà lần đầu tiên Tô Tuyền hiểu được cảm giác lo được lo mất, hắn tức giận vì bị lừa gạt, rồi lại tự lừa mình dối người không tin là mình bị lừa. Khi đó, Tô Tuyền đã nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, chẳng trách tiền bối trên giang hồ đều nói yêu nữ ma giáo rất biết cách mê hoặc lòng người, hắn cũng bị yêu nữ này mê hoặc.

Nhưng hắn vui vẻ chịu đựng nàng mê hoặc, Tô Tuyền nghĩ, cho dù Diệp Huyền đang lừa hắn, chỉ sợ hắn cũng cầm đầu mà chui vào, cam tâm tình nguyện làm một tên đại ngốc.

Chỉ có điều đó cũng chỉ là giả thiết thôi, trong cuộc sống cũng không có nhiều người may mắn có được kết quả mỹ mãn, nhưng cuối cùng hắn đã có được may mắn đó.

"Ta biết." Tô Tuyền khẽ mỉm cười nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình, ta biết nàng yêu ta, mà ta - cũng yêu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện

Đồng hồ trên tường vang lên sáu tiếng chuông, tượng gỗ hình người đáng dấp kì dị từ trong hộp gỗ phản phất nhảy ra, cất giọng the thé kêu lên: "Đã đến giờ tan tằm rồi! Đã đến giờ tan tằm rồi!"

Từ trên cái bàn làm việc lung tung, lộn xộn lộ ra một cái đầu, đầu tóc rối bời, mái tóc vừa đen vừa dày rối thành một đoàn giống như một cụm rong biển, giữa mái tóc giống như rong biển đó, còn xiêu xiêu vẹo vẹo cắm một cái bút lông chim. Chủ nhân của cái đầu rút ra bút lông chim, đẩy lên gọng kính trượt xuống trên mũi. Dưới chiếc mũi khéo léo, tinh tế là đôi môi hồng như cánh hoa cùng với chiếc cằm nhu hòa, ngoại trừ mấy chỗ trên cổ lộ ra một chút, còn hơn phân nửa khuôn mặt của nàng đều bị che lấp dưới mái tóc dài.

Nàng vươn tay vuốt vuốt chiếc áo choàng pháp sư trên người, đội lên cái mũ vành rộng, dường như muốn đem cả người mình đều che lại, giống như một u hồn bay ra khỏi văn phòng.

Trên hành lang cực kì náo nhiệt, nhóm học sinh được tan học từ trong phòng học tuôn ra ào ào, tất cả đều mặc áo choàng pháp sư màu đen, trên cổ áo đeo một sợi dây dài phía dưới là huy hiệu trường hình mặt trời đỏ. Đây là

Đây là cách ăn mặc điển hình của học viện ma pháp Volantis, đây là học viện số một trên đại lục, mà chất lượng giáo sư ở Volantis cũng đứng hàng số một, có thể giảng bài ở học viện này, không ai không phải là pháp sư có trình độ ma pháp cao siêu.

Margaret chỉ mới mười tám tuổi đã là giáo sư hiện nay đang giữ chức phó khoa. Cho dù so sánh trong phạm vi toàn bộ đại lục, nàng cũng là thiên tài ma pháp hiếm có. Nhưng điều kì quái chính là, vị giáo sư thiên tài này đi trên hành lang, học sinh không những không tiến đến chào hỏi, mà ngược lại, giống như nhìn thấy quái vật, ai nấy đều tránh xa nàng. Nhưng Diệp Huyền lại không hề chú ý tới chuyện này, nàng vô cùng tập trung nhìn mặt đường dưới chân, cẩn thận để chồng sách ma pháp trên tay không bị rơi xuống.

Đi đến sân trong thì tốt rồi, nàng yên lặng tự khuyến khích mình, đến lúc đó nàng có thể sử dụng chú pháp để chồng sách này bay lơ lửng trong không trung mà đem về. Tổng cộng có mười cuốn sách mỗi cuốn dày hơn sáu trăm trang, đây là toàn bộ số sách mà Margaret phải nghiên cứu hết trong tối nay.

Thiên phú chỉ là một phương diện, điều quan trọng là Margaret vô cùng say mê, cần cù trong việc nghiên cứu bùa chú, đây cũng là nguyên nhân nàng lấy được thành tựu như bây giờ. Đáng tiếc là trình độ lý thuyết của nàng thì đúng là có một không hai trên đại lục, nhưng điều này cũng không thay đổi được nàng là một pháp sư vô dụng trong chuyện thực hành.

Khi mới nhập vào người vị ma pháp sư trẻ tuổi này, Diệp Huyền vô cùng hưng phấn. Ma pháp có thể lên trời xuống đất, chém rồng diệt ma. Nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện vị ma pháp sư Margaret này đừng nói đến giết quái, ngay cả khi phóng ra một cái hỏa cầu sơ cấp cũng không trúng đích. Cho dù là khi nàng giảng bài trên lớp - đúng vậy, lớp bùa chú tuy phần nửa thời gian đều học kiến thức trong sách vở, nhưng ngẫu nhiên cũng cần thực hành - mà nàng trong lúc làm mẫu cho học sinh thường xuyên gây ra sự cố.

Đây cũng là nguyên nhân khiến học sinh sợ hãi nàng - ai mà biết được đến gần giáo sư có bị nguy hiểm gì hay không, hơn nữa, Margaret quanh năm mặc một cái áo choàng bụi bặm, khuôn mặt cũng không để lộ, cũng là nguyên nhân khiến nàng không được hoan nghênh.

Người ta nói nhìn cách ăn mặc này thì người cũng như vậy tính tình cổ quái, cho nên Margaret thật không may lại vừa vặn là nhân chứng sống cho đạo lý này. Lúc nhỏ nàng là đứa trẻ quái gở, nhu nhược tuy rằng thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tính cách lại miễn cưỡng, u ám. Không giao thiệp với người khác, mỗi ngày trừ ăn cơm với ngủ ra thì nàng chỉ biết nghiên cứu ma pháp, một nữ nhân cổ quái như vậy, cho dù nàng đang ở tuổi xuân thì, cũng không có ai muốn tìm hiểu xem dưới mái tóc giống như rong biển đó là khuôn mặt như thế nào.

Nhưng Margaret không thêm đề ý đến chuyện này. Cho dù nàng là một đại mỹ nhân, nàng cũng lười quan tâm đến vẻ bề ngoài của mình. Điều duy nhất mà nàng coi trọng, thậm chí là si mê cũng chỉ có việc nghiên cứu ma pháp. Không đúng, còn có một thứ khác. Nói cho đúng thì đó là một người.

Bước ra khỏi cổng học viện, Diệp Huyền - bây giờ chúng ta nên gọi nàng là Margaret - vẫn như thường lệ thấy được cỗ xe ngựa xa hoa dừng ven đường. Khung xe được mạ vàng, trên thân xe có hình điêu khắc của một con sư tử đang rống giận bồm bồm đỏ thân được mạ vàng, đây là biểu tượng của gia tộc Farman. Trên đại lục này, gần như ai cũng biết biểu tượng đại biểu cho gia tộc này là con sư tử.

Dưới ánh mắt hâm mộ của người đi đường, Margaret bước lên xe ngựa.

Học viện Volantis nằm ở phía bắc thành Damon, mà đích đến của chiếc xe ngựa này là phía nam. Xuyên qua đường cái nhộn nhái, càng đi tới phía nam, người xe đi lại trên đường càng ít. Bởi vì thành nam là khu thành của giới quý tộc, chỉ có tầng lớp thượng lưu mới có khả năng sống ở đây. Gia tộc Farman chiếm khu đất lớn nhất trong thành nam, vài tòa nhà nối liền nhau vừa cổ kính vừa thanh nhã, xuyên qua cổng lớn lại có thêm một tầng kết giới ma pháp ngăn cản toàn bộ những ánh mắt tò mò bên ngoài. Tòa nhà xa hoa như vậy cũng chỉ là một trong số những biệt viên của gia tộc Farman sở hữu trong thành Damon.

Lúc này, xe ngựa dừng lại trước đại sảnh. Margaret thở dài một hơi, lại kéo kéo áo choàng theo bản năng, đáng tiếc là cho dù nàng có sửa sang lại như thế nào thì chiếc áo choàng quanh năm dính đầy hóa chất cùng với mực nước vẫn lồi thối, xấu xí như cũ, đứng trước tòa nhà hoa lệ này lại càng không xứng.

Không chỉ một thân quần áo này, cả người Margaret, cũng đều không xứng với nơi này. Trong sân viện, người làm vườn đi qua đi lại, quản gia, nữ hầu đứng trước cửa cung nghênh nàng, thậm chí đến cả người phu xe này, cũng không phải là người cùng một thế giới với nàng. Cho dù trên mặt họ đều lộ ra nụ cười kính cẩn nghe theo, nhưng Margaret biết, bọn họ phục tùng mình, chỉ là vì cũng chỉ vì danh phận của nàng.

"Phu nhân." Nam quản gia Carson tiên sinh, hướng về phía Margaret cúi người cung kính, "Hoan nghênh ngài về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 2

“Ừ.” Margaret hàm hồ trả lời hừ một tiếng từ trong lỗ mũi.

Thanh âm của nàng nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, nên chẳng có ai nghe được câu trả lời của nàng, mà Carson tiên sinh cũng không thèm để ý đến vị phu nhân quái gở này có đáp lời mình hay không. Thân là một quân gia đạt yêu cầu, chức trách của hắn là toàn tâm toàn ý hầu hạ thiếu gia với vợ của ngài, một ngày thiếu gia chưa ly hôn với phu nhân thì cho dù vị phu nhân này từ trên xuống dưới không có chỗ nào phù hợp tiêu chuẩn của quý tộc, hắn cũng không để lộ ra một chút ý tứ khinh thường nào. Đây là điều mà trong lòng tất cả những người ở đây đều biết rõ, mà Margaret cũng hiểu được điều này.

Nàng có thể gả cho chồng của mình bây giờ là người thừa kế của gia tộc Farman, Công tước Marbran, và cũng là người đứng đầu của đoàn Kỵ sĩ Thần Điện Alex Cory Farman tiên sinh, cũng là do gia tộc an bài. Tuy gia tộc Aronwood cũng là quý tộc, nhưng so về quyền thế thì vẫn thua kém gia tộc Farman. Hơn nữa Margaret là con của vợ bé, tính tình lại cô quái, Alex có bị mù mắt cũng không coi trọng nàng, càng không nói đến chuyện chồng của nàng được người ta ái mộ nhiều như thế nào.

Cao lớn tuấn lãng, phong độ có thừa, tuy tính cách có phần cứng nhắc, lạnh lùng nhưng như vậy lại càng khiến hắn trở nên nổi bật đúng chuẩn kim cương Vương lão ngũ, ngay cả công chúa của quốc vương cũng từng có ý tứ muốn gả cho hắn. Margaret sâu sắc cảm thấy rằng một ngày nào đó nàng sẽ bị ánh mắt ghen ghét của mấy nữ nhân này giết chết, nguyên nhân chính là nàng gả cho Alex.

Thở dài trong lòng một hơi, Margaret chậm rãi, thong thả đi vào phòng ngủ. Nghe thấy tiếng nước ào ào truyền ra từ trong phòng tắm, trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ hôm nay Alex ở nhà? Nghĩ đến nam nhân kia lúc này đang ở trong phòng, ngay đến chân nàng cũng bắt đầu cảm thấy đứng không nổi.

Áy náy, e ngại, bất an... Còn có mấy phần mê luyến, đây chính là những tình cảm đối với chồng của mình mà Margaret giấu trong lòng. Nàng thầm mến Alex năm năm, từ năm mười ba tuổi cho đến tận bây giờ. Hai người họ có thể xem như là lớn lên cùng nhau, tuy rằng phần lớn thời gian là Alex ở cùng với anh trai nàng, còn Margaret thì trốn trong góc phòng nhìn trộm hắn.

Theo lý thuyết, Margaret đã kết hôn với Alex, nhưng tại sao vẫn cần Diệp Huyền đến để hoàn thành nhiệm vụ công chiếm đây? Bởi vì Margaret nghĩ Alex không yêu mình. Hai người kết hôn đã nửa năm, thời gian ở chung ít ỏi đến mức có thể đếm được, ngay đến chuyện làm tình cũng chỉ mới năm lần.

Một nam nhân bình thường không muốn làm tình với người vợ hợp pháp của mình, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ hắn đối với vợ của mình không có hứng thú. Nàng giống như đang tự ngược đãi chính mình, khi Alex cư xử thân mật với Margaret, Margaret lại cảm thấy sợ hãi. Nàng khát vọng Alex yêu mình, nhưng lại bởi vì bản thân gây trở ngại cho tiền đồ của Alex mà áy náy trong lòng, hơn nữa nàng vốn dĩ không biết cách giao tiếp với người khác, cuộc sống hôn nhân của hai người vốn dĩ không vui vẻ nay càng thêm ảm đạm.

Thậm chí nàng còn sợ hãi khi nhìn thấy Alex, mà hắn bởi vì chức trách nên phải đóng trú lâu ngày trong đoàn kỵ sĩ, đây cũng là thời gian Margaret cảm thấy nhẹ nhõm nhất. Người hầu trong nhà trừ khi thật cần thiết mới tiếp xúc với nàng, mà nàng cũng không có bạn bè thân thiết, nhưng ngốc một mình như thế nàng lại cảm thấy tự tại.

Lúc này, nàng phát hiện chồng mình đã một thời gian dài không về nhà nay lại trở về, ý nghĩ nảy ra đầu tiên trong đầu nàng lại là chạy trốn. Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhịn được, dù sao đi nữa nàng muốn chạy cũng không có nơi khác để đi.

Lo sợ bất an địa đứng ở tại chỗ, tổ chất thần kinh giống nhau địa dất trên người đích áo choàng. Sau một lát, trong phòng tắm đích tiếng nước ngừng. Đây cửa ra, nam nhân thân ảnh cao lớn càng ngày càng rõ ràng, hắn xuyên qua lối đi nhỏ, như là chú ý tới đứng ở cạnh cửa đích thê tử, vì thế đã đi tới.

Margaret kinh ngạc nhìn hắn một thân trần trụi đi đến trước mặt nàng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 3

Thật ra nói là trần trụi cũng không chính xác lắm, dù sao trên người Alex vẫn còn quấn một cái khăn tắm. Nhưng khăn tắm cũng chỉ che được hạ thân của hắn, đôi chân dài rần rần cũng lộ ra, lúc hắn bước đi nàng có thể nhìn thấy dương vật cùng lông mu đen sì. Tay phải của hắn cầm một cái khăn mặt, vừa đi vừa lau mái tóc ướt nhẹp của mình. Có lẽ là vì mới tắm xong, khuôn mặt của nam nhân ngày thường luôn lãnh đạm, nghiêm nghị lúc này thoát nhìn có vẻ nhu hòa hơn một chút, nhưng chỉ cần nhìn thấy thân hình cao lớn của hắn Margaret liền khăn trương đồ mồ hôi lạnh.

“Lily.” Alex tùy tiện lấy một cái áo choàng trên giá khoác lên người, “Đã trở lại?”

“Vâng.” Thanh âm của nàng rất nhỏ, nàng cúi đầu, dường như muốn giấu luôn đầu mình vào trong cái áo.

Thấy phản ứng của vợ mình, Alex cũng không thể trách nàng, hắn cũng không để ý, mà thân nhiên nói: “Nàng nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi phòng khác nằm ngủ.”

Đúng vậy, cho dù Alex hiếm khi mới được về nhà một chuyến, hai người cũng phân phòng mà ngủ. Margaret vốn còn muốn nói, nhưng nghe hắn nói thế, cũng chỉ đành đem dừng khí thật vất vả mới gom góp được nuốt trở lại.

Trong lòng nàng không phải là không muốn, nhưng tính tình nhu nhược hay khiếp đảm của nàng đã xâm nhập vào cốt tủy, ảnh hưởng đến mỗi lời nói, cử chỉ của nàng. Cho dù là Diệp Huyền xuyên qua, nhưng dưới sự ảnh hưởng mạnh mẽ của chức năng “Cộng hưởng tình cảm” trong hệ thống, nàng cũng phải khuất phục sự tự ti từ tận sâu trong đáy lòng của cô gái này. Ngay cả dừng khí nói chuyện với Alex cũng không có, chỉ có thể tro mắt nhìn chồng mình đi ra cửa.

Nhưng khi đi ngang qua người nàng, Alex đột nhiên dừng lại.

“Nàng bị thương?” Nam nhân tóc vàng nhíu mày.

“A? A...” Margaret ngẩn người, rồi bỗng nhớ lại cuống quýt che lại mu bàn tay, muốn đem bàn tay giấu ra phía sau.

Đầu lông mày của Alex nhíu càng chặt hơn, Margaret run sợ, hần túm lấy cổ tay nàng, vén lên ống tay áo, lộ ra miệng vết thương chạy dài từ mu bàn tay đến khuỷu tay.

“Đây là, đây là...” Margaret muốn giải thích, nhưng vì quá mức căng thẳng mà nói không được. Hơi thở trên người hần bỗng lạnh hần xuống, hần tức giận? Margaret chán nản nghĩ, quả nhiên, nàng đúng là ngu ngốc, hần chắc chắn sẽ tức giận.

“Bị thương trong khi làm mẫu trên lớp học?” Alex đoán, cô gái khẽ gật đầu, hần nắm chặt cánh tay nhỏ bé, yếu ớt của nàng. “Đi theo ta lại đây.” Hần thấp giọng nói, giọng nói vốn dĩ trầm thấp dễ nghe lúc này lại trở nên lãnh đạm, cứng nhắc.

Margaret sợ đến run người: “Ta...” Nàng muốn cự tuyệt, nhưng thân bất do ki bị Alex lôi kéo nghiêng ngả đi về phía trước. Không biết vì cái gì, Alex dường như lại tức giận. Đợi đến khi nàng bị Alex ấn xuống ngồi trên ghế, lại thấy hần lấy ra từ trong túi quần áo một lọ thuốc trị thương, cẩn thận bôi lên miệng vết thương. Margaret vẫn còn đang ngây ngốc nhìn hần.

Hần, hần không phải là muốn đánh nàng?

Margaret tuy rằng thăm mếm Alex nhiều năm, nhưng lại không thật sự hiểu được nam nhân này. Không chỉ bạn của Alex mà ngay cả tiểu thư quý tộc trong thành Damon cũng biết, Đại kỵ sĩ thoát nhìn có vẻ lạnh lùng, nghiêm túc nhưng thật ra là người cẩn thận, ôn nhu.

Lúc này, hần rũ xuống mi mắt, ngón tay thon dài mon trón trên da thịt trắng nõn của nàng, lưu lại một chuỗi cảm giác tê dại, ngứa ngáy khiến nàng không có cách nào bỏ qua. Margaret phát hiện cơ thể mình đang run lẩy bẩy, cũng không biết cuối cùng là do sợ hãi, hay là do lúc này hai người đang tiếp xúc thân mật.

Hai người là vợ chồng, hần cũng không phải là chưa từng lỏa lồ trước mặt Margaret, nhưng những lúc đó đều là cảnh tối lửa tắt đèn, đây là lần đầu tiên Margaret nhìn thấy thân thể hần trong lúc còn sáng đèn.

Trên người vẫn còn lưu lại mấy giọt nước chưa kịp lau khô, theo nhịp thở của hần, lồng ngực nở nang của hần khẽ phập phồng, giọt nước trên cổ chậm rãi trượt dọc xuống theo đường cong rắn chắc của cơ thể. Bởi vì muốn thuốc cho Margaret, hần dường như đang ôm trọn nàng vào trong ngực hần. Tư thế có chút ý tứ xâm lược khiến Margaret khản trương đến độ không dám cử động, nàng ép buộc bản thân dời đi tầm mắt, cũng không ý thức được bản thân đã nhìn chằm chằm đầu vú của Alex gần một phút.

“Khụ khụ.” Alex nhẹ nhàng khụ hai tiếng, cô gái trong ngực nghe thấy chột ngắc đầu, xuyên qua cặp kính dâm cộm, Alex vẫn có thể nhìn thấy đôi đồng tử đen nhàn trần ngập mê man của nàng – hần đột nhiên cảm thấy cặp kính này cực kì không vừa mắt.

Margaret cũng không phải là bị cận thị, chẳng qua là nàng có thói quen che dấu chính mình, mái tóc lấn mất kính đều là công cụ để nàng bảo vệ bản thân. Alex biết rõ điều này, mà hần luôn được người khác đánh giá là ôn nhu, sẵn sốc lại đột nhiên không để ý đến ý nguyện của Margaret, vươn tay gỡ cặp kính đó xuống.

“Từ nay về sau, đừng mang kính nữa.” Ngữ khí của hần thật bình thản, nhưng cũng cực kì cường ngạnh. Trong lúc Margaret còn đang sửng sò, hần liền buồn xuống cánh tay đã bôi thuốc xong của nàng, xoay người đi ra ngoài. Đầy cửa phòng, cũng không biết là hần có ý hay vô tình, mà lại xoay người nói với nàng: “Tháng này ta được nghỉ, sáng mai ta đưa nàng đi học viện.”

Nói xong, cách một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại trước mắt Margaret.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 4

Ngày hôm sau, Margaret vẫn không gỡ mất kính xuống.

Nàng lo sợ, bất an nhìn Alex nhíu mày, cổ lấy dừng khí giống như một người anh hùng nhỏ khẽ nói: “Tôi, tôi cảm thấy không quen...” âm lượng thật sự là rất nhỏ, Margaret không dám ngắt đầu, cho nên không thể xác định được Alex có nghe rõ hay không. Nàng nắm chặt chiếc nĩa trong tay, giống như

phạm nhân chờ đợi bị tuyên án, nhanh chóng máy móc đem bánh mì nhét vào miệng.

Một lát sau, nàng nghe thấy nam nhân đối diện thân nhiên nói: “Ăn từ từ, cẩn thận kẻo bị nghẹn...”

Margaret thăm thò phào trong lòng một hơi – kính mắt bảo vệ.

Thân là tiểu thư nhà bá tước nàng dù sao đi nữa cũng chịu sự giáo dục của quý tộc suốt mười mấy năm, lễ nghi đã thấm sâu vào xương tủy của Margaret. Tuy nàng khắt trượng, bất an, nhưng động tác ăn sáng vẫn tao nhã như trước. Hơn nữa nàng cũng không muốn biểu hiện quá thất thố trước mặt Alex, từ khi hai người kết hôn đến bây giờ đã nửa năm, họ chỉ mới ăn sáng cùng nhau có ba lần, trong đó có hai lần Công tước Mar Bran cũng có mặt.

Nhưng mà... Margaret nhú mày nhìn cà rốt trong đĩa, đang ăn cùng người khác, lại thể hiện thói quen ăn kiêng của mình không phải là chuyện gì quá tốt đẹp. Nàng yên lặng, nín thở, vẻ mặt đau khổ nuốt xuống cái thứ màu tím hương vị kì quái, vừa ngẩng đầu lên lại, nàng phát hiện dường như Alex đang nhìn mình.

Margaret vội vàng cúi đầu, mắt tự nhiên niết cái nữa trong tay. Đột nhiên Alex đứng lên, đặt con dao bạc xuống cách một phút, hần có chút thất lễ tháo xuống khăn ăn, lạnh lùng nói: “Đi thôi.”

“Hả? Từ từ, tôi vẫn chưa ăn xong...” Margaret nhìn cà rốt còn lại trong đĩa, cuối cùng cũng không nói gì thêm, yên lặng theo sát phía sau Alex.

Lúc ngồi đối diện nhau trong xe ngựa, hai người im lặng không nói lời nào.

Margaret muốn hỏi Alex vì cái gì đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn đưa nàng đi làm, nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của hần, cuối cùng cũng vẫn sợ hãi đem lời nói nuốt trở về. Có đôi khi nàng thật sự hận thấy xương cái tính khiếp đảm của mình, nhưng lại không có cách nào cải thiện được. Rõ ràng đã kết hôn với hần, thiên thời địa lợi đã có đủ, nhưng Margaret vẫn không có cách nào đem tâm ý của mình thể hiện ra ngoài.

Margaret và Diệp Huyền là hai người hoàn toàn khác nhau, lúc vừa mới xuyên vào người cô gái khiếp nhược này, Diệp Huyền có chút không thích ứng được. Nhưng đó cũng là chuyện bình thường, cho dù hệ thống có công năng cường đại nhưng muốn biến một người trời sinh tính tình hướng ngoại đột nhiên trở nên trầm mặc ít lời, giống như phản ứng hóa học trong y học, cho nên người xuyên qua chịu ảnh hưởng của công năng “Cộng hưởng tình cảm” sẽ cảm thấy không khỏe. Trong những cuộc thi của học viện những năm trước, có thí sinh sau khi xuyên vào thân thể tức chủ xảy ra phản ứng quá lớn, đã xảy ra tình huống công năng “Cộng hưởng tình cảm” mất đi tác dụng.

Nhưng điều kì quái là, lúc đầu Diệp Huyền cảm thấy có chút không khỏe, nhưng sau đó ý thức của Diệp Huyền rất nhanh liền tiếp nhận Ma Pháp sư Margaret. Thậm chí, nàng còn có cảm giác, dường như Margaret miễn cảm, tự ti là nhân cách ẩn giấu tận sâu trong con người nàng, lúc này bị hệ thống phóng đại vô hạn, tạo nên một “Diệp Huyền” quái gở.

Cho đến bây giờ, trong lòng Diệp Huyền vẫn cảm thấy nghi ngờ với hệ thống thi này, dù sao thì lúc trước nàng bị Cố Dần Thành lừa gạt chui vào đây, trong quá trình nàng làm nhiệm vụ, nàng càng phát hiện nhiều chỗ khác thường của hệ thống mới này. Cuối cùng thì Cố Dần Thành vì cái gì mà lại lừa gạt nàng dùng hệ thống này, chắc không phải là do sở thích quái dị của hần đi.

Cho dù là vì nguyên nhân gì thì bây giờ suy nghĩ cũng vô ích, cái quan trọng nhất trước mắt là nghĩ biện pháp để Alex thôi nhìn chằm chằm vào mình – dưới ánh mắt chuyên chú của nam nhân, Margaret thậm chí còn run lên.

Margaret không biết Alex suy nghĩ cái gì, có lẽ nào hần cảm thấy mình với vợ không quá thân thuộc nên muốn nhìn kĩ một phen hay sao... Nhưng nàng không biết rằng Alex cũng rất bất mãn, hần để ý thấy từ lúc lên xe ngựa Margaret liền ngẩn người. Tuy nàng vẫn luôn cúi đầu, nhưng Alex có thể cảm giác được lòng của nàng không ở đây.

Khóe môi giật nhẹ, hần do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn là ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ thân nhiên nói: “Nàng có vẻ rất sợ ta?”

“Hả?” Margaret giật mình, giống như con thỏ nhỏ bị kinh sợ nhảy dựng lên, nàng cuống quýt xua tay, “Không có, không có, tôi làm sao có thể... Làm sao có thể sợ chồng của mình.” Đây không phải đùa giỡn, thân là một người đàn ông, nếu biết vợ mình sợ mình như sợ mãnh thú, nhất định sẽ tức giận. Vì tăng độ tin cậy của câu trả lời của mình, Margaret còn cố cười một cái, chỉ là nụ cười này cực kì cứng ngắc, khiến người ta vừa nhìn thấy liền biết nàng đang nói dối.

Alex nhìn nàng một lúc, cho đến khi nụ cười trên mặt nàng không giữ được nữa, hần mới dời tầm mắt, có chút thất bại thấp giọng nói, “Quên đi.”

Xe ngựa đứng lúc thì dừng lại, nên Margaret không nghe thấy câu nói nhỏ kia của hần, nàng vội vàng đứng lên, thăm nghĩ nhanh chóng rời khỏi cái nơi khiến mình đứng ngồi không yên này. Alex lại vươn tay ngăn cản nàng, nàng có chút không hiểu, lại thấy Alex bước xuống xe, rồi vươn tay về phía mình.

Động tác này khiến Margaret có chút sững sờ, cho đến khi Alex hơi nhú mày, nàng mới hiểu được ý của Alex. Không biết vì cái gì, hai gò má Margaret bỗng đỏ lên, trong lòng lại thầm nói với mình Alex chỉ là thể hiện phong độ thân sĩ của hần, nàng sợ hãi vươn tay, đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của nam nhân. Alex trở tay nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của nàng, hơi dùng chút lực, đỡ nàng bước xuống xe ngựa.

Đây chỉ là lễ nghi xã giao bình thường nhất giữa nam nữ, nhưng lúc tay nàng bị bàn tay ấm áp của hần nắm lấy, tim Margaret lại đập như trống nổi. Bởi vì luyện kiếm quanh năm, nên trong lòng bàn tay Alex có không ít vết chai, tuyệt đối không giống tay của những quý tộc sống cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng loại thô ráp này ma sát với da thịt nàng, lại khiến nàng cảm thấy vừa ấm áp vừa thoải mái.

Trong lúc nàng đang ngây người, xe ngựa chung quanh có thêm mấy chiếc, người qua lại cũng không ít. Vốn dĩ chiếc xe ngựa có kí hiệu của gia tộc

Farman đã đủ để khiến người ta chú ý, lại thêm một nam nhân cao lớn anh tuấn đứng bên cạnh, càng khiến người đi đường bàn tán xôn xao. Người tình mắt vừa nhìn liền nhận ra nam nhân tóc vàng đỏ chính là đại kỵ sĩ thủ tịch của đoàn kỵ sĩ Thần Điện tiếng tăm lừng lẫy, tiếng bàn tán càng ngày càng lớn. Ở trên đại lục này, thần giáo Quang Minh có một vị trí đặc thù, mà kỵ sĩ Thần Điện lại là những người đại biểu cho người bảo vệ tín ngưỡng này – là những người chiến sĩ vĩ đại, được dân chúng sùng bái, kính ngưỡng. Là người nổi bật nhất trong đoàn kỵ sĩ Thần Điện, người sùng bái Alex có thể nói là nhiều không đếm xuể, hẳn giống như ngôi sao kim trên bầu trời đại lục, già trẻ nam nữ đều kính ngưỡng hẳn, yêu quý hẳn.

Thấy người tụ tập xung quanh ngày càng nhiều, thậm chí có người kích động có ý định tiến đến, Margaret không tự chủ được mà lui về sau, thu chặt cơ thể trong chiếc áo choàng. Nàng không quen bị người khác nhìn chăm chú như vậy, bị nhiều người vây quanh, nàng thậm chí còn có cảm giác hít thở không thông. Làm sao bây giờ, nàng hoảng loạn nghĩ, nàng dường như... sắp không thở được.

"Đừng sợ." Bên tai bỗng nhiên vang lên nam nhân thanh âm trầm thấp, Alex nắm thật chặt lòng bàn tay lý kia con đang ở run rẩy dính tay nhỏ bé, tay trái đường ngang cô gái gây yếu dính vai công, đem nàng mặt kỹ càng thực địa khóa lại trong lòng ngực. "Các vị, xin cho nhất làm cho được không." Hẳn có lẽ lại rất nhanh địa che chở mà cách lị đi phía trước đi, chỉ chốc lát sau đích công phu sẽ mặc qua đám người, đi vào ngôi lan nói tư ma pháp học viện đích trong sân trường.

"Đừng sợ." Bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của nam nhân, Alex nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy trong lòng bày tay hẳn, tay trái vòng qua vai nàng, đem nàng khóa chặt trong ngực, "Các vị, xin nhường đường." Hẳn che chở Margaret nhanh chóng đi về phía trước, chỉ trong chốc lát đã đi xuyên qua đám người, đi vào sân trường học viện ma pháp Volantis.

"Tốt rồi." Alex buông tay ra, "Bây giờ không sao nữa rồi, nàng nhanh đi vào đi."

Margaret đưa lưng về phía hẳn gật đầu, không tạm biệt cũng không nói cảm ơn với Alex. Nhìn nàng rời đi mà không nói một lời nào, Alex không khỏi bức mình, chẳng lẽ bản thân hẳn lại đáng sợ đến như vậy?

Bỗng nhiên, khóe mắt hẳn đảo qua vành tai lộ ra bên ngoài mái tóc của nàng. Vành tai Margaret vừa tròn lại vừa nhỏ, lúc này cả vành tai nàng đều hồng rực lên giống như trái anh đào, thật nhìn rất đáng yêu.

Một học sinh vội vàng đi lướt qua bên cạnh Alex, liếc nhìn nam nhân cao lớn đang đứng đó, ánh mắt nam sinh có chút kì quái nhìn khóe miệng của nam nhân lạnh lùng đó hơi nhếch lên, hình như hẳn (Alex) đang nhìn theo bóng dáng màu xám sắp biến mất đằng xa, nở nụ cười ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 5

Cuộc sống yên ổn của Margaret lại một lần nữa bị phá tan, mỗi ngày đều sống trong hoảng loạn giống như khoảng thời gian tân hôn của nàng với Alex, lúc đó hẳn cũng được nghỉ ở nhà một tháng. Hơn nữa Margaret nhạy cảm phát hiện, thời điểm tân hôn Alex đối với nàng có vài phần xa lạ, nhưng hiện tại hẳn lại đối với nàng thân mật hơn.

Mỗi ngày đúng giờ đưa đón nàng cả sáng lẫn chiều, một ngày ba bữa ăn cơm cùng nhau, thậm chí hai người bây giờ còn không phân phòng ngủ - sau khi ở nhà được năm ngày, Alex không nói tiếng nào đã đem gối của hẳn sang phòng ngủ lớn. Đương nhiên, hẳn nằm ngủ rất yên phận, nhưng thỉnh thoảng vẫn vô ý đụng chạm da thịt khiến Margaret khẩn trương một lúc lâu.

Thậm chí có buổi tối sau khi ăn cơm xong Alex còn mời nàng đi dạo bên ngoài, khiến Margaret kinh ngạc đến rơi mất kính!

Quang Minh thần ở trên cao, người chồng nghiêm túc của nàng vậy mà lại mời nàng đi dạo cùng hẳn! Hơn nữa địa điểm mà hẳn chọn đều là những nơi nhìn qua cũng có mấy phần lãng mạn, chẳng hạn như bờ sông, trên cầu, hoa viên...

Margaret cảm thấy bản thân nhìn không thấu Alex, trong trí nhớ của nàng, trong lòng Alex chỉ có tín ngưỡng với kiếm thuật, cũng giống như nàng say mê ma pháp, hai người thực ra đều giống nhau là cùng một hạng người. Một khi đã bước vào thế giới của bản thân, thì căn bản sẽ không để ý đến bất kì thứ gì khác xung quanh. Chẳng qua là trong mắt Margaret vẫn có Alex, còn trong mắt Alex thì lại không có nàng.

Đột nhiên Margaret có một ý nghĩ kinh khủng – chẳng lẽ, Alex muốn ly hôn với nàng!

Mặc dù ly hôn đối với giới quý tộc mà nói là chuyện vô cùng nhục nhã, nhưng vì kết hôn với Margaret, mà Alex thân là Thần Điện đại kỵ sĩ lại hoàn toàn mất đi cơ hội thăng chức lên thành Thánh Kỵ sĩ - Thánh Kỵ sĩ đẳng cấp cao nhất cả thể xác lẫn tinh thần của mình cho Quang Minh thần, không cho phép kết hôn. Margaret nghĩ, nếu Alex có thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này, hẳn tất nhiên sẽ vô cùng vui mừng. Cho nên biểu hiện khác thường của Alex trong khoảng thời gian này cũng có thể hiểu được, giống như tù nhân trước khi ra pháp trường sẽ được ăn một bữa no nê, như vậy đây có lẽ là sự an ủi cuối cùng của Alex dành cho Margaret, cho nên hẳn thật sự rất sẵn lòng.

Tuy Margaret chậm chạp, nhưng như thế không có nghĩa nàng là một người ngu ngốc, nàng nhận ra rằng chồng của mình là một người rất cẩn thận, hơn nữa hẳn luôn ôn nhu sẵn lòng một cách lặng lẽ.

Ngày đầu tiên hắn đưa Margaret đến trường bị người qua đường vây xem như vậy, Margaret vốn tưởng rằng lúc tan trường nàng còn phải chịu đựng cái loại cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm đến nỗi không thể thở nổi, kết quả lúc đi đến cổng trường lại chỉ thấy người đánh xe ngồi trên xe ngựa. Trong lòng nàng có chút thất vọng, nam nhân kia nói sẽ đưa đón nàng sáng chiều quả nhiên chỉ là nói đùa.

Nàng vừa đẩy cửa xe ra, thì thấy Alex đang ngồi trong xe.

Hắn đang đọc thư, mái tóc vàng hơi rũ xuống trước trán, khiến gương mặt vốn lạnh lùng của hắn trong nháy mắt bỗng trở nên nhu hòa hơn. Nhận thấy có người mở cửa xe, hắn ngẩng đầu, đôi mắt màu lam có chút ý cười. Sau đó khẽ môi hắn cong lên, cười với nàng.

Nụ cười này tuy rất nhạt rất nhẹ, nhưng hắn thật sự cười với Margaret.

Trong khoảnh khắc đó, một cô vui sướng to lớn ủa đến, Margaret theo bản năng lui về sau mấy bước. Nàng không biết nên đáp lại như thế nào, tai nàng chỉ nghe thấy trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch, tiếng xe ngựa đi lại, tiếng nói cười xung quanh nàng đều không nghe thấy, nàng cũng không nghe thấy giọng nói trầm thấp của Alex, chỉ biết đứng ngây ngốc ở đó, nở nụ cười cổ quái đáp lại hắn.

Lúc đó trông mình nhất định rất ngu ngốc, bây giờ nhớ lại, Margaret vẫn cảm thấy xấu hổ mà bưng kín mặt. Nếu Alex thật sự muốn ly hôn với nàng, thì nàng cũng có thể hiểu được, bởi vì chính mình thật sự là vô cùng ngu ngốc!

Nhưng mà Alex dường như không để ý đến việc vợ mình ngốc nghếch đáp lại như vậy, từ ngày đó trở đi, lúc hắn đưa đón Margaret đến trường cũng chỉ ngồi trong xe ngựa, không một lần lộ diện. Lúc đầu Margaret không phát hiện, đến tận mấy ngày sau nàng mới nhận ra rằng Alex vì nàng cảm thấy không thoải mái khi bị nhiều người nhìn ngó cho nên mới cố ý làm như vậy.

Margaret cũng nhận ra nhiều điều khác thường khác.

Khi ra khỏi nhà hắn luôn dùng thân thể mình để bảo vệ nàng, lúc dẫn nàng đi dạo cũng chưa bao giờ đi đến những chỗ nhiều người, thậm chí đến người hầu trong nhà cũng giảm bớt tần suất xuất hiện trước mặt nàng – nàng cho rằng mình thể hiện không quá rõ ràng, nhưng nàng thật sự không có thói quen được người khác hầu hạ, đặc biệt là khi những người hầu hạ nàng nhìn qua đều gọn gàng hơn so với nàng.

Sự dịu dàng chu đáo không chút tiếng động của Alex giống như một loại độc dược, tuy biết rõ tất cả những điều này đều xuất phát từ phong độ của một kỹ sư, nhưng nàng vẫn giống như trước kia không hề có lấy một chút sức lực để phản kháng, cứ vậy mà trầm luân trong sự dịu dàng của hắn.

Trước khi ly hôn có được quãng thời gian tốt đẹp như vậy để sau này có thể nhớ lại, Margaret đã cảm thấy thật thỏa mãn.

Bữa sáng ngày hôm sau trên đĩa của nàng không hề có cà rốt. Nàng nhớ rõ lúc đó Alex đang nhìn mình, chỉ một cái liếc mắt ngắn ngủi như vậy, hắn liền chú ý tới việc nàng ghét ăn cà rốt, không nói lời nào đã phân phó người hầu không để cà rốt xuất hiện trên đĩa của nàng thêm một lần nào nữa.

Cho dù là cha của Margaret, cũng chưa từng chú ý tới thói quen nhỏ đó của con gái mình.

Cho dù Margaret không yêu Alex, khi đối mặt với một người đàn ông biết săn sóc như thế thì nàng cũng nguyện ý làm vợ hắn cả đời. Không chỉ có nàng, là phụ nữ thì không ai không muốn có một người chồng như vậy. Nhưng Alex không có khả năng thuộc về nàng, cho dù người đàn ông này không đem cả thể xác lẫn tinh thần của mình dâng hiến cho Quang Minh thần thì Margaret cũng không xứng với hắn.

Lâu đài của gia tộc Farman cách thần điện Quang Minh cũng không xa lắm, có vài lần đi dạo sau bữa tối, hai người bắt gặp đi đến gần thần điện. Alex vốn không thích nhiều lời, nhưng cũng chỉ những lúc đó hắn mới có hứng thú nói nhiều hơn một chút. Đáng lẽ Margaret nên mừng thầm, cho dù nàng không quen chỉ có hai người ở cùng nhau, nhưng Alex thậm chí còn nắm tay nàng, nhưng trong lòng nàng không hề cảm thấy vui mừng.

Sau đó có một lần hai người vô tình gặp được Phynil Lise – một mỹ nhân tóc vàng, là nữ tể tư trong Thần Điện, hơn nữa nàng ta không chỉ là một nữ tể tư bình thường, nàng ta là Thánh nữ

Lúc nàng ta đứng bên cạnh Alex, nhìn họ thật xứng đôi, hai người đều có tóc vàng mắt xanh, một người thánh khiết như nước, một người lãnh túc (*lạnh lùng + nghiêm túc*) như băng. Giống như bức bích họa (*tranh vẽ trên tường*) trong thánh đường xa hoa, cao không thể với tới. Điều quan trọng nhất là Margaret nhìn thấy ánh mắt Phynil Lise nhìn Alex tràn ngập tình yêu.

Đêm hôm đó, Margaret không ngủ được.

Nàng chợt nhớ tới lúc còn bé từng xem qua một vở múa rối, có một thằng hề trong gánh xiếc tình cờ cứu được một vị tiểu thư quý tộc hôn mê bên đường, hắn ta đối với vị tiểu thư kia là vừa gặp đã yêu, dốc lòng chăm sóc, ngày đêm bầu bạn, vị tiểu thư kia lại suốt ngày cau có mặt mày. Vì sao lại như vậy, thằng hề lo lắng nghĩ chỉ cần nàng nở nụ cười muốn hắn làm gì hắn cũng làm.

Hắn ta cố gắng nghĩ đủ loại biện pháp khiến vị tiểu thư kia cười, hắn làm ảo thuật, làm mặt xấu, vắt hết óc cuối cùng có một ngày vị tiểu thư kia nở nụ cười. Trong lúc hắn ta mừng rỡ như điên, thì vị tiểu thư kia đứng dậy, giống như một làn gió, chạy lướt qua người hắn, nhào vào vòng tay của một vị công tử quý tộc đứng bên đường.

Tiểu thư, tiểu thư... Thằng hề im lặng đứng một bên, nhìn vị tiểu thư kia trò chuyện vui vẻ với vị công tử quý tộc, hai người họ thân mật khăng khít, nhất cử nhất động đều vô cùng ăn ý, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn hắn lấy một cái.

Đây tất nhiên là vì hắn là một thằng hề.

Hèn mọn, xấu xí, nhỏ bé, thẳng hẻ vĩnh viễn không thể tới gần vị tiểu thư đó.

“Alex.” Margaret đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ ra.

Alex đang đứng dựa vào chiếc bàn làm việc, nghe thấy giọng của nàng, hấn ngẩn người – đây là lần đầu tiên Margaret chủ động gọi tên hấn. Có chuyện gì sao, hấn vừa định trả lời như thế, lại đột nhiên nhớ lại lời dặn của nhóm bạn, lời nói đã đến bên mọi bị hấn nuốt về, đổi thành cách trả lời hòa nhã hơn: “Làm sao vậy?”

Nghịch cả phòng sáng ngời ánh sáng – nền, cô gái đích thân ảnh trên mặt đất thảm thương kéo ra khỏi thật dài che lấp. Hấn nhìn đến mã cách lị cúi đầu, trầm lại kiên định địa nói: “Chúng ta. Ly hôn đi.”

Trong căn phòng sáng rực ánh nến, bóng nàng đổ dài trên mặt đất. Hấn nhìn Margaret cúi đầu, thấp giọng kiên định nói: “Chúng ta... Ly hôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 6

“Nàng nói cái gì?”

Qua một hồi lâu, Margaret mới nghe được Alex lên tiếng hỏi, nàng theo bản năng lặp lại một lần nữa: “Tôi nói, chúng ta ly hôn đi.”

Alex đột nhiên cười nhạt một tiếng, dường như không tin được những gì mà hấn vừa nghe được: “Nàng nói cái gì?” Đến lúc này Margaret cuối cùng cũng ý thức được có chỗ không thích hợp, nàng nhìn hấn đứng bật dậy, động tác quá mức đột ngột khiến bình mực trên bàn rơi xuống. Âm thanh thủy tinh vỡ vụn nghe thật chói tai, hấn đi đến gần Margaret, giữ chặt hay cánh tay nàng, không cho nàng lùi lại.

“Nàng nói cái gì?!” Giọng Alex trầm thấp, lạnh như băng, từng chữ từng chữ như phun ra từ kẽ răng, hấn đứng ngược sáng, nên Margaret không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt hấn, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình giống như kim sắt, khiến nàng cảm thấy đau đớn.

Hấn tức giận, nàng chợt sực tỉnh lại, sợ hãi nhận ra điều này. Lúc này trên người hấn tỏa ra khí lạnh không như ngày thường khiến người khác e sợ khi tới gần mà giống như một con dã thú, khiến người ta lạnh run từ trong đáy lòng, hấn dường như muốn xé nát nàng. Nàng sợ run lấy bầy, dưới ánh mắt nguy hiểm của Alex, đến động nàng cũng không dám động. Không biết lấy dũng khí từ đâu, tuy nàng nàng sợ đến mức cả người cũng run lên, nhưng vẫn nhìn Alex không chớp mắt như cũ.

Đừng sợ, đừng sợ.

“A...” Dường như bộ dạng cố nén sợ của nàng lại khiến hấn giận hơn nữa, hấn cười mỉa mai, “Nàng có biết nàng đang nói gì không?”

Cả gian phòng lại yên tĩnh trở lại, nhìn cô gái đang trầm mặc trước mặt, chua xót nơi đáy mắt của Alex càng đậm. Không phải là hấn đã sớm quen rồi sao, đã thành thói quen cho dù hấn thể hiện như thế nào đi chăng nữa thì cũng không nhận được sự đáp lại của nàng.

“Ta biết.”

Hấn bỗng nhiên nghe được tiếng trả lời của nàng, tuy thanh âm kia rất nhỏ rất nhẹ, nhưng Margaret quả đúng là đang trả lời hấn. Nàng ngẩng mạnh đầu lên, khí lực lớn đến nỗi mắt kính trên mặt nàng cũng văng ra ngoài: “Ta biết! Người nghĩ rằng ta không hiểu ý nghĩa của những lời mà mình nói ra hay sao? Người cho là...”

Người nghĩ rằng ta chỉ là tùy tiện nói ra thôi sao, Margaret cố gắng quên đi sự đau đớn trên cánh tay, nàng nghĩ chắc là mình điên rồi, cũng có lẽ là đau khổ chất chứa trong lòng đã quá lâu cho nên bây giờ cuối cùng cũng bùng nổ, khiến nàng có thể không cố kị gì mà la hét trước mặt Alex. Vốn dĩ, vốn dĩ còn muốn lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng hấn trước khi ly hôn... Nhưng nàng đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.

“Ta không phải là đang nói đùa, cũng không có hề đồ.” Nàng ngửa đầu nhìn mặt Alex, “Chúng ta ly hôn đi, người đem cả tinh thần lẫn thể xác dâng hiến cho Quang Minh thần cũng tốt, hay là ở cùng một chỗ với Phynil Lise cũng được, ta không nghĩ muốn trói buộc người, ta...” Nàng ngừng lại một chút, rồi nhẹ giọng kiên định nói, “Ta không muốn làm một nhân vật phản diện khiến người ta chán ghét.”

Alex nghe Margaret nói xong thì giận quá hóa cười, “Nàng hy vọng ta với Phynil Lise có quan hệ gì.”

Margaret quát cường nhìn hấn: “Nàng thích người.”

Alex dường như càng thêm tức giận, hấn cười lạnh nói: “Nàng ta thích ta, chẳng lẽ ta cũng phải thích lại?”

Những lời này làm Margaret đau đớn trong nháy mắt, làm sao bây giờ, nước mắt dường như sắp nhịn không được. Nàng cố gắng kìm nén những giọt nước mắt đã tràn đến khóe mi, nhưng giọng nói vẫn có chút nghẹn ngào: “Mặc kệ người có thích nàng hay không, thì dù sao đi nữa người cũng không

thích ta.”

Lãnh ý trên người Alex đột nhiên biến mất, hắn giết mình, dường như đã hiểu được cái lý do ngờ ngẩn của Margaret, trong lòng có chút mừng thầm, nhưng lại sợ mình tự mình đa tình. Vẫn là người luôn luôn quả quyết, dứt khoát nhưng vào giờ phút này hắn lại trở nên do dự, hắn không biết có nên đem câu nói kia nói ra miệng, muốn an ủi Margaret, nhưng lại không biết an ủi thế nào. Trong đầu hắn bỗng nảy ra lời đề nghị của một tên cao thủ tình trường trong đoàn kỵ sĩ, tên đó đã nói với hắn:

Nếu không biết chính xác nên làm gì với người con gái mình thích, thì biện pháp tốt nhất là trực tiếp hôn nàng.

Alex không do dự nữa, hắn nắm lấy cái cằm thanh tú của nàng, không nói gì thêm mà hôn lên đôi môi mềm mại đỏ thắm như đóa hoa anh đào.

p/s: đột nghĩ lễ này mk về nhà bị mama trưng dụng ra bán ngoài quán nên không có thời gian edit, ms về trường lúc tối là có chương cho mn liền nè. Vs lại cuối tuần này trường quân sự mà cho nghỉ thì có thêm chương ms còn k cho nghỉ thì thôi nhá, tại mk k đem lap về dưới kia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 7

Nụ hôn bất ngờ này khiến Margaret cứng đờ tại chỗ, nàng không biết nên phản ứng thế nào, rốt cuộc là nên đẩy Alex ra hay vẫn là cứ như vậy mà thuận theo? Không để nàng kịp suy nghĩ cẩn thận, bàn tay Alex đã ôm chặt lấy lưng nàng, Margaret bị Alex ngồi xổm xuống mà bế thốc lên, dẫn mạnh lên giường.

“Từ từ...” Margaret miễn cưỡng giụa thoát được ra khỏi vòng tay nóng hầm hập của hắn, lại ngay lập tức bị Alex thừa cơ xông vào, đầu lưỡi của hắn giống như đuôi cá, tách đôi môi anh đào của nàng ra, gian xảo tấn công cái miệng nhỏ nhắn của nàng, cuốn lấy cái lưỡi dính hương hưng hăng mát lạnh.

.

Thật ra động tác của Alex cũng không phải là rất thuần thực, mà nghĩ lại, thì số lần hôn môi giữa vợ chồng hai người bọn họ tính ra cũng chỉ có vài lần, hơn nữa nhữm gần đó đều chỉ là hôn lướt qua mà thôi. Alex luôn thân sĩ như vậy, khi hắn cảm thấy cơ thể của vợ mình cứng ngắc, thì ngay lập tức sẽ dừng động tác thân mật lại, cũng sẽ không dễ dàng lại tiến thêm một bước.

Nhưng hôm nay hắn lại hoàn toàn khác hẳn ngày thường.

Cái lưỡi của Margaret dường như sắp bị hắn nuốt mất, Alex cuốn lấy cái lưỡi của nàng kéo vào trong miệng hắn, nước bọt theo khóe miệng chảy xuôi xuống dưới, lại bị Alex liếm sạch từng chút một. Cả người Margaret như muốn nhũn ra, nàng giống như một bãi xuân thủy nằm dưới thân Alex, quần áo trên người đã sớm bị hắn cởi sạch. Alex cường ngạnh đè nàng xuống, sau khi đùa bỡn cái lưỡi của nàng đủ rồi thì hắn lại đem nước bọt trong miệng của hắn đổ sang cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Bàn tay to lớn của hắn ở trên thân thể mềm mại của nàng dao động không ngừng, cảm xúc thô ráp từ trong lòng bàn tay hắn chậm rãi lướt qua, Margaret cảm thấy hoa tâm tê dại, dường như có thứ gì đó nóng ầm ầm vừa mới chảy ra.

“Nàng ướt rồi.” Alex thờ ơ gấp khẽ nói bên tai nàng, hắn nắm hai chân của nàng hơi hơi tách ra, đầu ngón tay liền chạm đến một mảng ẩm ướt.

“Đừng. . . . Alex, đừng như vậy. . . .” Đôi mắt Margaret mơ màng nhìn hắn, mái tóc xoắn dày như hải tảo che kín mặt nàng đã bị vén lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ.

Nàng quả đúng là rất đáng yêu, Alex không khống chế được mà tưởng tượng, nàng giống như một con thỏ nhỏ hai mắt ngấn nước ngẩn người nhìn mình, đồng tử trong mắt nàng đen nhánh trong suốt tràn ngập lo sợ cùng nghi hoặc. Nếu là trước kia, khi nhìn thấy ánh mắt này của nàng, hắn sẽ dừng lại ngay lập tức. Có rất nhiều lần đều là như vậy, chỉ cần Margaret lộ ra biểu tình bất an, cho dù hắn đang rất khó chịu thì Alex cũng sẽ nhịn xuống không tiếp tục ép buộc nàng.

Cho dù đánh vỡ đầu nàng, thì Margaret cũng đoán không được lý do mà Alex không làm tình với nàng không phải là vì chán ghét nàng mà là vì thương tiếc, đau lòng nàng.

Nhưng ngày hôm nay, hắn sẽ không để nàng chạy thoát.

“A...” tiểu ngọc châu bên dưới hoa phùng bị hắn nhéo mạnh, Alex thô lỗ đem hai chân của nàng gác lên vai, đem gậy thịt đã sớm cương cứng của mình chia vào huyết khẩu của nàng. Margaret vừa kinh vừa sợ (*kinh ngạc + sợ hãi*) nhưng điều khiến nàng ngưng ngừng hơn lại là dâm thủy từ trong hoa huyết lại chảy ra càng nhiều hơn. Hoa môi co lại, giống như cái miệng nhỏ nhắn đang vô cùng khao khát mà hút lấy quy đầu của gậy thịt, dâm thủy vẫn không ngừng chảy ra làm bắp đùi nàng ướt đẫm, thậm chí bộ lông đen sì giữa hai chân của Alex cũng bị nhiễm ướt thành một mảng lầy lội.

“Nàng muốn, Lily.” Alex hôn lên vành tai nàng, trong giọng nói có mấy phần đắc ý.

“Không, ta muốn ly hôn với người...” Trong đầu Margaret bây giờ là một mớ hỗn loạn, dường như tất cả mọi giác quan của nàng đều tập trung xuống nơi giữa hai chân đang ngứa ngáy khó nhịn, chỉ có thể phí công cạy mạnh ngoài miệng.

“Ly hôn?” Alex cười lạnh một tiếng, hấn động thất lưng, bắt đầu dùng gậy thịt va chạm trong hoa huyệt của nàng, “Ta sẽ không đồng ý yêu cầu của nàng.” Động tác của hấn vừa nhanh vừa hung hãn, quy đầu nghiền mạnh lên hoa tâm, từ trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng rất nhanh liền tràn ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Tần suất va chạm của Alex càng ngày càng nhanh, nghe thấy âm thanh mê người như vậy, hấn lúc này đã không thể nhẫn nại thêm được nữa.

Lại một lần nữa hôn lên môi Margaret, đem tiếng rên rỉ mềm mại của nàng nuốt vào trong yết hầu, hấn thấp giọng tức giận nói: “Nàng đừng có mơ tưởng ly hôn với ta.” Nói xong, bàn tay của hấn liền đề lên bắp đùi nàng, đỡ lấy gậy thịt đã trưởng lớn thêm một vòng đâm mạnh vào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 8

Thật sự là. Rất đau đớn!

Cảm giác được dị vật nóng như lửa xuyên qua hoa môi, vừa thông thả vừa kiên quyết tiến vào âm đạo của mình, Margaret cắn chặt môi, trên trán đầy mồ hôi. Cảm giác no nóng đến đau đớn, dường như có một cây gậy thiếc đem nàng chém thành hai nửa, nơi mềm mại nhất trên thân thể nàng bị Alex làm cho nở rộ, gậy thịt tiến vào càng sâu, ý thức của nàng bị người đàn ông cường thế này tập kích dần dần tan rã. Cảm giác ngứa ngáy từ trong hoa tâm đã biến mất, dương vật của người đàn ông thô lỗ ma sát lên mị thịt đang đói khát, rồi lại ôn nhu vuốt ve muốn giảm bớt cảm giác đau đớn cho nàng.

“Rất đau sao?” Alex cúi người, hôn lên vàng trán đầy mồ hôi của vợ, hấn nhìn thấy nàng lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên trắng bệch, tuy rất đau lòng nhưng động tác dưới thân lại không chậm lại chút nào. Nhưng nếu hấn lui ra ngoài lúc này thì sẽ giống như những lần trước cuộc ân ái cứ thế mà qua loa kết thúc.

Lúc này, Alex cũng cảm thấy vô cùng khổ sở. Có lẽ là vì khẩn trương nên đâm thui trong hoa huyệt của nàng càng ngày càng ít, tiểu huyết vốn đã chật nay càng thêm khô khốc, không chỉ rút chặt khiến Alex muốn tiến sâu vào cũng không được, mà còn siết chặt đến nỗi hấn có cảm giác đau đớn. Hấn chỉ có thể thở hắt lên nâng mông Margaret lên, banh rộng bờ mông trắng tuyết của nàng, rồi lại vuốt ve cái vú của nàng, muốn nàng thả lỏng cơ thể một chút.

“Lily. . .” Giọng nói của hấn trầm thấp, khàn khàn, “Ngoan. . . Để cho ta đi vào.” Hấn vừa nói xong, động tác dưới thân lại thêm hung hãn. Margaret bị hấn đỉnh mà bật ra tiếng rên rỉ, nức nở.

Không biết tại sao nàng lại cảm thấy dù Alex đang ép buộc nàng nhưng Margaret vẫn cảm thấy sự ôn nhu của hấn. Cảm giác bất an lúc đầu dần biến mất, nàng nhỏ giọng thút thít, giống như cô gái nhỏ mới lớn đang hôn gối lắc đầu: “Không cần. . . Người mau đi ra, mau đi ra ngoài đi.”

Đôi mắt xanh biếc của Alex trở nên âm trầm, nặng nề, hấn vùi đầu vào giữa ngực nàng, ngậm lấy đầu vú đỏ au vừa bú mút phát ra tiếng chặc chặc vừa hỏi nàng: “Vì sao, nàng không thích ta đến như vậy?”

Không thích sao? Margaret mê man nghĩ, đương nhiên là không phải không thích, nàng thích Alex, tự nhiên cũng khát vọng thân thể hấn. Nguyên nhân khiến nàng sợ hãi, nếu không tính đến cái tính nhất gan trời sinh của nàng, thì chính là vì kí ức trong đêm tân hôn. Lúc ấy nàng cảm thấy đau đến chết ngắt, nếu làm tình thông khô như thế, nàng thật sự không muốn có lần thứ hai.

Đúng như mong muốn của nàng, Alex nếm thử vài lần rồi không tiếp tục thân thiết cùng nàng nữa. Nhưng đêm nay mọi quy luật thường ngày đều bị phá vỡ, nàng lại nằm dưới thân hấn một lần nữa, trong lòng nàng vẫn kháng cự hấn sao? Không phải như vậy, Margaret nghĩ, thật ra thì. . . nàng vẫn còn lưu luyến.

Không nghe được tiếng trả lời của vợ, đáy mắt Alex lại tối thêm mấy phần. Không trả lời có nghĩa là không thích. Hấn tức giận tăng thêm lực gậy vào bầu ngực của nàng, dùng đầu lưỡi kéo đầu vú vào trong miệng, lúc nặng lúc nhẹ cắn lên.

“Ưm a. . .” Margaret quả nhiên không chịu nổi thủ đoạn như vậy, nàng cảm thấy hoa tâm lại ngứa ngáy, mị thịt hung hăng siết chặt, nàng thậm chí còn cảm nhận được mạch máu nổi lên quanh thân cái gậy thịt đang chôn trong tiểu huyết của mình, “A. . . Thật lớn. . .” Nàng thút thít ngậm nga giống như chú mèo nhỏ đang rên rỉ, “Quá lớn, ta không cần. . . Không cần. . .”

Alex cắn răng chịu đựng dục vọng sắp bùng nổ, cố gắng đem quy đầu đỉnh đến hoa tâm của nàng: “Lily, thả lỏng một chút, ta không động nữa. . .”

Margaret nào biết phải thả lỏng như thế nào, cảm giác đau đớn vừa biến mất lại lần nữa xuất hiện, nước mắt trào ra, nàng vừa khóc thút thít vừa nhìn Alex: “Ta, ta sẽ không thả lỏng.”

Alex thiếu chút nữa thì bị nàng bức điên, tiểu yêu tinh! Hấn gấp gáp thở dốc, đúng là quá mê người, nhưng nàng lại cố tình không biết biểu cảm lúc nàng của nàng có bao nhiêu dâm đãng! Vốn là người biết tự chủ, nhưng Alex cũng không thể nhịn thêm được nữa. Hấn nắm tay nàng kéo xuống đặt vào nơi hai người gia hợp, dùng giọng điệu khẳng định nói: “Ngoan, tự mình banh rộng tiểu huyết lớn một chút.”

Khuôn mặt Margaret hồng rực, bàn tay nhỏ bé run rẩy tách ra hai편 hoa môi béo múp, nghe theo lời Alex banh rộng huyết khẩu. Alex không hề do dự, động thân hung hăng dính vào hoa tâm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 94

“Ừm...ừm...a...” Một lúc sau cảm giác đau đớn thối lui, thuận theo nam nhân không ngừng rút ra đâm vào, hoa huyết Margaret dần dâng lên khoái cảm tê dại, cơ thể vẫn cảm thấy không khỏe, nhưng không còn khó chịu như trước. Đến nỗi hai chân nhỏ của nàng cũng ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Alex, cái mông nhỏ vô thức nâng lên nghênh hợp với động tác của Alex, hai thân thể càng dán chặt nhau.

Alex vừa thắng người đưa đẩy mông, vừa cẩn thận quan sát nét mặt Margaret, phát hiện thiếu nữ bởi vì đau mà hơi lộ ra khuôn mặt tái nhợt bắt đầu nổi lên một tầng đỏ ửng, hẳn không khỏi vui mừng, xem ra chính mình cất công khổ luyện kĩ năng

giường chiếu, không ngờ cũng tiến bộ.
Tần suất ra vào của hắn không mạnh
như lần trước, cơn thịnh cũng không một
mực đâm thẳng vào. Khi thì chín cạn
một sâu, thân gậy xoay vòng nghiêng
nát từng tầng mị thịt bên trong hoa
bích của thiếu nữ, khi thì đâm trái ba
lần đâm phải ba lần, quy đầu trong
ngọc lộ không ngừng biến hóa phương
hướng. Một Margaret không hề có
kinh nghiệm ân ái, đương nhiên không
phải là đối thủ của Alex. Chỉ trong
chốc lát đâm thủy liền chảy ròng ròng,
hai mắt nàng mông lung nhắm lại.

Đột nhiên, Alex cảm giác quy đầu
chạm đến một điểm gồ nhỏ, hắn nhú
mày, cúi người ở bên tai thiếu nữ trầm
giọng nói: “Lily, thoải mái sao?.”

“U...u a...” Margaret bị đâm nói
không nên lời, hơn nữa vấn đề xấu hổ
như vậy, nàng sao có thể trả lời, chỉ có
thể ngậm khe nói ra, “Ta, ta không
biết...”

“Như vậy cũng không sao,” Alex thấp giọng nói, ngậm lấy vành tai thiếu nữ mà nỉ non “Nàng lập tức sẽ biết.” Nói xong, hắn thẳng lưng nhắc mông, côn thịt nhắm ngay điểm gồ kia hung hăng đâm xuống.

“A...” khó có thể hình dung khi đau đớn cùng khoái cảm xông tới, nam nhân lại mạnh mẽ đâm vào, Margaret cảm thấy mình sắp hỏng khóc hô lên, “A...không được, đừng đâm chỗ đó...thật là khó chịu...Alex, xin chàng...thật kì quái, xin chàng tha cho ta a...”

Lúc này nghe tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ của thiếu nữ càng kích thích Alex hai mắt đỏ ngầu, không những không buông tha cho Margaret, mà còn khiến côn thịt ra vào càng lúc càng nhanh, hắn như muốn đâm nát tiểu huyết Margaret, cự vật đỏ hồng dữ tợn thẳng tấp rút ra cắm vào, đâm thủy xì xì vẩy ra liên tục. Lúc này chỗ hai người kết hợp đã sẫm lẫn lộn

không chịu nổi. Alex không cho Margaret buông tay, thiếu nữ đáng thương không thể làm gì khác chỉ có thể tiếp tục giữ lấy hai búi thịt giữa hai chân, mặc cho phần hông của nam nhân một lần lại một lần đánh tới, hai túi thịt đánh trên mu bàn tay nàng, kéo ra những sợi chỉ bạc dính đầy tay.

Lúc này bị đâm như vũ bão, một chút đau đớn cũng không thể khiến Margaret tỉnh táo, hai chân nàng vô lực gác lên vai Alex, chân nhỏ trong chốc lát vì khoái cảm mãnh liệt mà căng ra, thân thể sau đó không ngừng run rẩy mà co quắp. Trong cái miệng nhỏ tiếng rên rỉ phát ra ngày càng yếu, nước bọt không thể khống chế chảy xuôi theo khóe môi, lại bị lưỡi nóng của nam nhân liếm đi.

“Lily, thôi mái không?.” Alex hung hăng đẩy ra hoa tâm non mềm của thiếu nữ, đem quy đầu cực đại cắm vào tử cung của Margaret. Mị thịt bên trong

hoa huyết phát cuồng liều mạng mút lấy
gậy thịt, hấn cổ nén ham muốn bắn tinh,
một lần nữa gần từng chữ bên tai
Margaret nói, “Nói cho ta biết, nàng...
có...thoải...mái...hay...không.”

cungquanghang.com

Mỗi lần nói xong một chữ, cơn thịnh lại
tàn bạo đâm vào tử cung của thiếu nữ,
đợi nam nhân nói xong, khoái cảm tích
tụ lâu dần trong cơ thể Margaret âm âm
bùng nổ, nàng hét lên, hoa tâm phun ra
một lượng lớn mật dịch, rưới lên quy đầu

cungquanghang.com

của Alex. Eo Alex lập tức tê rần, rốt cục
không nhẫn nại được nữa, tinh dịch tràn
đầy bắn ra, lấp đầy bụng nhỏ Margaret.

cungquanghang.com

Nóng quá...thật nhiều...trước khi bất
tĩnh, trong đầu mờ mịt thiếu nữ chỉ có
một ý niệm duy nhất, còn về phần nàng
có thoải mái hay không, nàng đã không
còn khí lực để trả lời nữa rồi.

cungquanghang.com

Chương 95: Chương 95

"Lily, Lily, Lily!"

cungquanghang.com

Nữ nhân bên cạnh gọi ba lần, mới có thể đem thiếu nữ đang ngẩn ngơ suy nghĩ kia trở về thực tại. Margaret quay đầu, trên khuôn mặt vẫn còn mang sắc thái mơ màng: "Cecil, làm sao vậy?"

Cecil đưa tay nhéo lên gò má non mềm của nàng: "Suy nghĩ gì thế, nhập thần đến như vậy."

Nàng thà không hỏi còn hơn, vừa hỏi xong, sắc mặt Margaret liền thay đổi. Suy nghĩ gì ư? Dương nhiên là đang suy nghĩ về Alex rồi.

Sau trận hoan ái kịch liệt ấy cũng đã hơn một tháng, sau đó lại bị làm đến ngất xỉu, thần trí Margaret có chút mơ hồ. Trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh nàng chỉ nhớ Alex lại đè lên nàng làm thêm lần nữa, sau đó đem tinh dịch tràn đầy bắn vào cơ thể nàng, mới ôm lấy nàng lúc này đã sớm ngủ. Nàng thật sự là quá một hoan ái.

ngay. Nhưng thật sự thì quá mệt, nằm ra trong thời gian dài khiến hai chân nàng không thể khép lại được, hoa huyết lại càng nóng rát co rút đau đớn không thôi, ngay cả phần da bên trong lớp đùi mềm mại cũng bị mài đến sưng đỏ. Nàng ngủ thẳng một giấc đến khi mặt trời ngày hôm sau lên tới đỉnh đầu, nhưng sau khi tỉnh dậy, bên kia giường lại trống trơn.

Margaret không biết diễn tả thế nào đối với cảm xúc trong lòng, nàng đã chuẩn bị tinh thần cho việc ly hôn với Alex, nhưng cuối cùng lại cùng nam nhân ấy làm chuyện thân mật kia. Khi Alex không đồng ý ly hôn với nàng, trong thân tâm nàng cảm thấy rất vui. Cho nên Margaret đã ngầm chấp thuận, tùy ý mặc cho nam nhân kia khi dễ nơi mềm mại nhất của mình, ở dưới thân hấn mà rên rĩ, triệt để trầm luân trong sung sướng cùng nhục dục, nhưng nàng cũng không hỏi Alex rốt cuộc vì lý do gì hấn lại từ chối ly hôn.

Đến khi tỉnh lại nàng mới phát hiện Alex đã không từ mà biệt, ngay lập tức, nổi thất

vọng dâng trào trong lòng ngực cơ hồ đem Margaret không thở nổi. Những người

hầu vờ như không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, chỉ đem những lời Alex đã dặn dò trần thuật lại chi tiết cho nàng: “Sáng sớm nay tiên sinh đã nhận được chiếu lệnh từ Thần Điện, có công vụ khẩn cấp cần phải xử lý, ngài ấy muốn phu nhân ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, ba ngày sau ngài ấy sẽ trở về.”

Ba ngày sau, Alex vẫn chưa trở về. Margaret ở trên giường dưỡng thương ba ngày, cảm giác mình đã có thể vận động lại được như bình thường, liền một lần nữa trở lại học viện. Cuộc sống thường nhật lại quay trở về vốn có của nó như chưa hề xảy ra chuyện gì, thức dậy, ăn, ngồi trên xe ngựa, lên lớp, về nhà, nghiên cứu ma pháp, ... Margaret càng ngày dành nhiều thời gian ở lại học viện, nàng không muốn về nhà, bởi vì nàng sợ sẽ chỉ có một mình nàng bên trong căn phòng rộng lớn nhưng lại trống vắng, tịch mịch đến đáng sợ kia.

Thật buồn cười a, trong suốt mười tám năm cuộc đời của Margaret, hầu như đa số chỉ có một mình nàng tự thân vận động, vậy mà người nam nhân này chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi, đã khiến nàng không cách nào rời khỏi hẳn.

Tại sao lại phải cho nàng hi vọng... Rõ ràng đã hạ quyết tâm, rõ ràng đã quyết định buông tay, nhưng lại hết lần này tới lần khác cường ngạnh yêu cầu nàng ở lại, sau đó lại không quan tâm tới nàng.

Margaret cũng đã một lần lại một lần vì Alex mà tự mình an ủi rằng, nhất định phải là công vụ rất quan trọng mới có thể khiến hắn vội vã rời đi như vậy. Nói là ba ngày sau sẽ trở về, nhất định là do tình thế vô cùng khó khăn, mới có thể khiến Alex thất hứa. Ôm ý niệm như vậy, nàng không ngừng thuyết phục chính mình, không được thất vọng... không được thất vọng... Ít nhất, cảm xúc của Alex đêm đó, đã chứng tỏ hắn cũng có thích nàng a.

_____ đã như vậy, vậy thì tại sao hắn, một chút tin tức liên lạc đối với nàng cũng không

có. Ngay cả Thần Điện cũng nhận được công văn từ Alex, Margaret thân là vợ hẳn, nhưng lại không hay biết chồng mình đang ở phương nào.

Thấy Margaret trầm mặc không nói, Cecil nghi hoặc nhíu mày: “Lily, có phải đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có.” Thiếu nữ đối với người bạn thân duy nhất của mình gương cười, “Tớ chỉ là...có chút mệt mỏi.” Đo dự hồi lâu, nàng vẫn không nhìn được mà hỏi Cecil, “Cecil à, có phải tớ...rất ngốc?”

Cecil chớp chớp mắt, bỗng nhiên vui vẻ mà nở nụ cười: “Cậu à,” cô nhéo lên gò má non mềm của Margaret, “Chính là rất ngốc, nhưng là...ngốc như vậy lại rất đáng yêu.”

“...” Margaret nhỏ giọng hỏi, “Nam nhân cũng thấy như vậy sao?”

Cecil liền ý thức được có điểm không đúng, cô nhíu chặt chân mày hơn: “Có phải Alex khi dễ cậu?”

“Không có, không có.” Margaret vội vàng khoát tay, “Hắn không có khi dễ tớ, chỉ là tớ... là do tớ tự suy nghĩ lung tung thôi.”

“Hiề, đầu gối như cậu tớ còn không biết sao.” Cecil khịt mũi. “Lily, cậu đừng thay hắn giải thích nữa, chờ hắn sau khi trở về, tớ sẽ tới thăm hỏi hắn thật tốt a.”

Nghe thế, Margaret chỉ có thể cười khỏ, Alex trở về, không biết phải chờ tới khi nào. Nàng không thể đoán trước được, Cecil đã nói thì chắc chắn sẽ làm a.

Sáng sớm ngày thứ hai, Alex mang theo đoàn kỵ sĩ Thần Điện chiến thắng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Chương 96

Điêng trên phố người đông như sóng vỗ, nhìn nam nhân đang cười tuần mã cùng mũ bạc kiếm sắt trên người, bên tai là những tiếng hò hét chói tai của dân chúng, nam, nữ, già, trẻ đều có... Bọn họ không một ai

không hô hào tên Alex, chồng của nàng, quả nhiên được nhiều người yêu mến a.

Trong lòng Margaret, nàng vừa vui mừng, lại không thể ngăn được cảm giác tự ti cùng buồn bã dâng trào trong nàng.

Càng biết Alex có bao nhiêu ưu tú, nàng cảm thấy mình càng không thể xứng với nam nhân này. Là một người đại diện cho chính nghĩa và cũng là đại kỵ sĩ của Thần Điện thiêng liêng, đến tột cùng vì cái gì hấn lại đi kết hôn với một pháp sư lập dị như nàng? Margaret không phải là người duy nhất nghĩ như thế, tất cả mọi người đều nghĩ đây chỉ là cuộc hôn nhân mang tính cá nhân ----- trừ khi bị người trong gia tộc gây sức ép, thì còn cái gì có thể khiến cho Alex thỏa hiệp, buộc phải kết hôn với Margaret. Nếu đã từng chứng kiến cảnh tượng như vậy, sẽ khiến người đó càng nhận thức được sâu sắc hơn.

Margaret ngước lên, cố gắng kiễng mũi chân mới có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, ánh nắng buổi sớm chiếu xuống những

thần kinh trên tay các kỹ sư, phản xạ lại
thứ ánh sáng chói lòa cơ hồ khiến nàng hoa
cả mắt. Đôi mắt đau xót, dường như có gì
đó chảy xuống, thiếu nữ mờ mịt nghĩ, nhất
định là do ánh sáng mặt trời quá chói mắt a.

“Đừng nhìn nữa.” Một bàn tay đưa qua
che kín mắt Margaret, Cecil xoa nhẹ mái
tóc búi xù của nàng, “Chúng ta đi thôi.”
Đôi mắt sắc sảo màu hạt dẻ của cô ngập
tràn sự hiểu biết cùng quan tâm, chân mày
anh khít vào gờ khắc này cũng lộ ra vẻ ôn
nhu vô cùng.

“Ừ.” Margaret gật đầu, cố gắng đem lại
giọt lệ nơi đáy mắt nuốt trở vào. Cecil nắm
lấy tay nàng, hai người xoay đi cố gắng rời
khỏi dòng người chen chúc. Nhưng các
nàng không để ý rằng, ánh mắt nam nhân
ngay lập tức dừng lại, rớt cuộc cũng phát
hiện ra thân ảnh quen thuộc, đang định thúc
ngựa tiến lên, nhưng không thể chỉ có thể
trở mắt nhìn nàng rồi đi.

Học viện những ngày này có công việc cần
làm thêm giờ, Margaret một mực bận rộn

đen tận nửa đêm mới có thể thoát ra khỏi
đồng tài liệu. Người đánh xe sớm bị nàng
đuổi về, Cecil vì lo lắng nàng một thân một
mình, liền hai người một ngựa đưa nàng về
nhà. Mặc dù là nữ tử, nhưng Cecil bảu
sinh đã cao lớn nổi trội, so với Margaret
thì cao hơn phân nửa. Thiếu nữ rúc vào
ngực của Cecil, tuy người bạn tốt của nàng
không có lồng ngực vững chắc như nam
nhân, nhưng vẫn khiến nàng ấm lòng.

“Cecil.” Margaret ngược mắt nhìn người
bạn của mình, “Cảm ơn cậu.” Qua nhiều
năm như vậy, nếu không có Cecil, nàng sợ
mình sẽ mãi cô độc một mình.

Cecil hướng thiếu nữ ôn nhu nở nụ cười, cô
có một mái tóc ngắn màu nâu, ngũ quan tị
nhiên vốn là anh khí tuấn mĩ, lúc cười như
vậy càng khiến dung nhan của cô càng thêm
mê người. (Trời ơi, soái tử Cecil < 3 tui
mà là Margaret là đồ lâu rồi a ~ ~)

Alex sốt ruột không yên ở cửa không
ngồi đi tới đi lui, vừa quay sang, liền thấy
hai mĩ nhân dựa vào nhau đang cười ngựa đi

tới. “Cecil?” Lông mày hắn lập tức cau lại, tiện tay cầm lấy áo khoác ném cho người hầu, hai bước rồi ba bước đi lên trước, không lời giải thích ôm lấy eo Margaret, đem cô gái trong ngực Cecil ôm xuống.

“A!” Margaret đầu tiên là sợ bắn người, sau đó lại dần người ra rồi đỏ mặt, “Alex, chàng chàng chàng, chàng làm gì vậy?”

Không đợi Alex trả lời, Cecil không thèm đếm xỉa giọng nói liên vang lên: “Đã lâu không gặp, Alex.”

Alex làm như không nghe thấy câu thăm hỏi của Cecil, tiếp tục nhìn Margaret: “Làm việc thêm giờ? Lần sau nếu về trễ như vậy phải nói cho ta biết, ta sẽ đi đón nàng.”

“Ừ.” Cecil bĩu môi, “Cũng không biết là ai một tháng rưỡi cả một tin tức cũng không có, chờ người đi đón? Chắc hoa cúc sẽ tàn mất.”

Quanh người Alex lập tức tỏa ra khí

lạnh, lúc này hắn mới quay đầu, cặp mắt xanh lam cùng con người dần chuyển lạnh:

“Cecil, chẳng lẽ nhiều năm trong trường quý tộc như vậy không hề dạy người đạo lý, không nên tùy tiện xen vào chuyện vợ chồng của người khác hay sao?”

Cecil nhếch miệng cười, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ xinh: “Ah, Alex thân ái à, vấn đề này không cần phải bàn cãi làm gì, ta nghĩ, nhiều năm trong trường quý tộc như vậy chỉ sợ không ai dạy người rằng, khi ở nơi xa xôi thì ít nhất cũng phải gửi một lá thư hồi âm, không nên để vợ mình ở nhà cô đơn bóng chiếc chỉ để lo lắng cho người.”

Nói xong, cô còn hướng Alex khinh thường mà nhứ mày, “Ta thấy tay chân người đầy đủ, tinh lực tràn đầy, cũng không giống người bị trọng thương gì, thế mà ngay cả một lá thư cũng không có khí lực để viết a.” (hô hô, chị trả lời trát vãi :3)

“Người...” Alex liền á khẩu không trả lời được, hắn len lén liếc nhìn Margaret một cái, sau đó tức giận trừng mắt với

Cecil, hai người lúc này không hề tỏ ra yếu kém, sẵn sàng giương cung bạt kiếm, tư thế hết sức căng thẳng.

Margaret bị Alex chặn ngang ôm trước ngực, nhìn bên trái là gương mặt rét lạnh của chồng, nhìn bên phải là gương mặt đầy vẻ bất mãn của bạn, nàng gấp đến độ lời nói ra không ngừng lắp bắp: “Người, hai người các người, đừng cãi nhau... đừng cãi nhau nữa!”

“Hừ!” Cecil hừ lạnh một tiếng, “Ai mà thêm cãi nhau với cái tên bạc tình lãnh khốc này chứ.”

Người Alex ngày càng lạnh đi: “Ta cũng đâu phải là cố tình gây hấn với người.”

Hắn vừa nói xong câu đó, Cecil cũng không định chùn bước, mắt thấy hai người như muốn đánh nhau, dưới tình thế cấp bách Margaret liền vươn tay, bàn tay nhỏ bé mềm mại che đi đôi môi mỏng của hắn:

“Alex, đừng nói nữa!”

Alex thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng gấp đến độ đỏ bừng, cho dù bị cặp kính dày che đi, đôi mắt đen long lanh vẫn như trước ánh lên sự dịu dàng. Lông mày hăn liền giãn ra, lãnh khí xung quanh lập tức biến mất. “Được, nghe theo nàng, chúng ta vào nhà đi.” Hăn trầm thấp nói, cũng không

biết có phải cố ý hay không, làn môi ấm áp lướt nhẹ lên lòng tay của nàng, gương mặt Margaret lại càng đỏ hơn.

Nói xong, hăn cũng không để ý tới Cecil, xoay người ôm người vợ nhỏ bé của mình đi vào. Margaret không thể thoát khỏi vòng tay cứng rắn kia, đành chỉ có thể nhô đầu ra hướng Cecil nói to: “Cecil à, cậu mau trở về đi, ngày mai gặp cậu ở học viện.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 12

Ngày mai gặp?

Nghĩ đến việc ngày mai cô vợ nhỏ nhà mình lại cùng cái con người đáng ghét Cecil kia ở chung sớm chiều, Alex liền cảm thấy bức mình. Đều là con của gia đình quý tộc, nếu nói quan hệ giữa Alex với Cecil là thanh mai trúc mã thì lại không đúng, hai người là bạn chơi cùng đánh nhau từ nhỏ cho đến lớn. Hai người họ gia thế tương xứng, tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, nhưng tính cách lại cố tình là trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Alex xem thường tính ngả ngớn, tùy ý của Cecil, Cecil cũng chán ghét tính cừ kỳ nghiêm túc của Alex, mâu thuẫn giữa hai người đạt tới đỉnh điểm kể từ khi Alex kết hôn với Margaret.

Alex biết rõ Cecil là người vui vẻ hoạt bát, nhưng khi thấy nàng bày ra bộ dạng gà mẹ bảo vệ gà con với hăn, chuyện gì đang xảy ra vậy, làm giống như

hắn là cái tra nam (*nam nhân xấu xa*) từ đầu đến chân, kẻ bạc tình phụ lòng, muốn làm hại đến Margaret. Nếu Cecil nghĩ như vậy, Alex cũng có thể lý giải. Dù sao thì người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ cuộc hôn nhân của hắn với Maraget hoàn toàn là một cuộc hôn nhân chính trị. Đừng nói người ngoài, ngay cả cha mẹ Margaret cũng đều cho là như thế. Người duy nhất biết rõ nội tình cũng chỉ có cha hắn là Công Tước Marbran.

Alex cũng từng nghĩ đến chuyện giải thích với vợ, nhưng hắn rồi lại cười tự giễu, nếu Margaret không thích hắn, thì cần gì nói những lời này để nàng càng thêm phiền não.

Hắn đã nghĩ cho dù nàng không yêu hắn nhưng có thể sống cùng nàng cũng đã đủ rồi, nhưng khi nhìn thấy thái độ khiêu khích của Cecil cùng với sự ỷ lại của Margaret với nàng ta, Alex vẫn nhìn không được mà tức giận. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Margaret, tâm tình của hắn mới có thể khó không chế như thế.

Hắn hết nhẫn rồi lại nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn nói một câu chua loét: "Cecil, mấy tháng trước không phải cô vẫn luôn đóng quân ở vương đô, sao bây giờ lại ở thành Damon?" - là một nữ quân nhân, Cecil là thành viên của đội vệ quân của quốc vương.

Margaret co người lại nằm trong lòng Alex, trong lòng vừa bất an vừa ngượng ngùng, nghe thấy hắn nói vậy liền nhỏ giọng trả lời: "Cậu ấy đang được nghỉ..." Nên đặc biệt quay về thành Damon để gặp mình, nghỉ một chút, cuối cùng vẫn là không nên đem những lời này nói ra miệng.

"Bao lâu?" Alex đi đến cửa chính, lấy áo choàng chuẩn bị cho vợ từ trong tay người hầu tự tay khoác lên cho nàng, đi qua vườn hoa, vững vàng bế nàng đến tận nhà chính.

Gió đêm thật lạnh, Margaret rúc vào trong ngực Alex, cảm thấy toàn thân đều ấm áp. Trong lòng nàng giống như có con chim nhỏ đang nhảy nhót, nhẹ giọng trả lời: "Năm tháng." Thấy Alex nhìn mình, nàng cố lấy dũng khí nói thêm, "Cecil là người tốt... Alex," thấy chồng mình không tức giận, nàng mới nhỏ giọng nói nốt nửa câu sau, "Ta... không thích nhìn thấy hai người cãi nhau..."

Alex không nói lời nào, Margaret liền cảm thấy lo sợ không yên. Quả nhiên, mình vẫn là đặc ý quá mà vênh vào... Nhìn thấy trong mắt nàng lại có nét lo sợ, bất an, Alex mới giống như từ trong mộng bừng tỉnh mà khụ một tiếng: "Nếu cô ta không chủ động nói mấy câu khiêu khích ta, ta cũng không muốn cãi nhau." Trên mặt hắn lại xuất hiện màu đỏ khả nghi mà trước giờ chưa ai thấy được - chỉ nhìn biểu cảm đáng yêu trên mặt vợ của mình mà cũng thất thần, thật sự là... quá mất mặt.

Hắn muốn vót vát lại chút tự tôn, khụ thêm một tiếng nữa: "Yên tâm đi, ta sẽ không cố ý trêu chọc cô ta." Thấy nàng vẫn dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình, trong lòng Alex mềm nhũn, giọng nói cũng tự giác mềm xuống, "Nàng không thích, thì ta sẽ không làm."

Nghe thấy thế, tim Margaret chợt lỡ mất một nhịp, nàng cuống quýt cúi đầu, che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, yếu ớt "Vâng" một tiếng, giọng nàng nhỏ như tiếng mèo kêu, vừa nhẹ lại vừa mềm.

Hai người đã đi vào phòng ngủ, người hầu trong phòng liền lui xuống theo lệnh của Alex, hắn hạ cánh tay xuống, đem cô gái trong ngực đặt xuống giường. Trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện một cổ xúc động không hiểu được, muốn nói với nàng cái gì đó, nhưng rồi lại không biết mở miệng như thế nào. Cuối cùng hắn cúi người, hôn khẽ lên môi nàng.

Vừa chạm đến môi nàng, Alex liền không thể kiềm chế được, môi nàng mềm mại, khẽ liếm lại thấy ngọt ngào như kẹo. Alex không hiểu nổi vì cái gì mà hai cánh môi nhỏ nhỏ này lại có mị lực đến thế, hấp dẫn hắn không ngừng mút lấy, không ngừng xâm nhập, đầu lưỡi khẽ tách hàm răng của nàng ra, liếm lên từng góc ngách trong miệng nàng, từ hàm răng đến cái lưỡi tho thơm, hận không thể nuốt hết hương vị ngọt ngào trong đó, đem cái lưỡi mềm nhũn trơn trượt đó cũng nuốt hết vào.

Margaret bị hắn hôn đến nổi thở hổn hển, thật vất vả mới đợi được đến khi Alex buông nàng ra, giây tiếp theo, đầu nàng liền bị bàn tay to của hắn giữ chặt, lại một lần nữa bị Alex đặt lên giường trườn miên hôn lên. Quần áo trên người nàng cũng lần lượt bị cởi ra, tuyết nhũ cao ngất lộ ra liền bị Alex vuốt ve khi nặng khi nhẹ, chỉ một lát sau, cả người Margaret liền nhũn ra, hoa huyết giữa hai chân cũng thấm ra không ít dâm thủy.

"A... Đừng, Alex..." Miệng thì nói thế nhưng Margaret cũng không kháng cự. Nàng vẫn nhớ rõ cảm giác dục tiên dục tử lần trước, tuy trong lòng vẫn có chút sợ hãi nhưng thân thể vẫn cảm nhận lại phản ứng rất thành thực, mong đợi cây gậy lớn dưới háng hắn ngay lập tức liền cắm vào. Mà hai chân nàng cũng tự giác tách ra, vòng qua cuốn lấy thắt lưng hắn.

Alex đè lên thân thể thơm tho của nàng, vốn dĩ đang ý loạn tình mê, đột nhiên thắt lưng bị chân của nàng trượt qua, khiến hắn tê dại, hít sâu một hơi, thân thể cứng ngắc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Chương 98



*"Alex, chẳng làm sao vậy?" cảm thấy
hắn đột nhiên cứng đờ, tâm trí
Margaret bị hôn đến choáng váng
ngay lập tức tỉnh táo. Nàng vội vã
ngồi dậy, cánh tay mềm mại thuận
thế ôm lấy thắt lưng của Alex, bàn
tay nhỏ bé tìm kiếm nơi vừa bị nàng
đụng phải.*

*"Không sao." Alex giữ chặt vạt áo sơ
mi của mình, cố gắng ngăn cản hành
động của nàng, nhưng hắn không
dám dùng quá nhiều sức, dưới sự
kiên quyết của Margaret, quần áo
vẫn bị xốc lên.*

*Trên sống lưng màu đồng rộng lớn
của người đàn ông, chỉ thấy một vết
sẹo dài vắt ngang lộ ra sắc hồng, rõ
ràng vết sẹo này xuất hiện cách đây
không lâu. Dù sao Margaret cũng là
một pháp sư tinh thông pháp thuật,
chỉ thoáng nhìn qua, nàng biết vết
sẹo này được chữa trị bằng ma pháp
cường chế vết thương khép lại. Nếu
chỉ dựa vào thuốc không thôi, sơ*

*Chị gái của mình không thể, sự
rằng Alex bây giờ còn không thể ở
trên giường mà động đậy.*

*Cô gái trong lòng co lại: “Là...là
trong thời gian đánh bại quân nổi
loạn bị thương sao?” giọng nói của
nàng không tự chủ mà run lên, đầu
ngón tay mảnh khảnh lần theo vết
sẹo dữ tợn mà vuốt nhẹ, gần như
không dám dùng lực mạnh. Theo
đoàn kỵ sĩ chiến thắng trở về,
Margaret cũng biết rằng, trước kia
Alex vội vã rời khỏi thành Damon
như vậy, là do nơi biên giới phía Bắc
của vương quốc đã xảy ra bạo động,
một vị Đại tể ti của Thần Điện bị
giết, đoàn kỵ sĩ lúc này mới bắt đầu
hành động.*

*“Ừ.” Alex xoay người cầm lấy bàn
tay nhỏ nhắn của vợ, trong giọng nói
trầm thấp mang theo chút vui mừng.
“Vết thương cũng đã lành lại như
bình thường, không sao đâu.”*

cungquanghang.com
Tuy ngoài miệng thì nói không sao,

*nhưng thật ra vết thương đó xém chút
nữa đã lấy mạng Alex. Bốn vị tể ti
của Thần Điện không ngại nghỉ một
phút nào dốc sức chữa trị cho hắn,
mới có thể đưa hắn từ tay tử thần kéo
về. Đợi Alex có thể vận động lại
được bình thường, thì cũng tới lúc
phải trở về thành Damon, hắn cũng
không thể tự mình viết thư cho
Margaret. Hơn nữa, vì không muốn
Margaret phải lo lắng, hắn cho phép
những tể ti tăng thêm sức mạnh của
ma pháp, mới có thể giả bộ xuất hiện
trước mặt Margaret làm như không
có chuyện gì xảy ra. Nhưng đáng tiếc
lại thất bại trong gang tấc, cuối cùng
vẫn bị Margaret phát hiện.*

“Làm sao có thể không sao chứ...”

*Margaret mím chặt môi, tóc mái dày
trước trán che đi sự đau lòng trong
đôi mắt của nàng, thì triển một lượng
lớn ma pháp chữa lành vết thương*

như vậy, du biết rằng làm như vậy cơ thể sẽ bị hao tổn sức lực rất nhiều.

Trong nháy mắt nàng hiểu được lý do mà Alex lại làm vậy, trái tim như có bàn tay ai nắm lấy, khiến sống mũi nàng cay cay.

cungquanghang.com

Alex đưa tay xoa lên gò má non mềm của nàng, trong giọng nói không giống được sự vui mừng ngày càng rõ rệt. Thật tốt, nàng vẫn còn để ý đến hắn. Chỉ có điều việc quan trọng nhất lúc này không phải việc này, dự vọng trong quần đã hiện ngang đứng thẳng từ lâu khiến hắn không thể nhẫn nại được nữa, mà Margaret lại cứ vuốt ve vết sẹo thể kia, lại khiến cơn thịnh nộ càng thêm trường lớn, như muốn phá hỏng quần thoát ra.

“Lily...Chúng ta đừng nói tới chuyện đó nữa được không.” Alex ở bên tai nàng nói khẽ, thuận thế ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng, tách hai chân của nàng ra làm cho nàng

giọng chân ngời lên bắp đùi rắn chắc của hắn.

“Nhưng mà...” Margaret then thùng nhìn chồng mình, nơi uớt át giữa hai chân nàng đè lên vật đang cương

cứng kia, hiển nhiên, nàng biết đó là cái gì, “Chàng không thể động... vết thương sẽ lại đau a.”

Trong lòng Alex khẽ rung động, liếm cắn lấy cần cổ của nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên đũng quần của hắn: “Vậy nàng động nha...có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 14

Giọng nói của người đàn ông, khàn khàn trầm thấp dường như có ma lực mê hoặc lòng người. Margaret then thùng không nói ra miệng, chỉ có thể nghe theo sự hướng dẫn của Alex, cởi bỏ nút quần, thả cái cây gậy nóng hổi kia ra. Bàn tay nhỏ bé vừa sờ đến bông thân nàng liền thụt tay lại giống như bị phỏng. Alex ấn tay nàng xuống, khiến bàn tay nàng bao lấy quy đầu to lớn: "Sờ nó đi, vợ yêu."

Nàng nhu thuận chuyển động bàn tay, cảm xúc ấm áp mềm mại khiến Alex than thở: "Đúng, chính là như vậy... Nơi đó cũng muốn đụng đến, Ừm... sờ, sờ hai viên tinh hoàn nữa..." Giọng hắn khàn khàn ân nhần, lại mang theo một chút gọi cảm như đã thú, chỉ cần nghe giọng hắn thôi hoa huyết nàng cũng học ra ra không ít dâm dịch, chỉ một lát sau đã khiến bắp đùi Alex uớt đầm. Kiểu an ủi gái không đúng chỗ ngựa này khiến Alex không thấy thỏa mãn, dục vọng nằm

trong tay cô vợ nhỏ lại cháy rực lên.

Margaret cũng vô cùng khổ sở, hoa tâm ngựa ngáy khiến nàng không tự giác kẹp chặt hai chân, bắp đùi nhẹ nhàng ma sát lên háng hắn. Cả người nàng nóng lên, hai má đỏ ửng, hai phiến búi thịt không ngừng co lại, cảm giác được Alex uốn thẳng lưng muốn đâm vào, nàng hơi nâng mông lên, quy đầu to

lớn liền trượt vào trong hoa huyết, mang theo tiếng nước ẩm ướt.

"Ừm." Tuy động tác của hắn đã rất nhẹ nhàng, nhưng dương cụ quá mức thô to vẫn khiến Margaret cảm thấy có chút khó chịu, nàng cố gắng thả lỏng chính mình, thân thể nương theo động tác của Alex nhẹ nhàng phập phồng, mị thị non mềm mại ma sát cảm giác có chút kì quái, nhưng cảm giác sung sướng vẫn nhiều hơn.

Alex cảm thấy vợ mềm mại hơn so với lần trước thì cảm thấy được an ủi, càng thêm lớn mật, cắn lên đầu vú của Margaret khàn giọng hỏi: "Lily, cảm giác thế nào?"

"A, ừm a... Thật lớn..." Nàng nũng nịu thờ dốt, ngay bản thân nàng cũng không ý thức được giọng nói của mình có bao nhiêu mê người, ngọt ngào đến chảy ra nước.

"Chỉ có lớn?" Alex nhú mày, gây thịt chậm rãi thẳng tiến vào sâu trong hoa huyết. Hắn dường như rất bất mãn với đáp án này. Quy đầu trong nhục đạo đột nhiên thay đổi phương hướng, nặng nề ma sát tới lui trên khối nhuyển thịt mẫn cảm nhất trong tiểu huyết, khiến nàng không khỏi bật ra tiếng rên rỉ yêu kiều, tiếng rên rỉ càng ngày càng lớn, quy đầu lại càng thêm nặng nề ma sát.

Margaret là sao chịu được thủ đoạn bậc này, chỉ có thể vươn tay ôm lấy cổ Alex, tựa vào trước ngực hắn, đáng thương hề hề cả xin tha thứ: "Đừng, đừng đình... Alex, ta, a..... Ta.... Xin chàng... Ừm a..."

"Nàng nói cái gì?" Hiển nhiên, cách xưng hô của cô vợ nhỏ cũng khiến Alex cảm thấy bất mãn, hắn không chỉ dùng gây thịt ma sát mà còn vươn tay đến nơi giữa hai chân nàng, bắt đầu vuốt ve tiểu ngọc châu đã sưng đỏ.

"Ừm... Alex, Alex..." Margaret vội vàng sửa miệng, định vươn tay ngăn cản Alex đùa bỡn, lại bị hắn bắt lấy, đặt lên môi liếm mát.

Lúc này, quy đầu đã chĩa vào hoa tâm nàng, vì gây thịt của hắn quá mức thô dài, nên vẫn còn một phần bông thân lộ ra bên ngoài huyết khẩu, giữa hoa phùng trắng nõn lộ ra gốc dương vật đỏ đậm dử tợn. Nhận thấy Alex đã ngừng động tác đưa đẩy, nàng ngẩng mặt, dùng ánh mắt say mê, mơ màng ngập nước nhìn hắn: "Alex..."

"Muốn ta động?" Alex thả tay Margaret ra, dùng hai tay nâng lên cặp mông cong cong của

nàng. "Bảo bối ngoan...." Bên khoe môi hắn nở nụ cười mang theo chút trêu đùa: "Ta không thể dùng lực, nàng động đi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Án Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 15

Những lời này làm Margaret đỏ bừng mặt, cùng hắn trần truồng quần quít một chỗ đã khiến nàng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, giờ còn muốn... còn muốn nàng động? Nhưng nghĩ đến vết thương lưng Alex, nàng hơi nâng lên mi mắt nhìn nũng nịu liếc nhìn hắn một cái, hai tay vươn ra ôm lấy cổ hắn, cặp mông trắng khê nâng lên, cuối cùng vẫn là nghe theo lời hắn, chậm rãi lên xuống.

Nàng vừa động, mị thị trong hoa huyết liền giống như tầng tầng lớp lớp sóng triều chuyển động, non mềm như nhung bao lấy vật lớn của Alex mà mát, hoa huyết vừa chặt vừa nóng hầm hập, thoải mái đến nỗi Alex kìm không được cúi đầu rên lên: "Đừng, chính là như vậy.... Dùng sức kẹp lại.... Sâu hơn một chút...." Hắn dùng tay nâng lên bờ mông cong cong của Margaret, nhẹ nhàng xoa nắn, ấn eo nhỏ của nàng xuống làm cho cái miệng nhỏ phía dưới đem gây thịt nuốt vào càng sâu, "Ăn hết, bảo bối ngoan.... Ngoan, ăn hết tất cả đi..."

Dưới sự chỉ dẫn của Alex, Margaret chỉ cảm thấy cái gây sắt nóng bỏng không ngừng xâm nhập. Mỗi lần nàng chuẩn bị nâng mông lên, Alex sẽ thuận thế nâng thắt lưng lên đỉnh thẳng vào, quy đầu một lần lại một lần va chạm lên hoa tâm của nàng, khiến người nàng như muốn nhũn ra. Nàng có cảm giác Alex dường như muốn đâm xuyên qua người nàng, hơi cúi đầu liền có thể nhìn đến gây thịt đỏ đậm lộ ra bên ngoài huyết khẩu càng ngày càng gần, sắp bị tiểu huyết của nàng nuốt hết vào.

"Không cần, Alex... Quá sâu... Quá sâu..." Nàng lắc đầu cầu xin Alex, nhưng động tác của hắn lại ngày càng nhanh hơn, lúc này đã không phải là nàng động thân nuốt vào gây thịt của Alex mà hắn đã nắm lấy hông nàng, đem thân thể nhỏ xinh của nàng nâng lên lại buông xuống, mông của hắn cũng phối hợp tiết tấu mà co rút. Quy đầu cuối cùng cũng đâm xuyên qua hoa tâm của nàng, ở trong tử cung của nàng cọ một vòng, kích thích khiến nàng "ai" một tiếng, từ trong tiểu huyết liền phun ra một cổ dâm dịch.

"Bảo bối à, ăn vào đi... gây thịt của chồng đều bị tiểu huyết của vợ ăn hết...." Alex nỉ non, nắm lấy bầu ngực của nàng dùng sức xoa nắn, khắp phòng đều là tiếng rên rỉ cao thấp, thỉnh thoảng có tiếng đàn ông thờ dốt hỗn loạn hừ nhẹ, gây thịt cắm vào rút ra phát ra tiếng xì xì, tình hoàn ba ba va chạm với da thịt. "A!" Nàng ngửa đầu, lộ ra cần cổ trắng như tuyết, bị gây thịt của hắn liên tục ma sát trong tử cung, cả người nàng cứng lại hoa huyết lại co rút một trận, lắc đầu hoảng loạn, âm tinh không ngừng phun ra từng đợt, bị Alex mạnh mẽ thao mà đạt đến cao trào.

Nhưng Alex không có ý định buông tha cô vợ nhỏ đã sắp lịm xơ của mình, cặp mông rắn chắc của hắn dường như bị hạ ma pháp vĩnh viễn không ngừng nghỉ, gây thịt trong hoa huyết không ngừng cắm rút đang ngày càng trưởng lớn, tần suất ra vào không có dấu hiệu giảm xuống. Dâm thủy theo động tác

của hắn bị kéo ra, lại bị động tác dồn dập của hắn đánh thành bọt trắng, vẩy lên hộ khẩu phần nộn của nàng, lại chảy dọc xuống theo mép đùi, khiến ga giường dưới thân hai người ướt đầm một mảng.

Ý thức của Margaret dần dần mơ hồ, khoái cảm lúc cao trào chưa kịp thôi lui, lại bị động tác mạnh mẽ của Alex đẩy lên đám mây cực lạc. Trong miệng vô thức phát ra tiếng than nhẹ, nước bọt chảy dọc theo khóe miệng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Trong trí nhớ mơ hồ của nàng, Alex nắm lấy bầu ngực nàng nặng nề xoa nắn, từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như mãnh thú, eo buông lỏng, bắn ra tinh dịch nồng đậm vào trong cái bụng nhỏ của nàng....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 101: Chương 101

Năm ngày sau, Margaret trở lại học viện. Cũng vì lần ân ái này với Alex, mà hai ngày liền nàng chỉ có thể ở trên giường hồi phục khí lực. Alex có vẻ rất hưng phấn, nhất thời không kìm lòng nổi, tiếp tục đè cô vợ nhỏ làm một lúc lâu, vì vậy Margaret chỉ có thể nằm yên một chỗ... Bất kể thế nào, quan hệ giữa vợ chồng bọn họ có vẻ đang tốt lên, Margaret cảm thấy nhẹ nhõm đi không ít, ngay cả không khí u ám quanh năm trên người nàng cũng tan đi rất nhiều.

*“Lily, có phải tên kia ngược đãi cậu?”
Thấy bạn tốt liên tiếp xin nghỉ mấy ngày liền, Alex lại không cho cô tới thăm nàng, Cecil lo lắng suốt mấy ngày nay.*

Margaret dở khóc dở cười: “Cecil à, bộ nhìn tớ giống như bị ngược đãi lắm sao.”

Cecil quan sát nàng từ đầu đến chân một lúc, cô phát hiện đúng là Margaret không có dấu hiện gì cho thấy là bị ngược đãi, mà trái lại sắc mặt hồng hào, tươi cười ngọt ngào, chính xác chính là bộ dạng của người đang đắm chìm trong tình yêu a. “Lẽ nào đầu gối kia cuối cùng cũng thông suốt?”

“Gì cơ?”

“A, không có gì.” Nhớ lại từ nhỏ đến lớn Alex vẫn luôn ăn hiếp mình, Cecil quyết định --- muốn theo đuổi vợ hay là gì đó thì tự hấn làm đi, cô sẽ không giúp đâu. Cười mỉm vút vấn đề này sang một bên, Cecil nghĩ ngợi một chút, “Alex vẫn chưa được nghỉ phép sao?”

“Trong Thần Điện bề bộn nhiều việc, cho nên...” Nghĩ đến vết thương vẫn

chưa lành của Alex mà lại phải tiếp tục bận bịu...công vụ, Margaret đau lòng không thôi, nàng ngại ngùng nở nụ cười. “Nhưng mà...chàng nói chàng sẽ tới đón tớ.”

Đến khi kết thúc ngày làm việc, Alex thật sự như đã hứa tới đón cô vợ nhỏ

của mình. Đối mặt với vẻ khiêu khích của Cecil, hắn dĩ nhiên làm như không nhìn thấy gì, chỉ dịu dàng nắm lấy tay Margaret: “Chúng ta về nhà nha.”

“Cecil,” Một giáo sư trong học viện dùng khuỷu tay húc lấy Cecil, “Người có thấy...Margaret đã trở nên xinh đẹp hơn không?”

Nhìn theo bóng lưng ngọc ngà đang rời đi của nàng, Cecil chỉ mỉm cười: “Nàng ấy vốn là rất xinh đẹp.” Chỉ là nét mỹ lệ ấy vẫn luôn bị che giấu, lúc này đây, vì tình yêu mà đang dần dần nở rộ.

“Alex” hàn tay nhỏ bé được bao bọc

trên tay như được đưa dọc
trong lòng bàn tay của người đàn ông,
gò má của Margaret đỏ lên, cúi đầu
nhỏ giọng nói, “Bây giờ chúng ta đi
đâu?”

Alex dịu dàng xoa đầu nàng: “Bên bờ
sông Zein hoa Tu-lip nở rồi, cùng đi
ngắm hoa, được không?”

“Vâng ạ.” Cái đầu nhỏ đáng yêu gật
nhẹ một cái, bên dưới những sợi tóc là
lỗ tai hồng rực, Alex phải cố kiềm nén
cảm giác muốn tiến tới hôn lên.

Cảm giác này thật sự quá tuyệt diệu,
cùng nàng thân mật nắm tay, cho dù là
sợ không nói một lời nào, trong lòng
ngực vẫn ngập tràn sự ngọt ngào khiến
Alex không thể kìm lòng nổi mà cong
khóe môi. Hắn luôn là một người
nghiêm túc, theo lời Cecil nói thì chính
là một người không hề thú vị. Hắn
muốn đối xử tốt với vợ, nhưng lại không
biết làm thế nào để diễn đạt.

Margaret lại cảm thấy Alex gần đây có

những biên hiện thật kì quái, không thể trách nàng nghĩ như vậy, bởi vì đó không phải là tính cách của Alex, cái gì là đưa đón vợ đi làm, tản bộ, rồi ngắm hoa...hắn căn bản không biết làm thế nào để theo đuổi một người. Alex cũng biết rõ thiếu sót của mình, với tinh thần không ngại học hỏi kẻ dưới, hắn hướng tới các đồng đội trong đoàn kỵ sĩ xin thỉnh giáo.

Những người đàn ông đó đến bây giờ đều có thể nhớ lại tình huống ngày đó, một người đội trưởng luôn luôn nghiêm

ngặt như Alex cứ nhiên lại hỏi bọn hắn làm sao để theo đuổi một nữ nhân?! Ôi hời Quang Minh Thần trên trời, không lẽ mình thiếu ngủ đến mức hồ đồ?!

Nhưng bây giờ nhìn lại, đúng là lúc đó biểu hiện của đám người kia không đáng tin cậy chút nào, nhưng hiệu quả lại không ngờ tới.

Tiếc là lòng biết ơn của Alex rất nhanh đã biến mất.

Nắng chiều ngã về Tây, sắc trời dần dần tối đi. Khung cảnh vốn phải là tuyệt đẹp, nhưng lúc sau lại bị một cơn mưa lớn thành linh xuất hiện phá hỏng hoàn toàn. Alex vội vàng dùng áo choàng bao lấy Margaret chặt chẽ, ôm người vợ nhỏ hướng dưới mái hiên ven đường chạy tới. Trên người hần toàn bộ đều bị xối ướt, mưa to như trút nước, đại kỵ sĩ khôi ngô tuấn tú nghiêm minh lúc này đang ướt như chuột lột.

“Alex...” Margaret siết chặt vạt áo của hần, nàng với Alex hoàn toàn đối lập chính là, toàn thân nàng được bao bọc nên vô cùng thoải mái. Người đàn ông dùng cánh tay cùng lồng ngực rắn chắc kiên cố của mình tạo ra cho vợ một bức tường ấm áp, khiến cô gái trong lòng hạnh phúc không thôi.

Alex đã quên rằng, cô vợ nhỏ của mình là một pháp sư, hoàn toàn có thể dùng ma pháp để tránh khỏi cơn mưa.

Nhưng Margaret không nói ra, nàng

*muốn cứ như vậy mà tựa vào lòng
người mình yêu, lắng nghe nhịp tim của
hắn, dường như có thể kéo dài mãi mãi.*

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Phương Tây. Đầy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 17

"Hắt xì! A... Hắt xì!"

"Thiếu gia, thuốc đã được rồi."

Carson tiên sinh bưng đến một chén thuốc ấm, Alex vội vàng nhận lấy rồi uống một hơi cạn sạch. Hương vị của ma dược vừa đắng chát vừa quái dị, thuốc trôi qua cổ họng, từ đầu lưỡi đến thực quản đều lưu lại mùi vị của nó. Alex đặt chén xuống, thấy cô vợ nhỏ của mình đang cúi đầu ngồi một bên, hần nhin không được cười, xoa loạn đầu nhỏ đang cúi xuống uể oải của nàng: "Được rồi, Lily, chỉ là bị cúm nhẹ, chẳng lẽ nàng nghĩ rằng ta sẽ bị chút bệnh này mà suy sụp sao?"

"Đương nhiên sẽ không." Nàng buột miệng nói ra, nhưng ngay lập tức ý thức được mình nói quá dứt khoát, liền đỏ mặt nói quanh co: "Nhưng mà... Nhưng mà trên người anh còn có vết thương..."

Lúc dựa vào ngực Alex trú mưa có bao nhiêu hạnh phúc, thì bây giờ Margaret có bấy nhiêu hối hận. Nàng chỉ mãi vui vẻ mà hoàn toàn quên mất vết thương trên người Alex vẫn chưa lành hẳn. Vốn dĩ tốt chất cơ thể của hắn dính chút mưa đó đúng là không có vấn đề gì nhưng hắn trọng thương chưa lành, lại cố chấp dùng ma pháp để chữa thương, cho nên sau khi về tới nhà, Alex liền bị cảm.

Quản gia Carson tiên sinh kính cẩn nhận lại chén thuốc, lúc xoay người đi ra ngoài, ông ta bình tĩnh liếc Margaret một cái. Tuy ông ta không biểu hiện ra ngoài, nhưng Margaret biết ông ta đang trách mình - bởi vì nàng đã quá lỗ mãng. Nghĩ đến đây, nàng lại thấy ảo não không thôi.

"Ta, ta quả đúng là đồ ngốc... Chuyện gì cũng làm không xong." Nàng nhỏ giọng nói, ngay cả sở trường duy nhất của nàng là ma pháp hiện tại cũng không thể giúp gì được cho tình trạng sức khỏe của Alex. Bởi vì đang ở trong nhà nên nàng mặc một cái áo choàng lông cừu rộng thùng thình, cơ thể nhỏ bé cuộn lại trong áo choàng, giống như một chú thỏ nhỏ đáng thương hề hề, ngay cả hai cái tai dài cũng rũ xuống uể oải, nàng nhin không được mà thút thít: "Thật xin lỗi... Alex."

"Nàng..." Trong chốc lát, Alex cũng không biết nên nói cái gì, hắn hít một hơi thật sâu, bỗng chú thỏ nhỏ mình yêu thương ôm vào trong ngực, "nàng không cần nói xin lỗi ta, bảo bối à, nàng bây giờ cũng rất tốt." Hắn nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh của nàng, "Nàng tuyệt đối không ngốc, ngược lại... Ngược lại..."

"Ngược lại cái gì?" Margaret chớp mắt.

Không biết vì cái gì nhưng Alex vẫn luôn bình tĩnh, tự chủ lại đỏ mặt khi trả lời câu hỏi này của nàng: "Ngược lại, nàng rất đáng yêu."

Cái này, Margaret cũng đỏ mặt.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ ôm lấy nhau, không ai nói gì. Một lát sau, nàng kéo kéo vạt áo Alex: "Alex, hình như có cái gì đó cứng cứng đâm vào người ta." Ngay sau đó, Margaret liền ý thức được cái gì đó là gì.

"Khụ." Alex làm ra vẻ trấn định hắng giọng một tiếng, "Đúng như lời ta nói, bảo bối, nàng rất đáng yêu, cho nên... " Nhìn cô vợ nhỏ của mình xấu hổ đến nỗi cái đầu cũng sắp rúc vào trong áo, Alex vội vàng nói, "Nhưng đêm nay ta sẽ không làm gì, chúng ta đều cần nghỉ ngơi thật tốt, đúng không?"

"Vâng." Margaret nhỏ giọng đáp lời, "Vâng người..." Tay nàng vô thức xoắn lấy ống tay áo của mình, "Vâng cái kia của người... Làm sao bây giờ?"

Hắn cười khẽ hôn nhẹ lên môi Margaret, nụ cười của hắn có chút kì quái, "Hoặc là... Nàng có thể dùng nơi khác giúp ta."

Khi mặt trời đã lên cao, Margaret từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy, theo bản năng đưa tay ra sau chạm vào người đàn ông đang ôm lấy mình, cảm giác nóng rực truyền tới từ tay khiến nàng ngay lập tức tỉnh ngủ. Alex.... Phát sốt?

trên thực tế tình trạng của Alex nghiêm trọng hơn rất nhiều, Margaret đứng ngoài cửa, lòng nóng như lửa đốt nhìn nhóm tế ti của thần điện đi qua đi lại, tuy nàng cũng là Ma pháp sư, nhưng không quá am hiểu hệ ma pháp trị liệu, cho nên vào giờ phút này, nàng chỉ có thể bất lực đứng ngoài nhìn vào trong.

"Alex, không sao phải không?" Chủ tế Feinman vừa chữa trị cho Alex xong từ trong phòng đi ra ngoài, Margaret vừa mới chuẩn bị bước tới liền nhìn thấy một người tóc vàng đứng trước mặt Feinman.

Là Phynil Lise.

Bước chân của nàng (Margaret) liền ngừng lại, thấy khuôn mặt Phynil Lise tràn ngập lo lắng, lại tự nhiên phân phó nhóm người hầu cùng tế tì, mỗi người đều được phân công thỏa đáng, thật giống như... giống như nàng ta mới là nữ chủ nhân của tòa nhà này.

"Phu nhân còn đứng trong này làm gì?"

Một giọng nam trầm thấp vang lên bên tai Margaret, nàng quay đầu, Carson tiên sinh đang đứng sau lưng nàng, trong ánh mắt tràn ngập bất mãn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Carson tiên sinh..." Margaret biết Carson tiên sinh là người trong gia tộc Farman, gần như nhìn Alex lớn lên từ lúc bé, nàng vẫn sợ hãi vị tiên sinh nghiêm túc thậm chí còn sợ hơn sợ Alex.

Carson tiên sinh đem tầm mắt chuyển hướng nhìn về Phynil Lise: "Bây giờ là lúc người có thể ngăn người sao? Thứ cho tôi nói thẳng, phu nhân, tôi vẫn luôn cho rằng người không phải là một phu nhân quý tộc đủ tư cách, càng thêm không thích hợp làm vợ của một Công tước. Hiện tại có vẻ như tôi đoán không sai." Ông ta nhìn chăm chú vào Margaret một cách nghiêm khắc, "Người không chỉ không hiểu lễ nghi quy tắc, đến ngay cả nghĩa vụ cơ bản nhất của người vợ người cũng không làm được. Phynil Lise tiểu thư, nàng chỉ là đồng nghiệp của thiếu gia, cũng biết quan tâm đến bệnh tình của thiếu gia. Mà người... Là nữ chủ nhân của nơi này, vào loại thời điểm này lại đứng ngốc một chỗ - chỉ biết đến tự ti, khiếp đảm của người."

"Ta..." Margaret cứng họng, nàng muốn giải thích, nhưng rồi lại cảm thấy những lời chỉ trích của Carson tiên sinh là không thể phản bác, nàng cố nén nước mắt sắp tràn mi, "Thật xin lỗi, ta ... Ta..."

"Tôi chỉ là một người hầu, mọi phu nhân thu về lời giải thích của người." Carson tiên sinh khom người, "Tôi biết lời nói của tôi đã đi quá giới hạn, nhưng tôi vẫn còn lời muốn nói, phu nhân, người rất ít ki. Tôi biết người có chút hiểu lầm với thiếu gia, thay vì tự mình suy đoán rồi kết luận, sao người lại không thẳng thắn nói chuyện cùng thiếu gia." Carson tiên sinh dừng một chút, cuối cùng quyết định nói ra, "Người đã hỏi thiếu gia đến cùng có yêu người lần nào chưa?"

"Chẳng lẽ..." Nàng cười một cách chua xót, "Chẳng lẽ chàng yêu ta?"

Carson tiên sinh nặng nề thở dài: "Cái khác tôi không thể xen vào, nhưng tôi biết, khi bị Công tước đại nhân yêu cầu thiếu gia hoàn tục kết hôn sinh con, ngài đã từng nói ra một yêu cầu, chỉ một yêu cầu duy nhất." Carson tiên sinh nhìn Margaret chăm chú dường như muốn nhìn thấu nàng, "Người mà thiếu gia kết hôn là người, nếu không, thiếu gia sẽ vĩnh viễn quy phục Quang Minh thần, trở thành Thánh Kỵ sĩ của Thần Điện."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Phương Tây. Đẩy Ngã Kỵ Sĩ Thần Điện 18

"Người mà thiếu gia muốn kết hôn là người, nếu không, thiếu gia sẽ vĩnh viễn quy phục Quang Minh thần, trở thành Thánh Kỵ sĩ của Thần Điện."

Margaret nằm trên giường, không suy nghĩ được gì, trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại lời của Carson tiên sinh. Ngoại trừ câu đó, Carson tiên sinh không chịu nói thêm bất cứ điều gì, nhưng Margaret hiểu ý của ông - nếu không phải vì Alex cố gắng kiên trì thì nàng có tài đức gì mà có thể trở thành Công tước phu nhân Mar Bran đời tiếp theo.

Thì ra là như vậy... Trước kia Margaret vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, so với nàng chị em của nàng tài giỏi hơn nàng rất nhiều, vì cái gì mà trong nhà lại muốn gả nàng cho Alex, thì ra... Thì ra người đàn ông ấy luôn bảo vệ nàng trong im lặng.

Hai người cứ như vậy thắm thiết đối phương, rõ ràng là mong đợi đã lâu, lại cố tình do dự, dò xét người kia dù đã kết hôn trở thành vợ chồng, cũng không chịu mở lòng.

Tất cả những chuyện này đều do nàng quá ích kỷ.

Đúng vậy, Carson tiên sinh nói rất đúng, Margaret nhát gan, yếu đuối, chẳng qua là do nàng vì muốn tự bảo vệ mình mà sinh ra ích kỷ. Nàng sợ hãi bị từ chối, sợ hãi bị tổn thương, nên đối với đủ loại ôn nhu mà Alex biểu hiện ra ngoài nàng vẫn coi như không thấy, cố chấp trốn tránh trong thế giới u ám do chính mình tạo ra.

Nàng tự ti, tự ti đến mức kiêu ngạo.

Nàng phải dùng cảm hơn một chút, vì người ấy đáng để nàng thay đổi. Margaret vươn tay, ở tông chần nắm lấy bàn tay to lớn ấm áp kia. Alex vẫn còn đang mê man, tuy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn còn sốt cao, người hần nóng rực như lò lửa. Đột nhiên, nàng cảm giác được bàn tay hần khẽ cử động, ngón tay gấp lại, nắm chặt tay nàng.

"Alex?!" Margaret vui mừng ngồi bật dậy.

Alex đã tỉnh nhưng đôi mắt màu lam vốn sáng lấp lánh lúc này lại yếu ớt vô cùng, hần nhìn nàng dịu dàng, cười khẽ: "Đừng lo lắng, ta cảm thấy đã tốt hơn nhiều rồi."

Những lời này khiến Margaret bật khóc nức nở, nước mắt cứ tí tách rơi xuống. Cuối cùng nàng cũng nhịn không được mà khóc òa lên, ôm chặt lấy cổ Alex, khóc thút thít bên tai hần: "Thật xin lỗi, ALex... Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!"

Ta không xứng với tình yêu của chàng, ta đã phụ lòng chàng.

"Ta thích chàng..." Nàng ni non không dứt, "Ta thích chàng, Ta thích chàng..." Lúc đầu là khe khẽ nói, sau đó giọng nàng càng lúc càng lớn, dường như rào cản trời buộc lòng nàng đã bị phá tan, đem những khao khát chôn sâu trong đáy lòng nói cho người đàn ông nàng yêu nhất, người duy nhất mà nàng sẵn lòng để lộ con người chân thật nhất của nàng.

"Ta thích chàng, Alex."

Alex giro tay lên, mỉm cười xoa gò má mềm mại của vợ.

"Ta yêu nàng, Lily."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng

Cảng Kepler, nằm giữa quỹ đạo dải ngân hà một chiếc tàu chiến to lớn lẳng lẳng neo ở cửa khẩu, thân tàu giống như một ngọn núi đồ sộ, ánh nắng buổi sớm chiếu lên vỏ kim loại phát ra tia sáng sắc lạnh.

đây là một ngày bình thường ở trên thành phố bay Tuyên Ninh, do thành phố nằm gần quỹ đạo quay của mặt trăng nên dân cư rất thưa thớt, ngoại trừ mấy chiếc thuyền đi ngang qua tiếp thêm đạn dược, lương thực, thì chỉ có một vài tốp quân tinh thoàng đóng quân ở đây vài ngày.

Chiến thuyền đang neo đậu ở kia rõ ràng cũng là như thế, dưới sự chỉ huy của AI, cánh tay cơ giới đang không ngừng vận chuyển từng hòm đồ tiếp tế đưa vào khoang thuyền. Vài sĩ quan mặc quân trang màu đen đang đứng cách đó không xa, dường như đang đợi ai đó.

"Đến, đến rồi." Sĩ quan trẻ tuổi có vóc dáng cao hơn một chút hơi ngẩng đầu, đưa tay chỉ về hướng đối diện, thấp thoáng có bóng người đi tới.

Đó là một cô gái khoảng tầm hơn hai mươi, quân trang phẳng phiu khiến đường nét khuôn mặt cô thêm mấy phần sắc bén, tóc đen mắt đen, dù ngoại hình xinh đẹp, nhưng khí thế phát ra từ người lại vô cùng ngạo nghễ khiến người khác không dám khinh thường.

Hai sĩ quan đứng trước mặt cô, chào theo đúng nghi thức quân đội: "Diệp úy, khỏe."

"Buổi sáng tốt lành." Tầm mắt lướt qua hai người trước mặt, dù là lần đầu tiên gặp mặt nhưng cô gọi đúng tên của hai người, "Hách Dương hạ sĩ, Nhạc Y Văn hạ sĩ."

cô gái này chính là Diệp Huyền, lấy thành tích tốt nghiệp đứng đầu trường quân đội của Tỉnh Văn đế quốc, cùng với biểu hiện ưu tú trong vòng 2 năm từ hạ sĩ lên thành Trung úy, trong quá trình đó không biết đã trả giá không biết bao nhiêu mồ hôi, sức lực lúc này đây, cô đã đứng trước chiếc tàu chiến mà mình vẫn mơ ước thiết tha bấy lâu.

Chào hỏi xong, Diệp Huyền đưa mắt nhìn chiếc thuyền trước mắt. Vừa liếc mắt nhìn, không thấy được đuôi tàu nhưng đập vào mắt cô là hai chữ lớn được khắc trên thân tàu - Hi Hòa.

Hi Hòa là tên gọi của chiếc tàu chiến vương bài (át chủ bài) của quân khu Trái Đất trên Tỉnh Văn đế quốc, trong toàn đế quốc chỉ có duy nhất 2 chiếc tàu chiến được bay trong quỹ đạo dải ngân hà. Nó là biểu tượng của sức mạnh quân sự trong đế quốc, đã bẻ gãy nghiền nát, quét sạch tất cả quân địch trong vô số chiến dịch. Binh sĩ có thể đứng trên chiến tàu này cho dù là lính cần vụ, cũng đều là tinh anh trong hàng nghìn người. Mà Diệp Huyền đứng ở đây với tư cách sĩ quan phụ tá của hạm trưởng tới đây nhậm chức.

Nói là sĩ quan phụ tá của hạm trưởng cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì cô không phải là binh sĩ thuộc tàu chiến Hi Hòa. Là sĩ quan thuộc quân đoàn 5 quân khu Trái Đất, người lãnh đạo trực tiếp của Diệp Huyền là Quân đoàn trưởng quân đoàn 5 thiếu tướng Keltu. Nhưng vị thiếu tướng này bấy

giờ tạm thời kiêm nhiệm thêm chức hạm trưởng tàu Hi Hòa, hơn nữa hân còn chuẩn bị chỉ huy tàu Hi Hòa chấp hành nhiệm vụ cấp 1, nên Diệp Huyền mới phải từ Trái Đất chạy đến đây.

Tuy rằng rất muốn đi tìm hiểu tin tức của người đó, nhưng Diệp Huyền biết bây giờ vẫn chưa phải là lúc thích hợp, cô vuốt nhẹ cằm, nói với Hách Dương đang dẫn cô lên tàu: "Đưa tôi đi gặp Kel tướng quân."

Tàu Hi Hòa vô cùng lớn, trên hành lang dài chỉ nghe tiếng đế giày gỗ lên mặt đất phát ra tiếng cộp cộp. Tin tức sĩ quan phụ tá của hạm trưởng đến đây nhậm chức ngày hôm nay đã sớm truyền khắp tàu, trên đường đi ngẫu nhiên gặp vài binh sĩ đều dừng lại, nghiêm túc chào Diệp Huyền theo quân lễ.

Nhưng cảm giác lúc này lại hoàn toàn khác với lúc Diệp Huyền ở sư đoàn 112, mặc dù quân đội là nơi nghiêm chỉnh trật tự, nhưng mối quan hệ giữa người với người vẫn hết sức chặt chẽ. Ngược lại, binh sĩ trên tàu Hi Hòa lại thản trọng, xa cách, họ lãnh đạm cao ngạo, không có một chút nhiệt huyết cùng khí khái hào hùng của quân nhân.

Nhưng điều này cũng có thể hiểu được. Diệp Huyền âm thầm thở dài, dù sao đi nữa binh sĩ trên tàu chiến này đều là điều chỉnh giả đến từ 9 thành đô. Mà bản thân cô chỉ là người bình thường, cho dù là cấp trên, điều chỉnh giả cũng không có chút nhiệt tình nào vượt quá lễ nghi. Nghĩ đến vị Keltu thiếu tướng cũng là điều chỉnh giả, hơn nữa hân còn là đại quý tộc có dòng máu thuần nhất, khiến Diệp Huyền vốn là người đứng trước sóng gió cũng chưa từng sợ hãi lúc này trong lòng cũng sinh ra mấy phần lo sợ.

Cô vượt qua trăm nghìn cay đắng mà tòng quân, sau đó tiến vào tàu Hi Hòa, không phải là vì bảo vệ quốc gia, hay khai thác vũ trụ linh tinh gì đó, mà là vì muốn tìm một người, là binh sĩ trên tàu Hi Hòa. Vì tìm người đó, khổ cực hơn nữa cô cũng chịu được.

"Đến rồi, Trung úy." Hách Dương dừng lại trước một cánh cửa kim loại.

"Cảm ơn." Tuy biết khoảng cách giữa điều chỉnh giả với người bình thường không thể dễ dàng biến mất trong một hai ngày nhưng Diệp Huyền vẫn cố gắng thể hiện thiện ý của mình.

Mà phản ứng của Hách Dương cũng nằm trong dự đoán của cô: "Ngài khách khí rồi." - ngữ khí nhạt nhẽo, xa cách.

Diệp Huyền cười cười, đem tầm mắt hướng về máy quét đồng từ bên cạnh cửa, tích một tiếng, cánh cửa kim loại tự động mở ra. Không gian phía sau cửa rộng rãi, sáng sủa, khoang thuyền của hạm trưởng tàu Hi Hòa chiếm cứ một không gian không nhỏ trên tàu. Trong không gian có tiếng vù vù rất nhỏ, đó là âm thanh phát ra từ trung khu AI. Ngay lúc Diệp Huyền bước vào khoang, trí não nhân tạo AI liền lên tiếng: "Ngài khỏe, Diệp úy, Kel tướng quân đang buông tác chiến."

Giữa không trung bỗng xuất hiện một hình mũi tên lập thể, Diệp Huyền đi xuyên qua hành lang trung bày không ít bình hoa tinh xảo, đi về hướng Keltu đang ở buồng tác chiến. Tuy chỉ vội vàng nhìn lướt qua nhưng cô có thể khẳng định rằng mấy cái binh kia... đều là vô giá, chúng thậm chí có thể mua được cả một hành tinh nhỏ.

Đây là phong cách của quý tộc, cô có chút xem thường nghĩ, khác với đại đa số người dân, Diệp Huyền vô cùng coi thường cái mà điều chỉnh giả gọi là tiêu chuẩn thuần huyết. Có được ưu thế về gen, cũng từ đó có được ưu thế về quyền thế, phú quý, điều chỉnh giả loại này so với người thường khoảng cách đúng là trên trời dưới đất, là sự chênh lệch mà người bình thường hao phí hết cả đời cũng không thể bắt kịp. Cái gọi là mọi người đề ngang hàng, khi vũ trụ tiến vào kỉ nguyên ngày hôm nay, đã sớm trở thành một chuyện cười.

Diệp Huyền đang suy nghĩ lan man thì chân đã đi đến trước cửa buồng tác chiến. Đưa mắt nhìn qua, đối diện cô là một bức tường thủy tinh to lớn, phía ngoài tường là biển sao sáng lấp lánh, hằng hà sa số, tồn tại vĩnh viễn. Một người đàn ông cao lớn đứng đưa lưng về phía Diệp Huyền, dường như đang ngắm nhìn cảnh đẹp cách đây 3 vạn năm ánh sáng được hiển thị trên màn hình, giữa ngân hà biển ảo, hân giống như một thanh kiếm sắc bén đã đượ rút ra khỏi vỏ, phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Thái độ thờ ơ trong đầu Diệp Huyền ngay lập tức biến mất, tuy cô chưa từng gặp Keltu, nhưng cũng biết được vị thiếu tướng được ca ngợi là linh hồn của quân đội đế quốc có bao nhiêu nổi tiếng. Cho dù lúc này hân đang tùy ý đứng đó, không mặc áo khoác, quần áo cũng theo quy định trong quân đội, nhưng những đường cong ở eo được bao bọc bởi lớp quần áo, bắp chân thon dài bên trong đôi ủng đã đủ để người khác thấy được đây là một quân nhân mạnh mẽ.

Diệp Huyền đứng nghiêm, chào theo nghi thức quân đội: "Kel tướng quân, tôi Trung úy Diệp Huyền thuộc sư đoàn 2 quân đoàn 5 quân khu Trái Đất, sĩ quan phụ tá của hạm trưởng tàu Hi Hòa, có mặt báo danh!"

Keltu nghe vậy xoay người lại, ánh mắt lãnh đạm, vẻ mặt hân lạnh lùng, hờ hững đánh giá Diệp Huyền, khóe miệng giạt nhẹ, "Chào trung úy." Tế nhị dừng một chút, rồi mới tiếp tục nói, giọng nói thuần hậu như rượu đỏ thượng hạng, "Có lẽ trung úy nên gọi ta là ngài."

Ngoài chức vụ quân đoàn trưởng quân đoàn 5, Keltu còn có thân phận hiển hách hơn là Guard Công tước, một trong ba vị Công tước của Tinh Vân đế quốc. . Đối với giới quý tộc thuần huyết mà nói, xưng hô theo tước vị mà không phải theo chức vị hiển nhiên là lễ nghi ngầm của các quý tộc.

Nếu là khi bình thường, Diệp Huyền sẽ vì phản ứng của Keltu mà cảm thấy không thoải mái, nhưng lúc này cô hoàn toàn không nghĩ được gì. Khuôn mặt tuấn mã trước mặt quen thuộc như thế, dần dần trùng khớp với khuôn mặt đã trở nên mơ hồ trong trí nhớ của cô, khiến mọi thứ trong trí nhớ hiện lên rõ nét.

Làm sao có thể như vậy?!

Diệp Huyền trợn mắt há hốc mồm nhìn Keltu, người mình luôn tìm kiếm lâu nay lại là hân?! Tại sao lại là hân, người mà cô không thể với tới sao có thể là

hắn!

"Ta nghĩ" Keltu lãnh đạm nói, "Trong lần đầu tiên gặp mặt lại trông mắt nhìn thủ trưởng là một chuyện không quá lễ độ có phải không Trung úy?"

Lúc này, Diệp Huyền mới kịp phản ứng lại, cô vội vàng dòi tầm mắt: "Thật có lỗi, Kel tướng quân, là tôi đã thất lễ."

Keltu nhìn nàng có chút đắm chiêu, dường như không chú ý tới trong giọng nói của cấp dưới của mình có chút xa cách: "Cô có 11 tiếng để làm quen môi trường trên tàu Hi Hòa, 6 giờ tối nay chúng ta sẽ rời khỏi Tuyên Ninh." Hắn xoay người, tầm mắt lại nhìn dừng trên hình ảnh dải ngân hà trên bức tường, "Mục tiêu của nhiệm vụ tiếp theo là, thiên hà Jade."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (2)

Trên mặt đất đều là thi thể.

Cô mệt mỏi nằm gục nơi vùng bùn bấn thiu, bên chân là thi thể của một người đàn ông vừa chết mắt vẫn còn mở lớn, cứng ngắc nhìn cô giữa không gian đều là ánh lửa chói lóa. Lại thêm một trận gió tạt xuống, máy bay ném bom lượn vòng trên không, không ngừng thả bom xuống khiến toàn bộ xóm nghèo đất rung núi chuyển.

Cô đã không nghe rõ những âm thanh xung quanh, tiếng người lớn hét chói tai, tiếng trẻ con khóc la, tất cả những âm thanh đó đều trở nên xa xôi, chỉ còn lại tiếng nổ vang như sấm rền không ngừng vang lên bên tai, thỉnh thoảng lại có một hai tiếng nổ sắc nhọn - cô biết, đó là tiếng phát ra từ súng ngắm động năng khi bóp cò. Những người mặc quân trang màu nâu âm thầm tiến quân về khu vực này, giống như người nông dân gặt lúa mạch, một phát tiếp một phát thu gặt tính mạng vô tội của dân thường.

Tôi sẽ chết đi.... Cô gái vô thức nghĩ, vừa mới trải qua sinh nhật mười bốn tuổi tháng trước lại giống như đang xảy ra trước mắt, yên bình lúc trước đã biến mất không còn nữa. Tôi đã làm sai cái gì?.... Chúng ta, cuối cùng là đã làm sai cái gì?

Sinh ra, lớn lên từ trong xóm nghèo, sống cuộc sống bần cùng bị người người chán ghét vào giờ khắc này cũng trở thành hy vọng xa vời, sinh ra làm con kiến, ngay cả chết cũng hèn hạ như thế. Cô cũng mong đợi có người sẽ tới cứu mình, nhưng cô biết, sẽ không có ai đến cả.

Cuối cùng, cô nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, khẩu súng đen bóng xuất hiện trong tầm mắt của cô, họng súng nâng lên, nhắm thẳng vào mi tâm.

Vĩnh biệt... Cô thậm chí còn không biết phải nói tạm biệt với ai, cứ như vậy đi.... Cứ như vậy đi.

Viên đạn vẽ ra trong không trung một đường cong chói mắt - hai mắt cô nhắm lại. Đột nhiên, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, ánh sáng xẹt qua giống như sao băng, xẹt qua trước mắt cô, cắt viên đạn đang bay tới thành hai mảnh, chuẩn xác cắm vào giữa cổ họng của người vừa bắn ra viên đạn.

Bóng dáng cao ngất dần tiến lại gần, hắn tùy ý đá văng khẩu súng bắn tia vừa rơi xuống trên mặt đất, cúi người xuống, rút thứ đang cầm giữa cổ họng của người lính. Cô kinh hãi tròn trừng mắt, hoảng hốt nhận ra đó là một tấm sắt! Lực đạo cùng với độ chính xác phải đạt đến mức nào mới có thể giết chết một người lính được vũ trang đầy đủ chỉ bằng một tấm sắt, người này mà muốn giết cô, thì chỉ đơn giản giống như giết chết một con kiến.

Người này dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, "Đừng sợ." Cô nghe được một giọng nói lạnh lẽo, "Ta đến cứu ngươi."

Hắn hơi xoay người, khuôn mặt khuất trong bóng tối dần dần hiện ra rõ ràng - cô sắp nhìn thấy! Cô sắp nhìn thấy rồi! Hắn có một đôi... mắt màu nâu.

"A!"

Diệp Huyền giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mơ, cô thờ hồn hên, từng giọt mồ hôi lạnh chảy dọc xuống từ hai bên thái dương.

Lại nằm mơ, từ khi bước chân lên tàu Hi Hòa, gần như đêm nào cô cũng mơ thấy kí ức đầy máu và những ngọn lửa cháy rừng rực xảy ra năm mười bốn tuổi. Cả đêm nằm mơ, cô đều mơ thấy lúc mình được cứu ra từ dưới họng súng của phản quân, trong mị toàn là máu tươi, xác chết, tiếng súng... Còn có người đó.

Cái người đã cứu cô, người mà cô tâm tâm niệm niệm, tìm kiếm suốt 7 năm.

Diệp Huyền cười khổ, ai cũng không lường trước được người mà cô thầm mến nhiều năm qua lại là một quý tộc thuần huyết. Từ khoảnh khắc mà cô nhìn thấy Keltu, cô liền hiểu được rằng, tình yêu của mình chỉ có thể không bệnh mà chết.

"Buổi sáng tốt lành, Diệp úy, hội nghị thường kì sẽ bắt đầu sau nửa tiếng nữa." Giọng nói của AI vang lên kéo Diệp Huyền từ trong mơ trở về với thực tế.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt.... Suốt nửa tháng qua, Diệp Huyền cũng đã quen với nếp sống trên tàu Hi Hòa. Sau hai lần thực hiện bước nhảy

không gian, chiếc tàu chiến này đã cách Thái Dương hệ năm trăm vạn năm ánh sáng, còn khoảng ba ngày nữa tàu Hi Hòa có thể đến được tinh hệ Jade.

Kỷ nguyên vũ trụ đã kéo dài được 600 năm, hiện nay nhân loại đã đem dấu chân của mình kéo dài trong khắp vũ trụ rộng lớn, mà tinh hệ Jade chỉ là 1 trong rất nhiều tinh hệ được con người phát hiện ra. Nó cách Thái Dương rất xa, cho đến nay vẫn chưa phát hiện ra bất kì vật sống nào có trí tuệ cấp cao, ngoại trừ những nhà thám hiểm, thì chỉ có nhóm học giả tới đây để tiến hành khảo sát, nghiên cứu. Tình huống như vậy cũng khiến đế quốc Nebula có không ít phiền toái.

Diệp Huyền đi vào phòng họp, cửa lớn vừa mở ra cô liền nhìn thấy Keltu ngồi trên ghế chỉ huy, quần trang màu đen thẳng thớm, đôi mắt màu nâu bình tĩnh không có chút dao động, lạnh nhạt, thờ ơ. Mà nhóm trợ thủ đặc lực hai bên tay hấn từ phó hạm trưởng đến binh sĩ cầm súng trường đều đồng loạt quay ra. Nhìn thấy Diệp Huyền vào cửa, có người ngẩng đầu, có người híp mắt nhìn, cũng có người khẽ nhếch miệng. Nhưng không có ngoại lệ, bọn họ đều có thái độ lãnh ngạo giống như Keltu.

"Mọi người đều đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu họp." Hấn dùng ngón trỏ chạm nhẹ trên mặt bàn, toàn bộ kế hoạch, thông tin tác chiến đều xuất hiện trên bàn hội nghị, trên một thiên thể thuộc tinh hệ Jade một điểm sáng màu đỏ không ngừng lóe lên.

Đó là dấu hiệu ra-da của Liên minh các hành tinh Faruier (FPA), từ sau khi tuyên bố độc lập 12 năm trước, FPA vẫn sống lưu vong trong những tinh hệ ngoài lãnh thổ của đế quốc, không ngừng mưu toan thông qua các cuộc chiến tranh khiến đế quốc gặp không ít phiền toái. Nhưng nhờ các chiến dịch vây quét được tổ chức liên tục khiến FPA tiêu hao không ít sinh lực, hạm đội chạy thoát được đến tinh hệ Jade là nhóm có sức chiến đấu cuối cùng của FPA.

Để đến được tinh hệ Jade là một quãng đường xa xôi, cả hạm đội phải điều động, hao phí khối lượng nhân lực lẫn vật lực không nhỏ, sau một phen giằng co đàm phán đến cuối cùng Bộ chỉ huy chỉ có thể phái tàu Hi Hòa đi chấp hành nhiệm vụ tiêu diệt hạm đội FPA.

Đối với tàu Hi Hòa mà nói thì nhiệm vụ này cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Không nói tới việc chiếc tàu này có kinh nghiệm tác chiến phong phú, đối với năng lực tác chiến cấp hành tinh thì chỉ cần kích hoạt một đầu tên lửa hành trình được trang bị trên tàu cũng đủ để tiêu diệt một phần ba chiến lực của hạm đội kia. Cho nên, sau khi Diệp Huyền lên tàu, nhìn thấy biểu hiện của mọi người đều rất thoải mái. Hội nghị tác chiến cũng là mở ra cho có lệ mà thôi, sau khi kết thúc cuộc họp mọi người lần lượt đi ra khỏi phòng họp, chỉ còn Diệp Huyền là người cuối cùng đứng lên, trầm mặc đi theo sau lưng Keltu.

Sau nửa tháng sinh hoạt trong một môi trường chung, Diệp Huyền đã hiểu được đôi chút về tính cách của vị thiếu tướng này - ít nhất là tính cách mà hấn biểu hiện ra trước mặt mọi người. Keltu không thích nói chuyện phiếm, không thích vui đùa, không thích khắc khẩu, không thích cấp dưới của hấn này sinh ra những chuyện tình cảm nhảm chán. Lời nói lẫn việc làm của hấn vĩnh viễn đều đúng mực, cử chỉ tao nhã, giống như một chiếc đồng hồ chạy vô cùng chính xác, hấn cũng giống như một tác phẩm điêu khắc lạnh như băng - hấn là một quý tộc thuần huyết điển hình, xuất sắc, cường đại, thần bí, khiêm tốn, đồng thời cũng là một người nhảm chán không thú vị.

Thật trùng hợp, đây cũng là kiểu người mà Diệp Huyền ghét nhất.

Nghĩ đến việc nguyên chủ thăm mếm một người như vậy đến 7 năm, Diệp Huyền không thể không cảm thán, trí nhớ tốt quả đúng là thứ thuốc mê khiến con người ta mê say. Thật ra người mà nguyên chủ yêu cũng không phải là Keltu mà là người đàn ông đã kéo cô ấy ra khỏi vùng máu vào thời điểm mà cô ta tuyệt vọng nhất.

Đó là người anh hùng vĩ đại nhất trong lòng Diệp Huyền, giúp nàng chống đỡ, giầy giụa vượt qua quãng thời gian nghèo khổ, bệnh tật, một đường leo lên, cuối cùng đi đến được vị trí của ngày hôm nay. Trong suốt những năm tháng thăm đậm đó, Diệp Huyền đã vô số lần tưởng tượng ra người đàn ông đó là kiểu người như thế nào. Hấn có thể là người rất dịu dàng, cũng có thể là một quân nhân cứng rắn, nhưng bất kể thế nào cũng tuyệt đối không phải là người giống như Keltu.

Hai người trở lại khoang hạm trưởng, Diệp Huyền mở ra thiết bị truyền tin bắt đầu báo cáo quân vụ cho Keltu. Tuy cách xa đến năm trăm vạn năm ánh sáng nhưng vẫn có rất nhiều quân vụ ở trong quân đoàn 5 mà đích thân Keltu phải xử lý. Đối với những quân vụ này đòi hỏi khả năng phân tích tin tức cùng năng lực tư duy logic cực kì cao, nghe Diệp Huyền báo cáo rõ ràng rành mạch, vẻ mặt lãnh đạm của Keltu vẫn không chút thay đổi nhưng Diệp Huyền biết, hấn vô cùng hài lòng với năng lực làm việc của mình.

Cho dù như vậy nhưng hấn vẫn khinh thường Diệp Huyền.

Hấn không phải là khinh thường con người Diệp Huyền, mà là một quý tộc thuần huyết cũng là một điều chỉnh giả khinh thường một người bình thường. Đây là thứ đã khắc sâu vào tận xương tủy của Keltu, cho dù hấn có tính cách ôn hòa thân thiện trời sinh thì phần khinh thường này cũng sẽ không mất đi. Con người sẽ đem mình và động vật đặt ở vị trí ngang hàng sao, sẽ không, đây cũng chính là mối quan hệ giữa điều chỉnh giả với người bình thường.

Cho nên dù Diệp Huyền vẫn yêu người anh hùng trong lòng mình, thì cô cũng chỉ có thể bóp chết phần tình cảm này. Keltu sẽ không yêu cô, mà cô cũng không thể chấp nhận được chuyện bản thân lại yêu một quý tộc thuần huyết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 3

Rất nhanh đã trôi qua ba ngày, tàu Hi Hòa đã tiến vào ranh giới của tinh hệ Jade, mà hạm đội FPA vẫn luôn di chuyển trong không gian của tinh hệ. Keltu cũng không hạ lệnh tăng tốc độ, theo tin tức tình báo thì nhiên liệu dự trữ của hạm đội này cũng có hạn, trong tinh hệ Jade không có nơi nào để tiếp viện nhiên liệu cùng lương thực cho tàu chiến, bọn họ không có khả năng ở mãi trong này. Việc tàu Hi Hòa cần làm lúc này là chậm rãi tiếp cận con mồi, sau đó cho nó một kích trí mạng.

Nhưng Diệp Huyền vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, vũ trụ lớn như vậy, chỗ để trốn cũng có nhiều lắm, cuối cùng thì hạm đội này vì lý do gì mà lại trốn ở nơi hoang tàn vắng vẻ như thế này. Bọn họ có thể chạy trốn đến những tinh hệ trung lập mà không thuộc sự quản lý của đế quốc, hơn nữa trước đây bọn họ cũng đều làm như vậy.

Diệp Huyền nói với Keltu ý kiến của mình, khi đó Keltu đang đọc một cuốn sách, ở trong thế giới mà công nghệ thông tin đạt đến trình độ phát triển cực cao mà việc chặt cây là một hành vi trái pháp luật và có chế tài xử lý rất nặng thì đọc một cuốn sách là hành vi xa xỉ mà chỉ có tầng lớp thượng lưu của giới quý tộc mới có thể hưởng loại đãi ngộ này, hắn bắt chéo hai chân một cách tao nhã, trên quần xuất hiện một vài nếp gấp nhỏ phác họa độ cong ưu nhã của đôi chân thon dài, ngón tay hắn với những khớp xương rõ ràng đặt trên trang sách, đầu ngón tay ma sát trên trang giấy phát ra tiếng sần sật rất nhỏ. Một màn này giống như một bức tranh cổ điển tao nhã, trực tiếp đập vào mắt Diệp Huyền.

Trong lòng cô chợt nảy lên một cái rất nhẹ, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng. Ngay sau đó, Diệp Huyền liền vì hành vi của mình mà tự phi nhõ không thôi. Chết tiệt, trong đầu mình cuối cùng là đang suy nghĩ cái gì bị hắn mê hoặc đến mất lý trí?

Keltu tất nhiên là không biết cấp dưới đang đứng trước mặt mình vừa mới tự kiểm điểm bản thân vì động tâm trong nháy mắt đó, Keltu tùy ý đóng sách lại, mày kiếm hơi nhíu. "Trung úy tìm ta có chuyện gì sao?"

Hắn rất ít khi có động tác hơi ngả ngón như thế này, xem ra tâm tình hắn lúc này đang rất tốt. Diệp Huyền áp chế những suy nghĩ miên man trong đầu mình, nói rõ suy nghĩ của mình lại một lần.

"Cô không cần lo lắng nhiều như vậy." Keltu lãnh đạm kéo khỏe miệng, "Đương nhiên, ta cũng cảm thấy rất cao hứng khi thấy cô làm việc nghiêm túc như vậy, nhưng đây là quyết sách của phía trên, cho nên..." Hắn đem hai khuỷu tay chống lên bàn, mang theo một chút lười biếng ý tứ hàm xúc nói, "Cô có thể đi ra ngoài rồi, Trung úy."

Diệp Huyền hoàn toàn bất lực chấp nhận, cái thái độ này của hắn - thật sự là khiến người ta vô cùng chán ghét! Đầu óc mình đúng là bị lú lẫn rồi mới đem một người vừa ngạo mạn vừa giáo điều, cực kỳ khó ưa trở thành anh hùng rồi thậm chí đắm chìm nhiều năm như vậy, hơn nữa đến tận bây giờ vẫn còn đắm chìm hắn!

"Tướng quân." Diệp Huyền cố nén giận, "Tôi phân tích quỹ đạo hoạt động của FPA trong vào ba năm vừa rồi, tôi cho rằng tình huống bây giờ là vô cùng khác thường..."

"Ta nói rồi" Keltu dứt khoát ngắt lời cô, "Cô có thể đi ra ngoài."

"Shit!" Hung hăng đá một phát vào cái hòm trước mặt, chà đạp nó một hồi, Diệp Huyền mới miễn cưỡng kiềm chế được xúc động muốn tấn cho Keltu một phen toi bời - mặc dù xét về mặt ưu thế về gen thì cô đánh không thắng được hắn.

Không phải là chưa từng bị thù trường đối xử như vậy, nhưng lúc này cô lại cảm thấy tức giận đến mức này có lẽ phần lớn nguyên nhân là vì người kia là Keltu. Không muốn thừa nhận mình thích một người như thế, vừa thất vọng vừa cảm thấy bị sỉ nhục khiến cô cảm thấy vô cùng rối loạn. Đường như nếu mình yêu Keltu thì chính là đang giẫm đạp lên sự kiên trì suốt thời gian qua của mình cũng là đang phản bội lại đồng bào của mình.

Diệp Huyền cau kinh cào tóc, từ trước đến nay cô vẫn luôn là một người lý trí, cứng cỏi nhưng chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, cô lại liên tiếp có những hành vi thất thố trước mặt người đàn ông ngạo mạn đó, nếu tiếp tục làm sĩ quan phụ tá của Keltu, cô cảm thấy mình sắp bị hắn bức điên rồi.

"Tích! Tích! Tích" Chuông cảnh báo của hệ thống phòng không đột ngột vang lên, ngay sau đó giọng nói của AI liền vang lên khắp nơi, "Hệ thống phòng ngự phát hiện một chiếc tàu chiến ở phía trước, gọi không trả lời, phán định là tàu chiến của địch. Cảnh báo toàn chiến hạm, tất cả binh sĩ đều tiến vào vị trí chiến đấu."

Bị tập kích?!

Diệp Huyền vội vàng chạy về phòng điều khiển, dọc đường gặp được không ít người, ai cũng vội vàng, sắc mặt cũng vô cùng nghiêm túc. Rada phòng ngự của tàu Hi Hòa có phạm vi 6 vạn năm ánh sáng, nhưng chiếc tàu chiến này lại xuất hiện mà không có chút tiếng động, có khả năng là tàu chiến của bọn họ được trang bị kỹ thuật tàng hình cực kỳ cao. Ngoại trừ hạm đội FPA thì không còn ai lại vô duyên vô cớ đi công kích tàu Hi Hòa, nhưng theo những thông tin tình báo trong bộ thì FPA tuyệt đối không có kỹ thuật cao cấp đến mức này.

Rõ ràng, tất cả mọi người đều hiểu được điểm này. Trong lòng Diệp Huyền chùng xuống, cảm giác bất an ngày càng rõ rệt, trong khoang thuyền không ngừng có âm thanh thông báo:

"Mời hạm trưởng nối kênh thông tin C4"

"Đã kiểm tra vật thể bay với vận tốc rất nhanh."

"Phân định danh tính của tàu chiến địch, 2 chiếc tàu tuần tra, 1 tàu trinh sát, 7 tàu chiến đấu, thuộc FPA hạm đội vũ trụ 742, chưa xác định được tọa độ của địch."

quả đúng là bọn họ! Hạm đội 742, đúng là đối tượng tiến công trong nhiệm vụ viễn chinh lần này của tàu Hi Hòa, những lo lắng lúc trước của Diệp Huyền là chính xác, nhưng trong tình cảnh này cô lại không có chút vui vẻ. Đúng lúc này, Keltu lại từ trong phòng điều khiển vội vàng đi ra rồi lướt qua người cô, "Tướng quân!" Diệp Huyền vội vàng gọi lớn, Keltu quay đầu, trong đôi mắt màu nâu của hắn không hề có một chút dao động, "Tướng quân, tôi có chuyện muốn nói." Diệp Huyền bước nhanh về phía hắn, hạ giọng nói, "FPA có kỹ thuật tàng hình!"

"Ta biết." Keltu liếc mắt nhìn Diệp Huyền một cái, giọng nói thản nhiên giống như hắn đang nói chuyện thời tiết ngày hôm nay thật đẹp chứ không phải là vấn đề tin tình báo của bộ xuất hiện một sai lầm cực kỳ lớn.

Diệp Huyền ngăn người, rồi ngay sau đó cảm giác tức giận liền giống như thủy triều cuộn trào xô tới, "Ngài đã biết." Giọng của cô có mấy phần bén nhọn, "vậy ngài có hiểu được ý nghĩa của chuyện này là gì không? Có lẽ chúng ta..."

"Trung úy." Keltu lại lần nữa ngắt lời Diệp Huyền, "Đây không phải là lúc để bàn luận việc này, ta nghĩ..." Hắn hơi rũ xuống mi mắt, cặp đồng tử lạnh như băng dường như đang chuyển động, ánh mắt có chút ý tứ không rõ ràng, "Cô hẳn là biết phân biệt nặng nhẹ." Nói xong hắn không thèm liếc nhìn Diệp Huyền một cái đi thẳng đến bàn chỉ huy cầm lấy máy liên lạc, nhấn xuống nút đóng mở.

"Thưa ngài..." Liên lạc viên có chút luồn cuống nhìn hắn, "Đối phương yêu cầu được đối thoại với chúng ta."

"Không có gì để thảo luận cả." Keltu đưa tay phải lên, tùy ý mở cúc áo nói lòng cổ tay áo, "Đem năng lượng tập trung đến pháo phòng ngự, tắt cả chuẩn bị sẵn sàng," hắn hơi ngừng lại một chút, từ giữa bờ môi mím chặt phun ra hai chữ "Nổ súng."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 4

"Tôi cho là, cô hẳn phải biết phân rõ nặng nhẹ."

Nghe được câu này, Diệp Huyền phải thật kiềm chế, mới không đem nắm đấm giáng xuống khuôn mặt tuấn tú có thể khiến hàng vạn hàng nghìn cô gái phải phát cuồng của Crato. Chỉ số thông minh của điều chỉnh giá đã được gien tái tạo lại, Diệp Huyền không tin là Crato lại không biết rằng FPA có được kỹ thuật tàng hình có ý nghĩa đến mức nào.

Ngành khoa học kỹ thuật của loài người phát triển nhanh chóng cho tới tận ngày nay, nhưng kỹ thuật tàng hình vẫn là khó có thể đạt được thành tựu. Sức mạnh hùng hậu như đế quốc Nebula tuy rằng nắm giữ kỹ thuật này, nhưng cho đến nay, kỹ thuật tàng hình chỉ được dùng trong quân đoàn đứng đầu. Mà đứng đầu cũng chỉ có những nhân vật quan trọng có khả năng nắm vững kỹ thuật, làm thế nào lại lọt vào tay FPA? Quân đội tình báo sao có thể mắc sai lầm nghiêm trọng như vậy? Lại nghĩ đến hạm đội 742 có những biểu hiện khác thường, Diệp Huyền nghi ngờ nhiệm vụ viễn chinh lần này nhất định là một âm mưu!

Chỉ cần thoáng suy nghĩ một chút có thể hiểu được sự tình, Crato lại đối với nhiệm vụ lần này thật quá lơ là, chỉ có thể là hai nguyên nhân, hoặc là hắn cao ngạo đến cực điểm, nên không chấp nhận lời khuyên ngăn của Diệp Huyền, hoặc là...hắn có liên quan đến âm mưu lần này.

Nghĩ tới đây, máu trong cơ thể Diệp Huyền như đông lại.

Lúc này xung đột vẫn còn tiếp tục, phạm vi hỏa lực của Hi Hòa che phủ cả một vùng trời rộng lớn, tên lửa đạn đạo vẽ ra từng vệt sáng chói mắt trên bầu trời vũ trụ sâu thẳm, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã phá hủy ba chiến thuyền chiến đấu của địch. Nhưng ngày càng nhiều chiến thuyền không ngừng vọt ra, thanh âm của điều khiển viên ra đa mang theo run rẩy: "Báo cáo cho thấy có rất nhiều vật thể đang di chuyển rất nhanh, có hai mươi tàu chiến... Không đúng, hai mươi lăm, hai mươi tám, là ba mươi ba tàu chiến!"

Tâm Diệp Huyền ngày càng nặng trĩu, có thể thấy Hi Hòa đã rơi vào bẫy của địch, đối phương rõ ràng đã có chuẩn bị trước. Cái gì mà nhiên liệu dự trữ đã không còn đủ, sinh lực của hạm đội 742 bị hao tổn nặng nề... Tình báo lúc trước khiến cả hạm trưởng lẫn nhóm sĩ quan ung dung thoải mái, lúc này những người trên chiến hạm giống như mới bị giáng một bạt tai, hung hăng đánh vào mặt từng người một.

"Thưa ngài..." Phó hạm trưởng Romon lên tiếng nhưng cuối cùng lại im bật.

"Ba mươi ba tàu chiến sao?" Crato nhếch miệng, lộ ra nụ cười lãnh đạm, "Muốn đối phó với Hi Hòa, chiến lực như vậy sợ là vẫn còn chưa đủ, bây giờ chính là thời điểm thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch, hắn hơi nheo mắt lại, trong con ngươi toát ra ánh sáng sắc nhọn, "Thượng tá Romon, ta nói vậy có đúng không?"

Lời còn chưa dứt, chuyện phát sinh khiến mọi người kinh hãi, Romon đứng một bên Crato đột nhiên rút khẩu súng lục bên hông, Diệp Huyền chỉ kịp nghe một tiếng hừ lạnh, tiếng súng nổ liền liên tiếp vang lên. Crato lắc người lui ra sau, giờ súng bắn chết ba tên lính đang tiến tới hắn trong chớp mắt.

Diệp Huyền sững sờ đến ngất người, nhưng cô không chút do dự rút ra khẩu súng lục, một cước đánh ngã một binh sĩ, xoay người bảo vệ phía sau cho Crato. Ngay lúc này ánh đèn phụt tắt trong nháy mắt, toàn bộ đài chỉ huy, không đúng, đúng hơn phải là tình thế trên cả chiến hạm Hi Hòa xuất hiện biến hóa kinh người. Diệp Huyền và Crato vừa không ngừng nổ súng, vừa di chuyển tới sân bay, Thượng tá Romon tuy rằng đã bị Crato bắn chết, nhưng ngày càng nhiều binh sĩ không ngừng hướng tới bọn họ mà bao vây. Cùng lúc đó, một vài người xông ra yểm trợ bên cạnh cho Crato, cả hai bên đều giao chiến quyết liệt.

“Đây là một cuộc phản loạn...” Diệp Huyền thấp giọng nói, có lẽ một kẻ ngu đi chẳng nữa, thì lúc này nhìn tình hình trước mắt cũng hiểu ----- một số người trên Hi Hòa đã về phe FPA, mà Crato đã sớm biết chuyện này.

Binh sĩ phản loạn cùng binh sĩ dưới trướng Crato đều có lực lượng ngang nhau, tiếng nổ chói tai càng lúc càng lớn, Hi Hòa dù có khổng lồ cỡ nào đi chăng nữa, thì với tình hình cả trong lẫn ngoài của chiến hạm đều ngập trong lửa đạn thì cũng phải rung chuyển, “Chiến hạm sắp rơi xuống!” Diệp Huyền la lớn.

Cô còn tưởng rằng Crato sẽ không trả lời, nói không chừng hấn căn bản cũng không thể nghe rõ. Crato liếc nhìn Diệp Huyền, giờ súng nhắm chuẩn xác vào tim của một tên lính phản loạn, “Đừng lo.” Hấn thần nhiên nói, “Bọn chúng sẽ không phá hủy chiến hạm này.”

Ngay lúc này, những binh sĩ yểm trợ cho bọn họ đã lùi dần về phía sân bay. Thấy Crato ra hiệu, Diệp Huyền nhanh chóng leo lên một con tàu tuần tra loại nhỏ, cửa khoang thuyền vừa đóng lại cô mới phát hiện chỉ có một mình Crato tiến vào.

“Làm sao...”

Lời còn chưa dứt, Crato chỉ bàn điều khiển phía sau lưng cô: “Khởi động phi thuyền đi.”

Bây giờ không phải lúc để tức giận, bây giờ không phải thời điểm để tức giận... Im lặng không nhìn về phía người đàn ông đang vênh mặt hất hàm sai khiến, Diệp Huyền khởi động bàn điều khiển, mắt hướng tới các đồng hồ vận tốc trên đó, từng con tàu tuần tra cũng đã bắt đầu kích nổ bay lên ----- đó là quân yểm trợ của họ.

Tiếng vù vù làm chấn động không trung, tàu tuần tra bay qua cửa khoang chứa máy bay của chiến hạm, Diệp Huyền nhìn về phía Hi Hòa một lần cuối cùng. Đạn đạo va chạm trên thân hạm, những tia lửa tóe lên chiếu rọi một mảng sáng rực lên tấm màn đen thẫm của vũ trụ ----- giống như một màn pháo hoa trước khi nó rơi xuống, làm lóa mắt tất cả mọi người.

(~~)(~~)

“Hi Hòa đột nhiên biến mất, có lẽ đã bị đánh hạ, hoặc đã rơi vào tay của FPA.”

“Thất bại lớn nhất kể từ khi lập nên đế quốc? Thần thoại chiến thần bất bại đã chính thức bị đánh bại.”

“Quân thần của đế quốc đã bại trận, Thiếu tướng Crato đã không còn ở trên mặt đất.”

Diệp Huyền liên tục điều chỉnh tần số kênh thông tin, máy truyền tin, không chỗ nào là không đưa tin về cùng một sự kiện khiến mọi người trở nên nghiêm trọng và khiếp sợ. Sau cuộc nổi loạn trên Hi Hoà tới nay đã hơn bảy ngày, trải qua 36 giờ đồng hồ truyền đi tin tức, trận chiến giữa Hi Hòa và hạm đội 742 đã sớm lan truyền khắp nơi. Mọi người dân của đế quốc đều lo lắng, cuối cùng Hi Hòa vẫn bị đánh hạ, vẫn bị FPA chiếm giữ, mà binh sĩ trên chiến hạm lại không thấy đâu. Phải biết rằng chiếc chiến hạm này là do Crato chỉ huy, mặc dù không đề cập tới tước vị và quân chức của hấn, nhưng Crato lại là người đứng đầu, chuyện hấn mất tích chắc chắn sẽ gây ra một cơn bão trong nền chính trị của đế quốc.

Nhưng Crato lại giống như không hề quan tâm, nhờ sự yểm trợ của những quân sĩ quả cảm, Diệp Huyền lái con tàu tuần tra tên là Nancy này thuận lợi thoát khỏi sự truy bắt của quân địch, ban đầu Diệp Huyền cho rằng Crato sẽ nghĩ cách để quay trở về hệ Mặt Trời, đầu ngó rằng hấn lại ra lệnh cho Diệp Huyền tiếp tục thâm nhập vào thiên hà Jade.

“Tướng quân.” Thanh âm Diệp Huyền cứng rắn, “Lượng nhiên liệu còn lại chỉ còn đủ cho ba ngày.”

“Chỉ cần cho một ngày là đủ.” Crato thờ ơ tiếp tục uống trà, “Chúng ta sẽ hạ cánh xuống hành tinh Dopulo.”

Thiên hà Jade và hệ Mặt Trời giống nhau bởi vì chúng đều có tám tiểu hành tinh, lý do tám tiểu hành tinh này bị chia cách là vì trước đây tám nhà thám hiểm đã phát hiện và đặt tên cho chúng, tinh cầu Dopulo là hành tinh nhỏ nhất. Hành tinh có màu xanh lục và có tầng khí quyển giống với Trái Đất, 70% bề mặt của hành tinh đều được cây xanh tươi tốt che phủ. Ở đây khí hậu ôn hòa, cảnh vật xinh đẹp, nhưng lại không có bất kì sinh vật có trí tuệ cấp cao nào. Khi phát hiện ra tinh cầu Nopula, đế quốc từng cử một nhóm các nhà khoa học đến đây để bắt đầu nghiên cứu cùng khảo sát, nhưng vài năm trước đã rút về.

Có thể thấy, Crato đối với lần này hết sức rõ ràng. Hấn ra lệnh cho Diệp Huyền dò tìm nơi nhóm khoa học đã lưu lại lần trước trên ra đa, bước ra cửa khoang trước, giờ tay ném cho Diệp Huyền một cái vòng kim loại bạc.

“Đây là gì?” Diệp Huyền ngờ vực nhìn hấn.

“Một bộ giáp tàng hình.” Crato đeo cái vòng vào cổ tay, ấn nhẹ một cái, chỉ thấy một tầng gợn nước gần như trong suốt lộ ra bao phủ lấy hấn, như một lớp sương bám vào y phục của hấn, theo đó liền biến mất.

Chắc, Diệp Huyền trong lòng không khỏi bĩu môi, quả không hổ danh đại quý tộc quyền cao chức trọng, bộ giáp được lắp ráp theo chiều cao của quân

đội, toàn bộ đế quốc số người có tư cách sử dụng nó chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Do có nhiều cây xanh, điều kiện tự nhiên của tinh cầu Dopulo lại vô cùng nguy hiểm, khi được trang bị bộ giáp, cả cơ thể giống như được bọc trong một cỗ máy khổng lồ, không có chỉ có khả năng phòng ngự cao, mà khi di chuyển cũng hết sức thuận tiện.

Diệp Huyền ấn nút khởi động, đợi đến khi tầng nước trong suốt biến mất, cô cảm giác toàn thân cô như được bao phủ bởi một lớp màng mềm mại. Không đúng, cô đột nhiên ngây người. Nếu nói bộ giáp này được chế tạo dựa trên hình thể của người sử dụng, nói cách khác, thứ này không thể tự sản xuất, cô phải làm sáng tỏ chuyện này.

“Hết thầy tất cả... đều là kế hoạch của anh?”

Giọng nói phía sau truyền đến khiến Crato hơi bước chậm lại, nhưng chỉ trong chốc lát. Hắn vẫn không để ý đến Diệp Huyền, tiếp tục bước xuống cầu thang bên mạn tàu, Diệp Huyền nổi giận đùng đùng nhìn hắn chằm chằm, “Anh đứng lại!” Tay áo thỉnh thoảng bị kéo lấy, hắn quay đầu, Diệp Huyền tức giận nhìn hắn chằm chằm, “Anh biết trên Hi Hòa có kẻ phản bội, tôi đã sớm biết. Nhưng không chỉ riêng việc đó, quân đội tinh báo mắc sai lầm lớn, hạm đội 742 thực sự là một cái bẫy... Tất cả những chuyện đó, thực ra anh đã sớm biết rõ, nếu theo tôi suy đoán,” Diệp Huyền nhớ lại câu nói của Crato, “Anh nói bọn chúng sẽ không phá hủy chiến hạm, đó là bởi vì mục đích của hạm đội 742 là chiếm lấy Hi Hòa. Mọi chuyện vốn rất đơn giản, giả dụ anh không đến Hi Hòa, thì thượng tá Romon chính là hạm trưởng của Hi Hòa. Hạm trưởng từ lâu đã tạo phản, thì Hi Hòa sẽ là vật trong tay của FPA.”

Những suy nghĩ trong đầu Diệp Huyền ngày càng rõ ràng, “Nhưng chỉ cần Hi Hòa vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của đế quốc, FPA không thể có được nó. Cho nên FPA mới phải đặt bẫy, dẫn dụ điều động binh sĩ của Hi Hòa rời khỏi đế quốc đến thiên hà Jade... Ngay từ đầu quân khu đã muốn phái hạm đội đi, nhưng nghị viện lại không đồng ý.” Diệp Huyền hít sâu một hơi, “... Lý do là vì trong nghị viện có tay chân của FPA. Sau đó dựa theo kế hoạch của chúng, Hi Hòa sẽ ra trận, tiến tới thiên hà Jade cùng với hạm đội 742 giao chiến sau khi bị ‘đánh rơi’. Thượng tá Romon chỉ cần bí mật giết chết hạm trưởng thì FPA có thể có được chiến hạm cấp cao của đế quốc mà không phải tổn thất một binh sĩ nào.”

“Đó là do tên Romon tự mình tìm tới.” Crato lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, “Diệp tiểu thư,” ----- có thể thấy, hắn hiện tại rất không thoải mái, “Tôi thừa nhận cô hết sức thông minh,” hắn dời tầm mắt xuống bàn tay đang nắm lấy ống tay áo của Diệp Huyền, “Nhưng lẽ nghi của cô thì lại hổng bét.”

Nhưng Diệp Huyền mặc kệ tên đàn ông đáng ghét này có thoải mái hay không, cô càng níu chặt lấy tay áo của Crato: “Ha ha, chút thông minh đó của tôi so với Tướng quân Crato thì đúng là chỉ bằng một phần mười của ngài. Anh biết rõ kế hoạch của Romon, cho nên mới tương kế tựu kế*. Tôi không biết anh là lấy cớ gì để đến Hi Hòa, FPA sẽ nghĩ như thế nào? Vừa có thể có được Hi Hòa, lại bắt giữ được ngài Công tước của đế quốc Nebula làm tù binh, sự xuất hiện bất ngờ của anh, đối với bọn chúng thật đúng là cầu còn không được.”

(*tương kế tựu kế: lợi dụng kế của đối phương mà lập kế đối phó lại).

Con tức giận ngày càng mãnh liệt trong lồng ngực, Diệp Huyền cũng không chú ý đến, cô là đang níu chặt lấy cổ tay của Crato: “Sau đó anh thuận lợi đâm bọn họ một nhát, đúng vậy... đúng vậy... Chết vật trốn chạy khỏi Hi Hòa, thoát nhìn anh thật sự bại trận, chính tôi ngay từ đầu cũng nghĩ như vậy,” cô gờ cổ tay lên, “Cho đến khi tôi phát hiện ra bộ giáp này được lắp ráp dựa theo cơ thể của tôi.”

Nếu không phải là có kế hoạch hạ cánh xuống hành tinh Dopulo từ trước, thì sao Crato lại có thể biết trước mà chuẩn bị sẵn cho cô một bộ giáp? Sau khi suy nghĩ kĩ càng, những nghi ngờ trong lòng Diệp Huyền dần tiêu tán. Vì sao Crato không vội quay trở về hệ Mặt Trời, dù biết Romon là kẻ phản bội, tại sao vẫn để cho Hi Hòa rơi vào tay FPA ----- bởi vì... mục đích của Crato chính là, hắn muốn cho mọi người nghĩ rằng Hi Hòa đã bị đánh hạ.

Hoặc chính xác hơn, đó là khiến mọi người nghĩ hắn đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 5

Ánh nắng dần tắt, trong rừng chậm rãi tối sầm lại. Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía chân trời hướng Đông, nơi đó có một ngôi sao đang dần dần lặn xuống - đó là hằng tinh Đông Hoàng của thiên hà Jade, cũng là "mặt trời" của hành tinh Dopulo. Liên tục bốn ba suốt hơn mười tiếng đồng hồ, cuối cùng hai người cũng thấy được nóc nhà màu trắng thấp thoáng sau tán cây xa xa.

Mấy năm trước, đế quốc đã lệnh cho toàn bộ đội nghiên cứu khoa học đóng trú trên hành tinh Dopulo rút về, nhưng trạm nghiên cứu mà các nhà khoa học dựng lên vẫn còn nằm rải rác trên khắp hành tinh Dopulo. Diệp Huyền với Crato phải ở lại trên hành tinh Dopulo này khoảng hơn một tháng, trên trạm Nancy chỉ có một ít vật tư, nên họ phải đi tìm ở những trạm nghiên cứu khác lấy thêm chút thực vật.

"Cô ở lại chỗ này." Diệp Huyền đang chuẩn bị phá vỡ cửa ra vào của trạm nghiên cứu thì Crato lại ngăn cản cô, "Hệ thống thông khí trong trạm nghiên cứu có lẽ không còn hoạt động nữa," trong ánh mắt hắn dường như có chút mỉa mai, "Vì hệ hô hấp của người bình thường rất yếu ớt, ta nghĩ rằng để ta đi vào lấy đồ thì thích hợp hơn."

Đáng giận! Người này căn bản là không kiêng nể gì! Diệp Huyền oán hận nhìn bóng dáng Crato biến mất trong bóng đêm, mặc dù trong lòng vẫn còn tức giận nhưng cô vẫn tận chức tận trách bắt đầu xem xét tình huống xung quanh.

Lúc này khi rời khỏi trạm Nancy, cô với Crato đã cãi nhau một trận lớn, sau lần này, hai người có thể nói là đã hoàn toàn xé rách da mặt - thật ra phải nói là Diệp Huyền đơn phương phát tiết phần nộ, Crato đứng đó về mặt hồ hững hờ nhìn cô.

Thái độ này lại chọc giận Diệp Huyền, cô nhếch mày, giọng nói chua ngoa: "Như thế nào? Không còn lời nào để nói? Mưu kế của ngài bị người ta phá hỏng, bây giờ trong lòng cảm thấy thế nào?... Việc này căn bản là do một tay người thao túng, đúng là một cái âm mưu chính trị đê tiện!"

Sau khi tàu Hi Hòa mất tích, hầu như toàn bộ giới truyền thông đều thảo luận tung tích của Crato. Hẳn vốn là người đứng đầu của 1 gia tộc trong 9 đại gia tộc trong tay nắm giữ quyền lực thượng tầng, Crato là gia chủ của gia tộc Kel, khi hấn đột ngột biến mất, có thể nói chấn động đối với toàn bộ giới quý tộc là không thể lường được.

Diệp Huyền chán ghét những chuyện lục đục dơ bẩn như thế này trong nội bộ, nhưng độ miễn cảm chính trị của cô cũng không quá kém. Ở trong lịch sử của Nebula đế quốc, vì phân loạn mà khiến nền chính trị bị đảo lộn nhiều vô số, hơn nữa trong vụ việc của tàu Hi Hòa thì đối tượng phân loạn còn liên quan đến nghị viện. Cơ quan hành chính cao nhất trong đế quốc - chấp chính viện gần đây đang gặp phải một vấn đề nguy cấp trong cuộc tổng tuyển cử cuối cùng, cho nên Diệp Huyền không thể không nghi ngờ sự việc lần này là do Crato cố ý tạo ra.

Gia tộc Kel tích cực ủng hộ người được giới cầm quyền đề cử là Tiết Mộng Hi xuất thân từ quân đội, mà đối thủ lớn nhất của cô ta lại là Phan Lâm thuộc phe phái của nghị viện. Ngay sau khi tin tức tàu Hi Hòa mất tích được truyền về hệ Mặt Trời, cùng ngày đó người dân đều ra đường biểu tình, số phiếu ủng hộ Phan Lâm ngay lập tức từ vị trí dẫn đầu rút xuống vị trí thứ 2 từ dưới lên, mà số phiếu ủng hộ Tiết Mộng Hi vẫn không ngừng tăng lên. Có thể nói vị trí cao nhất trong chấp chính viện đó đã là vật trong tay của gia tộc Kel.

"Anh muốn dựng lên một con rối, tốt, tôi không có ý kiến, chúng tôi (*người dân thường*) cũng đều không có ý kiến." Diệp Huyền cười lạnh, "Dù sao những điều này đều là trò tiêu khiển của giới quý tộc thuần huyết, ngay từ đầu đã không liên quan đến những người dân bình thường như chúng tôi, nhưng anh!" Trong lồng ngực của cô tràn ngập lửa giận, "Không nên khiến tàu Hi Hòa cũng liên lụy vào! Anh coi những binh sĩ đã hy sinh để bảo vệ anh trở thành cái gì? Anh coi sự vinh quang khi là một quân nhân trở thành cái gì?!"

Đúng vậy, đây là điều khiến Diệp Huyền phẫn nộ nhất. Hoàn toàn không phải vì cô bị Crato xem như đứa ngốc đùa giỡn xoay quanh, từ đầu đến cuối đều không biết cái gì. Mà là vì người đàn ông này căn bản không xem mình là một quân nhân, cho nên hấn không hề bảo vệ những binh sĩ dưới quyền mình, vì thắng lợi trong cuộc đấu tranh chính trị mà có thể khiến tất cả mọi người đi vào chỗ chết mà không nháy mắt lấy một cái. Cho nên hấn không quan tâm đến vinh dự khi chiến thắng, thoải mái đem tàu Hi Hòa đẩy vào trong lòng địch, đem thần thoại bất bại trong chiến tranh của đế quốc giẫm đạp dưới chân.

"Anh là một chính khách, một đại quý tộc." Diệp Huyền cười lạnh hướng Crato giơ ngón tay giữa lên, "Một điều chỉnh giả."

Sau đó, Crato liền nở nụ cười.

Nụ cười của hấn không có lấy một chút ý tứ tức giận, "Đúng vậy, ta là một điều chỉnh giả. Vậy nên, cô muốn như thế nào, Diệp tiểu thư?" Hấn lãnh đạm kéo khỏe miệng, "Bởi vì thân phận của ta mà phê phán ta hay là một mình đánh bại ta rồi đem ta đóng đinh lên thập tự giá?"

"Ta nghĩ cô hẳn không biết rằng," dù là đang phản bác lại người khác thì ngữ điệu của hấn vẫn thong dong, tao nhã như cũ, "Đồng minh của FPA ở nghị viện chính là người đó." Nhìn thấy Diệp Huyền kinh ngạc tròn tròn mắt, hấn liền cười lạnh một tiếng, "Đúng vậy, cô rất thông minh, đã đoán ra rồi sao? Đúng như cô nghĩ, người đó chính là Phan Lâm ứng cử viên đang được nhân dân ủng hộ, cùng với thủ lĩnh của Đảng nhân dân Liebig."

Liebig cũng là gia chủ của gia tộc Tama, mà gia tộc Tama cũng là một trong 9 đại gia tộc. Một đại quý tộc quyền cao chức trọng, mà lại đi quy phục FPA, âm thầm phản quốc?! Diệp Huyền biết rằng tin tức này một khi được tiết lộ ra ngoài sẽ khiến đế quốc gặp một phen rung chuyển dữ dội.

Cô bỗng nhiên hiểu ra dụng ý của Crato, gia chủ của gia tộc Tama đều làm phản, thì người của gia tộc Tama làm sao có thể không có bất kỳ liên quan gì được? Còn có nhóm đồng minh chính trị, nhóm đối tác buôn bán với gia tộc này thì như thế nào? Diệp Huyền không dám suy nghĩ tiếp. Quang trọng hơn là, cái vòng lộn xộn này có lợi ích gắn chặt với cái cây to là gia tộc Liebig, cho dù biết hấn là kẻ phản bội, thì đế quốc cũng không có cách nào dễ dàng kết tội được hấn.

"Tôi... tôi hiểu được." Diệp Huyền do dự, "Bởi vì gia tộc Liebig, nên Phan Lâm tuyệt đối không thể ngồi vào cái ghế cao nhất trong chấp chính viện." Vì không để đã thảo kinh xà nên phương pháp tốt nhất là thao túng dân ý, khiến Phan Lâm thất bại trong cuộc tranh cử, "Nhưng ngài* không nhất định phải hi sinh tàu Hi Hòa..." Biết mình đã quá mức, Diệp Huyền chỉ có thể mạnh miệng chống chế.

**(lúc này gọi là anh là do Diệp Huyền đang tức giận, nhưng h Diệp Huyền bình tĩnh lại thì mk để lại là ngài)*

"Tuy rằng đây là cơ mật, nhưng xét thấy sau này cô cũng phụ trách việc này, ta có thể nói trước cho cô biết." Crato cười như không cười nhìn Diệp Huyền, "Trong số những sĩ quan làm phản trên tàu Hi Hòa, có gián điệp của chúng ta."

"Vậy được rồi..." Lúc này Diệp Huyền đã hiểu rõ toàn bộ, cô đã trách lầm Crato hoàn toàn. Tuy rằng sự việc này là do một tay Crato thao túng nhưng không phải vì muốn giành được nhiều lợi ích hơn mà thậm chí có thể nói, mục đích của hấn cực kỳ cao thượng.

Hấn dường như nhìn thấy suy nghĩ của Diệp Huyền, cười cười nhìn cô nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng: "Cho rằng ta rất cao thượng? Chỉ sợ là cô đã sai rồi, Diệp tiểu thư. Trong mắt của ta, chính nghĩa cũng có thể suy tính giống như lợi ích. Tránh cho binh sĩ của tàu Hi Hòa hy sinh cũng là đại biểu cho chính nghĩa, nhưng so với việc có thể ngăn cản có thể xảy ra cũng là đại biểu cho chính nghĩa, thì ta chọn về sau." Đồng tử hấn hơi chuyển động, lạnh lùng nói, "Bởi vì việc này thoạt nhìn có lợi hơn một chút."

Diệp Huyền hít sâu một hơi, đúng như Crato đã nói, bởi vì Crato có thân phận là điều chỉnh giả, nên ngay từ đầu cô đã ôm thành kiến với hấn.

"Thật xin lỗi." Cô buông lỏng bàn tay đang nắm chặt cổ tay Crato, "Tôi thấy xấu hổ vì những hành vi vô lễ của mình."

"A." Crato lãnh đạm trả lời, hần lấy từ trong túi quần ra một cái khăn tay trắng tinh, chậm rãi, tỉ mỉ lau cổ tay của mình, "Ta chấp nhận lời xin lỗi của cô."

"Thực xin lỗi!" Diệp Huyền chỉ có thể cúi đầu, hướng Crato làm một động tác tạ lỗi tiêu chuẩn. Nhưng Crato không thèm để ý đến, cứ thế mà xoay người bước đi.

Được rồi, Diệp Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, cô thừa nhận mình đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn, nhưng điều này tuyệt đối không thể phủ nhận sự thật Crato là một tên ngạo mạn, lãnh huyết, bụng dạ hẹp hòi!

Cô vừa kết thúc hồi tưởng thì Crato cũng vác theo mấy bao vật tư đi ra từ trạm nghiên cứu. Thông thường thì thực vật được đóng gói phục vụ công tác nghiên cứu có thể bảo quản được hơn mười năm, tuy hương vị không được ngon lắm nhưng cũng đủ để hai người có thể vượt qua hơn một tháng này trên hành tinh Dopulo.

Đúng vậy, Diệp Huyền cùng Crato phải ở lại đây nghỉ ngơi, cho đến khi kết quả tổng tuyển cử được chính thức xác định, sau đó sẽ được hạm đội cứu viện của đế quốc tình cờ phát hiện rồi đưa về. Cả một hành tinh lớn như vậy, diện tích bề mặt khoảng hơn 4 triệu km², chỉ có hai người bọn họ là hai sinh mệnh có trí tuệ.

"Chỉ mới nghĩ đến thôi cũng muốn phát điên lên rồi..." Diệp Huyền nhin không được mà oán thầm.

Crato đi lướt qua bên người Diệp Huyền, bước chân của hắn cũng không dừng lại một chút mà chỉ liếc Diệp Huyền một cái, rồi tặng cho Diệp Huyền một nụ cười lạnh lẽo: "Thật bất hạnh, ta cũng nghĩ như vậy."

"....." Diệp Huyền yên lặng ở trong lòng gờn gợn cái, fuck!!!

Không nói đến đôi nam nữ vừa nhìn nhau thôi đã thấy ghét này nữa, chúng ta quay lại với hành tinh Dopulo, phải thừa nhận rằng phong cảnh trên hành tinh này quả thật rất mỹ lệ. Đúng như dự đoán của Crato, hệ thống thông khí trong trạm nghiên cứu đã không còn hoạt động, trước khi mặt trời Đồng Hoàng lặn xuống, hai người đã tìm được chỗ dừng chân dưới gốc cây lớn.

Loại cỏ thụ này mọc rất nhiều trên hành tinh Dopulo, là giống đặc hữu của hành tinh này, thân cây cao bằng tòa nhà bốn tầng, nhánh cây tươi tốt tỏa ra bốn phía, trên tán lá nở đầy những đóa hoa màu trắng. Những đóa hoa mỏng manh nở rộ, dưới ánh mặt trời lấp lánh, rực rỡ. Diệp Huyền đứng dưới tán cây nhìn lên, có cảm giác bản thân đang lạc vào một tòa cung điện với những chiếc đèn treo bằng thủy tinh đẹp đẽ.

"Nơi này thật là đẹp...." Diệp Huyền hít sâu vào một hơi, trong không khí mang theo hương thơm dịu dàng, xua tan đi mọi mệt mỏi. Cô cũng lười nói chuyện với Crato, sửa sang lại túi ngủ, dựa sát vào rễ để nằm xuống.

Đáng lẽ phải nhanh chóng rơi vào giấc ngủ nhưng Diệp Huyền lại luôn cảm thấy có một loại cảm giác tâm thần không yên. Cổ họng ngọt ngọt giống như có một ngọn lửa cháy bên trong, dần dần ngọn lửa ấy chảy xuôi theo mạch máu, cô cảm thấy thân thể nóng lên, tim đập càng lúc càng nhanh, ngay cả hô hấp cũng nóng rực. Lăn qua lộn lại trong chốc lát, cuối cùng Diệp Huyền cũng không nhịn được. "Tướng quân." Cô vừa ngồi dậy liền cảm thấy văng đầu, "Tôi cảm thấy.... Cơ thể tôi có gì đó không bình thường lắm." Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Huyền liền ngẩng ngẩng cả người. Giọng của cô khàn khàn, hơn nữa... còn kèm theo tiếng thở dốc.

"Mặt của cô..." Crato hơi nhíu mày, hai gò má của Diệp Huyền ửng đỏ bất thường, ánh mắt mơ màng, thậm chí có mấy phần thần trí không tỉnh táo. Crato không nhiều lời ngay lập tức đi đến trước mặt Diệp Huyền, cúi người xem xét tình huống của cô, "Cô thấy không thoải mái ở chỗ nào?"

"Vô cùng..." Diệp Huyền thở hắt hắt, "Vô cùng... không thoải mái..."

Cảm giác cả người nóng rực, cổ họng cô khô khốc, đôi môi cũng run rẩy. Nóng quá, ngực cũng trướng đau dữ dội, cảm giác ngứa ngáy không ngừng làm loạn khắp cơ thể, cô cắn chặt răng, mới đề nén được xúc động không đưa tay lên bóp ngực.

"Thật muốn..." Diệp Huyền thấp giọng ni non.

"Muốn cái gì?" Crato cúi đầu, khuôn mặt tuần tú cách Diệp Huyền ngày càng gần, hần nheo mắt lại - hình như trên người Diệp Huyền có thứ mùi gì đó rất lạ.

"Thật muốn... cởi quần áo...." Cuối cùng Diệp Huyền cũng nói ra khát vọng mà cô đang cố gắng đè nén, cô vờn tay nhanh như chớp, dưới ánh mắt kinh ngạc của Crato đề xuống cái nút mở ra bộ giáp ngoài của hắn, một tay đẩy Crato nằm xuống đất, hai chân mở rộng cười lên người hắn.

"Cô muốn làm gì?" Về mặt bình tĩnh của Crato, vào giờ phút này, lần đầu tiên xuất hiện vết rạn nứt.

Diệp Huyền cười cười, đây cũng là lần đầu tiên cô cười đến vô cùng quyến rũ trước mặt một người đàn ông. Cô cúi thấp người, hôn lên đôi môi của Crato: "Tôi nghĩ làm anh."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng (6)

Tôi bây giờ đang làm cái gì thế này?

Trong đầu Diệp Huyền rất hỗn loạn, cô gần như hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì, ngẫu nhiên có chút thanh tỉnh khiến cô sững sờ, nhưng rất nhanh, cảm giác khô nóng khắp người liền hóa thành lửa dục chi phối từng hành động của cô.

"Diệp Huyền!" hần nằm dưới người cô, đôi mắt nâu tràn ngập lửa giận, Crato gầm lên giận giữ từng chữ một, "cô dừng tay lại ngay cho ta!"

"anh, đến tận bây giờ vẫn chưa gọi tên em một lần..." Diệp Huyền không chỉ không dừng tay mà ngược lại động tác trong tay lại càng nhanh hơn. Cúc áo bị cô cởi ra từng hạt một, lồng ngực rắn chắc, cân xứng của người đàn ông cũng dần phơi bày ra trước mắt cô. Chỉ có lúc này, Diệp Huyền mới cảm thấy Crato giống một quân nhân. hần không như những quý tộc khác da thịt non mềm, khuôn mặt trắng nõn, cô duỗi tay đâm đâm lên cơ ngực hần, thật cứng rắn, màu da mặt ong tràn ngập mùi vị nam tính.

"Em thích nghe anh gọi tên em." cô mỉm cười nỉ non, hơi thở nóng bỏng, thơm tho lướt nhẹ qua tai Crato. hần chợt thấy bên gáy ẩm ướt, đầu lưỡi mềm mại liếm dọc theo cổ hần, rồi ngậm lấy vành tai, mút chặt chặt.

"Nếu cô còn biết mình là ai," Nếu lúc này Diệp Huyền vẫn còn tỉnh táo, cô chắc chắn có thể nghe ra được Crato đang tức giận đến mức nào, giọng nói của hần lạnh băng giống như từ sâu thẳm trong địa ngục tràn ra, "thì cô cũng nên nhớ mình đã làm những gì!"

"Em đương nhiên là biết mình đang làm gì." Diệp Huyền cảm thấy lời nói của Crato thật quá buồn cười, cô liếm dọc theo đường cong trên cổ hần, vừa cắn khẽ lên yết hầu của hần vừa lúng búng nói. Vì đang khóa gối trên người Crato nên ngay lập tức cô nhận ra cơ thể Crato chợt cứng ngắc. không chỉ có như thế, vật nam tính dưới hạ thân của hần vốn mềm nhũn lúc này đang biến hóa một cách nhanh chóng, chỉ trong chốc lát liền nhô lên một khối vừa to vừa cứng, đội lên bờ mông căng tròn của Diệp Huyền.

Có vẻ như.... Yết hầu là điểm mẫn cảm của hần.

Ngay lập tức cô càng thêm dốc sức hôn, mà cơ thể cô cũng càng ngày càng nóng lên, hormone phái nữ nóng rực quanh người Diệp Huyền dần lan sang người Crato. Mái tóc của cô rũ xuống, phất qua trước ngực Crato theo động tác nhấp nhô của cô, khiến hần cảm thấy cả người đều ngứa ngáy khó nhịn. Cổ áo khoét sâu lộ ra khe ngực sâu hút, còn có thể loáng thoáng nhìn thấy hai điểm hồng nhạt.

Phát hiện bản thân vô lễ nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Diệp Huyền, Crato vội vàng dời đi tầm mắt. Dường như Diệp Huyền cảm thấy rất nóng, cô thô lỗ xé toạc cổ áo, hai bầu ngực cao ngất, căng tròn bật ra, trần trụi bày ra trước mắt Crato đúng là càng khiến hần phải mở rộng tầm mắt một phen. Nhưng như vậy vẫn chưa xong, Diệp Huyền túm chặt vật áo của hần, vài tiếng roẹt roẹt vang lên, cúc áo rơi lộp bộp trên mặt đất - áo của hần cứ như vậy mà bị Diệp Huyền lột sạch.

Diệp Huyền giống như một nữ thợ săn đứng từ trên cao nhìn xuống đánh giá con mồi của mình, đôi môi ướt át khẽ mở, đầu lưỡi hồng phấn mị hoặc liếm dọc theo khoe môi một vòng. Chỉ sợ ngay chính bản thân cô cũng không ý thức được, hành động lúc này của cô có bao nhiêu dâm nữ, mê người. "Em biết mình đang làm gì." cô lặp lại một lần nữa, bàn tay mềm mại lướt xuống dưới, đầu tiên là cởi ra dây nịt của hần, kéo quần trang xuống, rồi lột luôn quần lót của hần, sau đó cầm lấy cái thứ cứng rắn, to lớn nhưng cũng rất yếu ớt đó. Dù Crato là người kiêu ngạo, tự chủ thì trên khuôn mặt lạnh lùng của hần cũng giấu không được vẻ phẫn nộ. Lửa giận mà hần cố kiềm nén này giờ cuối cùng cũng bộc phát. Đối với một quý tộc, họ sẽ không để lộ sự tức giận của mình ra ngoài, mà đối với Crato một người kiêu ngạo đến tận xương tủy thì càng không cần phải nói, hần chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ và giận dữ như lúc này.

Nhưng Diệp Huyền lại có tình cảm thấy Crato như vậy lại rất thú vị, nàng thậm chí có chút ác ý vuốt ve đại gia hỏa trong lòng bàn tay mình, khiến Crato nhịn không được mà phải thở dốc, hai mắt cô càng sáng hơn. Nhìn hần ăn nhấm, cố gắng kiềm chế, Diệp Huyền lại cảm thấy khuôn mặt hần lúc này lại rất mê người, cho nên dù cô biết mình đang làm chuyện rất vô sỉ, nhưng vẫn không thể khống chế được bản thân.

Nhận ra rằng có mảng như thế nào đi nữa thì đối với cô gái này cũng không có chút tác dụng, Crato bắt đầu uy hiếp cô: "Nếu cô đã biết", Crato cố gắng kìm nén hơi thở gấp gáp, để giọng nói của mình nghe bình tĩnh như trước, "Ta không thể không cảnh cáo cô, cô sẽ vì chuyện này mà phải trả một cái giá rất đắt."

"Em phải trả cái gì?" Diệp Huyền cười cười, bàn tay đang nắm lấy dương vật của Crato, di chuyển lên xuống, lại đột nhiên duỗi ngón tay ra, đè lên mắt hần trên quy đầu bấm mạnh một cái.

"Uhm!" Crato cảm thấy phần eo tê rần, rên lên một tiếng. Chết tiệt! cô ta nhất định là cố ý!

"Em cố ý đó." cô cười đến đáng giận, "Mặc kệ sau này anh định làm như thế nào, nhưng bây giờ," cô nâng nửa người dưới, ngay trước mặt Crato cởi ra quần lót của mình, tách ra hai phiến hoa môi ướt đẫm, nhắm ngay cây gậy lớn của hần mà ngồi xuống. "Bây giờ, anh không làm gì được em."

Đúng vậy, Crato biết mình không có cách nào, chuyện này so với chuyện hần bị sĩ quan phụ tá của mình bá vương ngành thương cung càng khiến hần khó có thể chấp nhận hơn. Suốt 27 năm qua, đây là lần đầu tiên có chuyện mà hần không thể khống chế. Ngoại trừ lúc còn là trẻ sơ sinh, hần không thể khống chế nhu cầu sinh lý của mình, thì đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên! Hơn nữa chuyện này là do một tay hần gây nên, hần điều chuyển Diệp Huyền trở thành sĩ quan phụ tá của mình, cũng là hần chọn hành tinh Dopulo làm nơi đặt chân của hai người, cũng chính hần sắp đặt để chỉ có hai người họ ở trên

hành tinh này. Cuối cùng hồ hấn một vô đau, khiến cho hấn bây giờ toàn thân không thể cử động, chỉ có thể giống như miếng thịt nằm trên thớt.

"anh không phải là lúc nào cũng lừng trước được mọi chuyện hay sao?" Diệp Huyền giống như nhìn thấu suy nghĩ của Crato, hoa huyết bị gậy thịt cứng rắn chen vào, cô trừng mắt nhìn Crato một cái, rồi đột nhiên ngồi mạnh xuống, hoa huyết đem dương vật của hấn nuốt trọn vào.

"Fuck! Rất..." Trong phút chốc, khuôn mặt Diệp Huyền hoàn toàn vặn vẹo, "Rất đau!" cô nhất định là bị dục vọng xông lên não, hoàn toàn quên mất chính mình không có mấy kinh nghiệm. Mặc dù tiểu huyết đã đủ ướt át, nhưng khi gậy thịt của Crato vọt vào hoa kính, đỉnh thẳng đến hoa tâm, đau đớn đến mức cô kim không được mà chửi bậy.

Mà Crato cũng không chịu nổi, hấn hít một ngụm khí lạnh, bởi vì bị bộ giáp ngoài trời buộc, nên chỉ còn có phần ngực của hấn là có thể phập phồng. hấn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn không được mà nói: "Ta hi vọng cô có thể dùng từ văn nhã một chút, còn nữa...." hấn dừng một chút, nói ra nhưng từ mà từ trước đến nay hấn chưa nói một lần, "cô kẹp chặt quá rồi..."

một tay Diệp Huyền chống lên bụng Crato, cố gắng nâng lên nửa người dưới, dùng hoa huyết chậm rãi ma sát với gậy thịt của hấn, để bản thân có thể thoải mái một chút. "Chẳng lẽ không phải là do cái đó của anh quá lớn hay sao?" cô nhủ mảy, ngón tay chạy dọc theo cái rốn của Crato mà khiêu khích, rồi chậm rãi di chuyển xuống dưới, đẩy ra đám lông rậm rạp, đen sì của hấn, cầm lấy một bên tinh hoàn của hấn mà đùa giỡn, "nói thật, tôi dám khẳng định dương vật của anh so với mấy nam diễn viên đóng phim AV đều lớn hơn, xem ra việc cải tạo gen không chỉ ưu hóa trí thông minh cùng diện mạo, mà còn ưu hóa năng lực đàn ông nha."

cô gái này nhất định là muốn chống đối mình, bởi vì mình muốn cô ta dùng từ văn nhã một chút, cô ta liền biểu hiện càng thêm thô tục. Crato cảm thấy tức đến nghẹn một cục trong cổ nhưng cũng cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì đúng như Diệp Huyền nói, bản thân bây giờ không có cách nào trừng trị cô ta. hấn muốn ngó lơ khiêu khích của Diệp Huyền, hết nhẫn lại nhịn, nhưng vẫn không nhịn được mà phản bác: "Ta điều chỉnh giả đời thứ 5, Diệp tiểu thư. Gen ưu thế là do di truyền, mà không phải do cải tạo."

"Oa." Diệp Huyền ngả ngón huyệt sáo một tiếng, "anh đúng là thú vị thật nha." Xem ra đàn ông đều thích được phụ nữ khen chỗ đó của mình lớn, ngay cả vị quy tộc thuần huyết lãnh đạm này cũng không ngoại lệ. Điều này khiến cô cảm thấy Crato giống một con người, chứ không phải là một cỗ máy móc. Nhưng nghĩ lại, nếu Crato là người máy, cô nhất định sẽ không muốn thương Crato. "Em vẫn thích nghe anh gọi tên em hơn." cô vén mái tóc dài sang một bên, cúi thấp người, dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ xát lên lồng ngực của Crato.

Từ tầm mắt của Crato nhìn sang, Diệp Huyền giống như một yêu xà xinh đẹp, cặp mông vênh cao, vòng eo mảnh khảnh hạ thấp, cơ thể cô uốn thành một đường cong xinh đẹp. Lúc này, dưới đôi chân thon dài của cô ta là gậy thịt của mình đang ra ra vào vào theo động tác nhấp nhô lên xuống, thỉnh thoảng lộ ra phần thân của cây gậy thịt đỏ đậm bị dâm dịch thấm ướt đầm.

Crato thật lòng rất không muốn thừa nhận những hình ảnh đập vào mắt hấn lúc này khiến hấn cảm thấy rất sung sướng. Được rồi, cảm thấy sung sướng trong khi làm tình là một chuyện rất bình thường. Nhưng điều khiến hấn kinh ngạc chính là biểu hiện của Diệp Huyền, tuy cô đang bị mùi hương tỏa ra từ cây đại thụ bên cạnh này làm ảnh hưởng, thần trí cũng không mấy rõ ràng, nhưng so với lúc bình thường thì căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau. Trong ấn tượng của Crato, người sĩ quan phụ tá này là một người nghiêm túc, chuộng chính nghĩa, nhưng vẫn đang ở một mức độ có thể chấp nhận được, đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến Crato chọn Diệp Huyền tham gia vào kế hoạch lần này. Nhưng hình như, Diệp Huyền lúc này mới đúng là con người thật của cô ta bị che giấu dưới lớp vỏ bọc lạnh lùng.

Crato chợt nhận ra, hấn đối với người sĩ quan phụ tá này hiểu biết quá ít. Từ lúc Diệp Huyền vạch trần kế hoạch của hấn, Crato cũng có loại cảm giác này. cô ta rất thông minh, vượt xa dự đoán của hấn. Bây giờ còn có thêm một cái nữa, da mặt cô ta đúng là dày vượt xa dự đoán của hấn.

hiện tại, cô gái mặt dày này giống như con mèo nhỏ ở trên người hấn liếm tới liếm lui. Diệp Huyền dường như vẫn còn có chút bất mãn với những lời chỉ trích lúc trước của Crato, giọng nói của cô mang theo âm thanh chắc chắn càng thêm mê người hơn: "Em thừa nhận là em không nên chửi bậy, nhưng ngài cũng biết đó, tướng quân..." hai chữ tướng quân này cô nói cực kỳ chậm, giống như đang khiêu khích Crato, "Làm tình vốn không việc văn nhã, em nghĩ cho dù anh là một quý tộc thuần huyết, thì thời điểm ở trên giường cũng sẽ không cứng nhắc như một con cá chết nha."

"cô cảm thấy ta giống như một con cá chết?" Crato phải mất không ít sức lực mới có thể tạm thời làm lơ cái lưỡi đang quấy rối trong miệng mình, hấn muốn dùng đề tài này để dời đi lực chú ý của bản thân cũng như của Diệp Huyền bởi vì cô ta có vẻ rất thích phản bác mình.

Nhưng Diệp Huyền lại không làm đúng như mong muốn của hấn, "anh bây giờ không giống." Diệp Huyền đem đầu lưỡi đang quấn quít trong miệng hấn rút ra, không cẩn thận kéo ra một sợi chỉ bạc thật dài. Hình ảnh dâm mỹ này khiến Crato thở dốc ồ ồ, Diệp Huyền giao hoạt cười, giống như đang nói với hấn, "Nhìn xem, em đã nói mà."

Chính mình vậy mà lại bị cô ta đoán đúng, trong lòng hấn dâng lên một cỗ tức giận vì bị mạo phạm, rồi lại có chút thất bại, bất đắc dĩ, còn có... một chút mờ mịt? Crato không kịp suy nghĩ kĩ càng ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, khoái cảm mãnh liệt tràn tới khiến hấn không rảnh để suy nghĩ chuyện khác.

Động tác phập phồng lên xuống của Diệp Huyền càng lúc càng nhanh, bầu ngực cô không ngừng lắc lư trước mắt hấn, đầu vú đỏ sẫm cứng rắn đung thăng, sưng to lên dường như sắp nở ra máu, "A... A, muốn tới... Muốn tới..." Tiếng rên rỉ của cô vừa có chút thống khổ lại vừa chút sung sướng, hai tay bắt lấy nệm vũ thổ bạo vằn vện. cô đã không còn tâm tư mà chú ý đến Crato, ma sát không ngừng khiến khoái cảm tích lũy trong hoa huyết càng lúc càng nhiều, động tác ngồi xuống càng lúc càng sâu hơn, khiến gậy thịt hoàn toàn xỏ xuyên qua cơ thể cô, đỉnh đến tận hoa tâm, xuyên qua cổ tử cung, hung hăng va chạm lên tử cung của cô.

"A!!!" Diệp Huyền hét chói tai một tiếng, cuối cùng bị quy đầu to lớn xuyên thẳng qua hoa tâm mà đạt đến cao trào, dâm thủy mãnh liệt trút xuống, cô kiệt sức nằm rạp trên ngực Crato, nị thịt trong hoa huyết vẫn đang ở trong dư vị của cao trào ra sức mút lấy cây gậy của hấn. Diệp Huyền cảm thấy hoa tâm chợt nóng rực lên, tinh dịch của hấn giống như vô số viên đạn, tất cả đều bắn vào trong cơ thể cô.

Chương 110: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 7

“Chíp, chíp...”

Một con chim xanh đuôi dài đang theo cánh bay vút qua, không khí buổi sớm vương vấn lại những chuỗi âm thanh trong lành. Nằm dưới tán cây cô gái lo lắng mở mắt, trong đôi mắt vẫn còn nhá nhem buồn ngủ, mơ màng nhìn xung quanh, đột nhiên, cô bật người dậy.

Đêm qua cô, hình như, đại khái, dường như, đã đề lên Crato?

“Không không không, mình nhất định là đang nằm mơ.” Diệp Huyền dùng sức vỗ vỗ lên mặt, cố gắng đem hình ảnh đêm mờ ướm át trong đầu nhanh chóng vứt đi, tại sao cô có thể cường bạo được Crato chứ? Hẳn là cấp trên của cô, là một điều chỉnh giả, là quân thần của đế quốc, cho dù xét về sức mạnh lẫn trí óc đi chăng nữa, chuyện này là hoàn toàn không thể xảy ra.

Khoan đã, Diệp Huyền bỗng nhớ lại, sau khi thân thể của cô nổi lên phản ứng khác thường, động tác đầu tiên theo bản năng của cô chính là ----- cô đã tắt cái nút trên bộ giáp của Crato.

“Shit!” Hung hăng nằng nặc chính mình một câu, Diệp Huyền thật muốn quay trở lại tối hôm qua, đem cái người làm chuyện điên rồ kia mà đánh cho một trận, nhưng cũng không thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra vào tối hôm qua được...

“Cô tỉnh rồi?” Thanh âm lạnh lẽo của người đàn ông vang lên, mặc dù là câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại không hề có ý hỏi nào. Người Diệp Huyền cứng đờ, tầm mắt nhìn xuống đôi giày bó đang chậm rãi đi tới trước mặt cô, quân trang màu đen đã được mặc lên người hằn một cách đàng hoàng chỉnh tề, li quân thẳng tắp, trang bị trên người chỉnh tề đầy đủ, ngoại trừ... ngoại trừ phần cổ áo đang rộng mở, bởi vì tối hôm qua Diệp Huyền đã xé toạc cúc áo trên áo của hắn.

“Khụ khụ khụ khụ!” Diệp Huyền bỗng ho khan kịch liệt, trong đầu cô là một mớ hỗn loạn, làm sao, làm sao bây giờ? Crato Tướng quân sẽ không giết cô để diệt khẩu chứ!?

Hình ảnh cô tự nhiên chân tay luống cuống rơi vào trong mắt của Crato, Crato thần nhiên liếc mắt nhìn cô, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ không thể không nghe thấy nét giễu cợt: “Sao, tối hôm qua cô to gan lớn mật đến vậy mà?”

“...Khụ, khụ khụ!” Nghe xong câu này, Diệp Huyền thiếu chút nữa bị nước miếng của chính mình sặc chết. Cô đột nhiên hoài nghi có phải Crato đã uống nhầm thuốc, người đàn ông này vậy mà lại có thể trắng trợn mà biểu hiện sự khinh thường ra mặt. Diệp Huyền không nói gì, cô quỳ ngồi dưới đất, hướng Crato thể hiện sự hối lỗi chuẩn mực, “Chuyện tối hôm qua, tôi thành thật xin lỗi. Tất cả đều là lỗi của tôi, thật xin lỗi! Tôi sẵn sàng trả giá cho tất cả mọi chuyện,” cô dừng lại một lát, “Bất kỳ là giá nào!”

“A.” Ngờ ngợ của Crato không chút gọn sóng, “Chiếu theo pháp luật của đế quốc, thì cô phải ở trong ngục năm mươi năm. Ta quên mất, cô bây giờ là quân nhân đang thi hành nhiệm vụ,” hắn đi tới trước mặt Diệp Huyền, Diệp Huyền không kìm lòng được ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy trong đôi mắt màu nâu kia ánh lên tia sáng hừng hực không rõ ----- không giống như là đang phẫn nộ, cũng không phải là khinh thường, “Mà quân nhân đang thi hành nhiệm vụ sẽ bị xử phạt...”

“Tù chung thân.” Diệp Huyền rũ mắt, thấp giọng trả lời. Tâm cô ngày càng chìm sâu xuống đáy, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật buồn cười. Đúng vậy, cô đã làm một chuyện sai lầm, bị trừng phạt là chuyện đương nhiên, “Thật xin lỗi.” Cô cúi thấp đầu, trong giọng nói tràn đầy sự hổ thẹn.

Crato bỗng cảm thấy nhàm chán vô vị đứng lên, quả nhiên, Diệp Huyền tỉnh táo cùng với Diệp Huyền coi trời bằng vung tối hôm qua hoàn toàn khác nhau một trời một vực. Nhưng Crato cũng không nghĩ rằng cô là người có nhân cách phân liệt, chẳng qua là bởi vì, cô gái này che giấu con người của mình quá thật rất tốt. “Đi thôi.” Hắn xoay người, đôi giày bó đi trên cỏ phát ra tiếng sột soạt, “Nếu như cô không muốn lại một lần nữa giống như một con mèo động dục, thì cách cây đại thụ này xa một chút.”

Sau đó sự xấu hổ cùng yên tĩnh bao trùm suốt cuộc hành trình.

Diệp Huyền cúi đầu đi phía sau Crato, cô nhận ra Crato cũng không phải thực sự trừng phạt cô, nhưng trong lòng một chút thờ phào nhẹ nhõm cũng không có. Đầu tiên là áy náy, tiếp đó là hối hận, sau đó... chính là sợ hãi.

Đến tận cùng cô là vì sao, lại không một chút suy nghĩ liền mạnh mẽ xâm phạm Crato. Đúng là, cô bị ảnh hưởng bởi cây đại thụ kia. Loại cây có thể phát ra một mùi hương có khả năng thôi thúc tình dục. Nhưng cô nhớ rõ suy nghĩ lúc đó của bản thân, cô đã không chút do dự đem Crato đè xuống, đó là một cảm giác... Vui sướng, cảm giác được thỏa mãn mong muốn.

Cô không muốn thừa nhận, trong thâm tâm cô lại khát vọng thân thể của Crato, thậm chí cô còn muốn có được.... trái tim của hắn.

“Trời ạ...” Diệp Huyền thất vọng che mặt, đúng là điên rồi, bản thân cô điên thật rồi, chuyện này căn bản là không thể xảy ra.

Hơn bảy trăm năm trước, ở thời điểm khi mà nhân loại chưa tiến nhập vào kỷ nguyên vũ trụ, thông qua hàng mục nghiên cứu nhân loại của trụ sở nghiên cứu SAI, điều chỉnh giả đầu tiên đã xuất hiện trên Trái Đất. Là một giống người mới được sinh ra từ giai đoạn thụ tinh mà bắt đầu tiếp nhận công trình cải tạo gen, bất luận là trí tuệ, sức mạnh, tướng mạo, tuổi thọ, đều đạt tới đỉnh cao của loài người, vì thế hệ miễn dịch cực kì cao, nên thậm chí hẳn không thể bị bệnh.

Cả nhân loại chấn động, khi vô số lời khen ngợi, nghi ngờ, cùng căm ghét, ngăn ngại trong ba mươi mấy năm, ngày càng nhiều cặp vợ chồng được tuyển chọn để đưa đến trụ sở nghiên cứu SAI tiến hành thụ tinh, biến con của họ thành một điều chỉnh giả.

Đây chính là điều chỉnh giả đời thứ nhất, khi bọn họ dần dần trưởng thành, từ những lĩnh vực xã hội mà bắt đầu bộc lộ tài năng. So với bọn họ trời sinh đã được hấp thụ gen cải tạo thành những công dân khỏe mạnh, thì thành công đối với bọn họ mà nói, cũng trở nên dễ dàng hơn. Thử hỏi trên thế giới này, có ai không khao khát quyền lực và tiền tài?

Vì vậy, tầng lớp điều chỉnh giả ngày càng nhiều, dưới sự chỉ dẫn của bọn họ, khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, tốc độ tiến nhập vào kỷ nguyên vũ trụ của Trái Đất nhanh đến chóng mặt. Cũng vào thời điểm này nhân loại mới phát hiện ra rằng, điều chỉnh giả nếu kết hợp với điều chỉnh giả, sẽ sinh ra đứa bé cũng sẽ là một điều chỉnh giả mang gen Tiên Thiên vượt trội hơn, và một điều chỉnh giả nếu kết hợp với một người thường, thì tỉ lệ sinh hạ một công dân bình thường sẽ là 50 phần trăm.

Những gen vượt trội được di truyền sang thế hệ tiếp theo, đây chính là điều chỉnh giả đời thứ hai.

Mỗi một công dân của đế quốc Nebula khi đến trường sẽ được biết tới sự kiện lịch sử này trong sách giáo khoa, năm CE185, do điều chỉnh giả chiếm giữ ngày càng nhiều vị trí tầng lớp trên, mâu thuẫn giữa bọn họ và công dân ngày càng gay gắt. Để trấn an lòng dân, chính phủ đã phải cưỡng chế đóng cửa trụ sở nghiên cứu SAI, tiêu hủy toàn bộ tài liệu nghiên cứu, ban hành quy định không được tiến hành tái cấu tạo gen.

Điều chỉnh giả mất đi một lượng lớn dân số, chỉ có thể thông qua cách sinh đẻ tự nhiên để lại một lần nữa trở nên đông đúc. Vì muốn đảm bảo những thế hệ sau có những ưu thế vượt trội, một phần cũng do bị tập thể người bình thường bài xích, ngày càng nhiều người trong bọn họ chỉ kết hôn trong nội bộ với nhau. Hai điều chỉnh giả đời thứ hai kết hợp với nhau, sinh ra điều chỉnh giả đời thứ ba mang gen vượt trội hơn, dòng máu càng tinh khiết, sức lực càng lớn mạnh, đó chính là nguồn gốc của người mang máu thuần chủng.

Hơn năm trăm năm trôi qua, tầng lớp điều chỉnh giả đã nắm giữ toàn bộ quyền lực của đế quốc. Ngoại trừ không có gia tộc đứng đầu, thì tất cả chín đại gia tộc đều có dòng máu thuần chủng. Vì dân số của họ rất ít, nên có nguyên tắc phải bảo vệ và giữ lại những người mang dòng máu thuần chủng. Tự nhiên mọi công dân của đế quốc đều biết tới đoạn lịch sử kia, người có dòng máu thuần chủng sẽ không thể kết hợp với người thường, đây cũng là một lẽ thường.

Gia tộc Clif một trong chín đại gia tộc đã từng xuất hiện trường hợp một người thừa kế của gia tộc muốn kết hôn với một công dân, vì thế đã bị trục xuất ra khỏi gia tộc. Cho dù công dân kia cũng không phải là một người bình thường, mà là chủ của một xí nghiệp lớn rất có danh vọng. Đối với gia tộc của Crato thì Diệp Huyền chưa nghe bất kì tin đồn nào giống vậy, nhưng rõ ràng đó là câu chuyện có thật. Crato sẽ kết hôn với cô? Hẳn và Diệp Huyền sẽ không thể yêu nhau ----- bởi vì nếu không phải là người có dòng máu thuần chủng thì sẽ không có kết quả, không có kết quả, tức là sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Diệp Huyền bỗng nhiên ý thức được, đêm qua, chính là lúc cô và Crato tiếp xúc thân mật nhất.

“Tướng quân.” Cô đột nhiên dừng bước, mở miệng kêu lên.

Crato quay đầu, người đàn ông anh tuấn hơi nhướng mày, nhưng không phải hấn bức mình, mà là có một chút nghi hoặc, và chính hắn cũng không nhận ra được sự hứng thú.

“Tôi có một vấn đề.” Hai tay Diệp Huyền giấu ở sau lưng, một lát sau lại nắm lấy vạt áo.

“Có chuyện gì?” Crato lãnh đạm nói.

“Đêm qua... ý tôi là, chuyện kia vào tối ngày hôm qua,” hắn quan sát người phụ nữ trước mắt cẩn thận dưới, dường như đang do dự, nhưng vẫn kiên quyết nói ra, “Anh có nghĩ muốn một lần nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 8

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyền nhìn thấy trên mặt Crato lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Đúng vậy, là kinh ngạc, thì ra hắn cũng sẽ có lúc mất bình tĩnh như vậy. Trong đầu Diệp Huyền bây giờ giống như có hai tiểu yêu tinh hoàn toàn trái ngược nhau, một cái lo lắng, khẩn trương muốn chết, còn một cái thì dương dương tự đắc cười cười đánh giá Crato, cảm thấy tự hào khi nhìn thấy hắn

thấy thố. Diệp Huyền cảm thấy Crato nhất định là rất muốn hỏi mình 'Đầu óc của cô có phải là vẫn chưa tỉnh táo hẳn?', nhưng thật đáng tiếc, lời nói không vãn nhả như vậy hẳn nhất định sẽ không nói ra.

Mà Crato cũng chỉ nhìn chăm chăm cô một lúc rồi làm bộ như không có chuyện gì xoay người đi: "Coi như ta không nghe thấy những câu vừa rồi của cô."

"Không, tôi nói thật!" Diệp Huyền bước tới, đưa tay bắt được cánh tay của Crato, "Ách... Thật xin lỗi." Ngay sau đó, cô vội vàng buông tay, "Tôi không nói đùa, tương quan, ý của tôi là.... Ừm, tóm lại là... ngài hiểu mà."

"Ta không hiểu." Crato lãnh đạm đáp lời.

"Khụ khụ khụ!" Đây lần lần thứ hai trong ngày hôm nay, Diệp Huyền bị sắc nước miếng của chính mình, trên mặt có chút nóng, trong lòng cũng cảm thấy hối hận vì lời nói nhất thời xúc động vừa rồi, nhưng dường như có một loại năng lượng vô hình thôi thúc cô, giục cô nói thẳng ra mong muốn của mình, "Được, được rồi... Tôi nói chính là làm tình." cô liếc mắt nhìn qua Crato, "Anh thật sự không nghĩ đến lại làm thêm một lần nữa sao?"

Người phụ nữ này, cô có biết mình đang nói cái gì hay không? Crato cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, hẳn chắc chắn Diệp Huyền bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, cô ta đang muốn làm cái gì nữa đây? Muốn buông thả bản thân hay là cố ý nhục nhã mình?

Hắn không tự chủ được mà neho mắt lại, Diệp Huyền thấp thỏm, lo sợ nhìn hắn, bởi vì khăn trương, cô theo bản năng mà nuốt nước bọt. Được rồi, lấy chỉ số thông minh cùng tính cách cô ta, chắc là không dám làm chuyện cố ý nhục nhã mình.

"Ta không muốn." Crato nhếch khóe miệng, dùng một loại ngữ khí vi diệu mà trả lời.

"Nhưng mà" Diệp huyền nhin không được mà nhỏ giọng nói thẳm một câu, "Tối hôm qua anh cũng rất sung sướng nha." Khóe miệng đang nhếch lên của Crato nhất thời cứng đờ, phát hiện độ âm quanh người hắn đang giảm xuống nhanh chóng, Diệp huyền vội vàng chữa cháy, "Không không không, em không có ý đó, em muốn nói là, là tối hôm qua..." Cô nhủu mảy suy nghĩ, rồi thành khẩn nói, "Chỗ đó của anh rất lớn, so với đàn ông bình thường thì lớn hơn nhiều lắm."

"....." Crato im lặng một lúc lâu, không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm Diệp Huyền, cuối cùng đem lời nói mà mình cố gắng kìm nén nãy giờ nói ra, "Đầu óc của cô có phải là vẫn chưa tỉnh táo hẳn?"

Sau đó, hắn cũng không chờ Diệp Huyền phản ứng lại đã xoay người bước đi.

Diệp Huyền dám thề, cả đời này chưa bao giờ cô thấy hối hận như bây giờ.

Đầu óc mình đúng là không tỉnh táo, nhìn xem lúc này cô vừa nói cái gì? Mối cấp trên của mình làm tình một đêm, rồi còn dám nói "so với nam nhân bình thường lớn hơn rất nhiều". Có trời biết, ngoại trừ xem qua mấy bộ phim AV, cô thật sự chỉ thấy mỗi cái thứ dưới đũng quần đó của Crato! Điên rồi, điên thật rồi, cô sớm muộn gì cũng sẽ bị cái tên lãnh khốc chết tiệt đó bức điên mất!

Mà đầu sỏ của việc này lại không có chút ý thức về những ảnh hưởng của mình đối với Diệp Huyền, hẳn dẫn theo cô gian nan vượt qua rừng cây rậm rạp, chặt cây nhỏ, phát bụi gai. Diệp Huyền kinh ngạc phát hiện, hai người đang mở ra một con đường thẳng tắp, giống như dùng dao nhọn bổ đôi ra, tất cả những chướng ngại trên đường: mành thú, côn trùng, hoa ăn thịt người, cây ăn xác chết đều bị hạ gục dưới những nhát dao của Crato mặt lạnh.

Diệp Huyền hoảng hốt nhớ lại những kí ức năm cô mười bốn tuổi, khi đó Crato cũng giống như bây giờ. Hẳn giống như một chú báo mạnh mẽ, nhanh gọn, dứt khoát cứu Diệp Huyền, rồi lại nhanh chóng rời đi. Hẳn vĩnh viễn sẽ không bao giờ nghĩ đến, cô bé mà mình từng cứu vẫn còn sống. Nhưng mà, Diệp Huyền cũng hi vọng hẳn không nhớ tới những chuyện đó.

Tất cả mọi chuyện đều giống như ngày hôm qua, lúc mặt trời sắp lặn xuống, Diệp huyền thấy được tán lá của cây đại thụ đó ở phía xa xa, Crato đưa thuốc ngừa côn trùng cho cô: "Ồ chỗ này chờ ta."

"Ngài muốn đi đâu?" Diệp Huyền nhin không được mà tiến lên hỏi.

"Trạm nghiên cứu."

Trong rừng Ryan rất yên tĩnh, cho đến khi bóng dáng của Crato khuất sau những gốc cây Diệp Huyền mới đem tầm mắt thu trở về. Cô khởi động thiết bị quan sát trên phạm vi rộng, cách cây đại thụ đó không xa là nóc nhà màu trắng của trạm nghiên cứu.

Một trạm nghiên cứu, một gốc cây đại thụ, đây chỉ là trùng hợp thôi sao? Hay là có mối liên hệ nào đó? Crato sẽ không bao giờ làm chuyện vô nghĩa, trong suốt khoảng thời ở cùng hắn, Diệp Huyền hiểu rõ một điều mỗi một hành động của hắn đều có mục đích rõ ràng. Lần đầu tiên đi tìm trạm nghiên cứu là để bổ sung vật tư, nhưng hẳn lại cố tình đi tìm cái thứ hai lại là vì cái gì?

Lúc Crato trở về, Diệp Huyền dứt khoát hỏi rõ chuyện này. Bây giờ trước mặt Crato, thái độ của Diệp Huyền là vô mê không sợ sứt, không chút che dấu nghi vấn của mình.

Mà Crato cũng không cảm thấy bị mạo phạm, hẳn cảm thấy bản thân dường như đã quen với việc này. Trong mắt người phụ nữ này, hẳn có lẽ là người gian xảo nhất trên đời, cho dù là hắt hơi cũng là đang cố tình che giấu âm mưu gì đó. Nhưng Crato cũng không phủ nhận bởi vì hắn đến đây đúng là có mục đích.

"Đội nghiên cứu nhất định đã tìm ra những thông tin có giá trị." Crato thấp đèn lên, dưới ánh sáng của ngọn đèn, đôi mắt màu nâu của hắn giống như hai khối hổ phách, vừa thần bí vừa trong suốt, "Cô nghĩ rằng, thiên hà Jade có tám hành tinh, để quốc vì cái gì lại cử đội nghiên cứu đến hành tinh Dopulo?"

Thật ra Diệp Huyền đã cảm thấy kì lạ từ trước, môi trường hành tinh Dopulo tuy rằng phù hợp để sống, nhưng thật ra lại không có nhiều giá trị nghiên cứu. Cô nghi hoặc nhìn về phía Crato, liền thấy hắn hơi nheo mắt lại: "Bởi vì trên hành tinh Dopulo có chất titanium."

Diệp Huyền giật mình, titanium, nó được gọi là nguồn năng lượng vàng cho ngành công nghiệp vũ trụ. Trong kỉ nguyên vũ trụ bây giờ, việc vận chuyển hàng hóa giữa các hành tinh là rất phổ biến, năng lượng cũ đã sớm bị đào thải. Titanium là nguồn năng lượng mới để thay thế. Cho dù là tàu chiến Hi Hòa hay là những con tàu gia đình loại nhỏ, nói tóm lại là tất cả các loại tàu vũ trụ, đều cần titanium làm nguồn năng lượng, mà trên Trái Đất lại không có chất này.

Vừa quý giá vừa thiết yếu đến như vậy, nếu trên hành tinh Dopulo thật sự có titanium, Diệp Huyền dám cam đoan, đừng nói là mấy đội nghiên cứu, để quốc thậm chí sẵn lòng phái một đội quân đến đây bảo vệ nguồn khoáng sản này.

"Đây là cơ mật." Diệp Huyền khẳng định chắc chắn vì trước giờ cô chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Crato gật đầu, "Việc khai thác khoáng sản này chỉ mới tiến hành đến giai đoạn thăm dò, cô có biết, titanium không chỉ quý giá mà khó khăn khi khai chúng cũng rất nhiều, vì không dễ bị lãng phí, nên phải cam đoan chính xác một trăm phần trăm. Nhưng nhóm nghiên cứu này đã rút khỏi đây từ mấy năm trước." không đợi Diệp Huyền hỏi Crato đã thần nhiên nói tiếp, "Nguyên nhân là những điều chỉnh giả trong đội nghiên cứu này ở trên hành tinh Dopulo được nửa năm thì lần lượt xuất hiện tình trạng suy kiệt đường hô hấp ở những mức độ khác nhau."

Diệp Huyền kinh ngạc tròn tròn mắt, "Điều này là không thể." Điều chỉnh giả có hệ gen cường hãn làm sao có thể xuất hiện tình trạng suy kiệt đường hô hấp, "Chẳng lẽ..." Cô dừng một chút, "Người bình thường lại không có việc gì?"

"Đúng là như vậy." Crato mỉm cười. Sự việc kì quái này rất nhanh liền được nhóm cán bộ cao cấp của quân đội chú ý, hơn nữa nhóm nghiên cứu này cũng là do quân đội phái đi. Nhưng không đợi đến khi sự việc được điều tra rõ ràng, bởi vì sự tranh đấu giữa các phe phái, mà hạng mục nghiên cứu này bị mắc kẹt. Mãi cho đến khi Crato tiếp nhận vị trí quân đoàn trưởng quân đoàn 5, sự việc này mới được đưa ra điều tra lại.

"Đây là việc nhân tiện mà ngài nói lúc trước." Diệp Huyền đã hiểu được suy tính của Crato, chuyến tàu Hi Hòa là mục đích chủ yếu của hắn, còn sau khi đáp xuống hành tinh Dopulo thì nhân tiện điều tra luôn sự việc kia. Có đôi khi cô không thể không bội phục người đàn ông này, rất thận trọng, không làm bất cứ chuyện dư thừa nào.

"Để điều tra tiếp thì còn phải chờ phía trên phái người tới đây, nhưng mà" Crato liếc Diệp Huyền một cái đầy thâm ý, "Ta nghi ngờ việc suy kiệt đường hô hấp có liên quan đến cây Dahlia này."

"Sao, sao có thể như vậy." Diệp Huyền cảm thấy trên mặt mình có chút đỏ, "Cây Dahlia có tác dụng như thuốc kích dục... Nhưng lại chỉ ảnh hưởng đến người bình thường."

"Không phải là cây Dahlia mà là trạm nghiên cứu bên cạnh cây Dahlia." Phát hiện Diệp Huyền có chút xấu hổ, Crato dời tầm mắt, "Trạm nghiên cứu đều xây dựng cách mỏ titanium không xa, có thể có sự liên hệ giữa hai thứ này là suy đoán hiện giờ của ta."

Thấy Crato không nhìn mình, Diệp Huyền âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Được rồi, hắn đúng là rất có phong độ thân sĩ. Nhưng mà, cô cảm thấy cơ thể mình đang dần nóng lên...

"Vì sao ngài lại nói chuyện này cho tôi biết?" Diệp Huyền cố gắng suy nghĩ để dời đi sự chú ý của mình, "Tôi muốn hỏi vì lí do gì mà ngài chọn tôi làm sĩ quan phụ tá?"

Ý tứ của Crato rất rõ ràng, nói cho Diệp Huyền biết, thì có nghĩa là sau này Diệp Huyền sẽ tham gia vào việc này. Cũng như hắn đã nói, đây là chuyện cơ mật, mà hắn cũng không phải là quá tính nhiệm mình.

"Trước khi quyết định bổ nhiệm cô, tôi đã cho người điều tra trong vòng nửa năm." Hắn cười như không cười nhìn cô, "Gia thế trong sạch, lí lịch đơn giản, sau lưng không dính líu đến những quan hệ lợi ích phức tạp, thái độ làm người rất tốt, luôn cố gắng nỗ lực, có tinh thần trách nhiệm cao, cùng với lòng tự hào khi là một quân nhân, nhưng lại từng vi phạm mệnh lệnh "đặc biệt" của cấp trên. Những điều này có nghĩa là gì cô biết không?" Hắn cũng không đợi Diệp Huyền trả lời, dù cô đang ngồi đối diện hắn. Có lẽ là do ánh đèn, hai gò má của cô đỏ ửng, trong mắt dường như vừa lóe lên một ngọn lửa. "Có nghĩa là chỉ cần không đưa ra những mệnh lệnh xúc phạm điểm mấu chốt của cô, cô đều nghiêm túc thực thi, thậm chí bởi vì lòng tự hào khi làm một quân nhân, cô còn có thể tự nguyện hi sinh. Cô là một trợ thủ đắc lực cũng là người biết giữ bí mật."

"Vậy..." Hắn có cảm giác giọng của Diệp Huyền lúc này nhỏ nhẹ mà yếu đuối, "Tôi nghĩ, ngài nói những lời vừa rồi có nghĩa là, cho dù tôi làm chuyện mạo phạm với ngài, ngài cũng sẽ không giết người diệt khẩu có đúng không? Dù sao thì tôi đối với ngài vẫn còn có ích mà."

Trong nháy mắt mặt Crato đen lại, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, người phụ nữ này bị cái gì vậy? Cứ cố tình úp mở thì ai biết trong bình cô ta chứa gì.

"Thật xin lỗi." Diệp Huyền mếu máo, không biết từ lúc nào, mặt của cô cách Crato càng ngày càng gần, "Tuống quân, tôi không có ý chọc giận ngài." Crato chợt phát hiện, mặt của cô cực kì đỏ, khi nói chuyện, đôi môi khép mở, phun ra hơi thở nóng rực phát quang mặt hắn, mang theo cảm giác say mê, nóng bỏng, "Bởi vì em phát hiện, em hình như lại động tình rồi."

Chương 112: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 9

Lúc này, đôi môi mềm mại đầy đặn của người phụ nữ cách khuôn mặt Crato không quá nửa tấc. Cô vừa nói xong câu đó, liền chớp chớp đôi mắt, rất muốn ôm lấy cổ của Crato, “Không được không được!” Diệp Huyền dùng sức lắc lắc đầu, “Mình không thể làm vậy được.”

Nguyên nhân có lẽ do vẫn còn cách cây đại thụ khá xa, mặc dù hiện giờ cả người Diệp Huyền đang nóng lên, lửa dục cuộn cuộn không ngừng trong cơ thể, nhưng dù sao cô vẫn giữ lại được một chút lý trí. Tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm giống như tối hôm qua nữa, nhưng người đàn ông trước mặt lại giống như một món ăn quý hiếm mà ngon miệng, dù đồ cô liều lĩnh muốn nhào tới, hung hăng xé mở quần áo của hắn, dùng hết sức lực mà hôn hắn...

Như vậy mà mặc sức tưởng tượng, nhưng càng nghĩ Diệp Huyền lại càng khó chịu. Cô vô thức liếm môi, hoa huyết ngựa ngáy không ngừng lan khắp toàn thân, rất nhanh từ khe huyết chảy ra đầm đìa ướt át, làm ướt đầm nụ hoa bên trong cùng quần lót. “Muốn... Thật là muốn...” Cô gái không ngừng thờ dốc vừa nhẹ nhàng vừa quyến rũ, cô run rẩy vươn tay, tựa hồ muốn nắm lấy vật áo của Crato, nhưng ý chí của quân nhân còn sót lại trong cô đã ngăn động tác của cô lại, thay vào đó Diệp Huyền bắt đầu cởi quần áo của chính mình.

Bất quá chỉ là trong chốc lát, nửa thân trên mềm mại của cô gái đã lộ ra trước mặt Crato, cô giống như một con thiên nga đang vươn cổ khoan khoái, lửa dục khiến cơ thể cô ngày càng căng cứng, bầu ngực vươn thẳng không hề che đậy cứ thế mà phơi bày trước ánh sáng ban ngày, nhũ hoa bên trên đỏ sẫm mê người như một thứ trái cây ngon lành khiến người ta muốn hái lấy. “Ngứa quá... Thật là ngứa...” Nâng lên bàn tay nhỏ bé, ôm lấy hai bầu ngực mà hung hăng đùa bỡn, khiến chúng ngày càng nờ nỏ vừa đau vừa ngứa, thanh âm của Diệp Huyền lúc này đã mang theo nức nở. “Thật là khó chịu... Hu hu, mau giúp em... giúp em...”

Về mặt Crato không thay đổi nhìn Diệp Huyền, trong đôi mắt của cô hiện lên ánh nước trong suốt, mặc dù hiện giờ cô đang trước mặt hắn bày ra bộ dáng dâm mỹ mà rên rì tự an ủi chính mình, nhưng không biết vì sao, Crato lại thấy cô giống như một con vật nhỏ đáng thương, như mèo con chẳng hạn. Cô cầu xin Crato, dùng âm thanh mềm mại, mang theo cả nức nở. Cô cái gì cũng chưa làm, thậm chí là đụng đến một mảnh áo của Crato, nhưng cảm giác giống như đang có bàn tay mỏng trớn cơ thể hắn vậy, cái lưỡi mềm mại ướt át liếm qua lại trước mặt Crato... Ánh mắt của người đàn ông càng âm u, vật to lớn trong quần cũng ngày càng hưng phấn. “Chết tiệt!” Cuối cùng, hắn hung hăng chửi thề một tiếng, động tác thô bạo ôm lấy hông của Diệp Huyền, môi của hắn áp vào đôi môi anh đào mềm mại của cô.

“A!” Diệp Huyền đau đớn kêu lên, cũng không biết có phải Crato quá mức vội vàng nên vẫn còn thiếu kinh nghiệm, răng của hai người đập vào nhau. Nhưng không ai trong hai người để ý, Diệp Huyền giống như được giải thoát liền đem mình dính sát vào cơ thể của Crato, bầu ngực sung đỏ không ngừng ma sát với lồng ngực của Crato, hai chân cô mở rộng kẹp lấy thất lưng của Crato, dâm dịch theo bắp đùi chảy xuống, rất nhanh quần của Crato bị làm cho ẩm ướt. Hai người bọn họ nhiệt tình đón lấy nhau, môi cùng môi chạm nhau, lưỡi cùng lưỡi dây dưa, cùng nhau trao đổi nước bọt làm thấm ướt khóe miệng của Diệp Huyền, cô vừa lợi dụng khe hở lúc triển miên mà nũng nịu rên rỉ, vừa bắt đầu làm càn cỏi áo của Crato.

Crato thấy động tác của cô thật lâu lắc, liền nhanh chóng cởi hết trang bị trên người, hai người bọn họ liền trần truồng dán sát vào nhau. Diệp Huyền nhân cơ hội này đem đầu lưỡi từ trong miệng Crato rút ra, giọng nói của cô vẫn còn mang theo dư vị kích động, thờ hờn hờn từng con nói: “Cái này, lần này không tính là em cưỡng gian.”

Crato đang cởi váy của Diệp Huyền xuống, nghe vậy động tác liền dừng lại. Hắn ngẩng đầu, trong con ngươi màu nâu kim loại giống như đang có ngọn lửa sôi trào, cũng không biết là dục hóa, hay là lửa giận. Về mặt Diệp Huyền vô tội nhìn hắn: “Sẽ không có vấn đề gì chứ? Em muốn xác nhận một chút, dù sao... em cũng không muốn đi tù chung thân đâu.”

“Cô tốt nhất nên im miệng lại.” Crato lạnh lùng trả lời, hắn thực sự không hiểu nổi người phụ nữ này đang nghĩ gì nữa, ở trước mặt một người đàn ông còn vài ba lần nhắc tới chuyện đó khiến hắn nổi nóng không thôi, rốt cuộc cô chính là có tính khiêu khích, vẫn là không sợ sẽ chọc giận tới hắn. Crato nghĩ mình có nên hung hăng giáo huấn cho cô một trận. Nghĩ vậy, hắn không do dự nữa, bàn tay to bóp chặt lấy hông Diệp Huyền, đem cô đặt lên thân cây mà hôn kịch liệt.

Lần này cảm giác giống như một trận cuồng phong đột ngột kéo đến, Diệp Huyền nhận ra cô căn bản cũng không có biện pháp chống cự. Thậm chí cô còn bị hôn đến không thể hít thở, đầu lưỡi của người đàn ông quấy phá bên trong cái miệng nhỏ nhắn của cô, tàn sát bừa bãi từng chỗ một bên trong cổ họng cô, sức lực quá lớn, thiếu chút nữa muốn đem luôn cái lưỡi thom tho của cô mà nuốt vào. “Um!-----um!-----” cô liều mạng đánh vào lưng của Crato, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị nghẹn đến đỏ bừng. Cuối cùng Crato cũng có lương tâm bỏ qua cái miệng nhỏ của cô, bày tay to vói vào giữa hai chân cô, động tác mạnh mẽ đẩy hai chân thon dài của cô ra, gây thịt cứng rắn chia vào miệng huyết.

Crato đột nhiên dừng lại, bộ ngực của Diệp Huyền kịch liệt phập phồng lên xuống, cô vẫn chưa hoàn hồn lại từ nụ hôn vừa rồi, nhưng hoa tâm ngựa ngáy không ngừng nhắc nhở cô, “Em muốn...” Cô nắm tay Crato, kiều mị rên rỉ giọng nói mềm mại dường như sắp chảy ra nước, “Mau tiến vào... Em muốn anh tiến vào a.”

Trong nháy mắt, trong lòng hắn âm âm bạo phát cảm giác muốn bạo ngược khiến Crato thiếu chút nữa phát cuồng. Hắn chưa bao giờ có cảm giác kịch liệt nào như hiện giờ, muốn xông vào, muốn xô xuyến thật sâu vào người Diệp Huyền, khiến cho cô phải thét chói tai.

Và hắn đã làm vậy.

“Á!” đột nhiên tiến quân thần tốc khiến Diệp Huyền nhanh chóng đã đến cao trào, gây thịt của người đàn ông vừa lớn lại vừa cứng, đỉnh mở hoa môi, mở ra tầng tầng lớp lớp mị thịt, một mạch chọc tới nơi sâu nhất của tiểu huyết. Trong sự hoảng hốt cô nghĩ mình đã sinh ra ảo giác, hành lang mềm mại bị chống đỡ tràn đầy, gây thịt tỏa ra hơi nóng cơ hồ muốn hòa tan với mị thịt, dâm dịch dưới sự kích thích không ngừng kịch liệt tuôn ra, hoa huyết càng ngày càng ẩm ướt, nhưng cũng co rút ngày càng chặt hơn.

Cảm giác lần này so với tối hôm qua không giống nhau, đều là bị ấn, nhưng tối hôm qua là vui sướng bị động. Crato có thể cảm giác được tiểu huyết của cô gái đang mở ra nút lấy cây gậy của hắn, mà hắn lại có thể tùy ý giãy vò cô, lúc nhẹ lúc nặng, khi thì nhanh khi thì chậm, hắn dùng gây thịt đem tiểu huyết mở rộng khiến cô khóc lên.

Hắn không kìm được mà bật ra một tiếng hừ nhẹ từ trong cổ họng, được hoa huyết bao bọc bên trong khiến gây thịt lại phồng lớn hơn, Crato mạnh bạo cắn lấy cần cổ của Diệp Huyền. Thật mất thể diện, một Tướng quân cao ngạo lại lần đầu tiên sinh ra ý niệm muốn vùi đầu xuống đất, mà hắn lại sáng khoái đến độ thiếu chút nữa đã bắn ra, dù chỉ là cắn vào cổ Diệp Huyền, nghĩ vậy hắn cố nén lại tiếng thở dốc trong cổ họng.

Chết tiết! Chết tiết! Người đàn ông gần như thất thố mà bật ra tiếng chửi thề trước cô gái dưới thân, tiểu huyết của cô thật ẩm ướt, thật mềm mại, lại như thể mà nút vào, gây thịt dễ dàng dính đến nơi sâu nhất, mỗi một lần rút ra thì vách thịt bên trong lại lưu luyến không rời mà bao bọc chặt chẽ lấy thân gậy, khi cắm đi vào thì cơ thể thơm mát của cô sẽ không kìm được mà run rẩy, dâm dịch như mưa xì xì vậy ra, đung đưa cao thấp khiến nàng rên rỉ yêu kiều, dục hòa trong mắt của Crato bùng lên dữ dội.

“Ừ, ư... Thật nhanh a... Quá nhanh, Tướng quân... Á, ư a...” Hai tay Diệp Huyền ôm chặt cổ của Crato, bởi vì trước sau bị dâm kịch liệt, cái miệng nhỏ phát ra tiếng rên nhỏ đứt quãng. Crato dùng tay nâng cái mông tròn trịa của cô lên, đem mặt vùi giữa hai bầu ngực của cô mà liên tục liếm mát. Diệp Huyền chưa từng nghĩ tới người đàn ông này cũng có lúc làm ra hành động kịch liệt như vậy, lưỡi của hắn phớt qua bầu ngực cứng rắn, rồi lần lượt ngậm lấy hai bên đầu vú vừa cắn vừa mát, giống như nếu không đem đầu vú mát đến rách da thì sẽ không bỏ qua.

Diệp Huyền thực sự là không chịu nổi, chỉ có thể ra sức kẹp chặt hoa kính, muốn đem Crato hút đến phải bắn ra. Crato hưng hăng vồ vào cái mông nhỏ của Diệp Huyền một phát, hân ngẩng đầu, trong lúc hoảng hốt Diệp Huyền nghĩ mình đã thấy được ánh mắt giống như một con thú, đôi mắt nâu xinh đẹp vừa phát sáng lại lạnh lùng. Người đàn ông nhếch môi, âm thanh gọi cảm lướt qua bên tai Diệp Huyền nói nhỏ khiến cô run rẩy: “Tôi đã nói rồi, cô sẽ phải trả giá rất lớn.” Hắn thậm chí còn gọi tên của Diệp Huyền, “Diệp... Huyền.”

Cái giá phải trả là gì? Bộ não đần độn của Diệp Huyền còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận. Rất nhanh, cô đã hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 10

Trên hành tinh Dopulo không có vệ tinh, trong đêm khuya yên tĩnh, chỉ có mấy ngôi sao sáng lấp lóe nổi bật trên màn đêm đen như nhung. Trong bóng tối ánh sáng phát ra từ ngọn đèn trông cực kì chói mắt, hai bóng người in dài trên mặt đất, chỉ nhìn thấy người đàn ông đang ôm lấy thắt lưng của người phụ nữ, cặp mông không ngừng di chuyển tới lui, lôi kéo người phụ nữ phía trước cũng lắc lư theo, hai bầu ngực run rẩy rung động, khiến người ta nhìn vào mà hoa cả mắt.

Tiếng rên rỉ của người phụ nữ dường như xé tan màn đêm, giọng nói êm ái, quyến rũ, thanh âm như tổ như khóc, dường như rất thống khổ, nhưng lại có mấy phần nũng nịu, yếu đuối cùng sung sướng. Nếu có người ở gần đây, chắc chắn có thể nghe được những câu nói khiến người ta huyết mạch phun trào, phần nhiều là giọng nữ mềm mại đang ní non --- “A, đừng mà, đừng dính nơi đó...” “Sắp tới, sắp tới rồi...” “Quá sâu, sắp bị anh đâm nát rồi... Xin anh tha cho em... Tiểu huyết cũng sắp bị anh đâm nát rồi...” Mà người đàn ông dường như đang cố gắng kiềm nén tiếng rên rỉ nơi cổ họng, chỉ có tiếng thở dốc ồ ồ như dã thú, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng bốp bốp, trên bờ mông người phụ nữ lại xuất hiện thêm mất dấu tay, “kẹp chặt, cô không phải là muốn bị người ta đâm nát sao?... Đừng thế, ưm... kẹp chặt thêm chút nữa!”

Bờ mông trắng nõn lại bị hắn tát mạnh một cái bốp, Diệp Huyền nức nở dùng hai tay ôm lấy thân cây, thuận theo lời của Crato nhếch mông cao hơn. Cô không biết mình đã bị hắn làm bao lâu, cảm giác động tình trong cơ thể đã sớm biến mất, nhưng Crato lại giống như không biết mệt mỏi, dùng gây thịt cứng rắn, nóng bỏng của hắn đâm vào trong cơ thể của cô, mỗi cú thúc của hắn càng ngày càng sâu, càng ngày càng mạnh. Nơi hai người kết hợp cả dâm thủy lẫn tinh dịch không ngừng trào ra khiến hạ thân hai người ướt nhẹp, hơi thở dâm mĩ tản mát ra bốn phía. Mỗi khi Diệp Huyền cảm thấy cơ thể mình đã bị hắn ép cạn, không chảy ra được thêm một chút dâm thủy nào, thì cô lại bị gây thịt dính đầy dâm thủy của hắn ép cho chảy ra, dâm thủy chảy dọc theo bắp đùi hai người, tí tách rơi xuống khiến trên mặt đất nơi hai người đứng cũng ướt đầm một mảng lớn.

“Đủ rồi, thật sự đủ lắm rồi...” Lại run rẩy đạt tới cao trào, Diệp Huyền cuối cùng cũng nhìn không được mà khóc lên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô, Diệp Huyền cố gắng đẩy khuôn mặt Crato đang tiến lại gần muốn hôn lên mặt cô, trong giọng nói tràn ngập ủy khuất, “Đầu phải chỉ có một lần... Ô ô ô, em chịu không nổi...”

Cô thật sự không hiểu được, Crato lúc trước luôn tỏ vẻ nghiêm túc, cứng nhắc, lại vừa mới khai trai, sao có thể so với người bị kích dục là cô còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần. Làm liên tục không ngừng đã sớm khiến hai chân cô bần rùn đứng cũng không vững, trong hoa kính là một mảng lầy lội, nóng bỏng giống như có một ngọn lửa đang nướng cháy hạ thân của cô. Nếu Crato không dùng tay bóp chặt mông của cô, Diệp Huyền đoán chắc là sẽ ngồi phịch xuống đất.

Crato cười lạnh một tiếng: "Đó là cô nói." Ý của hắn chính là, hắn không hề nói là chỉ làm một lần. Trong khoảnh khắc này hắn thật sự muốn đem người phụ nữ đáng giận này giết chết dưới thân hắn, như vậy sẽ không còn người nào có thể khiến hắn thất thố như bây giờ nữa.

Hắn nói thêm gì nữa, mạnh mẽ ép Diệp Huyền quay đầu, cuốn lấy cái lưỡi của cô mà cắn nát. Một chân của Diệp Huyền thì đứng thẳng, chân còn lại thì bị Crato banh rộng ra gác lên đùi tay hắn. Cái miệng nhỏ giữa hai chân cô thì cũng bị banh rộng. Crato cúi đầu, hai mắt đỏ lên nhìn dương vật to lớn của mình mạnh mẽ ra ra vào vào giữa cái miệng nhỏ hồng hồng nộn nộn của cô, mỗi lần hắn rút ra trên dương vật của hắn đều bị dâm thủy của cô thấm ướt đầm. Hai phiến hoa môi nhỏ nhỏ bị chà đạp đến nổi sưng đỏ lên, rất đáng thương. Hình ảnh trước mắt vừa chặt vật vừa dâm mĩ khiến hắn càng thêm hưng phấn, nhưng hắn biết mình không thể cứ tiếp tục phóng túng như vậy, thô bạo dâm chọc thêm mấy trăm lần, Diệp Huyền bị hắn đâm đến mức khóc nức nở mà đạt tới cao trào, Crato cuối cùng cũng đem tinh dịch nóng bỏng của mình bắn thẳng vào trong cơ thể của cô.

#

"Ừm..." Cô mơ màng ní non một tiếng, cả cơ thể đều đau nhức giống như bị thứ gì đó nghiền qua, Diệp Huyền chậm rãi ngồi dậy. Mọi thứ đều giống hệt ngày hôm qua, cô tỉnh dậy từ trong dư vị của tình ái kịch liệt, trong đầu là một mớ hỗn độn, ánh mắt mê man nhìn về phía người đàn ông trước mặt.

Cô thì cả thể xác lẫn tinh thần đều uể oải, còn hắn thì ngược lại, rõ ràng người dùng sức lực nhiều là hắn, nhưng Crato lại có vẻ tinh thần vô cùng sáng khoái. Hắn ngồi bên cạnh đồng lửa, đang xử lý đồng thực vật mà hai người tìm được, cố làm cho hương vị của chúng không quá mức khó nuốt, dù cho hoàn cảnh có đơn sơ đến mức nào đi chăng nữa thì động tác của hắn vẫn tao nhã như trước. Giống như trước mặt hắn không phải là một đồng thực vật hỗn độn mà là một bàn dài tràn ngập thức ăn tinh xảo. Mà thái độ của hắn cũng cực kì bình thản giống như người đã làm ra những hành vi không khác gì cầm thú tối hôm qua không phải là hắn.

Có lẽ là do bầu không khí bây giờ quá mức kì quái nên sau một lúc mơ màng, ngẩng ngốc nhìn hắn thì Diệp Huyền bất ngờ thốt ra một câu: "Cho nên, quan hệ giữa chúng ta bây giờ là "bạn giường" sao?"

"Phụt!" Crato đang uống nước, nghe thấy câu đó liền sặc một ngụm nước, rồi chặt vật ho khan một hồi.

Diệp Huyền kinh ngạc tròn tròn mắt, vẻ mặt khó tin: "Anh, anh cũng sẽ bị sặc nước á?!"

Crato khó khăn lắm mới ngừng ho khan được, cho dù hắn cố gắng muốn làm ra vẻ không sao, nhưng khuôn mặt đen thui của hắn muốn giả bộ cũng không giả bộ nổi. Hắn không thể hiểu nổi, trong đầu người phụ nữ này hắn là người như thế nào? giả hoạt, âm hiểm, lãnh khốc vô tình, còn con mẹ nó lúc làm tình mà vẫn lạnh như băng, uống nước mà không bao giờ bị sặc thì đúng là người máy! Trong lúc tức giận Crato vẫn không nhận ra rằng đây là lần đầu tiên trong đời, hắn có những suy nghĩ không lịch sự - càng tức giận hắn càng thấy hỗn loạn mà khiến hắn cảm thấy thất bại nhất là cảm giác vô lực. Nhưng Crato lại khó hiểu hắn thế nhưng tuyệt đối không muốn quát nạt Diệp Huyền, cho dù người phụ nữ này nói những câu ngu xuẩn, làm những ngu xuẩn, hắn cũng không muốn phát cáu với cô.

Cuối cùng, hắn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta cũng có khí quan, vì cái gì mà cô cho rằng ta sẽ không bao giờ bị sặc?"

"Ách..." Diệp Huyền nghẹn lời, tuy Crato vẫn bày ra vẻ mặt người sống chó lại gần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa to tiếng với cô câu nào, mà Diệp Huyền cũng không cảm thấy bất an như lúc trước. Dù sao hai người cũng không chỉ phát sinh quan hệ nam nữ chỉ một lần, hơn nữa Diệp Huyền có cảm giác, Crato tướng quân thoát nhìn cao lãnh, ngạo mạn, nhưng có lẽ hắn cũng không giống như những gì cô tưởng tượng lúc trước. Ít nhất là cho dù cô làm hắn mất mặt mấy lần nhưng Crato cũng không nghĩ đến việc trừng phạt cô.

Có lẽ không ai biết được rằng, Diệp Huyền thật ra là một người không an phận. Giống như lúc thần chí cô không tỉnh táo, đã thể hiện ra trước mặt Crato như vậy. Cô nhạy cảm phát hiện Crato sẽ không so đo với cô, ý niệm tà ác lại bắt đầu rục rịch nổi dậy trong lòng cô, bắt đầu muốn đi trêu chọc người đàn ông kia - không chỉ là trong chuyện làm tình, chò dù khiến hắn thất thố bị sặc trước mặt mình một lần nữa, không phải điều này cũng rất thú vị sao.

Không đợi cô thực thi kế hoạch của mình, ăn xong bữa sáng, Crato thả khăn tay xuống, ngữ khí lãnh đạm: "Nghỉ ngơi tốt, cô quay về trạm Nancy đi."

"Vì sao?!" Diệp Huyền khó hiểu.

Crato liếc mắt nhìn cô một cái, dường như cảm thấy vấn đề cô hỏi thật quá buồn cười: "Nơi này đâu đâu cũng là cây Dahlia, cô ngại số lần mình "động dục" vẫn chưa đủ nhiều hay sao?"

Đúng là đồ bụng dạ hẹp hòi, Diệp Huyền giả vờ không quan tâm đến ý mỉa mai trong lời nói của Crato, cô kiên định lắc đầu: "Không thể, tôi là sĩ quan phụ tá của ngài, đi theo bên cạnh ngài là chức trách cũng là nghĩa vụ của tôi." Sở dĩ cô nói vậy, cũng không phải là vì muốn cùng Crato tiếp tục phát sinh quan hệ gì nữa. Cô cũng không bị thương gì, nếu cứ như vậy mà đề cập trên của mình lại nơi nguy hiểm tứ phía như thế này, mà bản thân lại trốn trong trạm Nancy, đối với một người quân nhân mà nói, đây là vấn đề thất trách nghiêm trọng. Diệp Huyền không thể chấp nhận được việc này.

"Cô cảm thấy" Crato nheo mắt lại, dùng đôi mắt màu nâu lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, "Cô đi theo ta thì có tác dụng gì? Ngoại trừ việc gây thêm phiền toái cho ta."

"Ách..." Diệp Huyền lại một lần nữa bị nghẹn lời, cô nghĩ nghĩ, rồi chớp chớp mắt, "Có lẽ, tôi có thể kể chuyện cười cho anh?"

"..." Sau một hồi trầm mặc, Crato hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn bỏ đôi đầu người phụ nữ này ra để nhìn xem, lạnh giọng nói, "Cô có thể ở lại." Không đợi Diệp Huyền kịp vui mừng, hắn ngay lập tức bổ sung thêm một câu, "Cô cầm miệng ngay lập tức, ngay lập tức, không được nói nữa thêm một câu nào nữa."

Chương 114: Phương Tây. Đầy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 11

"Cho nên... Thật ra anh rất muốn nghe em kể chuyện cười đúng không?"

Diệp Huyền nghiêng đầu, đưa mặt tiến lại gần tầm mắt của Crato. Lúc này đang là hoàng hôn, mặt trời chậm rãi lặn xuống, ánh tà dương xuyên qua tán cây chiếu trên mặt đất tạo nên những vệt nắng vàng cam ấm áp, đôi mắt Diệp Huyền càng thêm sáng ngời. Bên môi là nụ cười duyên, lông mi dài nhẹ nhàng chớp, giống như cánh bướm khẽ vỗ. Cô cách Crato rất gần, hần người thấy mùi hương ngọt ngào trên cơ thể mềm mại của cô. Cái miệng nhỏ nhắn khi đóng khi mở, lúc cô nói chuyện, đầu lưỡi phấn nộn thường đưa ra, dường như có một chú mèo nhỏ nghịch ngợm dùng móng vuốt gãi lòng vào hần, khiến hần nhin không được muốn cuốn lấy cái lưỡi của cô mà cắn nó.

Crato đột nhiên quay mặt, dời tầm mắt khỏi khuôn mặt Diệp Huyền: "Cô đã nói phải thực hiện chức trách của mình" hần lãnh đạm nói, tận lực cố gắng quên đi những hình ảnh dâm mã, hương diễm vừa mới xuất hiện trong đầu, cũng tận lực bày ra bộ dáng xa cách ngăn dậm, "Ta hy vọng cô làm đúng như những gì mình nói chứ đừng đứng đây mà nói hươu nói vượn nữa."

Đáng tiếc Diệp Huyền lúc này lại không sợ Crato chút nào, cô nghiêng mặt sang bên kia, thậm chí cách Crato càng gần hơn nữa, "Nhưng bây giờ là buổi tối", cô đưa tay chỉ về phía mặt trời đang lặn dần xuống phía chân trời, "Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, em có quyền quyết định mình có thể làm cái gì."

"Trung úy, là quân nhân thì không có thời gian nghỉ ngơi." Crato phát hiện, bất kể bản thân có né tránh như thế nào thì cũng không thể khiến người phụ nữ này cách xa mình một chút. Hần đành phải đứng lên, mà chính hần cũng không ý thức được bản thân đang dung túng cho hành vi của cô, "Nếu cô không biết sắp xếp thời gian như thế nào, cô có thể im lặng hoặc là đi ngủ."

"Không." Diệp Huyền cười tủm tỉm, thừa cơ lúc Crato đang mất chú ý túm lấy vạt áo của hần, rồi thuận thế đứng lên, chỉ trong nháy mắt, bàn tay nhỏ bé liền kéo xệch cổ áo của hần ra, bắt đầu chui vào trong áo hần. "So với đi ngủ, em càng thích cùng anh làm một ít hoạt động não nhiệt hơn." Cái lưỡi thom tho kia vẫn dụ dỗ Crato phạm tội đang liếm lên vành tai hần, giọng nói của Diệp Huyền dịu dàng, yếu đuối, "Ví dụ như... Cùng làm tình với ngài đây tướng quân."

..... Rất nhanh, trong rừng cây liền vang lên tiếng phụ nữ rên rỉ cùng với tiếng đàn ông thờ dộc. Lại một lần nữa đem sĩ quan phụ tá của mình đặt dưới thân, dùng gây thịt thảo cô lần sau so với lần trước càng mạnh hơn, sâu hơn, Crato tướng quân bị khoái cảm đánh sâu vào não, nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn một câu - Chết tiệt! Lại bị người phụ nữ này nắm mũi dắt đi!

#

Tục ngữ nói có một thì sẽ có hai, có hai thì sẽ có ba, đợi đến khi bị người phụ nữ kia câu dẫn lần thứ năm, Crato cuối cùng cũng bạo phát.

Diệp Huyền dường như coi việc dụ Crato trở thành nhiệm vụ hằng ngày, làm không biết mệt, đa dạng chồng chất. Lúc đầu thì còn đợi đến buổi tối, đến sau này thì hai người bọn họ bắt đầu phóng túng làm tình ngay cả vào ban ngày. Trên 4 triệu km² mặt đất của hành tinh này chỉ có hai người bọn họ, bọn họ có thể lớn tiếng rên rỉ, không cần cố kỵ mà hét chói tai, bất kể thời gian bất kể địa điểm, dùng đủ loại tư thế mà đòi hỏi trên cơ thể đối phương.

Diệp Huyền gần như chìm đắm vào cuộc sống phóng túng này, có lúc cô nghĩ, hai người không trở về lại hệ Mặt Trời, cứ như vậy ở cùng với Crato trên hành tinh này, như thế.... không phải là một chuyện rất hạnh phúc sao? Nhưng cô không biết Crato nghĩ như thế nào, mà cô cũng không dám mở lời.

Trong lúc làm tình, Diệp Huyền bị Crato ép buộc phải nói những lời dâm tục, xấu xa. Một người đàn ông ngạo mạn kéo xuống lớp mặt nạ tao nhã, Diệp Huyền nghĩ mãi cũng không ra, người này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn nhận được nền giáo dục của quý tộc, lại học từ chỗ nào được những lời nói khó nghe đến như vậy. Đến cuối cùng, hai người cũng chưa bao giờ nhắc đến chuyện đó chính là mối quan hệ giữa hai người bây giờ là mối quan hệ gì.

Diệp Huyền nghĩ, nếu cô hỏi, thì chỉ sợ đoạn quan hệ này sẽ đi đến điểm cuối. Nếu như vậy thì cô tình nguyện không truy cứu đến cùng, cô cố gắng dùng ngữ khí thoải mái để trấn an lòng mình, ít nhất, cô đã ngủ với người đàn ông mình thầm mến năm lần, một người đàn ông chất lượng tốt như vậy, cô đã có lỗi lầm rồi.

Mà Crato cũng giống như Diệp Huyền, trong hoàn cảnh đặc biệt này hai người dường như đang sống trong thế giới riêng của mình, giải phóng hoàn toàn bản tính. Nhưng Diệp Huyền đã nhìn không thấu bản tính của Crato, bình thường thì hần luôn lạnh như băng, nhưng khi làm tình thì lại cực kì điên cuồng thao Diệp Huyền, mặc kệ Diệp Huyền cầu xin tha thứ như thế nào, hần không tháo đến mức cô phun triều thì tuyệt đối không dừng lại. Nhưng nếu nói hần máu lạnh vô tình, thì dường như hần lại luôn dung túng Diệp Huyền. Càng đến gần Crato, Diệp Huyền lại càng cảm thấy hần sâu không lường được. Mà hần càng thần bí như vậy lại càng khiến Diệp Huyền say mê hần.

Nhưng Diệp Huyền không biết, Crato biểu hiện trái ngược như thế là bởi vì chính hần cũng không hiểu nổi suy nghĩ của chính mình. Hần không phải là một người túng dục, là người đứng ở vị trí cao, bị người khác lợi dụng sắc đẹp để mê hoặc cũng không ít lần. Nhưng lần này, khi đối mặt với Diệp Huyền, sự tự chủ, sự lãnh đạm, lý trí của hần, tất cả đều sụp đổ. Thậm chí chỉ cần nhìn cô vô thức liếm môi cũng khiến hần không khống chế được mà muốn hôn cô.

Có lẽ bọn họ đang ở trong hoàn cảnh quá mức đặc biệt, Crato tự nói với mình, rời xa xã hội văn minh, chỉ số thông minh sẽ giảm đi một ít. Hắn cảm thấy bản thân không cần phải nghĩ quá nhiều, chẳng phải là cái người phụ nữ không tim không phổi kia đã nói sao? Hai người họ là quan hệ "bạn giường", nếu cô cảm thấy như vậy cũng không sao cả, thì hắn cần gì phải đắn đo.

Nhưng sau khi quyết định nghĩ như vậy, trong lòng Crato lại giống như đang nhen một cục lửa. Hắn cảm thấy rất tức giận, nhưng không biết mình giận điều gì. Không thể đem lửa giận không rõ ngọn nguồn này biểu lộ ra ngoài, Crato chỉ có thể dúc sức dũa vào người phụ nữ kia. Hắn dường như trút hết toàn bộ sự hạ lưu cả đời của mình lên người Diệp Huyền, dùng hết tất cả những loại phương pháp vô liêm sỉ, với mục đích duy nhất đó là muốn làm cô nằm dưới thân hắn mà khóc lóc cầu xin tha thứ.

Lúc này, Diệp Huyền đang bị Crato dùng dây thừng trói chặt hai cổ tay treo trên một nhánh cây. Diệp Huyền chỉ có thể cố gắng duỗi thẳng người, kiễng chân, để cơ thể không bị lắc lư giữa không trung. Mà trước đó, cô đã bị Crato đùa bỡn đến mức hai chân bủn rủn, đâm thúi chảy ròng ròng. Trong lúc hai người làm tình Diệp Huyền cũng thật sự hiểu rõ được chỉ số thông minh siêu cao của điều chỉnh giả, chỉ mới hơn mười ngày, mà Crato vốn dĩ ngay cả một bộ phim tình dục cũng chưa xem, lúc này chỉ cần dùng một ngón tay đã khiến Diệp Huyền cao trào.

Ba một tiếng, người đàn ông chậm rãi đem ngón tay rút ra từ trong hoa huyết của Diệp Huyền, hắn đưa ngón tay ra trước mặt tinh tế ngắm nghía, trên ngón trở thon dài, khớp xương rõ ràng của hắn, dính đầy đâm thúi đang chảy dọc xuống, khiến cả bàn tay của hắn đều ướt đầm. "Khó chịu sao?" Crato vừa thấp giọng hỏi, vừa đưa ngón trở vào miệng, chậm rãi nhắm nháp mỹ vị trên đó, hình ảnh này đúng là vừa tao nhã vừa dâm dục khiến người ta phải điên cuồng.

Cho dù đây không phải là lần đầu tiên thì hình ảnh này cũng khiến Diệp Huyền cảm thấy cực kì thẹn thùng, trong tiểu huyết lại tê tê, ngứa ngứa, cô nhìn không được mà "um" một tiếng: "Um, khó chịu... Thật là ngứa..." Cô tay bị trói chặt, cô chỉ có thể dùng một chân để ổn định cơ thể, cố gắng nâng lên chân kia để cọ xát nơi háng của Crato, "Em muốn... Xin anh, tướng quân... Em thật sự rất muốn..."

"Muốn cái gì?" Crato cũng không đẩy Diệp Huyền ra, tùy ý để bàn chân của cô cọ xát nơi háng mình. Trên mặt hắn hoàn toàn không có biểu hiện gì khác thường, đôi mắt màu nâu cũng bình tĩnh như thường. Nhưng Diệp Huyền biết, hắn là đang cố ý. Đại gia hóa dưới chân cô vừa cứng lại vừa nóng, mà mắt chảy ra tiền tinh khiến cả đũng quần của hắn cũng ướt đầm, không biết Crato đã cứng rắn bao lâu. Nhưng biểu hiện của hắn vẫn cực kì lạnh lùng, hắn đang muốn chậm rãi tra tấn Diệp Huyền khiến cô phải van xin hắn.

Thật đúng là một người đàn ông xấu xa... Nhưng Diệp Huyền nghĩ, cô lại thích hắn như thế này. Thân thể của cô vốn miễn cảm, đứng trước mặt Crato liền biến thành yêu nữ dâm đãng, phóng túng. Cô nũng nịu thờ dõc, cố gắng gập chân để kéo cái thứ cứng rắn, nóng bỏng đó của người đàn ông cách mình gần hơn một chút: "Muốn dương vật của tướng quân, muốn tướng quân thao em,... A, giết chết em,... dùng dương vật của anh giết chết em..."

Fuck!! Crato tức giận chửi bậy một tiếng ở trong lòng, cũng không cố nhìn xuống dục vọng, tách hai chân của người phụ nữ dâm đãng này ra, ưỡn thẳng thắt lưng, đem gậy thịt chọc thẳng vào. Ngay lập tức khiến Diệp Huyền phải dâm đãng kêu lên: "Tướng quân, quá sâu rồi... Gậy thịt... quá lớn, A, tiểu huyết ăn không vô... Không cần, không cần..." Cô bị treo giữa không trung, hai chân gắt gao quấn lên thắt lưng của Crato, thứ duy nhất để chống đỡ cả cơ thể của cô lúc này chỉ có cái gậy thịt cứng rắn trong tiểu huyết. Dưới những cú va chạm mạnh mẽ của Crato, cơ thể Diệp Huyền giống như chiếc lá rụng đưa trong gió, đâm thúi liên tục chảy dọc xuống, âm thanh pác pác cũng phát ra không ngừng.

"Sướng không? Ta thao cô có sướng không?" Người đàn ông nắm lấy cằm Diệp Huyền, đầu lưỡi ướt át liếm lên gò má ửng hồng của cô. Hắn nắm chặt lấy phần eo thon thả của Diệp Huyền, dưới háng cũng thô bạo va chạm trong tiểu huyết gần như muốn xuyên thủng nó, ép buộc Diệp Huyền hòa theo tiết tấu của hắn mà nhấp nhô lên xuống.

Diệp Huyền bị hắn làm đến nổi ý loạn tình mê, nước bọt không kịp nuốt xuống chảy dọc theo khóe miệng, cái miệng nhỏ nhắn vô thức nỉ non đáp lại: "Sướng, thật sướng a,... Em cũng sắp bị tướng quân thao sướng chết mất... A, a,... Quá lớn,... Tướng quân thao em sướng quá..."

Những lời dâm đãng này ngay lập tức khiến Crato điên cuồng, bàn tay hắn đang xoa hân bầu ngực của Diệp Huyền càng thêm dùng sức, dương vật cũng không khách khí mà cắm vào tiểu huyết ướt đầm của cô, hai viên tinh hoàn cũng liên tục đánh lên miệng hoa huyết, phát ra âm thanh ba ba vang dội. Diệp Huyền cúi đầu, nhìn bụng dưới của mình bị người đàn ông này đội lên một khối. "Sắp tới, sắp tới rồi..." Cô yếu ớt nỉ non, quy đầu to lớn lại nghiền qua hoa tâm non mềm, cả người cô run rẩy, thét chói tai một tiếng rồi đạt đến cao trào, "Bắn cho em" Cô thờ dõc cuốn chặt lấy hông Crato, tiếng rên rỉ kiều mị giống như ma âm câu dẫn hồn phách người khác, "Tướng quân, bắn cho em,... Tiểu huyết của em muốn ăn tinh dịch của ngài..."

Crato gầm lên một tiếng trong cổ họng: "Đều bắn cho cô... Ăn hết cho ta, ăn hết toàn bộ, một giọt cũng không được chảy ra!" Hắn hung hăng bóp mông Diệp Huyền, dùng sức chọc đến tận tử cung của cô mấy chục cái, cuối cùng cũng đem toàn bộ tinh dịch của mình đều đút cho cái miệng nhỏ dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 12

"CE ngày 19 tháng 4 năm 619, thời tiết không mưa, có gió nhẹ...."

Trong lúc máy thông tấn khí tượng đang làm việc, Diệp Huyền ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đang treo lơ lửng giữa bầu trời xanh, đây là đã là ngày thứ 28 cô ở cùng với Crato trên hành tinh Dopulo, còn chưa đầy 48 tiếng nữa, hạm đội cứu viện mà Crato an bài sẽ đến đây, đón họ quay về hệ Mặt Trời, chấm dứt đoạn thời gian điên cuồng mà đẹp đẽ này.

Đương nhiên, trong một tháng này, ngoại trừ làm tình, Crato cũng không quên làm chính sự. Hắn dẫn theo Diệp Huyền đi xem xét toàn bộ mười ba trạm nghiên cứu một lượt, tuy những trạm nghiên cứu này đều cách nhau không xa, nhưng hai người họ vẫn phải đi xuyên qua khu rừng, hành trình vẫn rất gian nan, vất vả.

Đi vào càng sâu trung tâm hành tinh Dopulo, cây Dahlia mọc càng dày đặc hơn. Nhưng Diệp Huyền phát hiện, tác dụng thôi tình của Dahlia đã mất đi hiệu lực. Thật ra cô đã sớm cảm thấy kì lạ, những loại cây này đều đã được các nhà khoa học nghiên cứu, và không hề phát hiện ra những tác dụng khác đối với cơ thể con người. Có lẽ chuyện này giống như suy đoán của Crato, mô titanium cách cây Dahlia quá gần nên sinh ra tác dụng hóa học đặc biệt, khiến điều chỉnh giả ở trong này lâu ngày thì bị suy kiệt hô hấp còn người bình thường thì bị động tình.

"Nhưng mà..." tắt máy truyền tin, nhìn Crato thu dọn xong trang bị cất vào túi, kiểm tra xong trạm nghiên cứu cuối cùng này, hai người sẽ quay về tàu Nancy đang neo đậu ở cửa cảng, cô nghi ngờ cau mày, "Trong số các nhà khoa học của lúc đó, cũng có một phần là người bình thường, vì sao bọn họ lại không bị động tình?"

Đối với vấn đề này, không chỉ mình Diệp Huyền cảm thấy khó hiểu, mà ngay cả Crato cũng cảm thấy như vậy. Hắn có thể cam đoan, trong nhóm nghiên cứu bị rút về thì chỉ có điều chỉnh giả xảy ra chuyện, mà người bình thường thì hoàn toàn không có bất kì dấu hiệu bất thường nào, chứ đừng nói đến chuyện bị động tình. Nếu không Crato cũng sẽ không điều nhiệm Diệp Huyền - một người bình thường, trở thành sĩ quan phụ tá của mình, vậy chẳng khác nào tự đào hố lấp mình.

Crato cảm thấy Diệp Huyền có lẽ cũng không đơn giản, nhưng lý lịch của cô không có khả năng bị làm giả - sinh ra ở xóm nghèo, cha mẹ đều mất từ lúc còn nhỏ, sống trong viện mồ côi đến năm mười lăm tuổi, mười sáu tuổi thì đậu vào trường quân đội, mười chín tuổi tổng quân, hai mươi tuổi thăng chức trở thành Trung úy đồng thời trở thành sĩ quan phụ tá của Crato.... Chỉ cần liếc mắt cũng xem hết bản lý lịch này, cuối cùng thì hắn đã bỏ sót cái gì?

"Sau khi trở về hệ Mặt Trời, cô nên đi kiểm tra sức khỏe." Crato đề xuống những nghi ngờ trong lòng, thân nhiên nói.

"Tất nhiên rồi." Diệp Huyền gật đầu, bị thôi tình cũng là một dạng trúng độc, khó có thể đảm bảo là hoàn toàn không có di chứng nào, hơn nữa... Cô suy nghĩ một lát rồi quyết định nói trắng ra, "Anh chắc là đã đi đặt khóa gen đúng không, dù sao thì chúng ta làm nhiều lần như vậy, cũng không có áp dụng bất cứ biện pháp an toàn nào," cô bĩu môi, "Em cũng không muốn trở thành mẹ đơn thân."

Khóa gen mà Diệp Huyền vừa nói là kỹ thuật y học chỉ áp dụng trên người của điều chỉnh giả. Thông qua phương pháp xáo trộn thứ tự các chuỗi mạch trong gen, khiến tinh trùng hoặc trứng trong cơ thể điều chỉnh giả tạm thời mất đi khả năng sinh sản. Muốn khôi phục lại khả năng sinh sản, chỉ cần phẫu thuật loại bỏ đi khóa gen là được.

Gần như tất cả những điều chỉnh giả chưa kết hôn đều đi đặt khóa gen, điều này không phải là do họ không muốn sinh ra đời tiếp theo mà vì bảo vệ hệ gen của mình. Ngày nay việc cải tạo gen đã bị cấm, nếu muốn bước chân vào tầng lớp thượng lưu, thì cách duy nhất đó chính là có quan hệ với một điều chỉnh giả rồi một đứa con là điều chỉnh giả. Nhưng mà cơ hội để một người bình thường có thể thấy được điều chỉnh giả là quá xa vời, chứ chưa đề cập đến nguyên tắc thuần huyết của tầng lớp quý tộc, cho nên người bình thường rất khó để có cơ hội có quan hệ thân mật với điều chỉnh giả.

Phương pháp bình thường là không thể dùng, nên chỉ có thể dùng thủ đoạn trái pháp luật. Theo như Diệp Huyền biết, ở chợ đêm, một quả trứng hoặc một con tinh trùng của điều chỉnh giả đều bị hét với giá trên trời. Nhóm điều chỉnh giả tất nhiên là rất lo lắng, vì muốn hoàn toàn ngấm ngửa tai họa ngầm, thì cách đây mười mấy năm kỹ thuật khóa gen này đã được phát minh. Một khi đã đặt khóa gen, cho dù các quý tộc có phong lưu bên ngoài, cũng không cần lo lắng một ngày nào đó đột nhiên có một người bình thường dắt theo một đứa nhỏ gọi mình là cha là mẹ.

Nói xong câu đó, Diệp Huyền lại không nghe thấy Crato trả lời. Cô thấy là lạ, bèn ngẩng đầu lên, liền phát hiện Crato đang lạnh mặt nhìn chằm chằm mình, đôi mắt màu nâu lạnh như băng. "Àch..." Diệp Huyền giật mình, hắn đang tức giận à? Trong đầu Diệp Huyền lóe lên một cái, Diệp Huyền kinh hoàng tròn tròn mắt, "Chẳng lẽ anh không có đi đặt khóa gen?!"

Xong đời, Diệp Huyền nghĩ, Crato nhất định sẽ không muốn kết hôn với cô, nếu như cô mang thai, chẳng lẽ từ nay về sau con cô sẽ là một đứa trẻ không có cha?! Không phải không phải, các quý tộc sẽ không cho phép đứa trẻ có huyết thống của mình lưu lạc bên ngoài, cho nên Crato sẽ giành quyền nuôi đứa nhỏ với cô?! Trong vòng hai phút, trong đầu Diệp Huyền đã suy diễn đủ loại khả năng phát triển tiếp theo, mà kết cục của cái nào cũng vô cùng bi thảm.

Cô không hề chú ý đến, sắc mặt Crato càng ngày càng đen, có thể nói là đen như mực.

"Vây..." giọng hắn lạnh như băng, "Vì ta không đặt khóa gen cho nên cô cảm thấy khó chịu."

"Tôi tất nhiên là cảm thấy khó chịu." Thái độ của Crato rất lạ lùng khiến Diệp Huyền càng khó chịu hơn, giọng của cô cũng lạnh dần, "Tại sao anh không nói sớm cho tôi biết việc này? Anh biết rõ đoạn quan hệ này là như thế nào, anh biết rõ hai chúng ta không thể có kết quả." Cô cảm thấy trong lòng nghẹn một cục lửa giận, nếu không xảy ra những chuyện vừa qua, có lẽ tâm sự này cô sẽ giấu xuống tận đáy lòng, nhưng nếu mọi chuyện đã phát triển thành như thế này, cô đành phải dứt khoát làm rõ mọi chuyện, "Trong lòng chúng ta đều hiểu rõ." Diệp Huyền nhìn thẳng vào mắt Crato, "Anh là điều chỉnh giả, tôi là người bình thường, đối với cả hai mà nói, tất cả những chuyện đã xảy ra đều chỉ là vui đùa một chút thôi."

"Vui đùa một chút?" Crato nở nụ cười, cái kiểu cười này Diệp Huyền đã từng nhìn thấy một lần, đó là khi mới đáp xuống hành tinh Dopulo, lúc cô cãi nhau với Crato, hắn đã nói: "Đừng vậy, chỉ là vui đùa một chút." Crato lặp lại câu nói của Diệp Huyền một lần nữa, ngữ điệu vẫn bình tĩnh, dường như chỉ đơn thuần lặp lại mà thôi, nhưng nhìn vào đôi mắt của hắn, thì ai cũng hiểu được hắn đang rất tức giận và gần như là sắp bùng nổ.

Nhưng Diệp Huyền lại cố tình không sợ chết, cô cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy, anh có dám là không phải như vậy không?"

Cô bỗng cảm thấy bản thân rất ngu xuẩn, có cái gì mà phải tức giận đâu, như cô đã nói vậy, Crato là điều chỉnh giả, cô là người bình thường, trong lòng cả hai đều biết rõ, đoạn quan hệ này không hề có kết quả. Trước kia chưa đâm thủng tầng cửa sổ này, cộn họ có thể sống yên ổn với nhau, nhưng không nói thì không có nghĩa là khoảng cách giữa hai người không tồn tại. Nguyên nhân khiến cô cảm thấy tức giận có lẽ là vì, tôi cảm thấy không sao cả, thì anh có tư cách gì mà tức giận.

"Tốt lắm." Crato cười lạnh, hần bước đến trước mặt Diệp Huyền, đôi mắt màu nâu sẫm bén, lạnh lẽo giống như một con báo săn, khiến Diệp Huyền đứng sững ở đó.

"Tốt lắm." Crato lại tiến đến gần hơn lúc này khoảng cách giữa hần với Diệp Huyền chỉ còn có nửa mét, Diệp Huyền cảm nhận được hô hấp của hần, từng nhịp thở rõ ràng, tràn ngập nguy hiểm.

Hần đột nhiên vươn tay, bóp chặt lấy cổ Diệp Huyền.

"Cô có biết," Crato lãnh đạm kéo khoe miệng, "Ta có thể dễ dàng bóp nát cái cổ của cô."

"Anh đang uy hiếp tôi?" Diệp Huyền cười khinh miệt, bàn tay to gần như bao trọn của cô, Crato không dùng lực, nhưng chỉ cần hần động tay một cái, đúng như lời hần nói, nếu hần muốn mạng của Diệp Huyền, thì việc này đối với hần là quá đơn giản. "Vậy anh có thể thử một lần." Cô ác ý khiêu khích hần.

Thật ra trong lòng Diệp Huyền biết rõ, cô không phải là không sợ hãi chút nào. Cô không dám chắc chắc dưới con thịnh nộ Crato có thể nổi điên mà giết cô hay không. Nhưng Diệp Huyền vẫn muốn chọc giận Crato, giống như lúc cô câu dẫn Crato, hay là trong lúc làm tình lại cố tình nói những câu đâm đàng để kích thích hần. Cô muốn nhìn xem cái người luôn lạnh lùng này phải thất thố, nhìn hần vì mình mà cao trào, vì mình mà tức giận, thậm chí là vì mình mà phát cuồng.

Crato không nói gì, hồi lâu sau, hần buông lỏng tay. Diệp Huyền ho khan một hồi, dây thần kinh đang căng như dây đàn cũng thả lỏng xuống, trong nháy mắt vừa rồi, cô thật sự nghĩ rằng mình chết chắc rồi. Sau đó, cô chợt cảm thấy dưới hạ thân lạnh lẽo. Crato kéo tuột cả váy lẫn quần lót của cô xuống, bóp lấy hông cô, động tác thô lỗ xoay ngược người cô lại, áp chặt lên thân cây.

"Ta tất nhiên là muốn thử một lần." giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông vang lên ngay bên tai cô, Diệp Huyền cảm thấy một cây gậy to lớn, cứng rắn đang chia nơi miệng huyết. Crato gần từng chữ một, giống như là muốn đem lãnh ý trong lời nói của hần cắm vào trong lòng Diệp Huyền, "Thử một lần giết chết cô, cái người phụ nữ dám đả đàng này." Nói xong, gậy thịt của hần liền tuấn quân thân tốc, một hơi đỉnh thẳng vào tiểu huyết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Phương Tây. Đẩy Ngã Đế Quốc Thiếu Tướng 13

"Anh là điều chỉnh giả, tôi là người bình thường, đối với cả hai người chúng ta mà nói, đây chỉ là vui đùa một chút mà thôi."

Nghe người phụ nữ đó nói ra những lời này, Crato nghĩ, cho đến tận bây giờ, hần chưa bao giờ cảm thấy tức giận đến như thế. Tốt lắm, tốt lắm, hần lặp lại một lần lại một lần, không một ai dám nói như vậy với hần cả, người phụ nữ này là người thứ nhất, cũng là người duy nhất!

Điều khiến cho Crato càng cảm thấy tức giận hơn không phải là thái độ khiêu khích của Diệp Huyền, mà là khi nghe cô vũ nhục mình như vậy mà hần vẫn không hề sinh ra ý niệm nổi giận với cô. Một khắc kia khi đưa tay bóp cổ Diệp Huyền, Crato đột nhiên nghĩ rằng hay là cứ bóp chết người phụ nữ phiền phức này đi. Nhưng chỉ một khoảng khắc xúc động này thôi lại khiến hần cảm thấy hoảng loạn.

Crato phát hiện mình không xuống tay được. Không nỡ tổn thương cô, mắng cô thậm chí chỉ là nói những lời nói nặng với cô.

Tức giận, nghi ngờ, cùng kinh ngạc khiến đầu óc Crato hoàn toàn hỗn loạn, hần không biết mình đang làm cái gì. Rõ ràng đã đi đặt khóa gen, mà xui quý khiến như thế nào lại đi lừa gạt Diệp Huyền. Rõ ràng cả hai người họ đều đang tức giận, biện pháp tốt nhất là tách ra, để cả hai bình tĩnh, tỉnh táo lại. Hần biết rõ là nên như vậy... Hơn nữa những lời người phụ nữ ấy nói đều đúng - cô là người bình thường, hần là điều chỉnh giả, không phải xuất phát từ thành kiến nhưng suốt 27 năm qua hần chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ cưới một người bình thường. Điều này không phải là điều hiển nhiên sao? Một quý tộc thuần huyết, sẽ vĩnh viễn tuân thủ quy tắc của gia để bảo vệ sự vinh quý của huyết thống. Crato từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ trở thành kẻ phản đồ - đây cũng là nguyên nhân khiến hần tức giận.

Cũng bởi vì thế nên hần hoang mang, hơn nữa hần còn lựa chọn trốn tránh.

Hần lựa chọn đem tất cả những bất an đều phát tiết chuyện tình dục, Diệp Huyền bị hần cường ngạnh áp chặt lên thân cây, hạ thân lơ lửng dưới ánh mặt trời. Crato véo một cái lên mông cô, động tác thô bạo tách hai phần mông thịt mượt mà đó, lộ ra đóa hoa nhỏ nhắn nộn giữa hai chân. Dưới tầm mắt của người đàn ông, hai phần hoa môi đang khép kín vô thức co rúm lại, từ giữa khe hở chậm rãi chảy ra chút dịch thủy, Crato chỉ cần nhìn chăm chú vào

nơi đó thôi cũng đủ để khiến Diệp Huyền ướt đầm

"Quả nhiên là người phụ nữ dâm dăng." Diệp Huyền cảm giác được cơ thể cứng rắn, nóng rực như lửa của hắn dán lên lưng mình, Crato cắn lên lỗ tai cô, vừa dùng đầu lưỡi đùa giỡn vành tai cô, vừa khàn giọng nói. Tay của hắn cũng không nhàn rỗi, vuốt dọc theo mặt trong của bắp đùi từ dưới lên trên, tách ra hoa môi non mềm, đem ngón tay cắm vào. "Vừa mới cắm vào thôi mà bây giờ đã sít chặt như vậy rồi..." Hắn dùng quy đầu đâm đâm trên mông cô, "Có muốn ta đem cây gậy vừa to vừa thô này để làm cô, cô mới có thể lỏng ra một chút, hửm?" Trên dương vật dừ tọng của hắn vẫn còn lưu lại chút dâm thủy, bây giờ để lại trên bờ mông của Diệp Huyền một vệt nước ẩm ướt.

Diệp Huyền giận đến nổi cả khuôn mặt đều đỏ bừng, người đàn ông chết tiệt này, một lời không hợp lại dè cô ra mà làm. Vừa mới cãi nhau, còn chưa nói xong, lại thành ra thế này, bây giờ thì tính là cái gì?! Cô ra sức vặn vẹo thân thể, muốn thoát khỏi sự kiềm chế của Crato: "Ai muốn cây gậy của anh làm, đồ lừa manh! Nhanh bỏ tay ra!"

Thế lực của điều chỉnh giả vốn cường đại, Diệp Huyền làm sao có thể thoát khỏi tay hắn được. Ngược lại cô vặn vẹo càng kịch liệt thì thân thể của người đàn ông càng thêm hưng phấn. Trong lúc thân thể mềm mại, thom tho không ngừng cọ xát, gậy thịt của Crato càng sưng to hơn. Hắn phát mạnh một cái lên mông Diệp Huyền, "Thành thật một chút!" Sau đó rút ngón tay khỏi hoa huyệt, đưa lên miệng liếm liếm, "Muốn ta bỏ tay ra cũng không phải là không được, nhưng mà," hắn cười khê một tiếng, đỡ gậy thịt cắm vào tiểu huyệt dâm thủy đầm đìa của Diệp Huyền, "Ta muốn cắm một thứ khác vào."

"Ừm..." So với lúc nãy cắm vào nhanh chóng rồi ngay lập tức lại rút ra thì lần này lại hoàn toàn khác, Crato tiến vào cực kì thông thả. Cơ thể Diệp Huyền căng chặt, cảm giác được vật lớn nóng bỏng kia từ chút một tách ra mị thịt trong hoa huyệt, quy đầu giống như một cái chày sắt cực lớn, cường nganh chen vào lấp đầy cơ thể sớm đã khao khát đến khó nhìn của cô. Bởi vì quá trình vô cùng chậm rãi, khiến cơ thể cô càng thêm mẫn cảm. Đợi cho gậy thịt nhét vào tận gốc, quy đầu đỉnh đến từ cung thì Diệp Huyền cũng run rẩy rên rĩ, từ trong hoa tâm phun ra lượng lớn dâm thủy, cứ thế mà đạt đến cao trào.

"Còn nói không muốn cây gậy của ta." người đàn ông duỗi tay tới phía trước, nắm lấy âm đế sưng đỏ dùng sức mà giầy vào nó, "Cái miệng nhỏ dưới này không phải đang ăn rất vui vẻ hay sao?"

"Ừm a... A, anh... Anh nói vậy..." Thân thể đông đưa trước sau theo động tác va chạm của người đàn ông, cao trào vừa mới qua đi, tiểu huyệt vốn đang mẫn cảm đến cực điểm, dưới những cú va chạm của gậy thịt lại càng thêm hưng phấn, Diệp Huyền chỉ có thể gian nói ra từng từ đứt quãng, "Là anh... Là anh bắt buộc tôi." Cô cố gắng giữ cho giọng nói của mình trở nên cứng rắn, "Anh... Ừm... Đồ vô sỉ!"

Crato cười lạnh bàn tay đang đặt bên eo cô đột nhiên buộc chặt, ép buộc người phụ nữ dưới thân đem mông vênh cao lên, để hắn cắm vào càng thêm sâu. "Cô không có tư cách để chỉ trích ta." Đầu lưỡi nóng ẩm liếm phần dưới cằm của Diệp Huyền, "hay là cô đã quên rồi, là người nào đã ép buộc người nào trước."

"A... A, đừng... Đừng đừng đến chỗ đó...." Nhận ra Crato đột nhiên buông lỏng bàn tay đang vờ âm đế đã sưng thũng, chuyển sang banh rộng huyệt khẩu đang gian nan phun ra nuốt vào gậy thịt, có ý định muốn đem cả ngón tay lẫn dương cụ đều nhét vào. Diệp Huyền cuống quýt bắt lấy cổ tay hắn, "Quá lớn, tiểu huyệt ăn không nổi..."

"Vậy sao?" Crato ngao mạn nở nụ cười mang theo mấy phần ác ý, điên cuồng: "Không thử một lần làm sao cô biết được."

"Xin anh..." Diệp Huyền gấp đến độ sắp bật khóc, "Tiểu huyệt thật sự ăn không nổi!" Lúc này cô đã không còn tức giận nữa, nói đúng hơn là từ lúc Crato xé rách váy rồi mạnh mẽ hôn cô, cô đã không còn sức lực mà tức giận. Bây giờ, Diệp Huyền giống như người đã hoàn toàn sa vào trong vũng bùn, chỉ cần Crato đứng gần cô, hơi thở nam tính của hắn đã đủ để khiến cả người cô nhũn ra, khát vọng cùng hắn mây mưa.

"Em sai rồi." Cô đành phải tỏ vẻ đáng thương cầu cín người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa hận này, "Là em bắt buộc anh trước, em không nên trả đũa." Nhỏ giọng rên rĩ, nũng nịu khóc nức nở, mị vừa quyến rũ vừa đáng yêu. Ánh mắt của cô ngập nước, như là đang cảm thấy ủy khuất, lại vừa như là đang làm nũng với Crato, "Em vô sỉ, em là đồ trúng thối, em là đồ lưu manh!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (14)

một người phụ nữ với cơ thể mềm mại trần trụi nằm trong lòng ngực hắn, tiểu huyệt bên dưới vẫn còn bao lấy dương vật của hắn, nước mắt rơi là chả như lên án hắn mới là đồ lưu manh, như cầu xin hắn bỏ qua cho cô, thử hỏi có bao nhiêu người đàn ông có thể chịu được nỗi sự mê hoặc này?

Nhưng đáp lại hiển nhiên Crato sẽ không bỏ qua cho cô, mặt hắn không thay đổi nhìn chăm chăm Diệp Huyền một hồi lâu, Diệp Huyền nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn ngày càng âm lãnh, con ngươi màu nâu trong đôi mắt đó, tựa như có bóng tối dày đặc đang di chuyển bên trong ----- đó chính là mây đen kéo tới trước giông bão. Sau đó, hắn rút ngón tay ra khỏi miệng huyệt, Diệp Huyền còn chưa kịp thở phào, thì con sóng mãnh liệt hơn cũng theo đó mà đến!

Crato ôm chặt lấy vòng eo của Diệp Huyền, cơ hồ muốn đem cơ thể mềm mại này khảm vào trong cơ thể hắn. Động tác va chạm của gậy thịt vừa nhanh vừa mạnh, giống như một cây gậy sắt đỏ rực cứng rắn nóng bỏng, đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể mềm mại của người phụ nữ. Mà Crato lại giống như không biết đủ, mỗi một lần rút ra rồi cắm hẳn lại đâm vào sâu hơn so với lần trước, hận không thể đem hai viên tinh hoàn nhét vào cái miệng nhỏ chặt

chê kia.

Crato chưa bao giờ mạnh bạo như thế, điên cuồng đem Diệp Huyền muốn phá hư, nơi hạ thân bị đâm đến nỗi thần trí mơ hồ. Diệp Huyền chỉ có thể vô thức rên rỉ, tiếng hừ nhẹ đứt quãng phát ra từ miệng nhỏ, càng ngày càng nhỏ thậm chí bị át đi bởi tiếng xì xì nơi hạ thân. Toàn bộ sức lực của cô cũng bị rút sạch, đâm dịch giống như suối chảy róc rách giữa hai chân, bụng nhỏ phía dưới bị đâm đến phập phồng, bầu ngực đầy đặn khiến người đàn ông càng thêm tàn bạo vuốt ve thành từng mảng đỏ ửng.

“A, muốn chết... Em sắp bị anh làm chết rồi...” Cuối cùng cô cũng không nhịn được mà khóc lên, mang theo rên rỉ cùng kêu mị khiến người đàn ông điên cuồng bộc phát.

“Tốt nhất là đâm chết cô, người phụ nữ dám dăng.” Crato cười lạnh nhéo lên đầu vú dựng đứng trên ngực Diệp Huyền, đầu vú như hai trái dâu nhỏ hồng hào bị lôi kéo đến biến dạng. Hắn bóp lấy hai bầu ngực đang vênh lên rồi kéo Diệp Huyền ra khỏi thân cây, gậy thịt vẫn như cũ đâm vào hoa huyết, đem thân thể mềm mại trong lòng xoay lại, nâng mông của Diệp Huyền lên mà điên cuồng rút cắm.

không còn thân cây làm điểm tựa, Diệp Huyền chỉ có thể ôm cổ Crato, hai chân thon dài vòng qua kẹp chặt lấy thắt lưng của Crato, mới không bị rung động kịch liệt này kích thích đến ngã xuống, cô khóc hu hu né tránh khỏi đôi môi của Crato đang muốn dán lên môi cô: “Em không dám dăng... Đồ bại hoại, hu hu... Chỉ biết ăn hiếp em...”

Crato vừa đau lòng, lại vừa cảm thấy vẫn chưa đâm thao đủ người phụ nữ này. Hắn nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Huyền, từ trong miệng nhỏ câu dẫn ra cái lưỡi thom tho mà đắc ý liếm mát: “Hửm? Vậy nếu cô không dám dăng, thì cô là đồ lưu manh.”

Diệp Huyền liền khóc lớn hơn, cô vừa muốn đem cái lưỡi đang làm loạn trong miệng cô đẩy ra, vừa ở khoảng cách giữa nụ hôn mà ghen ngào nói: “Đều, đều là anh ép em nói... ưm... ưm...” cô cảm thấy đầu lưỡi của Crato có chiều hướng ngày càng chui sâu hơn, gấp đến độ khuôn mặt cô đỏ bừng, “Ưm... không được, đừng liếm chỗ đó...”

Crato có lòng từ bi bỏ qua cho cô, đầu lưỡi rút ra khỏi miệng nhỏ, dọc theo cằm cổ mảnh khảnh của cô mà nhẹ nhàng liếm hôn: “Vậy liếm ở đây có được không, hửm?” Hắn bộc phát dùng sức nắn bóp bầu ngực của Diệp Huyền, gậy thịt đâm vào càng sâu, lực nắn bóp ngày càng mạnh, “Còn nói không dám dăng, đâm huyết vẫn cần chặt như vậy... Ha... Aha...” Bị vách thịt khít khao bóp chặt, rốt cuộc Crato cũng không khắc chế được phát ra tiếng thờ đóc, “Muốn cao trào? Được ta đâm có phải cô rất thích đúng không...” Khi Diệp Huyền sắp lên đỉnh, người đàn ông vẫn đè nén tinh hoa cũng ngày càng mãnh liệt. Crato gầm nhẹ một tiếng, thân dưới liên tục đâm vào hoa huyết của Diệp Huyền.

một lượng tinh dịch dày đặc phun ra, Diệp Huyền ý thức được điểm không đúng, liền cuống quýt muốn đẩy hắn ra: “không được bắn vào! Nếu anh dám bắn vào, em sẽ không để yên cho anh!” Crato hung hăng cắn cổ Diệp Huyền một cái: “đã quá trễ.” Diệp Huyền phát hiện, trong giọng nói của hắn không che giấu được sự đắc ý, “không phải cô thích ăn tinh dịch của ta sao, ta đều bắn cho cô.”

Cũng không biết Crato có phải cố ý hay không, tinh dịch của hắn vốn rất nhiều, lần này bắn lại vừa dính vừa nóng, một phát liền tràn đầy, khiến bụng nhỏ của Diệp Huyền trương phồng lên. Gậy thịt mềm xuống từ trong hoa huyết rút ra, chất lỏng sền sệt dính đầy giữa hai chân Diệp Huyền, nhìn một mảng hỗn độn này vừa khiến người ta đau lòng, lại vừa dâm mĩ không chịu nổi.

Cả người Diệp Huyền mềm nhũn đứng còn không nổi, nhưng con giận vừa biến mất của cô lại bị Crato làm cho bùng lên lần nữa, hậm hực đẩy Crato đang muốn nắm lấy tay cô ra, cúi người xuống nhặt lên quần lót bị vứt bừa trên mặt đất. Được rồi, quần lót sớm đã bị biến thành hai mảnh vải rách rưới.

“anh!...” Diệp Huyền tức giận đến nỗi chẳng thể nói gì hơn, hạm đội của đế quốc sẽ tới đón họ nhanh thôi, chẳng lẽ lại muốn cô thông thoáng mà ra trện trện trước mặt nhiều người như vậy?! Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phồng lên đến đỏ bừng, chỉ có thể oán hận trừng mắt với Crato, “anh xem chuyện tốt anh vừa làm đi!” Tất cả quần áo và đồ dùng hàng ngày của bọn họ đều có thể dễ dàng tẩy rửa hong khô trong nháy mắt, nhưng quần lót bị xé rách cũng không thể chấp vá lại được.

Crato chậm rãi lau đi đâm dịch dính trên dương vật, rồi đem gậy thịt đã mềm nhưng vẫn thô to như cũ bỏ vào trong quần, “Hay là,” hắn nhíu mày, “có mặc đồ của ta?”

Diệp Huyền không ngờ Crato lại có thể nói ra những lời vô si đến vậy, dù sao sau mỗi lần vận động kịch liệt qua đi, Crato tướng quân sẽ ngay lập tức khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng thường ngày. cô cứng họng, sững sờ đến nửa ngày, chỉ có thể phun ra một câu: “Đồ lưu manh!”

“Ta là đồ lưu manh, thì cô cũng vậy, cô không có tư cách gì lăng mạ ta.” Cánh tay dài đưa qua, đem Diệp Huyền kéo vào trong lòng. Crato nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm sắc đỏ kia, đột nhiên không kìm chế nổi muốn hôn cô. không có tình dục, chỉ là muốn hôn cô.

hắn liền không do dự, cúi đầu, vừa nhẹ vừa sâu hôn lên môi Diệp Huyền.

Trong suốt hai mươi bảy năm qua, Crato cho tới bây giờ cũng chưa từng cân nhắc việc, mình có thể kết hôn với một người bình thường hay không. Nhưng mà, khi nghe Diệp Huyền nói như vậy, chúng ta mãi mãi cũng không thể biết được một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Crato nghĩ, có lẽ hắn cần phải nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 118: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (15)

Khi chiến thuyền khổng lồ của khu trục hạm xuất hiện trong tầm mắt, Diệp Huyền biết rằng, khoảng thời gian thân mật giữa cô và Crato đã tới lúc kết thúc.

Điều khiển Nancy đáp xuống bãi đậu máy bay, cửa khoang còn chưa kịp mở ra, các sĩ quan lòng nóng như lửa đốt đã xông tới. Người chỉ huy hạm đội đến đây cứu viện chính là Thượng tá Lý Tư được Crato tin cậy, anh ta không hề để ý tới nữ sĩ quan phụ tá trước mặt, không hề hỏi han gì mà đẩy Diệp Huyền ra, mang theo thuộc hạ vây xung quanh Crato, biểu hiện vẻ mặt lo lắng hỏi han ân cần.

Ở trong lòng Diệp Huyền không khỏi chặc lưỡi, Lý Tư đương nhiên biết sự việc của Hi Hòa là do một tay Crato an bài, chẳng lẽ anh ta còn sợ cái tên gian xảo này sẽ bị thương khi ở trên hành tinh Dopulo sao? Theo suy nghĩ của Diệp Huyền mà nói, trên cái thế giới này, ai cũng có thể chịu thiệt thòi, nhưng riêng Crato tuyệt đối sẽ không thể có chuyện gì xảy ra với hắn được.

Ví như quan hệ của hai người bọn họ, tuy rằng ngay từ đầu chính Diệp Huyền là người cưỡng bức cấp trên của mình, phát triển cho tới tận bây giờ, giờ thì cô lại bị kẹt trong chính cái hồ này. Crato thể hiện rõ bộ dạng thích thú, trước thời điểm hạm đội tới đón bọn họ, Diệp Huyền còn bị Crato đè xuống làm một lần nữa trong khoang tàu Nancy rồi mới quay về, bởi vì không có mặc quần lót, Diệp Huyền chỉ có thể kẹp chặt hai chân, hành động phòng ngừa này vẫn không thể ngăn được tinh dịch chảy ra từ hoa huyệt.

Nơi giữa hai chân dính nhớp, cộng thêm dưới váy không hề mặc gì, lúc này đây trong hoàn cảnh mà bốn phía đều là đàn ông, Diệp Huyền chỉ cảm thấy cả người thật khó chịu. thật vất vả mới chờ được Lý Tư rời đi, cô vội vã chen đến bên cạnh Crato, ho nhẹ một cái: “Tướng quân, tôi muốn, tôi muốn rời đi một lát.”

Crato thân nhiên liếc mắt nhìn cô ----- Diệp Huyền luôn cảm thấy trong ánh mắt của con người này không hề có một ý tốt nào, “sẽ có một hội nghị ngay bây giờ.” Nhìn thấy Diệp Huyền định mở miệng, hắn ung dung bổ sung thêm một câu, “Hội nghị lần này mục đích chính là lấy lời khai, rất khẩn cấp.”

“đã rõ.” Diệp Huyền tức giận mà gật đầu, cô không tin Crato lại không biết yêu cầu muốn rời đi của cô là để làm gì, nhưng nếu là hội nghị khẩn cấp để lấy lời khai, cô buộc phải đợi một lát mới có thể đi tắm.

Người tham gia hội nghị cũng không nhiều, ngoại trừ đương sự chính là Crato và Diệp Huyền, thì cũng chỉ có Lý Tư và một vị quan tòa, cùng một thư kí. Diệp Huyền biết, lần lấy lời khai này chỉ là thủ tục theo yêu cầu. Ngay từ lúc Crato quyết định lên kế hoạch cho sự kiện Hi Hòa thì, một khi đã được khởi động, thì tất nhiên mọi công văn liên quan đến chuyện này sẽ được giải quyết. Bọn họ sẽ thuận lợi quay về hệ Mặt Trời, trở thành hai người duy nhất sống sót sau cuộc phản loạn. Nghênh đón bọn họ sẽ là dân chúng reo hò, cùng với đó danh tiếng vang dội.

Những thứ này đối với Crato mà nói, chỉ là dẹt hoa trên gấm, hắn cũng không để tâm, cũng không cần để tâm. Mà Diệp Huyền ở vào giờ phút này, càng cảm nhận sâu sắc được, khoảng cách giữa hai người bọn họ có bao nhiêu là xa xôi. Đúng như cô đã nghĩ, ngay khi rời khỏi hành tinh Dopulo, chính là thời điểm quan hệ giữa cô và Crato kết thúc.

Bất kể là do đoàn người ngăn cách, nhìn hắn được thuộc hạ vây quanh, hay là giống như bây giờ ngồi bên cạnh hắn, thì khoảng cách giữa hai người, thật ra vẫn rất xa xôi. Họ vẫn có thể duy trì đoạn quan hệ này mà không cần tình yêu, nhưng Diệp Huyền biết, ngay cả như thế thì khoảng thời gian tự do không hề có kỳ bất cứ điều gì, cũng sẽ không còn nữa.

Nếu cô đủ thông minh, thì cô nên nhân cơ hội này mà cắt đứt triệt để mối quan hệ với Crato. Dù sao vẫn là không có kết quả, cần gì phải kéo dài đến một môi như thế này, để rồi chính mình lại là người chịu tổn thương nhiều hơn. Đạo lý này thì ai cũng rõ, nhưng liệu có mấy ai có thể làm được.

Nghĩ tới đây, Diệp Huyền không khỏi thở dài. Tiếng thở nhẹ này rất khó nghe thấy, vốn nghĩ sẽ không ai chú ý tới, bỗng cô cảm nhận được có hơi nóng áp lên mu bàn tay cô, một bàn tay thon dài đưa qua, nhẹ nhàng đặt lên trên. Diệp Huyền ngẩng đầu, người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn như cũ nhìn không chớp mắt thẳng hướng đối phương, giọng nói lãnh đạm thình thoảng trả lời những câu hỏi của quan tòa, mà tay hắn lại đặt dưới bàn, cứ như vậy nắm lấy tay Diệp Huyền, bình yên lại kiên định.

Lòng Diệp Huyền cũng bỗng dưng mềm nhũn, tựa như có một hũ mật ong đổ vào trong, vừa ấm áp lại vừa ngọt ngào. Được rồi, được rồi... cô nghĩ, cô chính là đại ngốc, chỉ có một động tác đơn giản như vậy thôi, thậm chí cũng đủ khiến cô sinh ra suy nghĩ muốn ở lại bên cạnh Crato mãi mãi bất chấp hậu quả có ra sao. Khóe môi trong vô thức nở nụ cười, hội nghị vô vị chán ngắt cũng tựa hồ trở nên thú vị hơn.

Rất nhanh sau đó, Diệp Huyền quyết định rút lại suy nghĩ vừa rồi.

Bàn tay của Crato vốn đặt trên tay cô, nhưng qua ước chừng vài phút, liền bắt đầu không ngoan ngoãn. Diệp Huyền cảm giác được một trận ngứa ngáy truyền đến, bàn tay lướt dọc theo đường cong chân của cô, lướt qua bắp đùi, lại tiến vào dưới váy của cô. Tên này rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?!! Xung quanh vẫn còn những người khác, vậy mà hắn lại... Diệp Huyền liền vội vàng đem hai chân kẹp chặt hơn, cuối cùng lại đem bàn tay đang làm loạn giữa hai chân cô kẹp càng chặt, giống như cô mới là người đang câu dẫn Crato. cô tức giận quay đầu nhìn Crato, và Diệp Huyền xin thề, cô nhất định đã nhìn thấy ý cười chột lóe lên trong ánh mắt đó của Crato!

Mà Crato giống như muốn chứng thực suy nghĩ của cô, bàn tay to một mạch tiến về phía trước, đầu ngón tay chạm vào hoa nhỏ đến giờ vẫn còn sưng đỏ không thôi. Hoa huyệt vừa tròn vừa dính, ngón tay của người đàn ông đầy những vết chai sần, ngón tay xoa lên hoa môi, mang theo từng cơn tê ngứa khiến cả người cô run rẩy. Khuôn mặt Diệp Huyền ngày càng đỏ, cô không dám có động tác nào khác, chỉ có thể kim nén tiếng thở dốc, tùy ý để cho tên khốn chết đấm bên cạnh ngay trước mặt mọi người mà đùa bỡn cô.

Cũng may Crato không quá mức quá đáng, xoa nắn hoa huyết một hồi, đầu ngón tay đột ngột dừng lại trước hạt châu nhỏ đang run rẩy chỉ trong giây lát, cuối cùng cũng rút tay ra khỏi váy của Diệp Huyền. Diệp Huyền âm thầm thở dài nhẹ nhõm, hạt châu nhỏ của cô là nơi nhạy cảm, nếu Crato đùa bỡn nơi đó, cô thật sự sợ mình sẽ không nhận được mà kêu ra.

Lúc này, hội nghị cũng đã kết thúc. Người đầu tiên đứng lên chính là vị giáo sư ngồi ở vị trí thẩm phán, trong phòng hội nghị một vài người cũng đã bắt đầu rời đi. Diệp Huyền chậm rãi thu dọn đồ đạc trước mặt, hai chân cô như nhũn ra, hoa huyết không ngừng có dấu dịch chảy ra, nếu như bây giờ đứng lên, nói không chừng sẽ theo bắp đùi mà chảy xuống.

Chết tiệt! Ở trong lòng Diệp Huyền hung hăng chửi rủa Crato, nếu như ngay từ đầu để cho cô mặc quần lót, thì hiện tại cũng sẽ không lúng túng như thế này.

“Ta đoán, trong lòng cô bây giờ nhất định là đang chửi rủa ta thậm tệ.” Giọng nói trầm thấp của người đàn ông bất thành linh vang lên bên tai, Diệp Huyền ngẩn ra, quay đầu, cửa phòng đã bị khóa cứng. Bàn tay to của Crato lướt qua mông cô, lại một lần nữa tiến vào dưới váy đang không có gì để che chắn. Ngay khi Diệp Huyền ý thức được chuyện gì đang xảy ra, thì cô đã bị Crato ôm vào trong lòng, không nói tiếng nào đã áp cô lên tường.

Ngón tay tách ra hai cánh hoa, ở trong hoa huyết đã sớm ẩm ướt của cô mà chơi đùa, lúc rút tay ra, trên đầu ngón tay đã lấp lánh đầy dâm thủy. “thật nhiều nước.” Crato cắn lấy vành tai của Diệp Huyền, đưa ngón tay đặt giữa hai bờ môi mà dụi dụi, “thật ngọt...”

Mặc dù đã sớm nghe qua những lời hạ lưu của Crato, lại nhìn thấy hân chính là cố tình quyến rũ mình, Diệp Huyền cuối cùng cũng không tự chủ được mà ưm một tiếng, dâm thủy trong hoa huyết chảy ra càng nhiều. Crato rõ ràng rất đắc ý khi hân vẫn còn sức ảnh hưởng đến Diệp Huyền, hân cười khê, động tác ưu nhã cởi quần lót xuống, gây thật cứng rắn chờ không được lập tức bật ra ngoài.

Thấy hân đỡ lấy gây thật định đi vào, Diệp Huyền vội vàng đẩy hân ra: “không được,” trong giọng nói của người phụ nữ vẫn còn xen lẫn tiếng thờ dốt, “Nếu như anh... Nếu anh không đặt khóa gien, tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý cho anh làm!” Trước đó khi ở trên Nancy mơ mơ màng màng bị Crato đâm vào, còn bắn cả vào trong, Diệp Huyền đã thề, tuyệt đối sẽ không thể lại để cho Crato mê hoặc lần nữa. Mặc dù bên trong hoa huyết vừa ngửa lại vừa khó chịu, hân không thể để cho cây gây kia lập tức đi vào, nhưng Diệp Huyền cũng không muốn nhanh như vậy đã vứt bỏ tiền đồ của mình, mà lại để cho bản thân biến thành một bà mẹ đơn thân.

“Được rồi,” Crato cảm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên trước ngực hân, trong đôi mắt nâu đỏ, ý cười ngày càng lộ rõ. “Xem ra ta quên nói cho cô biết, thật ra ta đã gạt cô.” hân cúi đầu, nâng bờ mông nhỏ của Diệp Huyền lên, đem hoa huyết ẩm ướt của cô ấn vào háng hân, “Cho nên, chúng có thể tiếp tục được chưa?”

“Cái, cái gì?” Diệp Huyền có chút ngẩn ra, “Là anh gạt tôi?” Sau một hồi lâu, cô đột nhiên phản ứng lại ----- Crato nói hân không hề đặt khóa gien, chỉ là lừa gạt cô?!

“không sai.” Người đàn ông hôn lên mí mắt của cô một cái, quy đầu tách ra miệng huyết, bắt đầu từng chút đi vào.

Vậy là trước giờ cô tức giận đến như vậy, hoàn toàn chỉ là uống phí thời gian?! cô lo lắng sợ hãi đến như vậy, sợ mình không cẩn thận lại mang thai, đều là do bản thân tự mình tìm lấy phiền não?! Lòng ngực của Diệp Huyền kịch liệt đập phồng, chết tiệt... Cái tên gian xảo này, thật ghê tởm, tên khốn chết tiệt!

“anh đừng mơ tưởng tôi sẽ cùng anh lên giường!” Diệp Huyền đẩy Crato ra, về mặt của người đàn ông không ngờ tới còn chưa kịp phòng bị, cô cũng không biết trong đầu cô lúc này suy nghĩ cái gì, thì đã nhắc chân hướng tới hạ bộ của Crato mà đá tới.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (16)

"Um... Um a..." Trong phòng tác chiến rộng rãi, trong không gian quanh quẩn âm thanh tích tích từ trung tâm AI phát ra hòa cùng với tiếng rên rỉ kêu mị của phụ nữ. Lúc này đã là đêm khuya, ngoại trừ những binh sĩ trực đêm, cả con tàu đều chìm vào giấc ngủ, vô cùng yên ắng. Ánh mắt từ những ngon đèn trần tỏa ra xung quanh, chiếu lên bức tường thủy tinh trong suốt tạo nên một khoảng sáng nhỏ giữa không gian. trên mặt đất trải một lớp thảm dày mềm mại, màu xanh biếc, không biết vì sao lại có một mảng ướt. Những giọt nước liên tục rơi xuống, nhìn qua có phần sền sệt, dọc theo bắp đùi thon dài trắng nõn như ngọc chảy xuống, chỉ một lát sau trên thảm đã đọng lại trên thảm thành một vũng nước.

Bàn tay Crato đang cắm trong cái miệng nhỏ phẫn nộ liên tục khép khép mở mở chậm rãi rút ra, theo ngón tay dần rút ra, đột nhiên phát ra một tiếng ba vang dội. Mị thật non mềm trong hoa huyết lưu luyến không rời muốn giữ lại vật cứng rắn đang sắp rời đi, chúng chen chúc nhau mút chặt lấy nó, thậm chí nơi ngón tay hoàn toàn rút ra xong, còn kéo theo một đoạn nhỏ mị thật đỏ au.

"Nhìn cái miệng nhỏ dâm dăng này mà xem." bàn tay dính đầy dâm thủy đặt lên lưng người phụ nữ, dần dần trượt dọc theo đường cong lưng linh của cơ thể, một đường từ cổ xuống dưới, giống như là đang vẽ tranh, trên tấm lưng trắng ngần lưu lại một vệt nước dài ẩm ướt. Crato cắn lên vành tai Diệp Huyền, đem cơ thể trần truồng, mềm mại trước ngực áp lên bức tường thủy tinh trong suốt. Đây là tư thế mà hân thích nhất, từ phía sau ôm trọn lấy Diệp

Huyền, một tay vuốt ve bầu ngực cao ngất của cô, một cầm vào giữa hai chân, mặc sức mà đùa bỡn cái miệng nhỏ nhắn khiến hân yêu thích không muốn buông tay, "Cháy ra nhiều nước như vậy, thấm dưới sàn đều bị em làm ướt."

Hai tay Diệp Huyền chống lên bức tường thủy tinh, mái tóc dài xõa tung trước ngực, hai bầu ngực bị người đàn ông phía sau ác ý chà đạp mà không ngừng run rẩy, núm vú sưng đỏ, cứng rắn đứng thẳng kẻ sát bức tường lạnh như băng, phía sau người đàn ông vẫn tiếp tục giày vò, nhào nặn, cảm giác vừa đau vừa ngứa gần như bức cô phát điên. Trong tầm mắt của cô, bên ngoài bức tường là vũ trụ sâu thẳm, vô số ngôi sao hoặc sáng lấp lánh hoặc âm đạm đang chuyển động không ngừng, thỉnh thoảng lại có một đạo ánh sáng bay xẹt qua giống như những ngôi sao băng, đó là những chiếc tàu vũ trụ.

Cảm giác như thế này thật sự khiến cô rất thẹn thùng, biết rõ không có ai nhìn thấy một màn này, nhưng cả cơ thể đều trần truồng, bị một người đàn ông áp chặt lên mặt thủy tinh mà đùa bỡn, từ đầu đến chân đều bại lộ trước hàng tỉ ngôi sao, khiến Diệp Huyền vừa thẹn vừa gáp. Hơn nữa trên toàn bộ mặt thủy tinh đều là những điểm cảm ứng, mỗi khi Crato ở phía sau dùng gậy thịt chọc đến hoa tâm của cô, cô sẽ không không chặc được mà nhào lên phía trước, bầu ngực áp chặt lên mặt thủy tinh, âm thanh nhắc nhở từ AI lại vang lên: "Cảnh cáo, xin đừng tùy tiện chạm vào. Cảnh cáo, xin đừng tùy tiện chạm vào."

"Ừm..." Crato nhìn không được mà cười khẽ một tiếng, "Nó là đang nhắc nhở tôi, không được sờ cái vú của em, có phải không?"

"Đồ vô lại... Nó không hề có ý như vậy." Diệp Huyền tức giận trừng mắt liếc Crato một cái, đáng tiếc khuôn mặt cô ửng đỏ, khoe miệng vẫn còn vương nước bọt sau nụ hôn dài, cái liếc mắt hờn dỗi này lại càng khiến Crato hưng phấn, lửa dục cháy hừng hực. Cảm giác vật đang nằm giữa khe đùi lại trưởng lớn thêm một vòng, Diệp Huyền duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu nầm, "Nơi đó của anh... không sưng lên sao?"

cô không nói đến chuyện này còn đỡ, vừa nhắc đến, Crato liền đen mặt.

Trong lúc xúc động đá vào háng của Crato một phát, tuy rằng ngay lúc đưa chân lên Diệp Huyền đã cảm thấy hối hận, nhưng cuối cùng cô vẫn đập trúng nơi đó một cước. không thể không thừa nhận tổ chất cơ thể của điều chỉnh giá quả đúng là ưu việt, nơi yếu ớt nhất trên cơ thể bị đập trúng một cước, Crato cũng chỉ kêu lên một tiếng, không phát sinh thảm kịch vỡ trứng. Nhưng sau đó Crato phát hiện cậu bạn nhỏ của mình bị sưng đỏ lên, muốn mà không cương lên được, tiểu Crato lần này đúng là bị thương nặng một phen, sưng đau vài ngày. Chuyện xấu hổ khó mà nói ra như vậy tất nhiên là không thể tìm quân sự đến khám, Diệp Huyền chỉ có thể kiên trì chịu đựng ánh mắt muốn giết người của Crato, nhẫn nhịn quỳ gối trước hai chân Crato, bôi thuốc cho tiểu Crato đáng thương.

"Em cũng không phải là có ý." Thấy Crato vẫn còn tức giận, Diệp Huyền dịu giọng, quay người lại hai tay quấn lên cổ Crato nũng nịu trách cứ hân, "Hơn nữa, còn không phải là do anh lừa em trước hay sao?" cô có chút ủy khuất bĩu môi, "Nếu anh vẫn thấy không cam lòng thì có thể đá em một cước?"

"Đá em một cước?" Crato nhủ mảy, bàn tay to đang đặt trên gáy Diệp Huyền chậm rãi trượt xuống, đầu ngón tay điểm điểm lên núm vú đang vênh lên, "Nơi này?" Lại điểm điểm lên hoa phòng vẫn đang cháy ra đám thủy, "Hay là nơi này?" Thấy Diệp Huyền bày ra vẻ đáng thương nhìn mình, đôi mắt màu nâu thoáng ý cười, "Chỗ nào tôi cũng không sờ."

Hả? Diệp Huyền ngẩn ra, còn không kịp phản ứng, đã bị Crato bế lên đặt trên bàn. Người đàn ông đứng thẳng trước mặt cô, vật đó cũng kiêu ngạo dựng thẳng lên, tay hân kéo đầu cô xuống ấn vào háng hân: "Nhưng em vẫn phải trả giá cho việc làm của mình."

"Được rồi..." Diệp Huyền nhỏ giọng lầu bầu, cầm cây gậy lớn đó cẩn thận bỏ vào miệng, "Chung quy lại..." cô vừa cố gắng nuốt thứ đó vào, vừa mơ hồ nói, "anh vĩnh viễn là người chiếm tiện nghi."

"Đương nhiên." Crato hạ tầm mắt, nhìn cái đầu nhỏ của Diệp Huyền đang chôn dưới háng mình, giống như đang ăn kẹo que, ngậm vào miệng rồi lên xuống cao thấp. âm thanh chặc chặc lúc phun ra nuốt vào liên tục vang lên, tiếng thờ dục của hân ngày càng nặng nề. Lúc này hân thờ ơ nghĩ, nhìn Diệp Huyền bây giờ xem ra bị đập một cước có vẻ như không phải là quá thiệt thòi. Hơn nữa, có rất nhiều thứ vẫn luôn không tìm thấy cơ hội, hiện tại thực hiện cũng được nha! Hừm... Nhân cơ hội này, phải bày ra thêm mấy biện pháp mà đùa bỡn Diệp Huyền.

Nếu như Diệp Huyền có thể nghe thấy tiếng lòng của Crato, cô nhất định sẽ hung hăng dựng thẳng ngón giữa chỉ về phía cái tên vô lại giáo hoạt này. Đáng tiếc cô nghe không được, cho nên vẫn cứ tiếp tục bị Crato đùa bỡn. cô phát hiện tình huống trước mắt đã hoàn toàn đảo ngược, lúc trước ở trên hành tinh Dopulo, cô tìm mọi cách để câu dẫn Crato, nhưng trong nửa tháng quay về hệ Mặt Trời này, lại biến thành Crato tỉ mỉ mọi loại lý do giữ lại cô làm tình.

Trước mặt người khác, người đàn ông cao ngạo kia vẫn giữ bộ mặt lãnh đạm vạn năm không đổi, nhưng vừa quay lưng lại không khác gì cảm thú. Lúc Diệp Huyền báo cáo công việc bị hân bức ngồi trên đùi hân bị hân chọc đến nhũn người, lúc tắm rửa lại đem Diệp Huyền ôm đến trước gương mà làm tình, đến ngay cả lúc ăn cơm cũng chỉ ăn được một nửa sẽ biến thành Diệp Huyền ghé vào trên bàn cơm, còn Crato thì ôm lấy hông cô đi vào từ phía sau. Diệp Huyền cảm thấy Crato như vậy rất khác thường, nghĩ đến hân bày ra đủ loại biện pháp xấu xa, lúc làm tình lại kịch liệt như vậy, trong đầu cô bỗng lóe lên, bắt lấy cánh tay Crato nghi hoặc hỏi: "anh đang gạt em đúng không? thật ra anh có đặt khóa gen đúng không?"

"Việc này hả?" hân bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô đưa đến bên môi tình tứ liếm. Giọng nói của hân trầm thấp, mang theo chút tao nhã từ trong cốt tủy, động tác dâm chọc phía dưới thì vẫn ngoạn độc như cũ, "Em cứ coi như là tôi có đặt đi."

"anh..." Diệp Huyền đang chuẩn bị hỏi lại, thì bị nụ hôn của Crato che kín miệng, mạnh mẽ cuốn lấy môi lưỡi cô. Diệp Huyền bị hôn đến choáng váng đầu óc, cố gắng muốn huy động chút tinh táo còn sót lại trong đầu, tự hỏi câu nói của Crato đến cùng là có ý gì. Có lẽ do mình suy nghĩ quá nhiều, Crato đâu có lý do gì dễ mà lừa cô. Dù sao nếu Crato không đặt khóa gen, hai người họ lại làm tình thường xuyên như vậy, nói không chừng mình sẽ mang thai. Mà Crato lại không có khả năng cưới cô, việc gì lại khiến cô sinh ra một đứa con riêng.

Rất nhanh, bọn họ trở về hệ Mặt Trời.

Dù loại nghi thức long trọng được tiến hành, họp báo tuyên bố diễn ra liên miên, Diệp Huyền đối với những thứ hình thức nhảm chán đó không hề hứng thú. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Crato lại cố tình làm nhạt đi sự tồn tại của cô trên tàu Hi Hòa, hầu hết dư luận đều đem ánh mắt tập trung về phía "Chiến thần" Crato vừa mới quay về đế quốc, mà sĩ quan phụ tá hộ tống hẳn lại bị xem nhẹ. Kết quả như vậy đúng là thứ Diệp Huyền cầu còn không được, cô vẫn như trước điệu thấp làm Trung úy. Nhưng Crato thì hoàn toàn lộ ra dưới ánh đèn flash.

Là gia chủ của gia tộc Cra một trong 9 đại gia tộc, công tước Guard trẻ tuổi vẫn luôn là đề tài bán tán của mọi người. Cha mẹ đều chết trận khi hắn còn nhỏ, sau đó lại kế thừa một gia nghiệp khổng lồ như vậy, suốt từ đó năm, tuy danh vọng của Crato được người ta ca tụng không ngớt bởi những chiến công của hắn, nhưng cuộc sống đời tư của hắn vẫn luôn là bí mật. Hắn cao bao nhiêu, khuôn mặt như thế nào, đã trải qua mấy mối tình,... Ở đế quốc Nebula, nhân vật nổi tiếng ở giới quý tộc còn được hâm mộ hơn cả ngôi sao giải trí, nhưng ngoại trừ mấy văn kiện được chính phủ tuyên truyền thì ngay cả mặt của Crato cũng chưa một lần bị nhóm săn ảnh chụp được. Đó cũng là nguyên nhân khiến Diệp Huyền trước khi bị điều đến tàu Hi Hòa, tuy biết đại danh của Cra thiếu tướng nhưng khi thật sự nhìn thấy hắn lại giật mình như vậy.

Lúc này đây, bởi vì sự kiện tàu Hi Hòa ảnh hưởng quá lớn nên Crato không thể không tham dự một cuộc họp báo công khai, chính thức lộ mặt trước hàng triệu công dân của đế quốc.

Ngày đó, mọi người đều sôi trào. Nói như vậy có chút khoa trương, nhưng Diệp Huyền dám cam đoan, chỉ sau lần lộ mặt đó, Crato liền trở thành thần tượng nổi tiếng khắp đế quốc. Diệp Huyền vẫn còn nhớ rõ tình cảnh sau khi kết thúc cuộc họp báo, Crato vất vả như thế nào mới lên được phi thuyền quay trở về biệt thự. Cả con đường bị vây chặt như nêm cối, mặc dù hai hàng vệ sĩ lực lưỡng đã cố hết sức để bảo vệ, nhưng Crato vẫn chật vật một lúc mới vượt ra khỏi đám đông đó, mấy cô bé đầu óc vẫn toàn màu hồng còn lập hẳn một cái hậu cung cho hắn!

Chỉ mới nửa ngày, đúng vậy chỉ có nửa ngày! Diệp Huyền thừa nhận bản thân cô có chút ghen tị. Người đàn ông vốn thuộc về cô, trong nháy mắt liền trở thành tình nhân trong mộng của ngàn vạn cô gái khác. Được rồi, nói đúng ra thì Crato cũng không phải của riêng cô, nhưng ít ra trước đó, người biết Crato có bao nhiêu anh tuấn chỉ có mình cô.

Nhưng rất nhanh, chút ghen tuông nhỏ nhoi này đã được Crato an ủi. Diệp Huyền cho rằng mình đã che dấu tốt lắm, nhưng cái tên giáo hoạt này có lẽ đã nhìn ra. Bị Crato ôm lấy đặt lên trên ghế mà điên cuồng hôn, thân thể nhận những cú đâm chọc mạnh mẽ của hắn, Diệp Huyền liền quên sạch mấy cô gái đang điên cuồng hô tên hắn ngoài biệt thự, cho mấy người hét thoải mái, dù sao trên đời này chỉ có mình cô biết người đàn ông này không chỉ có khuôn mặt tuấn mỹ mà công phu trên giường cũng là hạng nhất.

Ngày cứ yên bình trôi qua như vậy, Diệp Huyền dần dần tiếp nhận quân vụ mà Crato giao cho cô, tình báo truyền về từ gián điệp trên tàu Hi Hòa, những hạng mục nghiên cứu tiếp theo trên hành tinh Dopulo. Cô là người rất thông minh, mặc dù là người bình thường, nhưng so với điều chỉnh giả cũng kém không nhiều lắm. Rất nhanh cô đã thích ứng với công việc này, thậm chí có chút thích thú khi được tham gia vào những chuyện cơ mật này.

Mà công việc của Crato cũng rất bận rộn, số lần hai người gặp mặt càng lúc càng ít đi, có mấy lần gặp mặt ngắn ngủi, cũng không có đủ thời gian để hai người tiếp xúc thân mật. Có đôi khi hai người chỉ đơn thuần là nói chuyện với nhau, điều này khiến Diệp Huyền cảm thấy thật đúng là không thể tin được, thì ra Crato cũng sẽ nói chuyện phiếm với cô? Chỉ là một việc đơn giản như vậy nhưng Diệp Huyền lại cảm thấy, khoảng cách giữa hai người không quá xa.

Cô hoảng hốt có cảm giác dường như mình với Crato đang hẹn hò, hai người yêu nhau thường làm những việc gì? Ôm, hôn môi, hoặc chỉ đơn giản là đứng nhìn đối phương cái gì cũng không cần nói, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui vẻ. Mà tất cả những điều này đều xảy ra trong lúc cô với Crato ở cạnh nhau.

Cho nên, đây là ảo giác của cô, hay mọi chuyện đang dần dần thay đổi?

Diệp Huyền cảm giác được Crato có chuyện muốn nói với mình. Nhưng có lẽ vẫn chưa tìm được cơ hội, hoặc có lẽ Crato vẫn chưa hoàn toàn xác định. Cứ như vậy trong lòng cô vẫn luôn thấp thỏm không yên, Diệp Huyền nghĩ có lẽ cô sẽ không phải chờ quá lâu đâu... cho đến khi, cô đọc được một phần tình báo

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (17)

"Báo cáo Cra tướng quân, đây là những thông tin mà tôi đã điều tra được về sĩ quan Trung úy Diệp Huyền...."

trên màn hình, phần tình báo này được kí hiệu với cấp độ bảo mật là S, nội dung tình báo rất nhiều, bắt đầu từ khi Diệp Huyền mới sinh ra được đăng kí giấy khai sinh ở cục dân số, mãi cho đến khi cô thăng chức trở thành Trung úy, chuẩn bị được điều đến quân khu năm làm sĩ quan phụ tá của hạm trưởng thì kết thúc.

Diệp Huyền biết Crato đã từng điều tra lí lịch của mình, việc này cũng không phải là chuyện gì quá đáng lắm. Đối với quân nhân là một nghề nghiệp đặc thù mà nói, lí lịch đều được ghi rõ trong hồ sơ, đây là chuyện rất bình thường. Trong khi cô đang đọc các tư liệu liên quan đến việc nghiên cứu titanium trên hành tinh Dopulo, lại tình cờ tìm được phần tình báo này. Chắc chắn là nhân viên công tác đã sơ ý gắn nhầm vào đây. Diệp Huyền tò mò mở phần tình báo này ra, dù sao thì xem lại những gì mình đã trải qua cũng là một chuyện thú vị.

Đầu ngón chạm nhẹ trên màn hình, Diệp Huyền nhìn những hình ảnh của mình, từ lúc sinh ra, lớn lên trong xóm nghèo, tuổi thơ ấu nghèo khổ,... Đột nhiên, đầu ngón tay của cô dừng lại trên một hàng chữ.

"CE năm 612, từng có một cuộc thảm sát ở khu vực mà đối tượng sinh sống, phụ trách bình ổn cuộc thảm sát đó là hạm đội tàu Hi Hòa thuộc quân khu ba. Trong thời gian xảy ra việc này, đối tượng từng suýt bị chết dưới họng súng của quân phản loạn. Trải qua quá trình điều tra, đã xác định được người cứu đối tượng khỏi tay quân phản loạn lần đó là thiếu tá Crato lúc này đang là một binh sĩ trong hạm đội tàu Hi Hòa."

Những nội dung phía sau Diệp Huyền nhìn dám nhìn nữa, trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ - Crato đã sớm biết hẳn là người đã từng cứu mình.

Trước giờ Diệp Huyền cứ nghĩ Crato căn bản không biết chuyện này, lúc đó cô mới mười bốn tuổi, nằm gục giữa vũng máu, trên mặt bầm đến nỗi chỉ nhìn thấy mỗi đôi mắt. Đối với cô mà nói Crato là người anh hùng cứu vớt cô khỏi thân chết. Mà trong mắt Crato thiếu tá đang vội vàng rời đi, thì cô bé mà hân từng cứu, chỉ là một gương mặt mơ hồ. Từ khi Crato tòng quân tính đến nay, số người mà hân đã cứu đâu chỉ hơn một ngàn, mà một cô bé ngay cả mặt cũng không nhìn rõ, hẳn không có khả năng có thể nhớ rõ cô, cũng không cần phải nhớ rõ.

Diệp Huyền cũng không định đem chuyện này nói cho Crato, cô cảm kích Crato, nhưng cũng không muốn bởi vì mình nhớ mãi không quên mà đi quấy rầy người khác.

Nhưng hiện tại, Crato đã sớm biết rõ chuyện này, trong lòng Diệp Huyền bỗng dưng sinh ra một cảm giác bất an. Trong suốt mấy tháng hai người ở chung, Crato chưa từng nhắc đến chuyện này dù chỉ một lần. Đó cũng không phải là chuyện cần kiêng dè gì, nếu hai người đã thân mật như thế, thì nói chút chuyện quá khứ cũng có vấn đề gì đâu.

Diệp Huyền nghĩ, có lẽ là Crato cũng không muốn mình nhớ lại đoạn quá khứ này. Hơn nữa... có lẽ hẳn cho rằng chính mình cũng đã quên mất chuyện này.

cô hít một hơi thật sâu, tiếp tục đọc phần phía dưới.

Đoạn sau lại tiếp tục đề cập đến thời thiếu nữ của Diệp Huyền, đến lúc xem lại cô mới nhận ra rằng cuộc sống lúc đó của cô thật đúng là quá nhàm chán. Liều mạng muốn trở thành kẻ mạnh, liều mạng muốn thoát khỏi xóm nghèo, từ lúc cô quyết định tìm vị anh hùng đã cứu mình, thì cô cũng từ bỏ tất cả những sở thích dư thừa, một lòng cố gắng vì mục tiêu trong lòng.

một cô nhi không cha không mẹ, làm thế nào có thể tìm được một quâ nhân mà đến ngay cả tên của người đó cô cũng không biết, Diệp Huyền chỉ có thể đi tòng quân. Khi đó cơ thể cô rất gầy yếu, vừa mới nói nguyện vọng của mình là đi tòng quân ra khỏi miệng, những người xung quanh liền cười nhạo cô. Mà đợi đến khi Diệp Huyền hiểu được ý nghĩa của tàu Hi Hòa thì cô càng cảm thấy tuyệt vọng hơn nữa. Bản thân cô đến ngay cả tư cách để trở thành một binh sĩ bình thường cũng không đủ, mà nghĩ đến chuyện bước chân lên được chiếc tàu kia, thì phải tìm mọi cách trở thành quân nhân cao cấp.

bây giờ nhớ lại, Diệp Huyền cũng không nhớ rõ mình lấy đâu ra sức mạnh, ý chí để chống đỡ đến tận lúc được bổ nhiệm đến dưới trướng của Crato. Là vì không muốn sống nghèo hèn cả đời, hay là vì người thầm mến trong lòng? cô không nghĩ không nghĩ, chỉ biết cố gắng nỗ lực, cuối cùng đến năm cô mười sáu tuổi đã thi đậu vào trường quân đội tốt nhất đế quốc. Mà đó cũng không phải là đích cuối, đó mới chỉ là bắt đầu.

Đợi đến khi tìm được hân, sẽ không cần mệt mỏi như vậy nữa. cô đã từng tự nhủ trong lòng như vậy vô số lần, nhưng sau khi tìm được hân rồi thì sẽ như thế nào, cô muốn làm gì tiếp đây? Diệp Huyền lúc đó thật ra cũng không hề có tính toán gì cả chẳng qua là muốn tìm cho mình một cái mục tiêu mà thôi.

Cho nên khi cô nhìn thấy Crato, mới kinh ngạc, phần uất đến như vậy. Người khiến cô có nghị lực chống đỡ suốt nhiều năm như vậy thì ra là một điều chỉnh giả, thì sao mà cô không thất vọng cho được. Cũng may hiện tại cô đã không còn nghĩ như vậy, Diệp Huyền cảm thấy có chút may mắn. Suốt bảy năm trong quá khứ, cô yêu Crato mà cũng không thật sự là Crato, phần tình yêu đó vô cùng tha thiết mà cũng vô cùng mù mịt. Nhưng đến bây giờ, người cô yêu là người đàn ông đó bằng xương bằng thịt.

Nhưng do dự, khúc mắc trong lòng cô bấy lâu cuối cùng cũng tháo gỡ được, cô không phải là người quả quyết, không muốn thổ lộ với Crato vào lúc bản thân vẫn chưa chắc chắn tình cảm của mình. cô quay đầu, nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài khung cửa sổ. Khóe môi Diệp Huyền khẽ nhếch lên, chính là hôm nay, nếu hôm nay Crato quay về biệt thự, cô sẽ nói ra những lời chôn sâu trong tận đáy lòng.

Tình báo vẫn còn một đoạn chưa hết xong, Diệp Huyền đang chuẩn bị tắt đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn quyết định xem hết....

"Trướng quân, còn mấy cô gái vẫn đang chờ ở bên ngoài biệt thự." Lý Tư vội vàng đuổi kịp bước chân của Crato, giọng nói có mấy phần bất mãn.

"Tùy mấy người đó đi." Crato hơi mỉm cười, "Bên ngoài là nơi công cộng, dân chúng có quyền tự quyết định mình đứng ở đâu." hân không dư sức mà quan tâm mấy người fan nào tàn này, vì cuộc đàm phán giữa quân đội với Viện hòa bình về sự kiện tàu Hi Hòa mà hai bên dây dưa không dứt, khiến hân phải nán lại ở Rorein những năm ngày. thật vất vả mới kết thúc hội nghị, hân không chút do dự, ngựa không dừng vó quay về biệt thự.

Lý Tư là người luôn đi theo bên cạnh hân mấy ngày nay nên cũng thông cảm nói: "Những chuyện khẩn cấp đã xử lý ổn thỏa, có lẽ ngài nên đi thả lỏng một chút."

"Quay về biệt thự cũng không khác là mấy." hân không chút để ý trả lời qua loa, thả lỏng? đi chỗ nào thả lỏng? Giờ phút này, tất cả mọi thứ đều không quan trọng bằng việc được nhìn thấy người kia.

Crato ôm tâm trạng hưng phấn bước vào cửa lớn, những người đi theo đều bị hân đuổi đi, từ tiếng đế giày gõ trên mặt sàn, cũng đủ để nhận thấy hân đang rất vội vàng. hân dừng lại trước một cánh cửa, đây là văn phòng của sĩ quan phụ tá.

hắn biết, Diệp Huyền đang ở ngay sau cánh cửa này. Có lẽ là đang xử lý quân vụ, có lẽ là đang đọc tình báo. Lúc thì nhíu mày suy tư, lúc thì nhìn chăm chú, những biểu cảm trên khuôn mặt của cô, cứ như những tấm phim nhựa, lướt nhanh trong đầu Crato.

hắn rời khỏi cô đã năm ngày.

Từ ngày rời khỏi hành tinh Dopulo, Crato đã suy nghĩ, hắn phải đảm bảo mọi thứ thật hoàn hảo để không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hắn với Diệp Huyền. không phải là hắn vẫn chưa hiểu rõ ràng tình cảm của mình, mà nguyên tắc làm việc của Cra tướng quân là: trước khi quyết định, phải đảm bảo đã chuẩn bị mọi thứ thật hoàn hảo. một quý tộc thuần huyết muốn kết hôn với một người bình thường, đây không phải là một chuyện đơn giản. Nhưng may mắn là trên thế giới này có rất ít việc mà Crato không làm được.

Đến ngày hôm nay, tất cả những sắp xếp của hắn, đều đã chu toàn mọi mặt. hắn hít sâu một hơi, động tác có chút khàn trương, đẩy ra cánh cửa trước mặt.

Trong phòng không bật đèn, Diệp Huyền ngồi trước bàn làm việc, toàn bộ thông tin đều hiển thị trên màn hình, ánh sáng mờ mờ từ màn hình chiếu lên mặt cô, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cô đọc. Ngay lập tức Crato liền cảm thấy có chỗ không thích hợp, hắn còn chưa kịp mở miệng thì Diệp Huyền đã đứng lên.

"anh đã sớm biết." Người phụ nữ lạnh lùng nhìn hắn, giống như hắn là một kẻ xa lạ.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Crato bước đến, muốn nắm lấy tay Diệp Huyền, nhưng lại bị cô không chút do dự hất ra. Phanh một tiếng, màn hình hiển thị bị ném tới trước mặt Crato, trên màn hình trong suốt, những dòng chữ màu đen càng thêm rõ ràng.

"Trải qua quá trình điều tra hơn nửa năm, tôi cho rằng đối tượng hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của tướng quân, hơn nữa cô ta là một người trọng tình cảm. Đây không phải là tôi suy đoán lung tung, từ những hành động của đối tượng cho thấy, cô ta vẫn luôn tìm kiếm người đã cứu cô ta từ trong tay phản quân, cũng chính là ngài. Tôi có đủ lý do để khẳng định, đối tượng có tình cảm đặc biệt đối với ngài, sùng kính, tôn thờ ngài. Trong một văn kiện tình báo của chính phủ, thảo luận những điều này có lẽ là không nghiêm cấm nhưng chuyện này là rất quan trọng.

Bởi vì ngài không chỉ đang tìm một sĩ quan phụ tá đủ tư cách mà còn cần một người biết giữ bí mật, tôi cho rằng, lợi dụng phần tình cảm này, là rất cần thiết. nói cho cùng thì, giữa một người trung thực ái mộ ngài và một người sĩ quan đủ tiêu chuẩn, thì tôi cho rằng người trước sẽ phù hợp làm cấp dưới của ngài hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (18)

"một người vừa trung thực vừa ái mộ ngài sẽ trung thành hơn so với *cấp* dưới."

Những lời này không sai. sự trung thành xuất phát từ đạo đức ở một số thời điểm sẽ trở nên rất mỏng manh, còn trung thành vì yêu thì thường không để ý tất cả mà hy sinh cho đối phương hướng chỉ tình cảm này còn kéo dài suốt bảy năm.

Lý Tư biết rõ đạo lý này cho nên mới nhắc tới trong báo cáo. Cách làm của hắn cũng không quá đáng vì hắn trung thành với Crato, trung thành đến mức hoàn toàn không quan tâm Diệp Huyền có vì chuyện này mà tổn thương hay không. Mà Crato thì sao? hắn có phải cũng nghĩ vậy hay không?

Diệp Huyền nghĩ là có.

Điều này cũng là dễ hiểu. Khi đó Crato không biết Diệp Huyền, đột nhiên nảy ra một người ái mộ đối với hắn đó chỉ là người xa chẳng có ấn tượng gì. Mặc dù Diệp Huyền sắp trở thành sĩ quan phụ tá của hắn, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó thôi.

Crato đã từng nói, hắn không phải là người cao thượng gì. Trong kế hoạch quan trọng như vậy sử dụng chút thủ đoạn, đừng nói là Crato, ngay cả Diệp Huyền cũng sẽ đồng ý với đề nghị này. Hơn nữa, phần tình báo này Diệp Huyền không thể xem. Nếu tình huống nguy hiểm không xuất hiện, Diệp Huyền cũng sẽ không biết gì cứ tiếp tục làm việc mình nên làm.

"nói tới nói lui, tôi cũng thật nhiều chuyện." Diệp Huyền nhìn Crato, trong giọng nói không có sự chế giễu mà ngược lại rất bình tĩnh nói: "Làm một đứa ngốc, " cô cười một tiếng, "không phải thật tốt sao?"

"anh..." Crato hiếm khi giật mình như bây giờ, hắn muốn giải thích, lại không biết mở miệng như thế nào.

Phần báo cáo này là nửa năm trước Lý Tư giao cho hắn, lúc đó hắn cũng không có ý kiến. Đúng như Diệp Huyền nghĩ, mặc dù Crato điều cô làm sĩ quan phụ tá nhưng đối với Cra tướng quân mà nói, Diệp Huyền chẳng qua chỉ là một con cờ trong kế hoạch thôi. Cho dù con cờ này có thâm mến hắn bảy năm hay không, hắn cũng không quan tâm. Diệp Huyền không có tình cảm với hắn, hắn vẫn sẽ điều cô làm phụ tá. Hai chuyện này không liên quan đến nhau. Có điều lúc hắn đưa ra quyết định cũng có ý muốn lợi dụng phần tình cảm này.

Chuyện này là sự thật, lúc ấy hắn đã đồng ý với đề nghị của Lý Tư.

"A..." nụ cười trên mặt Diệp Huyền càng rực rỡ hơn. Trong phòng không bật đèn, cả căn phòng tối tăm đến đáng sợ, chỉ có một đôi mắt bị phủ lệ quang ở trong bóng tối tỏa sáng.

cô khóc? Tựa như có bàn tay vô hình bóp chặt lấy trái tim hắn. Trước giờ chưa từng có, trước giờ hắn chưa từng trải qua loại cảm giác như vậy—— thống khổ, vô cùng sốt ruột, cấp bách, cổ họng như tắc nghẹn. Khi nhận ra bản thân làm Diệp Huyền tổn thương hắn đau đến không thể hô hấp.

Nhưng Diệp Huyền cũng không có khóc. Đừng khóc, cô một lần lại một lần cảnh cáo mình. Khi vừa nhìn thấy đoạn báo cáo kia, đầu óc cô trống rỗng, tiếp đó là tức giận phát run. Cũng không phải vì bản thân bị lợi dụng mà là tâm tư thiếu nữ cứ như vậy không che đậy phơi bày ra trước mặt đối phương. Tất cả mong tưởng, tất cả sự cố gắng không chút nào che giấu bị moi ra mặc cho người khác phán xét. Giống như là một người bị lột sạch quần áo, phơi bày tất cả giữa ban ngày.

cô không biết ánh mắt hắn lúc đó như thế nào, thậm chí cô còn không dám nghĩ tới lúc Crato thấy phần báo cáo này, có phải là coi như không liên quan đến mình, đào mắt liền đem chuyện không đáng nhắc tới này ném sau? Hay là cảm thấy buồn cười, cảm thấy loại người như cô đúng là không biết tự lượng sức mình? Thậm chí là sinh lòng chán ghét, bởi vì bị một người xuất thân thấp hèn như cô thăm mếu cũng không phải chuyện tốt đẹp gì đối với một quý tộc thuần huyết.

Diệp Huyền biết, hiện tại Crato sẽ không nghĩ cô như vậy. Cho dù Crato từng dùng loại ánh mắt ác ý nhìn vào phần tình cảm này thì cũng không phải lỗi của hắn bởi lúc đó bọn họ chẳng qua cũng chỉ là người xa lạ mà thôi.

cô không thể tức giận, không muốn vì lòng tự ái buồn cười này mà trịch kích Crato, thế nhưng con sóng xấu hổ cùng thất vọng cứ bao quanh cô, cô không có cách nào thoát được. Cho dù cô đã trưởng thành, cho dù cô có tài sản cố địa vị, nhưng khi tâm tư thâm kín của mình bị phát hiện, cô chợt nhận ra mình chỉ là một người đơn độc nhỏ bé.

"Xin lỗi, tôi quá kích động." Cuối cùng, Diệp Huyền không nói gì, chẳng qua là thần sắc bình tĩnh xoay người đi ra ngoài.

Rời khỏi dinh thự của Crato, Diệp Huyền không có mục đích đi trên đường, cô cũng không biết mình phải đi nơi nào, lúc ấy trong đầu chỉ có một ý niệm, phải rời khỏi đó, rời đi nơi khiến cô không thể thở nổi. Trong lòng cô bây giờ rất ảo não... vốn là muốn bày tỏ với Crato, nhưng mà bây giờ lại không cách nào nói ra miệng, đang lúc mờ mịt nhìn xung, máy truyền tin trong túi vang lên. cô liền lập tức nhấn nút trả lời, là Crato sao? Có phải là hắn không

Trong ống nghe truyền tới âm thanh ngọt ngào của AI nhưng không mang theo chút tình cảm nào: "Diệp tiểu thư, đã có kết quả kiểm tra sức khỏe của ngài rồi, xin ngài hãy mau tới nhận. " Lúc này Diệp Huyền mới nhớ ra, ngày thứ hai sau khi trở lại hệ Mặt Trời cô liền đi làm kiểm tra toàn diện vì sợ cây Dalhia sẽ khiến cơ thể bị ảnh hưởng, ngoài ra còn kiểm tra xem...có mang thai không. cô cười khổ, tiện tay gọi một chiếc phi cơ công cộng bay đến bệnh viện.

Điều khiến Diệp Huyền cảm thấy kỳ quái chính là phụ trách tiếp đón cô không phải AI, mà là một nữ bác sĩ mặt mũi hiền hòa. Nữ bác sĩ có chút do dự nhìn phía sau Diệp Huyền, mới ôn nhu hỏi: "cô đi một mình sao? Có người thân đi cùng không?"

Diệp Huyền theo bản năng cảm thấy không đúng: "Bác sĩ, kết quả kiểm tra của tôi... xảy ra vấn đề sao?"

"Oh, không phải..." Nữ bác sĩ muốn tỏ ra không có chuyện gì lớn. cô dừng một chút rồi lấy ra tờ kết quả đưa cho Diệp Huyền "cô tự xem một chút đi."

Rậm rạp chằng chịt đều là thuật ngữ y học chuyên nghiệp, Diệp Huyền không nhìn kỹ, bất an trong lòng càng tăng lên—— chuyện nhỏ như nhận báo cáo kết quả kiểm tra mà phải do bác sĩ đích thân làm cộng thêm biểu hiện kì quái của vị bác sĩ—— ngón tay hoạt động càng lúc càng nhanh, dường như là qua rất lâu, hoặc chỉ là qua mấy giây, ngón tay Diệp Huyền dừng ở trang cuối cùng tờ báo cáo, đập vào tầm mắt là hàng chữ—— "Người mắc bệnh xuất hiện triệu chứng suy kiệt hệ hô hấp nghiêm trọng, nguyên nhân tạm thời không rõ."

"Hệ hô hấp..." cô kinh ngạc nhìn nữ bác sĩ đối diện, có chút mờ mịt lặp lại một lần, "Suy kiệt hệ hô hấp?" "Nữ bác sĩ lộ vẻ thương hại cầm tay Diệp Huyền: " Đây cũng không phải kết quả cuối cùng, chúng tôi đề nghị cô đến bệnh viện lớn kiểm tra lại, có lẽ..." cô không có nói tiếp bởi vì Diệp Huyền đã lắc đầu.

Kết quả không sai, Diệp Huyền biết, là do cây Dalhia. Cây Dalhia chỉ tác động đến điều chỉnh giả nhưng cô lại bị ảnh hưởng, phía bệnh viện khẳng định cũng không tìm được nguyên nhân.

"Còn bao lâu?" Trong đầu cô rối bời, căn bản không biết mình đang suy nghĩ gì, chẳng qua là dựa vào bản năng đặt câu hỏi, "Tôi... còn bao nhiêu thời gian?"

"Nếu như, " nữ bác sĩ do dự một hồi, vẫn trả lời, "Nếu như chữa trị thích đáng, còn có nửa năm."

Nửa năm... Diệp Huyền đứng lên, cô không thấy được vẻ mặt mình, chỉ thấy nữ bác sĩ lo lắng nhìn cô, giống như đang nhìn xác chết biết đi. "Cám ơn ngài." cô gạt đầu với nữ bác sĩ, bước chân lao đảo đi ra ngoài.

Bên ngoài bệnh viện là thế giới náo nhiệt, cùng bệnh viện yên tĩnh như là hai không gian đối lập. Bây giờ nên đi đâu? Diệp Huyền đứng ở ven đường, cô không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình có thể đi đâu. cô không cha không mẹ, bởi vì công việc đặc thù, cô cũng không có bạn bè. Khi nhìn thấy những chữ đó cô liền nghĩ ngay đến người đàn ông kia.

May mắn, Diệp Huyền cảm thấy may mắn vì mình chưa bày tỏ với Crato. một người chỉ có thể sống nửa năm cần gì phải muốn thứ tình yêu xa vời này. Crato đã từng nói với cô, những người bị suy kiệt sau một thời gian dài chữa trị cũng lần lượt qua đời, đây cũng là nguyên nhân vì sao quân đội một mực không tiếp tục nghiên cứu trên hành tinh Dopulo.

Nguyên nhân tại sao người thường như cô cũng xuất hiện tình trạng này Diệp Huyền không còn muốn biết nữa. Trong lòng cô không có bi thương, không có oán hận mà chỉ có cảm giác vô lực, cô cảm thấy rất mệt mỏi. Cứ mãi không được sợ hãi, cứ mãi dừng cảm, giống như muốn dùng hết sức lực của cả đời, cô thật... không có cách nào tiếp tục nữa.

Bất ngờ không kịp đề phòng, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

Sau đó, một cái tay nắm lấy cổ tay cô.

Diệp Huyền quay đầu, tầm mắt bị nước mắt làm mờ hồ, cô không thấy rõ về mặt Crato, chỉ có ánh mắt màu vàng nâu kia, trong suốt lại tinh táo.

"anh đoán, em đã nhận được kết quả kiểm tra sức khỏe." Giọng nói vẫn lãnh đạm, cũng không có tức giận vì trận cãi nhau kia, cũng không có bởi vì Diệp Huyền khóc mà nghi ngờ.

"không," Diệp Huyền trả lời theo bản năng, cô không muốn để cho Crato biết mình sắp chết, "Tôi không biết anh đang nói gì."

"Em phải biết rằng nói dối trước mặt anh không có lợi ích gì." Phát hiện Diệp Huyền muốn hất tay mình ra, Crato lập tức cầm thật chắc cổ tay cô. hấn nhìn Diệp Huyền, trên mặt không có bất kì biểu cảm dư thừa nào, "Các bộ phận trong cơ thể em đã bắt đầu suy kiệt."

Về mặt của hấn khiến Diệp Huyền đau nhói, "Cho nên?" Diệp Huyền bắt tri bắt giác cao giọng, thậm chí mang theo một ít bèn nhọn, "anh muốn nói cái gì? Muốn chính thức nói với tôi, " cô dừng một chút, nghẹn ngào trong giọng nói đã không che giấu được, "Tôi sắp phải chết?!"

Những lời này giống như tín hiệu, nước mắt không ngừng rơi xuống, càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhiều. Ban đầu là khóc thút thít, dần dần, đã biến thành nức nở tuyệt vọng. Diệp Huyền đứng không vững, cô lao đảo muốn ngã xuống, muốn bản thân ngừng khóc, nhưng cho dù thế nào nước mắt cũng không thể dừng.

Từ sau 14 tuổi, Diệp Huyền cũng chưa từng khóc lớn như vậy. cô là người kiên cường, cho dù mệt mỏi hay đau đớn, thậm chí đối mặt với cái chết cô cũng cố gắng không lộ vẻ mềm yếu trước mặt người khác nhưng hiện tại, cô không muốn cật lực chống đỡ nữa.

Crato không nói gì, hấn đưa tay ra kéo Diệp Huyền vào trong ngực. Người phụ nữ trong ngực lại khóc lớn tiếng hơn, Crato không an ủi cô, mà là mặc cho cô tiếp tục khóc, để cô đem mệt mỏi cùng ủy khuất nhiều năm trút ra ngoài.

Khóc đi, khóc đi... Crato biết cảm giác này, bởi vì không có ai để bản thân có thể dựa vào, cho nên phải đem mình trở nên kiên. Mà bây giờ, hấn nguyện ý làm người có thể khiến cô toàn tâm toàn ý dựa vào khóc.

"Em sẽ không chết." hấn nói bên tai Diệp Huyền, giọng nói bình thản lại khẳng định, "trên thế giới này không có gì anh không làm được, quan trọng là anh có muốn làm hay không."

không biết tại sao, Diệp Huyền phốc xuy bật cười, trong mắt cô còn vương lệ, nghẹn ngào nhỏ giọng nói: "Giọng điệu các quý tộc an ủi người thật là chọc người ghét."

"anh cũng không phải là đang an ủi em, chẳng qua là trần thuật sự thật." Crato rử mi mắt, cúi đầu nhìn Diệp Huyền, "Em cho là giọng của quý tộc chọc người ghét, vậy anh thì sao?" Phát hiện Diệp Huyền nghi ngờ ngẩng mặt lên, hấn cảm thấy tim mình dường như đập nhanh hơn. hấn dừng một chút, cố gắng dùng giọng bình thản hỏi, "anh khiến em ghét sao?"

Diệp Huyền không nói gì, cô cứ như vậy nhìn Crato, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vết nước mắt chưa khô nhìn chật vật cực kì. cô trầm mặc, lâu đến mức trong mắt Crato rớt cuộc lộ ra thấp thòm, cô mới vui mặt vào sâu hơn trong ngực Crato, hai tay ôm nang eo, nhỏ giọng thảm thì một câu: "Hừ, ghét."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc (19)

"Chiến thần đế quốc cùng một cô gái ôm hôn nhiệt tình ngay giữa đường, nghi vấn công khai tình cảm."

"Hỡi các quý cô, người tình trong mộng của mọi người đã có người trong lòng. thật đáng tiếc, người phụ nữ đó không phải là các cô."

"Bạn gái thần bí của Guard Công tước là ai? Có người tiết lộ thân phận cô gái này không đơn giản."

Nửa người Diệp Huyền dựa trên giường hào hứng xem báo lá cải. Nội dung của những tờ báo này đều giống nhau, đã qua ba ngày từ hôm Diệp Huyền và Crato ôm hôn bên đường bị đám chó săn phát hiện, tất cả tựa đề bài báo đều nói về chuyện này.

Sau khi Crato tham dự họp báo công khai, giới truyền thông liền bắt đầu điên cuồng tìm kiếm tin tức về vị quý tộc thần bí này. Mặc dù không có tin chính xác nhưng cũng đủ để cho mọi người biết hiện tại Cra tướng quân đang độc thân. Ai biết chưa được mấy ngày, hình hấn và một người phụ nữ ôm hôn trên đường bị truyền ra, toàn bộ cánh báo chí đều sôi trào.

cô gái thần bí đó rốt cuộc là ai, có phải có quan hệ tình cảm với Cra tướng quân? Người luôn cẩn thận như Cra tướng quân sao lại cùng cô làm ra cử chỉ thân mật như vậy trên đường?

Ngoài trừ giới truyền thông, ngay cả dân chúng cũng đang thảo luận chuyện này. Đúng như một trong những tựa đề bài báo nói, một khi hình ảnh được công bố, đông đảo người ái mộ Crato đều phát điên lên, còn có chuyện gì kinh khủng hơn chuyện mới hôm qua người bắt đầu thích một người đàn ông độc thân hoàng kim, kết quả ngày hôm sau liền lộ ra tin hấn đã có người trong lòng

Tất cả các thiết bị truyền thông, các loại báo chí lớn nhỏ đều đang điên cuồng tìm hiểu chuyện này. Diệp Huyền xem rất vui vẻ, cô phát hiện chuyện này được chia làm ba loại: một loại là suy đoán cô là ai, loại thứ hai là kiên quyết không thừa nhận cô là bạn gái của Crato, loại cuối cùng cho rằng đây là tin vịt.

Chỉ riêng suy đoán thân phận của cô đã có vô số bài viết, đủ loại suy đoán: nào là Diệp Huyền là đại tiểu thư quý tộc luôn ở trong khuê hay cô là vị hôn thê thanh mai trúc mã của Crato, còn có suy đoán cô chỉ là một dân thường đã tâm bưng bưng muốn trèo cao, thậm chí còn cho rằng cô là gián điệp do quân phản loạn phái tới. không thể không nói trí tưởng tượng của con người thực phong phú. Diệp Huyền không thể hiểu được bọn họ sao có thể từ một tấm hình mà sinh ra nhiều suy luận như vậy.

Có điều những suy đoán lộn xộn này cũng không ảnh hưởng đến cô, hiện tại cô đang ở bệnh viện được trang bị đầy đủ các biện pháp an ninh tiên tiến nhất, đám chó săn chắc chắn không thể tìm tới được. Mà thông tin cá nhân của cô từ sớm đã được Crato hạ lệnh bảo vệ chặt chẽ, trừ khi có quyền hạn cấp S nếu không không ai có thể điều tra ra. Làm như vậy cũng không phải vì Crato cảm thấy Diệp Huyền không thể lộ ra ánh sáng mà là chuyện Diệp Huyền đang tham gia hạng mục này phải bảo mật trăm phần trăm.

"Diệp tiểu thư, đã đến giờ phẫu thuật." Giọng nói của AI vang lên.

Diệp Huyền đứng dậy, người máy hộ lý giúp cô thay đồ phẫu thuật, sau đó đưa vào phòng kín. Người phụ trách phẫu thuật cũng không phải là bác sĩ bình thường mà là nhân viên nghiên cứu khoa học, việc bọn họ muốn làm cũng không phải là phẫu thuật bình thường mà là CÁI TẠO GEN.

"Cái tạo gen?!" Lúc vừa nghe Crato nhắc tới vấn đề này Diệp Huyền rất bất ngờ, "Tất cả tài liệu nghiên cứu điều chỉnh giả không phải đã bị hủy hết rồi sao?"

Vào năm CE185, dưới sự phản đối không ngừng của người dân, chính phủ không thể không hạ lệnh đóng cửa sở nghiên cứu duy nhất nắm giữ kỹ thuật cái tạo gen là sở nghiên cứu SCI, đồng thời tiêu hủy tất cả tài liệu nghiên cứu.

Lúc này, Crato đã đưa Diệp Huyền về dinh thự, hấn bùng ly trà đồ lên nhấp nhệ: "Toàn bộ tài liệu bị tiêu hủy chỉ là cho người dân câu trả lời."

Được rồi, Diệp Huyền vừa nghe liền hiểu, xem ra đây cũng là bí mật mà chỉ có những người ở tầng lớp thượng lưu mới có thể biết. trên thực tế, nhìn khắp toàn bộ đế quốc Nebula, người biết được bí mật này không quá năm người mà gia tộc Cra cũng có thể xem là thế lực chống lưng của sở nghiên cứu SCI, nắm giữ nhiều tài liệu nghiên cứu nhất.

"Cây Dahlia cùng nguyên tố titanium sinh ra phản ứng hóa học không chỉ ảnh hưởng đến điều chỉnh giả khiến họ bị suy kiệt hệ hô hấp mà còn ảnh hưởng đến người có huyết thống điều chỉnh giả."

Sau khi biết thân thể Diệp Huyền không đơn giản, Crato lập tức phái người điều tra cận kề hơn. Diệp Huyền là cô nhi, ngay cả cô cũng không biết cha mẹ mình là ai, tên Diệp Huyền là do viện phúc lợi đặt cho, cô đã sống 21 năm không cha không mẹ, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ tìm lại thân thể mình. cô chưa từng nghĩ tới có một ngày thân thể của mình sẽ đưa bản thân vào chỗ chết.

"Còn nhớ người thừa kế đã bị trục xuất của gia tộc Sartre Clif không?" Crato lãnh đạm nói, "Đó là mẹ em."

Người đó tên là Elisa, là người thừa kế duy nhất lại vì ý trung nhân của mình—— Hạ Thanh, là cổ đông của tập đoàn công nghiệp chuyên chở hạng nặng, dứt khoát kiên quyết phản bội gia tộc, trở thành người thuần huyết duy nhất trong chín đại gia tộc gả cho người bình thường. Nhưng sau khi làm ra chuyện động trời như vậy hai vợ chồng họ cũng không hạnh phúc, sau một năm kết hôn, Hạ Thanh và Elisa gặp tai nạn, cả hai người không ai sống sót.

Có tin đồn cho rằng, mặc dù tuyên bố đó là tai nạn bất ngờ, nhưng gia tộc Sartre Clif rất bảo thủ, tuyệt đối sẽ không cho phép người phản lại gia tộc như Elisa có con nối dõi, cũng có người hoài nghi là do những người góp vốn khác trong tập đoàn công nghiệp chuyên chở hạng nặng ra tay, bởi vì sau khi tai nạn xảy ra không lâu, số cổ phần khổng lồ của Hạ Thanh bị chia cắt không còn chút nào.

Cho dù sự thật như thế nào, sau một thời gian âm ỉ, chuyện này cũng chìm vào quên lãng. thật ra mọi người đều không biết Elisa cũng không chết trong tai nạn. Ở giây phút cuối cùng, bà được phao cứu nguy ném ra, được một người khai hoang phát hiện. Người khai hoang đó đưa Elisa đang bất tỉnh đến bệnh viện. Khi đó, Elisa đã mang thai tám tháng. "Mẹ em. . ." Crato dừng một chút, rồi lại lấy một loại giọng bình thản nói, "Sau khi sinh em, bà cũng vì bị thương quá nặng mà qua đời." Từ đó Diệp Huyền trở thành đứa bé không cha không mẹ, được bệnh viện đưa đến viện mồ côi.

Nghe xong đoạn chuyện cũ này, hồi lâu sau Diệp Huyền cũng không nói gì. thật ra thì cũng không tính là đau lòng. Mặc dù Hạ Thanh và Elisa là cha mẹ

cô, nhưng bọn họ ngay cả mặt cũng chưa từng gặp chứ đừng nói đến cảm tình. Diệp Huyền nghĩ có lẽ là có chút buồn, còn có chút tiếc nuối. Hải cốt Hạ Thanh không còn, di thể Elisa sớm đã bị tiêu hủy, cho dù Diệp Huyền muốn lập bia mộ hay làm lễ truy điệu cho bọn họ cũng không còn cơ hội.

Bàn tay người đàn ông hơi dừng giữa không trung một chút rồi nhẹ nhàng rơi trên đỉnh đầu Diệp Huyền. hấn không có thói quen làm ra cử chỉ dịu dàng này, động tác vuốt tóc cô cũng không lưu loát. Diệp Huyền không nhịn được bật cười: "Được rồi, em sẽ không khóc." cô trừng mắt nhìn Crato, "Như vậy, sau đó thì sao? Em biết cơ thể dần suy kiệt là bởi vì mẹ em là điều chỉnh giả, nhưng mà..." Nhưng mà cái này không liên quan gì đến chuyện cứu cô..

"Người bình thường sẽ không bị cây Dahlia ảnh hưởng." Crato giải thích. thật ra thì Diệp Huyền bị kích tỉnh bởi vì cô là sự kết hợp giữa người thường và điều chỉnh giả. Mặc dù cô không có kế thừa gen hoàn mỹ của điều chỉnh giả nhưng trong thân thể dù sao cũng chảy dòng máu của điều chỉnh giả. Mà biện pháp duy nhất để ngăn chặn cơ thể tiếp tục suy yếu chính là đem cô trở thành người hoàn toàn bình thường.

Crato không ngờ được, nhân viên nghiên cứu phẫu thuật cho Diệp Huyền cũng không ngờ được, bọn họ bí mật thực hiện phẫu thuật không phải là đem người bình thường trở thành điều chỉnh giả mà là phải đem điều chỉnh giả trở thành người bình thường. Thông qua một loạt giải phẫu, gen biến đổi trong cơ thể Diệp Huyền hoàn toàn bị loại bỏ. Đến lúc đó, cô cũng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

hiện tại Diệp Huyền đã làm phẫu thuật ba lần, nửa năm sau cô sẽ hoàn toàn bình phục.

Crato nói trên đời này không có chuyện gì hấn làm không được, người khác nghe được sẽ chỉ cho rằng hấn đang khoác lác, nhưng Diệp Huyền biết, hấn chưa bao giờ nói điều mà mình không nắm chắc. Nghĩ đến người đàn ông kia khi nói ra những lời này lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, khoe miệng cô không tự chủ nhếch lên.

"Người vĩnh viễn sẽ không thể biết được một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì", đây đúng là chân lý. cô cho rằng mình sắp hạnh phúc nhưng giây kế tiếp lại biết mạng mình sắp hết. cô cho là mình đã không còn hy vọng lại có người mặc kệ tất cả vì cô ngăn con sống dữ. Đến nỗi việc cô có phải là người mang huyết thống quý tộc hay là bị đoạt gia sản và địa vị cô cũng không để ý.

Vậy cô để ý cái gì?

Là người đàn ông dù mỗi ngày có bận thế nào cũng sẽ dành ra chút thời gian đến thăm cô. Mà trong lúc đợi hấn, cô có thể vừa uống trà vừa xem tin tức bát quái, đây chính là khoảng thời gian cô hạnh phúc nhất.

"Gi?" Diệp Huyền mở kênh tin tức, ngoài ý muốn thấy bóng dáng Crato trên màn hình. Hiển nhiên là sau khi kết thúc hội nghị ở cung điện, hấn liền bị một đám ký giả vây quanh nước chảy không lọt. Bọn vệ sĩ liều mạng ngăn cản đám người này, định che chở cho Crato thoát khỏi sự bao vây trùng trùng điệp điệp. Dựa theo tình huống này, Crato nên là mặt không đổi sắc đi thẳng nhưng khi một ký giả gắng sức đưa Micro đến trước mặt hấn, hấn đột nhiên dừng lại.

"một vấn đề." hấn lãnh đạm nói.

Tên ký giả kia có lẽ là bị dọa sợ cho ngây dại, Cra tướng quân có ý gì? Cho đến bây giờ vị Công tước này cũng chưa từng chủ động cùng truyền thông tiếp xúc, chẳng lẽ lại muốn tiếp nhận phỏng vấn?! Cũng may đồng nghiệp bên cạnh hấn hết sức cơ trí, vội lớn tiếng hỏi: "Xin hỏi cô gái thần bí cùng ngài ôm hôn trong hình, có phải đúng như tin đồn là một người bình thường không?"

Đúng vậy, không biết là mèo mù đụng phải chuột chết, hay là có người đem tin tức tiết lộ ra ngoài, tin đồn Cra tướng quân có bạn gái là người thường mọi người đều biết. Vấn đề này vừa được hỏi, mọi người ở đó đều hít một hơi khí lạnh. Ngắm ngấm bàn tán với nhau cũng thôi đi, ngay ở trước mặt mà nghi ngờ một vị đại quý tộc thuần huyết cùng người thường có quan hệ thân mật, đối với người thuần huyết đó là sự nhục nhã! Nhưng biểu tình Crato không thay đổi chút nào, ánh mắt lạnh lùng màu vàng nâu của hấn quét qua ký giả vừa đặt câu hỏi, tên đáng thương đó lập tức rùng mình. "Đúng vậy." Ngay khi tất cả mọi người đều cho là hấn sẽ giận dữ, hấn lại ít ý nhiều trả lời.

Cái gì?!

Lời vừa nói ra, hiện trường nhất thời một mảnh ồn ào. không chỉ là các ký giả, ngay cả những quan viên đi cùng cũng há hốc mồm. "Tôi..." ký giả nuốt nước miếng, dè dặt nhìn Crato, "Tôi còn có thể hỏi một vấn đề nữa không, thưa ngài?"

Crato không nói gì cũng không rời đi.

"Xin hỏi, " ký giả cân nhắc mãi, cuối cùng cũng dùng vẻ mặt thấy chết không sờn lớn tiếng hỏi, "cô gái kia có phải là người yêu của ngài không?"

"không phải." Crato trả lời, mọi người còn chưa kịp thở phào đã thấy hấn khẽ nghiêng đầu. Ngay tại khoảnh khắc này, Diệp Huyền nhìn người đàn ông kia lạnh nhạt lên tiếng. hấn lúc nào cũng như vậy, lúc nào cũng dùng loại giọng điệu bình thản như đang nói về thời tiết để nói chuyện khiến người khác kinh hãi.

"Ta biết điều mọi người quan tâm là gì, mọi người đều biết, nếu thuần huyết cùng người thường kết hôn, sẽ bị coi là phản nghịch và bị trục xuất khỏi gia tộc. Có điều, trên thế giới này, người có tư cách trục xuất ta hoặc là đã qua đời, hoặc là còn chưa ra đời, cho nên, ta có quyền lựa chọn người phụ nữ của mình." hấn nhìn Diệp Huyền—— Diệp Huyền biết thật ra Crato nhìn ông kính, nhưng cô biết Crato nói những lời này với ai—— trước sự chứng kiến của vạn dân chúng, lạnh nhạt trong mắt hấn cuối cùng cũng biến mất, con ngươi màu vàng nâu tràn ngập dịu dàng cùng với thanh âm trầm thấp, "Em không phải là người yêu." Crato nói——

"Em là vợ anh."

Chương 123: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 1

"Em cảm thấy mình bị mắc bẫy."

Crato đang ưu nhã cắt bớt thịt, nghe vậy, tay hắn khựng lại, nâng lên mi mắt. Tay trái Diệp Huyền cầm nĩa, theo động tác nói chuyện của cô có thể thấy rõ thức ăn trong miệng còn chưa nuốt xuống, cô hơi chu môi, mặc dù đang tức giận nhưng lại giống một con sóc nhỏ đáng yêu.

cô chỉ vào bức ảnh lãng mạn trên tờ tạp chí điện tử mình đang cầm: "Người ta cầu hôn đều là nhẫn kim cương, hoa tươi, bữa tối dưới ánh nến, còn quý một chân trên đất, em lại không có gì cả. Chỉ có lời tỏ tình mà anh cũng không thổ lộ trực tiếp."

Mặc dù màn tỏ tình này được diễn ra dưới ánh đèn rực rỡ cùng với sự làm chứng của hơn 10 vạn dân, không chỉ hệ Mặt Trời, thậm chí ngay cả các hành tinh khác cũng biết — Thiếu tướng trẻ tuổi nhất Nebula đế quốc trong muốn kết hôn cùng dân thường. Mà Diệp Huyền- người phụ nữ đáng lẽ được coi là hạnh phúc nhất thế giới lại bị các tờ báo lá cải cười nhạo, cho là kiếp trước cô đã cứu cả vũ trụ nếu không sao có thể nhận được lời tỏ tình chấn động toàn bộ hệ Mặt Trời, có thể độc chiếm được người đàn ông chất lượng tốt như vậy.

hắn cũng không tốt đẹp như vậy. Diệp Huyền rất tức giận, cô muốn thông báo cho cả thế giới biết rằng việc hắn muốn tuyên bố cô là vợ của hắn hoàn toàn chưa thương lượng cùng cô, mặc dù lúc ấy cô cũng cảm động đến rơi nước mắt. Sau đó trong lúc đang choáng váng lại bị Crato lôi đi, tiếp đến là hôn lễ, học tập lễ nghi... Đến khi cô tỉnh táo lại thì đã cùng Crato ngồi trong trang viện trắng茫茫.

không được, nhất định phải chứng minh mình không bị Crato ăn cắp gạo, tuyệt đối không thể để cho tên khốn kiếp kia đắc ý!

không chút nào ý thức được mình dưới sự sùng ái của Crato bộc lộ tính trẻ con, Diệp Huyền tặng cho hắn ánh mắt sắc bén: "anh không có gì muốn nói sao?"

"Đầu tiên, nhẫn kim cương." Crato ung dung thả dao ăn xuống, tầm mắt rơi vào ngón tay Diệp Huyền.

"Ách..." Diệp Huyền vội vàng đem tay mang nhẫn cưới giấu sau lưng.

Nhìn hành động như đứa trẻ của cô trong mắt Crato đọng đầy ý cười: "Thứ hai, hoa tươi, anh nhớ lúc em bắt đầu nhập viện dưỡng bệnh, mỗi ngày anh đều đem đến một bó, đúng không?" không đợi Diệp Huyền trả lời, hắn lại tiếp tục nói, "Sau đó là bữa tối dưới ánh nến, nếu em quên chuyện xảy ra vào ngày cầu hôn, chúng ta liền dọn lại tính một lần." hắn chống cằm chờ lên bàn, lười biếng nhún mày nhìn Diệp Huyền, "Nếu em không ngại, tối nay chúng ta lại làm lần nữa?"

Đáng ghét! Diệp Huyền dám cam đoan, Crato chắc chắn có ý nghĩ xấu xa!

"Hừ." cô háp háy mũi, vẫn không cam lòng phản bác, "Vậy quý một chân trên đất thì sao? Chuyện này anh chắc chắn không có làm."

"Nga?" Lúc này, Crato đã đứng lên, hắn đi tới bên cạnh Diệp Huyền, Diệp Huyền nhìn người đàn ông cao lớn này cúi xuống, gương mặt tuần tú cách mình càng ngày càng gần, "Chuyện này chỉ sợ anh không làm được." Crato đưa tay vén mái tóc rơi xoa trên cổ, hơi thở ấm áp phun bên tai khiến cô không nhịn được run rẩy: "anh có thể dùng phương thức đền bù khác thỏa mãn em." "Phương thức gì?"

Còn có thể có phương thức gì!

Cả người vô lực tựa trên ghế, đôi mắt mê man nhìn cái đầu không ngừng di chuyển giữa hai chân của mình, Diệp Huyền tuy không cam lòng nhưng lại không tự chủ được chìm đắm vào thể tấn công miệng lưỡi của Crato. Crato đứng là quý xuống đất, dùng một loại phương thức khác đền bù cho cô.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm qua hoa huyết, đem toàn bộ hoa huyết liếm qua một lần. Đầu lưỡi cắm vào trong hoa huyết, mũi móng dính sát vào hoa huyết sung đỏ dùng sức hút. Bao nhiêu dâm thủy đều bị Crato nuốt vào, hắn lại còn cảm thấy không thỏa mãn, vồ vồ lên miệng Diệp Huyền: "Hôm nay sao ít nước vậy, hửm?"

"Ghét... ưm..." Diệp Huyền kim lòng không đành cong eo nhỏ, cắn đầu ngón tay rên rỉ, "Đều bị anh uống cạn sạch..."

Crato không nhịn được cười lên, bàn tay lướt qua hoa huyết ướt đầm, đem ngón tay dính đầy dâm dịch nhét vào miệng Diệp Huyền: "Dâm thủy cũng chảy tới miệng, còn nói là bị anh uống cạn sạch." Ngón tay khuấy động trong miệng nhỏ, đùa giỡn với cái lưỡi thom tho, "Em oan uống anh, có đáng đánh hay không?"

"Ưm... ưm..." Diệp Huyền nói không nên lời, hoa huyết ngửa ngáy khó nhịn, bị Crato dùng những từ ngữ hạ lưu trêu đùa khiến cả người mềm xuống, ngay cả ý nghĩ muốn bày sắc mặt cho Crato cũng quên mất, ngoan ngoãn xoay người đem miệng nhỏ nhúng lên, đầu ngón tay tách ra hoa huyết, nũng nịu

năn nỉ nói, "Đáng đánh... anh phải đem gậy to quân dụng đánh em..."

Sau khi bọn họ kết hôn, "tướng quân" trở thành biệt danh mà Diệp Huyền gọi Crato mỗi lần hai người lăn lên giường. Mỗi khi Diệp Huyền gọi như vậy, Crato liền biết dâm huyết trước mắt muốn bị làm. Hắn không nhanh không chậm còi ra thất lung, trước ánh mắt của Diệp Huyền móc ra cây gậy thịt đã sớm cứng rắn. Diệp Huyền vội vàng đưa mông nhỏ lùi về sau, dùng hoa huyết mềm mại ma sát quy đầu: "thật là nhột, ừ... Quy đầu thật là nóng, mau đến làm em... Tướng quân, mau đến làm em đi."

Crato lừa dục dâng cao, mặc dù còn có ý niệm muốn dầy vò vật nhỏ, nhưng lại không nhịn được, hắn nắm chặt cặp mông trắng nõn của vợ, tấn công mạnh về trước, trong lúc Diệp Huyền thét chói tai liền đem gậy thịt đưa vào. Thân thể bọn họ đã sớm quen thuộc, gậy thịt vừa cắm vào hoa huyết liền như cá gặp nước, tìm được điểm nhạy cảm hung hăng đâm vào. Crato không nhanh không chậm, lúc nhẹ lúc nặng rút ra cắm trong, Diệp Huyền cảm giác như mình là chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên sông, một lần lại một lần đạt được khoái cảm, cô không ngừng thét lên, dâm thủy chảy càng nhiều, làm ướt hết nệm dưới người.

Crato cắn răng làm cô, hạ thân đập vào hoa huyết phát ra tiếng tiếng ba ba: "Dâm dâng, chảy nhiều nước như vậy, "hắn nhéo mạnh lên âm để đã sung đồ của Diệp Huyền, "Xem ra chỉ có làm em... cái miệng nhỏ này mới chảy nước." Ngay khi Diệp Huyền sắp đạt tới cao trào, hắn đột nhiên rút gậy thịt ra, banh rộng hai bờ mông bắt đầu liếm hút..

"A! ——" cả người Diệp Huyền hoàn toàn mềm nhũn, từng đợt dâm thủy từ trong phun ra, thần trí cô mờ mịt, chỉ nghe thanh âm chặc chặc từ Crato bú dâm thủy, người đàn ông này nuốt từng ngụm từng ngụm khiến Diệp Huyền có ảo giác hắn muốn hút khô mình.

Sau cao triều, âm thanh dâm mỹ trong phòng ăn vẫn không dừng lại. Món ăn ngon đầy bàn bị hai vợ chồng gạt hết sang một bên, không, có lẽ đối với bọn họ mà nói, làm tình mới là vật ngon nhất trên thế giới. Diệp Huyền như nguyên được chồng mình lấy phương thức khác đền bù, mà Crato cũng dùng cây gậy dưới hạ thân dạy dỗ người vợ không nghe lời. Người vợ bé nhỏ bị hắn "ĐÁNH" đến nỗi hai ngày không thể xuống giường, đây là chuyện nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Phương Tây. Đầy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 2

"Ngô..." Diệp Huyền đang ngủ mơ mơ màng màng, cái mông nhỏ bị vỗ nhẹ, cô bắt đầu dĩ mờ mắt ra, Crato đứng ở trước giường nhú mày nhìn về buồn ngủ trên mặt cô: "Dậy ăn điểm tâm."

"Hô, mệt quá..." Diệp Huyền chậm rãi ngồi dậy, theo động tác của cô, cái chăn tơ lụa trên người từ từ trượt xuống, lộ ra thân thể trần truồng mềm mại. Chỉ thấy trên làn da trắng nõn chỉ chút dấu hôn, từ cổ đến bụng, trên hai bầu ngực in đậm dấu tay, đầu vú cứng rắn do bị nắn bóp trong thời gian dài vẫn còn trong tình trạng ứ máu sưng đỏ. Diệp Huyền đuổi người, cảm giác cả người đau nhức tiêu tán một chút, phát hiện người đàn ông này đang nhìn chăm chăm thân thể mình, cô tức giận liếc mắt, "Nhìn cái gì? Tôi hôm qua làm lâu như vậy, chẳng lẽ bây giờ anh còn muốn nữa."

"anh quả thật có ý nghĩ này, " thấy vợ tức giận trợn to hai mắt, khóe miệng Crato không khỏi vênh lên, "Nhưng nhìn tình trạng em bây giờ, anh có thể khác chế một chút."

"Hừ!" Diệp Huyền lại trợn mắt nhìn Crato, hắn đâu chỉ cần khác chế một chút, chính xác là phải khác chế thật tốt. Hắn chẳng phân biệt thời gian địa điểm đã động dục!

Tuy bọn họ là vợ chồng mới cưới, vẫn còn trong thời gian trăng mật, thường xuyên lên giường với nhau là bình thường, nhưng Crato cũng quá phóng túng. Diệp Huyền hoài nghi dục vọng của hắn không lúc nào được thỏa mãn, ngay cả lúc tắm hay ăn cơm. Có lúc Diệp Huyền đang nói chuyện, tên vô sỉ khốn kiếp này liền sát tới. Đầu tiên là giờ thủ đoạn, sau đó là hôn cuồng nhiệt, thừa lúc Diệp Huyền mơ hồ, từng cái từng cái cời quần áo cô, đưa cây gậy thịt đáng giận của hắn cắm vào.

Đáng thương Diệp Huyền đã tới tiểu hành tinh này được nửa tháng, ngay cả cửa cũng chưa ra khỏi. Mỗi ngày đều bị Crato đè dưới người, từ phòng ngủ làm đến phòng khách, lại từ phòng khách làm đến vườn hoa. Diệp Huyền tự trách mình không chịu thua kém, bị Crato khêu nhẹ một cái cả người liền mềm nhũn, chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Mất thấy tên ghê tởm này cười như không cười đứng ở một bên, tối hôm qua làm đến hơn nửa đêm, Diệp Huyền ngay cả chân cũng không khép lại được, hắn ngược lại áo mũ chỉnh tề, tinh thần sáng khoái, Diệp Huyền giận không có chỗ phát tiết. cô dùng chân đem mình bao lấy thật kỹ, tránh cho Crato lại thú tính đại phát, mới đi tới phòng tắm.

Crato tiếc nuối thu hồi tâm mắt, ừ, giống như lần trước ở bồn rửa tay làm một lần cũng không tệ, đáng tiếc hôm nay không được.

Đến khi Diệp Huyền thu thập thỏa đáng thì bữa sáng cũng chuẩn bị xong. Bàn dài điều khắc tuyệt đẹp ngày hôm qua còn đầy dâm thủy cùng tinh dịch, hiện tại đã được người máy quét dọn sạch sẽ, bây giờ đang đặt bữa sáng mỹ vị. Ngoài cửa sổ là ánh ban mai ấm áp, hôm nay trái đất đã

vào đầu thu, trên tiểu hành tinh này lại là cảnh xuân rực rỡ.

Nơi này là một trong số những sản nghiệp khổng lồ của gia tộc Cra, là thương nhân về bất động sản có thể lực nhất Nebula đế quốc, Crato còn có thêm 3 tiểu hành tinh nữa ở gần Trái Đất, tiểu hành tinh này là hành tinh đẹp nhất trong số đó. Nơi này quanh năm ấm áp dễ chịu, trên mặt đất trải đầy các loại thực vật hiếm quý xinh đẹp tạo thành phong cảnh đặc biệt, là nơi luôn đứng đầu bảng xếp hạng thắng cảnh du lịch đẹp nhất trong 10 năm qua.

Nguyên vọng của Diệp Huyền chính là được đặt chân tới tiểu hành tinh xinh đẹp này, hiện tại cô lại gả cho chủ nhân của hành tinh, thân là chồng Crato đương nhiên muốn thỏa mãn nguyên vọng của vợ. Cra tướng quân vung tay lên, lợi nhuận hàng năm hơn mười triệu CP của hành tinh này liền thuộc về Diệp Huyền. Mặc dù đối với tài sản của hắn, số tiền này chỉ là một góc của tòa núi băng nhưng người vợ bé nhỏ lại cảm động nước mắt lưng tròng, đêm đó ở trên giường ôn nhu lại mê người, tùy ý Cra tướng quân lăn qua lăn lại một trận.

Bây giờ nghĩ lại, Diệp Huyền có cảm giác mình lại mắc bẫy?

Bất kể như thế nào, hiếm thấy Crato đại phát từ bi, không kéo vợ ở trong phòng lẫn lộn, mặc dù hai chân còn có chút ê ẩm, Diệp Huyền hưng phấn sai người chuẩn bị phi thuyền định ra cửa du ngoạn một phen.

Loại phi thuyền dân sự chỉ bay được với tốc độ chậm là phương tiện giao thông phổ biến nhất ở đây, trung tâm AI có thể khống chế nó thiết lập chế độ bay tự động, nhưng Diệp Huyền vì đã lâu không ra khỏi cửa, nhìn thấy loại phi thuyền đơn giản này còn vô cùng hứng thú dù bản thân là một quân nhân đã từng ra chiến trường. Crato thì nhàm chán ngồi bên cạnh Diệp Huyền, hai chân lười biếng duỗi thẳng, nhìn không chớp mắt gò má vợ mình.

một phút, năm phút, mười phút... hai mươi phút sau, Diệp Huyền rốt cuộc không nhịn được.

cô tức giận quay mặt sang, mày liễu khẽ nhếch: "Em đẹp mắt lắm ah?"

"Đẹp mắt." Người đàn ông nhếch mép.

Diệp Huyền đỏ mặt. Tên ghê tởm này trước kia không phải lúc nào cũng lãnh đạm ngạo mạn sao, khi nào lại mờ ám như vậy. Ho khan một cái... cô hắng giọng giả bộ như không có gì, "Đẹp mắt cũng không cho nhìn, em ra lệnh cho anh quay đầu qua chỗ khác!"

"Được rồi," ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng Crato không chỉ không quay đầu qua chỗ khác, ngược lại còn nghiêng người, gương mặt tuấn tú sát lại gần Diệp Huyền, "anh thỏa mãn yêu cầu của em, em cũng phải thỏa mãn anh."

"anh làm gì... Ừm, ừm." Diệp Huyền còn chưa nói xong liền bị Crato cường hôn không cho phép cô từ chối. Tay trái hắn giữ đầu cô, tay phải siết chặt cần điều khiển.

"yêu cầu của anh rất đơn giản." Crato vừa hôn vừa khàn giọng nói.

"anh, anh dừng tay... không được," Diệp Huyền cố hết sức tránh khỏi miệng lưỡi của người đàn ông này. "anh im miệng!". một giây sau, cô chưa kịp thở dốc lưỡi liền bị Crato nuốt vào, cô chỉ có thể ừm ừm a a, nói hàm hồ không rõ, "Phi thuyền.. Em còn phải điều khiển Phi thuyền..."

"Yên tâm," Crato buông đầu Diệp Huyền ra, một tay giữ hai tay cô ra sau lưng. Động tác như vậy khiến Diệp Huyền phải ưỡn ngực lên, từ cái cổ thon dài hôn xuống Crato một đường, môi mòng roi vào trước ngực, cắn mở nút áo. Mà cái tay còn lại thì khởi động hệ thống lái tự động, "Nó sẽ không roi xuống."

Phát hiện mình trốn không thoát, Diệp Huyền chỉ có thể đẩy nhẹ đầu Crato: "anh... Ừ, anh nhẹ một chút..." thật ra thì trong lòng cô cũng rất muốn, thân thể cô rất nhạy cảm. Sáng sớm lúc Crato hôn cô, huyết nhỏ cũng đã ướt, cảm giác ngứa ngáy khó chịu, hai chân bần rần, Diệp Huyền đưa tay ôm cổ Crato, đỉnh vú cao ngất tùy ý để Crato ôn nhu bú, "Chân em rất mềm. Ừm a, không cho phép... không cho phép dùng tư thế kỳ quái..."

Dù sao ân ái cũng rất tốn thể lực, nếu lại làm tư thế con kiến leo cây gì đó, Diệp Huyền cảm thấy chân mình chắc phải phế bỏ. cô bỗng nhiên nghĩ đến, nếu không có trọng lực, thì chẳng phải cũng không cần phí sức?

Có lẽ là thần giao cách cảm, một giây kế tiếp, Diệp Huyền phát hiện mình bay lên.

Craato đóng cửa bên trong buồng lái, toàn bộ buồng biến thành trạng thái mất trọng lực. Quần áo Diệp Huyền sớm bị hắn cởi hết sạch, quần lót gợi cảm bay bên cạnh hai người, Crato ngồi trên ghế nhẹ nhàng đẩy một cái, mượn quán tính đem Diệp Huyền đè ở trên vách khoang.

Cây gậy thịt vừa thô vừa cứng rắn đặt giữa hai chân, ngón tay thon dài tách ra cánh hoa đã ướt đẫm, dương vật đã cứng rắn từ lâu liền thuận thế cắm vào bên trong. Diệp Huyền phát hiện ở trạng thái này mình càng phí sức, bởi vì cô bắt buộc phải kẹp chặt eo Crato mới không bị bay đi. Côn thịt vừa chậm chạp vừa cường thế đem cô lấp đầy, có lẽ là phát hiện cô đang căng thẳng, Crato đè cái mông nhỏ, nhíu mày nhìn cô: "Thả lỏng một chút, Diệp trung úy thân ái."

"Em..." Diệp Huyền đang chuẩn bị nói chuyện, cây gậy to đột nhiên đâm mạnh tới chỗ sâu, cô hô lên một tiếng, bên trong hoa huyết lập tức phun ra một cổ đậm thùy "Em không dám..."

"Em phải tin tưởng anh," Crato hôn lên đầu vú cứng rắn của cô, đem thân thể mềm mại của vợ ôm chặt trong ngực, "Em chỉ cần làm một chuyện," ánh mắt Diệp Huyền mê mẩn nhìn hắn, hắn lộ ra nụ cười xấu xa, "Đó là kẹp chặt đâm huyết của mình."

Vừa dứt lời, một cảm giác mãnh liệt ập tới. trong nháy mắt Diệp Huyền liền cao trào, cây gậy thịt rút ra cắm vào vừa sâu vừa mạnh, mỗi một lần đều

đụng vào điểm nhạy cảm trong hoa huyết, cảm thấy vào từ cung. Dâm thủy tràn ra lại bị cây gậy thịt cắm vào vẩy ra bay tung tóe.

Loại cảm giác này thật là kỳ diệu... Bởi vì không có trọng lượng, cả người Diệp Huyền nhẹ bồng không làm được gì, nhưng trong người cô lại sắp bị cây gậy của hân xuyên thủng. Diệp Huyền gần như chỉ có thể dựa vào cây gậy thịt kia chống đỡ thân thể, mà nó cũng đoạt đi toàn bộ suy nghĩ của cô. Ánh mắt cô mờ mịt, chỉ thấy những dâm dịch chảy ra ở trong không khí hình thành từng viên nước trong suốt, theo tần số Crato ra vào càng lúc càng nhanh, tình hoàn đánh lên hoa môi, khiến dâm thủy hòa lẫn với tinh dịch đều biến thành bọt nước trắng xóa, sau đó chúng trôi lơ lửng ở trong không khí. Hình ảnh như vậy so với lúc trước càng dâm mỹ hơn, khiến cho dục vọng của hai vợ chồng càng dâng trào. Diệp Huyền ngay cả tiếng rên rỉ cũng không phát ra được. Hoa huyết không ngừng co rút buộc chặt, lại có một dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, cô cũng không biết mình cao trào bao nhiêu lần.

Lần sau, trước khi ngắt đi, Diệp Huyền cắn răng nghiêng lợi nghĩ tuyệt đối không để Crato toại nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Phương Tây. Đẩy Ngã Thiếu Tướng Đế Quốc - Ngoại Truyện 3

Johnson là ký giả của báo điện tử « Tinh thần thời đại » lớn nhất Nebula đế quốc, nói trắng ra hắn là một tên chó săn. Bởi vì lập được nhiều thành tích nên hắn bị chủ biên phái đi chụp ảnh Guard Công tước phu nhân.

Có thể nói vị Guard Công tước phu nhân này là người phụ nữ bị chú ý nhất đế quốc. Ngay cả công chúa duy nhất của hoàng thất - ảnh hậu ăn khách nhất cũng không được người ta truy lùng đến vậy. Đây cũng là bình thường, cho dù thời đại thay đổi, câu chuyện về cô bé lọ lem luôn là đề tài được mọi người quan tâm. Quan trọng nhất là cô bé lọ lem này còn là một người phụ nữ tự lập tự cường, rất có cốt khí. Dựa vào bản lĩnh của mình phấn đấu từ một dân nghèo tiến vào quân đội uy nghiêm trở thành sĩ quan cao cấp. Sau khi thân thể bị phát hiện lại cự tuyệt sự giúp đỡ của gia tộc Sartre Clif, không hề động tâm trước đồng tài sản khổng lồ.

Cho dù không gả cho Guard Công tước thì truyền kỳ đặc sắc về cô cũng có thể viết thành sách.

một nhân vật có giá trị tin tức như vậy đối với đám chó săn mà nói chính là mỹ vị. Đáng tiếc Guard Công tước yêu say đắm vị phu nhân này, không muốn cô bị quá rầy nên an bài vệ sĩ so với bản thân còn nhiều hơn. Johnson theo đuôi Gia Đức Công tước phu nhân cả năm trời mà không có thu hoạch gì.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, vị Guard Công tước phu nhân này lúc nào cũng thâm cư giản xuất*, trừ phi nghỉ phép còn lại quỹ đạo hoạt động mỗi ngày chính là từ trang viên đến quân đội, từ quân đội về trang viên. Johnson mỗi ngày canh giữ trước nhà Guard Công tước chỉ chụp được một ít hình không quan trọng.

*THÂM CƯ GIẢN XUẤT: ru rú xó bếp; ít giao du với bên ngoài; cảm cung trong nhà (châm biếm người ít ra ngoài tiếp xúc với xã hội)

Johnson thở dài não nề, nếu không có tin tức gì đáng giá hắn sẽ bị sa thải. Cũng may hắn phát hiện được một biến hóa lớn: đã hai tuần rồi Guard Công tước phu nhân không đi làm.

Điều này có nghĩa gì? Trong đầu Johnson lướt qua vô số phỏng đoán, hắn điều chỉnh hơi thở tiếp tục kiên nhẫn chờ. Nhất định, nhất định có chuyện lớn xảy ra.

Cứ như vậy đợi đến nửa đêm, Johnson sờ cái bụng đang kêu réo định đi ăn đêm thì cổng trang viên mở ra. Johnson lập tức lên tinh thần, thấy Guard Công tước ngồi xe từ trong ra hắn liền chán nản. Guard Công tước là người bận rộn, tình huống đêm khuya ra cửa xử lý quân vụ khẩn cấp không phải là tin tức giá trị.

Có điều lần này có chút kỳ quái, đại khái 10 phút sau Guard Công tước đã trở về. Nhìn theo theo chiếc xe sang trọng lái vào trang viên, Johnson còn ngửi thấy...mùi thơm của mì cá viên? Àch, nhất định là hắn quá đói.

Đêm khuya ngày thứ hai, Guard Công tước lại ra ngoài.

Lần này hắn chắc chắn mình không ngửi sai, là mùi của mì cá viên. Hắn đã phát hiện ra một sự thật kinh người. một đại Quý tộc thuần huyết chưa từng ăn món ăn dưới 1000CP, Guard Công tước kiêm Cra Thiếu tướng thích ra ngoài mua mì cá viên vào nửa đêm?!

Đêm thứ ba, thứ tư, thứ năm...Sau khi liên tục ra cửa mua mì cá viên, khẩu vị Guard Công tước hình như có chút thay đổi --- hắn bắt đầu mua mì cà chua. Johnson nghĩ nếu hắn đem tin Guard Công tước thích nửa đêm ăn mì cá viên lên báo, chủ biên có khi nào sẽ đánh hắn không?

Đáng thương cho Johnson, hắn đã quên ở trong trang viên là một đôi vợ chồng. Guard Công tước mua mì cá viên chưa chắc là cho mình ăn.

"Hô..." Hải lòng húp xong nước mì trong chén, Diệp Huyền vươn người, "thật là thoải mái...". cô cúi đầu xuống sờ bụng nhỏ hơi nhô ra của mình "Lần này con không còn đói bụng nữa đi."

Crato cười như không cười nhìn cô: "Rốt cuộc là con đỏi, hay em đỏi?"

"Đương nhiên là con đỏi " Diệp Huyền hừ một tiếng "Em bây giờ là hai người ăn."

Đúng vậy, đúng như Johnson đoán: có chuyện lớn phát sinh --Guard Công tước phu nhân mang thai.

Diệp Huyền mang thai đã hơn 3 tháng, bụng của cô đã bắt đầu lộ rõ, đây cũng là nguyên nhân cô không đi làm. không phải vì thân thể cô yếu ớt nên phải ở nhà nghỉ ngơi mà là chuyện cô mang thai cần giữ bí mật. Với thân phận của cô hiện tại, không chỉ là đối thủ chính trị của Crato, sợ rằng ngay cả đám quân phản loạn kia cũng muốn mạng cô. không cần bận rộn vì công việc, cô ở trong nhà rất nhàn chán, vui thú duy nhất chính là dầy vò chồng mình.

Ví dụ như nửa đêm muốn ăn mì cá viên chỉ là chuyện nhỏ. Từ sau khi Diệp Huyền mang thai tính tình có chút đa sầu đa cảm. Mặc dù Crato đã nghĩ hết tất cả các biện pháp dành ra thời gian để ở cùng cô nhưng dù vậy cũng rất bận rộn. Cho nên một đám sĩ quan cao cấp thường thấy màn này -- hộc được một nửa, Cra tướng quân bỗng nhiên đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài. Phát biểu nói được một nửa, Cra tướng quân đột nhiên im lặng, nhắc chân liền đi. Thậm chí có một lần đang tác chiến, Cra tướng quân hạ lệnh khai chiến xong, đảo mắt liền không thấy bóng dáng. Mọi người không hề biết rằng, Cra tướng quân chẳng qua là đi nghe điện thoại của vợ.

Nếu có người thấy về mặt lúc Cra tướng quân nghe điện thoại nhất định sẽ hoài nghi mình đang nằm mơ. Bởi vì cho đến bây giờ Cra tướng quân đều là mặt lạnh ngạo mạn nhưng bây giờ khoe miệng lại hiện ra nét cười, ánh mắt ôn nhu, giọng điệu mềm mại hận không thể vắt ra nước!!!

Đều nói là vợ chồng sẽ tác động lẫn nhau, vợ chồng Công tước cũng không chú ý tới Diệp Huyền trong sự cung chiều của anh hán tính khí càng ngày càng trẻ con, mà Crato dưới sự dạy bảo của Diệp Huyền thì triệt để trở thành thê nô.

Crato trước giờ chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình sẽ nhẹ giọng an ủi một người phụ nữ đang khóc sụt sướt qua mấy truyền tin, trong lòng không có chút nào khó chịu. Mà nguyên nhân cô khóc chẳng qua là nhìn thấy mẩu tin bất quải nói về một người không hề liên quan gì đến họ đang ngoại tình rồi suy nghĩ lung tung liền nghĩ đến mình cùng cô ly hôn, một mình cô ngậm đắng nuốt cay nuôi đứa bé, trở thành bà mẹ đơn thân --- điều này thật sự là: QUÁ NGU XUÂN!

Nhưng Crato nhìn vợ nhỏ nhà mình nhõng nhẽo lại thấy thật đáng yêu.

Diệp Huyền không biết vì muốn cô mang thai mà Crato ngấm ngấm động tay chân. Điều đó cho thấy không phải là Crato gấp gáp muốn có đứa bé mà là vì muốn giữ cô lại.

không thể không nói trực giác của Diệp Huyền rất chính xác, trên đường từ hành tinh Dopulo về hệ Mặt Trời, Crato đối với chuyện tình dục vô cùng nhiệt tình, Diệp Huyền từng hoài nghi hần lặng lẽ mở ra khóa gen. Mà đối với nghi vấn của cô, Cra tướng quân giao hoạt đương nhiên là nửa thật nửa giả trả lời qua loa. thật ra Diệp Huyền đã suy đoán chính xác, chìm đắm trong chuyện ân ái với người phụ nữ mình thích ân ái chỉ là nguyên nhân thứ yếu, mà nguyên nhân chính là Crato hy vọng Diệp Huyền mau chóng mang thai.

Khi lời tỏ tình làm náo loạn toàn bộ hệ Mặt Trời, Crato nhắc tới khi hần cùng người bình thường kết hôn quả thật đã gặp phải khó khăn. Mặc dù hần tỏ ra hời hợt nhưng chuyện này không đơn giản. hần từ khi trên đường trở lại Hệ Mặt Trời đã bắt đầu trù tính, cân nhắc khắp nơi để khiến Diệp Huyền sẽ không vì những nguyên nhân bên ngoài mà băn khoăn. Đứa bé chính là một lợi thế.

Thuần huyết đối với chuyện huyết mạch cực kì để ý, nên nếu Diệp Huyền đang mang thai mà gả vào gia tộc Cra thì sẽ ít trở ngại hơn. Nhưng mà đây cũng không phải nguyên nhân chính khiến hần lên mở khóa gen.

hần muốn dùng đứa bé để giữ lại Diệp Huyền.

Sợ rằng không ai dám tin, người cao ngạo như Crato sẽ dùng phương pháp hèn mọn bắt cóc đi như dùng đứa bé để giữ một người phụ nữ. Chính là lúc rời khỏi hành tinh Dopulo, Crato quyết định muốn lấy Diệp Huyền làm vợ nhưng hần không chắc là Diệp Huyền có nguyện ý hay không.

Đúng là Diệp Huyền thăm mền hần nhưng cô cũng không phân biệt được cô thăm mền hần vì hần cứu mạng cô hay là vì vô số ngày đêm ở bên nhau mà biến hóa tình cảm. hần không thể xác định nếu chỉ có vế sau thì Diệp Huyền còn có thể yêu hần không.

hần chưa bao giờ lo được mất như vậy, thậm chí có chút không tự tin. hần biết mình là người như thế nào: lãnh đạm, lý trí, chán ghét hết thảy những chuyện không ý nghĩa. Trước khi yêu Diệp Huyền hần không cảm thấy tính cách mình có gì không tốt nhưng khi nhận ra tâm ý của mình, hần liền chùng bước. hần sợ Diệp Huyền không thích mình, càng sợ hãi rằng cô sẽ không muốn cùng mình kết hôn.

Dĩ nhiên, sự thật chứng minh Cra tướng quân suy nghĩ nhiều. Diệp Huyền cho dù không mang thai bọn họ cũng thuận lợi ở cùng một chỗ.

Ở hôn lễ, thời điểm đeo nhẫn cho cô dâu, Crato ở bên tai cô nhẹ giọng nói "anh yêu em"

"anh đòi này chỉ sợ sẽ không bao giờ nói lời này lần thứ hai lần." cô dâu hoạt bát hướng anh chớp chớp mắt, dù sao nói những lời tình cảm này đối với Ctarot cũng thật khó khăn.

"không, " Crato hôn cô thật sâu, "anh có thể ở bên tai em nói cả ngày lẫn đêm, chỉ cần em vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm*

**Bệnh kiềm tạm hiểu là người đẹp ốm yếu*

"Muội nếu không nhận đồ đệ, thì không cần bước vào cánh cửa này thêm một lần nào nữa!"

Rầm một tiếng, đại môn khắc hoa đóng sập lại, từ trong phòng một nữ tử mặc trường sam màu lam bước ra, hai đạo đồng giữ cửa thấy nàng đi ra, liền thu hồi tầm mắt đang dòm ngó xung quanh, cúi đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm. Nữ tử bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cũng không vì lúc này người nọ trách cứ mà tức giận.

"Sư thúc." một tiểu cô nương ước chừng 15, 16 tuổi vọt vàng nghênh đón, "Sư phụ... Lại tức giận?"

"Lão nhân này" Nữ tử áo lam cũng chính là Diệp Huyền, cười khổ một tiếng, "Mỗi tháng đều như vậy, ta đã thành thói quen." Nàng thấy tiểu cô nương cau mày thì cười khổ, xoa đầu tiểu cô nương, "Uyển Uyển, con giúp ta một việc, đi vào đồ sư phụ con mấy câu được không? hần vừa thấy sư muội có chấp này liền nhủ mảy, cũng chỉ có ái đồ là con mới có thể khiến hần nhẹ lòng hơn một chút."

"Sư thúc chiết sát con" Ngụy Uyển Uyển nhu thuận gật đầu, "Nhưng mà sư thúc... Vì sao người lại không nhận đồ đệ?"

"Ta một mình tự do tự tại, không muốn vướng bận." Diệp Huyền cười nói, dung nhan của nàng xinh đẹp động lòng người, nhưng nụ cười này, lại khiến thần thái của nàng có thêm mấy phần bại hoại, tuy mặc đồ tu sĩ, nhưng phong thái lại giống vương tôn quý công tử.

"Nhưng phái Thương Lan đã có quy củ, người đã là Nguyên anh chân quân, ấn quy củ cần phải nhận đồ đệ, truyền thụ đạo giáo, để kéo dài truyền thống của môn phái mới đúng." Ngụy Uyển Uyển khuyên nhủ, "Nếu người không kiên nhẫn thì tùy ý nhận một cái đồ đệ, khi nhẫn rồi thì chỉ điểm mấy câu, còn lại cứ giao cho mấy trưởng lão trong phái, như vậy sư phụ sẽ không nổi giận với người nữa."

"Người, cái tiểu nha đầu này thật là giỏi a, thì ra sư phụ con phái con tới khuyên ta?" Diệp Huyền nhủ mảy.

Ngụy Uyển Uyển bị sắc mặt của nàng dọa cho khiếp sợ, đỏ mặt, nhẹ giọng hỏi: "Sư thúc, người có đồng ý không?"

"Thôi thôi, coi như ta sợ mấy người." Diệp Huyền lại xoa đầu tiểu cô nương, rồi nhủ mảy suy tư, "Biện pháp này của sư huynh cũng không tệ, ta đứng là lười cùng người khác dong dài, như vậy đi" nàng đưa tay chỉ về phía trước, Ngụy Uyển Uyển nhìn theo hướng ngón tay của nàng, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù, là Thiên Môn quan cũng tức là sơn môn của phái Thương Lan, "Ở trước Thiên Môn quan, tu sĩ đầu tiên mà ta bắt gặp sẽ là quan môn đệ tử của Diệp Huyền ta."

"Hả?" Ngụy Uyển Uyển giật mình, rồi ngay lập tức kinh ngạc tròn tròn mắt, "Sư thúc, như vậy có phải là..."

"Rất tùy ý?" Diệp Huyền tiếp lời, ranh mãnh nháy mắt với Ngụy Uyển Uyển "Đây chính là ý tưởng của sư phụ con nha." Dứt lời, nàng vung tay áo lên, không để ý tới sư đệ đang đứng sững nơi đó, cùng với vị sư huynh đang nghiêng răng nghiêng lợi sau cánh cửa, đáp mây bay đi, trong phút chốc liền biến mất nơi phía chân trời.

#

Thiên địa có bốn châu, Đông Dương châu là nơi linh khí dồi dào nhất, diện tích cũng rộng nhất. Khắp châu này cũng có đủ môn phái tu tiên từ lớn đến nhỏ, chia thành hai phe, Đạo Môn và Ma Môn, trong đó, đứng đầu Đạo Môn là Thương Lan phái.

Khi nghe thấy cái tên này lại lần nữa, Diệp Huyền sững sờ trong chốc lát. Nàng nhớ rõ túc thế của nhiệm vụ đầu tiên là đệ tử chân truyền của phái Thương Lan châu Đông Dương, mà đối tượng công lược là trưởng lão Trương Diễn. nói cách khác, nàng lại một lần nữa đến thế giới mà nàng đã hoàn thành nhiệm vụ. Điều này thật sự rất khác thường, bởi vì tính đặc thù của nhiệm vụ mà trong quy định của hệ xuyên việt cũng đã ghi rõ, cùng một thí sinh tuyệt đối không cho phép xuất hiện nhiều lần trong cùng một cái thế giới, cho dù Diệp Huyền đang sử dụng hệ thống này đúng là hệ thống mới mà Cố Dân Thành đã nói thì việc đưa ra một nhiệm vụ có nguy cơ khiến thế giới sụp đổ cũng không được phép xảy ra.

Cuối cùng thì chuyện này là sao?

Vốn dĩ Diệp Huyền cũng cảm thấy hệ thống mới này rất kì quái, bây giờ lại xuất hiện tình huống này, sự nghi ngờ trong lòng càng thêm dâng cao, nhưng nàng chỉ có thể cưỡng ép bản thân tỉnh táo lại, tiếp tục làm nhiệm vụ.

Mà thời đại trong nhiệm vụ xuyên qua lần này của nàng, cách thời đại của nhiệm vụ đầu tiên đã hơn ba ngàn năm. Diệp Huyền không phải là một đệ tử có tu vi kém cỏi mà đã trở thành Nguyên anh chân quân của phái Thương Lan. Là sư muội của chương môn Minh Vi đạo quân, trong cả phái Thương Lan to lớn thì Diệp Huyền là một thiên tài ngàn dặm mới tìm được.

Khi nàng còn nhỏ, được chương môn đời trước Huyền Dương đạo quân thu nhận làm đệ tử, tu đạo được hơn năm trăm năm, tu sĩ bình thường có thể đạt đến Kim Đan kì đã là không tệ rồi, nhưng nàng lại sớm thoát đi phạm thế, vượt qua Nguyên anh kì. Kì tài ngút trời như thế, lại cùng chương môn hiện tại

có tình sư huynh muội sâu nặng, vì trong phái Thương Lan có quy định Nguyên anh chân quân phải thu nhận đồ đệ mà người muốn bá nàng làm sư, gần như đập nát bậc cửa trong đền của nàng.

Nhưng tính nàng lười nhác, ngoại trừ việc tu luyện chăm chỉ cần cù hơn người, thì những chuyện khác đều không muốn quan tâm tới. Hơn nữa trong phái Thương Lan nàng đang ở thế trung lập, nhưng một khi Diệp Huyền chọn đồ đệ từ trong phái, sợ là sẽ bị cuốn vào cuộc đấu tranh giành quyền lực, nàng sao có thể tự tìm phiền toái cho mình như vậy. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được rằng, Minh Vi đạo quân dùng môn quy ngày ngày thúc giục nàng nhận đồ đệ, rồi chú ý ngày mà hôm nay Ngụy Uyển Uyển nói với nàng, suy cho cùng cũng là không muốn để sư muội là nàng phải rơi vào những chuyện dung tục trong phái.

"Lão nhân này cũng thật là!" Nghĩ thông suốt, Diệp Huyền không khỏi bật cười, rõ ràng đều vì muốn tốt cho mình, nhưng ngao kiêu sư huynh lại suốt ngày kéo mình ra mắng. Nàng xuyên đến thân thể này cũng được hơn một năm, ngoại trừ nhận được kí ức cùng với tình cảm của túc thể từ hệ thống, Diệp Huyền cũng có chút quen thuộc với tính cách của Minh Vi đạo quân. Trên có ngao kiêu sư huynh, dưới có đáng yêu sư đệ, thân phận lại cao, thực lực cường đại, sống trong cái thế giới này đúng là như cá gặp nước. Chỉ đáng tiếc, cho đến nay nàng vẫn chưa tìm được đối tượng công lực.

Đúng vậy, không phải là tạm thời không gặp được mà là căn bản chưa có tìm được.

Khác với sĩ quan phụ tá Diệp Huyền không biết tên họ của người mình thầm mến, Nguyên anh chân quân Diệp Huyền biết ý trung nhân của mình tên là Tạ Diễm, nhưng hoàn toàn không có tin tức của hắn, sinh tử cũng không rõ. Diệp Huyền tìm hắn suốt mấy trăm năm, kể từ ngày biết hắn xảy ra chuyện, dùng hết tất cả các biện pháp, nhưng đến cùng là vẫn không tìm được người thiếu niên ấy.

Diệp Huyền có thể khẳng định, Tạ Diễm còn sống, nếu không hệ thống sẽ không đưa nàng đến đây để làm nhiệm vụ. Nhưng nguyên chủ tìm kiếm nhiều năm như vậy mà vẫn không tìm được thì nàng sao có thể dễ dàng tìm ra Tạ Diễm.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng liền cảm thấy khó chịu, đôi mắt hạnh luôn đọng đầy ý cười cũng ảm đạm xuống. Mấy trăm năm đau khổ tìm kiếm, trong khoảng thời gian đó lại có những đau xót mà người ngoài không thể tưởng tượng được, nếu không phải Diệp Huyền là người tu đạo, lại chú ý tu tâm, hơn nữa nàng trời sinh tính tình rộng rãi tiêu sái, chỉ sợ đã sớm suy sụp.

Lúc này, Diệp Huyền đã bay qua Thiên Môn quan. Nàng đáp xuống trên một đỉnh núi.

Tuy nàng nói muốn thu nhận tu sĩ đầu tiên mà mình gặp làm đồ đệ, nhưng ngoại trừ đệ tử trong phái Thương Lan, thì tu sĩ bình thường sao có thể đến gần Thiên Môn quan, Diệp Huyền sao có thể gặp được tu sĩ bên ngoài. Nàng cân nhắc một lúc, cuối cùng quyết định, đi xuống thành tìm một hài đồng tư chất tốt, nếu không cứ chờ ở ngoài sơn môn như thế này, thì không biết phải chờ đến tháng năm nào.

Trong lúc nàng vừa chuẩn bị rời đi thì chợt thấy từ phía chân trời xẹt qua một đạo ánh sáng, đang bay về phía phái Thương Lan, lại bị pháp trận trấn sơn chặn lại, rồi thẳng xuống chân núi.

"không phải chứ..." Diệp Huyền kinh ngạc nói thầm một câu, đợi cho bụi đất tan hết, nàng liền nhìn thấy một thiếu niên đang nằm bất tỉnh nhân sự ở gần đó, đây là tu sĩ đầu tiên mà Diệp Huyền gặp được ở ngoài sơn môn, nàng nhìn chằm chằm thiếu niên kia một hồi lâu, cho đến khi hắn khó khăn mở mắt, tầm mắt vừa dừng lại trên người nàng, thì Diệp Huyền nhoen miệng cười, "Hạnh ngộ, đồ nhi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm*

Minh Vi đạo quân đang luyện công trong phòng thì nghe thấy ách đồ của mình hoang mang chạy vào nói: "Sư phụ! Sư phụ, sư thúc... nhận đồ đệ rồi!"

Vừa dứt lời, Diệp Huyền cũng bước vào phòng, tùy tiện ngồi xuống cái ghế bên cạnh, không chút để tâm cách đây chỉ mấy tiếng trước, nàng bị Minh Vi đạo quân mắng toi tã.

Minh Vi đạo quân vốn là không muốn để ý tới Diệp Huyền, nhưng thật sự là không nhìn nổi cái bộ dạng này của nàng, đành phải thu lại pháp quyết, oán hận mồm mép: "Lễ nghi quy củ đâu hết rồi, đúng là không ra cái thể thống gì! Ta muốn muội nhận đồ đệ chứ không bảo muội xuống núi tùy tiện tìm cái a miêu, a cầu gì đó về đây! Thương Lan phái của ta không phải cứ muốn vào là vào được!"

Tuy Minh Vi đạo quân bị Diệp Huyền gọi là lão nhân, nhưng diện mạo của hắn nhìn qua cũng chỉ 27, 28 tuổi mà thôi, một thân đạo bào màu lam, là một quân tử ôn nhuận như ngọc, đáng tiếc bị cái người sư muội duy nhất này chọc cho tức giận đến nổi tròng mắt dựng râu, phong thái thần nhiên gì gì đó đều bay sạch.

"Trước khi mắng muội thì huynh nên nhìn hắn một cái." Diệp Huyền rõ ràng là đã quá quen với thái độ này của Minh Vi đạo quân, nàng vẫn cười tủm tỉm, đưa tay về phía cửa vậy vậy. "Đồ nhi, đó là sư bá của con."

Từ ngoài cửa bước vào một thiếu niên, Minh Vi đạo quân liếc mắt nhìn qua một cái, thấy tư chất của hắn cũng không tệ, tức giận liền tiêu tan hơn phân nửa, lại thấy thiếu niên này tuy còn nhỏ tuổi nhưng thái độ, cử chỉ đúng mực, đứng trước mặt Minh Vi đạo quân đã hoá thân vẫn có bộ dạng không kiêu

ngạo không siểm nịnh, lễ nghi cũng có đủ, nên trong lòng cũng đã chấp nhận người đồ đệ này của sư muội. Nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dạng nghiêm nghị nói: "Người tên là gì?"

"Bẩm sư bá, văn bối là Tạ Duật Chi, là người Giang thành..."

Diệp Huyền ngồi bên cạnh nhàn chán nghe sư huynh cùng Tạ Duật Chi một hỏi một đáp, Minh Vi đạo quân hỏi về thân phận, quê quán của hắn, những việc này Diệp Huyền đã hỏi qua, cũng đã phái người đi điều tra thực hư. Hiện giờ Ma Môn với Đạo Môn giao chiến hết sức căng thẳng, Diệp Huyền thu nhận một đồ đệ không rõ lai lịch như vậy, tất nhiên là phải điều tra cẩn thận, đề phòng có gian tế Ma Môn trà trộn vào.

Theo lời của Tạ Duật Chi thì hắn rơi xuống bên ngoài Thiên Môn quan là do đang bị ma tu đuổi giết. Hắn vốn định chạy đến phái Thương Lan cầu cứu nhưng lại quên mất bên ngoài phái Thương Lan có trận pháp hộ sơn, nên mới ngất xỉu trước mặt Diệp Huyền. Mà ma tu thấy hắn chạy về phía phái Thương Lan thì dọa chạy mất rồi.

Hắn vốn đang bị trọng thương nhưng được Diệp Huyền cho một viên hóa thanh đan, vết thương đã lành rồi. Nhân lúc đó Diệp Huyền đã tra xét tu vi, cốt cách của hắn, phát hiện tuy hắn năm nay mới 25 tuổi nhưng đã đạt đến tầng thứ 9 kì Trúc Cơ, nhìn qua thì tư chất như vậy cũng là khá tốt.

Đồ đệ có tư chất không tệ, thì là Diệp Huyền có thể tốn ít tâm tư lên người hắn, hơn nữa xuất thân của Tạ Duật Chi cũng đơn giản, cha mẹ đều là người phàm, sau lưng không có thế lực nào đáng ngại, tuy bị ma tu đuổi giết, nhưng mục đích của ma tu kia cũng chỉ là vì muốn đoạt bảo, cũng không phải là gặp cái phiền toái khó chơi gì. Thu được một cái đồ đệ bớt lo như vậy đúng là hợp ý của Diệp Huyền.

Nàng nhìn Tạ Duật Chi một hồi phát hiện hắn là một người quy củ, biết nhìn sắc mặt của người khác, điều quan trọng nhất là tuyệt đối không nói nhiều, thật sự là vừa ý nàng. Khóe miệng nàng không kìm được mà nhếch lên, càng nghĩ càng thấy đặc ý.

Minh Vi đạo quân thấy bộ dạng này của Diệp Huyền, liền biết ngay nàng đang nghĩ cái gì, tức giận mới voi đi lại lần nữa bùng lên. Nhấn nạt nói thêm mấy câu với Tạ Duật Chi liền bảo hắn ra ngoài, ngay sau đó, khuôn mặt hắn sầm lại: "Muội đã thu đứa trẻ kia làm đồ đệ, thì phải làm hết chức trách của người sư phụ, nếu dám bỏ hắn ở chỗ ta rồi một mình xuống núi tiêu dao khoái hoạt, thì từ nay về sau muội đừng nghĩ đến việc bước chân ra khỏi Thiên Môn quan!"

"Sư huynh nói gì vậy..." Thấy tâm tư của mình bị sư huynh nhìn thấu, Diệp Huyền vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Muội là loại người không có trách nhiệm như vậy sao? Loại sự tình như vậy, muội tuyệt đối không làm."

"Hừ." Minh Vi đạo quân hừ lạnh một tiếng, "Đem đạo thư ném cho hắn rồi một mình xuống núi tiêu dao khoái hoạt cũng không được!"

"Loại sự tình như vậy, muội cũng tuyệt đối không làm."

"Giao hắn cho Uyển Uyển, một mình xuống núi tiêu dao khoái hoạt cũng không được!"

"Loại sự tình này, muội..." Diệp Huyền đang định hứa hẹn thì đột nhiên phát hiện, hình như mình không còn cách nào để nhàn hạ nữa rồi, không khỏi xu mặt, "Sư huynh, đừng mà..." Nàng giả bộ tội nghiệp nhìn Minh Vi đạo quân "Như vậy chẳng phải là từ nay về sau một chết muội hay sao?"

"Bảo muội dạy một cái đồ đệ, chứ đâu bảo muội đi giết yêu lão Ma Môn" Minh Vi đạo quân vừa nói vừa cảm thấy gân xanh bên thái dương giật giật, "Có khó như vậy sao?!"

"Tất nhiên là khó rồi." Diệp Huyền bày ra vẻ mặt đương nhiên, "Muội tình nguyện ngày ngày đi chém giết yêu quái Ma Môn, cũng không muốn dạy tiểu oa nhi tu luyện."

Minh Vi đạo quân biết rõ tính cách của nàng, lại mắng thêm vài câu, thấy nàng vẫn lười biếng dựa người trên ghế cũng đành phải thôi dãi: "Thôi thôi, ta chỉ mong muội bỏ thêm chút tâm tư dạy đứa trẻ đó một chút, dù sao cũng là thầy trò." nói xong lại nhìn không được mà cười khổ, "Ngoại trừ việc tu luyện rồi tìm người luận bàn, ta thấy muội đúng là không để tâm đến chuyện gì khác." nói đến đây, thì hắn đột nhiên dừng lại.

Diệp Huyền thấy thần sắc của hắn có chút khác thường cũng đoán được hắn đang nghĩ tới điều gì. Nhưng nàng không muốn nhắc đến việc này nữa, liền chuyển đề tài, nói thêm mấy câu với Minh Vi đạo quân rồi mới đi ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng liền thấy Tạ Duật Chi đang đứng ngoài cửa, vừa thấy nàng liền cung kính hành lễ, Diệp Huyền bỗng cảm thấy hoảng hốt, Tạ Duật Chi, cũng là họ Tạ...

Nhưng nàng biết, Tạ Diễm cùng Tạ Duật Chi rõ ràng là không có lấy nửa điểm liên quan. Nếu Tạ Diễm còn sống, thì hắn cũng giống nàng, sống trên đời này đã hơn năm trăm năm.

Năm trăm năm thời gian bải bệ, nương dâu nhưng Diệp Huyền vẫn nhớ rõ ngày mà nàng gặp Tạ Diễm. Lúc đó, nàng chỉ là một tiểu cô nương vừa cập kê, theo sư phụ ẩn cư ở thành nhỏ tên là Hành Nam, ở đó nàng đã gặp gỡ rồi kết bạn với Tạ Diễm. Minh Vi đạo quân nói rất đúng, nàng trời sinh tính tình lười biếng, ngoại trừ việc tu luyện rồi tìm người luận bàn, thì không để tâm đến chuyện gì khác, chỉ có Tạ Diễm. Nàng tìm người thiếu niên ấy năm trăm năm, tìm mãi tìm mãi, mọi người đều nói hắn đã chết, nhưng Diệp Huyền vẫn không chịu tin tưởng.

Hắn sao có thể chết được, Diệp Huyền còn nhớ rõ lúc rời đi thành Hành Nam trở về sư môn, Tạ Diễm kéo ống tay áo của nàng. Người thiếu niên trước giờ không thích thể hiện tình cảm của mình ra ngoài, lúc ấy lại mím chặt môi, đôi mắt màu đen như có hai ngọn lửa đang rực cháy bên trong: "Chờ huynh." Hắn kiên định nói: "Ta nhất định sẽ tới tìm muội." Hắn sẽ đến tìm ta, thì sao mà hắn có thể chết được.

"Sư phụ." Tạ Duật Chi thấy Diệp Huyền không nói gì, bèn nhắc nhở.

"A" Diệp Huyền lúc này giống như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nàng cười cười, "đi thôi, vì sư mạng trò đi đảo Ngọc Hoàng."

Thương Lan đại trạch có 137 đảo, trong đó có 9 hòn đảo lớn có linh khí dồi dào nhất. Là Nguyên anh chân quân, Phủ của Diệp Huyền tọa lạc trên đảo Ngọc Hoàng. Đồng tử trong phái đã thay Tạ Duật Chi an bài chỗ ở, nàng cũng lười nên không giống như những cặp thầy trò khác răn dạy đệ tử một hồi, phải chăm chỉ, cố gắng này nọ mà nói với hắn: "Vi sư cũng nói những thứ xã giao vớ vẩn, nếu trong quá trình tu luyện, trò có thắc mắc gì, chỉ cần là lúc vi sư không bận, thì cứ trực tiếp đến hỏi." Qua lao dận dò một câu như vậy nàng liền đem chuyện của đồ đệ mới này quẳng sang một bên.

Vốn tưởng rằng giải quyết xong chuyện thu đồ đệ thì có thể tiếp tục sống những ngày thanh tịnh, nhưng sự thật chứng minh, Diệp Huyền đã suy nghĩ quá đơn giản.

Tu Chân giới phát triển đến nay đã sớm trở thành một xã hội nhỏ, mà tôn ti trật tự trong giới cũng cực kì nghiêm ngặt. Bên trong Đạo Môn, tài nguyên tu chân bị hàng loạt những môn phái lớn chia cắt hơn phân nửa, mà bên trong từng môn phái, lại có đủ loại phân nhánh kế thừa y bát của sư phụ mình mọc lên như nấm. Ví dụ như trong Thương Lan phái, có 6 nhánh do 9 vị trưởng lão đứng đầu. Khi tuyển đồ đệ, ngoại trừ việc xem tư chất của người đó, còn phải xét gia thế, mà thực tế thì gia thế là điều được coi trọng hơn. Trong phái cũng có mấy vị Nguyên anh chân quân, thì đệ tử dưới tay đều là những người có bối cảnh bất phàm, mà ngay cả Diệp Huyền lúc trước được Huyền Dương đạo quân thu nhận làm đệ tử nhập môn thì ngoại trừ việc nàng có tư chất nổi trội, thì cha mẹ của nàng đều là đại tu sĩ trong phái Thương Lan.

Trong tình thế này, giữa một đồng đệ tử xuất thân bất phàm lại nhảy ra một Tạ Duật Chi có cha mẹ là phạm nhân, quả thật là so với sao mai giữa bầu trời đêm còn khiến người ta phải chú ý hơn. Trong sư môn có người hâm mộ, có người ghen tị, nhưng nhiều nhất là cảm thấy bất mãn. Loại bất mãn này đệ tử trong môn phái tất nhiên là không dám thể hiện ra trước mặt Diệp Huyền, thế nên người gặp xui xẻo tất nhiên là Tạ Duật Chi.

Diệp Huyền không hề biết việc này, thấy Tạ Duật Chi cần cù hiếu học, bình thường cũng ít tới quấy rầy mình, đúng là đồ đệ tốt hiếm có. Nàng căn bản không nghĩ đến việc quan tâm dạy dỗ đồ đệ, ngẫu nhiên gặp Tạ Duật Chi liền thuận tiện chỉ điểm mấy câu liền xoay người bỏ đi. Cứ như thế hơn nửa tháng, đệ tử trong môn phái thấy Diệp Huyền không mấy quan tâm đến Tạ Duật Chi liền bắt nạt hắn càng tệ hại hơn. Minh Vi đạo quân tuy phát hiện ra chuyện này nhưng hắn là trưởng môn của một phái, không tiện nhúng tay vào việc tranh đấu của chúng đệ tử, trái lại Ngụy Uyển Uyển lại nhịn không được mà chạy tới tìm Diệp Huyền.

Diệp Huyền kinh ngạc trừng mắt: "Cái gì? Con nói trong môn phái có người dám lấy việc bắt nạt Tạ Duật Chi làm thú vui hàng ngày?" Nàng nghi hoặc hỏi lại: "Vậy sao nó lại không đến tìm ta?"

Ngụy Uyển Uyển nhịn không được mà phát cáu: "Sư thúc, ngài quên rồi sao, chính vì thấy Tạ sư đệ trầm lặng, ít nói không thường đến làm phiền ngài, nên ngài càng thêm vừa lòng với đệ ấy. Hơn nữa..." Tiểu cô nương tiếp tục nói: "Nếu không phải là do ngài không chịu quan tâm đến Tạ sư đệ, mới khiến những tên đó dám to gan làm càn đến như vậy."

"Ách..." Diệp Huyền nghẹn lời, nàng cũng biết mình không đủ quan tâm đến đồ đệ, nên cũng cảm thấy có chút áy náy, đuổi Ngụy Uyển Uyển đi xong, nàng liền quyết định đi tìm Tạ Duật Chi, mà đây cũng là lần đầu tiên nàng bước chân vào nơi ở của đồ đệ mình.

Đầu tiên nàng gọi hai đồng tử chiếu cố cuộc sống hằng ngày của Tạ Duật Chi lại hỏi, hỏi ra mới biết, cuộc sống hằng ngày của đồ đệ mình đúng là khiến người khác giật sồi gan. Tạ Duật Chi là tu sĩ Trúc Cơ kì, mỗi ngày chỉ cần ngủ hai canh giờ, toàn bộ thời gian còn lại đều dành cho việc tu luyện, đi qua đi lại cũng chỉ có mấy chỗ này, đảo Ngọc Hoàng, Tiểu Cảnh Sơn và Quan Thư các, ngày nào cũng như vậy.

Như thường ngày thì bây giờ hắn phải đang ở Quan Thư các đọc sách, nhưng hai đồng tử này đều ấp a ấp úng nói: "Chân quân, Tạ sư thúc, ngài ấy... đang nằm trong phòng tĩnh dưỡng."

Diệp Huyền tất nhiên là biết vì sao lại thành thế này, nàng nhắc chân sai bước, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước cửa phòng của Tạ Duật Chi không nói tiếng nào đã đẩy cửa vào, nhưng cảnh tượng trong phòng lại khiến Diệp Huyền sững sờ.

Hoàng hôn đang dần buông xuống, ánh mặt trời vàng rực xuyên qua cửa sổ, chiếu trên tấm lưng trần của người thiếu niên đang ngồi bên cửa sổ, ánh nắng chảy xuôi trên từng đường cong trên cơ thể hắn. Lúc này, Diệp Huyền mới phát hiện, đồ đệ thuận tay thu về của mình thì ra là một tiểu lang quân cực kì tuấn mỹ.

Sững sờ trong chớp mắt, thần sắc trên mặt Diệp Huyền liền thu lại, bình tĩnh bước vào trong phòng: "Cởi áo ra." Thấy Tạ Duật Chi đang vội vàng khoác áo lên, liền đưa tay giữ chặt cánh tay hắn, liền thấy trên bụng hắn có một vết thương rất dài vắt ngang xuống, trên da thịt bị cháy vẫn còn khét mùi Liệt Diễm. Diệp Huyền nhíu mày: "Ai làm?" Nàng chợt nhớ ra: "Có phải là do đồ đệ của lão nhân trên đảo Xích Viêm đó?"

"Chỉ là bị thương trong lúc luận bàn giữa các đồng môn với nhau." Tạ Duật Chi thản nhiên nói, trên mặt hắn không hề có chút xao động, cũng không có phản uất, ngược lại rút tay ra khỏi tay Diệp Huyền, cố gắng cột lại vạt áo: "Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi."

Diệp Huyền ngăn người, thiếu chút nữa bị hắn chọc tức đến bật cười: "Người coi ta là đồ ngọc?" Miệng vết thương lớn như vậy, lại là vết thương trí mạng, đồng môn của ai lại dám ra tay không có chừng mực như thế. Nàng đột nhiên hiểu ra, Tạ Duật Chi không tìm đến nàng mà cáo trạng có lẽ không phải là do thái độ lãnh đạm của nàng đối với hắn mà là do hắn không nghĩ đến việc tìm sư phụ để cáo trạng.

Mà câu nói tiếp theo của Tạ Duật Chi cũng chứng thực suy đoán của Diệp Huyền, hắn mặc áo, đứng trước mặt Diệp Huyền vẫn giữ thái độ cung kính mà lạnh nhạt như trước: "Đệ tử bị thương ở bụng, Đấng sư huynh bị thương ở ngực, nói đúng ra thì vẫn là Đấng sư huynh bị thương nặng hơn. Đây chỉ là luận bàn, chứ Đấng sư huynh cũng không cố tình khó xử đệ tử?"

Diệp Huyền bật cười, "Tốt, tốt, tốt..." Nàng liên tục nói ba chữ tốt, nụ cười trên mặt lại càng sâu hơn, Tạ Duật Chi ngẩng đầu, liền thấy nàng vỗ mạnh lên bàn một chương, "Luận bàn thật là tốt!" Tạ Duật Chi gạt mình, Diệp Huyền lại cười tủm tỉm, "Đồ nhi ngoan, lần sư phụ Đặng sư huynh lại đến tìm trò luận bàn, trò nhất định không được từ chối."

"Đương nhiên là không từ chối rồi." Trong đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng của Tạ Duật Chi lúc này cũng nhiễm chút ý cười.

Diệp Huyền thấy thế, trong lòng càng thêm vui vẻ. Nàng thật không ngờ, tính cách của người đồ đệ này lại hợp ý nàng đến thế. không chỉ vì hấn trầm lặng, ít nói mà còn là vì thủ đoạn vô thanh vô tức tìm cách đánh trả lại đối thủ một đòn nặng hơn của hấn.

"Nếu không hiểu chỗ nào..." Diệp Huyền cân nhắc một hồi, cuối cùng cũng quyết định nói: "Cứ trực tiếp tới tìm sư phụ." Những lời này lúc trước nàng đã nói rồi, nhưng bây giờ mới là thật lòng, từ giờ phút này trở đi, nàng mới thừa nhận Tạ Duật Chi là đồ đệ của mình.

trên khuôn mặt Tạ Duật Chi vẫn không có chút vui sướng, mà bình tĩnh nói: "không dám làm phiền sư phụ quan tâm, đồ đệ có thể tự ứng phó."

"Ta không phải là sợ ngươi không ứng phó được với mấy người kia.... mấy đứa nhóc không biết trời cao đất dày." Diệp Huyền khoát tay, "Ngươi khinh thường tìm sư phụ làm chỗ dựa, chỉ cần không làm việc hồ thển, đánh cả già lẫn trẻ, ngươi làm thế nào cũng được?" Nàng cười cười, thần sắc lười biếng lại mang theo mấy phần cao ngạo, "Nếu bọn họ đã không biết xấu hổ như vậy, thì chúng ta cũng không cần nề mặt chúng!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 128: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Sùng (3)

Người người đều biết trong phái Thương Lan, Nguyên anh chân quân Diệp Huyền muội muội của chương môn Minh Vi là người không dễ động vào. Nàng trời sinh tính tình lười nhác phóng túng, ngày thường không xuống núi uống rượu, thì cũng ở trong động phủ mà ngủ nướng, nhìn qua thì có vẻ là một người vô cùng nhàn hạ, nhưng có một ngày nàng lại nổi hứng, đem chín tầng mây đám thung một lỗ lớn, mắt cũng không hề chớp.

một người hung dữ như vậy, trước kia đồ đệ trong môn phái bắt nạt đồ đệ của nàng, chỉ vì thấy Diệp Huyền đối với Tạ Duật Chi cũng chẳng hề mấy may quan tâm, hiện giờ nàng lại bày ra bộ dạng "Bản tọa đối với tên đồ đệ này rất quan tâm", tự nhiên như không có người nào không có mắt mà tìm đến làm phiền Tạ Duật Chi.

Rất nhanh Diệp Huyền lại cảm thấy tiếc nuối: "Bị gò bó trên núi mấy ngày qua, thật vất vả mới có dịp được thư giãn gân cốt, đám lão gia kia đã vậy còn quá nhất gan, thực sự là vô dụng mà."

Ở một bên Ngụy Uyển Uyển nghe được thì mồ hôi lạnh rơi xuống, chẳng trách sư phụ luôn luôn phàn nàn về sư thúc đáng mến hay gây rắc rối này, không thể cùng với người giao chiến, nàng liền xoay cổ tay mà thở dài.

"Sư phụ cần gì phải không cam lòng." Diệp Huyền một hơi cạn sạch rượu Linh Từu trong chén, vừa đúng lúc Tạ Duật Chi lại rót cho nàng thêm chén nữa. "Ngày mai đồ đệ sẽ đi tìm Đặng sư huynh so tài một phen, nhất định sẽ khiến hấn nằm trên giường dưỡng thương nửa tháng, với tính tình thương đồ đệ như mạng sống của mình như Lý trưởng lão, chắc chắn sẽ sẽ tìm đến sư phụ mà phân minh?"

"Đúng là sáng kiến hay." Hai mắt Diệp Huyền sáng ngời, gật đầu tán thành, "Sao sư phụ lại không nghĩ ra biện pháp hay thế chứ." Có thể thấy nàng cực kỳ hưng phấn, lập tức bưng bình phân chân bàn bạc với Tạ Duật Chi làm cách nào để có thể chọc giận Lý trưởng lão, có thể làm cho lão nhân kia bị đánh văng tới cửa, nàng cũng được dịp một lần thử tài nghệ của mình.

Ngụy Uyển Uyển đã nghe được một lát, liền không nhịn được: "Sư thúc, Tạ sư đệ... Nếu như vậy sợ rằng sẽ không tốt đâu."

Về mặt Diệp Huyền không tán đồng: "Có chỗ nào không tốt?"

Lấy việc so tài chỉ để tùy ý dả thương đồng môn, cùng đồng môn tranh đấu, đương nhiên là không tốt rồi. Nhưng Ngụy Uyển Uyển biết mình có nói cũng vô ích, dù sao chuyện này cũng chính là do đám người kia khi không lại gây hấn với Tạ Duật Chi, tuy rằng Diệp Huyền đã đồng ý với yêu cầu của Tạ Duật Chi sẽ không ra tay, nhưng nếu không xả được cục tức này, thì nàng đây không phải là Diệp Huyền. Chỉ là Ngụy Uyển Uyển không ngờ tới, Tạ sư đệ thoạt nhìn nho nhã, điềm tĩnh, nhưng thật ra hành động lại hết sức cương quyết sắc bén.

Đôi thầy trò này, thật đúng là do cơ duyên tác hợp mới gặp nhau, chỉ mới chung đụng với nhau được mấy tháng mà phong thái đã càng ngày càng giống nhau. Nếu để cho Ngụy Uyển Uyển hình dung, thì chính là nếu sư thúc nói muốn đập phá nhà cửa, thì Tạ sư đệ sẽ cho ngài ấy một cây chùy, nếu sư thúc nói muốn giết người, thì Tạ sư đệ sẽ chuyển cho ngài ấy một đao, nếu sư thúc muốn đâm thủng bầu trời, chắc chắn Tạ sư đệ sẽ tìm cho ngài ấy một cái thang dài thật tốt.

Lúc này Diệp Huyền bận uống nốt rượu, Tạ Duật Chi thì một chén rồi tiếp một chén rót đầy vào cái ly vừa rỗng. Tạ Duật Chi vốn rất kiệm lời, Diệp Huyền không nói lời nào, hấn cũng dần trở nên yên lặng. Hai người bọn họ ngồi dưới gốc cây Tử Đằng, ban đêm lạnh như nước, đom đóm bay lượn lờ, dù có an tĩnh đến mấy thì khi nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang từng trận, vốn là nên cảm thấy lúng túng, nhưng ngược lại hai con người này lại rất trầm mặc, nhưng kỳ lạ thay lại khiến Ngụy Uyển Uyển cảm thấy thật hài hòa yên tĩnh, thật giống như bọn họ vốn nên là như vậy mà ngồi chung với nhau

cùng một chỗ.

một giây sau, phản ứng tình bị đánh vỡ.

-----Diệp Huyền bịch một tiếng gục xuống bàn, bất tỉnh nhân sự.

một người luôn luôn bình tĩnh như Tạ Duật Chi cũng phải giật mình, nhưng Ngụy Uyển Uyển lại thờ phờ một cái rồi nở nụ cười: “Sư thúc lại say rồi.”

Diệp Huyền mặc dù thích uống rượu, nhưng thật ra tư lượng không được tốt lắm. Tạ Duật Chi thấy nàng chìm vào giấc ngủ, đôi mắt thường ngày luôn mang theo ý cười lúc này nhắm chặt lại, lông mi dài khẽ run, gò má vì bất tỉnh mà nhẹ ửng hồng. chàng trai trẻ rũ tâm mất, trong con người vô tình ánh lên tia sáng không rõ. Tạ Duật Chi đứng lên, nửa ôm lấy Diệp Huyền đem nàng đỡ dậy: “Ta đưa sư phụ về phòng nghỉ ngơi, Ngụy sư tỷ, người cũng nên trở về sớm đi.”

Ngụy Uyển Uyển có chút không yên lòng, nhưng nghĩ tới Tạ Duật Chi tuy mới nhập môn không lâu, nhưng hành động luôn cẩn thận, liền gạt đầu, rồi cáo từ rồi đi.

>O<

Ngày hôm sau khi mặt trời lên cao cũng là lúc Diệp Huyền mới bắt đầu tỉnh dậy. Nàng cố hết sức ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người đều đau nhức, nhất là nơi bắp đùi ê ẩm khó chịu. “không thể là hấn a...” Nàng lẩm bẩm một câu, trước kia khi say rượu lúc tỉnh lại nhiều nhất thì cũng chỉ đầu óc choáng váng, sao lần này hai chân lại như nhũn ra.

Diệp Huyền là một Nguyên anh chân quân, chỉ cần thi chuyển đạo pháp qua loa, thì thân thể hiện giờ đau nhức dị thường cũng liền biến mất. Lúc này nàng mới bắt đầu rửa mặt chải đầu một lúc, vốn định sẽ đến ngọn núi nhỏ gần ranh giới tìm thú vui, lại bị một phong thư của Minh Vi đạo quân phi đến triệu hồi tới điện Kiền Nguyên. Điện Kiền Nguyên là nơi tổ chức nghị sự giữa các vị trưởng lão chân quân, Diệp Huyền từ từ chậm rãi bay đến điện Kiền Nguyên, trong điện tụ tập đông đúc, có thể thấy mọi người đã đến đông đủ.

Minh Vi đạo quân bất động thanh sắc không chớp mắt liếc nhìn sư muội của mình, thì mới bắt đầu mở miệng: “Hôm nay triệu tập các chư vị đến đây, không phải vì chuyện gì khác. Từ lúc Ma Tôn trở thành chủ môn của Thiên Diễn Giáo, Ma Môn bắt đầu có những hành vi tàn độc không hề có kỵ, thẳng tắp vào thời điểm chiều tối đã có ba tông môn bị Thiên Diễn Giáo diệt môn hoàn toàn. Ta thân chính là đạo môn đứng đầu phái Thương Lan này, không thể chỉ khoanh tay đứng nhìn.”

nói đến Thiên Diễn Giáo, thật sự là họa lớn trong lòng của Đạo Môn. Chính là một ngàn năm về trước, sau trận đại chiến giữa Đạo Môn và Ma Môn, Ma Môn đã bị suy thoái, Tu Chân Giới từng bước tiến vào thời kỳ hòa bình. Nhưng Thiên Diễn Giáo đột nhiên nổi dậy, với một tốc độ kinh hoàng mà nhanh chóng trở nên bành trướng. Ma Môn không ngừng thống nhất phân tranh, ngày càng tồn tại nhiều ma tu cúi đầu ngoan ngoãn nghe theo. Nhất là hai chương môn gần đây nhất của Thiên Diễn Giáo, chương môn đời trước U Ma Tôn là người tàn nhẫn độc địa, vì đề tu luyện, ai ai cũng đều biết hấn đã tàn sát mười vạn tu sĩ vô tội. Đệ tử của hấn là Ma Tôn cũng không chịu thua kém, ngay thẳng trước Ma Tôn phái người diệt sạch cả ba tông môn đến gần chỗ cũng không tha, mà những tội ác này cũng chỉ là một góc nhỏ của tòa núi băng mà thôi.

“Ma Tôn là một khối u ác tính của Tu Chân Giới này, chúng phải bị trừ khử.” Tô trưởng lão của điện Linh Hoa nói, “Chỉ là,” Ông ta lại giờ vờ giả vịt, “Ma Tôn có phép biến hóa khôn lường..., tu vi có thể ngang hàng với hấn nhưng lại sợ chỉ có được mấy người. Chúng ta tuy một lòng muốn trừ ma, nhưng sức lực hiện giờ lại không đủ, vẫn phải là chương môn ra tay, mới có thể chém được tà ma dưới lưỡi kiếm.”

Lời này vừa nói ra, tất cả đám trưởng lão đều nháo nhào lên. Diệp Huyền còn không biết rõ ý định của đám lão gia này mới là lạ, chính là mong đợi Minh Vi đạo quân sẽ đánh phủ đầu ở phía trên, bọn họ được dịp tranh nhau ngư ông đắc lợi. thật ra nghị sự thì cũng đã tổ chức quá nhiều lần, nhưng lần nào cũng không thu được gì. Trong lòng Diệp Huyền không hề có kiên nhẫn, Ma Môn đã lấn tới nơi rồi, đám người này vẫn còn muốn tranh quyền đoạt lợi, đều là một lũ xu nịnh.

Với tính tình của nàng chỉ có thể nhịn được trong chốc lát, bất thành lĩnh vỗ một chương xuống bàn: “nói nhao nhao ồn ào cái gì vậy?! không có can đảm đi giết tên Ma Tôn thì cứ nói thẳng ra, hà có gì phải làm những thứ đạo lý rỗng tuếch đường hoàng ấy ra làm gì, các người thật sự coi người đời như con nít ba tuổi sao, để các người tùy ý đem đi mua bán, rồi còn giúp mấy người đếm tiền hay sao?”

Tuy tất cả mọi người ở đây đều có ý định xấu, nhưng dù sao cũng chưa từng có ai nói toạc ra như thế này, lúc này bị Diệp Huyền đâm trúng tim đen, trong khoảng thời gian ngắn ai nấy đều có chút lúng túng. Minh Vi đạo quân trong bụng cười thầm, đây cũng chính là lý do hấn muốn Diệp Huyền tham gia vào nghị sự lần này ----- có một vài lời nói nếu không thể nói thẳng ra, Đạo Môn cũng đừng nghĩ tới việc đối phó với Ma Môn.

“Bản tọa già yếu đây đã nhiều bệnh, tất nhiên không thể cùng với Ma Tôn chống cự.” Đột nhiên, một thanh âm lạnh lạnh vang lên, “Diệp chân quân vừa rồi khẩu khí lớn như vậy, sao không đi mà chiến đấu với Thiên Diễn Giáo môn?” Vừa nói chuyện chính là Lý trưởng lão của đạo Xích Viêm, hai mắt lão ta âm trầm suy đoán nhìn chằm chằm Diệp Huyền, “Dù sao các vị ở đây đều biết, Diệp chân quân cùng với Thiên Diễn Giáo là kẻ thù không đội trời chung, như vậy, Diệp chân quân vừa có thể diệt trừ yêu ma, vừa báo thù cho ý trung nhân, chẳng phải là một công đôi việc sao.”

Lão ta còn chưa dứt lời, Diệp Huyền đột nhiên đứng lên.

“Sư muội!” Minh Vi đạo quân vội vàng quát lên, “Ngồi xuống!”

Diệp Huyền như mất diết tại nơi, nàng từng bước từng bước hướng Lý trưởng lão đi tới, cả tòa đại điện trở nên cực kỳ yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng giày của Diệp Huyền mài nhẹ trên mặt đất sột soạt. Khuôn mặt Diệp Huyền thường ngày lộ vẻ lười biếng cùng tiêu ý thì lúc này đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt nàng không thay đổi nhìn Lý trưởng lão, nhưng không biết vì sao, trong đại điện đã có mấy vị trưởng lão còn đang hướng về phía Diệp Huyền,

nhưng giống như có một sức mạnh vô hình giữ bọn họ lại, khiến tất cả mọi người đều có cảm giác không thở nổi.

Ngay Lập tức Lý trưởng lão bị dọa sợ đến ngây người, tu vi của lão thua Diệp Huyền, lúc này cũng do không phục vì đồ đệ của lão ta bị Tạ Duật Chi đánh trọng thương, nên mới kích động nói ra ác ngữ ----- mọi người ở đây ai cũng biết rằng, Thiên Diễn Giáo có thù hận với Diệp Huyền, đây chính là nghịch lân của nàng ta! Mà khiến cho nữ nhân này điên lên, Lý trưởng lão dám khẳng định, nàng hoàn toàn có thể đem lão giết chết ngay tại điện Kiền Nguyên này.

“Ta...”, lúc này, Diệp Huyền đã đi tới trước mặt Lý trưởng lão, cả người Lý trưởng lão run rẩy phun ra một chữ. Lão ta cũng quên luôn việc phải cầu xin tha thứ, còn bị dọa đến hồ đồ.

Nhưng Diệp Huyền lại cười, khóe môi nàng hơi cong lên, giống như ngày thường mà như vậy cười híp mắt hỏi: “Lý trưởng lão, ông có phải muốn chết hay không?”

Tất cả mọi người có thể chắc chắn rằng, nếu Lý trưởng lão chỉ cần trả lời một chữ “Có”, Diệp Huyền nhất định sẽ khiến Lý trưởng lão nằm trong vũng máu tươi ngay lập tức.

“Sur muội, e rằng muội cần phải nghỉ ngơi đây.” Ngay khi tình thế gần như không thể cứu vãn, Minh Vi đạo quân cuối cùng cũng mở miệng nói. anh phát ông tay áo một cái, hóa thành đạo quân uy nghi, Diệp Huyền liền bị đẩy ra khỏi điện Kiền Nguyên, cửa điện ầm ầm đóng lại, hai chân Lý trưởng lão mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất. Mọi người bỗng dưng ngửi thấy một mùi tanh khai, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, Lý trưởng lão lại... bị dọa đến đái cả ra quần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiền (4)

Tạ Duật Chi ở trong sơn môn tìm kiếm nhiều giờ, mới phát hiện Diệp Huyền đang ở trên một ngọn núi nhỏ gần ranh giới.

Lúc này đã là nửa đêm, dưới những vách đá cao chót vót, gió đêm cuộn cuộn nổi lên từng trận sóng lớn, trong không khí mang theo khí lạnh. Diệp Huyền ngồi trên một khối đá lồi chồm, bên chân là vại vỏ rượu rỗng bị ném lung tung, đang dờ dẩn nhìn xuống mặt nước trong veo.

“Sur phụ.” Tạ Duật Chi đi tới bên cạnh Diệp Huyền, Diệp Huyền cho là hắn muốn khuyên nhủ nàng, hoặc nói ra những câu an ủi, nhưng lại không nghĩ tới hắn lại trực tiếp ngồi xuống, sau đó cũng trầm mặc không nói gì mà trông về phía xa nơi mặt nước nhấp nhô.

Diệp Huyền không khỏi bật cười, đúng vậy, có lẽ nàng đã quên tính cách người đồ đệ này của mình là như thế nào, vốn là tâm trạng đang nặng nề, nhưng sau khi thấy Tạ Duật Chi biểu hiện như vậy cũng thả lỏng đôi chút.

Sau khi rời khỏi điện Kiền Nguyên, nàng lại ra đây ngồi đến thần thờ, trong đầu không ngừng quanh quẩn câu nói kia của Lý trưởng lão. Vừa có thể báo thù cho ý trung nhân sao? Diệp Huyền không khỏi cười lạnh, lão họ Lý đó không biết rằng, sở dĩ nàng tức giận như vậy, không phải vì Lý trưởng lão cố tình nói khích nàng, mà bởi vì ý tứ trong lời nói của lão già khôn khéo đó, chính là Tạ Diễm đã chết, nên Diệp Huyền đã không thể nhẫn nhịn được nữa!

Nhưng nàng biết, ngay cả Minh Vi đạo quân, có lẽ trong thâm tâm cũng cho là như vậy.

Tạ Diễm làm sao có thể sống được đây? Khi đó hắn chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, tu vi khó khăn lắm mới có thể bước vào ngưỡng cửa của Trúc Cơ, mà đối đầu với hắn, lại là một ma đạo chi cần phát một ngón tay cái cũng đã có thể giết chết hàng vạn người, U Ma Tôn. Để tu luyện, chỉ trong một đêm U Ma Tôn đã hủy diệt cả năm tòa thành, mà thành Hành Nam nơi Tạ Diễm sinh sống là một trong số đó.

Khi tin tức truyền tới, Diệp Huyền gần như phát điên.

Nàng liều lĩnh muốn đi tới thành Hành Nam, Huyền Dương đạo quân khuyên nhủ nàng hết lời cũng không được, đành phải cùng đệ tử trở lại tòa thành nơi bọn họ đã từng an cư trước kia. Tòa thành nhỏ tọa lạc bên dòng sông Thanh Giang, khung cảnh vốn là một bức tranh êm đềm, nhưng hiện lên trước mặt Diệp Huyền hiện giờ, là cả một vùng trời đều ngập trong khói lửa, khắp nơi trên mặt đất đều là máu tanh. Trong thành có ba ngàn sáu trăm chín mươi hai người, nhưng không một ai có thể may mắn thoát được.

Các thi thể nằm la liệt trên mặt đất hoàn toàn biến dạng do bị thiêu cháy, Diệp Huyền ở đó cũng không thể nào tìm kiếm được hết chỉ trong một ngày một đêm. Nàng không kính thần tin phật, chỉ tin vào lẽ trời công bằng, nhưng lúc đó từ quý cho đến thần trên trời nàng đều khẩn cầu qua một lần, chỉ cầu đừng để họ tìm thấy người kia trong số các thi thể nằm ở đây.

Cuối cùng nàng cũng không thể tìm thấy, nhưng lý do cho khả năng này rất nhiều, có thể thi thể của Tạ Diễm đã không còn, có thể diện mạo của hắn đã bị tàn phá, Diệp Huyền không thể nhận ra hắn trong số các thi thể ở đó, dù là với xác suất nhỏ nhất gần như không thể xảy ra, đó chính là có thể hắn đã chạy thoát khỏi đó.

“Đồ nhi à,” Diệp Huyền suy nghĩ, chỉ vì đang say, nếu không nàng cũng không hỏi Tạ Duật Chi về vấn đề này, “Ngươi nói, nếu có một người, mọi người

đều nói người đó đã chết, nhưng ta lại nhất quyết không tin, có phải hay không ta...rất ngu ngốc?”

Tạ Duật Chi quay đầu, Diệp Huyền lúc này mới nhìn vào mắt hắn, vừa đen lại sâu thăm thẳm, bên trong con ngươi màu vàng đen như có ánh nước nhập nhòa, thật giống với ----- Tạ Diễm. Hắn còn chưa trả lời, thì Diệp Huyền lại nở nụ cười. Cho dù là với Minh Vi đạo quân, nàng cũng không hỏi qua vấn đề này. Nàng không muốn sự yếu đuối cùng hoang mang của bản thân lộ ra ngoài, nhưng lại bất tri bất giác nói ra những lời trong lòng này với đồ đệ chỉ mới chung đụng mấy tháng nay với nàng. Có thể là vì, hắn có chút giống với Tạ Diễm.

Dáng dấp của hắn và Tạ Diễm không hề giống nhau, nhưng cái cảm giác này, Diệp Huyền biết rằng, cũng chỉ là ảo giác của bản thân mà thôi.

“Có lẽ ta đã hỏi một vấn đề ngu ngốc...” Diệp Huyền cúi đầu mỉm cười, mi mắt Tạ Duật Chi rũ xuống, nhìn nữ tử bên cạnh đem khuôn mặt vui vào lòng bàn tay, thân thể hắn cũng tựa hồ như đang run rẩy, tiếng cười khẽ cũng gần như là nức nở.

“Con đã nghe Ngụy sư tỷ kể về chuyện đã xảy ra hôm nay trong điện Kiền Nguyên,” Tạ Duật Chi bỗng nhiên nói, thanh âm của hắn nghe không ra tâm tình gì, khẽ từ tốn nói, “Sư phụ, người hận Thiên Diễn Giáo sao?”

“Ta hận.”

Nàng làm sao có thể không hận, nàng hận U Ma Tôn, hận cả Đấng Thiên Ma Tôn, hận không thể giết hết đám người của Thiên Diễn Giáo! Nhưng nếu có thể giúp nàng tìm lại được Tạ Diễm, thì dù có là ý hận ngập trời, nàng cũng có thể đem tất cả những quá khứ ấy vứt đi.

Nhưng cuối cùng cũng chỉ là hy vọng xa vời mà thôi, Diệp Huyền đột nhiên đứng dậy, cầm chai rượu đã voi đi gần hết uống một hơi cạn sạch: “không còn nhiều thời gian nữa, chỉ sợ Đạo Môn cũng sẽ tuyên chiến với Ma Môn, ta phải lấy được thủ cấp của tên lão tặc Ma Tôn đó, nhất định phải khiến lão ta muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!”

(>O<)

Nửa năm sau, Diệp Huyền đã đạt được Hóa Thần.

Việc này ngay lập tức khiến cả Tu Chân Giới chấn động, là Hóa Thần đạo quân trẻ tuổi nhất trong hơn ba ngàn năm qua, Diệp Huyền lúc này cũng chỉ hơn năm trăm tuổi mà thôi (tức có 500 tuổi à). Phái Thương Lan đã liên minh với hàng loạt các Đạo Môn khác, đúng vào lúc này bên phía Ma Môn cảm đầu chính là Thiên Diễn Giáo cũng đã tuyên chiến, khi nàng tham gia vào thực lực của môn phái cũng lập tức tăng vọt. Trước đây khi nàng tuyên bố muốn lấy được thủ cấp của Đấng Thiên Ma Tôn, thì đó chỉ là một lời nói suông nhất thời. Tuy rằng khoảng thời gian mà Đấng Thiên Ma Tôn đạt được Hóa Thần lâu hơn so với Diệp Huyền, tu vi so với Diệp Huyền cũng cao hơn, nhưng Diệp Huyền lại kỳ tài ngút trời, có thể cùng với Minh Vi đạo quân hợp lực, giết được tên ma đầu kia cũng không phải là chuyện không thể. Trong khoảng thời gian ngắn, tinh thần của mọi người trong Đạo Môn đều sục sôi. Các tu sĩ một đường hướng về phía nam xông thẳng một đường đánh tan tác tiền tuyến của Ma Môn. một phe khí thế như lửa, các tu sĩ của Đạo Môn thế mạnh áp đảo, một phe chẳng biết vì sao lại không hề có bất kì động thái gì, các tu sĩ của Ma Môn cứ thế dần rút lui, chỉ hơn một năm ngắn ngủi, liên quân các chư phái đã đánh tới phạm vi thế lực của Thiên Diễn Giáo, tư thái giống nhau đều muốn tiêu diệt Ma Môn.

Nhưng Minh Vi đạo quân lại có vẻ lo lắng, ý chính là thủ lĩnh của của tu sĩ Đạo Môn, đương nhiên không thể trước mặt mọi người mà biểu hiện sự lo lắng, chỉ có thể cùng với sư muội bàn luận: “Từ khi chúng ta cùng Ma Môn khai chiến tới nay, rất nhiều cuộc chiến lớn nhỏ đã nổ ra, nhưng Đấng Thiên Ma Tôn vẫn chưa hề lộ diện, trong lòng huynh cảm giác rất bất an.”

Diệp Huyền mới từ tiền tuyến chiến đấu trở về, trên vạt áo vẫn còn mùi máu tanh nồng nặc, nàng chẳng hề để ý mà uống một hớp trà: “Có gì phải bất an, lão tặc đó không nhất gan đến nỗi phải chạy trốn, dù vẫn chưa xuất đầu lộ diện, không thể nói chính xác là lên kế hoạch âm mưu gì, nhưng mặc kệ lão ta có âm mưu gì đi chăng nữa,” rầm một tiếng nàng đem chén trà đặt xuống bàn, “Muội cũng sẽ một kiếm giết sạch.”

Minh Vi đạo quân thấy mặt nàng đầm đìa sát khí, ánh mắt bén nhọn, không khỏi thờ dãi. “Sư muội, huynh biết muội đối với Thiên Diễn Giáo hận thấu trời, nhưng ban đầu chính U Ma Tôn mới là người đã hủy diệt thành Hành Nam, U Ma Tôn cũng đã sớm chết đi, Đấng Thiên Ma Tôn mặc dù là đệ tử của hắn, cũng không hề nhúng tay vào việc đó, chính là muội quá mức kiên trì.”

Diệp Huyền lại nói: “Cho dù thành Hành Nam không phải do Ma Tôn tiêu diệt, nhưng những chuyện ác mà hắn đã làm còn chưa đủ nhiều? Tùy ý tàn sát những tu sĩ vô tội, thậm chí ngay cả người phạm cũng không bỏ qua, cũng giống U Ma Tôn mà thôi, hắn cũng khiến người khác căm phẫn,” Nàng nhìn Minh Vi đạo quân, thanh âm bình tĩnh lại kiên quyết, “Cho nên muội đã thề rằng sẽ tiêu diệt bọn Thiên Diễn Giáo, không phải là bởi vì bọn chúng...” Nàng dừng một chút, trước sau cũng không thể đem câu “Bọn chúng đã giết Tạ Diễm” nói ra ngoài, chỉ đành phải qua quýt, “Nếu Thiên Diễn Giáo chưa được diệt trừ, Tu Chân Giới vĩnh viễn sẽ không có ngày bình yên, nếu giết được Đấng Thiên Ma Tôn, Thiên Diễn Giáo sẽ giống như rắn mất đầu, tự nhiên cũng sẽ sợ hãi thôi.”

Minh Vi đạo quân đang muốn trả lời, chợt nghe thấy tiếng từ cửa phòng vang lên, Ngụy Uyển Uyển đi đến, nàng ta thần sắc nghiêm trọng đưa cho Minh Vi đạo quân một phong thư: “Sư phụ, trình sát truyền về một tin báo.”

Minh Vi đạo quân vội vàng cầm lấy, mở ra đọc, lông mày ngay lập tức nhíu lại.

Diệp Huyền nói: “Sư huynh, xảy ra chuyện gì sao?”

Minh Vi đạo quân lại đem phong thư cẩn thận đọc lại một lần nữa, mới trả lời: “Trong thư viết, qua nhiều ngày thăm dò, có thể chắc chắn Đấng Thiên Ma Tôn không hề có ở trong Thiên Diễn Giáo.”

“Cái gì?!” Diệp Huyền giật mình nói, các tu sĩ của Đạo Môn đã giết sạch những giáo môn bên ngoài Thiên Diễn Giáo, tên Ma Tôn thân là chủ môn lại

không ở trong giáo, chẳng lẽ hán thực sự đã chạy trốn?

Từ khi tên đại ma đầu đó nổi dậy đến giờ tới nay đã hơn một trăm năm, Đấng Thiên Ma Tôn tuy mang nhiều ác danh, nhưng thật ra thân thể lại thần bí. Ngoại trừ những người thân cận, ngay cả đệ tử của Thiên Diễn Giáo cũng không hề biết tên thật của hắn là gì, lại càng không thể biết được mặt mũi hắn ra sao. Hàng trăm đệ tử của U Ma Tôn cũng nằm trong số đó, ban đầu không ai biết đến hắn. Cho tới khi hơn một trăm năm trước, U Ma Tôn bất ngờ chết đi, Đấng Thiên Ma Tôn liền giết chết các Đại trưởng lão bên trong Thiên Diễn Giáo, trở thành chủ môn của Thiên Diễn Giáo.

Có tin đồn rằng, U Ma Tôn chết là do hán giết. Trong Ma Môn, việc đồ đệ giết sư phụ đã từng xảy ra, nếu như có là thật, cũng chẳng có gì lạ. Với cách hành sự, tàn nhẫn lại vô tình, thì hán cũng có thể làm ra được những chuyện như vậy.

Nguyên nhân chính là như vậy, biết được tên Đấng Thiên Ma Tôn không hề ở trong Thiên Diễn Giáo, Diệp Huyền và Minh Vi đạo quân mới hoảng hốt phát giác được một chuyện. không phải tên Đấng Thiên Ma Tôn trốn chạy vì sợ hãi, tuy rằng hắn là một tên đại ma đầu, nhưng Diệp Huyền không thể không thừa nhận, là người mạnh nhất Ma Môn cũng phải có sự kiêu ngạo dứt khoát của mình.

“Lần trước ta đã cảm giác được, sự kháng cự của Ma Môn dần trở nên yếu đi...” Minh Vi đạo quân trầm ngâm nói, “sự tình có lẽ đã thay đổi.”

“Sư huynh,” Diệp Huyền đứng lên, “không bằng hãy để muội lên vào bên trong Thiên Diễn Giáo, để xem lão tặc đó rốt cuộc là đang có âm mưu gì.”

Đương nhiên Minh Vi đạo quân không đồng ý, nhưng tâm Diệp Huyền đã quyết, lập tức không dài dòng nữa, liền xoay người đi ra cửa. Hôm nay nàng đã là Hóa thân đạo quân, nếu đã quyết định chuyện gì, thì kể cả Minh Vi đạo quân cũng không thể ngăn được nàng. Ngọn núi to lớn của Thiên Diễn Giáo tuy lợi hại, nhưng nếu nghĩ rằng có thể ngăn được một Hóa Thân thì... không có khả năng đó đâu. Nàng muốn đi vào để thăm dò Đấng Thiên Ma Tôn rốt cuộc là đang âm mưu điều gì, nếu nàng bước vào sơn môn của Thiên Diễn Giáo, tên Đấng Thiên Ma Tôn vẫn không xuất hiện, thì có thể chắc chắn một điều rằng tên ma đầu đó quả thực không có trong giáo môn, cho đến lúc đó Thiên Diễn Giáo sẽ bị diệt trừ. Nếu như tên ma đầu đó có âm mưu quỷ kế gì đi chăng nữa, thì chính Diệp Huyền sẽ là người xuất thủ trước.

Sau một hồi cân nhắc, Diệp Huyền biến thành một luồng sáng bay vút đi, trong nháy mắt đã đến bên ngoài sơn môn của Thiên Diễn Giáo, nàng dễ dàng lên đi vào. Đại nạn ngập đầu, bên trong Thiên Diễn giáo không hề có một bóng người. Hơn phân nửa số đệ tử ở đây đều ở bên ngoài cửa môn cùng với tu sĩ của Đạo Môn chém giết, ở bên trong sơn môn cũng không còn nhiều người. Diệp Huyền đang hướng về phía đại điện bên trong sơn môn, đột nhiên thần thức khẽ động, xoay người quát lên: “Người nào!”

một tiếng quát uy áp của Hóa Thân bày ra mùi vị phản, chỉ thấy trong không khí từng trận gợn nước nhấp nhô, một thân ảnh thon dài rần ròi từ từ xuất hiện, Diệp Huyền chuyên chú quan sát, chính là Tạ Duật Chi!

Trong thân tâm như bị sét đánh, nàng ngay lập tức ý thức được có gì đó không đúng. Tạ Duật Chi chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, làm sao có thể âm thầm theo sát nàng được?

“Sư phụ.” Tạ Duật Chi hướng nàng mỉm cười, Diệp Huyền mới sững sờ phát hiện ra, cơ thể nàng đã không thể cử động được. Nàng nhìn đồ đệ của mình từ từ đi tới, đưa tay khẽ vuốt ve gò má của nàng ----- đây là lần đầu tiên, Diệp Huyền nhìn thấy được nụ cười trên khuôn mặt của Tạ Duật Chi.

Mà nụ cười này không phải vì đắc ý do đã đạt được âm mưu, cũng không âm u lạnh lẽo như muốn chuẩn bị giết nàng, mà là sự say đắm, điên cuồng, giống như có thể đem nàng chiếm đoạt là điều khiến hán sung sướng khôn cùng.

“Con chờ người cũng đã lâu lắm rồi.” Nam nhân cúi đầu xuống, ở bên tai Diệp Huyền khẽ nói.

Sau đó, trước mắt Diệp Huyền liền tối sầm, cái gì cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (5)

Lúc Diệp Huyền tỉnh lại, trước mắt một mảnh tối đen.

Nàng nằm trên giường lớn mềm mại, bao phủ trên giường là tơ lụa mang theo hơi lạnh, tựa như căn phòng nàng không nhìn thấy này tràn ngập âm khí rét lạnh. Bởi vì thị giác bị phong bế nên cảm giác trở nên nhạy cảm hơn, trong góc phòng có tiếng tí tách, đó là âm thanh của đồng hồ nước thời đại này —— cho thấy nàng đã bất tỉnh ba canh giờ.

Trong ba canh giờ này, Diệp Huyền có thể khẳng định, Tạ Duật Chi, không phải, có lẽ nên gọi là Ma Tôn, hán nhất định đã động tay chân trên người nàng. Nàng không chỉ không nhìn thấy mà cả người còn không có sức lực, trong ngực giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, giữa hai chân vừa tê dại vừa ngứa —— mặc dù Diệp Huyền là người tu đạo thanh tâm quả dục nhưng của biết cảm giác này có ý nghĩa gì.

Nếu như ban đầu Diệp Huyền còn cho rằng Ma Tôn bày ra cái bẫy này để giết nàng thì bây giờ nàng đã hiểu rõ cuộc hán muốn làm gì. Nàng hiện tại không mảnh vải che thân, cơ thể trần truồng cứ như vậy bại lộ ra, hai tay bị trói tại đầu giường, mắt cá chân bị hai sợi dây to cột ở hai bên giường khiến

hai chân phải giăng rộng ra.

Tư thế sắc tình xấu hổ khiến mỹ nhân trên giường lớn nhìn yếu điệu vô cùng khiến người khác chỉ muốn hung hăng giày xéo. Sợ rằng không ai có thể tin được đường đường là đạo quân của Thương Lan phái sẽ có ngày bị người ta lột sạch quần áo, tựa như một con dê con vừa thuần khiết vừa đáng thương bị buộc đem toàn bộ nơi tư mật của mình đặt trước mắt nam nhân..

Đúng vậy, Diệp Huyền biết trong phòng còn có một người khác. Hơi thở hắt trầm thấp nặng nề, tầm mắt nóng bỏng mang theo dục vọng không một chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm vào giữa hai chân Diệp Huyền. Ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển dọc theo bắp đùi, lướt qua khe nhỏ, dừng tại hoa huyết bị hai cánh hoa che lấp.

Hơi thở Diệp Huyền dồn dập, mặc dù tên nam nhân này không có hành động gì nhưng nàng có cảm giác cánh hoa bị tách ra, hoa huyết chưa từng có người chạm qua bị dị vật cứng rắn nóng như lửa đi sâu vào, hoa huyết kịch liệt co rút khiến nàng thiếu chút nữa không giữ được lý trí.

Đó là một loại xâm phạm đâm tà hạ lưu, dị vật cắm sâu vào, rút ra, cắm vào, rút ra...lặp đi lặp lại nhiều lần khiến cả người nàng bủn rủn, ngón chân vì khoái cảm kịch liệt này mà co lại, nàng kim lòng không được nâng cao eo nhỏ, đầu vú cứng rắn đứng thẳng, mái tóc tung bay theo động tác không ngừng cắm ra rút vào của tên nam nhân này.

không được, không được... không thể như vậy... Chút lý trí còn sót lại không ngừng nhắc nhở Diệp Huyền, nhưng nàng đã hoàn toàn đắm chìm vào. Biết rõ mình đang bị người gian dân, nàng muốn tránh thoát, nhưng một lần lại một lần bị khoái cảm không ngừng vọt tới bao phủ. Tần số rút ra rút vào càng lúc càng nhanh, đâm thủy cũng càng ngày càng nhiều, nàng không nhịn được rên thành tiếng, thanh âm kiều mị vang vọng khắp phòng: "A, a... Ừ, ừ a... không muốn, dừng tay... Ngươi mau dừng tay..." Diệp Huyền căn bản không ý thức được cự tuyệt như vậy là lực hấp dẫn trí mạng với nam nhân. Nghe nàng rên rỉ, dị vật càng trở nên thô to hơn, đâm vừa sâu vừa mạnh vào hoa tâm non nớt của nàng.

Hoa huyết ngửa ngáy đến mức nàng đã không thể nào tiếp nhận nổi, sau mấy trăm lần cắm rút, trong đầu nàng chỉ còn một mảnh trắng xóa, một cỗ nhiệt lưu ập tới trong nháy mắt làm ướt ra trải giường. Diệp Huyền thất thần thờ hồn hên, thân thể co quắp, nàng không thể tin nổi—— mình lại bị người dùng thần thức gian dân đến cao triều.

"Sướng không?" Giọng nói Tạ Duật Chivang lên, hắn vẫn còn mang bộ mặt lúc còn là "Đồ đệ", thanh âm luôn lạnh nhạt bình tĩnh nhưng giờ phút này lại trầm thấp khàn khàn, xen lẫn chút đắc ý cùng hưng phấn.

Diệp Huyền xấu hổ phát hiện, nghe thấy hắn trêu chọc, vốn là hoa huyết còn ẩm ướt liền phun ra đâm thủy.

"Cái miệng nhỏ vậy mà nước cũng thật nhiều." Tạ Duật Chi cười nhẹ, Diệp Huyền nghe được quần áo ma sát xào xạc, sau đó thấy hắn cúi người xuống, đầu ngón tay chạm vào hoa huyết một đường đi vào khuấy đảo, hoa huyết ẩm ướt liền phát ra tiếng nước, ngón tay hắn đè trên vách hoa lúc nhẹ lúc nặng.

Mặc dù Diệp Huyền đã ướt đầm, nhưng nơi tư mật chưa bao giờ bị người xâm nhập bỗng nhiên bị đối đãi kịch liệt như vậy khiến nàng bật ra tiếng rên đau đớn. Bị hắn hung ác đùa giỡn, hoa huyết lại càng ngửa ngáy khó nhịn. Nàng kim lòng không đành muốn kẹp chặt hai chân lại vì cổ chân bị trói, đùi ngọc căng thẳng duỗi ra, càng đem ngón tay của Tạ Duật Chi hút chặt hơn. "Rất thoải mái đi..." Trong giọng nói Tạ Duật Chi tràn đầy hưng phấn, Diệp Huyền cảm giác được thanh âm của hắn cạnh tai mình, lưỡi nóng của hắn triển miên qua lại bên vành tai, "Thích ta nhẹ một chút, hay là nặng một chút?"

"Ngươi..." Diệp Huyền mới vừa lên tiếng, thì phát hiện mình giọng nói mình tràn đầy mị hoặc, nàng cố gắng để chính mình bình tĩnh lại, nhưng lời ra khỏi miệng vẫn mềm mại, "Trừ phi ngươi giết ta, nếu không... Ta tuyệt sẽ không bỏ qua ngươi!"

Tạ Duật Chi giống như không nghe được Diệp Huyền uy hiếp, lắm bả nói: "Nặng một chút thì tốt hơn," hắn co ngón tay lại, mở rộng lối vào hoa huyết, đầu ngón tay xoa nhẹ mị thịt mềm mại, thậm chí còn bóp vặn. Dưới thân Diệp Huyền không kim nổi co quắp, hoa tâm phun ra một cỗ dâm dịch ướt cả cổ tay hắn, "Xem ra ngươi cũng rất thích ta nặng một chút," hắn cao hứng nói, "Dâm huyết có phải rất đối hay không? Dừng vội, ta sẽ cho ngươi ăn đủ," đầu lưỡi liếm dọc theo gò má Diệp Huyền, "Cho dâm huyết của ngươi no chết có được hay không. Ừ?... Có được hay không?"

Lúc này, đầu lưỡi hắn dừng lại trên môi Diệp Huyền. Hai cánh môi hồng nhạt hơi mở, khi nhận ra Tạ Duật Chi muốn đưa đầu lưỡi đưa vào liền vội vàng dùng hàm răng cắn chặt môi dưới không thả. Tạ Duật Chi đưa tay nắm cằm Diệp Huyền khiến nàng phải há miệng: "Ngoan, mở cái miệng nhỏ nhắn ra... đừng cắn, cái miệng nhỏ nhắn của ngươi mềm mại như vậy, lỡ cắn hư thì sao?" Giọng nói dịu dàng trầm thấp như đang dỗ dành người yêu, Diệp Huyền liều mạng dẩy dụa cũng không địch nổi Tạ Duật Chi cường thế xâm phạm.

Lưỡi to không khách khí chút nào đưa vào, quét qua mỗi một xó xỉnh, ngậm lấy miệng Diệp Huyền tham lam bú, "thật là thơm, đầu lưỡi thật là mềm..." Tạ Duật Chi không nhịn nổi ngâm chặt đầu đang không ngừng né tránh, vừa cắn vừa liếm, "Mau, đem đầu lưỡi ngươi đưa vào miệng ta... ta muốn ăn lưỡi của ngươi." Ngực hắn trần trụi không ngừng ma sát hai vú Diệp Huyền, đầu vú cứng rắn giống như hai viên đậu, khiến đầu ngực Diệp Huyền vốn là vừa đỏ vừa sưng trở nên đau rát, ngón tay hắn trong hoa huyết tần số cũng dần dần tăng nhanh, cái miệng nhỏ nhắn, tuyết nhũ, hoa huyết... mỗi một nơi nhạy cảm đều bị hắn tùy ý gian dân.

"Ừ, a... A... Cút ngay, ngươi là tên khốn kiếp... Ngó, ô ừ, đại ma đầu..." Mặc dù miệng vẫn luôn chửi rủa, nhưng lực độ gãy giữa càng ngày càng nhỏ, khoái cảm vừa nhiều lại mãnh liệt, nàng vốn là người tu đạo, ngay cả thủ dâm cũng chưa từng có thì làm sao có thể chống lại thể công của Tạ Duật Chi. Dâm thủy vẫn luôn tiết ra, không ngừng chảy ra ngoài, Diệp Huyền cảm thấy khí lực mình có lẽ cũng đi theo cùng nhau chảy hết ra ngoài. Đến khi Tạ Duật Chi đè lại hoa huyết đâm thật mạnh, nàng rên một tiếng, tại thời khắc này lại một lần nữa đạt tới cao triều.

Cây gậy thịt thô to đè trên hoa huyết bị đâm thủy vừa phun ra làm ướt. Cổ họng Tạ Duật Chi phát ra một tiếng gầm nhẹ, thiếu chút nữa không nhịn được bắn ra. Diệp Huyền không thấy vẻ mặt hắn cho nên cũng không thấy gương mặt tuấn mỹ hoàn toàn chìm ngập trong dục vọng, cặp mắt đỏ rực.

Hơi thở hắt nặng nề, phải đem hết toàn lực đất nặn mới có thể nhìn không hung hăng đầy xéo thân thể mềm mại phía dưới. Chưa bao giờ hắn thấy hạnh phúc như lúc này, Tạ Duật Chi si mê nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Diệp Huyền, cái miệng nhỏ nhắn của nàng bị mình hôn, cái vú bị mình xoa, hoa huyết bị mình chơi dâm thủy vắng khắp nơi. Tất cả rên rỉ kêu khóc, thờ gấp, ác độc nằng, đều là vì mình.

Nàng rốt cuộc là của ta.

Tạ Duật Chi xoa bóp cái mông nhỏ, không để ý tới nàng giãy giụa, đem hạ thân của nàng nâng cao lên. Hắn gần như là thành kính nhìn đóa mềm mại kia, nơi này cũng là thuộc về hắn, chỉ có hắn mới có thể cắm vào. Mà mỗi một tác da thịt trên người nữ nhân này, mỗi một giọt máu, thậm chí là mỗi lần hô hấp của nàng cũng bị hắn chiếm làm của riêng.

Hắn cúi đầu xuống, há mồm ngậm vào trước hoa huyết non nớt trước mắt. "A! ——" Diệp Huyền thét lên, miệng huyết không chút lưu tình bị hút vào, Tạ Duật Chi càng hút càng dùng sức, lực độ như muốn nuốt nàng vào bụng. Ban đầu Diệp Huyền còn có thể giãy giụa, đến cuối cùng ngay cả tiếng rên rỉ cũng không phát ra được. Chỗ sâu trong hoa huyết giống như bị kéo ra ngoài, dâm thủy không ngừng tràn ra, bị Tạ Duật Chi một giọt cũng không chừa nuốt xuống. Diệp Huyền thậm chí cảm thấy hắn không chỉ muốn nuốt trọn mỗi một giọt dâm thủy mà muốn đem mình cắn nuốt hết.

không đứng, hoàn toàn không đứng... sự thật rõ ràng, Tạ Duật Chi là Ma Tôn nguy trang thành một thiếu niên bị ma tu đuổi giết, thiết kế tỉ mỉ để mình nhận hắn làm đồ đệ, bây giờ lại nhốt mình trong giáo, không chút sức lực phản kháng mặc hắn đùa bỡn.

Ban đầu Diệp Huyền cho là Tạ Duật Chi đang làm nhục nàng, đến khi hắn thỏa mãn dục vọng sẽ giết nàng, hoặc lợi dụng nàng tới uy hiếp phái Thương Lan. Nhưng nếu như vậy, hắn sao có thể ở thời điểm cường ép nàng sẽ vì nàng khâu giao? Hoặc là đây là thủ đoạn Tạ Duật Chi đối phó với người chán ghét hắn, khiến đối phương mê muội?

Nhưng cho dù trong lòng Diệp Huyền chán ghét, cơ thể vẫn bị Tạ Duật Chi liếm cao triều liên tục, quá nhiều khoái cảm khiến cả người nàng mờ mịt, đầu óc trống rỗng, nàng chỉ có thể đứt quãng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt: "không muốn... A, buông ra ta... Nha! —— "

"Lại cao trào rồi." Tạ Duật Chi nhìn dâm thủy trên bụng mình, liếm liếm khoe miệng, "Muốn không? A Huyền."

A huyền? Tiếng xưng hô này thật quen thuộc, còn đang đắm chìm trong khoái cảm nàng mê mang nghĩ, rất nhiều rất nhiều năm trước, có một người cũng gọi nàng là A Huyền. Nhưng nàng cũng không có thời gian nghĩ chuyện khác, gậy thịt cứng rắn mang theo lại một lần nữa chĩa vào hoa huyết, quy đầu tách ra hai búi thịt, chậm chạp lại mà kiên định cắm vào.

"không muốn, không muốn... không muốn!" Xúc cảm không thể coi nhẹ khiến Diệp Huyền thanh tỉnh lại, nàng cuối cùng cũng hoảng sợ ý thức được một sự thật —— mình lập tức sẽ bị tên nam nhân này triệt để dấn xâm phạm.

Tạ Duật Chi dịu dàng hôn Diệp Huyền, bàn tay đè chặt cái mông tròn, gậy thịt ma sát tại hoa huyết khiến phòng tuyến trong lòng nàng gần như bị đánh tan. "Chỉ cần ngươi cầu ta, "hắn hạ thấp người nói bên tai Diệp Huyền, "Ta sẽ không cắm vào."

Câu nói này như ma chú vang bên tai khiến Diệp Huyền gần như điên cuồng, cầu hắn, cầu hắn đi, chỉ cần cầu hắn, hắn sẽ bỏ qua cho mình... Trong lòng có thanh âm không ngừng dụ dỗ, chỉ cần ngươi chịu cầu hắn thì cái gì cũng không cần lo lắng.

"Cầu..." thanh âm nức nở vang lên, nụ cười trên khoe miệng Tạ Duật Chi càng ngày càng lớn, hắn biết ngay lúc này mình sẽ được như ý.

Đột nhiên, Diệp Huyền hung hăng cắn một cái ở trên cổ họng của hắn, răng nhọn vừa cắm vào liền có máu chảy ra. "Hừ..." Nàng ngẩng đầu lên, ngạo mạn cười, cặp mắt màu đen sáng kinh người, trên răng dính đầy máu tươi, nàng hung tợn, khinh bỉ nói, "Ta chết cũng sẽ không cầu ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (6)

Cả căn phòng tràn ngập âm thanh da thịt va chạm vào nhau vang dội cùng với tiếng nước nhóp nhép phát ra khi hắn cắm vào tiểu huyết của Diệp Huyền. Cơ thể Tạ Duật Chi hiện lên màu mặt ong sáng bóng, cả người đầy mồ hôi, phía dưới vùng bụng săn chắc là rừng rậm đen bị ái dịch làm ướt lầy lội không chịu nổi, một lần rồi một lần ma sát hạ thể Diệp Huyền, khiến toàn bộ nơi tư mật ấy đỏ bừng một mảnh, ngay cả hạt châu nhỏ cũng sưng đỏ. Hắn cố gắng dùng toàn bộ sức lực đưa côn thịt vào hoa huyết, hai cánh hoa vốn dĩ phải gập gao khép lại nhưng vì bị hắn làm trong thời gian dài nên không khép lại được, theo động tác luân phiên lượt động của côn thịt, thỉnh thoảng lại lộ ra mị thịt đỏ tươi bên trong.

Diệp Huyền không biết mình bị Tạ Duật Chi xâm phạm bao nhiêu lần, từ lúc côn thịt của nam nhân không chút do dự kiên định vừa phá vỡ lá chắn mỏng manh đã vùi toàn bộ côn thịt vào bên trong nàng, tiến vào từ phía sau, nằm nghiêng hay là tư thế ôm ngồi... Nàng bị làm bằng nhiều loại tư thế, tùy ý gian dâm, thẳng đến khi không chỉ có miệng huyết sưng đỏ, hai mắt sưng mù, thậm chí bởi vì cao trào quá nhiều lần nên ngay cả thần trí đều lâm vào mơ hồ.

Nên cảm thấy may mắn là dù sao Diệp Huyền cũng là người tu đạo, cho dù bị đối đãi như vậy cũng còn chưa có ngất đi, nhưng lại hoàn toàn không có sức phản kháng, môi anh đào không tự chủ bật ra tiếng rên mềm mại: "Ừ... Ân... thật thoải mái, dâm nơi đó... A, mau dâm nơi đó..." Quy đầu lập tức thay đổi phương hướng, ma sát vách tường mềm mại, quy đầu cứng rắn đụng vào chỗ thịt mềm lập tức khiến cơ thể nàng co quắp, khẽ cong cái miệng

nhỏ nhắn, nước bọt không kịp nuốt mà chảy ra ngoài.

Biết chính mình không có khả năng thoát khỏi cảnh bị xâm phạm, Diệp Huyền ngược lại thả lỏng người, hoàn toàn đắm chìm vào trong trận hoan ái này. Gây thịt của Tạ Duật Chi vừa lớn lại vừa cứng, chi cần để yên không động đậy cũng có thể làm cho cơ thể mẫn cảm của Diệp Huyền như chết đi sống lại. Động tác trêu chọc của hắn tuy rằng thô bạo nhưng cũng không làm tổn thương Diệp Huyền, thậm chí nàng còn cảm thấy hắn đang lấy lòng mình.

Nàng muốn mạnh một chút, nam nhân này sẽ tăng lực cầm lên, nàng muốn sâu một chút, cơn thịt nóng bỏng sẽ đâm đến hoa tâm. Ngón tay thon dài của hắn không ngừng dao động trên người nàng, môi mỏng liếm từ hai má đến mắt cá chân, thậm chí ngâm ngón chân muốt mà của nàng hút chặc chặc không ngừng. Đối xử vừa dịu dàng vừa cường thế như vậy cho dù là người xuất gia tâm như chi thủy* cũng phải động lòng.

*tâm như chi thủy: hình dung tâm cảnh bình tĩnh, trong lòng không có tạp niệm.

Lại càng không cần phải nói người tu đạo luôn làm theo ý mình. Diệp Huyền là người tùy tâm sở dục, thân thể đã bị dục vọng bắt làm tù binh, cần gì phải cố gắng tỉnh táo. Cánh tay ngọc trắng nõn ôm cổ Tạ Duật Chi, bộ ngực vươn cao mặc chonam nhân vui mặt vào tùy ý liếm cắn. Ánh trắng soi rõ tóc đen theo động tác luật động của hai người không ngừng nhảy múa cùng đám thủy văng tung tóe trong không khí, tựa như một bức tranh vừa đắm mỹ lại tuyệt đẹp, khiến người ta chìm đắm trong mê hoặc.

"Làm chết nàng, làm chết nành... Làm nát âm huyết của nàng." Nam nhân thờ gấp hôn lên môi Diệp Huyền, lưỡi to ở trong cái miệng nhỏ của nàng giống như cuồng phong mưa rào điên cuồng khuấy đảo. "Phá hư nàng được không?" Hắn như là tàn ngược xoa nắn bộ ngực sưng đỏ của nữ nhân mảnh mai, "Khiến nàng cả ngày không xuống giường được, chỉ có thể nằm yên để ta làm..."

Trong đôi mắt đen của Tạ Duật Chi phảng phất có ngọn lửa điên cuồng đang cháy, trên cổ còn lưu lại vết máu khô - - đều là Hóa Thần đạo quân, mặc dù tu vi của Diệp Huyền bị không chế nhưng một ngụm cắn xé hung ác kia thiếu chút nữa cắn nát cổ họng hắn.

Lúc đó, Tạ Duật Chi cũng không có tức giận. Hắn cường ngạnh tách hoa huyết của Diệp Huyền ra, sau đó cố gắng đưa cơn thịt vào, động tác cầm rút dưới thân vừa sâu vừa mạnh, giọng nói lại dịu dàng cực điểm: "Nàng lại không ngoan, A Huyền... Muốn biết ta trừng phạt nàng như thế nào không?" Vừa dứt lời, hắn liền đâm thật mạnh vào hoa tâm, bỏ mặc nỗi đau vừa phá thân của nàng mà tiến thẳng vào tử cung. "Đừng, chính là giống như bây giờ..." Tạ Duật Chi hạ thấp giọng ni non, "Cắm vào âm huyết của nàng, chơi cái vú của nàng, làm chết nàng - nữ nhân dám dăng."

"Người có bản lĩnh..." Diệp Huyền trong tiếng thờ dốc âm ngoan nói, "Sĩ nhục ta... Ta ngược lại muốn nhìn một chút, ân... A... Người... Người có năng lực đó không." Khiêu khích như vậy khiến hai mắt Tạ Duật Chi đỏ lên. Hắn cời dây thừng trên cổ chân Diệp Huyền xuống, gấp khúc hai chân trắng nõn của nàng đặt lên bộ ngực. Tư thế như vậy khiến Diệp Huyền không thể không nâng cao mông thịt, tiểu huyết đang phun ra nuốt vào cơn thịt hoàn toàn bại lộ trước mắt Tạ Duật Chi. Bị nam nhân này đè ép, cơn thịt tựa hồ như muốn từ phía dưới xông thẳng lên, xò xuyên ra ngoài.

Trước không đề cập tới tư thế này có bao nhiêu xấu hổ, loại tư thế này mỗi một lần cắm vào đều có thể đâm vào hoa tâm, bụng nhỏ của nàng cũng nhô lên theo động tác của hắn, nàng không nhịn nổi lập tức liền hét chói tai đạt tới cao trào. Tạ Duật Chi vẫn không buông tha nàng, cơn thịt vào một lần so với một lần càng sâu hơn, một lần so với một lần càng mạnh hơn. Phần lớn mật dịch đều tràn ra ngoài theo cự vật, đợi cho tinh dịch của Tạ Duật Chi bắn vào trong cơ thể Diệp Huyền, hỗn hợp âm thủy cùng bạch trọc chảy đầy hạ thân hai người.

Về phần các loại tư thế khác, Diệp Huyền hoặc là bị nam nhân gờ cao hai chân hoặc là bị bắt quỳ xuống nhếch lên mông nhỏ, hoặc là ôm vào trong ngực vừa đi vừa làm. Khoái cảm như nước tuôn ào ạt ập đến, mắt nàng không nhìn thấy, mặc dù có thể nghe, mặc dù miệng có thể nói, nhưng lại không thời gian để trôi qua bao lâu, lại càng không biết tình hình bên ngoài như thế nào.

Phát hiện mình mất tích, sư huynh nhất định sẽ tới tìm, mà có lẽ đây cũng là âm mưu của Tạ Duật Chi. Diệp Huyền nung nấu rên rỉ, thần trí gần như biến mất chỉ còn một chút tỉnh táo. Nàng không phản kháng Tạ Duật Chi, bởi vì trước mắt phản kháng không có tác dụng gì. Nếu đã muốn nàng hưởng thụ khoái cảm, vì sao không thuận theo tự nhiên? Nhưng điều này tuyệt không có nghĩa, nàng sẽ đánh mất lý trí, khuất phục Tạ Duật Chi.

Đây là mục đích của Tạ Duật Chi, đầu tiên là dụ dỗ Diệp Huyền, muốn Diệp Huyền cầu hắn, hiện tại lại muốn để Diệp Huyền chìm đắm trong khoái cảm tình dục, cả thân thể và tâm linh đều phải phục tùng. Nếu người tu đạo bị lạc mất tâm trí, cả đời này cũng không tỉnh là bị hủy. Nhưng nếu chuyện đạo môn có vài vị Hóa Thần đạo quân thần phục đức trưởng Đăng thiên Ma tôn bị truyền ra ngoài, đây chính là một đả kích nghiêm trọng. Chương môn của Thiên Diễn giáo, quả nhiên vừa vô sỉ vừa âm độc.

Eo nhỏ bị bàn tay lớn gắt gao nắm chặt, trên người nam nhân phát ra một tiếng kêu rên xen lẫn tình dục. Diệp Huyền cảm giác được hoa huyết nóng lên, sau đó lại là một cổ trọc dịch bắn vào tử cung nàng. Không biết đây là lần thứ mấy, huyết nhỏ càng ngày càng nóng, bị cơn thịt chèn lại, bụng nhỏ chứa đầy tinh dịch của nam nhân nam nhân căng lên như bà bầu mang thai 3 tháng.

Diệp Huyền đột nhiên nghĩ tới một khả năng làm người ta hoảng sợ - - có khi nào nàng sẽ mang thai đứa nhỏ của Tạ Duật Chi không?

Tạ Duật Chi giống như nhìn thấu ý tưởng của nàng: "Ăn hết, ngoan ngoãn đem tinh dịch của ta ăn hết..." Nam nhân cắn vành tai mềm mại của nàng, mông hẹp cử động kéo dài khoái cảm bản tính. Hắn dịu dàng vuốt ve bụng Diệp Huyền, tựa hồ đã thấy nơi đó đang nuôi dưỡng một sinh mạng nhỏ, "Sinh cho ta một đứa trẻ đi, A Huyền," hắn nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, lưu luyến triền miên, thật giống như hắn và Diệp Huyền là vợ chồng mới cưới chứ không phải là quan hệ giữa người xâm phạm và người bị xâm phạm.

"Nàng thích con trai hay con gái?" Vừa bắn tinh xong, cơn thịt nhanh chóng cứng lại, cứng rắn nhét vào hoa huyết, theo Tạ Duật Chi bắt đầu co rút, mang tới khoái cảm tột đỉnh, "Chúng ta sinh con gái trước, được không?" Hắn liếm hôn một đường xuống dưới, ngâm đóa hồng mai trên ngực nàng nhẹ nhàng gầy, "... Ta thích con gái, đáng yêu giống như nàng." Tạ Duật Chi đâm vừa sâu vừa mạnh, lời nói dịu dàng cũng chưa từng ngừng lại, "Chờ nàng sinh hạ đứa bé, ta lại tiếp tục làm nàng, làm nàng nhiều thêm vài lần... Nàng lại có thể mang thai, lúc này không có mang thai cũng không sao," nữ nhân dưới người nữ căn bản cũng không có đáp lại hắn, hắn trái lại tự ôn nhu nói, "Ta vẫn liên tục không ngừng làm nàng, đến khi nàng có tiêu bảo bảo mới

thôi... không." hần bỗng nhiên dừng lại, thanh âm trầm thấp giống như nói mê, "Ta phải vĩnh viễn làm nàng, lúc nàng mang thai cũng làm, khi nàng sinh bảo bảo cũng làm nàng..."

Diệp Huyền rốt cuộc từ trong kinh hãi tỉnh lại - - kỳ thật lúc trước nàng đã cảm thấy không thích hợp, vật to lớn đánh sâu vào làm cho nàng ngây dại, nàng kinh ngạc nhìn, gần như cho là mình là đang nằm mơ: "Tạ Duật Chi, ngươi có phải hay không..." Nàng do dự mà nói, "Ngươi có phải điên rồi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Án Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Tu Tiên. Đẩy Ngã Bệnh Kiều (7)

Tạ Duật Chi điên rồi.

Đây không phải là lời mỉa mai, chửi bới mà Diệp Huyền thật sự cảm thấy như vậy, Tạ Duật Chi có lẽ đã điên rồi. Sau lần thổ lộ điên cuồng đó, cho dù nàng có là kẻ ngốc, cũng ý thức được Tạ Duật Chi chiếm lấy cơ thể nàng, không phải vì vũ nhục nàng cũng không phải vì muốn giảm sĩ khí của Đạo Môn. sự cuồng nhiệt, chấp nhất của hắn, đều chứng tỏ rằng Diệp Huyền là chấp niệm trong lòng hắn, thậm chí hắn còn muốn cùng Diệp Huyền sinh con!

Tạ Duật Chi không nói đùa, Diệp Huyền cảm thấy từng đợt khí lạnh chạy dọc toàn thân, hần thật sự nghĩ cứ tiếp tục chiếm giữ mình cho đến khi mình mang thai? Nhưng điều khiến Diệp Huyền càng thêm hoảng sợ là vì sao hắn lại cố chấp với nàng như vậy? Nàng chưa bao giờ gặp Đăng Thiên ma tôn, lại càng không có bất kì lời nói, hành động nào khiến Tạ Duật Chi hiểu lầm. Nhìn cách mà Tạ Duật Chi bố trí kế hoạch để trà trộn vào Thương Lan phái, có thể thấy được hắn đã sớm có âm mưu, Diệp Huyền lúc này thật sự là rối như tơ vò, rốt cuộc mình đã làm gì mà có thể lọt vào mắt xanh của đại ma đầu này.

"Ta bị điên?" Nghe được câu hỏi của Diệp Huyền, cũng không khiến hắn dừng lại động tác, "Ta bị điên?" hần nặng nề đắm vào một cái rồi đột nhiên bật cười ha ha. Tiếng cười điên cuồng, nhưng nàng lại không cảm nhận được hần đang tức giận, Diệp Huyền không nhìn thấy, cũng không biết trên khuôn mặt của Tạ Duật Chi đang có vẻ mặt gì, nhưng nàng lại cảm thấy hối hận vì đã nói ra những lời đó, nàng dường như... đã khiến Tạ Duật Chi bị tổn thương.

"Nếu nàng hi vọng ta bị điên" bàn tay to khề vuốt lên gò má Diệp Huyền, Tạ Duật Chi khề cúi người xuống rồi nói, "Ta đây cho dù thật sự bị điên rồi thì sao?"

nói xong câu đó, hần rút dương vật ra khỏi thân thể Diệp Huyền, nàng nghe thấy âm thanh vài vốc ma sát sột soạt, một lát sau, cả căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Mơ mơ màng màng, Diệp Huyền ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nàng đã quá mệt mỏi, trong lúc mơ màng, nàng cảm giác được Tã Duật Chi quay trở lại, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên da thịt trần trụi của nàng, đầu ngón tay có vết chai mỏng, khiến nàng cảm thấy vừa ngứa ngáy lại vừa thoải mái. Bàn tay to lớn nhẹ nhàng lau khắp cơ thể nàng, tỉ mỉ lau sạch đi dấu vết hoan ái, cảm thấy dính dính, nhức mòi dần biến mất, Diệp Huyền thoải mái hừ nhẹ một tiếng.

Hai chân của nàng bị tách ra, một vật cứng hình trụ được nhét vào hoa huyết nàng. Vật này có lẽ được làm từ ngọc thạch, nhưng không biết tại sao lại không thấy lạnh, ngược lại mang theo chút ấm áp. Nó cũng không dài, chỉ vừa đủ để chặn lại huyết khẩu, khiến tinh dịch đang chậm rãi chảy xuôi ra ngoài bị tắc lại. Sau đó, nàng lại bị mặc thêm một cái tiệt khổ rộng thùng thình, cùng chiếc trường sam rộng. Khi mọi chuyện đều xong xuôi, Tạ Duật Chi cẩn thận khép hai chân nàng lại rồi mới xoay người rời đi.

một Tạ Duật Chi ôn nhu, sẵn sàng hoàn toàn khác hẳn lúc hần điên cuồng làm tình. Cuối cùng thì Tạ Duật Chi làm người như thế nào? Mà những hành động này của hắn là vì mê hoặc mình hay hần thật sự quan tâm đến nàng? Diệp Huyền cảm thấy thật đúng là châm chọc, mình đang bị gì mà lại có những ý nghĩ vớ vẩn như vậy. Tạ Duật Chi giam cầm nàng, còn mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, chỉ với hai tội trạng này đã đủ để Diệp Huyền băm vằm hần ra thành từng khúc.

Nàng chậm rãi cử động tay chân, thử vận đạo pháp, linh khí đi vào tâm mạch, lại như đá chìm đáy biển, cơ thể trống rỗng, không có chút tu vi nào. Diệp Huyền bây giờ giống như phàm nhân một tay trời gả cũng không chặt, muốn chạy trốn ra khỏi Thiên Diễn giáo, thì không khác gì người si nói mộng.

không sao cả, Diệp Huyền nhếch khóe môi cười lạnh, tuy tính tình nàng trời sinh không chịu trời buộc, nhưng thật ra lại là một người có kiên nhẫn. Trong phái Thương Lan có một đạo pháp bí mật, giúp tu sĩ cởi bỏ cấm chế, nhưng phương pháp này cực kì tốn thời gian, mà Huyền Dương đạo quân cũng chỉ truyền thụ đạo pháp này cho hai đồ đệ của mình. Chỉ cần Tạ Duật Chi không giết nàng thì sớm muộn gì nàng cũng phá tan cấm chế này, khiến cho đại ma đầu kia phải trả giá đắt.

Khi Diệp Huyền đã sẵn sàng để chậm rãi đối phó với Tạ Duật Chi thì ma đầu kia lại không trở về. Nàng yên lặng lắng nghe tiếng tí tách phát ra từ chiếc đồng hồ nước, mãi đến bốn canh giờ sau, mới nghe thấy tiếng cánh cửa mở ra. Trong lòng Diệp Huyền nhảy dựng, đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân phù phiếm vô lực, nàng mới nhẹ nhàng thở hắt ra - không phải Tạ Duật Chi.

"Ngươi là ai?" Cảm giác được người đó đi tới trước giường rồi dừng lại, Diệp Huyền lên tiếng hỏi.

Đường như người nợ quỹ xuồng, tiếng vãi vốc ma sát nhau sột soạt, rồi một giọng nói trong trẻo vang lên: "Tiểu nhân phụng mệnh đạo quân đến đây hầu hạ tiên tử, nếu tiên tử có gì muốn phân phó, tiểu nhân lập tức đi làm ngay."

Xem ra là một đạo đồng, trong lòng Diệp Huyền khẽ động: "Bây giờ là giờ nào?"

"Hồi bẩm tiên tử, bây giờ là giờ Thìn canh ba."

Hoán ra bây giờ đang là ban ngày. Diệp Huyền đoán Tạ Duật Chi có lẽ là đang bận cử lý giáo vụ, dù sao cuộc chiến giữa Đạo Môn với Ma Môn đang hồi căng thẳng, cũng không biết sư huynh với Uyển Uyển lúc này sao rồi. Nàng lại hỏi thêm mấy chuyện nhỏ nhặt, đồng tử kia cũng thả lỏng cảnh giác, lời nói cũng không mất tự nhiên như lúc đầu.

"Người cứ đứng lên đi", Diệp Huyền thân nhiên nói, "Ta không thích nhìn người khác quỳ trên mặt đất."

Đồng tử cung kính thưa vâng, rồi lập tức quỳ củ đứng dậy, hắn không biết nàng không nhìn thấy gì cả, nhận ra điều này, Diệp Huyền lại giả bộ vô ý dò hỏi: "Sao người lại cúi đầu?"

"Ngọc dung của tiên tử, tiểu nhân không dám nhìn lên." Đồng tử vội nói.

"Trái một tiếng tiên tử, phải một tiếng tiên tử, người biết ta là ai sao?"

"Tiểu nhân mặc dù không biết, nhưng đạo quân nói tiên tử là khách quý, đạo quân phân phó tiểu nhân phải tận tâm hầu hạ tiên tử." Đồng tử này tâm tư quả thật rất đơn thuần, Diệp Huyền hỏi bóng hỏi gió một hồi, đã hỏi được hết những gì hắn biết.

Nàng đường đường là Minh Quyết đạo quân của Thương Lan phái bị Tạ Duật Chi nhốt ở đây, nhưng rõ ràng người trong Thiên Diễn giáo lại không hề biết chuyện này. Chỉ sợ sự tồn tại của Diệp Huyền cũng không có mấy người biết được. Bây giờ, nàng có thể khẳng định rằng, Tạ Duật Chi không hề muốn lợi dụng nàng để đối phó với Đạo Môn, nếu không hắn đã sớm công bố chuyện này để người người đều biết, nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng có thể thả lỏng.

Đồng tử này tên là Đạo Hoa, Diệp Huyền tán gẫu với hắn vài câu, cảm thấy đã không còn moi thêm được thông tin hữu ích nào nữa, nàng lười nhác nói: "Đạo Hoa, ta cảm thấy hơi khát, dâng trà đến."

Đạo Hoa vội vàng châm một ly trà, nhưng không hiểu sao hắn lại không bụng đến cho nàng mà lại đem chén trà đặt chiếc bàn cạnh giường: "Tiên tử, trà của ngài đây."

"Xa như vậy sao ta với tới được." Cả người Diệp Huyền mềm nhũn, tay chân đến giờ vẫn không có chút sức lực, "Người bụng trà lại đây."

"Tiểu nhân không dám!" một câu sai bảo không có gì đặc biệt mà biểu hiện của Đạo Hoa lại giống như nghe được một chuyện cực kì khủng khiếp, bùm một tiếng quỳ sụp xuống đất, "Thỉnh tiên tử tha thứ cho tiểu nhân, tiểu nhân không dám đi quá giới hạn!"

"Cái, cái gì?" Diệp Huyền không hiểu, "Những lời này của người là có ý gì?"

"Thỉnh tiên tử tha cho tiểu nhân một mạng." Đạo Hoa dập đầu, giọng nói hoảng sợ, run rẩy "Nếu, nếu để Đạo quân biết tiểu nhân đến gần tiên tử, tiểu nhân, tiểu nhân..."

Lời của hắn còn chưa nói hết, nhưng Diệp Huyền hiểu được. Chẳng trách, nàng bừng tỉnh hiểu ra, vì sao từ khi Đạo Hoa bước chân vào cửa lại đứng cách xa nàng như vậy, vì sao hắn lại luôn cúi đầu không dám nhìn nàng. Diệp Huyền cảm thấy trong lòng đột nhiên bùng lên một cỗ tức giận, cái đại ma đầu kia nhốt nàng, không cho người khác biết đến sự tồn tại của nàng, người duy nhất được sai đến hầu hạ nàng cũng phải đứng cách nàng một khoảng xa, Tạ Duật Chi, người coi ta là cái gì? Cả thân thể lẫn tâm của nàng hắn đều muốn một mình độc chết!

"Bưng lại đây." nàng lạnh lùng nói, "Người không phải là được Tạ Duật Chi phái đến đây hầu hạ ta sao? Ta ra lệnh cho người, ngay bây giờ, bưng trà đến trước mặt ta."

"Tiên tử thứ tội, tiểu nhân thật sự là... Đạo quân, ngài ấy" Đạo Hoa gấp đến độ gần như bật khóc, nghe giọng nói của hắn, có lẽ cũng chỉ là một đứa trẻ choai choai, nhưng hắn lại là nanh vuốt của Tạ Duật Chi, chút thương hại vừa mới xuất hiện trong lòng Diệp Huyền ngay lập tức liền biến mất không sót chút nào.

"hắn sẽ làm như thế nào? Giết người à?" Nàng cười lạnh một tiếng, "Nếu người không qua đây thì ta sẽ giết người ngay bây giờ!"

Đạo Hoa đành phải đứng lên, bưng trà tiến đến bên giường. âm thanh "lạch cạch, lạch cạch" liên tục vang lên, Đạo Hoa sợ đến nỗi hai tay run rẩy, ngay cả bưng ly trà cũng không được. Trong phòng u ám không ánh sáng, trong góc tường đột một ngọn đèn linh đăng, ánh sáng chiếu ra mờ mờ, đến khi Đạo Hoa đi đến bên giường, mới thấy rõ khuôn mặt của nữ tử đang nằm trên người.

Mái tóc đen nhánh của nàng xõa tung hai bên, càng khiến khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay của nàng càng thêm nổi bật, môi anh đào, mũi ngọc, mắt hạnh má đào, là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất - trên người nữ tử này đang mặc một kiện áo bào rộng thùng thình, màu đen, trên mặt thêu hoa văn cuộn sóng, đây rõ ràng là đạo bào của nam nhân, cổ áo buông lỏng, lộ ra bả vai trắng nõn còn có dấu hôn vẫn còn rất rõ ràng.

Đây là... Đạo Hoa khiếp sợ lui về sau, ly trà trong tay rơi xuống đất vỡ choang, đây là đạo bảo của Đạo quân.

"Ta nhớ được ta nhắc đến với ngươi, nói hoa, " cái kia nói hoa giờ phút này không mong muốn nhất nghe được trầm thấp giọng nam vang lên, Tạ Duật Chi không biết khi nào xuất hiện tại cạnh cửa, hắn từng bước một đi tới, thần nhiên nói, "không nên xem gì đó, không nên nhìn."

"nói, nói quân, " nói hoa tưởng quỳ xuống đến, nhưng hắn đã sợ thân thể đều động không được, "nói quân thứ tội!... nói quân thứ tội!"

"Xem ở ngươi trung tâm hầu hạ quá ta phân thượng, chỉ khoét xuống ánh mắt của ngươi đó là, " Tạ Duật Chi lúc này đã đi tới bên giường, nói hoa giật giật, lập tức cả người run run bỏ nhào vào hắn bên chân, lớn tiếng gào khóc cầu xin đứng lên. Nhưng Tạ Duật Chi giống như căn bản không có nhìn đến này choai choai hải đồng về mặt nước mắt, hắn trước đem vẩy ra đến Diệp Huyền trong tay trà tràn toái căn bã táo khai, tiện đà mềm nhẹ vì Diệp Huyền kéo hảo cổ áo, trong miệng nhẹ nhàng băng quơ nói, "Ngươi tự đi hình điện đi."

"Chậm đã, " Diệp Huyền bỏ ra Tạ Duật Chi phủ ở nằng đầu vai thủ, "Là ta mệnh lệnh hắn tới được, hắn hà sai chi có?"

"Ngươi muốn thay hắn cầu tình?" Tạ Duật Chi nở nụ cười -- cho dù là ở cực độ hoảng sợ trung, nói hoa cũng nhin không được giật mình, hắn theo chưa từng nghe qua nói quân như thế ôn nhu tiếng cười, "đã là ngươi ý tứ, " Tạ Duật Chi ôn nhu đối Diệp Huyền nói, "Ta đây sẽ không truy cứu."

"Nhiều, đa tạ nói quân!" nói hoa kinh hi đan xen liên tục dập đầu, "Đa tạ tiên tư! Đa tạ nói quân thứ tiểu nhân chi tội!" nói hoa không nghĩ tới bản thân thể nhưng có thể khỏi bị hình phạt, nói quân thủ đoạn có bao nhiêu tàn nhẫn, ma nội môn ai không biết, hắn nói ra đi lời nói, cũng chưa bao giờ sửa đổi thời điểm. Này có thể như rồng đường quân ngoại lệ nữ tử, đến cùng là ai?

"Ngươi không cần cảm tạ ta." Diệp Huyền không khỏi ở trong lòng thở dài, bản thân thật sự là mờ heo mông tâm, làm chi lấy nhất một đứa trẻ hết giận, nằng không nghĩ nhường đường hoa tiếp tục dãi ở trong này, ai biết Tạ Duật Chi còn sẽ làm ra cái gì, "Ngươi đi xuống đi." nói hoa cũng không dám động, chính là cũng không ngăn đầu lên quỳ trên mặt đất, Diệp Huyền liền lại mình bạch, trong lòng đối Tạ Duật Chi cảm hận tùy theo càng sâu, "Ngươi mau phân phó hắn, nhường hắn đi xuống đi." Nằng đành phải lạnh lùng nói với Tạ Duật Chi.

Tạ Duật Chi lại coi như cũng không bị nằng thái độ thương đến, bàn tay to ôm trong dạ nữ tử bé bỏng thân hình, đầu ngón tay có một chút không một chút theo nằng tóc dài: "A Huyền, ngươi quan tâm hắn, còn hơn quan tâm ta." Nam nhân tựa hồ là đang đùa, trong giọng nói còn mang theo cười đầu ý cười.

Diệp Huyền cơ hồ chỗ xung yếu khẩu mà ra -- "Ta cạn thôi muốn quan tâm ngươi, ngóng trông ngươi đi tìm chết mới là lẽ phải", nhưng nằng không muốn chọc giận Tạ Duật Chi, đồ không là sợ hãi, mà là miễn cho nói hoa lại chịu liên lụy. Nằng đẩy ra Tạ Duật Chi thủ, nghiêng đi thân mình, tuyệt không tương lại cùng này ma đầu dây dưa: "Ta mệt mỏi."

Tạ Duật Chi thủ dừng một chút, biết nghe lời phải buông ra nằng: "một khi đã như vậy, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi." hắn cúi đầu, thừa dịp Diệp Huyền không phản ứng tới được thời điểm ở nằng cái trán hôn hôn, lại một lần vì nằng dịch hảo bị chân, mới mang theo nói hoa ly khai.

Ngoài phòng là xán lạn ánh mặt trời, canh giữ ở động phủ ngoại đồng tử vừa thấy Tạ Duật Chi xuất ra, lập tức đem động phủ cấm chế một lần nữa phong thượng. nói hoa cùng sau lưng Tạ Duật Chi không dám nói lời nào, liền nhìn đến đi ở phía trước nam nhân đột nhiên ngừng lại: "nói thanh, " Tạ Duật Chi phân phó thủ vệ đồng tử, "Mang nói hoa đi hình điện."

nói hoa hai chân mềm nhũn, lúc này quỳ rạp xuống đất: "nói quân, ngài... Ngài nói qua tha tiểu nhân, " hắn không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, sống sót sau tai nạn vui sướng tại đây câu nhẹ bỗng lời nói trước mặt bị triệt để dập nát, "Van cầu ngài, van cầu ngài không cần lấy ánh mắt ta!"

"Ta đương nhiên không là muốn lấy ánh mắt của ngươi, " Tạ Duật Chi cười cười, "Ngay từ đầu ngươi xem nằng, cho nên ánh mắt không thể lưu. Sau, nằng thể nhưng cho ngươi cầu tình, " nam nhân tuần mỹ khuôn mặt thượng nhìn không ra cái gì về mặt, kia vì câu khốc miệng lại giống như mang theo như ác ma một loại lãnh khốc, "Vậy ngươi nhất định phải đã chết."

"không, không cần! nói quân thứ tội! Cầu ngài! Cầu ngài không nên!..."

Làm cho người ta phiền lòng cầu xin tha thứ thanh dần dần đi xa, Tạ Duật Chi quay đầu lại, mặt không biểu cảm xem phía sau gắt gao đóng cửa động phủ. Nằng có thể vì râu ria nhân cầu tình, lại liên một cái dư thừa ánh mắt đều không đồng ý cấp bản thân.

"A..." Tạ Duật Chi cúi đầu nở nụ cười, không quan hệ, này đó đều không quan hệ. Chỉ cần nằng ở trong này, chỉ cần nằng thuộc loại bản thân, cho dù là cảm hận lại ngại gì, cùng với nằng, liền ngay cả bị nằng lạnh lùng đẩy ra, bản thân cũng là cao hứng."Ta tuyệt sẽ không buông ra ngươi..." Trầm thấp nỉ non thanh coi như lời vô nghĩa, cảnh xuân tươi đẹp trung, huyền sắc trường bào nam nhân giống như u linh, một lần lại một lần lặp lại, "Tuyệt sẽ không... Tuyệt sẽ không buông ra ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (8)

Thời gian cứ trôi qua từng ngày, Diệp Huyền vẫn bị Tạ Duật Chi nhốt trong căn phòng đó. Mỗi ngày, Tạ Duật Chi đều ghé qua xem nàng, ôm nàng trò chuyện, nhưng đa phần thời gian vẫn dành cho việc hoan ái. Hắn không cho Diệp Huyền mặc đồ của mình, chỉ có thể khoác đạo bào của hắn, dưới chiếc trường bào dài rộng là cơ thể mềm mại, trắng nõn trần trụi, chỉ có hạ thể được mặc thêm một cái tiết khổ, mà tiết khổ này cũng là của Tạ Duật Chi. Sau khi hoan ái, Tạ Duật Chi rút gậy thịt từ trong hoa huyết ra sẽ ngay lập tức nhét một cái dương cụ giả vào thay thế. Toàn bộ tinh dịch đều bị tác lại trong âm đạo, khiến bụng dưới của Diệp Huyền căng phồng lên.

Hắn dường như quyết tâm muốn khiến Diệp Huyền mang thai, là tu sĩ tu đạo, thực chất là nghịch thiên cải mệnh, nên tu sĩ có tu vi càng cao thì càng khó có khả năng sinh ra đời sau. Lúc đầu, Diệp Huyền có chút lo lắng, sau này thấy Tạ Duật Chi cố gắng lâu như vậy mà bụng của mình một chút động tĩnh cũng không có, thì nàng cũng mặc kệ hắn.

Tâm trí của nàng đều dồn hết lên việc phá tan cấm chế, tu vi của Tạ Duật Chi cao hơn Diệp Huyền rất nhiều, hắn vì nhốt Diệp Huyền mà đã hạ vào trong người nàng cấm chế cực kì lợi hại, mặc dù có đạo pháp tuyệt diệu của Thương Lan phái, nhưng Diệp Huyền âm thầm tu luyện cũng hơn nửa tháng nhưng cũng chỉ khôi phục được một chút thị giác.

Chuyện này tất nhiên Tạ Duật Chi không biết, hắn vẫn nghĩ Diệp Huyền vẫn không nhìn thấy gì như trước, không hề biết rằng Diệp Huyền đã có thể nhìn thấy hình dáng hắn, mặc dù vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Lúc Tạ Duật Chi không có ở đây, Diệp Huyền quan sát bày trí của căn phòng, chậm rãi nghiên cứu đường chạy trốn.

Tạ Duật Chi đối với nàng gần như là phục tùng một cách ngoan ngoãn, bày trí trong phòng rất tráng lệ, có không ít kì trân dị bảo mà Diệp Huyền chưa bao giờ thấy. Ngoại trừ việc thả Diệp Huyền đi, thì những yêu cầu khác của Diệp Huyền hắn đều đáp ứng, mà hắn càng như vậy, Diệp Huyền lại càng khinh thường. Nàng chưa bao giờ cho Tạ Duật Chi sắc mặt tốt, lúc nổi giận liền chỉ thẳng vào mũi hắn bảo hắn cút đi, cũng chỉ có trong lúc hoan ái, nàng được Tạ Duật Chi làm cho thư thái, mới thoáng nhu thuận một chút.

Nhưng Tạ Duật Chi không hề để ý, cho dù là lúc Diệp Huyền tức giận, nhắc chân đá lên mặt hắn, hắn cũng chỉ bắt lấy chân nàng đặt ở trong lòng bàn tay ôn nhu vuốt ve: "Nàng rất để ý Đạo Hoa sao? Bởi vì ta đã giết hắn?" Hắn cười hỏi.

Phát hiện từ ngày đó trở đi Đạo Hoa không đến hầu hạ mình, Diệp Huyền liền cảm thấy có phần không đúng. Tạ Duật Chi cũng không giấu diếm, nghe nàng hỏi Đạo Hoa đang ở đâu, hắn liền trả lời một cách nhẹ nhàng: "Hắn bị ta giết rồi."

"Người rõ ràng" tức giận dâng lên trong đáy mắt, Diệp Huyền cố gắng kiềm chế để không tặng cho Tạ Duật Chi một bạt tai, "Người rõ ràng đã nói là không truy cứu tội của hắn nữa."

"Đúng vậy, ta đáp ứng nàng." Tạ Duật Chi đưa chân nàng đến bên môi, nhẹ nhàng hôn lên: "Nhưng ta ghen tị hắn, dựa vào cái gì mà nàng cầu tình thay hắn, nhưng lại keo kiệt không liếc nhìn ta dù chỉ một cái."

Cảm giác ấm áp tê dại truyền đến từ gan bàn chân, khiến Diệp Huyền ghé tòm đến phát ói: "Muốn ta để ý đến người?" Nàng cười lạnh chộp lấy chén trà không chút do dự ném về phía hắn, "Người cứ ở đó mà mơ đi!"

Bịch một tiếng, chén trà nện trúng đầu Tạ Duật Chi, vỡ thành nhiều mảnh. Tạ Duật Chi không tránh, tùy ý để máu tươi chảy dọc xuống, ngậm lấy ngón chân đáng yêu của Diệp Huyền mà mút: "nàng vẫn cứ không ngoan như vậy, A Huyền..." Bàn tay to chậm rãi hướng lên trên, cách một lớp vải chậm rãi phác họa hình dáng hoa huyết của nàng, động tác vừa sắc tình vừa hạ lưu, chỉ một lát sau, Diệp Huyền liền ụt.

Hắn còi tiết khổ đang mặc trên người Diệp Huyền xuống, rút dương vật giả ra, nhưng vì được nhét trong hoa huyết trong thời gian dài mà dương vật giả trở nên ấm áp, trơn tuột. Nghĩ đến việc thứ này nằm trong cơ thể Diệp Huyền, Tạ Duật Chi cảm thấy dương vật giả nằm trong tay vô cùng chóng mặt. Tiêu huyết dâm dăng của A Huyền đều là của hắn, cũng chỉ có gậy thịt của hắn mới có thể nhét vào.

"A Huyền..." hắn ôm lấy Diệp Huyền, đem thư to lớn dưới hạ thân mình nhét vào trong cơ thể nàng, hoa huyết vừa bị lấp đầy Tạ Duật Chi liền bắt đầu va chạm kịch liệt, "Nàng rất muốn thoát khỏi đây, đúng không?"

Diệp Huyền bị hắn va chạm mãnh liệt đến mất hồn, tiếng rên rỉ đứt quãng bật ra từ miệng: "Ta, cho dù ta muốn... A, ồ a... Chẳng lẽ, a... A a... Chẳng lẽ người sẽ thả ta sao?" Thường xuyên hoan ái khiến cả hai đều quen thuộc cơ thể của nhau, Diệp Huyền bị Tạ Duật Chi dạy dỗ trở nên cực kì miễn cảm, chỉ cần hắn chạm vào nàng, cho dù trong lòng không muốn thì hoa huyết cũng sẽ cảm thấy ngứa ngáy khó nhịn.

"Ta tuyệt đối sẽ không thả nàng đi" Tạ Duật Chi hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đem gậy thịt cắm vào sâu hơn trong tử cung Diệp Huyền, "Ta muốn mãi mãi cảm gậy thịt của ta trong dâm huyết nàng, chúng ta không cần dùng dương vật giả" giọng nói của hắn mang theo chút tức giận cùng ghen tị, "Ta biết nàng thích gậy thịt của ta cắm trong cơ thể nàng, đúng không?"

Diệp Huyền xuất chút nữa thì bật cười, đồ điên, ngay cả cái dương vật giả không có sinh mệnh mà hắn cũng ăn dấm chua, lần đầu tiên nàng bình tĩnh hỏi hắn: "Tạ Duật Chi, cuối cùng thì người muốn thế nào? Trong lòng người cũng hiểu rõ là làm như vậy, ta tuyệt đối không thể nào yêu người."

"không sao cả, " Tạ Duật Chi khựng lại, hắn cúi đầu, trong nháy mắt nơi đáy mắt của hắn lóe lên chút âm trầm, rồi biến mất ngay tức khắc, có lẽ nàng nhìn nhầm rồi, "không sao cả..." hắn lặp lại một lần nữa, dường như hắn đang cố thuyết phục chính bản thân hắn, "Nàng yêu ta cũng được, hận ta cũng được, chỉ cần nàng thuộc về ta... Chi cần ta có thể ôm lấy nàng" hắn nói xong liền cúi người ôm chặt lấy cơ thể nàng, "Chi cần ta có thể hôn nàng" môi mỏng ngậm chặt lấy môi Diệp Huyền, đầu lưỡi của hắn cuốn lấy cái lưỡi của nàng mà đẩy đưa, "Chi cần nàng không rời khỏi ta, thì nàng có đối với ta như thế nào cũng không sao cả."

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Huyền cảm thấy trái tim mình giống như bị ai nhéo một cái, nhưng ngay sau đó nàng liền tỉnh táo lại, Tạ Duật Chi nói nghe thật khiến người khác cảm động, nhưng cho dù là vì nguyên nhân gì, thì lúc đầu hắn không để ý đến ý nguyện của nàng mà mạnh mẽ chiếm đoạt nàng,

tình yêu như vậy, nàng nhận không nổi.0914425160

Diệp Huyền thật không ngờ, Tạ Duật Chi lại bỗng nàng bước ra khỏi cái nơi quý quái này. Lúc đó đã là nửa đêm, nàng bị hắn ôm trước ngực, đã nửa tháng rồi, lần đầu tiên nàng được hít thở không khí ở bên ngoài. Nhưng không có nghĩa là nàng được tự do, gậy thịt của Tạ Duật Chi vẫn cắm trong tiểu huyết, thân hình của hắn cao lớn, trường bào màu đen, bao kín người con gái nhỏ xinh trong ngực hắn, chỉ có mái tóc đen nhánh lộ ra bên ngoài.

Tạ Duật Chi vừa đi vừa chuyển động, Đạo Thanh cúi đầu theo sát phía sau hắn, có thể nghe thấy tiếng nước nhóp nhép cùng với tiếng da thịt va chạm bạch bạch rõ ràng. Tạ Duật Chi không chút để ý ở đây còn có người khác, ôm Diệp Huyền đi đến Trích Tinh điện, nơi mà hắn xử lý giáo vụ hằng ngày, trên đường mà hắn đi qua, để lại những vệt nước đứt quãng.

Đương nhiên là không ai dám nhìn thẳng vào Tạ Duật Chi. Dọc theo đường đi, người trong Thiên Diễn giáo vừa nhìn thấy liền cúi đầu xuống, không dám nhìn lên, cũng không dám để lộ ra chút thần sắc khác thường. Cho nên, không ai phát hiện ra người con gái nằm trong ngực Thiên Đăng Ma Tôn chính là đối thủ một mắt một còn của Thiên Diễn giáo, ai ai trong Ma Môn cũng đều muốn giết nàng Minh Quyết đạo quân. Mà Minh Quyết đạo quân ngày trước vẫn luôn cao cao tại thượng lúc này cả khuôn mặt đều bị nghẹn đến đỏ bừng, trong miệng bị nhét tiết khổ của nam nhân, mới gần được tiếng rên rỉ không tràn ra.

Đến khi Tạ Duật Chi bước chân vào Trích Tinh điện, Diệp Huyền đã bị hắn làm đến nổi thần trí mơ màng, trong tầm mắt mơ hồ của nàng, nàng nhìn thấy Tạ Duật Chi đặt nàng lên giường, rồi lại nằm sấp trên người nàng tiếp tục chiếm đoạt nàng. Hình như... Thị giác Diệp Huyền đang dần khôi phục, tuy nhìn thấy không rõ ràng lắm, nhưng... khuôn mặt này không phải là của Tạ Duật Chi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: [Tu Tiên] Đầy Ngã Bệnh Kiều (9)

"Cửu ca, huynh có với tôi không?" Tiểu cô nương đứng dưới tàng cây, ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn thiếu niên đang trèo lên cây hái hoa cho mình. Cả tán cây nở đầy hoa giống như đóa mây trắng nơi chân trời, bóng dáng người thiếu niên mặc một thân thanh sam thấp thoáng trong tán lá, nhìn không rõ lắm.

"A" Thiếu niên duỗi tay ngắt một nhành hoa, từng đóa hoa trắng muốt nở rộ thành từng cụm. Thiếu niên đang tuổi lớn, thân hình gầy yếu, hắn nhẹ nhàng thả nhành cây xuống dưới, "A Huyền, cho muội đây!"

"Nha..." Tiểu cô nương vui vẻ đón lấy nhành cây, hương hoa thơm ngào ngạt bao phủ khắp xung quanh.

"Đẹp không?" Thiếu niên lưu loát nhảy xuống từ trên cây, trên trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt lạnh lùng ngày thường giờ đây cũng trở nên nhu hòa hơn.

"Đẹp!" Trong mắt thiếu niên, tiểu cô nương cười vui vẻ, đôi mắt cong cong, nàng vươn tay, dịu dàng lau đi lớp mồ hôi trên trán hắn, "Đại ngốc."

"Huynh không ngốc." thiếu niên lăm bầm phản bác.

Tiểu cô nương đưa nhành hoa lên mũi, hít một hơi thật sâu: "Huynh chính là đồ đại ngốc, Tiểu Át ca ở phố Tây thấy cây hoa trong nhà ở quá đẹp, nên mới chiết mấy cành tặng muội, mà huynh lại cứ nghĩ đồng nghĩ tây." Tuy nàng nói mấy câu trách cứ hắn, nhưng ngữ khí không chút oán trách nào, "Được rồi, hoa huynh hái đẹp hơn hoa của Tiểu Át ca, như vậy đã được chưa?"

"không phải là so với hoa hắn hái đẹp hơn mà so với hoa ai hái cũng đẹp hơn."

Nghe xong lời này, tiểu cô nương bật cười, nắm tay nhỏ nắm lên ngực thiếu niên, "Huynh a, huynh a...." Tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp cái sân nhỏ, chui vào tận sâu trong lòng thiếu niên.

Hoa có đẹp, cũng không đẹp bằng muội.

#

Diệp Huyền mở mắt, thị giác của nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chỉ mơ hồ nhìn thấy đường nét hoa văn trên đỉnh màn, nàng vừa nằm mơ thấy Tạ Diễm...

Tuy Diệp Huyền vẫn chưa bao giờ hết hi vọng có thể tìm thấy Tạ Diễm, nhưng đã rất lâu rồi nàng không mơ thấy hắn nữa. Lúc tỉnh không muốn nhớ đến người đó, nhưng lúc ngủ nàng không thể ép buộc mình không nhớ tới hắn. Có lúc nàng nghĩ rằng, cả đời này có lẽ Tạ Diễm chỉ có thể còn sống trong kí ức của nàng.

Khi đó, Diệp Huyền mới mười lăm tuổi, thiên chi kiều tử, xuất thân danh môn, cha mẹ, sư phụ, sư huynh, tất cả mọi người đều cưng chiều nàng. Nàng dường như chưa bao giờ nếm trải được mùi vị thất bại, nhưng hết lần này đến lần khác nàng lại bị người thiếu niên ở thành Hành Nam đó ghét bỏ.

Cái tên đại nghịch cả ngày đều xụ mặt kia có gì tốt chứ? Tiểu cô nương kiêu ngạo nghĩ, tu vi cũng không cao bằng mình, thiên phú cũng không tốt bằng mình, cha mẹ đều là những tu sĩ bình thường, lớn lên có phần tuấn tú nhưng cũng không đẹp hơn sư huynh. Nhưng nàng cũng không hiểu nổi bản thân bị cái gì, mỗi ngày đều ngốc nghếch bám sau mông cái tên ngu ngốc đó, mặt nóng dần mông lạnh! Tức chết đi được! Tiểu cô nương tức tối giậm chân, nếu hần không để ý đến mình, thì mình cũng không thèm để ý đến hần! Ngày hôm nay mới thể thốt như thế nhưng đến hôm sau, nàng liền quên sạch không còn một mảnh, tiếp tục nhảy nhót tung tăng đi đến nhà hần.

Bây giờ nghĩ lại lúc đó khờ dại, không buồn không lo, sợ là sẽ không bao giờ... quay lại được nữa. Hai người trẻ tuổi, cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau, thiếu niên ít lời lại hay ngại ngùng, cô gái nhiệt tình hoạt bát, hai người họ trái ngược nhau như vậy, lại giống như hai cực trái chiều của nam châm cứ hút lấy nhau.

Diệp Huyền vẫn còn nhớ ngày mà Tạ Diễm thô lỗ, trời mưa rất to, cả tòa thành Hành Nam đều âm u, ẩm ướt. Hai người đứng trú mưa dưới mái hiên, vừa ngẩng đầu nhìn nhau liền thấy đôi phương cả người đều ướt sũng.

"Cửu ca, cả người huynh đều ướt đầm." Tiểu cô nương nhăn mũi, "Hi, nhìn rất xấu nha." Nghe xong những lời này, trong mắt Tạ Diễm liền lóe lên ý cười, hần nhìn Diệp Huyền, khuôn mặt nhõn nhẽn tinh xảo, gò má ửng hồng, nàng giống như một đóa hoa đang chớm nở đầy yêu kiều. hần cũng không hiểu tại sao lại đột nhiên bật thốt ra những lời vẫn chôn sâu tận trong đáy lòng: "A Huyền, huynh thích muội."

hần nói, A Huyền, huynh thích muội. Dù đã qua hơn năm trăm năm, nhưng ở trong lòng Diệp Huyền, đó vẫn là câu nói khiến trái tim nàng rung động nhất.

Khi đó nàng đã trả lời như thế nào? Nàng liếc xéo Tạ Diễm một cái: "Muội đã sớm biết huynh thích muội rồi, đồ ngốc."

"Khụ..." Tạ Diễm ho khan, "Vây, vậy muội có thích ta không?" Tuy hần tỏ vẻ rất trấn định nhưng Diệp Huyền nhìn thấy vành tai hần đã đỏ ửng lên.

"Huynh đoán đi." Tiểu cô nương nghịch ngợm nháy mắt, nhưng không đợi Tạ Diễm trả lời, nàng đã chạy mất.

Đương nhiên là thích, vẫn luôn thích, năm trăm năm đã trôi qua, muội vẫn thích huynh.

Có tiếng bước chân rất khẽ, ai đó đang đi đến. Diệp Huyền ngồi trên nhuyễn tháp đặt bên cửa sổ, khoác lên mình chiếc đạo bào rộng thùng thình, mái tóc dài xõa tung sau lưng, giống như một con búp bê tinh xảo, yếu ớt. nàng nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, đôi mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước.

"Cửu ca," Nàng nhẹ giọng gọi nhũ danh của Tạ Diễm, "Người là Cửu ca sao?"

Người tới không nói gì, Diệp Huyền biết, hần sẽ không trả lời nàng. Nếu hần đã lựa chọn giấu giếm thân phận, thì sao có thể trả lời nàng được. Chẳng trách, chẳng trách lúc mình nhìn Tạ Duật Chi thì luôn nghĩ đến Tạ Diễm. hần dùng pháp thuật thay đổi dung mạo, nhưng không cách nào thay đổi được cảm giác mà hần gây ra cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền chưa từng nghĩ tới chuyện này, tuy nàng cảm thấy giọng nói của Tạ Duật Chi rất quen thuộc, nhưng không thể nào ngờ tới, người mình luôn tìm kiếm suốt năm trăm năm qua, lại đang đứng ngay trước mặt mình. Chỉ là hần đã biến thành một tên ma đầu điên cuồng cố chấp, tâm ngoan thủ lạt, biến thành kẻ thù mà nàng muốn giết chết.

thật đúng là buồn cười, nàng hận Thiên Diễn giáo, là nơi khởi nguồn của bi kịch mà Tạ Diễm gặp phải. Bây giờ gặp lại, người mà nàng muốn báo thù thay cho hần, cũng là kẻ thù mà nàng muốn giết. Nhiều năm oán hận, nhiều năm kiên trì, nhưng bây giờ tất cả mọi thứ lại trở thành sự mỉa mai lớn nhất đối với nàng.

"Huynh biết, đúng không?" Diệp Huyền nhẹ giọng nói, "Huynh biết muội vẫn luôn tìm huynh, biết muội vì cái gì mà muốn san bằng Thiên Diễn giáo này, làm sao có thể không biết đây..." Nàng cười chua chát, "Cả tu chân giới không ai không biết, Minh Quyết đạo quân của Thương Lan phái là một nữ nhân điên đáng thương, vẫn luôn tìm kiếm người đã chết cách đây năm trăm năm, mọi người ai cũng nói huynh chết rồi..." nàng cảm thấy có thứ gì đó cháy ra từ khở mắt, chỉ có thể gồng mình cắn chặt khớp hàm đau nhức, "Muội vẫn luôn không chịu tin... Muội vẫn luôn không chịu tin, và sự thật là muội đã đúng..." Nàng đã từng nghĩ rằng, nước mắt người đã cháy cạn từ cái ngày ở thành Hành Nam, nhưng bây giờ những giọt nước mắt nóng hổi lại đang tích tách rơi xuống, "Huynh biết không?" Nàng cố gắng cong khóe môi, cố gắng khiến bản thân nhìn không quá chật vật, "Muội bây giờ lại hi vọng... Muội sai rồi."

Bàn tay hần lướt qua, nhẹ nhàng che đi đôi mắt Diệp Huyền, cũng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng. Đến lúc hần bỏ tay xuống, thì thị giác của nàng cũng không phục. Tạ Diễm đứng trước mặt Diệp Huyền, thời gian vội vã trôi qua, người thiếu niên gầy gò trước kia đã trưởng thành thành một nam nhân cao lớn, đạo bào đen tuyền dành riêng cho chương môn của Thiên Diễn giáo khoác lên người khiến khuôn mặt hần càng thêm lạnh lùng, hần hoàn toàn khác hần với trước kia.

Người đã từng ngại ngùng, hướng nội trong kí ức của nàng đã chết rồi, hần bây giờ là Ma Tôn người người kính sợ... chỉ có khuôn mặt vẫn như xưa. Tuy nét ngây ngô trên khuôn mặt thời thiếu niên đã không còn, nhưng Diệp Huyền chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra hần.

"Cửu ca..." Nàng kim không được mà vờn tay, vuốt ve vết sẹo dài trên má phải của hần.

Vết sẹo kéo dài từ thái dương xuống tận dưới cằm. Tạ Diễm cũng không hề muốn che dấu, nhìn vết sẹo dữ tợn trên mặt hần, đôi mắt Diệp Huyền đau nhức như bị kim châm. Tạ Diễm đã sớm vứt bỏ thân thể phàm nhân trở thành Hóa Thần đạo quân, trải qua quá trình thoát thai hoá cốt mà vết sẹo này vẫn còn, thì chỉ có thể là do vết thương này đã tổn thương đến tận thần hồn của hần. Bị tổn thương thần hồn, lúc đó, hần nhất định là rất đau.

Cuối cùng, bàn tay Diệp Huyền dừng lại trên sườn mặt của Tạ Diễm, nhưng không phải là vuốt ve, mà là hung hăng tát cho hần một cái.

Chương 135: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiêu (10)

một cái tát vang dội, tay Diệp Huyền vẫn còn dừng giữa không trung, ánh mắt nàng lạnh như băng nhìn Tạ Diễm, Tạ Diễm lại cúi đầu, không nhìn nàng.

"Sao thế, không dám nhìn ta?" Diệp Huyền cười lạnh, "thì ra ngươi cũng biết hành vi của mình có bao nhiêu vô sỉ, cảm thấy thẹn với ta? Hay là cảm thấy hối hận?"

"Ta không hối hận." Tạ Diễm ngẩng đầu, tóc mai xõa xuống trước trán, che khuất đi vết sẹo trên mặt, khuôn mặt tuấn mỹ trước mắt giống hệt như trong trí nhớ của Diệp Huyền, nhưng lãnh ý cùng lệ khí trên người hắn lại khiến nàng cảm thấy xa lạ, "Bây giờ nàng là của ta, vì sao ta phải hối hận." Ngừ khi tràn đầy sự thỏa mãn, "Ta chưa bao giờ hi vọng rằng, chuyện này có thể che giấu, sớm hay muộn thì nàng cũng biết chân tướng, sớm một ngày hay muộn một ngày, cũng chẳng thể nào thay đổi được sự thật."

"sự thật?" Diệp Huyền bị ai nhìn Tạ Diễm, nàng bỗng nhiên nhận ra, Tạ Diễm bây giờ đã không còn là người thiếu niên ngượng ngùng, nhưng nàng biết từng câu từng chữ mà hắn nói ra là thật lòng thật dạ. Hắn không quan tâm đến chuyện Diệp Huyền có biết chân tướng hay không, cũng không quan tâm đến chuyện Diệp Huyền có hận hắn hay không, chấp niệm duy nhất của hắn là giam cầm Diệp Huyền ở bên người, hoàn toàn chiếm giữ được nàng. Có chấp đến mức không để ý đến cảm nhận của người khác, hắn thật sự điên rồi, "Sự thật chính là ngươi đã lừa ta, nhốt ta, cưỡng gian ta!"

Tạ Diễm cười, ánh mắt hắn nhìn Diệp Huyền giống như đang nhìn một đứa trẻ đang cáu kỉnh, "Ngốc côn nương, nàng là thê tử của ta, chúng ta ân ái cùng nhau, chuyện này chẳng lẽ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa (chuyện hiển nhiên) sao?"

Diệp Huyền gạt phăng bàn tay hắn đang cố gắng chạm vào má nàng: "Ai là thê tử của ngươi? Ngươi đừng có ăn nói bừa bãi!"

"Đương nhiên là nàng," Tạ Diễm không để ý đến sự phản kháng của nàng, hắn duỗi tay, kéo Diệp Huyền vào lòng, hắn cúi đầu, hít thật sâu một hơi, trong xoang mũi tràn ngập mùi thơm trên cơ thể nàng, nghiêng mặt cọ lên má Diệp Huyền, chỉ khi hắn ôm nàng vào lòng mới cảm thấy an tâm, "Nàng là thê tử của ta, A Huyền, ta đã loan truyền khắp châu Đông Dương, toàn bộ giới tu chân đều biết, Thương Lan phải kết thân với Thiên Diễn giáo, Minh Quyết đạo quân gả cho Thiên Đăng Ma Tôn làm thê tử."

"Ngươi nói cái gì?" Diệp Huyền ngây người, nàng không tin nổi, "không thể nào... Đạo Môn cùng Ma Môn không đội trời chung, ngươi..."

"không có ai mãi mãi là kẻ thù của ai, chỉ cần có lợi cho cả hai thì..." Tạ Diễm cong khóe môi, "Trong lịch sử, chuyện kết minh giữa Đạo Môn với Ma Môn không phải là không có. Được rồi, ta biết hôm nay nàng rất mệt mỏi," hắn dịu dàng hôn lên thái dương Diệp Huyền, "Hãy nghỉ ngơi cho tốt đi."

#

Nắng xuân ấm áp, trên hành lang của Thánh Thủy các, một tiểu nữ nhân mặc một thân đồ đen đang nằm dựa trên nhuyễn tháp, rầu rĩ ăn trái cây.

Nơi này là chỗ có thể ngắm cảnh đẹp nhất trong Thiên Diễn giáo, từ trong hành lang nhìn ra, núi non trùng trùng điệp điệp, mây trắng cuộn cuộn, đều có thể thu hết vào đáy mắt, dải mây hồng vắt ngang phía chân trời xa xa, gần hơn chút nữa là những đỉnh núi cao ngất chìm trong mây mù, hoa lê trắng nở khắp rừng giống như những đám mây bông bồng bênh trôi, và ngay trước mắt nàng là một hồ nước xanh thẳm.

Phong cảnh đẹp như thế nhưng Diệp Huyền không có chút hứng thú ngắm cảnh nào. Tin tức nàng cùng Tạ Diễm kết thành đạo侶 đã sớm truyền khắp nơi, thì chúng tu sĩ trong Thiên Diễn giáo cũng biết, nàng là tân chương môn phụ nhân. không ai có thể ngờ được rằng, cái người mà một tháng trước còn chém giết tu sĩ Ma Môn, đảo mất một cái đã thành thê tử của chương môn, việc này vừa truyền ra, cả tu giới đều náo động.

Lúc đầu, Diệp Huyền không chịu tin chuyện này, trước không nói đến việc thân phận của nàng sẽ khiến phần đông tu sĩ Ma Môn cảm thấy bất mãn, bởi vì với thủ đoạn mạnh mẽ của Tạ Diễm, cứng rắn đề xuống thì tu sĩ trong Ma Môn có bất mãn cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nhưng mà tu sĩ của Đạo Môn, chắc chắn là không ít người cảm thấy hoang mang. Tuy Thương Lan phải là môn phái đứng đầu Đạo Môn, nhưng không giống như trong Ma Môn Thiên Diễn giáo là một cây độc đại, trước ngày Đạo Môn công phá Thiên Diễn giáo lại truyền ra tin Thương Lan phải kết thân với Thiên Diễn giáo, chuyện này không khác gì là công khai phản bội lại Đạo Môn.

Diệp Huyền thật không ngờ trong thời gian nàng bị nhốt trong Thiên Diễn giáo không hề biết được bất cứ một tin tức nào từ bên ngoài, tình thế cuộc chiến lại chuyển biến đột ngột. Thiên Đăng Ma tôn từ lúc Đạo Môn tấn công Ma Môn vẫn không lộ diện lại đột nhiên rời núi, sau đó liên tiếp giết chết ba vị đạo quân của Đạo Môn, hơn nữa Minh Quyết đạo quân lại mất tích, thế là Đạo Môn chỉ còn lại hai vị đạo quân tọa trấn. Mà Ma Môn, dưới sự chỉ huy của Thiên Đăng Ma Tôn sĩ khí đại chấn, nhanh chóng bắt đầu phản công. Thắng bại trên chiến trường rất nhanh bị đảo ngược, Đạo Môn vốn dĩ đã không đồng lòng thống nhất bây giờ lại xuất hiện xu thế tan rã.

Mà Tạ Diễm lại đứng lúc đưa ra đề nghị kết thân với Thương Lan phái. Minh Vi đạo quân tất nhiên là không đồng ý, nhưng những người khác trong Đạo Môn lại sớm có ý muốn lui bước, hơn nữa Tạ Diễm lại ngầm ngầm cường bức dụ dỗ, mọi người đều cảm thấy áp lực. Cuối cùng, Tạ Diễm lại phơi bày thân thể của mình, Minh Vi đạo quân tưởng sự muội đồng ý gả cho Tạ Diễm nên đành phải đồng ý cộc hôn sự này.

Đợi đến khi Diệp Huyền hồi phục thì đã trở thành thê tử của Tạ Diễm.

Bây giờ, ai cũng nghĩ nàng đối với Tạ Diễm là tình cũ khó quên, nên nguyên ý là thê tử của tên ma đầu đó, mà không hề biết rằng từ đầu đến cuối nàng đều bị ép buộc. Nhưng nếu nói Diệp Huyền đã dứt tình với Tạ Diễm thì đúng là nói dối. Hơn năm trăm năm nhớ nhưng dẫu vô, lại đột nhiên được toại nguyện. Nhưng điều khiến Diệp Huyền hận là do Tạ Diễm đã lừa gạt nàng.

hắn biết rõ, nhiều năm như vậy Diệp Huyền vẫn luôn tìm kiếm hắn, lại giờ vờ như không quen biết nhau. không thể nói là do Tạ Diễm sợ Diệp Huyền biết thân phận Ma Tôn của hắn bởi Diệp Huyền là người tùy ý, sao nàng có thể vì hai bên đối đầu nhau mà ghét bỏ hắn? Cùng lắm thì nàng quy ân cùng Tạ Diễm, việc này cũng đâu phải là chuyện không thể.

Nhưng hắn lại đợi đến lúc trên tay đã chồng chất tội ác trở thành một đại ma đầu, lại dùng đủ loại thủ đoạn lừa gạt chiếm đoạt Diệp Huyền. Cường gian, nhốt, bày mưu tính kế khiến Diệp Huyền trở thành thê tử của hắn... Mỗi một việc mà Tạ Diễm làm đều khiến v nghi ngờ, hắn thật sự yêu nàng sao? Nếu thật sự yêu, sao lại lừa dối nàng, trắng trợn tổn thương nàng? Diệp Huyền chỉ nhìn thấy một Tạ Diễm vì tư lợi mà khư khư cố chấp, hắn coi Diệp Huyền giống như một món đồ chơi mà hắn yêu thích, muốn Diệp Huyền quên đi bản thân, thuận theo hắn, thỏa mãn dục vọng không chế của hắn.

một Tạ Diễm như vậy thì Diệp Huyền sao có thể buông xuống phòng bị mà yêu hắn?

"Phu nhân." Tiếng gọi của đồng tử đánh gãy suy nghĩ của Diệp Huyền, đồng tử hầu hạ Diệp Huyền quỳ gối dưới bậc thềm, cúi thấp đầu, ngay cả góc áo của nàng cũng không dám nhìn lên, "Đạo quân đang đến đây."

Tạ Diễm vừa tới liền thuận thực kéo Diệp Huyền vào lòng, lấy ra một phong thư từ tay áo, "Thư của Minh Vi." Thừa dịp Diệp Huyền đang xem thư, tay hắn phủ ngoài lớp áo, nắm lấy hai bầu vú của nàng, bắt đầu vuốt ve.

Sau khi Đạo Môn cùng Ma Môn ngừng chiến, vì để Minh Vi đạo quân yên tâm, Diệp Huyền được hắn cho phép viết thư cho sư huynh. Tất nhiên những bức thư đó đều phải qua tay của Tạ Diễm, Diệp Huyền chỉ có thể nói dối sư huynh, mình vẫn đang rất tốt, mong sư huynh không cần lo lắng... Nàng đang đọc thư, mà bàn tay trước vẫn không an phận, Diệp Huyền không kiên nhẫn đẩy Tạ Diễm một cái: "Đàng hoàng một chút, người làm phiên ta đọc thư."

Ánh mắt Tạ Diễm trầm xuống, vừa cắn vành tai Diệp Huyền vừa thấp giọng nói: "Ồ trong lòng nàng Minh Vi so với ta còn quan trọng hơn à?"

Diệp Huyền bị hắn khiêu khích thờ dốc dồn dập, cơ thể mềm nhũn: "không... không liên quan, không liên quan đến người...." Ngón tay của nam nhân men theo bắp đùi vói vào trong hoa huyết mà trêu chọc, đợi đến khi cái miệng nhỏ này ẩm ướt, lại lấy giấy thịt to lớn từ trong đũng quần ra, ép Diệp Huyền dùng tay đỡ lấy nó, từ phía sau cắm vào hoa kính.

Diệp Huyền rên lên một tiếng, kìm không được mà kẹp chặt lấy giấy thịt nóng bỏng. Tạ Diễm quen đường quen lối tìm đến điểm mẫn cảm của nàng, khiến hoa huyết càng thêm lay lộn, mị thịt càng kẹp chặt lấy giấy thịt, "Thao, làm nhiều lần như vậy mà nàng vẫn cứ chặt như cũ...." hắn ép Diệp Huyền xoay mặt sang một bên, cuốn lấy cái lưỡi trong miệng nàng mà cắn mút: "Tiểu huyết đâm đâm mút thật chặt a.... Có muốn ta cắn cho nó lỏng ra không? Hử.... Sinh cho ta một đứa con, được không?" Ngực khí của hắn ôn nhu, quyến luyến động tác dưới hạ thân lại vừa sâu vừa mạnh, chọc cho Diệp Huyền rên rỉ không ngừng.

"Thích không?... Có thích ta làm nàng như vậy không, hử?" Tạ Diễm ngâm lấy đầu vú của Diệp Huyền, giống như trẻ con bú sữa đùa bỡn hai trái anh đào đỏ au, "A Huyền ngoan, gây thịt của ta lớn hay không lớn, cắn nàng thoải mái hay không thoải mái?... nói mau, nàng thích ta dùng gây thịt làm nàng nhất đúng không?" Diệp Huyền cảm môi không chịu trả lời hắn, hắn liền liên tục chọc thẳng vào tận cổ tử cung nàng, buộc Diệp Huyền mở miệng cầu xin tha thứ.

Đám đồng tử quỳ gối dưới bậc thềm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đến thờ mệnh cũng không dám. Trong không gian chỉ còn tiếng nam nhân thờ dốc quện với tiếng rên rỉ, ngâm nga đứt quãng của nữ tử.

"Thích, thích... Thích gây thịt làm ta...ô ô... Đừng đâm chỗ đó, đừng mà...."

"Thích gây thịt của ai làm nàng?"

"A, um, a... Người, của người."

"Ta là ai?"

"Đại, đại ma đầu...Nha!" Tiếng rên rỉ của nữ tử mang theo tiếng khóc nức nở, "Đừng mà... Chịu không nổi, ta thật sự là chịu không nổi..."

"Hỏi lại một lần," Nam nhân thấp giọng hỏi, "Thích gây thịt của ai làm nàng?"

"Ô ô ô...." Nữ tử cuối cùng cũng không chịu nổi mà khóc nức lên, "Cửu ca... Thích gây thịt của Cửu ca làm muội..."

Nam nhân có vẻ hài lòng, sau đó lại là một hồi da thịt va chạm nhau phát ra âm thanh ba ba vang dội. Cũng không biết đã trải qua bao lâu, trên mặt đám đồng tử quỳ trên mặt đất toàn là mồ hôi lạnh, giọng nói khàn khàn của Tạ Diễm mới vang lên: "Đạo Thanh, đi hái cho ta một giỏ hoa đào."

Đạo Thanh vội vàng thừa vâng, rồi run rẩy đứng lên, hai chân hắn mềm nhũn. Hắn cố gắng co người lại, không dám để đạo quân nhìn thấy hạ thể đã cương cứng của hắn, bằng không hắn nhất định sẽ chết, so với Đạo Hoa chết còn thảm hơn. Tạ Diễm không rảnh để ý đến Đạo Thanh, hắn tách hai bắp đùi trắng nõn của Diệp Huyền ra, ti mị nhìn đóa hoa giữa hai chân bị mình chọc đến nổi không khép lại được, hỗn hợp dâm thủy cùng bạch trọc tràn cả

ra ngoài miệng huyết, đúng lúc đó có một đóa hoa đào rơi xuống, vừa vụn rơi trúng miệng huyết.

Cả người Diệp Huyền run lên, đóa hoa đó liền bị miệng huyết hút vào trong một chút, nàng vừa thẹn vừa gấp, vội vàng nói: "Người... Mau, mau lấy nó ra."

"thật đúng là cái miệng nhỏ tham ăn..." Tạ Diễm ung dung vươn tay, dùng ngón tay móc đóa hoa đào ra, miết dọc theo bắp đùi dâm thủy lây lết, trên cánh đóa hoa đào hồng nhạt cũng dính đầy dâm thủy, thoát nhìn vô cùng dâm mỹ. Hắn đem đóa hoa đặt trong lòng bàn tay, ngấm một lát, rồi đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền cong môi cười, sau đó ăn luôn đóa hoa dính đầy dâm thủy kia, "thật thơm a... Là mùi của tiểu tào huyết của A Huyền."

"Người..." Diệp Huyền không chịu nổi những lời khiêu khích hạ lưu của hắn, Tạ Diễm cúi đầu xuống hôn nàng, rồi gạt hai bàn tay nàng đang che lại chỗ xấu hổ giữa hai chân. Nam nhân nhận lấy gió mà Đạo Thanh dâng lên, đem cả cái gió hoa đào đầy ắp nhét hết vào tiểu huyết của Diệp Huyền.

"Đừng mà, khó chịu... Đừng nhét vào nữa..." Diệp Huyền khóc kêu không ngừng, nam nhân nhìn tiểu huyết của nàng nuốt vào đóa hoa cuối cùng liền ưỡn thẳng thắt lưng cắm gay thịt vào hoa huyết, hung hăng chọc vào. Tiểu huyết của nàng vốn đã chứa đầy dâm thủy cùng tinh dịch, giờ lại bị ép nuốt vào quá nhiều dị vật, bụng dưới trướng đến mức muốn nổ tung ra. Khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến trước mắt nàng trở nên trắng xóa, nàng chỉ có thể liên mạng lác đầu: "Đồ khốn! Đồ khốn!... Ta hận người! Ta hận người!"

"Hận ta?" Tạ Diễm khàn giọng bật cười, hai mắt càng ngày càng tối lại. Động tác cắm rút dưới thân càng thêm tàn bạo, dường như muốn Diệp Huyền chết dưới thân hắn, cho đến khi gĩa nát đồng hoa đào trong tiểu huyết rồi lại đem tinh dịch bắn vào, "Hận so với yêu càng khiến người ta khó quên hơn..." Nam nhân thì thầm bên tai Diệp Huyền, "Như vậy, nàng vĩnh viễn cũng không quên ta được."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: [Tu Tiên] Đầy Ngã Bệnh Kiều (11)

"Đạo quân, nay liên quân của Đạo Môn đã tan rã, Ma Môn của ta lần này tổn thất thảm trọng, chương môn Hoàng Tuyền giáo và Huyết Hồn tông đều đã chết trong chiến loạn, xin đạo quân hãy ra lệnh phải xử trí hai tông này như thế nào?"

Tề trưởng lão cúi thấp đầu, thần sắc kính cẩn đứng ở dưới, chờ đợi nam nhân sau màn ra lệnh. Trước mắt hắn ta là tấm màn tơ lụa màu trắng rủ xuống như cánh bướm, Tề trưởng lão chỉ có thể nhìn được bóng người lay động phía sau. Một bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi ở phía trước, có một nam nhân từ phía sau ôm lấy nàng, hoàn toàn đem nàng bao phủ bên trong thân hình to lớn. Trừ Tề trưởng lão đang báo cáo, trong điện còn có vài trưởng lão khác đang đứng uy nghiêm, tính luôn mấy đứa nhỏ đang giữ cửa thì trong điện có hơn mười người đều đang chờ người nam nhân phía trên đưa ra câu trả lời, ngay cả hô hấp cũng khó có thể nghe được.

Qua một lúc sau, phía sau màn mới truyền đến một câu, giọng nói hơi khàn khàn: "Nếu hai tông này đã thất thủ, vậy liền giao cho Thiên Diễn giáo ta thống lĩnh."

Tề trưởng lão vừa nghe liền biết từ nay về sau, Tu Chân Giới sẽ không còn hai cái tên Huyết Hồn Tông cùng Hoàn Tuyền giáo nữa. Về phần có cần dùng thủ đoạn tàn sát để đạt được mục đích này hay không, người nam nhân phía trên chắc chắn không quan tâm. Sắc mặt Tề trưởng lão không đổi, càng thêm kính cẩn chấp tay: "Thuộc hạ sẽ đi làm ngay."

hắn lui ra phía sau một bước, Vệ trưởng lão đã chờ từ sớm lập tức tiến lên, đang muốn mở miệng bẩm báo sự vụ, nam nhân sau màn đột nhiên nói: "Chờ một chút." Tề trưởng lão trong lòng đánh thót một cái, theo bản năng nghĩ đến đạo quân là đối với biểu hiện của mình có điều bất mãn, hai đầu gối hằm như muốn nhũn ra, đường đường là một Nguyên An chân quân nhưng lại sợ đến mức muốn quỳ xuống. Cũng may chỉ là dừng lại một lát, nam nhân kia lại nói, "nói tiếp đi."

không chỉ là Tề trưởng lão, mọi người ở dưới đều không hẹn mà cùng thở ra một hơi. Nhìn bộ dáng nom nớp lo sợ của bọn họ, Tạ Diễm không khỏi ở bên tai Diệp Huyền vừa cười vừa nói: "Nàng xem, nàng vừa rồi đều hù chết bọn họ." Hắn một mặt vừa nói, một mặt đem ngón tay cắm vào hoa huyết rút ra, âm tình phun ra sau cao trào chảy ra một lượng lớn, phía sau màn vang lên tiếng nước nhỏ nhỏ, còn phía trước màn Vệ trưởng lão vẫn đang cung kính nói. Nghĩ đến chính mình trước mặt mười mấy nam nhân bị Tạ Diễm tùy ý đùa bỡn, Diệp Huyền kim lòng không đành run rẩy, hoa huyết không ngờ lại tuôn ra một cổ mặt nước.

Bởi vì có trận pháp nên người trước màn không nghe được tiếng Diệp Huyền rên rỉ, cũng nhìn không thấy hương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng cùng với chỗ cổ áo, tuyết phong cao ngất trần trụi lộ ra ngoài. Nhưng Diệp Huyền có thể nghe được rõ ràng thanh âm của bọn họ, thấy rõ ràng nhất cử nhất động của bọn họ, điều này làm cho nàng trong hoảng hốt sinh ra một loại cảm giác chính mình chính mình đang ở trước mặt bao người bị gian dâm. Tạ Diễm không phải là chưa từng ở trước mặt người khác đùa bỡn nàng, nhưng lúc đó các đồng tử đều cách bọn họ rất xa, mà giờ này khắc này, khoảng cách từ Vệ trưởng lão đang đứng trước mặt tới chỗ nàng và Tạ Diễm không quá nửa trượng!

Cảm giác xấu hổ cực độ khiến Diệp Huyền không nhịn được run rẩy, càng làm cho nàng vô lực là so với cảm thấy thẹn nàng càng cảm thấy vui sướng cùng khát vọng mãnh liệt hơn. Cơ thể của nàng vô cùng hưng phấn, không chỉ bởi vì Tạ Diễm có thể dễ dàng khiến nàng cao trào, mà là bởi vì có cảm giác cảm kích trước mặt người ngoài. Cho dù Tạ Diễm không cố ý khiêu khích nàng, nàng cũng đã ướt đầm.

"thật là một nữ nhân đảm đang, " bàn tay to dao động trên mông thịt, xuyên qua khe hở, nắm lấy tiểu châu sớm đã sưng đỏ không chịu nổi trêu đùa, "Rất thích như vậy?"

"không phải..." Diệp Huyền liều mạng lắc lắc đầu, nàng bị Tạ Diễm ôm chặt trong ngực, ngay cả đường gãy dựa né tránh cũng không có. Hoa cốt bị bàn tay lớn của nam nhân bao lại hoàn toàn, đầu ngón tay cọ xát tiểu hạch yếu ớt, đến khi nàng đột nhiên run lên thì đánh mạnh vào, "A! - -" nàng không kim được bắt lấy cổ tay Tạ Diễm, nước mắt khoái cảm trong hốc mắt không kim được rơi xuống, "không cần, không cần chơi nơi đó... A, quá nhanh... Quá căng rồi... A, a..." Bị Tạ Diễm ôm đến đại điện, dâm thủy tới hôm qua lưu lại bên trong hoa huyết còn chưa có bài xuất, Diệp Huyền chỉ cảm thấy phía dưới vừa xót vừa căng, "Dừng lại! Dừng lại!" Nàng kinh hoảng kêu khóc, cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, nàng vẫn luôn cảm thấy xấu hổ khi nói ra từ đó, "Muốn, ta muốn..."

"Muốn cái gì?" Tạ Diễm ác ý cắn lỗ tai của nàng, thấp giọng cười, "Muốn cây gậy thịt của ta?"

"không, không..." Khoái cảm quá mức kịch liệt làm cho Diệp Huyền nói không ra lời, thủy dịch bụng trong tích tụ càng ngày càng nhiều, cảm giác như sắp nổ tung này đã khiến cho nàng không nhận được muốn đi tiểu. Tạ Diễm lại không chịu buông tha nàng, nàng cảm giác được bắp đùi đang nóng lên, cái mông nhỏ bị bàn tay to nâng lên, Tạ Diễm đem hai chân nàng tách ra đặt trên hai cánh tay hắn, giống như động tác đang xi xi trẻ con, để miệng huyết tràn đầy dâm dịch lộ ra trước màn lụa mỏng. Đúng vào lúc này, Vệ trưởng lão cách một tấm lụa trắng lại ngẩng đầu lên, ánh mắt của nam nhân xa lạ kia đang đối diện với hoa huyết của nàng. Biết rõ Vệ trưởng lão không có khả năng nhìn thấy, nhưng cảm giác cực kì hổ thẹn này lại làm cho Diệp Huyền muốn ngất xỉu.

"Đồ dâm đảng này khóc cái gì" nam nhân cười nhẹ liếm đi nước mắt trên mặt Diệp Huyền, "Nhìn cái miệng nhỏ nhắn phía dưới kia của nàng khép mở, rõ ràng không nhận được... Dâm huyết chảy nhiều nước như vậy, tiểu trần châu phía trên so nữ phụ nhân còn lớn hơn, chơi nhiều lần như vậy mà vẫn còn trắng trắng mềm mềm," hắn ôn nhu lại triển miên phun ra từng câu từng chữ dâm đảng xấu xa, gậy thịt xuyên qua khe hở, giống như một cây gậy sắt cứng rắn nóng hổi cắm thẳng vào, "Cơ thể nhạy cảm như vậy sinh ra chính là để cho thiết bổng của ta cắm vào... kẹp thật chặt..." Tạ Diễm thở hổn hển, tay phải trêu chọc tiểu hạch sưng đỏ trước miệng huyết, phát hiện cơ thể Diệp Huyền run rẩy càng thêm lợi hại, hắn không khỏi hưng phấn hơn: "Muốn tiểu? Bị làm trước mặt nam nhân xa lạ, quả nhiên nữ nhân dâm đảng như ngươi sẽ cảm thấy phần khích hơn," giọng nói của hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng, "Muốn bị nam nhân khác làm? Gậy thịt của bọn họ có lớn như ta không, sẫm màu như ta đang làm sao? Dâm huyết... Làm nát cái dâm huyết này của ngươi!" Gậy thịt hung hăng đâm vào hoa tâm, tay hắn đè mạnh cái bụng nhỏ bị trướng phồng lên của Diệp Huyền.

"không, a! - -" gần như ngay tại lúc này, trước mắt Diệp Huyền một mảnh trắng xóa, bị ép buộc đến mức cái miệng nhỏ cũng không thể nhận được nữa, một cỗ nước tiểu trong suốt bắn ra phun về phía sa màn trước mặt hai người.

"Chết tiệt khốn kiếp! Khốn kiếp!" Tay áo phát ngang đem những bình sứ cuối cùng còn nguyên vẹn trên bàn hất xuống đất. Đối với đồng lõa xôn dưới đất, Diệp Huyền chỉ có thể cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu nhục nhã như vậy, thế nhưng... lại dưới tình huống trước mắt mười mấy người xa lạ bị chơi đến mức không khống chế được. Thực ra thì tình cảnh ngày đó Diệp Huyền cũng nhớ không rõ ràng, sau khi bị bề mặt vì phun nước tiểu, khoái cảm cùng cảm giác hổ thẹn làm cho thần trí nàng lâm vào hoảng hốt, nàng chỉ nhớ rõ mấy người... trưởng lão của Thiên Diễn giáo lui ra ngoài, Tạ Diễm lại đè nàng làm thêm mấy canh giờ, nàng chỉ có thể phí công vô lực kêu khóc, một lần lại một lần bị đưa lên đám mây cực lạc.

không thể tiếp tục như vậy nữa, thủ đoạn của Tạ Diễm hiển nhiên rất hữu hiệu. Cơ thể Diệp Huyền càng ngày càng nắn cảm, thậm chí chỉ cần nghĩ đến gậy thịt kia, hoa huyết sẽ ngứa ngáy. Mục đích của nam nhân kia vừa đơn giản vừa trực tiếp --- làm cho cơ thể Diệp Huyền không có cách nào rời xa hắn.

Mặc dù phần lớn thời gian đều ở dưới thân hắn, nhưng Diệp Huyền vẫn cố gắng tìm kiếm tất cả cơ hội phá tan Từ Phủ cấm chế mà Tạ Diễm thiết lập trên người nàng. Từ khi thị giác của nàng khôi phục, kế hoạch phá tan cấm chế trên diện rộng tiến triển nhanh hơn, hơn nữa còn có Minh Vi đạo quân...

Diệp Huyền đang trầm tư, đồng tử giữ cửa bên ngoài cung kính nói: "Phụ nhân, Minh Vi đạo quân truyền tin đến đây." Đồng tử gõ cửa, sau khi được Diệp Huyền cho phép mới đẩy cửa vào, nhìn căn phòng giống như bị cuồng phong mưa rào cán quét, hắn vội như cái gì cũng không nhìn thấy, cúi đầu cung kính đưa tin trình cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền lúc đầu còn ôm một chút ý niệm từ miệng đám đồng tử moi ra chút tin tức. Sau khi Đạo Hoa chết thảm, tất cả mọi người trong Thiên Diễn giáo coi nàng như mãnh thú hồng thủy, nàng cũng lười đi gây phiền toái cho người khác. Nhưng dục vọng độc chiếm cùng lòng ghen tị của Tạ Diễm đã đến mức điên cuồng, có một lần Diệp Huyền chỉ là thấy một đệ tử làm chuyện thú vị, hơi giễu cợt vài câu, không lâu sau, nàng liền nghe được tin tức người đệ tử kia đã chết. Nàng không biết ở nơi nàng không nhìn thấy, có bao nhiêu người chỉ một câu nói vô tâm, một cái nhìn chăm chú, thậm chí chỉ là cái nhìn lướt qua ngắn ngủi, đều bị Tạ Diễm dùng các biện pháp khác nhau trừng phạt, nàng căn bản không dám nghĩ tới.

Có nhiều lúc, Diệp Huyền cũng nhận không được mềm lòng với Tạ Diễm. Dù sao đó cũng là người nàng yêu nhiều năm như vậy, huống hồ lúc trước Tạ Diễm đã chịu bao nhiêu khổ mới có thể biến thành bộ dáng này? Nhưng hắn đã làm rất nhiều chuyện ác, những thủ đoạn ngoan độc đó khiến Diệp Huyền không có cách nào tha thứ hắn.

Nàng bị nhốt bên trong hòn đảo gọi là tình yêu, tất cả cảm quan, thậm chí là tất cả cảm xúc, đều đến từ một người. Tức giận vì Tạ Diễm, vui sướng vì Tạ Diễm, bi thương cũng là vì Tạ Diễm. Tạ Diễm đã sớm không còn là Tạ Diễm lúc trước, mà Diệp Huyền cảm thấy chính mình có lẽ cũng đã không còn là Diệp Huyền lúc trước.

Nàng cần phải rời đi, cho dù không muốn Tạ Diễm tiếp tục hãm sâu bệnh trạng trong vũng bùn, Diệp Huyền cũng phải rời đi.

Mở ra thư tín Minh Vi đạo quân vừa truyền tới, chỉ mới lướt sơ qua, hai mắt Diệp Huyền không khỏi phát sáng lên. Thư từ qua lại giữa nàng và Minh Vi đạo quân đều được Tạ Diễm kiểm tra, nhưng Tạ Diễm không biết, sư huynh muội bọn họ có khi dùng ám hiệu liên lạc đặc biệt. Minh Vi đạo quân biết Diệp Huyền đang tìm cơ chạy trốn, hắn trước đây vẫn không có động tĩnh là vì đợi Diệp Huyền phá tan cấm chế, khôi phục tu vi. Nhưng muốn hoàn toàn

khôi phục tu vi, ít nhất còn cần hơn 1 tháng. Ba ngày sau, sẽ có một cơ hội ngàn năm có một, có thể giúp Diệp Huyền nhân cơ hội đào tẩu.

Rốt cuộc là đi hay không đi? đang tự hỏi tỷ lệ chạy trốn thành công được bao nhiêu thì trong lòng Diệp Huyền có chút không nề. Nhưng nàng rất nhanh đem những tâm tình này ép xuống. Nếu còn tiếp tục chờ đợi thêm nữa, còn không biết sẽ gặp biến cố gì hay không, nàng đem tư tín thiêu hủy, nhắm chặt hai mắt lại - tạm biệt, Cửu ca, có lẽ lần từ biệt này chính là vĩnh biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (12)

một ngày này không trăng không sao, đêm đã khuya, trong điện Trích Tinh rộng lớn im ắng không một tiếng động. Diệp Huyền mở to mắt, tu vi của nàng bị cấm chế, cũng giống như người thường cần phải ngủ. Vốn dĩ lúc này là lúc nàng đã say giấc, nhưng hai mắt nàng lại thanh tỉnh.

một khắc đồng hồ trước, Tạ Diễm đã rời khỏi. Cảm giác được nam nhân bên cạnh im lặng đứng đây, Diệp Huyền bất động thanh sắc, nàng biết có lẽ là kẻ sách của Minh Vi đạo quân đã có tác dụng. Tạ Diễm hiểu rõ tính tình Diệp Huyền, ngoại trừ bày Tử Phù cấm chế trên người nàng khiến cho nàng không thể rời đi, hẳn gần như thời thời khắc khắc đều canh giữ bên cạnh nàng. Nay Đạo môn và Ma Môn bắt tay giảng hòa, Minh Vi đạo quân đã lên kế hoạch gây xích mích khiến các trưởng lão của Huyền Hồn Tông và Hoàng Tuyền giáo liên thủ lại phản kháng Thiên Diễn giáo. Người Thiên Diễn giáo phải đi đánh không lại mấy người Nguyên anh chân quân, Tạ Diễm không thể không tính giắc đến giải quyết cục diện rối loạn này.

Đây đúng là cơ hội tốt để chạy trốn. Diệp Huyền nhẹ nhàng gõ gõ cửa, không bao lâu, ngoài cửa liền xuất hiện một cái bóng đen.

"Đạo quân," nàng kéo cửa ra, bóng đen chấp tay với nàng - đúng là đệ tử của Thiên Diễn giáo. Người này là nội gián nhiều năm trước Minh Vi đạo quân gài vào, trừ bỏ Minh Vi đạo quân, không có bất kì người nào biết thân phận của hắn ta. Người nọ đưa cho Diệp Huyền một món la y, "Người bên ngoài ta đã giải quyết, ngài đi nhanh đi."

Diệp Huyền phủ thêm la y, cơ thể nàng lập tức dần dần trở nên trong suốt. Nàng bị nhốt ở Thiên Diễn giáo lâu như vậy, đã sớm đem tất cả tuyến đường nắm trong lòng bàn tay. Từ biệt tên mật thám, nàng không chút do dự làm theo kế hoạch chạy trốn của mình. Có lẽ là vì Tạ Diễm không ở trong giáo nên một nơi lớn như vậy ngược lại có vẻ vắng lạnh. Trận pháp bảo vệ của Thiên Diễn giáo có chút lợi hại, tu vi của Diệp Huyền chỉ khôi phục bốn phần, tương đương với kim đan tu sĩ, đương nhiên không thể mạnh mẽ phá tan trận pháp này.

Trong bóng đêm nàng gặp rất nhiều khó khăn, dè dặt tránh né các tu sĩ tuần tra. Tuy rằng những người đó không nhìn thấy nàng, nhưng nàng vẫn không dám xem thường. Người của Huyền Hồn tông và Hoàng Tuyền giáo nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ chân Tạ Diễm nửa canh giờ. Nếu không thể rời đi trước canh ba, đến khi Tạ Diễm quay về, tất cả liền trở thành dã tràng xe cát.

Theo kia lời nói của mật thám, đại trận hộ sơn của Thiên Diễn giáo có một yếu điểm. Diệp Huyền thật vất vả mới tìm được chỗ kia trong khe nước, nàng không dám ngang nhiên chạy trốn, chỉ có thể lén lút lút lút chạy về phía rừng rậm. Nghĩ kỹ lại tuy nói rằng nàng từng vượt qua chiến trường Hóa Thần rộng lớn, nhưng lại chưa bao giờ chịu khổ như thế. Từ nhỏ đã lớn lên trong cấm y ngọc thực, ngay cả nước bùn đều rất ít khi nào dính phải. Nàng biết thế gian khó khăn, cũng biết Ma Môn tàn nhẫn, nhưng nàng cũng chưa từng nhìn thấy trực tiếp những thống khổ và tra tấn trên thế giới này. Ngay cả khi trầm yêutrừ ma, có chăng cũng chỉ là phát phát ông tay áo, kẻ địch đã chịu tội, ngay cả chút máu cũng tìm không thấy.

Chỉ có một khắc kia ở Nam Thành liễu mạng tìm kiếm Tạ Diễm là cảnh tượng thảm nhất trong trí nhớ nàng. Nàng không thể tưởng tượng ra Tạ Diễm đã trải qua những thủ đoạn tra tấn ấy như thế nào mới có thể biến thành bộ dáng như hiện tại. Nhưng cho dù như vậy nàng vĩnh viễn cũng không có dừng khi để tìm hiểu. Bước chân hơi ngừng lại, ngay sau đó, Diệp Huyền không do dự tiếp tục đi về phía trước.

Có lẽ nàng là một nữ nhân tàn nhẫn, so sánh với nàng, Tạ Diễm cũng không kém hơn nàng. Người muốn tình yêu thì ích kỷ và chiếm đoạt, còn người muốn tự do lại nhất gan cùng lạnh bạc, rốt cuộc ai so với ai hèn hạ hơn? Thời điểm Tạ Diễm hành hạ nàng có từng cảm nhận được một chút vui sướng nào không? Diệp Huyền cũng không muốn hỏi, bởi vì đáp án đã rõ ràng. Nàng thở dài một hơi, trước mắt là bóng đêm dày đặc, Diệp Huyền cũng không biết con đường phía trước ở phương nào.

"Tại sao lại thờ dài?"

Nghe được thanh âm quen thuộc, cả người Diệp Huyền như bị đóng băng. Nàng chân chờ quay đầu, giờ khắc này, nàng thế nhưng phát hiện mình đang phát run.

"Vi sao?" Tạ Diễm đang đứng sau lưng nàng, hắn mỉm cười, giống như đang hỏi một chuyện không quan trọng, mà Diệp Huyền cũng không phải là người trên đường chạy trốn bị hắn phát hiện. Hắn chậm rãi đi về phía Diệp Huyền, bước chân thong thả, trên vạt áo mang theo những vết máu mới - hiển nhiên, hắn vừa về tới Thiên Diễn giáo liền đuổi tới, "Nên than thở có lẽ là ta đi..." Tạ Diễm vươn tay nhẹ vỗ về hai má Diệp Huyền, ánh mắt hắn giống như đang nhìn một đứa trẻ nghịch, mang theo cung chịu trách cứ cùng ôn nhu, "Nàng luôn không ngoan như vậy, A Huyền... Tại sao phải chạy trốn?"

Những lời này nháy mắt đốt lên lửa giận trong lòng Diệp Huyền: "Vi sao ư?" Nàng cười lạnh hỏi lại, "Người còn muốn hỏi ta vì sao?!" Lặp đi lặp lại tra tấn nhục nhã, nàng không trốn, chẳng lẽ còn phải chờ tới khi chính mình cũng trở nên bệnh hoạn giống Tạ Diễm sao?

"Nàng muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng." Tạ Diễm nhẹ nhàng nói, "Nàng không thích ta giết người? Vậy sau này ta sẽ không bao giờ giết nữa, hay là nàng muốn trở về thăm Minh Vi đạo quân?" hần rất không vui khi nhắc tới tên nam nhân khiến hần phải ghen tị, nhúu nhúu mày, lại nói, "Ta cũng có thể dùng nàng."

Có một khác như vậy, Diệp Huyền cảm thấy hần là đang cầu xin chính mình. Ngữ khí dịu dàng bình tĩnh như vậy lại không cách nào che giấu được u buồn đang bị đè nén.

"Ta cái gì cũng không muốn," nàng lạnh lùng nói như thể mình là một nữ nhân ác tâm, "Chỉ xin ngươi đừng nên xuất hiện trước mặt ta."

"Vì sao?" Tạ Diễm lại không có tức giận, hần thậm chí càng thêm bình tĩnh, "Vì sao..." hần giống như một đứa bé ngây thơ hồn nhiên, mê mang nhìn Diệp Huyền, "Ta yêu ngươi như vậy, vì sao ngươi phải rời khỏi ta?"

"yêu ta?... yêu ta?!" Diệp Huyền chợt cười phá lên, "Ngươi giam giữ ta, cưỡng gian ta, thế nhưng ngươi lại nói, 'trong mắt nàng ánh lệ, khăn trương cần chặc hàm răng, cổ găngnhịn xuống hai gò má đau nhức, 'Ngươi yêu ta? Được, " nàng ngẩng cao đầu, "Vậy ngươi chứng minh cho ta xem, đem tim của ngươi đào ra, chứng minh cho ta xem!"

"Nếu đây là hy vọng của nàng." Tạ Diễm mỉm cười, hần nâng tay phải lên, trong tiếng vang chói tai của da thịt bị xé rách cùng ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, bàn tay kia hoàn toàn xuyên thẳng qua ngực hần.

Máu tươi trào ra, trong nháy mắt liền thấm ướt trường bào màu đen trên người Tạ Diễm. Nhiều như vậy, máu nhiều như vậy... Âm áp, còn mang theo một mùi gay mũi. Mạch máu bị kéo đứt, da thịt bị xé mở, trên mặt Tạ Diễm vẫn mang theo nụ cười như trước, hần tựa hồ không cảm thấy đau đớn, tựa như đang hái trái cây, không chút do dự, dễ dàng moi ra trái tim của mình. "Nàng nhìn xem, " bàn tay to nhuộm máu đỏ thẫm duỗi đến trước mắt Diệp Huyền, trái tim trong lòng bàn tay kia thậm chí còn đang nhảy nhót, "Nàng muốn cái gì, ta đều có thể cho nàng." hần cười cúi đầu, nhẹ nhàng hôn vào trán Diệp Huyền, "Ngoại trừ việc rời khỏi ta, những cái khác ta đều đồng ý với nàng."

#

"Ha ha ha! Trái tim của tiểu tử kia đã bị ta moi ra!"

Tạ Diễm nằm trên mặt đất, cổ hết sức chuyển động con mắt, muốn nhớ kỹ gương mặt của những kẻ kia. Cổ họng của hần bị cắt hơn phân nửa, không khí lẫn vào máu trào ra, hần chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô khàn khàn.

"A, ngươi xem hần còn đang nhìn chúng ta này." Lại là một trận cười hưng phấn, một bàn chân đột nhiên đưa đến đây, nặng nề mà dẫm trên mặt Tạ Diễm. Chủ nhân bàn chân thậm chí ác ý nghiền một cái, phát hiện tên sắp chết dưới lòng bàn chân kia không có phản ứng, hần bắt mắt chặc chặc miệng, nhắc chân liền về phía cổ họng Tạ Diễm.

Tạ Diễm kịch liệt co quắp, giống như một con cá mắc cạn, liều mạng vẫy vẫy trong tay người. Phản ứng của hần lập tức lấy lòng đám người kia: "Chặc chặc chặc! thì ra tiểu tử này còn có tri giác, khó trách lão tổ nói hần không dễ dàng chết được, ha ha ha ha! Món đồ chơi này cũng thật là thú vị."

không dễ dàng chết được? Tạ Diễm muốn cười, nhưng hần ngay cả thở cũng cực kỳ khó khăn, sao có thể khê động khoe miệng. hần cũng rất kinh ngạc, chính mình vậy mà vẫn còn tri giác. Lòng ngực bị xé ra, trái tim cũng bị đào lên, máu trong người hần gần như đã cạn, sự sống đang nhanh chóng biến mất, không chỉ là tri giác, thính giác, thị giác... Tất cả cảm giác của con người, đều bị những trận tra tấn, hành hạ ngày này qua ngày khác bóc ra từng lớp một.

Nhưng hần biết mình không chết được, hần là kim đan tu sĩ, trừ phi kim đan bị vỡ hoặc hồn bay phách tán, cho dù hần biến thành bộ dáng này, cũng sẽ không chết đi. Đối với người khác mà nói đây là nơi kinh khủng nhất. Bởi vì rất đau khổ, cho nên tình nguyện đi tìm chết, nhưng Tạ Diễm lại không giống vậy.

Sống sót, nhất định phải còn sống...

Tên đang dẫm Tạ Diễm cúi đầu, phát hiện tên tiểu tử máu me đầy mặt dưới lòng bàn chân đang không ngừng mấp máy miệng: "Tiểu tử này đang nói cái gì?" hần nhúu nhúu mày, muốn nhìn rõ Tạ Diễm đang nói cái gì, "Dưới? đi xuống?...nói cái quỷ gì thế?"

"đi thôi," đồng bạn của hần mất hứng, "Chơi cũng đã chơi rồi, còn phải tu luyện đây."

Sống sót, nhất định phải còn sống...

Tạ Diễm một lần lại một lần nhắc nhở mình, đến khi đám người kia đi xa, hần vẫn không có dừng lại đây giống như đang ní non một loại thần chú. một lúc sau, có một nam nhân tạp dịch đi tới, đối với người cả người toàn vết máu không rõ hình người nằm trên đất bủn rủn, nắm chân trái Tạ Diễm lên, kéo hần đi như kéo một bao tải. Cả người Tạ Diễm yếu ớt nằm úp sấp, chỗ xương bị gãy đã lòi cả xương trắng. Phịch một tiếng, hần bị mạnh mẽ nhét vào một góc. Toàn bộ tro bụi đều bay vào trong khí quản, Tạ Diễm không nhìn được ho khan, giống như một dã thú sắp chết, âm thanh chói tai làm cho tên tạp dịch kia sinh lòng chán ghét.

Chuyện như vậy tạp dịch đã quá quen thuộc, Huyết U Ma tôn thị huyết có mấy trăm đệ tử, mỗi ngày ở Thiên Diễn giáo luôn diễn ra những màn đệ tử tranh đấu khi nhục nhau. Huyết UMa tôn không hề ngăn cản, ngược lại càng vui vẻ. Giống như việc nuôi cở, mấy trăm con cở trùng bị vây ở trong lon, dưới sự cổ vũ cùng xua đuổi của chủ nhân không thể không chém giết để sinh tồn, kẻ thắng cuối cùng chính là cở vương hung ác nhất cũng tàn nhẫn nhất.

Hơn nữa, thứ bọn họ phải chịu không chỉ nhiều đó. Mang danh là đệ tử, nhưng Huyết U Ma tôn chỉ xem bọn họ như con rối hoặc đồ chơi. Sau khi tiến vào Thiên Diễn giáo, bọn họ có rất ít người sống quá hai ba năm, hoặc là chết trong lúc chém giết cùng địch nhân, hoặc là bị Huyết U Ma tôn huấn luyện thành âm binh. Sau khi chết linh hồn còn không được giải thoát, thậm chí chỉ cần Huyết U Ma tôn tâm huyết dâng trào cũng đều bị hành hạ đến chết. Chỉ mới bị đồng môn khi nhục, ngược lại là an toàn nhất.

"Ai, cũng là người đáng thương." Tập dịch liếc mắt nhìn Tạ Diễm nằm dưới đất, hần nhắm chặt hai mắt, có lẽ là đau đến hôn mê rồi. Chi là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt còn mang theo chút trẻ con, lại rơi vào bên trong hố ma. Tập dịch biết, có nhiều đệ tử bị Ma tôn bắt tiến vào Thiên Diễn giáo, nhưng cũng có một bộ phận rất lớn là tự nguyện bái Ma tôn làm sư. Nhưng mặc kệ lúc trước bọn họ thuộc loại nào, gần như không ai không hối hận sau khi trải qua những thống khổ này.

"Ta thực hối hận... Ban đầu ở thành Hành Nam giữ lại cho người một mạng." Rất nhiều năm sau, khi Huyết U Ma tôn té ngã trên mặt đất, trước lúc chết hung tợn nói với người nam nhân.

"Hử?" Tạ Diễm mỉm cười - - từ rất sớm trước kia, ngoại trừ mỉm cười mà mặt không chút thay đổi, trên mặt của hắn đã không còn biểu tình khác, "Bản thân ta cho tới bây giờ chưa từng hối hận," hắn chậm rãi, đem thanh kiếm Từ Phủ cắm trên người Huyết U Ma tôn rút ra, nhìn Huyết U Ma tôn bởi vì thống khổ mà run rẩy, tươi cười trên mặt hắn càng thêm ôn hòa, "Nếu hối hận, ta sao có thể sống sót đây."

Chấp niệm duy nhất của hắn chính là tiếp tục sống, sống để thực hiện hẹn ước với người kia. Thiếu niên mỉm cười, trong đôi mắt màu đen như có ngọn lửa đang cháy: "Chờ huynh," hắn nói với tiểu cô nương sắp rời đi, "Huynh nhất định sẽ tới tìm muội."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: [Tu Tiên] Đầy Ngã Bệnh Kiều (13)

"Xem ra lần này đã thất bại," đã qua canh ba, Tạ Diễm sớm đã quay về Thiên Diễn giáo mà Diệp Huyền vẫn còn chưa tới chỗ hẹn, Minh Vi đạo quân thờ dài, "đi thôi, Uyên Uyên."

"Vậy sư thúc..." Ngụy Uyên Uyên lo lắng nhìn về núi Thiên Diễn phía xa, sư thúc đã bị nhốt ở đó hơn ba tháng rồi.

"Yên tâm đi, Tạ Diễm cho dù không thả nàng đi, nhưng cũng tuyệt đối không làm tổn thương nàng." Trong lòng Minh Vi đạo quân mặc dù vẫn mang sầu lo, nhưng ngoài miệng lại an ủi đồ đệ. Huống hồ hắn cũng không nói dối, cho dù Diệp Huyền muốn giết Tạ Diễm thì người kia cũng sẽ không chống trả.

Minh Vi đạo quân cũng chưa từng gặp Tạ Diễm, lúc sư phụ Huyền Dương đạo quân mang theo Diệp Huyền đi Hành Nam Thành ẩn cư, hắn đã là chương môn của Thương Lan phái, cả ngày đều bận chuyện lớn nhỏ trong phái, không có thời gian để gặp Tạ Diễm. Cho đến khi Huyền Dương đạo quân trở về trước khi phi thăng, hắn mới từ miệng sư muội biết tiểu cô nương này đã có ý trung nhân.

Lúc đó y có cảm giác chua xót như cảm giác của người cha sắp phải gả con gái. Minh Vi đạo quân và Diệp Huyền mặc dù là sư huynh muội, nhưng tuổi hai người chênh lệch khá lớn, Minh Vi đạo quân luôn xem sư muội là nữ nhi của mình. Y biết sư muội này của mình tâm tính đơn thuần, lại bởi vì thiên tư xuất chúng cộng thêm gia thế không tệ, khó tránh khỏi bị người có tâm lợi dụng. Nghĩ đến Tạ Diễm chỉ là con của một gia đình tu sĩ bình thường, thiên phú cũng bình thường, hai người lại tự định chung thân, nếu hắn có tâm tư lợi dụng Diệp Huyền để leo lên, Minh Vi đạo quân tuyệt đối không đồng ý.

Đương nhiên, loại hoài nghi này y sẽ không để tiểu sư muội biết. Minh Vi đạo quân âm thầm phái người điều tra Tạ Diễm, thậm chí còn bỏ ra một số tiền lớn mua chuộc hàng xóm của Tạ gia, muốn bọn họ xem xét cách làm người của Tạ Diễm.

Y vẫn liên tục nhìn chằm chằm Tạ Diễm hơn hai năm, mặc dù luôn dùng ánh mắt bối mốt để quan sát, nhưng cũng không thể không thừa nhận chính mình hoài nghi Tạ Diễm là một việc sai lầm. Tu Chân Giới mặc dù thứ bậc uy nghiêm, nhưng nếu hai đứa bé kia yêu nhau thật lòng, người sư huynh này có lập trường gì để chia rẽ uyên ương. Y cho người theo dõi Tạ Diễm lui về, sau đó chuẩn bị của hồi cho tiểu sư muội không bao lâu nữa sẽ phải lập gia đình, nhưng chỉ ba tháng sau, y nhận được tin tức U Ma Tôn tắm máu Hành Nam thành.

Minh Vi đạo quân có đôi khi sẽ suy nghĩ, nếu lúc ấy y không rút người về, Tạ Diễm có thể có cơ hội còn sống hay không? Nhưng cái này chỉ là giả thiết, cho dù y đã thăng thành Hóa Thần thọ ngang trời đất cũng không có năng lực để thay đổi quá khứ.

Y chỉ có thể nhìn Diệp Huyền không ngừng tìm kiếm một người có lẽ đã chết, như là người lạc vào mê muội, vĩnh viễn không cách nào thoát được. Nếu như nói trên thế giới này Diệp Huyền là người hy vọng Tạ Diễm còn sống nhất, thì Minh Vi đạo quân cũng hy vọng không ít hơn nàng.

Cho nên, khi nhận được tin từ Đấng Thiên Ma Tôn thì trong lòng y đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vui sướng. Y thậm chí cũng không bởi vì Tạ Diễm là Ma Tôn mà tức giận, chỉ cần tiểu tử kia còn sống là tốt rồi - - ít nhất, sư muội sẽ không còn đau khổ nữa.

một đôi bích nhân sau nhiều năm xa cách cuối cùng cũng trùng phùng, đây là chuyện tốt đẹp cỡ nào, nhưng Minh Vi đạo quân lập tức liên ý thức được, hơn năm trăm năm sống ở Ma Môn sớm đã khiến Tạ Diễm thay đổi hoàn toàn. Áp lực đè ép từ bốn phía, hắn chỉ có thể cùng Thiên Diễn giáo kết quan hệ thông gia. Sau khi thỏa hiệp, hắn nhận được thư tín của Diệp Huyền, ẩn giấu dưới những lời không mặn không nhạt đó chính là sự thật, quả nhiên không khác gì suy đoán của hắn.

Tạ Diễm vẫn yêu Diệp Huyền như trước, nhưng có lẽ hắn đã điên rồi.

"hắn chính là một người điên." Có rất ít người biết, Minh Vi đạo quân không chỉ cài một mật thám vào Thiên Diễm giáo, hắn tìm đủ mọi cách tìm hiểu tin tức của Tạ Diễm, từng chuyện từng chuyện mà người nam nhân này trải qua hắn đều biết rõ. Hầu hết những người sống ở Thiên Diễm giáo đều nói rằng Tạ Diễm là người điên. Hắn trở thành đệ tử của Huyết U Ma Tôn trong khi chỉ là Trúc Cơ tu sĩ. Trong Thiên Diễm giáo, tu vi thấp đồng nghĩa với ai cũng có thể dẫm đạp lên người. Tạ Diễm bị khi nhục nhiều không đếm xuể, bị bẻ gãy tứ chi nhốt trong băng thiên tuyết địa, đợi đến khi hắn được phát hiện thì ngay cả tim cũng bị đóng băng. Bị chế trụ tu vi đặt trên lửa nướng, vây quanh hắn là một đám đông môn bối vì hắn đau đớn gào khóc mà hưng phấn cười to. Hắn thậm chí từng bị quăng vào động xà người người e sợ của Thiên Diễm giáo, nguyên nhân chỉ vì Huyết U Ma Môn muốn tìm thú vui, liền mặc cho những con rắn độc kia gặm nhấm hắn, khiến cả gương mặt hắn đều bị hủy hoại.

Đúng vậy, vết sẹo trên sườn mặt Tạ Diễm là do nọc độc của độc xà để lại. Mặc dù hắn đã trở thành Hóa Thần đạo quân, nhưng nỗi đau của độc xà đã khắc sâu vào linh hồn hắn, vĩnh viễn không cách nào biến mất.

hắn sao có thể có can đảm đi tìm Diệp Huyền, cả người hắn đều là những vết sẹo xấu xí đến ngay cả chính hắn cũng chán ghét, hắn sao dám dùng gương mặt không ra hình người đó mà đi tìm Diệp Huyền.

Hèn mọn như vậy, bất kì ai cũng không thể tưởng tượng nổi Tạ Diễm làm sao có thể sống trong đám ma tu như mảnh thú hồn thủy đó. Trong đám ma tu, chỉ có Tạ Diễm và Huyết U Ma Tôn là không như vậy. Giày vò người khác cũng sẽ không khiến hắn cao hứng, thậm chí có thể nói, hắn căn bản cũng không có bất kì cảm xúc gì.

Bi thương, phẫn nộ, hưng phấn... Tất cả cảm xúc của con người, hắn đều không có. Hắn giết người, chỉ là vì muốn đạt được mục đích, tương tự, vì đạt được mục đích, cho dù giết nhiều người hơn nữa mắt hắn cũng không hề nhắm. Người như vậy còn đáng sợ hơn Huyết U Ma Tôn bởi vì người không thể lấy lòng hắn, ở trong mắt hắn, tất cả mọi người chỉ là công cụ.

Mà bệnh trạng làm cho nhóm ma tu nhóm hoảng sợ không chịu nổi cho dù chỉ một ngày, lại có thể biến mất trước mặt người kia.

Diệp Huyền có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết, Đạo Hoa bị Tạ Diễm hạ lệnh xử tử, cảm giác đầu tiên của giáo chúng trong Thiên Diễm giáo không phải sợ hãi, mà là kinh ngạc. Bởi vì đây là lần đầu tiên Tạ Diễm vì cảm xúc của mình mà giết người. không, nên nói là hắn còn có cảm xúc mất hứng của con người.

Phản cảm xúc ghen tị không vui này đều xuất phát từ Diệp Huyền, hắn cao hứng, chua xót, không tha, không yên, phẫn nộ... Tất cả tất cả, đều là vì Diệp Huyền.

Chỉ có ở trước mặt Diệp Huyền, hắn mới có thể trở lại làm người.

Cho nên Minh Vi đạo quân có thể khẳng định, Tạ Diễm sẽ không thương tổn Diệp Huyền. Bởi vì hắn sẽ không thương tổn tín ngưỡng của mình, đó là hy vọng duy nhất để hắn liều mạng sống sót, là ánh sáng duy nhất của hắn.

"Sur phụ, sur thúc cùng ma đầu kia không thể ở cùng nhau sao?" Ngụy Uyển Uyển mím môi, "Dù gì, sur thúc cũng tìm hắn nhiều năm như vậy..."

"Tạ Diễm tâm ma sâu nặng, không thể cứu chữa," Minh Vi đạo quân lắc lắc đầu, "Hai người bọn họ nếu không phải hoàn toàn quyết liệt, hoặc là phá rồi lại lập, hoặc là cùng nhau trầm luân."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: [Tu Tiên] Đầy Ngã Bệnh Kiều (14)

Phịch một tiếng, Trần Phong bị ném mạnh xuống đất, "Là người sao?" Tạ Diễm cao cao tại thượng nhìn xuống hắn ta, trên gương mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, "Là người giúp nàng chạy trốn?"

"Đạo quân, người này chắc là gián điệp Thương Lan phái đến nằm vùng trong giáo ta," Tề trưởng lão cung kính cúi người, "không biết đạo quân muốn xử trí hắn như thế nào?"

Tạ Diễm không đáp lời Tề trưởng lão, Trần Phong có phải gián điệp hay không, hắn một chút cũng không quan tâm. Điều khiến hắn tức giận khó nén chính là cái kẻ gan lớn bằng trời này lại dám giúp Diệp Huyền chạy trốn, nếu không phải hắn sớm một bước trở về, sợ rằng... hắn biết, Diệp Huyền luôn muốn rời đi, cho dù hắn có gắng lấy lòng Diệp Huyền như thế nào, cho dù nàng tranh cãi vô lý hay đưa ra những yêu cầu ác ý, tất cả hắn đều thỏa mãn nàng, thậm chí là mọi tìm giao cho nàng, nhưng nàng vẫn muốn đi.

Tại sao... hắn cuối cùng cũng có thể ở cùng một chỗ với nàng, nhưng bất luận hắn làm gì cũng không cách nào giữ nàng lại. Tạ Diễm có chút mờ mịt ngồi trên ghế, nỗi sợ hãi thiếu chút nữa mất đi Diệp Huyền khiến hắn không thờ nổi. Tại sao... Là bởi vì ta chưa đủ tốt sao? Hay là bởi vì ta căn bản không xứng với nàng. Hắn đột nhiên đứng lên, hung hăng đá một cước lên ngực Trần Phong. Trần Phong rên lên một tiếng, xương sườn đã nát báy.

"Đạo... đạo quân?" Tề trưởng lão run rẩy lui về sau một bước, đạo quân nổi giận? Cho tới bây giờ hắn ta cũng chưa từng nhìn thấy Tạ Diễm nổi giận. Lúc này Tạ Diễm giống như một con thú bị nhốt, lo âu cùng bất an biến thành sát ý, khiến Tề trưởng lão sợ đến mức hai chân như nhún ra.

"Đều là tại lỗi của ngươi," Tạ Diễm lạnh lùng nhìn Trần Phong bởi vì đau đớn mà co lại thành một đoàn. Hắn quay đầu, đôi con ngươi màu đen nhuốm lệ khí như muốn giết người, "Đều là lỗi của các ngươi..." Nếu không phải là bởi vì những người này, nếu không phải là bởi vì bọn họ đoạt đi sự chú ý của A Huyền... A Huyền chỉ cần có ta bên cạnh là đủ rồi, chỉ cần nhìn ta là đủ rồi. Dám can đảm giúp nàng chạy trốn, dám can đảm tiếp xúc với nàng, có gan dám xuất hiện trước mặt nàng, tất cả, tất cả đều phải giết chết!

Tề trưởng lão đột nhiên ý thức được không đúng, hắn ta lật đặt sử dụng pháp khí giữ mạng của mình, nhưng không còn kịp rồi. Một đạo huyết quang bay nhanh tới, mà đạo chân quân ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng, liền chết trong tay Tạ Diễm. "Điên rồi, hắn điên thật rồi..." Trần Phong kinh hãi nhìn Tạ Diễm từng bước đi đến chỗ mình, hắn ta hôm nay chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Dừng tay!" Cửa điện đột nhiên bị người một cước đá văng ra, Diệp Huyền vội vàng chạy tới, ngăn cản Tạ Diễm hạ sát chiêu với Trần Phong.

Mấy đồng tử thờ hồng học chạy theo phía sau nàng: "Phu nhân! Phu nhân! Ngài không thể tới nơi này!"

Nàng vừa biết được tin Trần Phong bị mang đi, sau khi chạy trốn thất bại, đối mặt với hành động moi tim của Tạ Diễm, Diệp Huyền hoàn toàn ngây dại. Nàng trong lúc mờ mịt bị Tạ Diễm lần nữa mang về Thiên Điện giáo, cho đến khi nghe tin thân phận gián điệp của Trần Phong đích bị bại lộ, lúc này mới vội vàng vàng chạy tới.

"Đừng giết hắn," nàng nói dịu dàng, "Huynh đã đáp ứng muội, Cừu ca, muội không thích huynh giết người."

"Nàng kêu ta Cừu ca?" ánh mắt Tạ Diễm trong nháy mắt sáng lên, trừ lúc làm chuyện đó bị hắn bức ép, Diệp Huyền chưa bao giờ chủ động gọi hắn như vậy. Bước chân hắn nhẹ nhàng đi về phía Diệp Huyền, giống như một tiểu hài tử lấy được viên kẹo mình yêu thích, ôm thật chặt Diệp Huyền trong ngực, "Nàng không giận ta, phải không? không cần rời đi, có được hay không, đừng rời khỏi ta."

Diệp Huyền tựa vào trước ngực hắn, bên tai là tiếng tim đập vững vàng có lực. Trái tim đã được trả về lại trong thân thể Tạ Diễm, đối với hóa thân đạo quân mà nói, moi tim móc phổi cũng sẽ không tạo thành tổn thương đối với hắn. Nhưng Diệp Huyền từ đầu đến cuối không quên được bàn tay tràn đầy máu tươi của Tạ Diễm đưa tim đưa cho nàng. "Được," nàng nhẹ giọng nói, "Muội sẽ không rời khỏi huynh."

Tạ Diễm không nhìn thấy trong mắt Diệp Huyền lóe lên áy náy, nghe được nàng cam kết hứa hẹn, hắn ôm nàng thật chặt. "thật tốt..." hắn cao hứng, lời nói cũng không được mạch lạc, "Ta cho là... Ta thiếu chút nữa cho là sẽ không còn được gặp lại nàng." Hắn nói liên tục, nỉ non bên tai Diệp Huyền, tựa hồ chỉ cần ôm Diệp Huyền chặt một chút, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi.

Diệp Huyền càng thêm không đành lòng, nàng biết mình đang lừa gạt Tạ Diễm nên cứng rắn cắt đứt lời hắn: "Nếu huynh đã đồng ý, vậy thả Trần Phong trở về Thương Lan phái đi."

Nghe nàng lại nhắc tên những người khác, Tạ Diễm bực mình cọ cọ cổ nàng: "Ta không muốn nghe nàng quan tâm nam nhân khác, chúng ta có thể không đề ý tới hắn không?"

"Được, tốt." Diệp Huyền nhin xuống trấn an hắn, "Những người khác muội không quan tâm. Cừu ca, muội cũng không thêm đề ý bọn họ."

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với Tạ Diễm, bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt lưng hắn, giống như đang trấn an một con chó đang tức giận. Hạnh phúc cùng thỏa mãn bao phủ Tạ Diễm, hắn yên lặng ôm Diệp Huyền —— đây là khoảnh khắc duy nhất từ khi bọn họ gặp lại tới nay không có hành hạ lẫn nhau, không có tự mình chán ghét mà vứt bỏ cùng giấy giữa, mà là giống như tất cả tình nhân bình thường, lắng nghe tiếng tim đập, tựa hồ có thể sánh cùng trời đất.

"Được," hắn thấp giọng nói, "Ta để hắn đi."

Diệp Huyền thở phào nhẹ nhõm, Trần Phong vì trợ giúp mình chạy trốn mới ra nông nỗi này, nàng không thể mặc cho Trần Phong bị giết. Với tình hình trước mắt, muốn chạy trốn thành công, chỉ có thể kiên nhẫn chờ tu vi của nàng khôi phục. "Chờ một chút," nàng nghĩ đến chuyện Đạo Hoa chết thảm kia, vội nói, "Muội nhìn huynh thả hắn đi."

"Nàng không tin ta?" Tạ Diễm ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh.

"không..." Diệp Huyền do dự, nàng không muốn chọc giận Tạ Diễm khiến mọi chuyện thêm rắc rối, "Muội chỉ là..." Chỉ là cái gì? thật ra thì nàng đúng là không tin Tạ Diễm hiện tại đáp ứng nàng, xoay người lại giết Trần Phong, loại chuyện như thế chẳng lẽ người nam nhân này không làm được? Diệp Huyền bị ai ý thức được cho dù hai người bọn họ yêu nhau nhưng lại lừa dối lẫn nhau, cũng không có cách nào tiếp tục phân tình yêu này nữa..

Tạ Diễm sao lại không hiểu cái sự thật thảm khốc này. Nhu tình mật ý vừa rồi giống như một giấc mộng, hắn cuối cùng cũng từ trong mộng thanh tỉnh lại. "Nàng đang gạt ta," hắn buông tay ra, trên mặt còn mang theo nụ cười, nhưng trong nụ cười có bao nhiêu khổ sở chỉ hắn mới hiểu được, "Nàng còn muốn chạy trốn, có đúng hay không?"

"không có," đôi môi Diệp Huyền hơi run rẩy, nói như đinh chém sắt chém đinh chặt sắt, "Muội không có lừa gạt người huynh."

"Vậy nàng thề, thề với tâm ma, thề nàng sẽ không chạy trốn, sẽ không rời khỏi ta." giọng nói Tạ Diễm trở nên lo âu, thấy Diệp Huyền không trả lời, hắn liền bức bách, "Chỉ cần nàng thề, ta lập tức để hắn đi."

Nhưng Diệp Huyền sao có thể thề, đã thề với tâm ma thì không thể làm trái, nếu làm trái người sẽ hồn phi phách tán. Nàng biết mình đã không thể tiếp tục lừa hắn, mà nàng im lặng thêm một giây, ánh sáng trong mắt Tạ Diễm liền âm đạm một phần.

"Quả nhiên..." Tạ Diễm nhìn Diệp Huyền, nói xong hai chữ này, hắn giống như là mất đi toàn bộ khí lực, mờ mịt lại lặp lại một lần, "Quả nhiên...Nàng quả nhiên là đang gạt ta."

hắn làm sao lại ngu đến mức tin tưởng A Huyền sẽ không rời đi mình chứ? hắn xấu xí như vậy, điên cuồng như vậy, ngay cả hắn cũng chán ghét chính mình.

hắn đột nhiên cuồng loạn cười lên, "không sao, nàng lừa gạt ta cũng không sao," nam nhân thấp giọng nỉ non. Diệp Huyền hoảng hốt cảm thấy mình giống như đang nhìn thấy một con dã thú đang càn kề cái chết sắp nổi điên. Nàng ý thức được Tạ Diễm muốn làm gì, vội vàng ngăn trước mặt Trần Phong. "không cho phép huynh giết hắn!" Trong hốt hoảng, nàng thấy trường kiếm bên hông Trần Phong, soạt một tiếng rút ra để ngang cổ mình, "Nếu huynh khăng khăng làm theo ý mình, thì phải giết muội trước!"

Tạ Diễm dừng lại, "Nàng..." hắn không thể tin nhìn Diệp Huyền, "Nàng lại vì tên nam nhân này, ngay cả mạng cũng không cần..."

"không..." Diệp Huyền lắc đầu, nước mắt liền rơi xuống. Nàng cũng không phải vì Trần Phong, nàng biết, nàng chỉ là không có cách nào khiến mình tiếp tục chịu đựng. Tạ Diễm bởi vì nàng giết đi một người, áy náy trong lòng nàng liền nặng thêm một phần. Những áy náy cùng nỗi thống khổ bị nhốt đan xen lẫn nhau, trở thành áp lực không thể gánh nổi. Nàng không muốn yêu một cách tàn khốc như vậy, nhưng buồn cười là, nàng lại không cách nào dứt bỏ tình cảm của mình đối với Tạ Diễm.

"Đề muội đi thôi," nắm chặt thanh kiếm trong tay, cả người Diệp Huyền đều run rẩy, "Xin huynh," nàng rốt cuộc đã nói ra câu mà nàng một mực không chịu nói kia, "Xin huynh đề muội đi đi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm 15

"Xin huynh" Diệp Huyền đứng trước mặt Tạ Diễm, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra yếu đuối trước mặt hắn, "Xin huynh hãy thả muội đi."

Trong khoảnh khắc đó, biểu cảm trên khuôn mặt Tạ Diễm khiến Diệp Huyền cảm thấy hắn đang khóc. Loại cảm xúc đó của hắn Diệp Huyền không thể nào hiểu nổi, bình tĩnh đè xuống sự điên cuồng, tuyệt vọng giấu trong sự thê lương, nhưng thật ra khuôn mặt của hắn vẫn không có chút thay đổi đứng nơi đó. Một lúc sau, Diệp Huyền mới nghe được giọng nói khàn khàn của hắn.

"Ta đồng ý với nàng, từ nay về sau ta sẽ không giết người nữa." Hắn đột nhiên nói những lời đó khiến Diệp Huyền cảm thấy hắn dường như đang cầu xin nàng, dùng đủ loại hứa hẹn để giữ nàng ở lại, nhưng thái độ của hắn lại rất bình tĩnh, không tức giận phần nộ cũng không có đau khổ cầu xin. Làn chạy trốn này của nàng giống như cọng rom cuối cùng đè chết con lạc đà, khiến hắn cuối cùng cũng phải tiếp nhận kết quả đã sớm biết từ trước.

Cửa điện trước mặt Diệp Huyền chậm rãi đóng lại, Tạ Diễm xoay người, trường bào đen tuyền dần hòa lẫn vào màn đêm tối tăm, giống như một bức tượng đá, bình tĩnh mà tuyệt vọng đón nhận khoảnh khắc ánh sáng biến mất.

#

Tỉnh lại từ trong giấc mơ, Diệp Huyền ngồi trên giường ngẩn người.

Trở lại trong Thương Lan phái đã hơn hai tháng, nhưng đêm nào nàng cũng mơ thấy tình cảnh ngày hôm đó. Thân thể của nàng vì bị phong bế tu vi trong thời gian dài mà trở nên yếu ớt, phải dựa vào giấc ngủ cùng với việc ngồi thiền để điều dưỡng. Nhưng bất kể là lúc nàng thanh tỉnh hay ngủ say thì bóng lưng tuyệt vọng của hắn vẫn quanh quẩn trong đầu nàng, cả ngày lẫn đêm, không thể quên được.

Nàng thờ dãi, tùy tiện với lấy chiếc áo choàng khoác lên vai, lững thững bước ra khỏi phòng. Bên ngoài ánh dương ấm áp, trong tiết trời đầu hạ không khí vẫn còn thoang thoảng mùi cỏ non nhẹ nhàng khoan khoái, Diệp Huyền đứng giữa sân, cảm thụ ánh dương ấm áp bao trùm khắp cơ thể. Ngự Uyển Uyển bước vào sân, nhìn thấy Diệp Huyền đưa tay che trước trán, ánh nắng vàng rực chiếu xuống khiến bàn tay gầy gò trắng nõn gần như trong suốt, tiêu mỹ nhân với mái tóc đen nhánh buông dài giống như một con búp bê tinh xảo, yếu ớt đến mức chỉ cần một ngọn gió thổi qua cũng đủ thổi bay nàng. Một Diệp Huyền yếu ớt như thế không còn một chút phong thái tiêu nhiên phóng khoáng ngày xưa.

Trong lòng Ngự Uyển Uyển chua xót, nhưng vẫn đi qua: "Sư thúc, Trần sư huynh đã tỉnh, huynh ấy muốn gặp ngài."

Trần Phong bị thương cực kì nghiêm trọng, từ sau khi Diệp Huyền dẫn theo hắn chạy trốn về Thương Lan phái, hắn vẫn luôn hôn mê, mãi đến hôm qua mới tỉnh dậy. Hắn đã ẩn núp trong Thiên Diễn giáo đã mấy trăm năm, trước cả khi Tạ Diễm bái nhập Thiên Diễn giáo, hắn đã được Minh Vi đạo quân cài vào đây. Đáng lẽ ra Tạ Diễm không nên thả cho hắn chạy đi bởi vì hắn đã biết quá nhiều bí mật trong Thiên Diễn giáo, nếu ngày nào đó những bí mật này bị Đạo Môn lợi dụng, thì Thiên Diễn giáo nhất định sẽ phải chịu một cú đả kích không nhỏ. Nhưng trong lúc này Tạ Diễm đâu còn tâm tư rảnh rỗi mà

để ý đến Trần Phong.

Hắn nhất định là đang tuyệt vọng đến tột cùng, nghĩ đến đây, trái tim Diệp Huyền lại quặn thắt lại, giống như có một con dao cùn, chậm chậm cứa vào trái tim nàng, một nhát tiếp một nhát, khiến nàng đau đớn khôn nguôi.

Trần Phong thấy Diệp Huyền đến đây liền vội vàng muốn đứng lên chào bắt chập thân thể đang suy yếu. Diệp Huyền vươn tay ngăn hắn lại, rồi bảo Ngụy Uyển Uyển đóng cửa lại. Nếu Trần Phong vừa tỉnh dậy đã muốn gặp nàng thì chứng tỏ hắn có chuyện quan trọng cần nói.

"Mong Đạo quân thứ cho văn bối vô lễ." Trần Phong cười cười, tuy sự thật là hắn vì bảo vệ Diệp Huyền mà bị thương nhưng nếu không có Diệp Huyền, những ngày tháng làm mất thắm ngày ngày sống trong lo lắng đề phòng không biết còn phải tiếp tục đến khi nào, trong lòng Trần Phong đối với Diệp Huyền có đôi chút cảm kích, sau khi hắn tỉnh lại, trần trọc hơn nửa đêm, cuối cùng hắn quyết định nói cho Diệp Huyền biết một bí mật về Tạ Diễm: "Đạo quân có biết vì sao những chương môn của Thiên Diễn giáo đều là kẻ lạm sát người vô tội hay không?" Hắn cũng không thừa nước đục thả câu mà đi thẳng vào vấn đề.

Diệp Huyền sửng sốt: "Người trong ma giáo ai mà không tàn nhẫn giết người vô tội."

Trần Phong lắc đầu: "Đạo quân cần thận ngẫm lại, 57 chương môn của Thiên Diễn giáo, ai cũng là trời sinh độc ác thích giết người ư?"

Thiên Diễn giáo đứng đầu Ma Môn nên những người làm chương môn của giáo này cũng được nhiều người biết đến, Diệp Huyền tinh tế cân nhắc, trong số những chương môn này cũng có không ít người tính cách cũng không quá bạo ngược, nhưng không có một ai ngoại lệ, trong tay họ đều nợ máu chồng chất. Diệt môn, tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành, luyện âm binh... Từ tổ sư lập phái đến Huyết U Ma Tôn, đều là oan hồn dưới tay nhiều không đếm xuể, cũng chỉ có Tạ Diễm là chưa làm ra chuyện tàn sát dân chúng trong thành.

"Đạo quân thử nghĩ lại xem, trong số những người này có phải là người có tu vi càng cao thì giết người càng nhiều hay không?"

"Việc này...." Trong lòng Diệp Huyền khẽ động, nàng đã mơ hồ hiểu được ý của Trần Phong, "Ý ngươi là..."

"Việc này là bí mật của Thiên Diễn giáo, chỉ chương môn cùng vài trưởng lão biết được, văn bối cũng là tình cờ biết được việc này." Trên mặt Trần Phong lộ ra thần sắc sợ hãi xen lẫn chán ghét, "Đạo quân chắc cũng biết, Thiên Diễn giáo sở hữu ba bộ đại pháp, đệ tử bình thường sẽ chọn một trong hai bộ để tu luyện, bộ thứ ba chỉ có chương môn mới có tư cách tu luyện. Mà bộ thứ ba này cũng là bộ thần bí nhất. Từ lúc Thiên Diễn giáo lập ra cho đến nay, không chỉ ngoại nhân mà đệ tử bình thường trong Thiên Diễn giáo cũng không hề biết bộ đạo pháp thứ ba này là như thế nào."

Đúng như Trần Phong đã nói, là đối thủ một mất một còn với Thiên Diễn giáo, Thương Lan phái cũng rất muốn biết rõ bộ đạo pháp thần bí này là như thế nào. Không chỉ bởi bộ đạo pháp này gắn liền với mỗi đời chương môn của Thiên Diễn giáo mà bởi vì bộ đạo pháp này có uy lực vô cùng lớn, và cũng vô cùng huyền diệu. Chỉ có sau khi trở thành chương môn mới có thể tu luyện bộ đạo pháp này, mà một khi bắt đầu tu luyện, chỉ cần mười năm sau, tu vi sẽ tăng lên một cách khủng khiếp. Giống như Tạ Diễm, vốn tư chất không mấy xuất chúng, nhưng từ khi hắn trở thành chương môn của Thiên Diễn giáo, ngắn ngủi hơn trăm năm, liền trở thành người có tu vi đứng đầu Đông Dương châu, nếu bàn về độc đấu, thì không một ai có thể là đối thủ của hắn.

Loại đạo pháp huyền diệu như thế, thì tất nhiên là người tu luyện cũng phải trả một cái giá cực kì to lớn.

"Ngươi nói là linh hồn của người sống?" Diệp Huyền khó lòng mà tin được, bèn hỏi lại hắn.

"Đúng vậy," Trần Phong gật đầu, "Đạo pháp kia gọi là luyện hồn thư, nếu đạo pháp bình thường đều lấy linh khí để tu luyện, thì luyện hồn thư lại lấy linh hồn của người sống để tu luyện. Tập hợp được càng nhiều linh hồn thì tốc độ tu luyện sẽ càng được đẩy nhanh, mà tu vi cũng theo đó là tiến bộ vượt bậc." Lấy đâu ra nhiều linh hồn như vậy? Tất nhiên chỉ có thể đại sát tứ phương.

Nghe đến đó, Diệp Huyền liền hiểu được ẩn ý của Trần Phong. Trong số những chương môn của Thiên Diễn giáo, không phải là người có tu vi càng cao thì giết người càng nhiều mà là giết người càng nhiều thì tu vi càng cao. Cho nên dù họ có thích hay không thích giết người, hoặc giống như Huyết U Ma Tôn lấy việc giết người là thủ tiêu khiến, thì nếu muốn tu luyện, nhất định phải giết người.

"Một khi bắt đầu giết người, bọn họ sẽ vĩnh viễn không thể dừng lại được." Nói đến đây thần sắc của Trần Phong trở nên nghiêm nghị, "Tu vi tiến bộ vượt quá mức bình thường, nói đúng ra là nghịch thiên. Nếu như dừng việc thu thập linh hồn, thì sẽ bị chính tu vi của mình phản hê, cuối cùng người tu luyện sẽ chết đi."

Điều khủng khiếp hơn là, luyện hồn thư không chỉ gia tăng tu vi mà còn khiến người tu luyện càng ngày càng trở nên tàn ác, bạo ngược. Mà khi tu luyện thì số lượng linh hồn cần thiết càng ngày càng nhiều lên, cho nên gần như mỗi đời chương môn của Thiên Diễn giáo đều giết người theo quỹ đạo là bắt đầu từ việc giết một nhóm người, sau đó là diệt môn quy mô nhỏ, đến cuối cùng, biến thành tàn sát nhân mất sạch nhân tính tàn sát hàng loạt người dân trong thành. Mà đến lúc này thì người tu luyện đã nhập ma.

"Lúc trước Huyết U Ma Tôn đồ diệt thành Hành Nam là do hắn đang tu luyện đến tầng trọng yếu." Trần Phong cau mày, "Nhưng tên ma đầu đó vốn dĩ đã ham mê giết chóc, cho dù không luyện hồn thư, thì hắn cũng sẽ làm ra loại chuyện này, nhưng Thiên Đàng Ma Tôn..."

Nghe thấy hắn nhắc tới Tạ Diễm, trong lòng Diệp Huyền khẽ động. Nàng nhớ lại câu nói mà Tạ Diễm nói với mình trước khi rời đi "Ta đồng ý với nàng, từ nay về sau ta sẽ không giết người nữa." Khi đó, Diệp Huyền nghĩ rằng hắn vì muốn giữ mình lại nên mới nói như vậy, nhưng ý hắn thật ra là...

"Không giết người thì nhất định sẽ chết sao?" Diệp Huyền cố gắng kiềm chế sự run rẩy trong giọng của mình, khẽ hỏi.

"Linh Cốt Ma Tôn chắc Đạo quân đã nghe nói qua đúng không?" Trần Phong thở dài, "Hắn là sư phụ của Huyết U Ma Tôn, lúc đang làm chương môn

thì chết bất đắc kì tử. Ngoại giới đều đồn đại rằng là do Huyết U Ma Tôn giết hấn, nhưng sự thật không phải là như vậy. Lúc đó, hấn đang bày trận Luyện Hồn ở một tòa thành muốn thu thập linh hồn, nhưng đúng lúc quan trọng lại phát sinh biến cố, luyện hồn thư phản hệ, nổ tan xác mà chết."

Cho nên số mệnh tàn khốc của các vị chưong môn Thiên Diễn giáo không chỉ dừng lại ở việc phải giết người liên tục để sống sót, mà cho dù họ giết bao nhiêu người đi chăng nữa thì kết quả cuối cùng vẫn là chết một cách thê thảm. Có thể giống như Linh Cốt Ma tôn bị phản hệ mà chết, hoặc giống như Huyết U Ma Tôn bị đồ đệ của mình giết chết, mà đa số là chết dưới vòng vây của kẻ thù.

Loại số mệnh này bắt đầu từ ngày đầu tiên đã định sẵn, nếu muốn làm chưong môn, thì nhất định phải tu luyện Luyện hồn thư. Cho dù sau này có phát hiện ra chân tướng cuối cùng sau khi luyện Luyện hồn thư thì mọi thứ đã không thể挽 hồi, chỉ có thể lún càng sâu vào vực thẳm điên cuồng.

"Vân bối biết quan hệ giữa ngài và Thiên Đẳng Ma Tôn không đơn giản" Lời nói của Trần Phong rất uyển chuyển nhưng Diệp Huyền hiểu được ý của hấn, "Ngày đó hấn đồng ý với ngài từ nay về sau sẽ không tiếp tục giết người nữa, vân bối không biết đó là nói thật hay nói dối, nhưng dù thế nào thì vân bối cho rằng ngài nên biết sự thật này."

Sau khi tạm biệt Trần Phong, Diệp Huyền đứng lặng người trên hành lang, trong đầu loạn thành một đống, nàng thậm chí cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì. Không giết người sẽ chết.... Không giết người sẽ chết.... Không giết người sẽ chết....

Diệp Huyền biết Tạ Diễm nói được thì làm được. Nàng không thích Tạ Diễm giết người, cho nên Tạ Diễm sẽ chiều theo ý nàng, không thềm để ý đến việc sẽ bị phản hệ. Mà lời hứa của hấn ngày đó là sự tuyệt vọng đến tột cùng của hấn, nàng đã không ở bên cạnh ta thì ta sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Diệp Huyền đột nhiên hiểu được, vì sao Tạ Diễm trăm phương ngàn kế muốn nhốt mình, mà không phải là rời đi Thiên Diễn giáo cùng nàng quy ẩn. Bởi vì hấn không thể nào thoát khỏi ma chướng, không thể nào trốn thoát vận mệnh trở thành một ma đầu tàn nhẫn.

Nhưng Diệp Huyền cũng không biết phải làm cái gì nữa? Vì muốn Tạ Diễm sống sót, cô vũ hấn đi tàn sát hàng loạt người dân trong thành hay trở mặt nhìn hấn đi vào con đường chết? Có lẽ nàng ích kỷ nhưng nàng không đủ tàn nhẫn.

"Sur thúc" Ngụy Uyển Uyển vẫn đứng ngoài phòng thấy Diệp Huyền đi ra liền chạy đến đón, "Sao rồi ạ? Trần sư huynh đã nói gì vậy ạ?" Diệp Huyền không đáp, Ngụy Uyển Uyển phát hiện khuôn mặt Diệp Huyền tái nhợt khác thường, không khỏi lo lắng gọi liền mấy tiếng, "Sur thúc, sur thúc... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Uyển Uyển" Diệp Huyền nhẹ giọng nói, "Chờ ta đi rồi, con hãy thay ta giải thích với sư huynh."

"cái gì?!" Ngụy Uyển Uyển cuống quýt chụp lấy cánh tay của Diệp Huyền, "Sur thúc ngài muốn làm gì?"

Diệp Huyền gạt tay nàng ta xuống, "Ta muốn đi Thiên Diễn giáo.... muốn đi Thiên Diễn giáo" Nàng thấp giọng ní non, không để ý đến sự ngăn cản của Ngụy Uyển Uyển, chỉ trong chớp mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiềm 16

Mùa hè buổi tối lúc nào cũng đến muộn, lúc hoàng hôn buông xuống, ánh mặt trời rực rỡ phía chân trời, bao trùm lên cả tòa thành của Thiên Diễn giáo. Bốn phía cực kì im ắng, cả một Trích Tinh điện to lớn lại không có một bóng người, cửa điện đóng chặt.

Cách Trích Tinh điện không xa, Đạo Thanh đang đứng cùng với một vài đồng tử giữ cửa. Từ ngày Diệp Huyền rời đi, Tạ Diễm liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài, đóng chặt cửa Trích Tinh điện không bước ra ngoài nửa bước. Tình tình của hấn tệ đi rất nhiều, Tề trưởng lão vô duyên vô cớ chết thảm, khiến chúng trưởng lão trong giáo suốt ngày lo sợ không thôi, sợ đi theo vết xe đổ của Tề trưởng lão. Làm người hầu hạ bên cạnh hấn, Đạo Thanh có cảm giác đại họa đã đến ngay trước mắt. Nhưng không ngờ Đạo quân lại lệnh cho bọn họ rút ra ngoài, bọn họ hoảng loạn chạy ra khỏi điện, mỗi người đều có cảm giác sống sót sau đại nạn.

"Nếu phu nhân còn ở đây..." Đạo Thanh nhin không được nói thắm một câu.

Tuy lúc Diệp Huyền chưa rời đi, Tạ Diễm vẫn thường giết người, nhưng mọi người trong Thiên Diễn giáo đều cảm thấy được hấn so với trước kia ôn hòa hơn không ít. Đạo quân lúc đó, cho dù là tức giận hay vui mừng thì cũng chứng tỏ hấn vẫn còn là con người có cảm xúc.

"Thiên Diễn giáo của chúng ta có phải là sắp diệt vong rồi không?" Một đồng tử nói.

Người trong giáo lo sợ bất an, đạo quân lại cứ trở mặt nhìn không để ý tới. Bọn họ tuy chỉ là đạo đồng có tu vi thấp kém nhưng sớm chiều hầu hạ bên cạnh Tạ Diễm, nhưng hấn bọn họ lại nhận ra được một điều, trong mắt Đạo quân bây giờ không còn chút sinh cơ. Nếu Đạo quân ngã xuống, thì với tình trạng của Thiên Diễn giáo bây giờ, giáo phái tất nhiên sẽ bị sụp đổ.

"Các ngươi nghĩ, phu nhân có thể quay về hay không?" Đạo Thanh hỏi chúng, trong giọng nói ần ần đầy phần mong chờ.

Người đồng tử trước mặt hắn cười nhạo một tiếng: "Làm sao có thể, ngoại nhân có lẽ không biết, nhưng mấy người chúng ta thì trong lòng đều biết rõ, phu nhân là bị Đạo quân ép buộc ở lại, nếu ngài đã rời đi, thì sao có chuyện quay lại, đó chẳng phải là tự chui đầu vào lưới hay sao?"

Mấy người xung quanh không hện mà cùng nhau thờ dài, cái gọi là vua nào triều thần nấy, nếu Đạo quân ngã xuống, kết cục của bọn họ cũng không tốt đẹp nổi. Đạo Thanh đang định trấn an mấy người đồng đạo mấy câu thì chợt nghe thấy tiếng kinh hô từ phía xa.

"Từ từ! Ngươi không được xông vào! Lớn mật! Dĩ?... Ngươi là?!"

"Phải..." Đạo Thanh kinh ngạc tròn tròn mắt, nhìn nữ tử áo lam vừa đáp mây bay đến, "Là phu nhân!"

Thấy rõ khuôn mặt của người tới, người trong Thiên Diễn giáo không ai dám ngăn cản nàng. Diệp Huyền đáp mây xuống trước cửa Trích Tinh điện, cửa điện đóng chặt, nàng không nói hai lời, nhắc chân đá tới. Trước khi trên cửa điện có đặt cấm chế, nhưng từ khi nàng bị nhốt ở Thiên Diễn giáo, ngoại trừ sơn môn thì cấm chế trong giáo đều bị Tạ Diễm hạ lệnh gỡ bỏ. Cho nên, cánh cửa vốn dĩ đao thương bất nhập lại trong khoảnh khắc bề thành vụn vỡ. Diệp Huyền đi vào, cả đại điện tối như mực, không có lấy một ngọn đèn. Trong lòng nàng giống như có cảm ứng, xuyên qua một dãy hành lang gấp khúc, đi về hướng thư phòng.

Tạ Diễm quả nhiên là đang ở trong thư phòng, nơi này vốn là nơi mà Diệp Huyền ở nhiều nhất, trong phòng có một lan can, phía ngoài là cả một hồ sen. Tạ Diễm đang ngồi trên tháp, khuôn mặt vô cảm nhìn về phương xa, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Nghe thấy có tiếng bước chân, bóng lưng hắn đột nhiên cứng lại, ngoại trừ nàng, thì không còn ai dám bước chân vào Trích Tinh điện khi chưa được hắn cho phép.

"Cửu ca" hơi thở ấm áp của nàng đến gần hắn, sau đó thất lung của hắn bị hai cánh tay ngọc ngà của nàng ôm chặt lại. Diệp Huyền vui đầu trên vai hắn, giọng nói mềm mại giống như hắn đang mơ, "Muội nhớ huynh."

Ta đang nằm mơ sao? Tạ Diễm chưa xót nghĩ, nếu không thì tại sao những cảnh trong mơ lại xuất hiện. Hắn đã từng có vô số lần tưởng tượng ra, có thể giống như trước kia, nắm tay nàng, ôm lấy nàng, thậm chí nhìn thấy nàng nở nụ cười thật tươi với hắn, nhưng tất cả đều chỉ là vọng tưởng của hắn.

Cả người Tạ Diễm run rẩy, tay hắn cẩn thận phủ lên bàn tay của Diệp Huyền, chậm rãi nhẹ nhàng, giống như chỉ cần hắn không cẩn thận một chút xíu giấc mộng đẹp dễ này sẽ vỡ tan.

Hắn lo sợ bất an khiến trong lòng Diệp Huyền càng thêm chua xót, "Muội biết cả rồi..." nàng nắm lấy tay Tạ Diễm, siết chặt tay hắn, "Muội biết tất cả mọi chuyện rồi..."

Tạ Diễm vốn thông minh, chỉ trong chớp mắt liền hiểu được ý của Diệp Huyền. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy... Trong lòng hắn cảm thấy như trút được gánh nặng, thì ra nàng biết ta là người sắp chết, cho nên đến gặp ta một lần cuối cùng. Như vậy cũng tốt, khỏe môi hắn khẽ cong lên, bản thân đã làm quá nhiều việc ác, nếu bất chấp tất cả mà đối xử tốt với hắn, chính bản thân hắn cũng cảm thấy không xứng với nàng.

Hắn quay đầu, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp như trong kí ức của hắn. Từ lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên cho đến khi hắn sắp chết, A Huyền không thay đổi. Nàng hoạt bát đáng yêu, giống như đóa tường vi nở rộ đầu cành, cho dù là mưa vui gió đập, sương giăng tuyết phủ, trải qua năm trăm năm vật đổi sao dời, nàng vẫn xinh đẹp như thế, chưa bao giờ héo úa.

"Ta cũng... Rất nhớ nàng." Hắn cười dịu dàng, nước mắt dâng đầy trong khóe mi Diệp Huyền đột nhiên rơi xuống, "Đừng khóc" Hắn vươn tay, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng, "Ta chưa bao giờ hối hận."

Cho dù từ năm mười tám tuổi, cuộc đời ta đều chìm trong bóng tối, thì ta cũng chưa bao giờ hối hận vì đã cố gắng để sống sót, dùng quãng thời gian còn lại cuối cùng của ta để thực hiện lời hứa với nàng.

Nhưng nước mắt Diệp Huyền rơi xuống càng nhiều, Tạ Diễm luống cuống chân tay muốn lau nước mắt cho nàng lại khiến nàng khóc càng thêm thương tâm, nàng nghẹn ngào bắt lấy tay Tạ Diễm, "Cửu ca... Cửu ca..." Nàng không biết mình muốn nói cái gì, giống như một đứa trẻ, không biết phải làm sao chỉ máy móc gọi Tạ Diễm không thôi. Bọn họ ôm chặt lấy nhau, Diệp Huyền giữ chặt khuôn mặt Tạ Diễm, dán môi mình lên môi hắn, trên môi vẫn còn vị mặn của nước mắt.

Nụ hôn dịu dàng mà quyến luyến, triền miên mà nóng bỏng. Diệp Huyền vừa liều lĩnh vừa cuồng nhiệt, nàng vội vàng đem đầu lưỡi vói vào, hung tợn mút lấy đầu lưỡi của Tạ Diễm. Trước đây nàng chưa bao giờ chủ động hôn Tạ Diễm, trong lúc hai người hoan ái, nàng đều là bị động nhận lấy. Động tác của nàng cực kì trức trặc, bàn tay nắn lấy vật áo Tạ Diễm, lại khiến hắn run rẩy.

"Nàng không cần... như vậy." Hắn cố nén hơi thở gấp gáp, đè lại bàn tay đang làm loạn bên hông hắn. Cho dù thương xót ta, nàng cũng không cần làm như vậy.

"Muội muốn" Diệp Huyền mỉm cười, nàng giống như một nữ vương cao ngạo, ra lệnh cho hắn, không cho phép hắn cự tuyệt, "Muội muốn huynh, Cửu ca."

Nhưng lời này giống như đổ dầu vào lửa, châm nỏ khát vọng đang ẩn nấp trong người Tạ Diễm. Hai người cuốn lấy nhau, xe rách quần áo đối phương, khiêu khích những chỗ mẫn cảm nhất của người kia, rồi trầm mê trong dục vọng. Trong căn phòng rộng rãi tràn ngập âm thanh dâm mỹ của gậy thịt cắm rút trong hoa huyệt, của da thịt va chạm lẫn nhau bạch bạch. Vốn dĩ là những âm thanh dâm mỹ nhưng lại giống như đóa hoa khô héo, đang ngâm một khúc phúng điếu cuối cùng.

Giả như thời gian dừng lại ở giây phút này, giả như hắn có thể chết ngay lúc này, Tạ Diễm kim không được mà nghĩ vậy, ít nhất nếu được như vậy hắn không cần phải sống thê lương, lạnh lẽo khi tỉnh mộng.

Nhưng hắn biết là không thể được, nên hắn chỉ có thể dùng hết sức lực của mình giãy vò nữ nhân dưới thân, khiến nàng cao trào, khiến nàng không thể quên mình. Khi cả hai sắp đạt đến một hồi cao trào mãnh liệt, hắn cúi đầu, hung hăng cắn một phát lên cổ Diệp Huyền, "Còn nhớ không?" Hắn cười cười chỉ vào cổ mình, nơi đó từng bị Diệp Huyền cắn, "Chúng ta.... Thanh toán xong."

"Không." Diệp Huyền lắc đầu, trên khuôn mặt mang theo nét cười buồn bã, "Huynh nghĩ như vậy là xong rồi, hai chúng ta không ai nợ ai. huynh có thể ra đi mà không có chút gánh nặng sao? Muội không cho phép... Muội không cho phép huynh đi như vậy!" Nàng gào lên, "Muội muốn huynh hận muội."

Tạ Diễm hé miệng, máu tươi đột nhiên trào ra. Ngay chỗ mi tâm của hắn, một luồng sáng mỏng manh xuyên vào. Đôi mắt, lỗ tai, miệng... Thậm chí ngay cả trên những đốt ngón tay đều bắt đầu trào ra máu tươi. "Thì ra..." Hắn muốn đưa tay lên, "thì ra là như vậy..."

Thì ra không phải là ly biệt mà là ám sát.

"Cô nương ngốc." Trên mặt hắn lại càng ôn nhu hơn, "Nếu nàng muốn ta chết, chỉ cần đưa ta một con dao, không cần làm bẩn tay mình."

"Huynh không hận ta sao?" Diệp Huyền bị ai nhìn hắn, "Vì sao..." Vì sao có một người có thể vì nàng mà nhượng bộ đến mức này, thậm chí chấp nhận tự mình kết liễu.

"Ta sao có thể hận nàng" Tạ Diễm mỉm cười, sự sống nhanh chóng mất đi, tầm mắt của hắn đã bắt đầu mờ hồ. Hắn cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ khuôn mặt Diệp Huyền, "Nàng là người mà ta yêu nhất..." Bàn tay hắn đầy máu, xoa lên má nàng, giọng hắn khàn khàn, giống như đang nói một chuyện hiển nhiên, "Cho dù không còn trí nhớ, cho dù rơi vào luân hồi, cho dù ta có thay đổi bao nhiêu khuôn mặt đi chăng nữa, ta vĩnh viễn..."

"Cũng sẽ không quên nàng."

Trong nháy mắt đó, Diệp Huyền đột nhiên nhìn thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc.

Người đàn ông mặc quân trang binh thần nói, "Cô ấy không phải là người ta yêu, cô ấy là vợ của ta." "A Huyền sẽ vĩnh viễn ở cùng sư phụ sao?" Nam tử nhìn xuống cô nương trong ngực, đôi mắt nàng to tròn, đen nhánh long lanh, dịu giọng hỏi nàng. Ngữ khí của người thiếu niên tuy nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại ẩn giấu sự bướng bỉnh, không cho phép làm trái, "Ta chỉ muốn nàng, còn lại ta đều có thể không cần." "Nàng có thích ta không?" Thiếu niên mặc hắc y, vẻ mặt nghiêm túc, trừng mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Những khuôn mặt khác nhau, những giọng nói khác nhau, tất cả mọi thứ giống như từng đột sóng tuôn ra, khiến nàng không thể suy nghĩ được gì nữa.

"Nàng là người mà ta yêu nhất...Ta vĩnh viễn sẽ không quên nàng."

"Vĩnh viễn cũng sẽ không..."

"Quên..."

"Vĩnh viễn..."

"A!" Diệp Huyền kêu lên một tiếng đau đớn, đầu đau đến mức muốn nổ mạnh, quên... Ta quên cái gì rồi? Ta rốt cuộc là ai? Ta không thể quên ai? Đau quá.... Nàng không muốn suy nghĩ nữa, chỉ cần suy nghĩ một chút, cả đầu liền đau giống như muốn bị bỏ đói.

"Tiểu Huyền" Trong mơ hồ, dường như có một nam nhân đang nói bên tai nàng, "Tỉnh lại đi."

"Người là ai?!" Diệp Huyền hoảng hốt kêu to, "Cứu ta! Cứu ta!"

Nhưng nam nhân lại lặp đi lặp lại câu nói đó, "Tiểu Huyền tỉnh lại đi... Tiểu Huyền, tỉnh lại..."

Thời gian dường như bị ngưng lại, khuôn mặt Tạ Diễm hiện ra trước mắt nàng, nhưng nàng lại không chạm vào được. Không biết giãy vò bao lâu, nàng càng ngày càng suy yếu, cuối cùng lâm vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều (17)

"Sư thúc, người muốn làm gì?!" Ngụy Uyển Uyển lo lắng muốn đưa tay tóm lấy ống tay áo của Diệp Huyền nhưng không tóm được, nàng nóng lòng như

lửa đốt nhìn sư thúc đáp mây bay đi xa, vội vàng dùng Truyền âm Phù thông báo cho Minh Vi đạo quân, "Sư phụ, không xong! Sư thúc đi Thiên Diễn giáo rồi!"

Diệp Huyền không quan tâm đến Ngụy Uyển Uyển đang gấp như kiến bò trên chảo nóng, tu vi của nàng chưa hoàn toàn khôi phục, không thể dùng thuần tức ngàn dặm. Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau mới bay vào phạm vi thể lực của Ma Môn thì có một bóng người áo xanh chặn nàng.

"Sư huynh..." Sắc mặt nàng phức tạp nhìn Minh Vi đạo quân, "Đừng can thiệp."

"Muội muốn làm gì?" Minh Vi đạo quân thản nhiên nói.

Diệp Huyền cúi đầu, giấu đi cảm xúc phức tạp chợt lóe lên trong mắt, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt nàng nàng treo lên nụ cười nhẹ nhõm: "Chỉ là muốn đi làm một dấu chấm hết."

"Chấm hết?" Minh Vi đạo quân hỏi ngược lại, "Thời điểm muội rời đi thì đã cùng Tạ Diễm kết thúc rồi. Đối với Tạ Diễm mà nói có thể tha muội đi đã là một quyết định không dễ dàng. Muội quay lại Thiên Diễn giáo chỉ làm tăng thêm thống khổ cho cả hai mà thôi."

Diệp Huyền không đáp, ngược lại cố gắng trên choker nói: "không thể tưởng tượng được sư huynh cũng quan tâm đến những chuyện tình yêu nam nữ này."

"Hoang đường!" Minh Vi đạo quân nhìn không được cả giận nói, "Tự trong lòng muội cũng hiểu rõ, ta cần gì phải nhiều lời. Hôm nay nếu muội không nói rõ ràng thì đừng mong ta sẽ để muội đi!"

Diệp Huyền bỗng nhiên lại im lặng không nói. Nàng đứng yên ở nơi đó, trong nháy mắt sức sống trên người gần như hoàn toàn biến mất. thật lâu sau, nàng mới nhẹ giọng nói: "hắn sẽ phải chết... Sư huynh," nàng đột nhiên nghẹn ngào, "Cứu ca... Cứu ca sẽ phải chết."

Ta khổ cực tìm hắn hơn năm trăm năm, cuối cùng sau khi gặp lại lại phải tận mắt chứng kiến cái chết của hắn.

Minh Vi đạo quân đã rất nhiều năm không thấy nước mắt của sư muội. Nàng từ nhỏ đã là một đứa bé kiên cường, hiện tại nghĩ lại, lần cuối cùng nàng khóc là lúc nào? Hình như là ngày nhận được tin Hành Nam thành bị tiêu diệt.

"Sư muội..." Minh Vi đạo quân muốn an ủi nàng nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào. Trước khi Trần Phong gặp Diệp Huyền đã đem chuyện về bí tịch luyện hồn nói toàn bộ cho Minh Vi đạo quân. Ý cũng giống như Diệp Huyền, thân là đạo môn tu sĩ, làm sao có thể để Tạ Diễm sống sót, để mặc hắt hủi sát hàng loạt dân chúng trong thành, cho nên chỉ có thể tro mắt nhìn Tạ Diễm đi tìm chết.

"Muội tuyệt đối sẽ không để hắn chết," Diệp Huyền lung tung lau nước mắt trên mặt, "Muội muốn cứu hắn," nàng nhẹ giọng lại kiên định nói, "Muội muốn phế bỏ tu vi của hắn... Sau đó cùng hắn ẩn cư."

Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất mà Diệp Huyền có thể nghĩ tới. Bí tịch luyện hồn là căn bản đại pháp, là tất cả tu vi trụ cột của Tạ Diễm, chỉ có cách phế bỏ toàn bộ tu vi thì hắn mới có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của bí tịch luyện hồn.

"Muội có biết hay không đối với một tu sĩ mà nói, phế bỏ tu vi có ý nghĩa như thế nào?" Minh Vi đạo quân ngưng mắt nhìn nàng.

Diệp Huyền đương nhiên biết, nhìn bề ngoài thì đây chẳng qua là lại trở về làm người thường, ít nhất có thể giữ được một mạng, nhưng tu sĩ mất đi tu vi thì chẳng khác gì một phế nhân. Tinh thần suy nhược, tâm mạch ngưng đọng, nếu như lúc trước linh khí giống như mỹ tửu, thì bây giờ mỗi lần hít thở cũng giống như đang uống độc dược, làm cho người ta thống khổ không chịu nổi, tu vi càng cao thì càng thống khổ.

"Ít nhất... hắn còn có thể tiếp tục sống." Diệp Huyền thấp giọng nói, nàng cười cười, "Muội sẽ ở bên cạnh hắn, sư huynh. Muội đã quyết định, muội cũng sẽ phế tu vi, hai người chúng ta sẽ tìm một thành nhỏ, cứ như vậy lặng yên qua một đời." Tựa hồ là nghĩ đến những cảnh tượng tươi đẹp sau này, ánh mắt Diệp Huyền sáng lấp lánh, "Cái gì trường sinh bất lão, cái gì thọ với trời đất, muội đều không cần... Sư huynh," nàng nhìn Minh Vi đạo quân, "Muội xin lỗi huynh."

"thì ra, muội cũng biết mình có lỗi với ta." Khóe môi Minh Vi đạo quân khẽ cong mang theo niềm chua xót khó tả, "Muội không đành lòng nhìn Tạ Diễm đi tìm chết, chẳng lẽ huynh nhẫn tâm..." hắn hít sâu một hơi, "Nhìn muội tự phế tu vi, sống không bằng chết?!"

Tiểu sư muội mà hắn thương yêu cưng chiều nhiều năm như vậy, hắn xem tiểu sư muội như nữ nhi của mình, hôm nay lại muốn bỏ đi địa vị tu sĩ, bỏ lại người thân bằng hữu, tất cả đều bỏ lại, đi tìm một cuộc sống như phù du, làm một phàm nhân mạng sống như một con kiến hôi.

"Muội có nghĩ tới hay không..." Lời nói của Minh Vi đạo quân như là từ trong kẽ răng thoát ra, "Có lẽ ta chỉ cần bế quan một lần thôi, sau khi ra ngoài," y bi ai nói, "Muội cũng đã chết rồi."

"Thực xin lỗi, sư huynh... Thực xin lỗi..." Diệp Huyền chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này.

Nhìn nàng áy náy thê lương như vậy, Minh Vi đạo quân sao có thể nhẫn tâm tiếp tục bức bách nàng. Y nặng nề thở dài, từ trong tay lấy ra một cái ngọc giản: "Thôi, vật này là ta vì muội mới lấy ra, muội giao cho Tạ Diễm đi."

Diệp Huyền nhận lấy, trên ngọc giản đề ba chữ Cửu hồi quyết, đây là bộ pháp đầu tiên nàng chưa từng nghe tới.

"Cửu hồi quyết này là bí quyết bất truyền của Thương Lan phái, bởi vì điều kiện tu luyện rất khắc nghiệt nên rất ít đệ tử biết phương pháp này." Minh Vi đạo quân giải thích, "Phương pháp này chỉ có người tu vi bị phế mới có thể tu luyện. Để tu luyện phương pháp này cần tái tạo lại tâm mạch, khôi phục Từ

Phủ. Chỉ là phương pháp này tu luyện không dễ, cần phải có nghị lực thật lớn mới có thể thành công." Y dừng một chút, "Tạ Diễm có thể ở trong đám thuộc hạ của Huyền U Ma Tôn sống đến bây giờ, nhiều đây không làm khó được hần."

"Sur huynh..." trên mặt Diệp Huyền đầy vẻ kinh hi cùng không thể tin, Minh Vi đạo quân lấy thân phận chương môn đem đạo pháp của Thương Lan phái cho người khác phái tu luyện, hơn nữa người kia lại là Ma Môn tu sĩ, hành động này có thể nói là kinh thế hãi tục. Có Cửu hồi quyết này, cho dù tu vi của Tạ Diễm có bị phế thì sau này cũng sẽ có hy vọng khôi phục. Minh Vi đạo quân có thể nhượng bộ lớn như vậy cũng chỉ vì yêu thương người sư muội là nàng, không đành lòng nhìn nàng chịu khổ sở.

"Ta chỉ có một điều kiện duy nhất," Minh Vi đạo quân nghiêm mặt nói, "Mặc kệ sau này Tạ Diễm có thể khôi phục hay không, muội cũng không được tự phế tu vi. Nếu muội lập lời thề tâm ma, huynh sẽ để muội mang theo Cửu hồi quyết đi tìm hần."

Nghe xong những lời này, áy náy trong lòng Diệp Huyền càng thêm sâu, "Được," nàng làm theo điều kiện của Minh Vi đạo quân lập lời thề. Sau khi lập xong Minh Vi đạo quân quả nhiên giữ lời nhường đường. Đến lúc phải đi thì nàng bỗng nhiên dừng lại.

Diệp Huyền biết lần này từ biệt sư huynh, cơ hội gặp lại xa vời cực kỳ. Kế hoạch của nàng là sau khi giả bộ giết chết Tạ Diễm sẽ mang Tạ Diễm rời đi. Phần lớn tu sĩ đều ở Đông Dương châu, nếu chuyện Tạ Diễm mất đi tu vi bị đám kẻ thù của hần biết được, hai người bọn họ vĩnh viễn sẽ không có ngày lành, cho nên nàng vốn định đi Tây Hoa châu. Tây Hoa châu cùng Đông Dương châu cách nhau một vùng biển rộng mênh mông, muốn quay về không phải là chuyện dễ dàng, mà Minh Vi đạo quân thân là chương môn của một phái, mỗi hành động đều có vô số người nhìn chăm chú, cũng không thể đến phía tây.

"đi đi," Minh Vi đạo quân mỉm cười nói, "Chỉ mong một ngày kia muội có thể trở lại thăm nhà, thăm lão nhân như ta một chút," y vươn tay, giống như khi Diệp Huyền vẫn còn là một tiểu cô nương, xoa nhẹ trên đỉnh đầu mềm mại của nàng, "đi thôi, muội tìm hần nhiều năm như vậy, hần cũng đợi muội nhiều năm như vậy, đây là lúc hai người có thể ở bên nhau."

#

"Trì nhật giang sơn lệ, Xuân phong... ừm, xuân phong..."

"Xuân phong hoa thảo hương." Nữ tử cầm sách khẽ vỗ trên đầu tiểu nam hài, "Xú tiểu tử, biết ngay là đệ không tập trung."

"Ha ha ha..." bọn nhỏ ở dưới vui vẻ nở nụ cười, "A Thành bị Huyền tỷ tỷ bắt được rồi!"

Một tiểu nam hài kêu A Thành đỏ lên, đang định cãi lại, bỗng nhiên thấy một nam tử mặc huyền y từ phía xa đi tới, liền vội vàng kêu: "Đừng cười nữa! Đại ma đầu đến đây!"

Nghe được câu này, bọn nhỏ lập tức giải tán. Đến khi Tạ Diễm tới gần, chỉ còn lại Diệp Huyền đang tức giận cầm sách, hận không thể ném lên đầu cái tiểu tử thú A Thành kia: "Đáng giận, lại để cho bọn chúng kiếm cơ lười biếng."

"Bọn chúng nói huynh thế nào?" Tạ Diễm thả giỏ trúc trong tay xuống, thuận thế ôm lấy thắt lưng Diệp Huyền. Kỳ thật hần sớm đã nghe được, chẳng qua là cố ý đùa Diệp Huyền.

Diệp Huyền quả nhiên trung ra vẻ mặt đau khổ: "Cái kia... Kỳ thật muội cũng không nghe rõ... ha ha ha."

Nàng đúng là hồi hận đến mức xanh ruột, nàng và Tạ Diễm vừa đến cái thành nhỏ tên Thạch thành này không bao lâu. Linh khí ở Tây Hoa châu không thể so với linh khí sung túc ở Đông Dương châu, tu sĩ rất thưa thớt, đa số đều ẩn cư trong thạch động, một bộ rời xa trần thế. Trong Thạch thành đều là người bình thường, Tạ Diễm hiện tại đã mất hết tu vi, thành nhỏ này phong cảnh như tranh vẽ, rất thích hợp để bọn họ định cư.

Ở chưa được vài ngày, Diệp Huyền liền trở thành đầu lĩnh của mấy đứa trẻ trong phố. Bởi vì nàng là tu sĩ, trên người có một cỗ tiên khí xuất trần, những người lớn trong thành đều không dám đến gần nàng, ngược lại mấy đứa nhỏ lại thích tới chỗ nàng nào loạn. Bởi vì rảnh rỗi nên nàng đến trường tư thực dạy những đứa trẻ này đọc sách viết chữ. Đám tiểu tử choai choai này đều rất nghịch ngợm, có một lần Tạ Diễm tới đón Diệp Huyền về nhà, bị bọn chúng nhìn thấy, vậy là tên tiểu tử A Thành liền lớn tiếng hỏi nàng: "Huyền tỷ tỷ, người nọ là ai vậy?"

"hần à," Diệp Huyền thuận miệng nói, "hần là cái đại ma đầu."

Đây chỉ là lời nói đùa, không nghĩ tới đám con nít kia lại coi là thật. Tuy nói trước kia Tạ Diễm đúng là một đại ma đầu, nhưng bây giờ có thể nói là vô hại, cũng không biết những tiểu quỷ nghịch ngợm đó như thế nào vừa nhìn thấy Tạ Diễm là giống như chuột thấy mèo, chạy trốn thật nhanh.

Nàng nào biết rằng Tạ đại ma đầu ở sau lưng nàng uy hiếp đám con nít kia. Từ khi trở thành tiên sinh của cái trường tư thực bỏ đi đó, A Huyền cả ngày đều không có ở nhà, thời gian dành cho hần cũng ít đi. Quá đáng hơn là, đám xú tiểu tử đó còn đối với A Huyền không lớn không nhỏ, kéo tay nàng còn chưa tính, vậy mà còn có một tên gan lớn bằng trời dám nói sau khi lớn lên muốn lấy nàng!

Tạ Diễm thật sự cảm thấy rằng chính mình cần phải tuyên thệ chủ quyền. Sau khi hần mất đi tu vi, lệ khí bạo ngược do bí quyết luyện hồn gây ra cũng đã biến mất hơn phân nửa. Mặc dù hiện tại hần sẽ không ra tay giết những đứa nhóc chương môn mất đó, nhưng bày ra sắc mặt cho bọn chúng xem thì không thể thiếu. Hơn nữa như hiện tại chẳng phải rất tốt sao? Chỉ cần mình vừa đến, đám xú tiểu tử kia lập tức giải tán, mình có thể thuận lý thành chương mang A Huyền về nhà.

hần tự nhiên sẽ không nói chuyện này cho Diệp Huyền, ngược lại cười nói: "Huynh làm hoa đào cao, muội muốn ăn không?"

Ánh mắt Diệp Huyền lập tức phát sáng lên: "Muốn!"

Tu sĩ không cần ăn ngũ cốc, nhưng có thể nhàn hạ thoải mái thưởng thức mỹ thực, có sao lại không làm. Diệp Huyền từ nhỏ đến giờ đều rất thích ăn đồ ngọt, Tạ Diễm vì sở thích của nàng mà khi còn ở Hành Nam thành đã khổ luyện tài nấu bếp, làm ra đủ loại điểm tâm mỹ vị. Hai người bọn họ đi trên con đường nhỏ trong Thạch thành, Diệp Huyền nghĩ đến trong nhà còn có mỹ thực đang chờ đợi mình, không khỏi liên tục thúc giục: "Mau mau mau, chúng ta nhanh chút về nhà."

Tạ Diễm cười nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình: "Được, về nhà."

Hắn đã bao nhiêu năm chưa được nhìn thấy A Huyền nở nụ cười thuần khiết như vậy? Cảnh tượng đất trời thoáng xuất hiện trong những giấc mơ nay đã trở thành hiện thực. Cho dù hiện tại hắn không có tu vi, chỉ là một người bình thường, muốn khôi phục như trước không biết còn phải mất bao lâu, nhưng đây lại là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của hắn.

"A Huyền," hắn quay mặt sang nhìn Diệp Huyền, ôn nhu nói, "Chúng ta sinh một đứa trẻ đi."

không biết Tạ Diễm đã đưa ra cái yêu cầu này bao nhiêu lần rồi. Lúc trước yêu cầu là vì đó là ánh sáng duy nhất mà một kẻ rơi vào tăm tối như hắn muốn giữ lấy, cho dù là hiếp bức hay là xâm phạm, hắn đều không quan tâm. Nhưng tại giờ này khắc này, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười như cũ, nhưng tâm tình thì đã không còn như trước

"Được." Diệp Huyền mặt mày cong cong, trong ánh mắt tựa như mang theo một trời ánh sao, "Huynh thích nam hài hay là nữ hài?"

"Muội thích cái gì huynh sẽ thích cái đó."

"Hừ, miệng lưỡi trơn tru."

"Huynh nào có, hay là... Muội muốn về nhà làm một lần?"

"Luuu mạnh!"

... Bọn họ đi càng lúc càng xa, dư âm vẫn còn phiêu đảng ở trong không khí, cuộc sống cứ trôi qua vui vẻ, hạnh phúc như vậy, như vậy, hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 18

"Tiểu Huyền, tỉnh lại đi."

Diệp Huyền mở to mắt, nhìn những tia ánh sáng yếu ớt xuyên qua màn cửa - - trời sắp sáng. Nàng hơi giật giật cơ thể tê mủi, Tạ Diễm giống như một con bạch tuộc quấn trên người nàng, bàn tay to từ phía sau ôm chặt eo nhỏ, cây gậy thịt tuy đã mềm xuống nhưng vẫn to lớn còn đang ở trong đám huyết, theo động tác của nàng, lập tức liền có một cổ trọc dịch ấm nóng chảy ra.

"Ngô..." Tạ Diễm còn đang trong giấc mộng, mơ mơ màng màng nhận thấy Diệp Huyền hình như muốn đứng dậy, bàn tay to đem nàng ôm chặt hơn, đầu chôn trong hõm vai Diệp Huyền, bắt đầu chà chà bên gáy nàng, "Đừng đi, A Huyền... Ân... Thật là mềm..."

Tuy cả người Diệp Huyền đều đau xót nhưng nghe được lời lầm bầm như đứa trẻ của hắn thì không khỏi nở nụ cười. Nàng vươn tay khẽ vuốt vuốt hai má Tạ Diễm. Về bề ngoài của hắn tuần mỹ mà kiên nghị, đầu ngón tay sờ lên vết sẹo trên mặt, bề ngoài vết sẹo thô ráp, vốn dĩ nên rất đáng sợ, nhưng ở trong mắt Diệp Huyền lại cảm thấy gọi cảm mê người.

Chỉ vì người này là Tạ Diễm, cho nên tất cả của hắn đều đáng yêu. Sâu trong lòng Diệp Huyền là tình yêu sâu đậm, khi giữa bọn họ rốt cuộc không còn trở ngại nào thì không hề giữ lại bộc phát ra, cùng với tình cảm Tạ Diễm dành cho nàng hòa quyện vào nhau, khiến cho hai người bọn họ không có lúc nào là không dính sát vào nhau triền miên.

Trong lòng Diệp Huyền mềm mại, lại kim lòng không đành nghĩ, rốt cuộc phần cảm tình này đến từ chính nguyên thân do "Cộng hưởng tình cảm", hay là của chính nàng?

Nếu như là trước kia, nàng căn bản sẽ không hề nghi ngờ gì. Học viện xuyên qua phát hành chức năng "Cộng hưởng tình cảm" trong hệ thống thi đã gần trăm năm, vô số thí sinh thông qua chức năng này lần lượt xuyên qua các thế giới, gần như có rất ít chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Đến tận cùng là tại sao mỗi thí sinh xuyên qua đều phải cùng nguyên thân sinh ra "Cộng hưởng tình cảm"? Mỗi sinh viên trong học viện xuyên không trước khi nhập học đều phải học một khóa này.

Thế giới Diệp Huyền ở được xưng là thế giới chủ. Ở trong thế giới chủ lại sinh ra vô số thế giới con.

Cái gọi là thế giới con chính là sự kết hợp giữa suy nghĩ cùng với tâm nguyện của con người mà tạo ra. Thông qua suy nghĩ của con người xây dựng ra thế giới, cộng thêm vô số tâm nguyện mới chân chính trở thành một thế giới con. Giống như một cuốn sách, sau khi người tác giả hoàn thành nó, có được một độc giả đầu tiên thưởng thức nó, thì ngay lập tức nó được cộng thêm một phần tâm nguyện, mà có càng nhiều người đọc sách thì năng lượng của tâm nguyện được tăng lên, mà thế giới hình thành từ cuốn sách này càng thêm vững chắc.

Thế giới con tồn tại dựa vào thế giới chủ nhưng lại độc lập với thế giới chủ. Chúng có quy luật vận hành và quỹ tích phát triển riêng, sau khi cái gọi là nội dung vở kịch kết thúc, thế giới đó cũng sẽ không biến mất, mà là sẽ dựa theo quy luật bình thường tiếp tục phát triển. Chỉ cần thế giới không bị sụp đổ thì nó có thể phát triển từ thời đại phong kiến đến thời hiện đại.

Mà thế giới con ở dưới tình huống nào sẽ bị sụp đổ?

Nguyên nhân có rất nhiều loại, trong đó loại phổ biến nhất, chính là cư dân thực sự của thế giới biết được sự tồn tại của người xuyên qua. Đây là nguy cơ có thể dao động trụ cột của thế giới, tất cả học viên trước khi tham gia đều sẽ được dặn dò một lần lại một lần một, tuyệt đối không thể làm bại lộ thân phận xuyên qua của mình.

Tại sao phải "Cộng hưởng tình cảm"? Đó là bởi vì sau khi chịu ảnh hưởng của chức năng Cộng hưởng tình cảm thì học viên mới có chung cảm tình với nguyên thân, như vậy mới sẽ không tồn tại nguy hiểm làm lộ thân phận.

Nhưng Diệp Huyền sử dụng cái gọi là hệ thống mới, ngay từ đầu có đủ loại điểm đáng ngờ. Lại càng không cần phải nói nàng thế nhưng đã hai lần xuyên đến thế giới tu tiên - - trừ bỏ nguyên nhân bại lộ thân phận xuyên việt giả, nếu xuyên việt giả nhiều lần xuyên qua cùng một thế giới cũng có khả năng làm cho thế giới đó sụp đổ.

Diệp Huyền từng muốn thử thông qua Trương Diễn để biết rõ ràng chân tướng, nhưng hơn một ngàn năm trước Trương Diễn đã phi thăng tiên giới. Tuy rằng trong Thương Lan phải có ngọc giản của hắn làm di ảnh, nhưng về chuyện của hắn chỉ có vài lời linh tinh. Về phần đạo lý của hắn chính là một cái Diệp Huyền khác, chỉ nhắc tới nàng họ Diệp, phi thăng cùng Trương Diễn. Còn về phần tướng mạo, căn bản không hề có miêu tả.

Chuyện này quả thực quá mức trùng hợp, có thể sẽ khiến cho người dân thật sự ở thế giới này hoài nghi. Hai cái Diệp Huyền trước sau bộ dạng lại giống nhau như đúc, cổ tình các tu sĩ cấp cao sẽ phải để lại ngọc giản ở Thương Lan phải làm di ảnh, nhưng di ảnh của Diệp Huyền khác lại thất lạc rồi. Việc Trương Diễn phi thăng đã cắt đứt con đường để Diệp Huyền tìm tòi chân tướng, nàng chỉ có thể mang đây nghi hoặc tiếp tục nhiệm vụ.

Nàng bây giờ có thể khẳng định, Cổ Dân Thành lừa nàng sử dụng hệ thống mới nhất định là có mục đích. Cổ Dân Thành đến tột cùng là muốn làm cái gì? Diệp Huyền chỉ là một học viên bình thường, thật sự nhìn không ra có gì đáng giá để hắn mưu đồ.

Ký ức về lúc đó đã có chút mơ hồ, Diệp Huyền chỉ nhớ rõ nàng vỗ như ám sát Tạ Diễm, thực ra là muốn phế bỏ tu vi của hắn. Vốn dĩ tất cả đều thuận lợi, nhưng bởi vì một câu của Tạ Diễm khiến nàng hoảng hốt, "Tiểu Huyền, tỉnh lại đi... Tiểu Huyền, tỉnh lại đi..." Có một giọng nói ở bên tai nàng nói không ngừng, Diệp Huyền cho đến sau này mới nhớ - - đó là giọng nói của Cổ Dân Thành.

"Tỉnh?" Thanh âm hơi khàn khàn của nam nhân cắt ngang suy nghĩ của Diệp Huyền, hơi thở ấm áp thổi bên gáy nàng, Tạ Diễm mở miệng ngậm vành tai trắng nõn, cơ hồ là trong nháy mắt, gây thịt trong đám huyết liền trở nên cứng rắn.

"Đừng làm rộn..." Diệp Huyền oán trách hất bàn tay đang duỗi đến trước ngực nàng làm loạn ra, "Sáng nay muội phải đến trường tu thực."

Tạ Diễm vốn dĩ cũng không nghĩ muốn ép buộc nàng nhưng nghe được câu này hắn lại ôm nàng chặt hơn. Bàn tay to nắm lấy hai luồng cao ngất mềm mại xoa nắn, đầu vú còn sưng đỏ bị hắn dùng hai ngón tay chà sát, rồi lại kéo lại bóp biến đổi thành đủ loại hình dạng, bị chà đạp càng khiến đầu vú thêm quyến rũ. "Hôm nay không được đi tu thực, muội bây giờ cũng không ở bên huynh." Hắn hôn môi Diệp Huyền, kéo đầu lưỡi trơn mềm ngậm vào trong miệng, vừa bức bối lâm lâm, vừa không cho phép cự tuyệt đem nước bọt đưa vào trong miệng Diệp Huyền, để cái miệng nhỏ nhắn đang thở gấp kia nuốt toàn bộ vào.

Diệp Huyền dờ khóc dờ cười, nàng bị Tạ Diễm làm cho thở hồng hộc, sớm đã mềm nhũn cả người, chỉ có thể nhẹ nhàng đẩy đẩy cái đầu của Tạ Diễm đang chôn trước ngực: "Quý ngày thơ, ân... Ha a, ngay cả đám chua của mấy đứa trẻ cũng ăn... Ừ, huynh đừng nặng muội..."

Tạ Diễm ngẩng đầu, môi mỏng rời khỏi tuyết nhũ mang theo một sợi chỉ bạc đậm mẩy thật dài, hắn cúi đầu cười, cổ ý khàn giọng nói: "Vậy muội ở phía trên được không?"

Diệp Huyền chịu không nổi nhất là hắn cố ý trêu chọc, hoa huyết cuộn cuộn không ngừng mà trào ra mặt nước, cơn thịt vừa căng vừa nóng lại vừa cứng còn ra vẻ bình tĩnh ở trong tiểu huyết không nhúc nhích. Có điều Diệp Huyền cũng có biện pháp dạy dỗ Tạ Diễm, "Được," nàng lộ vẻ cười cười, trong đôi mắt ngập nước như đang chứa một vũng xuân tuyền, sóng mắt lưu chuyển bắn ra vô số mị hoặc. Chân nhỏ ôm lấy thắt lưng Tạ Diễm, cọ sát trên mông nam nhân. Tạ Diễm bị nàng trêu chọc từ cổ họng tràn ra một tiếng hừ nhẹ thì bỗng nhiên nàng hung hăng kẹp một cái, mị thịt thắt chặt cơn thịt của Tạ Diễm, cơn thịt kịch liệt chấn động, quy đầu giật giật ngay lập tức bắn ra.

Tạ Diễm vội vàng bảo vệ tinh quan mới không có hoàn toàn tước vũ khí đầu hàng. Hắn cúi đầu nhìn nơi mình và Diệp Huyền kết hợp chặt chẽ, miệng huyết trắng hồng đang ngậm gây thịt của hắn giống như đứ trẻ đang bú sữa, có dịch thể trắng đục chậm rãi từ cái miệng nhỏ nhắn chảy xuống. Diệp Huyền dương dương đắc ý nhìn hắn, còn có chút khiêu khích nhướn nhướn mày: "Cho dù muội muốn ở phía trên, nhưng Cửu ca huynh có lẽ là đã không được."

Sự thật chứng minh, lời không thể nói với nam nhân nhất chính là hắn không được. Rất nhanh, Diệp Huyền sẽ biết Tạ Diễm rốt cuộc có được hay không.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong chăn, eo nhỏ bị nhắc lên, Diệp Huyền bị bắt nâng mông nhỏ thật cao, nghênh đón nam nhân phía sau cuồng mãnh làm.

Miệng huyết buộc chặt đến cực hạn, gian nan phun ra hút vào côn thịt tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không mệt mỏi. Tạ Diễm càng làm càng hưng phấn, côn thịt đâm sâu vào trong bụng nữ nhân, chỉ chứa một cặp tinh hoàn dán chặt bên ngoài âm huyết, đem cửa huyết của Diệp Huyền đánh đến đỏ một mảnh. Âm thủy bên trong Diệp Huyền bị cự vật khuấy đảo chơi đùa không ngừng lắc lư, mãnh thú hung hăng một lần lại một đâm mạnh vào vách tường trong tử cung, nàng chỉ có thể vô lực cầu xin: "Không... Tha cho muội, muội sai lầm rồi... Cứu ca, ân a... Muốn hồng rồi... Cũng bị đâm đến chết rồi, a... A..."

Hoa huyết lại phun ra một cổ dịch nóng, tất cả đều phun lên quy đầu, cả người Tạ Diễm run lên, hoa huyết cao trào liều mạng thít chặt thiếu chút nữa khiến hân bắn ra ngoài. "Tiểu âm huyết, phun nhiều nước như vậy..." Hân liên tục đánh lên cặp mông mềm mại của nữ nhân, ở bên tai nàng dồn dập thò dúc, "Đừng sợ... nếu như muội bị cắm đến chết, ai tới sinh con cho huynh... Đến đây," hân ôm lấy Diệp Huyền, "Chúng ta đến bên cửa sổ làm."

Cửa sổ ở ngay bên cạnh giường, Tạ Diễm đẩy cửa sổ ra, trời đã sáng, không khí buổi sáng mang theo sương sớm, cách tường viện, loáng thoáng có thể nghe được tiếng rao bán của các cửa hàng, tiếng người bán hàng hàng rong đẩy xe ma sát với đường đá... Thành nhỏ này đã tỉnh giấc, một ngày làm việc mới sắp bắt đầu, trong một cái sân nhỏ, một đôi nam nữ vẫn còn tiếp tục triển miên lửa nóng.

Diệp Huyền bị Tạ Diễm đặt ở trên cửa sổ để hai tay nàng chống tại song cửa sổ bị còn Tạ Diễm thì đứng phía sau làm nàng. Hơn nửa cơ thể trần truồng đều lộ ra ngoài, dọc theo đường cong tám lưng nhu mỷ đi xuống, hai bầu ngực trắng nõn vênh lên thật cao. Nếu có người đứng ở trong viện liền có thể nhìn thấy mông nhỏ của nữ nhân cùng với giữa đùi thường thường lộ ra một đoạn côn thịt sẫm màu của nam nhân và vùng rừng rậm đen nhánh cứng rắn.

Nàng ừ a a hừ nhẹ, âm thanh nức nở uyển uyển giống như hót của chim yến, mềm mại quyến rũ như muốn chui vào lòng người: "Nha... Ân a, Cứu ca... Thật nhanh, muốn té xuống... A, đừng, đừng cắm sâu như vậy..." đã bắn ra mấy lần, nam nhân trừu cảm nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Diệp Huyền bị đại bông giữa hai chân làm cho cả người nhũn ra, khoái cảm lan ra khắp người, ngay cả sợi tóc cũng cảm thấy sáng khoái.

Nàng thoải mái híp mắt, Tạ Diễm nhìn gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo ửng hồng, hôn môi nàng, lại nuốt lấy nước bọt trong miệng nhỏ: "Bảo bối, phu quân làm nàng thoải mái không?"

"Thoải mái..." Tiểu nữ nhân ngoan ngoãn trả lời

"Thích phu quân cảm mạnh một chút, hay nhẹ một chút?"

"Ừ, ân... Đều thích..."

"Thật là một oa nhi dâm đẳng," Tạ Diễm cười nhẹ sờ sờ mông nhỏ Diệp Huyền, quả nhiên cả bàn tay đều dính dính, "Cửa sổ đều bị âm thủy của nàng làm ướt."

"Lưu manh," Diệp Huyền phồng má đầm nhẹ lên người Tạ Diễm lại bị hân bắt được đè xuống giữa hai chân. Nàng đỏ mặt cảm nhận côn thịt lửa nóng đang ra ra vào vào, trên thân gây đều là dâm dịch, gây thịt vừa thô vừa lớn, một tay nàng nắm không hết.

"Huynh lưu manh, muội không vui sao?" Tạ Diễm thấy đáng vẻ ngại ngùng của nàng, cảm thấy càng thêm thoải mái, "Rõ ràng là muốn ăn côn thịt lưu manh. Ừ? Có phải hay không?"

Diệp Huyền cắn môi ngượng ngùng đáp lời, bị nam nhân làm cho chân mềm mà tâm cũng mềm, cuối cùng ôm cổ hân, cũng không biết mình đã nói bao nhiêu dâm từ phóng đảng: "Muốn ăn... Muốn ăn côn thịt của phu quân, còn muốn ăn trực dịch của phu quân... Ừ, còn muốn... Còn phải sinh con cho phu quân..."

"Ngaoan," mắt thấy Diệp Huyền lại muốn cao trào, Tạ Diễm cũng không tiếp tục nhẫn nại, "Mau mở rộng tiểu âm huyết của muội ra, ngoan ngoãn để phu quân bắn vào cho muội sinh cực cung," lỗ nhỏ trên quy đầu mở ra, bắn trực dịch trắng đục nóng bỏng thẳng vào tử cung của Diệp Huyền. Trong cơ thể nàng liên tục run rẩy, run run phun ra một lượng lớn âm thủy.

Lúc này trời đã sáng hẳn, cả người Diệp Huyền ẩm ướt dính dính bị Tạ Diễm ôm từ cửa sổ xuống, vô lực để hân tùy ý ôm chính mình đi tắm rửa.

"Cứu ca," nàng thoải mái híp mắt, cảm nhận bàn tay to ở trên người mình di chuyển mang theo sự dịu dàng, "Muội muốn nhưng... vẫn không mang thai được..."

Hiện tại dù sao nàng vẫn là tu sĩ có tu vi cao, tu sĩ bình thường chỉ mới ở giai đoạn nguyên anh thôi cũng đã rất khó mang thai, lại càng không cần phải nói đến Diệp Huyền đã là Hóa Thần đạo quân. Diệp Huyền muốn cùng Tạ Diễm có một đứa trẻ, nhưng nàng thật sự... có thể mang thai cực cung của bọn họ được sao?

"Cô nương ngốc," Tạ Diễm ở trên trán nàng hôn một cái, khoe miệng không có ý tốt cười cười, "Nếu vẫn chưa mang thai, huynh làm muội thêm vài lần, giữa ban ngày làm, buổi tối cũng làm, cuối cùng cũng sẽ có."

Diệp Huyền bị hân nháo đỏ mặt, chỉ có thể oán hận nhìn chằm chằm hân: "Huynh, huynh... Sắc lang!"

"Chẳng lẽ huynh nói không đúng?" Tạ Diễm ôm tiểu nữ nhân vào trong ngực, lúc nói chuyện, bàn tay to lại từ đùi ngọc đưa vào miệng huyết còn chưa khép lại, "Chỉ bằng hiện tại huynh lại làm thêm một lần, nói không chừng liền có thể mang thai."

"Ngô, ân, ngô..." Diệp Huyền đưa tay đẩy hân nhưng sao có thể trở thành đối thủ của con sói này. Rất nhanh, trong làn hơi nước lượn quanh liền vang lên tiếng rên rỉ thò dúc dâm mỷ, một ngày này, còn rất dài...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Âm Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều 19

Trời vừa vào đông, bỗng nhiên xuất hiện một trận tuyết lớn. Những bông tuyết này tựa như những đám lông ngỗng bông bênh giữa không trung, nhẹ nhàng. Trong vòng một đêm, phố lớn ngõ nhỏ đều được bao phủ trong một lớp tuyết trắng. Hồng mai trong thành Bình Hải lặng yên nở rộ, ngàn dặm ngát hương hoa, trắng đỏ hòa cùng với nhau, biến thành nhỏ trở nên mỹ lệ như chốn tiên cảnh.

Trong thành, cây mai nở đẹp nhất là ở biệt trang Quy Viên. Chủ nhân mới của biệt viện đó họ Tạ, nửa năm trước mang theo thê tử đang có thai đến Bình Hải, thường ngày đều ru rú trong nhà, rất ít khi tiếp xúc với người khác. Đôi vợ chồng này đúng là Tạ Diễm và Diệp Huyền, bởi vì trong thành Bình Hải linh khí tràn đầy, Tạ Diễm ngàn chọn vạn tuyển mới chọn trúng trang viên này làm nơi để thê tử lâm bồn. Cách đây không lâu, tu vi của Tạ Diễm đã tiến vào Kim Đan kỳ mà đứa bé đầu tiên của hắn và Diệp Huyền vào mùa đông năm nay cũng đã cất tiếng khóc chào đời.

Diệp Huyền ôm đứa bé phần điều ngọc trác còn nằm trong tả đứng dưới tàng mai, nhìn tuyết rơi. Có một bông tuyết nhỏ rơi vào trên má mềm mại của đứa trẻ sơ sinh, có lẽ là cảm thấy mát mát nên đứa bé cau cái mũi nhỏ, miệng hơi mở ra, vẻ mặt như muốn khóc. Diệp Huyền vội vã ôm con trai, nhẹ nhàng vỗ về trên vầng trán vẫn còn tóc máu: "A Chiêu ngoan... mau mau ngủ nha..." Bàn tay của mẫu thân mang theo mùi sữa thơm an ủi A Chiêu, cu cậu phát ra vài tiếng ừ ưc không rõ, sau đó đi vào giấc ngủ.

"Để ta ôm nó cho." Tạ Diễm ôm lấy con trai, tay phải ôm lấy thắt lưng thê tử cùng nhau vào nhà.

"Ừ." Diệp Huyền nhìn Tạ Diễm nhẹ nhàng đặt con trai vào trong nôi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu im lặng ngủ, trong lòng nàng là một mảnh mềm mại. Ngoài phòng trời đông giá rét, trong phòng thì ấm áp như xuân. Không chỉ địa long khiến lòng nàng trở nên ấm áp mà còn có hai người nàng yêu nhất bên cạnh. Nàng dựa đầu vào vai Tạ Diễm, bàn tay to của hắn không nhẹ không nặng vỗ về mái tóc như gấm của nàng, "Nha..." Bàn tay to lướt qua đuôi tóc, không cần thận chạm phải ngực nàng, cả người nàng run lên, nhin không được duyên dáng kêu ra tiếng.

"Ngực lại căng?" Tạ Diễm hơi nhếch mày.

Diệp Huyền đỏ mặt gật gật đầu, từ khi nàng mang thai, bộ ngực bởi vì có sữa mà căng phồng lên rất nhiều. Sữa nhiều, ngực cũng lớn hơn, một đôi tuyết nhũ ngọc đào vốn dĩ đã cao ngất lại hơi vênh lên, bây giờ lại càng thêm châu tròn ngọc sáng, cho dù không cởi áo, lúc đi lại bầu ngực cũng hơi đung đưa, khiến Tạ Diễm thường xuyên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. A Chiêu từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, vẫn còn trong tả lót mà đã có thể hấp thụ linh khí, đối với sữa của mẫu thân cu cậu cũng không cần lắm. Ngực Diệp Huyền căng phồng khó chịu, chỉ có thể để cho Tạ Diễm hút sữa dư ra ngoài.

Tạ Diễm rõ ràng là chiếm tiện nghi, vậy mà hắn còn ra vẻ miễn cưỡng, bàn tay to khẽ chạm vào đầu vú nặng trĩu của tiểu nữ nhân, Diệp Huyền kim lòng không đành cả người run lên, yếu đuối ngã vào trong lòng hắn: "Cứu ca, thiếp muốn..."

Tạ Diễm hôn môi nàng, thấp giọng cười hỏi: "Muốn cái gì?"

Diệp Huyền cúi đầu, bàn tay nhỏ bé kéo lấy vạt áo trước ngực hắn vẽ vòng tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, hai cánh môi phần hồng phun ra lời nói vừa lớn mật vừa dâm dăng: "Muốn Cứu ca ăn vú của thiếp, um... Hút sữa của thiếp..."

"Bảo bối ngoan, đều theo lời nàng." Hắn cười cười mở cổ áo của nàng ra, hai con thỏ ngọc trắng nõn không kịp chờ đợi nhảy ra, trước ngực đã tiết ra không ít sữa, Tạ Diễm để hai đầu vú lại nhẹ nhàng nhào nặn, Diệp Huyền ưm một tiếng, một dòng sữa trắng đục phun ra, vẽ thành một đường cong dâm mỹ trong không trung.

"Vật nhỏ, nàng thật giống như đứa bé làm từ nước." Tạ Diễm đưa lưỡi ra liếm sữa trên đầu ngón tay, cúi đầu, môi mím một cái, liền ngậm quả anh đào đang dựng thẳng trên đỉnh tuyết phong.

"A..." Diệp Huyền run rẩy nằm trong lòng hắn, sữa chảy ra cuộn cuộn không ngừng, trong tiếng liếm hút của hắn, hạ thân của nàng đã là một vùng ngập lụt. Tạ Diễm vừa hút vừa nắm lấy bên còn lại chà xát, để thê tử có thể thoải mái hơn một chút. Sau khi hút xong đầu vú bên trái, hắn lại dùng đầu lưỡi liếm toàn bộ phần ngực đó một lần, mới vừa lòng nhả ra.

Bên trái đã thoải mái, nhưng bên phải vẫn còn khó chịu, Diệp Huyền lắc lắc cái eo nhỏ năn nỉ Tạ Diễm, cặp mắt to tràn ngập hơi nước mệnh mông: "Cứu ca, còn có... bên phải cũng muốn..."

"Nhìn bộ dáng dâm dăng này của nàng xem," Tạ Diễm nắm lấy cằm của thê tử, kéo cái lưỡi thom tho của nàng ra ngoài quấn quýt mút một vòng, mới không nhanh không chậm cảm nhũ phong bên phải của nàng, "So với trước kia đã lớn hơn rất nhiều, một tay ta cũng nắm không hết," ngón tay thon dài dao động trên đỉnh núi, vẽ vòng tròn trên đầu vú phần hồng âm ướt, "Núm vú vẫn giống như tiểu cô nương vậy, mềm mại... Dâm huyết phía dưới vừa đụng vào sẽ phun nước, so với trước khi sinh còn còn chặt hơn."

Lời của hắn mặc dù cợt nhả, nhưng đúng là không sai. Sau khi Diệp Huyền, Tạ Diễm sợ làm nàng và đứa nhỏ bị thương, cho dù sau khi thai tượng ổn định là có thể sinh hoạt vợ chồng, hắn cũng chỉ dùng cái miệng nhỏ nhắn hay bàn tay mềm mại của thê tử để an ủi. Phụ nữ có thai rất miễn cảm, Tạ Diễm khó chịu, Diệp Huyền làm sao lại không. Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đã lâu chưa nhận mưa móc, sớm đã khát lắm rồi. Đợi cho đến khi sinh A Chiêu xong và qua hai tháng nghỉ ngơi, hai người bọn họ mỗi ngày đều dính lấy nhau, ngay cả lúc cho con trai bú sữa, giữa hai chân Diệp Huyền vẫn còn ngâm

lấy côn thịt chưa từng mềm xuống của Tạ Diễm, bên trong hoa huyết đều là đám thủy ẩm nóng.

"Phu quân..." Diệp Huyền ôm cổ Tạ Diễm, bộ ngực cao ngất cọ xát trong ngực hắn, "Xin chàng hãy dùng đại bồng đâm vào phía dưới đi, tiểu huyết phía dưới cũng ngứa ngứa mà..."

"Muốn phu quân hung hăng đâm?" Tạ Diễm nhếch mi, bàn tay tiến vào giữa hai chân thê tử gầy gầy.

"Ừ," tiểu nữ nhân ngoan ngoãn gật đầu, cái miệng nhỏ nhắn dưới hạ thân đã không nhịn được muốn ngậm chặt lấy ngón tay thon dài, "Muốn phu quân hung hăng đâm, đem A Huyền làm đến nát vụn... A..." cơ thể mềm mại phập phồng vận vẹo theo động tác trều cầm của ngón tay, "Rất ngứa a, phu quân, phu quân... Thiếp muốn... A Huyền muốn phu quân làm A Huyền, muốn ăn côn thịt của phu quân..."

Tần suất trều cầm của ngón tay càng ngày càng nhanh, Diệp Huyền nắm chặt vạt áo của Tạ Diễm, trên gương mặt nhỏ nhắn là một màu đỏ sậm. Cả người nàng run rẩy kịch liệt, nước bọt chưa kịp nuốt từ khoe miệng chảy xuống, dưới sự đùa bỡn của Tạ Diễm mà đạt cao trào. Tạ Diễm tách đùi ngọc ra, lửa nóng cứng rắn tiến quân thần tốc xông thẳng vào, dùng gậy thịt nghiền mài mị thịt ướt át bên trong hoa kính, quy đầu chạm vào tử cung, thậm chí có chút ác ý ma sát nơi đó. Cơ thể Diệp Huyền dưới sự đùa bỡn cả ngày lẫn đêm đùa bỡn của nam nhân đã trở thành vừa đâm dâng lại vừa mẫn cảm. Trong đám huyết lại phun ra một lượng lớn đám thủy, đem vạt áo và quần của Tạ Diễm làm ướt.

Trước mắt nàng là một mảnh trắng xóa, hai chân yếu ớt đứng không vững. Tạ Diễm nâng cái mông nhỏ của nàng lên, vừa đi cầm thật mạnh vào bên trong. Cùng so sánh với người xui xẻo thành một bãi xuân thủy Diệp Huyền, hắn thậm chí còn dư tình lực chú ý con trai đang ngủ say trong nôi, thấp giọng cười nói: "Bảo bối, chúng ta lên trên giường làm, nếu đánh thức A Chiêu sẽ không tốt."

Diệp Huyền hừ nhẹ bị Tạ Diễm đặt lên giường, đùa nghịch thành tư thế nằm úp sấp vênh mông nhỏ lên - - không biết vì sao, mấy cái đối tượng tiến công chiếm đóng trước giờ hình như đều rất thích làm nàng từ phía sau. Côn thịt ở trong đám huyết khuấy đảo một vòng, lại kích thích Diệp Huyền phun ra một cô đám thủy. Tạ Diễm nắm hai bên mông thịt của thê tử, mỏ chân nâng ra hết cỡ, để cho côn thịt của mình có thể cắm vào càng sâu hơn, liên tục đâm tới tử cung. Tầm mắt của hắn vừa vặn rơi đúng chỗ nhục phùng bị chà đạp đến sưng đỏ của tiểu mỹ nhân, trong hoa huyết chứa không ít tinh dịch, có lẽ vì quá nhiều mà thỉnh thoảng lại có một ít tinh dịch chảy xuống tinh hoàn của hắn.

"Tiểu âm oa..." Nam nhân vừa lẩm bẩm vừa cắn vành tai Diệp Huyền, Diệp Huyền không nhìn thấy mặt hắn, cho nên cũng không biết trên gương mặt tuấn mỹ là tình yêu say đắm đến điên cuồng - - về mặt kia giống y như về mặt của hắn trong những ngày tối tăm Diệp Huyền còn bị nhốt bên trong Thiên Diễm giáo.

A Huyền vẫn cho là hắn đã trở lại bình thường, nhưng Tạ Diễm biết, chính mình sớm đã bệnh nguy kịch. Gần như mỗi thời mỗi khắc, hắn đều muốn nhốt A Huyền lại, muốn cột chặt nàng bên cạnh mình, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn một mình hắn. Tất cả người xuất hiện bên cạnh A Huyền, cướp đi sự chú ý của A Huyền, hắn đều hận không thể đem từng tên từng tên ra giết chết, thậm chí... Thậm chí bao gồm con trai của bọn họ.

"Bảo bối đâm đâm... Phu quân giết chết nàng được không? ... Ừ?" Hắn liếm hai má của thê tử, giọng nói nhỏ nhẹ như đang nói mê vừa ôn nhu lại triền miên "Làm chết nàng, xô xuyên qua tiểu âm huyết... Làm đến khi nàng vĩnh viễn không thể bước ra khỏi cửa..."

"Ừ, ân a... Phu quân, làm chết thiếp... A, a... Phải đến, thật nhanh, a... A..." Hai mắt Tạ Diễm đỏ lên, tiếng rên rỉ mềm mại bên tai kích thích hắn càng thêm hung ác.

Thật muốn làm chết nàng... Có lẽ chỉ có khi hắn rời khỏi nàng, hắn mới có ngày không còn điên cuồng. Nhưng hắn làm sao có thể rời khỏi A Huyền, cho dù A Huyền luôn sẽ quan tâm người khác, cho dù trong lòng A Huyền không chỉ có một mình hắn, hắn cũng có thể làm ra vẻ ôn hòa vô hại, có thể nhịn xuống sự ghen tị không lúc nào biến mất - - chỉ cần là A Huyền thích, hắn có thể làm bất cứ điều gì.

"Thích không? Có thích ăn tinh dịch của phu quân hay không?"

"Thích... A, thích... Phu quân, bán cho ta... A! - -" Diệp Huyền cao giọng hét lên, cơ thể run rẩy nghênh đón lửa nóng hắn phun vào trong hoa huyết. Cơ hồ là vừa bán xong, gậy thịt của Tạ Diễm lại cứng rắn, cự vật trều cầm liên tục không ngừng, Diệp Huyền liều mạng lắc lắc đầu, "Không, không cần... Phu quân, A Huyền không cần..."

Nàng nũng nịu nức nở, lại bị nam nhân đặt dưới thân, càng tiến sâu hơn vào đám huyết đang co rút. Bỗng nhiên, A Chiêu lớn tiếng khóc lên, Diệp Huyền ưỡn người lên đẩy đẩy Tạ Diễm "A Chiêu, A Chiêu đói bụng"

Tạ Diễm đành phải đem côn thịt rút ra, cả người trần truồng đi ôm con trai bởi vì đói mà khóc lớn. Vật cứng rắn của nam nhân bại lộ hoàn toàn dưới ánh nến, trên gậy thịt đỏ đậm dính đầy hỗn trọc dịch cùng đám thủy. Hắn đặt con trai vào lòng Diệp Huyền, tiểu tử kia ngửi thấy vị sữa ngọt ngào trên người mẫu thân, mắt còn không có mở, liền đưa tay ôm lấy một bên vú tròn đầy bắt đầu ăn.

Tạ Diễm hừ một tiếng, tay trái nâng con trai để Diệp Huyền không phải mệt mỏi: "Nhanh như vậy đã có sữa?" Hắn ôm thê tử từ phía sau, nâng một chân của nàng lên, côn thịt liền chen chúc tiến vào.

"Ân a..." Diệp Huyền khẽ rên, hai luồng tuyết nhũ theo động tác trều cầm của nam nhân không ngừng lắc lư. Tiểu tử trong ngực kia lại ăn đến ngon miệng, lại đâu biết rằng tiểu huyết của mẫu thân đang bị phụ thân trều cầm, ngược lại bởi vì bộ ngực lay động mà khanh khách cười lên.

"Đúng là một tiểu tử ngọc không rãnh thế sự," Trong nháy mắt lòng Tạ Diễm như mềm nhũn ra, hắn nheo nheo vú đầy đặn của thê tử, "Khi nào thì lại có sữa?"

Diệp Huyền đỏ mặt nhỏ giọng trả lời: "Lần đầu tiên... Lần đầu tiên cao trào."

"Tiểu dâm đẳng..." Tạ Diễm cắn lỗ tai của nàng thấp giọng trêu đùa, "Nói nàng là tiểu dâm đẳng nàng còn không thừa nhận, Ủ?" A Chiêu trong ngực mở to mắt nhìn mẫu thân và phụ thân, bộ dáng vừa ngạc nhiên vừa đáng yêu. Tạ Diễm không khỏi cười nói, "A Huyền, nàng nói con của chúng ta có biết ta đang làm nàng hay không?"

"Nói loạn cái gì," Diệp Huyền yêu kiều đẩy hất một phen, "A Chiêu còn nhỏ, làm sao có thể... Làm sao biết loại chuyện này."

"Loại chuyện nào?" Tạ Diễm thấy nàng then thùng, càng hăng hái hơn. Hắn đâm không ngừng vào chỗ mềm mại trong tiểu huyết, khiến cho thê tử không ngừng rên rỉ, lại trêu đùa con trai, "A Chiêu, phụ thân làm tiểu huyết của mẫu thân con, con có biết hay không?"

"Đừng, đừng nói bừa..." Nghe Tạ Diễm thế nhưng trước mặt con nói những lời hạ lưu này, Diệp Huyền xấu hổ mặt đỏ bừng, tiểu tử ngốc kia cái gì cũng không hiểu, chỉ thấy phụ thân cười với mình, tay nhỏ bé vỗ đến vui vẻ.

"Côn thịt của ta không phải là đang ở trong dâm huyết của nàng?" Tạ Diễm lại trêu chọc tiểu nữ nhân vài câu, thấy nàng nghiêng đầu không chịu để ý chính mình, mới ôm lấy Diệp Huyền đi xuống giường, "A Chiêu cũng đã ăn no, muội cho nó vào nôi ngủ đi."

Diệp Huyền còn đang ôm con trai trong lòng, Tạ Diễm nhẹ nhàng ôm mẹ con hai người, gậy thịt vẫn còn cắm ở trong hoa huyết đậm mạnh, chờ A Chiêu được thả lại vào trong nôi nhắm mắt lại, Diệp Huyền lại bị lửa nóng của hắn làm cho cao trào thêm lần nữa.

"Phu quân, thật sự không được..." trong mắt của tiểu nữ nhân mang theo ánh nước cầu khẩn, "A Huyền dùng miệng hút ra giúp chàng được không...?"

Tạ Diễm vẫn còn cứng rắn, nhưng cũng không đành lòng ép buộc thê tử. Hắn rút côn thịt ra, Diệp Huyền khéo léo nắm lấy côn thịt của hắn, cảm trường côn trong tay vuốt lên vuốt xuống. Tay Tạ Diễm đặt trên đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng. Hắn cũng không cố ý để xuống dục vọng của mình, ước chừng sau nửa canh giờ, hắn liền bắn vào trong miệng Diệp Huyền. Diệp Huyền phòng mả đem tinh dịch nuốt hết vào bụng nhỏ, lại cầm lấy côn thịt đang mềm xuống liếm qua một lần, ngay cả hai túi khí phía dưới cũng đều liếm sạch sẽ.

"Ngủ đi." Nàng thỏa mãn rúc vào trong lòng Tạ Diễm, gật gật đầu, dưới ánh mắt dịu dàng của trượng phu ngủ say.

Lúc này, bên ngoài phòng tuyết rơi toát loạn, trên mặt đất đã đọng một lớp tuyết dày.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: [Tu Tiên] Đẩy Ngã Bệnh Kiều - Phiên Ngoại

"Sư thúc lại say."

Nhìn Diệp Huyền "bùm" một tiếng nằm bất tỉnh nhân sự trên bàn, Ngụy Uyển Uyển không khỏi nở nụ cười. Sư thúc nhà mình thích uống rượu, nhưng từ lượng lại không ra làm sao. Lúc này ánh trăng đã lặn về tây, nàng đang định đưa sư thúc về phòng như thường lệ, thì bỗng thiếu niên bên cạnh đứng dậy, nửa ôm nửa kéo đỡ Diệp Huyền dậy: "Đệ đưa sư phụ trở về phòng nghỉ ngơi, Ngụy sư tỷ, tỷ cũng về sớm đi."

"Ngô..." Ngụy Uyển Uyển ngẩn ra, nhìn không được bật cười, sư thúc nay đã thu đồ đệ, việc này cũng không đến lượt mình ra tay. Nàng gật đầu cười, "Vậy liền vất vả đệ. Tạ sư đệ, tỷ cáo từ trước."

Bóng dáng của thiếu nữ quẹo qua một khúc cưa, biến mất trong màn đêm. Trong viện im lặng cực kỳ, chỉ còn lại Diệp Huyền đang ngủ say cùng với đồ đệ nàng mới thu nhận – Tạ Duật Chi. Mấy tháng sau nàng mới biết, người đồ đệ nàng nhặt được này chính là người mà nàng đau khổ tìm kiếm hơn năm trăm năm qua.

Tạ Diễm nhìn nữ nhân trong ngực, trên gương mặt trắng nõn bởi vì say nên hơi phồng hờn, giống như đoá phù dung nở rộ sau cơn mưa, lộ ra cổ điển đậm đáng yêu, an tĩnh rúc vào trong lòng Tạ Diễm, không một chút phòng bị, làm cho đáy mắt Tạ Diễm càng thêm u tối.

"A Huyền..." Nam nhân thấp giọng ní non, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên mặt Diệp Huyền. Đầu ngón tay dừng trên trán nàng, từ cánh mũi khéo léo một đường đi xuống, cuối cùng dừng ở hai cánh hoa hồng phấn, "A Huyền..." hắn nhẹ nhàng vuốt ve môi anh đào.

"Ừ..." Diệp Huyền cảm giác được trên môi hơi ngứa một chút, theo bản năng khẽ nhếch cái miệng nhónhắn, liền ngậm ngón tay đang làm loạn vào.

Tạ Diễm lập tức cứng người, trên đầu ngón tay truyền tới cảm xúc ấm nóng làm cho hạ thân của hắn nổi lên biến hóa. Hắn thở dốc nặng nề, lý trí bảo rằng hắn nên rút tay ra, tầm mắt dừng trên gương mặt ngây thơ của Diệp Huyền, những ý niệm tà ác âm u mà hắn đã chôn dưới đáy lòng lại điên cuồng muốn thoát ra, càng ngày càng mãnh liệt.

Có trời mới biết, lúc hắn vờ té xỉu trước mặt Diệp Huyền, khi hắn mở mắt ra nhìn thấy gương mặt mình luôn nhớ mong, thì hắn phải cố gắng lắm mới có thể kiềm lại được xúc động muốn hôn môi nữ nhân trước mặt.

Bây giờ còn chưa phải lúc, mỗi khi Tạ Diễm cảm thấy chính mình sắp không nhịn được, hắn luôn một lần lại một lần tự nói với mình. Đợi cho đến khi hắn hoàn toàn có được A Huyền, hắn sẽ không cần phải tiếp tục kiềm chế nữa.

Nam nhân hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, đang định lấy tay ra nhưng tiểu nữ nhân này lại không muốn buông tha hắn, đầu lưỡi phấn nộn lấp ló giữa hai cánh môi, liếm dọc theo viền môi, đảo qua ngón tay Tạ Diễm, sau đó từ từ thu về. Tạ Diễm kim lòng không động từ trong cổ họng phát ra một tiếng thờ gấp trầm thấp, một tay hắn ôm ngang Diệp Huyền lên, đặt nàng lên giường, hắn cũng không do dự chút nào nằm lên người nàng.

Môi hắn chạm vào môi nàng, trong khoảnh khắc đó Tạ Diễm xúc động đến mức muốn rơi lệ. Đây là cảnh tượng luôn xuất hiện trong giấc mộng hàng đêm của hắn, hắn hôn nhẹ người mình thương yêu nhất, ngọt ngào như vậy, mềm mại như vậy, tựa như đang ăn kẹo đường, lâng lâng như trên mây. Ban đầu chỉ là chạm nhẹ nhưng dần dần hắn càng không thỏa mãn khi chỉ chuồn chuồn lướt nước như vậy. Đầu lưỡi tách hai cánh môi ra, lướt qua răng nanh, tiến thẳng vào trong miệng nàng, quấn quýt lấy cái lưỡi trơn trợt.

"thật là ngọt..." Tạ Diễm thấp giọng ní non, cái miệng nhỏ nhắn lưu hương của A huyền thật ngọt ngào, hắn liếm mạng hút lấy nước bọt như mật đường đó, lại đưa lưỡi mình đi thật sâu vào, bắt Diệp Huyền cho dù đang ngủ say cũng phải nuốt lấy.

"Ngô, um..." Diệp Huyền phát ra tiếng ngậm khẽ, Tạ Diễm sớm đã dùng thuật pháp khiến nàng ngủ say, nàng mơ mơ màng màng cảm thấy hình như có cái dị vật lửa nóng ở trong miệng mình khuấy đảo, nhưng nàng không thể tỉnh lại. Tạ Diễm cuối cùng vẫn còn nhớ mình không thể quá phận, nếu bị A Huyền phát hiện ra dấu vết thì không ổn. Tuy rằng hắn hận không thể nuốt lấy cái miệng nhỏ nhắn này, nhưng vẫn lưu luyến không rời rút đầu lưỡi ra, lại liếm sạch chỉ bạch trên khóe miệng Diệp Huyền, mới chịu đứng dậy.

Lửa nóng dưới thân đã cứng rắn đến mức muốn nổ tung, Tạ Diễm nhìn vật áo của tiểu nữ nhân bị hành động của mình làm cho lộn xộn, bàn tay to kim lòng không động đưa tới, xoa xoa bộ ngực cao ngất của Diệp Huyền.

Chỉ là sờ một chút thôi, hắn nhắc nhở bản thân. Ngón tay đẩy cổ áo ra, cời váy, cho đến khi bộ ngực trắng nõn như ngọc lộ ra trước mắt hắn, cái gì nhấn nại, cái gì thời cơ, đều bị Tạ Diễm ném sau ốt. Bàn tay thô ráp nắm bóp thô bạo, môi mỏng ngậm lấy một bên ngực, chỉ mới hút nhẹ một cái, tiểu anh đào đỏ tươi vừa mềm mại vừa co dãn này đã run rẩy đứng lên, lâng lâng giữa răng môi Tạ Diễm. Nam nhân dùng dáng vẻ lang thôn hồ yết liếm cắn, hai luồng tuyết nhũ ở trong tay hắn không ngừng biến đổi hình dạng, lúc thì bị ép lại tạo thành khe rãnh sâu, lúc lại bị hắn tách ra, sau đó chôn gương tuấn tú vào giữa hai đỉnh phong, từng ngậm từng ngậm hít vào hương thơm ngọt ngào của Diệp Huyền.

hắn hôn một đường từ khe rãnh giữa hai vú xuống phía dưới, hôn qua vùng eo thon, cái bụng bằng phẳng, đầu lưỡi liếm vòng vòng quanh cái rốn tinh xảo, cuối cùng dừng ở trước cửa huyệt đầy đặn.

Đó là nơi thần bí nhất của nữ nhân, cũng là nơi non mềm nhất. Hoa huyệt của Diệp Huyền như một gò đất trơn bóng, từ khi nàng còn nhỏ cho đến giờ, nơi này vẫn không có rừng rậm che phủ, tựa như một cái bánh bao trắng trắng mềm mềm, vốn là nơi hương diễm đậm mỹ, vậy mà lại lộ ra một chút non nớt đáng yêu. Tạ Diễm run rẩy vươn tay, tách đùi ngọc thon dài của nàng ra, sau đó, con đường u tối dẫn đến đào viên liền hiện ra trước mắt hắn.

Hoa huyệt của nàng có đường cong vô cùng hoàn mỹ, cửa khẩu no đủ mang đầy sắc thái kiều diễm. Mặc dù hai chân bị tách ra, nhưng hai cánh hoa vẫn luôn khép chặt lại, rụt rè không để cho nam nhân chiêm ngưỡng. Tạ Diễm giống như bị ma nhập nhìn chằm chằm vào nhụy hoa, trên đó hoa lấp lánh ánh nước, cũng không biết là bởi vì do nam nhân mới vừa trêu chọc nên động tình, hay là vốn dĩ nàng đã vô cùng mẫn cảm.

"A Huyền... Ướt..." Ý nghĩ này quấn quanh trong đầu Tạ Diễm khiến hắn gần như điên cuồng, thời khắc khi nhìn thấy hoa tâm của Diệp Huyền, hắn phải dùng hết sức lực mới có thể kiềm chế được xúc động muốn bắn tinh. đã không còn gì có thể ngăn cản hắn nữa rồi, hắn muốn có được nữ nhân này, muốn đến phát điên. Muốn hôn nàng, hôn lên từng tác da thịt trên người nàng, muốn ngậm lấy cái miệng nhỏ của nàng, liếm cái vú của nàng, muốn hút hết dâm thủy ngọt ngào từ hoa huyệt.

"Ừ..." Diệp Huyền không kiềm được run rẩy, thật ngứa... thật nóng... Dị vật lửa nóng lúc trước ở trong miệng nàng tưởng như đã rời đi, thế nhưng không ngờ nó lại đang nằm giữa hai chân nàng. Vật kia mềm mại nhưng lại cứng rắn đẩy hai cánh hoa đang đóng chặt ra, trước tiên là liếm âm hạch đang nhô lên, khiến vật nhỏ đáng thương kia sưng đỏ đứng lên, sau lại duỗi thân tiến vào hoa huyệt chưa từng bị khai phá của nàng. "A..." Nàng run rẩy cả người, ngón chân kim lòng không động cựa rúc lại, cái dị vật kia tiến vào ngày càng sâu, đâm vào vách tường hoa huyệt, vừa liếm vừa hút, nàng không tự chủ nâng cao eo nhỏ, đột nhiên, dị vật chạm đến một chỗ thịt mềm, cả người nàng co quắp lại, có một lượng lớn gì đó ấm nóng trào ra, sau đó nàng liền giống như mất hết sức lực mềm nhũn nằm đó.

Tạ Diễm không ngờ tới chính mình liếm trúng điểm nhạy cảm của Diệp Huyền, bất ngờ không đề phòng, hừng trợn dâm dịch hoa huyệt phun ra, cái cảm của hắn bị ướt hết, nam nhân há to miệng ngậm lấy hoa huyệt, chất lỏng sền sệt không ngừng từ hoa tâm chảy ra, hắn điên cuồng uống sạch, hận không thể hút khô tiểu dâm oa vừa dâm đẳng vừa nhạy cảm này.

"Tiết nhiều một chút, A Huyền... Nhiều hơn nữa đi để ta uống..." Đây chắc chắn là loại quỳnh tương tuyệt vời nhất trên thế gian, Tạ Diễm tham lam hút hết dâm thủy cao trào của nữ nhân, một giọt cũng không chừa, lại liếm sạch hoa huyệt và cửa huyệt một lần nữa, ngay cả tiểu cúc hoa tinh xảo cũng không buông tha.

Diệp Huyền cứ như vậy không chút phản kháng chút nào bị hắn đùa bỡn, quần áo tán loạn, trên cái vú mềm mại còn đọng lại nước bọt của nam nhân, trên gương mặt nhỏ nhắn một mảnh ửng hồng. Tạ Diễm đem cái lưỡi trong hoa huyệt rút ra, miệng huyệt khít khao đến cực điểm thậm chí còn phát ra tiếng vang nhỏ, lửa nóng giữa hai chân nam nhân kịch liệt nhảy dựng, báo hiệu dục vọng sắp phun trào.

Bây giờ còn chưa phải lúc cấm vào, tuy rằng Tạ Diễm hận không thể lập tức vọt vào bên trong tiểu dâm huyệt, dùng gậy thịt lớn của mình hung hăng làm nàng, nhưng hắn biết, chính mình vẫn không thể làm như vậy. Cố gắng ổn định lửa dục khó nhịn, hắn cời bỏ đai lưng, phóng ra cự vật đã sớm cứng rắn, bàn tay to phủ lên thân bông, hai mắt không hề chớp lấy nhìn chằm chằm cơ thể mềm mại trần trụi trên giường, bắt đầu chuyển động.

Nhưng mới vừa được thưởng thức qua sự mềm mại của nữ nhân, chỉ thủ dâm như vậy sao có thể thỏa mãn hẳn. Tạ Diễm càng bắt buộc chính mình nhanh chóng bắn ra, cơn thịnh nộ càng căng lớn, hân thờ hỗn hển, hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Huyền như muốn phun lửa, "Đáng chết! không nhìn được nữa!" hân mạnh mẽ bỏ ra tay, chân dài bước qua liền đặt Diệp Huyền dưới thân, bàn tay lớn nâng hai chân nàng lên cao, khép chặt cặp đùi ngọc thon dài lại, mạnh mẽ động thất lưng một cái, liền đem dương vật cắm vào giữa đùi nàng.

Gây thịnh nộ rần rần động trong kẻ hờ trợn trợn giữa hai đùi, ma sát với cánh hoa, đỉnh quy đầu chạm vào âm hạch sưng đỏ, thỉnh thoảng quy đầu còn bị hoa châu hút lấy, tràn ra dâm dịch trong suốt làm ướt cả gây thịnh giữa hai chân.

"Ừ, ân a..." Diệp Huyền nhẹ giọng rên rỉ, hình như có một trường cơn vừa thô vừa lớn từng chút từng chút đánh vào miệng huyết của nàng, cái mông nhỏ lơ lửng giữa không trung, theo động tác luật động của cây gây thịnh kia mà lay động... thật muốn... Nàng không biết mình đang muốn cái gì, chỉ là cảm thấy cơ thể rất khó chịu, muốn cây gây kia đi vào, đâm thật mạnh vào. Có lẽ là nhìn thấu ý tưởng của nàng, cây gây kia liền tiến vào.

Cảm giác chướng bụng lạ lẫm lan ra khắp toàn thân Diệp Huyền, khác với cảm giác lúc đầu lưỡi xâm nhập, mới chỉ có quy đầu tiến vào, cả người Diệp Huyền đã bị căng đến co quắp.

Cơn thịnh bị hoa huyết gắn gao quấn chặt, Tạ Diễm chống tay, mồ hôi hột lớn bằng hạt đậu không ngừng từ trên trán chảy xuống, hân thờ dốc nặng nề như đã thú. thật thoải mái, nghĩ đến dâm huyết của A Huyền đang ngấm lấy mình, thiếu chút nữa hân đã liều lĩnh vọt vào, hoàn toàn chiếm lấy nữ nhân dưới thân.

một chút lý trí còn sót lại nhắc nhở nam nhân, nhìn quy đầu còn đang nằm trong hoa huyết, bỗng nhiên hân thờ ra một hơi, lưu luyến không rời từ bên trong dâm huyết rút ra. Lúc này, hạ thân Diệp Huyền đã là một mảnh hỗn độn, dâm huyết đáng thương cũng bị chà đạp đến uể oải, vì hân mới rút ra, nên miệng huyết vẫn còn chưa khép lại hoàn toàn, mặt nước tràn ra, chảy qua cửa huyết, khiến đào nguyên đã sớm ướt đầm càng thêm dâm mỹ.

Tạ Diễm biết mình không thể tiếp tục nữa, A Huyền thông minh như vậy, nếu mình lưu lại dấu vết gì trên người nàng, nàng chắc chắn sẽ hoài nghi.

Sắp rồi, ta cuối cùng cũng có được nàng. Lấy dâm thủy giữa hai chân Diệp Huyền thoa lên cơn thịnh, Tạ Diễm luật động thật nhanh, tưởng tượng chính mình đang rong đuổi bên trong cơ thể A Huyền: "A Huyền, làm chết nàng.. ha, làm nàng... A Huyền, A Huyền..." hân đè nén tiếng gầm nhẹ, cuối cùng cũng bắn ra. Tinh dịch bắn đầy trên mặt đất, hân quét lấy bạch dịch nhẹ nhàng thoa lên môi Diệp Huyền, "Nàng có thể ăn tinh dịch của ta, có cao hứng không? A Huyền."

Nam nhân thấp giọng cười, trên gương mặt tuần mỹ là si mê cùng điên cuồng, là chấp niệm nóng bỏng u tối, đâm sâu tận xương tủy, vĩnh viễn không thể nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Cổ Đại. Đẩy Ngã Hoàng Đế - Phiên Ngoại

Hôm nay là mừng 6 tháng 5 năm Hi Nguyên, tiểu hoàng đế năm nay vừa tròn mười lăm, cũng là ngày sinh thần của Tiêu Diệp. Thành Hoài An mặc dù cách xa chân thiên tử, nhưng dù sao cũng là nơi dân cư đông đúc ở Giang Nam. Sáng sớm, từng nhà từng nhà đều lần lượt treo hoa đăng, trước cửa thành dựng lên một con rùa bằng đá thật to, trời còn chưa tối, một loạt những cửa tiệm đã mở cửa bày hàng la liệt hai bên đường, có chỗ bán thức ăn, có chỗ bán mấy món đồ chơi nhỏ, lại còn có vài người Hồ đến từ Tây Vực, dựng sân khấu làm ảo thuật.

Lúc này thiên hạ đã thái bình, vụ phản loạn Canh Dân khiến Túc Tông để trống niên mất sớm, cũng đã qua hai năm. Mỗi khi nhắc đến chuyện này, dân chúng Đại Dân ai ai cũng thờ dài tiếc hận cho tiên đế. Năm đó tiên đế mới hai lăm tuổi đã băng hà, một đứa con cũng không có. Hoàng thượng hiện tại mặc dù là con thừa tự của hân, nhận hân là cha, nhưng cuối cùng cũng không phải là thân sinh huyết mạch.

Mấy cậu học trò nhỏ nghị luận âm ỉ, bên cạnh bọn họ là một cái sạp nhỏ, bên trong là một đôi phu thê trẻ tuổi, người thê tử đang chọn lựa tượng điêu khắc gỗ, nghe vậy cười nói: "Cửu lang, ngày đó thiếp đã nói muốn chàng lưu lại một đứa trẻ, chàng lại không đồng ý, cũng may A Diễm là một đứa bé tốt, sau khi lên ngôi chưa có làm ra chuyện ngênh đón phụng dưỡng cha ruột, nếu không phải thu xếp thế nào."

"Đề nữ nhân khác sinh con cho ta, nàng sẽ không ăn dấm chua?" Nam nhân ôm hông nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói, "Khi ta để A Diễm làm thái tử, đã cân nhắc qua tính tình của hân. Huống hồ nàng cũng không phải chưa từng tiếp xúc với hân, hân sẽ không làm ra loại chuyện thất lễ này, mà cho dù hân có muốn làm, thì các đại thần trong triều sẽ ngăn cản hân." Tiêu Diệp chạm vào vòng eo tinh tế mềm mại như cánh liễu của Diệp Huyền, nhìn không được lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve, "Trong mắt người trong thiên hạ, ta và nàng là người đã chết, nàng cũng không cần lại quan tâm chuyện trong kinh, A Huyền," cũng không biết hân có phải là có ý hay không, thổi hơi thở ấm áp bên tai nữ nhân, "Nhanh chút sinh cho ta một đứa trẻ, mới là chuyện đúng đắn."

Cả người Diệp Huyền run lên, trên đường người đến người đi, Tiêu Diệp lại làm ra hành động càn rỡ như vậy, không khỏi làm cho nàng mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, nàng đẩy đẩy ngực Tiêu Diệp, bàn tay nhỏ bé lại mềm nhũn không có chút khí lực: "Chàng làm gì vậy... sẽ có người thấy."

"Chúng ta về nhà," Tiêu Diệp nhìn chăm chú vành tai khéo léo ửng hồng, hân không thể ngay bây giờ một ngụm nuốt vào... một ngụm hôn nàng, "Chọn xong rồi sao?" Thấy tầm mắt Diệp Huyền do dự giữa con thỏ và hồ ly, bàn tay to vung lên, "Đều mua hết, lão trượng, gói lại cho chúng ta."

"Gấp cái gì." Diệp Huyền còn muốn xem những món khác trong cửa hàng bán đồ chơi, Tiêu Diệp lại không chờ được.

hắn vén tóc mai bên tai Diệp Huyền qua, cuối cùng nhịn không được hôn lên má nàng: "Vội vã trở về làm nàng."

Vào hậu viện, nam nhân liền đề Diệp Huyền lên vách tường, không kịp đợi hôn lên.

Biệt trang này là sản nghiệp của Tiêu Diệp ở thành Hoài An, Diệp Huyền không biết hắn trù tính đã bao lâu, sau khi hai người bọn họ giả chết rời khỏi kinh thành, Diệp Huyền kinh ngạc phát hiện, Tiêu Diệp lại có mấy chục sản nghiệp riêng trải rộng nam bắc. Ngoài hắn ra, không có ai biết được từ ngày hoàng đế bắt đầu lên ngôi, đã tìm đường rời khỏi hoàng cung. Những sản nghiệp riêng đó cộng lại cũng là một khoảng tài sản khổng lồ, đủ để Diệp Huyền và hắn áo com không lo đến nấy đời.

Biệt trang này là nơi mà Tiêu Diệp dùng để Diệp Huyền nghỉ mát, Hoài An thành ở Giang Nam có chút khác so với những thành thị khác, mùa hạ ở đây rất mát mẻ. Biệt viện này rất lớn được chia thành tiền viện và hậu viện, nhóm người hầu đều ở tiền viện đợi lệnh. Bên trong hậu viện, nơi nơi đều là hoa, cây cảnh, núi giả, chỉ có hai người hắn và Diệp Huyền ở nơi này.

Mỹ danh là không gian riêng tư của bọn họ, nhưng Diệp Huyền biết, tên tiểu tử thói này bất quá là muốn lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, không chút kiêng kỵ gì cùng mình hoan ái thôi. Từ khi bọn họ du ngoạn trở về, sau đó vào biệt trang này ở, mỗi ngày Tiêu Diệp đều là chân không rời nhà, không lúc nào là không ôm Diệp Huyền vào lòng mà tận tình làm nàng.

Trong hành lang gấp khúc, dưới giàn hoa, trên nóc nhà, bên cạnh ao... gần như chỗ nào bọn họ cũng đã làm qua, tính Diệp Huyền vốn là thủ lễ, nhưng chỉ cần bị Tiêu Diệp chạm vào, liền không tự chủ được hóa thành đám oa đang phụ, chỉ có thể mặc cho tên nam nhân như sói đói này đùa bỡn. Bị đặt trên vách tường, dùng tư thế đứng hung hãn làm, hay hai tay đỡ lấy núi giả, cái miệng nhếch cao đang đưa để cho nam nhân phía sau thuận lợi cắm vào, cũng có khi là trên thuyền nhỏ giữa hồ cá, mở ra hai chân, hạ thế lỗ ló dưới ánh mặt trời bị nam nhân dùng miệng liếm cắn hoa huyết, hay quỳ gối ở hành lang, cái miệng nhỏ nhắn phấp phấp trên ngậm lấy côn thịt của nam nhân, cái miệng phía dưới bị nam nhân đút cây anh đào vào.

thật vất vả hôm nay là sinh thần của Tiêu Diễm, Diệp Huyền làm nũng hơn nửa ngày, hắn mới đưa nàng ra cửa du ngoạn. Chỉ là mới dừng lại trên đường có nửa canh giờ, Tiêu Diệp liền không kiềm chế được, khẩn cấp lôi kéo Diệp Huyền về nhà.

Diệp Huyền bị hắn hôn thở hồng hộc, trong lòng tức giận, đấm đấm ngực Tiêu Diệp, hừ nói: "Ngươi, ngô... Ngươi tránh ra, nói rằng hôm nay cùng ta đi chơi... Ta, ân a... Đến Hoài An thành này lâu như vậy, ngay cả... Ngay cả, a... Ngay cả Hoài An thành trông thế nào cũng còn chưa thấy qua..."

"Ngày mai liền mang nàng đi nhìn, ngoạn, " bàn tay Tiêu Diệp tay trượt đến giữa hai chân Diệp Huyền, xé váy nàng ra rồi đưa tay vào hoa huyết sớm đã ướt không chịu nổi - - tên đại lưu manh này cho tới bây giờ đều không cho Diệp Huyền mặc tiết khổ, chỉ có khi nào hắn hưng trí muốn chơi mấy trò tình thú mới để Diệp Huyền mặc những thứ làm bằng vải mỏng không có chút khả năng che đậy, sau đó hung hăng xé. Nam nhân hôn lên đôi môi anh đào, ngậm lấy lưỡi của nàng dùng sức quán quýt, "Mau mở chân ra, nếu để gây thịt của ta kiềm nén đến hồng, lấy gì để thỏa mãn nàng."

"Nghẹn chết ngươi!" Diệp Huyền giận dữ, rốt cuộc cũng không nhẫn tâm để Tiêu Diệp khó chịu, mở hai chân ra cho hắn thuận tiện cắm vào. Cơ thể của nàng vẫn cảm lại dâm đảng, không cần quá nhiều màn dạo đầu, cây trường côn thô cứng kia cũng có thể thuận lợi tiến vào. Tiêu Diệp bóp hồng nàng, vừa cắm vào vừa để cho nửa người dưới của nàng kết hợp chặt chẽ với mình hơn, hạ thân hắn dâm thật mạnh vào hoa huyết, hai viên trứng lớn nhảy lên, dâm thủy văng tung tóe làm ướt cả khu rừng.

hắn làm một chap, bỗng cảm thấy tư thế này không thú vị, dư quang liếc về phía bàn đu dây dưới tàng cây, không khỏi nhếch mép: "Bảo bối, muốn chơi đu dây không?"

Diệp Huyền bị hắn làm đến mơ mơ màng màng, trong đầu đều là khoái cảm tình dục, nhất thời còn chưa rõ ý của Tiêu Diệp: "Cái gì?"

Tiêu Diệp tách hai chân nàng ra quán lên thắt lưng mình, vỗ vỗ cái miệng nhỏ, ý bảo nàng kẹp chặt một chút, sau đó liền ôm nàng vừa đi vừa cảm đến bên bàn đu dây. Bàn đu dây này là hắn cố ý mời thợ mộc tốt nhất Hoài An thành làm, chỗ ngồi rất lớn, có chỗ tựa lưng, cũng có tay vịn, trên giấy thừng gắn một cái chốt đặc biệt, không cần dùng chút sức lực nào cũng có thể dễ dàng đẩy bàn đu dây lên cao. Trước kia Tiêu Diệp cũng không để ý, hiện tại vừa thấy, đây không phải là nơi tốt để đùa bỡn tiểu dâm đảng trong lòng sao? Hắn thuận thế ngồi lên xích đu, bởi vì là tư thế ngồi nên đỉnh đầu côn thịt dâm thẳng lên trên, chọc Diệp Huyền hừ nhẹ một tiếng, trong hoa tâm lại phun ra một cổ dâm dịch nóng ảm.

"Nhanh như vậy liền cao trào?" Nam nhân đưa tay chạm vào hạ thân đang gắt gao kết hợp của hai người, quét một chút dâm thủy lên liếm liếm, "Bảo bối dâm đảng, kẹp chặt hoa huyết của nàng lại một chút, tiếp đây phu quân muốn dẫn nàng chơi trò kích thích." Theo bản năng Diệp Huyền liền cảm thấy không ổn, hốt hoảng vội vàng nắm lấy hai cánh tay đang cầm dây thừng của Tiêu Diệp: "Cứu lang, chàng... Chàng muốn làm gì?"

"Gọi ta là gì, Ủ?" Tiêu Diệp nhún mày.

"Phu, phu quân..." Diệp Huyền đỏ mặt nhỏ giọng nói.

"Ngao, " Tiêu Diệp hài lòng kéo lấy đầu vú phản nộn, "Phu quân muốn ở trên bàn đu dây làm nàng, nàng có thích hay không?"

"trên bàn đu dây?" Diệp Huyền trừng lớn mắt, không đợi nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt, mũi chân Tiêu Diệp nhấn xuống đất, dùng sức đạp một cái, bàn đu dây rất nhanh di chuyển, cứ như vậy bay thật cao lên trời.

"A! - -" trong nháy mắt Diệp Huyền cảm thấy mình sẽ bị hất ra, giờ nàng mới hiểu được tại sao Tiêu Diệp phải kêu nàng kẹp chặt một chút, vì quá khẩn trương và bối rối, hoa huyết nhỏ hẹp liền gắt gao cắn lấy cự vật. Tiêu Diệp hét lớn một tiếng, thiếu chút nữa đã bị tiểu dâm huyết này kẹp đến mức bắn

ra.

Ngay sau đó, bàn đu dây hạ xuống, Diệp Huyền thân bắt do kỷ lại ngồi xuống côn thịt, nàng cảm giác được có một cổ lực lượng vô hình đẩy mạnh khiến nàng đâm vào Tiêu Diệp, quy đầu đâm thẳng vào hoa tâm, thậm chí khiến nàng sinh ra một loại ảo giác bị xuyên thủng. Nàng bị trọng lực đẩy ra, ha hoa huyết như là một cái động nhỏ đói khát liều mạng nuốt lấy gây thịt của nam nhân, nếu không phải túi trứng của Tiêu Diệp quá lớn, sợ là cũng sẽ bị nuốt vào.

"không cần, không cần!... không được, sẽ bị thủng mất... A, a!" Diệp Huyền liều mạng lắc đầu, tiếng rên rỉ mang theo tiếng khóc đáng thương không ngừng vang trong gió, Tiêu Diệp lại không chịu buông tha nàng, hai chân liên tục đạp xuống đất, mỗi khi bàn đu dây bay lên, hần liền nâng mông dùng sức cắm vào, khi bàn đu dây hạ xuống, hần lại đè cái mông nhỏ của Diệp Huyền xuống hạ thể của mình. Hai cánh hoa béo mập bị hần làm cho vừa đỏ vừa sưng, âm thanh ‘phốc, phốc’ vang vọng không ngừng. Bụng nhỏ Diệp Huyền bị cắm phồng lên, ngay cả hình dạng của côn thịt cũng đều thấy rõ ràng.

"Thích không? Có thích ta làm như vậy hay không? Tiểu dâm đảng..." Mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu không ngừng từ trên trán hần chảy xuống, hần quần quýt mảnh liệt hôn môi cùng Diệp Huyền, nước bọt từ miệng hai người tràn ra gần như làm ướt hết cằm Diệp Huyền, "Ha, kẹp chặt, kẹp chặt một chút!... Giết chết người, làm nát dâm huyết... Nuốt hết gây thịt của ta vào!"

"Ngô ngô..." Diệp Huyền chỉ cảm thấy trước mắt từng trận choáng váng, âm giác không trọng lực rồi lại có trọng lực khiến nàng muốn hồng mắt, nàng chưa bao giờ trải nghiệm qua khoái cảm trí mạng như vậy, chỉ có thể khóc lớn kêu lên với Tiêu Diệp, "A, không cần... không chịu nổi, thiếp thật sự không chịu nổi... Quá sâu, mau dừng lại! Phu quân... Mau dừng lại..."

"Cầu ta." Tiêu Diệp thờ dốc trầm thấp như dã thú.

"Van cầu chàng, van cầu chàng... Cầu chàng tha cho thiếp đi, phu quân..." Tiểu nữ nhân khóc hu hu, ngay tại lúc côn thịt lại một lần nữa vọt vào tử cung, cả người nàng co quắp lại, một lần nữa ghénh đón cao trào.

"Bảo bối, nàng yêu ta hay không?" Tiêu Diệp lại hỏi.

"yêu, yêu chàng..."

"Có thích gây thịt lớn của ta hay không?"

"Thích, thích nhất là cây gây thịt lớn của phu quân... Phu quân, phu quân, không cần... A..."

"Mỗi ngày phu quân đều làm nàng như vậy được không?" Tiêu Diệp một bước lại một bước dụ dỗ, khàn giọng tiếp tục đặt câu hỏi.

Chìm ngập trong khoái cảm, tiểu nữ nhân nào biết đâu rằng mình đang trả lời vấn đề lộn xộn gì, cứ tiếp tục đáng thương khóc rồi dưới sự dụ dỗ của nam nhân liền rơi vào cái bẫy hần sớm chuẩn bị: "Được, được... Phu quân nói cái gì cũng đúng, chỉ cầu chàng tha cho thiếp..."

"Đây chính là nàng đồng ý." Tiêu Diệp câu môi cười, hồ ly giáo hoạt lại một lần nữa lừa gạt thành công tiểu bạch thỏ đang mềm nhũn, nở nụ cười hài lòng, hần không hề nín lại nữa, bắn đầy bạch dịch vaafo tử cung của tiểu bạch thỏ.

Thời gian còn dài, hần có cả đời để yêu thương nữ nhân này, hôm nay, liền tạm thời bỏ qua cho nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân

Cửa sắt đóng rầm một phát, Hạ Hoài Cẩn bị cảnh ngục đẩy tới trước, đây là một phòng nghiên cứu nho nhỏ, bốn bức tường đều sơn màu trắng, giữa phòng có một chiếc bàn kim loại hình vuông. cô gái mặc áo khoác dài màu trắng đứng sau bàn, cô khoảng chừng 24, 25 tuổi, mang đôi kính gọng đen, tóc búi thành búi sau đầu, khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô có thêm mấy phần nghiêm túc.

"Tên?" cô không ngần ngại lên chỉ lạnh lùng hỏi.

Hạ Hoài Cẩn đi đến trước bàn, chậm rãi ngồi xuống cái ghế trước mặt của cô. "Hạ Hoài Cẩn." anh ta đỡ đáp lời.

"Tuổi?"

"Hai mươi."

"Cao bao nhiêu?"

"1m82."

"Cân nặng?"

"75kg."

"Cơ quan sinh dục dài bao nhiêu?"

Màn hồi đáp hài hòa đột nhiên bị ngưng lại, phát hiện Hạ Hoài Cần không trả lời, cô gái mới ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc xéo người thanh niên, "Cơ quan sinh dục dài bao nhiêu?" cô đẩy gọng lên một chút, đồng thời lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Bàn tay đặt dưới bàn của Hạ Hoài Cần nắm chặt lại, thắm thở ra một hơi rồi bình tĩnh trả lời: "18.5cm"

Tay đang nắm cây bút của cô gái hơi khựng lại, cô nâng mắt lên nhìn, đánh giá Hạ Hoài Cần từ trên xuống dưới một lượt, tầm mắt cô dừng lại chỗ hạ thân của người thanh niên trong chốc lát, rồi lạnh lùng hỏi tiếp: "Trước khi cương hay là sau khi cương?"

"..." Lúc này, Hạ Hoài Cần cũng nhin không được mà cảm thấy tức giận, anh ta biết mình đang bị giam trong một nơi quỷ quái, một khi vào đây anh ta chắc chắn sẽ phải nhận đủ loại khinh nhờn, nhục nhã. Thái độ của cô gái trước mặt đối với anh ta không khác gì đối với một loại hàng hóa, nhưng đây là điều hiển nhiên ở đế quốc Nebula, nơi mà địa vị của người đàn ông trong mắt phụ nữ chỉ là những tài nguyên có thể tùy ý phân phối.

"trước khi cương" cô gái hỏi lại một lần nữa, "Hay là sau khi cương?"

Hạ Hoài Cần nhìn cô, muốn tìm ra nét cười nhạo từ trong đôi mắt đen đằng sau mắt kính của cô, hoặc là một chút khinh bỉ, nhưng hoàn toàn không có, trong đôi mắt đen kia là một mảng tĩnh mịch. anh ta cười khô trong lòng một tiếng, bản thân đang bị giam trong cái nhà tù này thì có tư cách gì mà giữ khư khư cái gọi là tự tôn kiểu ngao.

"Trước khi cương" anh ta trả lời.

cô gái cúi đầu, cầm bút viết xuống bảng đánh giá hai chữ UÙ TÚ. Đến khi cô đứng lên, Hạ Hoài Cần mới phát hiện đáng đáp cô thật nhỏ xinh, không hề có chút cứng nhắc như lúc này. Lúc này, trên mặt cô vẫn không để lộ chút cảm xúc nào như trước, ngữ khí cũng thật bình thường, nói với Hạ Hoài Cần: "Xong rồi, đánh giá kết thúc, anh theo tôi ra ngoài."

Chỉ đơn giản như vậy? Hạ Hoài Cần có chút nghi hoặc, tuy anh ta chưa từng trải qua các bước đánh giá tư chất của một người đàn ông, nhưng anh ta biết là không qua loa như thế, ít nhất... Lúc anh ta nói ra những con số này, cô ta cũng cần phải dùng một số thiết bị khác để kiểm tra lại. Nếu như đã không cần phải chịu sự vũ nhục lớn hơn thì Hạ Hoài Cần cũng không cần lắm miệng làm gì. anh ta trầm mặc đi sát sau lưng cô, đối với việc số mệnh sau này của mình sẽ như thế nào, anh ta cũng không cảm thấy lo lắng chút nào.

không có vấn đề gì cả, kể từ khi anh ta bị quân đội chính phủ bắt được, bị nhốt vào nhà tù giành cho tù nhân chính trị thì anh ta đã đoán trước được số mệnh của mình.

cô vẫn đi trước Hạ Hoài Cần, anh ta phát hiện cô đang mặc một đôi giày cao gót màu đen kiểu dáng khá già dặn, dưới chiếc áo khoác dài màu trắng là bộ váy cũng có màu đen, cho dù khuôn mặt cô xinh đẹp hiếm có, nhưng cái cách ăn mặc già trước tuổi này khiến cô không có chút mị lực của phụ nữ. Ngay khi cô cầm thẻ cá nhân quét trên cửa Hạ Hoài Cần đã kịp nhìn thông tin ID cá nhân của cô: Bác sĩ Diệp Huyền, Tổ trưởng tổ nhân giống sinh sản sở nghiên cứu SCI.

#

"Bác sĩ Diệp, đây là báo cáo thực nghiệm của ngày hôm nay." Diệp Huyền mở tư liệu vừa được AI gửi tới ra, trong lúc cô đang đọc số liệu thực nghiệm, người máy loại nhỏ dùng để phục vụ sinh hoạt rất tri ki bâng lên cho cô một ly cà phê. Mùi hương cà phê nồng nàn trong không khí khiến những âm thanh ồn ào bên ngoài văn phòng trở nên xa xôi.

Lúc xuyên tới thế giới này, Diệp Huyền cực kì kinh ngạc. Những cái tên quen thuộc đế quốc Nebula, sở nghiên cứu SCI, ki nguyên vũ trụ... Lại một lần nữa cô xuyên về thế giới mà mình từng đến, nhưng khác với lúc trước, khi cô xuyên về thế giới tu tiên thì đã qua hơn ba ngàn năm. Nhưng lúc này, màn hình máy tính đang hiển thị thời gian - ngày 19 tháng 10 năm CE 681.

Ngày 19 tháng 10 năm CE 681, Diệp Huyền nhớ rõ, ngày này vừa tròn một năm kể từ khi cô gặp được Crato trên tàu Hi Hòa với tư cách là sĩ quan phụ tá của hắn.

Nhưng cô biết, cô không thể nào gặp lại Crato. Cùng một thời đại, cùng một thế giới, nhưng vào năm CE185 trong lịch sử đã xuất hiện một ngã rẽ khác.

Trong thế giới của Crato, bởi vì mâu thuẫn giữa điều chỉnh giả với người bình thường càng ngày càng nghiêm trọng nên chính phủ buộc phải đóng cửa sở nghiên cứu SCI nơi duy nhất nắm giữ kĩ thuật ưu hóa gen, tuyên bố kế hoạch cải tạo gen hoàn toàn chấm dứt. Nhờ hành động này mà cuộc nội chiến trong đế quốc mới ngưng lại. Nhưng trong thế giới này, chính phủ không đóng cửa sở nghiên cứu SCI.

Sở nghiên cứu tiếp tục cải tạo gen, số lượng của điều chỉnh giả liên tục tăng lên, cuối cùng đẩy mâu thuẫn giữa hai bên lên tới đỉnh điểm, chiến tranh bùng nổ. Mọi chuyện đều xuất phát từ điều chỉnh giả, sở nghiên cứu SCI tất nhiên trở thành mục tiêu công kích hàng đầu của cuộc chiến. Tuy nhóm điều chỉnh giả có thực lực mạnh, nhưng không thể nào sánh được với số lượng đông đảo của người bình thường, cân cân chiến tranh liền nghiêng về đội quân những người bình thường, nhưng vào lúc phe cánh của nhóm điều chỉnh giả sắp thất bại thì một nhân viên trong sở nghiên cứu SCI đã tạo ra một loại thuốc mới.

Loại thuốc mới này khiến điều chỉnh giả trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa chỉ cần tiêm thuốc này vào, điều chỉnh giả có thể sử dụng các loại dị năng khác nhau. Phe điều chỉnh giả tất nhiên là mừng rỡ như điên, ngay lập tức phân điều chỉnh giả thành từng nhóm bắt đầu tiêm loại thuốc mới này.

Nhưng trong quá trình tiêm thuốc lại xảy ra dị biến.

Khi thuốc này được đưa vào cơ thể người sẽ biến đổi thành một loại siêu virus, có tốc độ khuếch tán điên cuồng, chỉ trong vòng một đêm đã lây nhiễm cho hơn một vạn người bình thường. Những người bình thường bị lây nhiễm sẽ phải chịu đựng đau đớn, thống khổ trong vài ngày, sau đó tất cả đều chết đi, mọi người kinh ngạc phát hiện, những người chết toàn là đàn ông!

Trận đại dịch này được gọi là "Tháng ba đen tối", sau đó các nhà khoa học mới phát hiện ra loại siêu virus này chỉ lây nhiễm cho nhiễm sắc thể Y. Cho nên khi đàn ông và phụ nữ đồng thời bị nhiễm bệnh thì chỉ có đàn ông bị chết. Tháng ba trôi qua, dân số nam trên toàn đế quốc Nebula giảm mạnh từ 50 triệu xuống còn 6 triệu, nhưng càng khủng khiếp hơn là số người chết vẫn không ngừng gia tăng. Mà những người phụ nữ bị nhiễm bệnh mãi đến sau này mới phát hiện, những đứa trẻ mà họ sinh ra, tất cả đều là bé gái.

Hơn năm trăm năm trôi qua, siêu virus gây bệnh đã sớm bị tiêu diệt, không có thêm người chết, nhưng những di chứng của nó vẫn còn ảnh hưởng sâu sắc đến nhân loại. Trên toàn đế quốc Nebula dân số nam chỉ có 800 ngàn người, trong khi đó dân số nữ đạt mức khổng lồ là 49 triệu người, hai con số chênh lệch một trời một vực. Hàng năm, tỉ lệ bé trai được sinh ra cực thấp chỉ có 0.5%, nhưng con số này cũng là nhờ các nhà khoa học dùng đủ loại biện pháp cải tạo sinh sản mới đạt được.

Giới chính trị, giới khoa học, giới y học.... và tất cả những ngành sản xuất khác nguồn nhân lực chủ yếu đều là nữ. Vì nam giới là tài nguyên trân quý, họ không có khả năng ra ngoài lao động mà cũng không ai cho phép họ lao động.

Diệp Huyền tất nhiên sẽ không gặp lại Crato, bởi vì cùng là một đế quốc Nebula, nhưng gia Cra lại chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử. Mà cho dù gia tộc Cra có tồn tại thì họ cũng sẽ không bao giờ có một gia chủ tên là Crato. Nam nhân giới quý tộc chỉ cần ở nhà uống trà, đánh đàn, đọc sách, mà sự mạng duy nhất cả đời họ là kết hôn với gia tộc khác, sinh ra đời sau cho gia tộc đó.

Nghe qua thì có vẻ rất khủng khiếp, nhưng đây lại là kết quả may mắn nhất của 800 ngàn người đàn ông của đế quốc Nebula.

Đọc xong báo cáo thực nghiệm, Diệp Huyền uống chén ly cà phê, trợ lý của cô là Lâm Y cũng đi đến. Đó là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi vóc người nhỏ bé, đối với việc cấp trên của mình là một cô gái 24 tuổi, bà ta không hề cảm thấy khó chịu: "Tổ trưởng, người lần trước bị bắt về đây, tôi có cần sắp xếp người thu thập mẫu của hắn ta không?"

Nhớ đến Hạ Hoài Cần, trong mắt Diệp Huyền lóe lên chút cảm xúc bất thường: "không cần, tự tôi làm là được rồi."

"Nhưng hắn ta là tội phạm chính trị." Lâm Y nhớ lại, "Người đó hình như là người lãnh đạo của Mặt trận giải phóng nam giới... Đây là một phần tử khủng bố." Nghĩ đến những hành vi tàn nhẫn của những tên phần tử khủng bố này, ngữ khí của Lâm Y có chút run rẩy, "Những tên tội phạm nguy hiểm như thế đáng lí ra phải đưa đến sở nghiên cứu tài nguyên cấp 4, rồi được phân phối đi làm tài nguyên nghiên cứu chứ? Sao lại đưa đến sở nghiên cứu của chúng ta?"

Bây giờ, phương hướng của sở nghiên cứu SCI không còn là cải tạo gen nữa. Mà nguyện vọng bức thiết nhất của nhân loại không phải là trở nên mạnh mẽ hơn, mà là làm thế nào để sinh ra thế hệ sau. Kỹ thuật thụ tinh nhân tạo đã được tiến hành, nhưng sinh ra thế hệ sau không có trường hợp nào ngoại lệ, đứa bé nào cũng bị khiếm khuyết. Cả đế quốc chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm lên 800 ngàn người đàn ông còn sống sót, vậy nên ở thời đại này, tình yêu hay tình dục đều là những thứ rất xa xôi đối với nhân loại. Tác dụng của đàn ông không phải là để thỏa mãn nhu cầu sinh lý mà là để duy trì giống nòi.

Trong tổ của Diệp Huyền, mỗi một đối tượng cung cấp mẫu đều được đánh giá ưu tú. Thông qua bản đánh giá mà lúc đầu cô đã tiến hành giống như với Hạ Hoài Cần, những người đàn ông này được chia thành ba nhóm: ưu tú, đủ tư cách và không đủ tư cách. Loại ưu tú được đưa đến sở nghiên cứu tốt nhất, loại đủ tư cách được đưa đến sở nghiên cứu cấp I, còn lại loại không đủ tư cách thì bị đưa đến sở nghiên cứu cấp 4, bị dùng cho những thí nghiệm cải tạo gen, làm chuột bạch thí nghiệm cho những nghiên cứu về siêu virus và các nghiên cứu liên quan đến cơ thể người.

"Tư chất của anh ta là ưu tú." Diệp Huyền đứng lên, "Nguồn cung cấp tinh trùng từ những người xếp loại ưu tú rất hiếm, cho nên tuy anh ta là tội phạm nghiêm trọng nhưng đã bị nhốt trong nhà tù cơ giới, thì anh ta không thể giờ trò gì được cả."

"Như vậy" Lâm y cười nói, "Từ tài nguyên nghiên cứu cấp 4 trở thành tài nguyên cung cấp gen cấp 3, tên phần tử khủng bố đó đúng là được lời rồi?"

Diệp Huyền cười nhạt, không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này. "Chỉ cần đi làm việc của mình đi, tôi đi lấy mẫu của anh ta" cô thân nhiên nói, "Qua ba ngày điều dưỡng, cơ thể anh cũng hồi phục đủ để lấy mẫu tinh trùng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản

Quân 2

Hạ Hoài Cẩn bị giam trong một phòng kín nhỏ, trong phòng được trang bị đầy đủ đồ dùng, thậm chí còn có một con robot phục vụ sinh hoạt. Nằm trên chiếc giường mềm mại, anh lại suy nghĩ miên man, chiếc giường này có lẽ là chiếc giường thoải mái nhất mà mình từng được nằm.

Cha mẹ anh đều là thành viên tham gia phong trào giải phóng nam giới từ khi nó mới bùng phát, lúc Hạ Hoài Cẩn vừa sinh ra liền bắt đầu cuộc sống lang bạt không có điểm dừng. Là tổ chức phản động mà chính phủ muốn tiêu diệt nhất, bọn họ bị đuổi giết, bị ám sát, có khi được yên ổn được vài ngày, thì cũng phải luôn đề phòng, cảnh giác để không bị người khác bán đứng, nhưng khi anh kế thừa quyết tâm của cha mẹ gia nhập Mặt trận giải phóng nam giới, Hạ Hoài Cẩn chưa bao giờ cảm thấy hối hận.

"Tự do." anh vẫn còn nhớ rõ câu nói cuối cùng mẹ anh nói với anh trước khi bà qua đời, "Là điều quý giá nhất trên đời này." Vì tự do, mẹ anh vứt bỏ gia đình, bạn bè, lựa chọn đứng về phía chính nghĩa, vì quyền lợi chính đáng của nam giới mà đi khắp nơi biểu tình kêu gọi. Cuối cùng lại chết dưới họng súng của quân chính phủ.

Nhưng Hạ Hoài Cẩn cảm thấy, nguyên nhân đầu tiên thúc đẩy mẹ anh làm như vậy, không phải là vì tự do mà là vì tình yêu. Lúc đó, mẹ anh yêu một người đàn ông là tài nguyên phân phối cấp 2 chính là cha anh, nhưng chính phủ lại phân phối cha anh cho một người phụ nữ khác. Vì muốn được ở bên người mình yêu, họ không tiếc phản kháng chính phủ, tham gia Mặt trận giải phóng nam giới. Nhưng sau này, mẹ anh vì sự nghiệp giải phóng nam giới bỏ ra không ít công sức, cuối cùng lý tưởng này trở thành ngọn lửa cháy rực trong cuộc sống của bà, cũng biến thành sự khao khát tự do cho nam giới toàn thế giới.

Đến hôm nay, nam giới bị coi như hàng hóa có thể tùy tiện phân phối, người bị hại nhiều nhất cũng chính là nam giới. Hạ Hoài Cẩn không giống như những người phản động khác, họ căm hận phụ nữ mà đương nhiên cũng không giống một bộ phận đàn ông khác vừa nhìn thấy phụ nữ liền giống như chó nhìn thấy chủ, vậy đuổi mừng tít tít. Anh nghĩ rằng thứ quý giá hơn cả tự do chính là sự tôn nghiêm của đàn ông.

Nhưng bây giờ, anh lại trở thành... tài nguyên cung cấp gen cấp 3, tôn nghiêm đối với anh mà nói đã là một thứ xa xỉ. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh liền biết điều gì nên tới cuối cùng cũng tới. Ba ngày qua anh được chăm sóc tỉ mỉ, nhưng loại chăm sóc này không khác gì nuôi heo. Sở nghiên cứu tồn một khoản tiền không nhỏ để nuôi dưỡng đàn ông để làm gì? Mọi người dân trong đế quốc Nebula đều biết, là để lấy mẫu tinh trùng dùng để gây giống cho xã hội.

"Hạ Hoài Cẩn."

Anh nghe thấy giọng nói lạnh lẽo quen thuộc, Hạ Hoài Cẩn sững sốt, vốn nghĩ rằng người đến mẫu tinh trùng của mình chỉ là một nhân viên nghiên cứu bình thường, không tới người đến lại là cô gái dẫn hắn vào nhà giam. Tuy chỉ liếc nhìn qua thẻ ID cá nhân của cô nhưng Hạ Hoài Cẩn cũng không phải là đồ ngốc, cô gái này là tổ trưởng tổ thực nghiệm của sở nghiên cứu SCI, trong tay nắm không ít quyền lực. Loại việc lấy mẫu tinh trùng này mà còn cần cô đích thân làm ư?

"Thất thần gì thế?" Diệp Huyền làm bộ như không biết Hạ Hoài Cẩn đang nghĩ gì, cô bình thản ra lệnh cho Hạ Hoài Cẩn: "Cởi quần ra." Thấy anh đứng yên tại chỗ, cô nhíu mày, nhưng vẫn cố gắng nhịn xuống, "Nếu anh không muốn tôi nói ra những lời khó nghe, tôi nghĩ động tác của anh nên nhanh lên một chút."

Cô đang uy hiếp anh, Hạ Hoài Cẩn hiểu ý của cô. Khóe mắt liếc nhìn mấy móc trên tay cô, tuy rằng thân kinh bách chiến nhưng anh bây giờ giống như một con cừu non bị trói chặt để cô tùy ý chém giết, nếu là trước khi anh có thể một đao giết chết cô gái đang đứng trước mặt mình một cách dễ dàng.

Một lát sau, anh đưa tay lên cởi lưng quần. Ngón tay thon dài hữu lực, Diệp Huyền nhìn thấy mấy vết chai móng trên đầu ngón tay của anh. Ngón trở cùng ngón cái đặt trên cúc quần một giây, ngay sau đó anh cởi nó ra, kéo xuống khóa kéo, chậm rãi cởi quần dài xuống, lộ ra quần lót màu đen ôm sát bờ mông.

"Cô có thể..." Hạ Hoài Cẩn mở miệng nói, cũng không biết là vì xấu hổ hay là khản trương, giọng anh có chút khàn khàn, "Đừng nhìn chăm chăm vào tôi như vậy."

Diệp Huyền không hề có ý định dời mắt, "Là người đánh giá tư chất của anh, tôi có trách nhiệm phải quan sát mọi hành động của anh."

"Lúc ở phòng giam, cô đã đánh giá qua rồi." Hạ Hoài Cẩn nén giận nói.

"Đó chẳng qua chỉ là đánh giá sơ bộ ban đầu." Diệp Huyền đẩy gọng kính trên sống mũi lên một chút, ngữ khí vẫn cứng nhắc như cũ, "Nguyên tắc của khoa học là chính xác và kĩ lưỡng, tôi nghĩ anh biết rõ điều đó."

Hạ Hoài Cẩn nghi ngờ nhìn cô, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Huyền. Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều rồi? Bị cô gái này nhìn chăm chăm, Hạ Hoài Cẩn cảm thấy ánh mắt của cô quá mức nóng bỏng... cho nên anh mới cảm thấy có một chút ngượng ngịu. Bàn tay vẫn đặt trên thắt lưng, không khí trong phòng lúc này vô cùng xấu hổ.

Diệp Huyền vẫn bình thản ung dung, "Hạ Hoài Cẩn?" Cô cao giọng thúc giục lần nữa.

Hạ Hoài Cẩn cúi đầu, ra lệnh cho mình không được để ý đến ánh mắt của cô gái này nữa. Quần dài tuột xuống, lộ hai đôi chân dài rắn chắc, vạt áo phủ xuống trước bụng anh, nhưng cô vẫn nhìn thấy rõ đường nhân ngư quyến rũ của anh, đường cong kéo dài xuống dưới, biến mất trong chiếc quần lót căng chặt, dưới một chút nữa là vật hình trụ dài hơi gồ lên. Diệp Huyền còn nhìn thấy một nhúm lông đen lộ ra bên mép quần lót, ở trong tình cảnh này lại càng thêm khiêu khích người nhìn.

Trước khi cương, 18,5 cm. Cô đột nhiên nhớ tới số liệu trong bảng báo cáo đánh giá lúc đầu của Hạ Hoài Cẩn, thứ đó dài như vậy, sao có thể nhét hết vào trong chiếc quần lót nhỏ như thế?

Trong lòng cô hớn ha hớn hờ, nhưng trên mặt vẫn bày ra vẻ tôi đang làm việc nghiêm túc, "Được rồi!" cô ra hiệu để Hạ Hoài Cẩn dừng lại động tác cởi quần lót của mình, "Cơ quan sinh dục của anh rất quý giá, động tác không chuyên nghiệp có thể làm nó bị thương." Vừa dứt lời, cô bước nhanh lên trước, dưới ánh mắt kinh ngạc của Hạ Hoài Cẩn, nắm lấy mép quần, dứt khoát lột xuống quần lót của anh.

Vì động tác lột quần lót của cô mà vật đó hơi rung lên, nó vẫn chưa cương lên, vật hình trụ màu đỏ sậm mềm nhũn nằm sắp giữa háng của Hạ Hoài Cẩn. Đúng là 18,5 cm, dựa theo kinh nghiệm quan sát nhiều năm của Diệp Huyền, chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái liền biết rõ. Ở trong tầm mắt của cô, gây thịt bắt đầu chậm rãi trưởng lớn, nét mặt giả vờ bình tĩnh của Hạ Hoài Cẩn cuối cùng cũng rạn nứt - anh ta vậy mà cương lên chỉ vì bị một cô gái xa lạ nhìn chăm chăm!

"Tốc độ cương nhanh như vậy, chắc năng lực của anh cũng không tệ." Miệng thì nói những lời sắc tình, nhưng mặt Diệp Huyền vẫn rất đàng hoàng, cô vươn tay, cầm lấy vật to lớn đang cứng dần lên, đầu ngón tay lướt qua phần gốc, thậm chí còn nâng hai túi tinh hoàn lên ước chừng, "Ngồi lên trên giường đi." Cô ngược mắt, "Tôi muốn lấy mẫu tinh trùng của anh."

Hình như có điều gì đó sai sai. Trước khi bị quân chính phủ bắt được, Hạ Hoài Cẩn chưa từng chịu sự quản thúc dành cho một phần tử khủng bố, cũng chưa từng trải qua những biện pháp đánh giá, nghiên cứu mà một người đàn ông bình thường phải trải qua, nhưng anh cũng biết trình tự lấy mẫu tinh trùng không phải là như thế này.

Người đàn ông sẽ bị cố định trên bàn thí nghiệm, nhân viên nghiên cứu đeo khẩu trang mặt không chút thay đổi điều khiển cánh tay robot. Dưới tình huống như vậy, rất ít đàn ông có thể tự cương, cho nên nhân viên nghiên cứu thường sử dụng biện pháp kích điện, liên tục kích thích cho đến khi những người đàn ông này bắn ra tinh trùng, cánh tay robot sẽ thu gom những tài nguyên vô cùng trân quý này, đóng gói rồi vận chuyển đến trung tâm gây giống. Trong quá trình này, nhân viên phụ trách lấy mẫu tinh dịch tuyệt đối không có bất kỳ tiếp xúc nào với người cung cấp, càng tuyệt đối không có chuyện giống như Hạ Hoài Cẩn vậy, dương vật bị cô gái trước mặt này nắm trong lòng bàn tay.

"Cô đang..." Anh ta nói chưa dứt câu đã bị Diệp Huyền đẩy ngã xuống giường. Khoái cảm kì lạ ập đến, anh cảm thấy bàn tay nhỏ bé, mềm mại của cô đang ma sát trên gây thịt của mình, từ quy đầu đến túi tinh hoàn, nhẹ nhàng vuốt ve chỗ kẽ hở mẫn cảm giữa hai túi tinh hoàn, đầu ngón tay của cô dè lên mẫn mẫn, gây gây "A!..." Hạ Hoài Cẩn cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vẫn không nhịn được mà bật ra tiếng hừ nhẹ từ trong cổ họng, gây thịt của anh đã hoàn toàn cứng lên, cây gây thô to được hai tay của Diệp Huyền nâng lên, gân xanh trên gây thịt giật giật, mùi vị nam tính tràn ngập tính xâm lược bao phủ cả người Diệp Huyền.

"Cảm giác như thế nào?" So với Hạ Hoài Cẩn đang vô cùng chật vật, ánh mắt cô vẫn rất bình tĩnh, ngay cả hô hấp cũng đều đều không có một tia rối loạn, giọng điệu nghiêm túc hỏi anh một câu: "Tôi đang làm một đề án nghiên cứu, chứng minh rằng tinh dịch phóng ra khi làm tình so với tinh dịch phóng ra do dòng điện kích thích, có chất lượng cao hơn."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 3

Có trời mới biết được Diệp Huyền đã nghĩ ra cái cơ sứt sẹo đó như thế nào.

cô biết rằng thái độ của mình rất kì lạ, có người nhân viên nguyên cứu nào đi lấy mẫu tinh trùng mà lại thủ giao cho người đàn ông đó. Qua hơn năm trăm năm kham hiểm đàn ông, phụ nữ đã quen với việc sử dụng các loại biện pháp an toàn, sạch sẽ để giải quyết nhu cầu sinh lý, không cần đến gây thịt dưới háng của đàn ông. Đàn ông trong mắt phụ nữ thời nay giống như một loại biểu tượng. Có được một người đàn ông thuộc về mình cũng coi như là một sự khẳng định về địa vị cũng như sự giàu có của bản thân trong xã hội. Còn những người đàn ông nằm trên bàn thí nghiệm chờ người ta đến lấy mẫu tinh trùng, thì không khác gì một vật thí nghiệm. Nếu trước mặt Diệp Huyền không phải là Hạ Hoài Cẩn, cô cũng sẽ nghĩ giống như những nhân viên khác trong sở nghiên cứu mà thôi.

Nhưng Hạ Hoài Cẩn không giống như vậy.

anh có lẽ sẽ không bao giờ nghĩ đến việc người con gái đưa anh đến nhà giam này lại cất chứa một tình yêu tha thiết đối với một phần tử khủng bố như mình. Điều này không phải là rất khó hiểu sao, hơn nữa anh chưa bao giờ gặp Diệp Huyền!

"Nhất kiến chung tình? Cậu nói là cậu nhất kiến chung tình?" Nghe thấy câu trả lời khẳng định của người đối diện xong, cô gái tóc vàng đứng tính tiền nơi quầy bar liền cười một cách thích thú, "nói cho tớ biết đi bạn yêu, cậu nhất kiến chung tình với con gái nhà nào thế?"

"anh ấy là đàn ông." Diệp Huyền nghiêm mặt đáp lời.

"Đàn ông?!" cô gái tóc vàng bất ngờ giật mình, "Hà, thật sao? Tổ cứ tưởng cậu sẽ không bao giờ cảm thấy hứng thú với mấy vị thiếu gia quý tộc công lớn không ra sau công sau không bước chứ!"

"không phải, anh ấy là...." Diệp Huyền ngừng một chút, tuy rằng Elle là người bạn tốt nhất của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy mình không nên nói ra thân phận thực sự của Hạ Hoài Cẩn, "anh ấy không thuộc tầng lớp thứ nhất."

Sau khi sự kiện "Tháng ba đen tối" xảy, nam giới trở thành tài nguyên khan hiếm, nên chính phủ vì muốn dễ dàng trong việc quản lý họ đã đem toàn bộ nam giới còn lại trên thế giới chia thành bốn cấp bậc. Tầng lớp thứ nhất chỉ bao gồm nam giới quý tộc hoặc là những người đàn ông đã lập được những công trạng lớn, họ được tự do quản lý tầng lớp của họ. Thân phận của họ cũng ngang hàng với phụ nữ, được hưởng các quyền tự do, quyền con người và quan trọng nhất là họ có quyết tự quyết định hôn nhân của mình.

Nhưng thực ra mọi người đều biết họ cũng không thể tự do chọn lựa. Những người đàn ông phải dựa vào gia tộc mới có được quyền tự do, thì tất nhiên hôn nhân của họ phải đem lại lợi ích cho gia tộc. Mà đối với một tiểu thư quý tộc như Diệp Huyền thì mọi việc cũng không khác với nam giới quý tộc là bao, khi gia tộc của Diệp Huyền cảm thấy đã đến lúc thích hợp, cũng sẽ an bài cho cô một người đàn ông tương xứng để kết hôn.

Năm CE 618, điều duy trì một cuộc hôn nhân không phải là tình yêu mà là lợi ích cùng trách nhiệm sinh con.

Thấy Diệp Huyền nhăn mi, Elle cười vỗ vỗ lên vai của cô: "không cần phải buồn rầu như thế? anh ta là tầng lớp thứ hai sao? Vậy cũng có sao đâu, chỉ cần cậu đi xin di Diệp một tiếng, đem người đàn ông đó phân phối cho cậu không phải là xong chuyện rồi sao. không phải lần trước di Diệp đã nói rồi sao, chỉ cần cậu muốn kết hôn, cho dù người mà cậu thích là người cung cấp tình trùng trong sở nghiên cứu cũng không sao, di tuyệt đối sẽ không phản đối."

Nếu mọi chuyện đơn giản như vậy thì tốt rồi, Diệp Huyền thầm thở dài một hơi. cô tất nhiên là biết mẹ mình có quyền lực hơn người, đứng trên tầng lớp cao nhất của giới quý tộc, muốn đem người đàn ông mà mình thích thu vào tay, không cần mẹ cô giúp đỡ thì cô cũng có thể dễ dàng đạt được mục đích.

Nhưng thân phận của Hạ Hoài Cẩn rất đặc thù, anh ấy không phải là tài nguyên cấp hai có thể được chính phủ phân phối để kết hôn với người phụ nữ đủ tư cách, cũng không phải là tài nguyên cung cấp gen cấp 3, có sứ mạng duy nhất trong đời là nguồn cung cấp tình trùng để gây giống đời sau nhưng không được kết hôn với phụ nữ, anh ấy là tài nguyên nghiên cứu cấp bốn, hơn nữa lại là loại tội phạm nghiêm trọng - tội phản quốc, gây nguy hại đến trật tự an toàn của xã hội, sẽ bị giam giữ trong nhà tù cao cấp nhất, và vĩnh viễn cũng không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời thêm một lần nào nữa.

Nếu mình nói ra sự thật, Elle chắc sẽ ngắt xiù ngay tại chỗ mất.

"Chẳng lẽ anh ta đã bị phân phối để kết hôn với người phụ nữ khác?" Elle không biết Diệp Huyền đang suy nghĩ gì, thấy Diệp Huyền im lặng không nói, cô bèn tiếp tục dò hỏi.

"A, cũng không phải..."

Diệp Huyền quả thực không biết phải giải thích như thế nào, trong lúc cô đang do dự, Elle thấy cô khó mở miệng như vậy, cũng hiểu ý mà không tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa, cô chuyển đề tài, bước đến trước mặt Diệp Huyền tò mò hỏi: "Hi, không bằng cậu kể cho tớ nghe cậu nhất kiến chung tình với anh ta như thế nào đi?" Thấy Diệp Huyền nở nụ cười ngọt ngào hiếm thấy, không khỏi nheo mắt thích thú, "Nhìn cậu như vậy... Chẳng lẽ là anh hùng cứu mỹ nhân?"

Elle chỉ thuận miệng đoán bừa thế nhưng lại đúng, Diệp Huyền yêu Hạ Hoài Cẩn vì anh ta đã cứu cô. Lý do câu chuyện này có chút khác biệt so với khi Diệp sĩ quan với Cra tướng quân, lúc đó Crato cứu Diệp Huyền khỏi họng súng của quân phản loạn, nhưng Hạ Hoài Cẩn lại là một tên phản quân.

Khi đó Diệp Huyền đang đến thành phố cảng duyên hải để tham gia một cuộc hội đàm, vùng duyên hải của hành tinh nhỏ này là nơi hỗn loạn nhất thế giới, luôn ở trong tình trạng "không ai quản lý". Để đảm bảo an toàn, cô đã lên kế hoạch tham gia hội đàm buổi sáng, buổi chiều liền quay về Trái Đất luôn, lại không ngờ được rằng khi phi thuyền vừa đáp xuống cảng, đã xui xẻo bị nhóm phản quân bao vây.

Nhóm phản quân bao vây cô không phải là Mặt trận giải phóng nam giới do Hạ Hoài Cẩn lãnh đạo, mà là do Đảng Thống nhất của những người có tư tưởng cực đoan. Mà đối tượng bị Đảng Thống nhất căm hận nhất là quan chức chính phủ xếp sau đó là những nhà nghiên cứu khoa học giống như Diệp Huyền. cô cứ nghĩ rằng ngày hôm nay mình chết chắc rồi, nhưng trong lúc mệnh chỉ treo chuông, lại được Hạ Hoài Cẩn cứu được.

cô nhớ rõ Hạ Hoài Cẩn mặc một bộ đồ màu đen, viên đạn xẹt qua sát ngay mặt anh ấy, để lại một vết máu dài trên gương mặt lạnh lùng. Tay phải của anh nắm lấy cánh tay Diệp Huyền, dường như muốn trấn an người con gái đang sợ hãi đến run như cây sậy, tay trái cầm một khẩu súng, một mình chống lại một nhóm phản quân cầm súng đứng xung quanh. "Hạ Hoài Cẩn " Tên cầm đầu của đối phương cười lạnh một tiếng, "Mày gia nhập quân chính phủ từ bao giờ thế?"

"Nghiêm lão tam, đừng nói mấy câu châm chọc như vậy." Hạ Hoài Cẩn mở miệng đáp trả, trời đang tối dần, mà xóm nhỏ này quá nghèo nàn không có lấy một ngọn đèn đường, Diệp Huyền chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mờ mờ của anh, nghe giọng mới phát hiện anh còn rất trẻ tuổi, "Nguyên tắc làm việc của tôi chắc anh cũng biết rõ, không giết người dân vô tội, cũng không cho phép bắt cứ một tổ chức nào khác giết người vô tội."

"Phi!" Nghiêm lão tam phun một ngụm nước bọt, "Mày cho mày là ai, Mặt trận giải phóng hết người hay sao mà lại để một đứa nhóc còn để tóc chòm lên làm thủ lĩnh? không giết thường dân? Con mẹ nó mày nghĩ bây giờ là lúc nào? Con mẹ nó mày có biết con đàn bà này là ai không?"

Hạ Hoài Cẩn theo bản năng liếc nhìn về phía Diệp Huyền, trời đã bắt đầu đổ mưa, cô gái được hấn cứu bây giờ cả người đã ướt nhẹp, trời quá tối, Hạ Hoài Cẩn không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô, chỉ nhìn thấy dáng người mảnh khảnh hiện rõ ra dưới chiếc váy dài ướt đầm dẫm sát vào cơ thể, có vẻ như cô gái này có dáng người rất đẹp. cô nghe thấy lời nói của Nghiêm lão tam, tuy khiếp sợ co rúm người lại một cái, nhưng ngay lập tức, ưỡn ngực cổ

gắng bình tĩnh nói: "Tôi là nhân viên nghiên cứu trong sở nghiên cứu SCI, theo như lời của vị Hạ tiên sinh này vừa nói, thì tôi là một thường dân."

"Ha?" Nghiêm lão tam nhin không được mà bật cười, hần ta nhìn Hạ Hoài Cẩn một cách chăm chọc, "Tao nói này Hạ Hoài Cẩn, con đàn bà này đúng là giống mày." hần gạt chốt an toàn, "Con mẹ nó, tao không quan tâm con đàn bà này có phải là thường dân hay không! không phải là thường dân tao cũng giết, là thường dân thì tao càng muốn giết!"

Xoát xoát một loạt âm thanh lên đạn của súng lục vang lên, Diệp Huyền sợ hãi hít một ngụm khí lạnh, hi vọng sống sót vừa mới được nhen nhóm ngay lập tức bị dập tắt một lần nữa. Cho dù người đàn ông Hạ Hoài Cẩn này có dũng mãnh thiện chiến thì hai người cũng không có cách nào trốn thoát từ dưới luồng đạn của bảy tám khẩu súng đang chia vào người.

"Sợ à?" Đột nhiên cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh ấy, Diệp Huyền ngẩn người không hiểu là anh đang nói cùng mình, mất mấy giây mới hoàn hồn gạt gạt đầu, "Nắm chặt tay tôi." cô nhìn thấy Hạ Hoài Cẩn cong lên khoe môi, Diệp Huyền không dám chắc có phải là anh đang cười với cô hay không.

Sau đó, cô liền bay lên không trung. Hạ Hoài Cẩn nhảy lên, rơi xuống trên nóc nhà, ôm lấy cô rồi chạy như điên.

Cảm giác này thật kì lạ, ngay sau lưng họ, một nhóm khủng bố bảy tám người đang đuổi theo, mà cô đang bị một người đàn ông xa lạ ôm vào ngực, nhảy lên nhảy xuống tròn đong tròn tây, không ít viên đạn bay xẹt qua sát người họ, nhưng cô lại cảm thấy an tâm đến lạ.

Hạ Hoài Cẩn, Diệp Huyền âm thầm ghi nhớ cái tên này trong lòng. Hạ Hoài Cẩn ba chữ vô cùng đơn giản, thốt ra từ đầu lưỡi lại khiến cô cảm thấy có chút ngọt ngào.

Suốt 24 năm qua, từ nhỏ đến lớn, cô đều được người trong giới quý tộc khen là một cô tiểu thư ngoan ngoãn. Giờ phút này bị một người xa lạ có thể là một phần tử khủng bố ôm chặt, trải qua một trận đầu súng kinh hoàng nơi xóm nhỏ nghèo nàn.

Diệp Huyền nghĩ, giờ phút này có lẽ là giây phút mà cô cảm thấy hạnh phúc nhất từ trước đến nay.

Cuối cùng, hai người cũng trốn thoát. Nghiêm lão tam sợ kinh động đến quân chính phủ, không dám nháo ra động tĩnh quá lớn. Hạ Hoài Cẩn ôm Diệp Huyền chạy thực mạng một đường, chạy đến cuối xóm thì dừng lại.

"An toàn." Hạ Hoài Cẩn thả cô xuống, cảnh giác quan sát xung quanh. Cách đó không xa có ánh đèn chiếu đến, Diệp Huyền lúc này mới phát hiện anh đang bị thương, bàn tay trái đang nắm chặt khẩu súng của anh đang chảy máu.

"anh bị thương." cô bước đến gần anh, muốn nắm lấy tay bị thương của Hạ Hoài Cẩn.

"không sao..." Hạ Hoài Cẩn đang chuẩn bị quay đầu lại nhưng còn chưa dứt lời, bên tai liền vang lên tiếng súng nổ chói tai.

"không được nhúc nhích! Giờ hai tay lên!" một đoàn binh lính của quân đội chính phủ được vũ trang đầy đủ nhanh chóng bao vây hai người, chỉ trong nháy mắt, đã đem Diệp Huyền lùi về khu vực an toàn, đồng thời hoàn toàn bao vây xung quanh Hạ Hoài Cẩn.

"Khoan đã!" Diệp Huyền đang định nói, "anh ấy đã cứu..."

Nhưng chiếc còng điện đã chụp lên cổ tay của Hạ Hoài Cẩn, người lính dẫn đầu thô bạo đá Hạ Hoài Cẩn một cú, khiến anh khụy xuống, "Người đã bị bắt, Hạ Hoài Cẩn." Đối phương lạnh lùng nói, "Với tội danh phản quốc, gây nguy hại đến an ninh xã hội."

"Bác sĩ Diệp" Dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Huyền, người quân nhân mỉm cười đi về phía cô, "Lần này thật sự rất cảm ơn cô, chúng tôi truy bắt tên phần tử khủng bố này đã vài năm, không nghĩ tới lại dễ dàng bắt được hần ở đây. Tôi sẽ báo cáo lên cấp trên, tặng cho cô một huân chương vinh dự để biểu dương công hiến của cô trong lần truy bắt này."

"không phải..." lời nói của Diệp Huyền căn bản không có người lắng nghe, cô đành trơ mắt nhìn người đàn ông vừa mới cứu mạng mình bị áp giải đi, anh ấy sẽ bị giam giữ trong nhà tù thâm nghiêm nhất của đế quốc, mà thứ đang chờ đợi lại là cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 4

"Tên?" Diệp Huyền dùng giọng điệu lạnh nhạt như thường đặt câu hỏi.

"Hạ Hoài Cẩn." Nghe thấy giọng nam trầm thấp quen thuộc đó, cô suýt nữa thì nhin không được xúc động muốn nhảy dựng lên ôm lấy anh. Nhưng trong mắt Hạ Hoài Cẩn, cô gái mặc áo khoác trắng ngồi phía sau bàn dường như lãnh đạm hơn mấy phần, hai người họ một hỏi một đáp, cuối cùng hỏi đến

vấn đề nhạy cảm đó, cô mới ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái.

Đến giây phút đó, Diệp Huyền mới nhìn rõ khuôn mặt của Hạ Hoài Cẩn. So với tưởng tượng của cô gần như giống nhau hoàn toàn, ngũ quan nghiêm nghị, lạnh lùng nhưng đôi mắt lại mang theo nét tuấn mỹ, phong lưu, khiến cảm giác lạnh lẽo như tòa núi băng quanh người anh giảm xuống không ít. Hạ Hoài Cẩn còn rất trẻ, năm nay Diệp Huyền mới 24 tính ra là lớn hơn người này đến bốn tuổi. Nhưng đối với người chỉ mới 16 tuổi liền trở thành đối tượng truy nã khẩn cấp của chính phủ, thì Diệp Huyền không khác gì cô gái nhỏ khờ dại, không hiểu sự đời.

cô đúng là khờ thật, vận dụng hết nhân mạch mà mình tích lũy từ lâu, mới có thể tạo cho Hạ Hoài Cẩn thân phận là tài nguyên cung cấp gen cấp 3. Sau đó đưa bảng đánh giá tư chất mức ưu tú của Hạ Hoài Cẩn lên sở nghiên cứu SCI, thì sau này cô có thể ở cùng anh.

Thủ đoạn như vậy tất nhiên là không thể nói rõ ra được, cho nên bây giờ cho dù trong lòng Diệp Huyền có yêu tha thiết Hạ Hoài Cẩn, cho dù tay cô đang nắm lấy dương vật của Hạ Hoài Cẩn, được tiếp xúc thân mật vượt quá giới hạn với anh thì cô cũng chỉ có thể bày ra khuôn mặt lạnh như băng, hai tay lại liên tục chuyển động, dùng hết kinh nghiệm đúc rút từ những bộ phim người lớn để thủ giao cho anh, nhưng miệng vẫn nói: "Tôi biết anh cảm thấy không quen nhưng Hạ Hoài Cẩn, đây là vì nghiên cứu khoa học."

Tiếng thở dốc của Hạ Hoài Cẩn ngày càng nặng nề, anh cố gắng kiềm chế hơi thở, vuron tay muốn đẩy Diệp Huyền ra, lại bị cô trở tay bắt lại.

"Đừng làm ảnh hưởng đến tôi." cô bất mãn trừng mắt liếc nhìn anh một cái.

Hạ Hoài Cẩn bị nghẹn cục tức nơi ngực, lời nói dường như rít qua từ kẽ răng: "Hành vi của cô là không đúng với quy định thực nghiệm!" anh biết mình không dọa được cô, cũng không có khả năng đàm phán đạt được thỏa thuận gì với cô nên đành lời mấy cái quy định thực nghiệm ra để ngăn cản Diệp Huyền.

Bởi vì nguồn cung cấp gen rất hiếm, nên Hạ Hoài Cẩn được xếp loại ưu tú trở thành người cung cấp gen, cho nên vì đảm bảo người cung cấp có trạng thái thể trạng tốt nhất, thì bắt buộc trong lúc lấy mẫu tinh trùng của những người này phải tuân theo trình tự mà chính phủ đưa ra một cách nghiêm túc, không thể vi phạm quy định. Hành vi của Diệp Huyền lúc này đã đủ để cô bị xử phạt rồi.

"anh cho rằng," Diệp Huyền nâng mắt lên nhìn anh, "Tôi dám làm như thế này mà không có cách nào thoát tội sao?" Nhìn vẻ mặt tức giận của Hạ Hoài Cẩn, cô càng cảm thấy người đàn ông này quả thật rất đáng yêu.

Quả nhiên, anh là người trí dũng song toàn, mà còn sắc sảo, bình tĩnh. Đàn ông bình thường nếu gặp tình huống này đã sớm bị dục vọng che mờ lý trí, hoặc chỉ biết uy hiếp suông, tệ hại hơn là cầu xin, van nài. Nhưng Hạ Hoài Cẩn lại có thể nghĩ đến vấn đề quy định trong thực nghiệm, nắm được điểm yếu có thể khiến nhân viên nghiên cứu sợ hãi nhất để uy hiếp cô. Nhưng thật đáng tiếc phải khiến anh thất vọng rồi, với gia thế của Diệp Huyền, những quy định này không thể trói buộc được cô.

Ngón tay cô lướt trên gân xanh dờn nổi trên dương vật, khiến Hạ Hoài Cẩn nhìn không được mà run rẩy, ý cười trong đáy mắt của Diệp Huyền càng đậm. cô thích nhìn người đàn ông này vì mình mà lộ ra cảm xúc trên khuôn mặt, đầu ngón tay cô giống như đang lướt trên những phím đàn, vuốt ve, gảy nhẹ, nắm chặt, xoa nhẹ.... Có trời mới biết được cô vì muốn làm cho Hạ Hoài Cẩn thoải mái, mà đã phải nghiên cứu phim người lớn một cách tỉ mỉ, cho dù là khi phân tích số liệu thực nghiệm, cô cũng chưa bao giờ cẩn thận đến như vậy. Cây gậy đỏ sậm càng lúc càng nóng lên, phần thân có xu thế trương lớn. Diệp Huyền phủ tay lên quy đầu to lớn ẩn một cái rồi xoa nhẹ, cô có cảm giác cây gậy nóng bỏng này dường như có sinh mệnh, kích động này lên trong tay cô. Mồ hôi phía trên hơi mở ra, tiền tinh trong suốt chảy ra càng ngày càng nhiều, dường như sắp tới khoảng khắc núi lửa bùng nổ, hơi thở nam tính trong không khí cũng đậm dần lên.

anh ấy sắp bắn.

Nhận ra điều này khiến Diệp Huyền càng thêm hưng phấn, cô hạ thấp thắt lưng, nằm hẳn lên trên hông Hạ Hoài Cẩn, mái tóc dài xõa xuống, che khuất gò má đã sẫm đỏ bừng của mình. Cảm giác ngứa ngáy giữa hai chân theo từng tiếng thở dốc của Hạ Hoài Cẩn càng thêm rõ ràng, một dòng chất lỏng ẩm ướt chảy ra, trong nháy mắt liền làm ướt quần lót của cô. cô chỉ có thể cố gắng khép chặt hai chân, cần môi không để tiếng rên rỉ thoát ra.

Muốn... Rất muốn... Rất rất muốn liếm cây gậy thịt cứng rắn trước mắt, muốn đem quy đầu ngâm vào trong miệng, muốn dùng đầu lưỡi liếm ướt cả hai túi tinh hoàn đáng yêu phía dưới. Muốn nuốt nó vào trong họng, rồi dùng cái miệng nhỏ nhắn, non mềm của mình ngâm lấy gậy thịt của anh. Sau đó, anh ấy có thể bắn vào trong miệng mình, rồi mình có thể...

"Ừm..." Hạ Hoài Cẩn nghe được cô gái trước mắt bật ra một tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, nhưng anh còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì bỗng nhiên bàn tay của cô nắm lấy quy đầu, dùng sức bóp mạnh một cái.

"A!..." Hạ Hoài Cẩn bắn ra, cảm giác đau đớn xen lẫn sung sướng cứ như thủy triều ập đến, anh nhắm nhin hồi lâu nhưng lại bị cô đánh bất ngờ không kịp phòng bị, cuối cùng cũng thất thủ, tinh dịch nóng rực toàn bộ đều phun ra trên tay Diệp Huyền.

Đợi đến khi khoái cảm kịp liệt ấy qua đi, Hạ Hoài Cẩn mới sức tỉnh lại. anh thở hổn hển, chống tay nửa ngồi lên nhìn Diệp Huyền. cô ngẩn người, cúi đầu đứng sững tại chỗ, trên tay, cánh tay thậm chí còn chớp mũi cô cũng dính đầy chất lỏng trắng đục sền sệt. Hạ Hoài Cẩn cảm thấy cổ họng mình khô khốc, gậy thịt lại có xu thế ngẩng đầu trở lại. anh vội vàng kéo quần lên, ngón tay gãi nút quần cũng run run không ngừng.

"cô..." anh dừng một chút, cố gắng để giọng nói trở nên bình thường lại, "cô vừa lòng chưa?"

Đến lúc này Diệp Huyền mới tỉnh hồn lại, cô cũng không dám nhìn Hạ Hoài Cẩn, cứ vậy mà chạy thẳng ra ngoài. Đứng trong phòng vệ sinh, nhìn khuôn mặt tràn ngập tình dục của mình trong gương. cô thất thần, chỉ mới tưởng tượng ra cảnh Hạ Hoài Cẩn bắn vào trong miệng mình, rồi mình lại nuốt hết tinh dịch của anh, mà cô đã nhìn không được mà rên rỉ ra tiếng. Kích động nhất thời mà thất thủ, khiến Hạ Hoài Cẩn xuất tinh.

Nghĩ đến đây khiến cô ảo não không thôi. Quy đầu là bộ phận yếu ớt nhất, bị mình nhéo mạnh một cái, chắc là Hạ Hoài Cẩn đã rất đau. Nhưng cô cũng cảm thấy cực kì hưng phấn, mỡ tay ra, tinh dịch đặc sệt của anh vẫn còn dính trong lòng bàn tay, giữa khe hở các ngón tay kéo ra một sợi chỉ bạc dăm mảy, sắc tinh. Thỏa mãn mong ước bấy lâu của mình, cô le lưỡi từng chút một liếm sạch tinh dịch dính trên tay, ngay cả mấy chỗ trên cánh tay cô cũng không bỏ qua. "thật đáng tiếc.." Diệp Huyền nhớ rõ vẫn còn một tí tinh dịch sót lại trên mặt đất, "Sau này muốn ăn nó chỉ sợ không dễ dàng được như lần này."

thật ra hành động hôm nay của cô đã quá nóng vội, Hạ Hoài Cẩn vẫn luôn đề phòng cô, cô đáng lẽ ra nên nhẫn nhịn thêm một đoạn thời gian nữa. Diệp Huyền thờ dài, đến khi nào mình mới có thể ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Cẩn? Từ ngày được Hạ Hoài Cẩn cứu mạng, gần như đêm nào cô cũng phải vừa tự an ủi mình vừa gọi tên của anh, mới có thể đi vào giấc ngủ.

Chưa bao giờ Diệp Huyền nghĩ đến bản thân cũng có lúc điên cuồng như vậy, cô bây giờ chẳng khác gì một si nữ. Có lẽ cô đã phải chịu áp lực quá lâu, ở trong một xã hội quái dị như thế này, lại lớn lên trong giới quý tộc khuôn sáo cứng nhắc, khiến cô không thể làm những điều mình thích, thậm chí ngay cả việc bộc lộ cảm xúc thái quá cũng không được. Cho nên khi đứng trước mặt Hạ Hoài Cẩn, cô mới bày ra bộ mặt lạnh như băng như thế, có lẽ chính bản thân cô cũng không biết phải dùng phương pháp bình thường nào để theo đuổi người đàn ông mình thích.

Nhìn vào gương, sửa sang lại tóc tai một chút, đợi đến khi gương mặt không còn ửng hồng nữa Diệp Huyền mới giả bộ bình thường như không có việc gì đi về văn phòng, đang đi trên hành lang thì gặp Lâm Y, bà ta đang ôm một tập tài liệu, thấy Diệp Huyền đang đi tới thì thuận miệng cười hỏi: "Lấy mẫu tinh trùng xong rồi? Có cầm tôi đem về kho lạnh không?"

Diệp Huyền ngẩn ra, thiếu chút nữa cô quên mất mình đã lấy có đi lấy mẫu tinh trùng, nhưng tinh dịch của Hạ Hoài Cẩn đều bị mình ăn sạch, lấy đâu ra mẫu mà đưa đến kho lạnh. "Khụ..." cô khụ một tiếng, "không cần, để tôi tự làm là được rồi."

Đuổi Lâm Y đi rồi, cô vội vàng chạy về chỗ ở của Hạ Hoài Cẩn. Tên của Hạ Hoài Cẩn đã được ghi trong danh sách những người cung cấp gen, hơn nữa đã có ghi chép hôm nay lấy mẫu tinh trùng, tất nhiên phải có mẫu để đưa đến kho lạnh. Dù Diệp Huyền là người trong tổ nghiên cứu cấp cao, cũng không lừa gạt được AI, chỉ đành phải khiến Hạ Hoài Cẩn xuất tinh thêm một lần nữa.

Diệp Huyền mở cửa, Hạ Hoài Cẩn đang nằm ngán người ở trên giường, nghe thấy tiếng động liền ngồi bật dậy cảnh giác nhìn cô: "Có chuyện gì nữa sao?"

"anh có thể cương thêm một lần nữa không?" Diệp Huyền ngay lập tức nói thẳng vào vấn đề, thấy trên mặt anh lộ ra biểu cảm tức giận, cô cảm thấy mình nên giải thích thêm một chút, "không phải là tôi nghi ngờ năng lực của anh, nhưng dù sao thì anh mới bắn xong một lần, theo như bình thường, thì cần một chút thời gian để khôi phục."

"cô cảm thấy tôi tức giận là vì chuyện đó?" Hạ Hoài Cẩn nâng mắt nhìn cô, anh có thể lí giải được mấy phần cái lỗi suy nghĩ kì quái của cô, vì cô không nghĩ rằng hành động lúc nãy của mình đối với anh mà nói là một loại nhục nhã, càng không biết rằng lời nói vừa rồi của mình khiến anh cảm thấy khó chịu. Từ nhỏ Hạ Hoài Cẩn lớn lên ở trong Mật trăn giải phóng nam giới, cho đến bây giờ chưa từng trải qua khóa giáo dục tư tưởng của chính phủ - nói cách khác là quá trình tẩy não. Trong lòng anh, nam nữ là bình đẳng, đều cần được tôn trọng, anh khó có thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Huyền, mà Diệp Huyền cũng cảm thấy câu hỏi ngược của anh rất kì quái.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Diệp Huyền cảm thấy có chút khó hiểu, cô nghi hoặc nhìn về phía Hạ Hoài Cẩn, đôi mắt đen nhánh, môi hồng răng trắng, khiến Hạ Hoài Cẩn có cảm giác cô rất ngây thơ, hồn nhiên, khiến tất cả những cảm xúc tức giận của anh đều hóa thành bất đắc dĩ. Thấy anh cau chặt mày, "A..." Diệp Huyền bỗng nhiên nghĩ đến thân phận của anh, Hạ Hoài Cẩn chưa từng tiếp nhận giáo dục nô lệ hóa dành cho đàn ông, cho nên những lời vừa rồi của mình đã xúc phạm đến anh.

"thật xin lỗi." Mặt Diệp Huyền đỏ lên, "Là do tôi lỗ lòi."

Lần này đến lượt Hạ Hoài Cẩn ngán người, tuy anh khó chịu, nhưng anh biết, đối với hầu hết nữ giới trên đế quốc mà nói, nam giới không đáng được tôn trọng. Ôm quan niệm như vậy, Diệp Huyền có thể tự ý thức mình xúc phạm đến anh đã là rất khó có được, chứ đừng nói đến việc xin lỗi anh. Trong chốc lát Hạ Hoài Cẩn không biết nên nói cái gì, vốn dĩ rất chán ghét hành động Diệp Huyền ép buộc thủ giao cho mình, dù cho mục đích của cô là nghiên cứu khoa học hay muốn nhục nhã anh đi chăng nữa, thành cũng cảm thấy cô thật đáng ghét. Nhưng bây giờ anh lại không hiểu được suy nghĩ của Diệp Huyền.

anh cảm thấy mình đối với Diệp Huyền thường xuyên mềm lòng một cách kì lạ, rõ ràng người bị xúc phạm là anh, nhưng Diệp Huyền chỉ mới nói một câu xin lỗi, anh liền mềm lòng. Nhưng lời nói ngay sau đó của Diệp Huyền lại khiến gân xanh hai bên thái dương anh giật giật.

"thật xin lỗi" Diệp Huyền trịnh trọng cúi gập người xuống xin lỗi anh, rồi lại dùng cái loại ngữ khí cứng nhắc hỏi tiếp, "Vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu lấy mẫu tinh trùng được không?"

Vậy là nãy giờ cô chỉ nói cho có lệ thôi à? Hạ Hoài Cẩn cố nén tức giận: "Vừa rồi cô đã lấy một lần."

"Ách" Diệp Huyền do dự một chút, "Tinh dịch lúc nãy đều..."

Hạ Hoài Cẩn đương nhiên không biết tất cả tinh dịch của mình ban nãy đều bị Diệp Huyền ăn sạch, còn tưởng rằng vì mình bắn trên tay cô nên cô đã chạy đi rửa tay. Chuyện này khiến anh cảm thấy rất mất mặt, đối với một người con gái cũng là hành vi xúc phạm, nhưng suy nghĩ lại tất cả cũng đều do Diệp Huyền tự làm, anh hừ lạnh một tiếng: "Tôi cự tuyệt."

"Tôi nghĩ anh đã quên rằng" Diệp Huyền nói một cách bất đắc dĩ, "anh không có quyền cự tuyệt."

Thái độ của cô khiến Hạ Hoài Cần cảm thấy một giống như một đứa trẻ quậy phá vô lý, rõ ràng mình là người chiếm thể thượng phong, nhưng bây giờ lại cảm thấy như mình đang có tình gây sự? Sau đó, Diệp Huyền đi tới, thuận thế đẩy ngã Hạ Hoài Cần lên giường. "Được rồi." cô duỗi tay cời quần Hạ Hoài Cần, vừa dỗ dành, "Lần này sẽ rất nhanh thôi."

"cô...." Hạ Hoài Cần lại cảm thấy mình bị ghen lời, rốt cuộc cô gái này muốn làm gì?! Cái khóa trên cổ tay khiến anh không thể sử dụng sức lực được, dễ dàng bị Diệp Huyền cời quần lót xuống, nhìn thấy gáy thịt đang ngẩng đầu dần dần, khiến Diệp Huyền kinh ngạc mở to hai mắt mà nhìn.

"Dì?" cô nhìn Hạ Hoài Cần, rồi cúi xuống nhìn tiểu Hạ Hoài Cần, "anh đã cương rồi sao?"

Người đàn ông quay đầu không để ý tới cô, Diệp Huyền không nhìn thấy được vành tai của anh đập phấp phồng. Thao! Hạ Hoài Cần cúi kính mắng thầm một câu, anh không thể tin được bản thân lại dễ dàng bị rung động như thế. Biểu hiện của anh bây giờ không khác gì một tên nhóc choai choai, khí huyết phương cương, vừa ngây ngô vừa gọi cảm.

Nhưng Diệp Huyền lại không nhận ra được Hạ Hoài Cần đang xấu hổ, còn ngốc nghếch hỏi một câu: "anh bắt đầu cương từ khi nào thế?"

Hạ Hoài Cần thiếu chút nữa bị cô tức chết, anh xụ mặt nhìn Diệp Huyền: "Chuyện này không liên quan đến cô, bác sĩ Diệp."

"anh có thể gọi tôi là Diệp Huyền" cô dường như không nghe thấy ý cự tuyệt trong lời nói của anh, mà ngược lại vui vẻ nói chuyện với anh. Và tất nhiên, ngữ khí vẫn cứng nhắc như cũ, Hạ Hoài Cần cũng không hiểu nổi sao mình lại nhìn ra được cô đang vui vẻ.

cô nhẹ nhàng vuốt ve dương vật của Hạ Hoài Cần, bởi vì anh đã sớm cương cứng từ trước nên rất nhanh gáy thịt đã biến thành một cây gậy cứng ngắt thô to, oai phong lẫm liệt dựng thẳng giữa hai chân Hạ Hoài Cần. Diệp Huyền rất muốn hôn nó một cái, nhưng vẫn cố nhịn xuống được. cô lấy ống nghiệm chuyển dụng ra, tay trái vuốt ve hai túi tinh hoàn nặng trĩu, muốn Hạ Hoài Cần nhanh chóng xuất tinh. Nhưng lại không biết rằng khi đàn ông đã bắn qua một lần, thì thời gian gáy thịt cứng rắn sẽ càng dài hơn. Diệp Huyền hết vờ về lại nhào nặn, từ quy đầu đến giữa hai háng, qua lại hơn mười lần nhưng tiểu Hạ Hoài Cần vẫn như cũ đứng sừng sững không ngã.

Diệp Huyền có chút uể oải, chẳng lẽ thủ pháp của mình không đủ điêu luyện? Nhưng nhìn thấy vẻ mặt cố gắng kiềm chế của Hạ Hoài Cần, cô cảm thấy chắc là anh cũng thấy thoải mái.... "Thoải mái không?" cô hỏi thẳng luôn.

Hạ Hoài Cần muốn nói nhưng vừa mở miệng tiếng rên rỉ lại bật ra. anh nửa nằm nửa ngồi trên giường, trên trán đầy mồ hôi. Diệp Huyền cũng không biết vì anh kiềm nén quá mà khó chịu hay do mình khiến anh không thoải mái.

"không thì..." cô do dự một chút, tuy trong lòng rất muốn, nhưng khi nói ra vẫn thấy ngượng ngùng. "Tôi dùng miệng giúp anh được không?"

Hạ Hoài Cần cố gắng kiềm chế tiếng thở dốc đã rất vất vả, vừa nghe thấy cô nói thế, giữa hai chân liền cảm thấy căng chặt, gáy thịt đang cứng rắn đột nhiên bắn tinh. Diệp Huyền luống cuống tay chân vội vàng hứng lấy tinh dịch bắn ra, cô chưa từng lấy mẫu tinh trùng lần nào, tay chân vụng về khiến không ít tinh dịch bị dính ngoài ống nghiệm, bèn dùng ngón tay vuốt chúng, gom hết vào trong ống. Hạ Hoài Cần suyết nửa thì bị hành động của cô chọc cho nổi điên, cô mặc chiếc áo khoác trắng dài ngồi giữa hai chân anh, trong tay cầm ống nghiệm chứa đầy tinh dịch đặc sệt, đối xử với chúng không khác gì trân bảo, cẩn thận chăm chú nhìn cái thứ mà anh vừa bắn ra.

Hạ Hoài Cần biết, đối với một người nghiên cứu khoa học mà nói, tinh dịch của đàn ông vốn là tài nguyên hiếm có. Nhưng anh lại không hiểu rằng cô có biểu hiện như vậy không phải là do tinh dịch rất trân quý mà là vì một nguyên nhân khác. Mà nguyên nhân này Hạ Hoài Cần không thể nào ngờ tới, đó là vì tinh dịch này là của anh.

Vừa nghĩ đến việc mình phải đem tinh dịch của Hạ Hoài Cần đưa đến kho lạnh, sau đó thứ này lại bị phân phối ra ngoài, không biết sẽ rơi xuống trong tay người phụ nữ nào, trong lòng Diệp Huyền liền cảm thấy bức bối. không được, cô phải đem ống nghiệm này cất kỹ. Đây đều là của cô, không ai được phép lấy!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấm Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 5

"Thương nhân bán tinh dịch trong chợ đen?" Về mặt Elle nghi hoặc, "Tớ đúng là biết không ít người, nhưng... Cậu hỏi tới bọn họ làm gì?"

Bởi vì nam giới rất khan hiếm, mặc dù để quốc để phần lớn nam giới thành tài nguyên cung cấp gen cấp 3 chuyên dùng để lấy tinh dịch, nhưng nhiều đó vẫn không đủ để thỏa mãn nhu cầu sinh dục khổng lồ. Ở đế quốc Nebula, chỉ có 1% phụ nữ có thể nhận được một người đàn ông, tiền tới hôn nhân, những người phụ nữ còn lại nếu muốn có đời sau, biện pháp duy nhất chính là đến các trung tâm trải rộng ở các thành phố lớn, xin một phần từ trung tâm

nghiên cứu cung cấp tình dịch.

Mà muốn xin loại tình dịch đủ tư cách cũng rất khó khăn, người xin cần phải có sự phê duyệt vừa nghiêm khắc vừa phức tạp, không thể tàn tật, không thể có bệnh di truyền, không thể có tiền án, không thể có ham mê bất lương... Trong một thành phố có mật độ dân cư lớn nhất đế quốc, thậm chí còn có thu nhập và nghề nghiệp phù hợp với yêu cầu, tình dịch càng bị kiểm soát chặt chẽ, số lượng phụ nữ bị loại rất nhiều, bọn họ chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chính vì vậy mới sinh ra loại chợ đen này - - buôn bán tình dịch lấy được từ trung tâm gây giống hoặc sở nghiên cứu.

Lấy xuất thân cùng địa vị xã hội của Diệp Huyền, là tuyệt đối không cần thông qua chợ đen để mua tình dịch. Thấy Elle nhăn mày, Diệp Huyền vội vàng giải thích: "Mình cần một ít tình dịch làm nghiên cứu, ừm... Là loại nghiên cứu không được cho phép."

"Thì ra như vậy," Elle lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, "Không thành vấn đề, tớ sẽ đưa thông tin cho cậu, chỉ cần nói tớ giới thiệu là được rồi."

Thấy bạn tốt không nghi ngờ gì, Diệp Huyền chỉ có thể ở trong lòng yên lặng nói câu thật có lỗi. Nàng không muốn nộp tình dịch của Hạ Hoài Cẩn lên, suy nghĩ hồi lâu, chỉ có thể thông qua chợ đen mua tình dịch của người đàn ông khác, làm hàng mẫu thay cho của Hạ Hoài Cẩn. Vì không muốn sinh ra khúc mắc luân lý, ngoại trừ tình dịch đã được thẩm định, tình dịch được phân phối ra ngoài chắc sẽ không ghi lại thông tin của người cung cấp trong hồ sơ, điều này cũng dễ dàng cho Diệp Huyền gian lận. Thuận lợi giữ lấy tình dịch của Hạ Hoài Cẩn, mấy ngày sau đó, tâm tình của Diệp Huyền rất tốt.

Trong khoảng thời gian này cô cũng không có làm ra hành động suồng sã gì với Hạ Hoài Cẩn, tất cả đều làm theo phương pháp tiêu chuẩn của nhân viên nghiên cứu đối với người cung cấp, ghi lại tra triệu chứng sinh lý của đối phương, bệnh tật... kiểm tra thân thể... Đương nhiên, lúc kiểm tra cơ thể nhân cơ hội kiểm tra bụng của nam nhân, xoa bóp cơ thể của anh, loại động tác nhỏ này Diệp Huyền đã làm không ít.

Đại khái là bị nàng đùa giỡn thành thói quen, ngay từ đầu cũng có chút cứng ngắc cùng kháng cự, nhưng đến hiện tại, Hạ Hoài Cẩn đã có cảm giác chết lặng. Dù sao bị một nữ nhân coi hết xem đến xem đi, còn tốt hơn bị một đám nữ nhân coi hết xem xem đi xem lại.

Trong đó có lẽ cũng có chút liên quan tới thái độ của Diệp Huyền, anh cảm thấy xấu hổ, cố tình đối phương lại có dáng vẻ cực kì bình tĩnh. Cho dù là cầm công cụ kiểm tra đo lường khoa tay múa chân trên cơ thể trần truồng của anh, hay là mang bao tay cầm lấy gây thịt của anh quan sát, đối mặt với loại chuyện làm Hạ Hoài Cẩn thẹn đến mức nóng cả người, Diệp Huyền ngay cả mắt cũng không chớp chút nào. Hạ Hoài Cẩn hoài nghi người phụ nữ này cũng không biết xấu hổ là cái gì, thậm chí cô còn có thể ở vừa nhìn hạ thân Hạ Hoài Cẩn, vừa đùa giỡn với anh. Đương nhiên, lúc đùa giỡn mặt cô cũng không có biểu cảm nào khác.

Hạ Hoài Cẩn tuyệt đối không muốn hiểu cô, nhưng không thể không nghe cô thao thao bất tuyệt mỗi ngày. Diệp Huyền có lẽ rất cô đơn, cơ hồ đem tất cả những chuyện lớn nhỏ gì của cô cô đều nói với Hạ Hoài Cẩn. Năm nay hai mươi bốn tuổi, làm trong sở nghiên cứu đã ba năm, đồng nghiệp có tính tình thế nào, trong lúc làm việc gặp những chuyện thú vị gì, cô thích ăn ngọt, ghét nhất là sầu, mẹ cô rất nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn đều là ưu tú nhất trong những người xung quanh, chưa từng làm chuyện khác người gì... Mặc dù không muốn biết, nhưng hình ảnh người con gái này càng ngày càng sinh động trong lòng Hạ Hoài Cẩn.

Cô và Hạ Hoài Cẩn là hai người hoàn toàn khác nhau, từ kinh nghiệm sống đến tính cách suy nghĩ, Hạ Hoài Cẩn cảm thấy mình không thể hiểu cô, nhưng trong lúc bị ép buộc lắng nghe, không tự chủ từng chút từng chút thấu hiểu nội tâm cô.

Anh giật mình nhớ tới, Diệp Huyền lại trở thành người anh hiểu rõ nhất, cũng là người bạn duy nhất xấp xỉ tuổi với anh.

Lại một lần nữa kết thúc buổi kiểm tra thường lệ, Diệp Huyền ở một bên thu dọn thiết bị kiểm tra, Hạ Hoài Cẩn thì cúi người xuống lấy quần áo trên giường. Hiện tại anh đã quen ở trước mặt Diệp Huyền lơ lửng, cũng không cảm thấy xấu hổ. Đang định mặc quần lót vào, bỗng nhiên anh thẳng người, Hạ Hoài Cẩn lại cứng rồi.

Kỳ thật Diệp Huyền luôn lén nhìn bóng lưng của anh, cơ thể nam nhân cao to, tấm lưng rộng lớn, từ xương sườn xuống tới xương hông, thắt lưng lại hẹp, hình thành một đường cong cơ bắp gọi cảm, bộ mông mạnh mẽ rắn chắc lại vênh cao. Diệp Huyền lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, chợt phát hiện động tác mặc quần áo của Hạ Hoài Cẩn chợt dừng lại.

"Làm sao vậy?" Nàng thuận thế đi qua.

"Không, không có gì." Hạ Hoài Cẩn cuống quýt muốn kéo quần lót lên, lại bị Diệp Huyền nhìn thấy cây gây thịt đang ngẩng cao đầu. Đáng chết! Hạ Hoài Cẩn vốn cảm thấy mình đã quen, lại cương lên trước mặt Diệp Huyền, khiến lỗ tai anh nóng muốn bốc cháy.

Anh căn bản cũng không biết chính mình khi nào thì cứng rắn, có lẽ là lúc kiểm tra thân thể bị Diệp Huyền vô tình đụng phải, bây giờ là sáng sớm, là thời điểm nam nhân giàu dồi dào tinh lực nhất. Kỳ thật trước khi Diệp Huyền tới, Hạ Hoài Cẩn đều đã sớm rời giường, hi hi hục hục hơn nửa giờ mới khiến cho tiểu huynh đệ vì dồi dào sức lực mà hưng phấn khác thường xẹp xuống. Anh không muốn để Diệp Huyền nhìn thấy dáng vẻ mất khống chế của anh, tuy rằng nữ nhân đó đã sớm thủ giao cho anh rồi, nhưng Hạ Hoài Cẩn vẫn luôn hy vọng ở trước mặt nàng, anh vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường, mà không phải là chặt vật không chịu nổi.

Ý nghĩ này vẫn luôn tồn tại trong tiềm thức mà ngay cả bản thân Hạ Hoài Cẩn cũng không có phát hiện. Hôm nay Diệp Huyền đến hơi sớm, dục vọng sáng sớm vẫn chưa có hoàn toàn biến mất, Hạ Hoài Cẩn cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không khống chế được cương lên. Anh nhất thời cảm thấy mất mặt, thậm chí hận chính mình không tốt, vội vã đem cơn thịnh nộ vào quần lót, không nghĩ tới dùng sức quá lớn, lập tức đau đến hô lên.

"Đừng!" Diệp Huyền vội vã chụp lấy tay anh, "Nó..." Cô nhìn tiểu Hạ Hoài Cẩn khí thế bồng bồng, "Nó vẫn còn cứng."

Hạ Hoài Cẩn tức giận trừng mắt nhìn Diệp Huyền: "Tôi biết."

"Chẳng lẽ anh không muốn," Diệp Huyền nghĩ nghĩ, "Làm cho nó mềm xuống sao?"

Ấn ý của những lời này lập tức làm cho gáy thịt của Hạ Hoài Cần lại cứng thêm vài phần, anh cảm thấy hạ thân căng sắp nổ tung, cái cô gái này còn ở đây lẳng nhăng, chẳng lẽ cô không sợ anh nhìn không được... Hạ Hoài cần phiền muộn nổi giận, từ trong miệng phun ra lời lạnh nhạt: "Tự tôi sẽ giải quyết, bác sĩ Diệp, cô có thể đi rồi."

Nghe Hạ Hoài Cần gọi mình là bác sĩ Diệp, Diệp Huyền liền biết anh tức giận. Lúc trước nàng nũng nịu cứng rắn, hoặc nên nói là mặt không chút thay đổi lặp lại một lần lại một lần, có lẽ là Hạ Hoài Cần cảm thấy rất phiền phức, nên cuối cùng phải sửa miệng trực tiếp gọi tên nàng. Mà một khi nam nhân này tức giận, sẽ lại bày ra dáng vẻ cự người ngoài ngàn dặm như lúc anh vừa mới bị đưa vào sở nghiên cứu, lạnh lùng gọi Diệp Huyền là bác sĩ Diệp.

Diệp Huyền cũng không cho là đúng: "Lần cuối cùng lấy tinh dịch của anh là một tháng trước, vừa vặn liền mượn cơ hội hôm nay đi." Mặc dù cô đang thương lượng, nhưng lại đưa tay xoa nhẹ ngực Hạ Hoài Cần, không cho phép cự tuyệt liền đề nam nhân lên tường.

"Cô chờ một chút," Suy nghĩ của Hạ Hoài Cần có chút không theo kịp, cái cô gái này lại muốn làm gì? Đến khi quần lót trên người bị kéo xuống, cự vật bị hai bàn tay mềm mại nhỏ nhắn nắm lấy, cơ thể anh gần như ngay lập tức thả lỏng. Dục vọng dưới cảm giác êm ái do Diệp Huyền mang lại không ngừng nổi lên, Hạ Hoài Cần cắn răng nhìn xuống tiếng thở gấp nơi cổ họng, cả người nóng như thể sắp bốc cháy.

Trong lòng Diệp Huyền cực kỳ cao hứng, lại có thể ăn tinh dịch của Hạ Hoài Cần, nước bọt trong miệng nhỏ tiết ra ngày càng nhiều, cô nhìn không được vờn lưỡi, liếm liếm môi. Nhưng không biết vì sao, cô càng dùng sức, cơn thịnh lại càng cứng rắn. Chẳng lẽ là thủ pháp của mình thật lười? Nhìn trên trán Hạ Hoài Cần rịn mồ hôi, Diệp Huyền không khỏi cảm thấy uể oải. Nếu mình làm cho anh không thoải mái, anh có thể càng thêm tức giận hay không?

Cô nào biết đâu rằng, lúc này cô đang nửa quỳ giữa hai chân nam nhân, từ ánh mắt anh nhìn sang, có thể dễ dàng nhìn thấy khe rãnh giữa bộ ngực thấp thoáng sau lớp cô áo rộng. Bỗng vào thị lực nhạy bén, Hạ Hoài Cần thậm chí còn nhìn được hoa văn trên áo ngực - - màu đen, sa mỏng, ren. Cô họng anh căng chặt, cơn thịnh kìm lòng không được lại phồng lớn thêm một vòng, Diệp Huyền thiếu chút nữa cảm không hết.

"Cô mau ra ngoài," anh cắn răng thấp giọng nói, "Bằng không..." Bằng không cái gì? Anh muốn làm gì với người phụ nữ này? Hạ Hoài Cần nhất thời mờ mịt.

"Nhưng mà anh rất khó chịu." Diệp Huyền chân thành nói, cô ngửa mặt nhìn Hạ Hoài Cần, gương mặt nhỏ nhắn khoảng bằng một bàn tay, đôi môi hồng khê mở, tựa như đang dụ dỗ Hạ Hoài cần liếm vọt vào, hung hăng đâm vào tận tình rong đuôi trong cái miệng nhỏ nhắn, phóng thích dục vọng. Ngay sau đó, xảy ra chuyện làm cho anh không thể kìm chế, "Tôi giúp anh bắn." Diệp Huyền mỉm cười, cảm gáy thịt lên, mở cái miệng nhỏ nhắn ra ngậm lấy quy đầu.

"Ừm! - -" Cả người Hạ Hoài Cần căng thẳng, anh nhìn không được đập một quyền thật mạnh vào vách tường, khoanh khắc bị cái miệng nhỏ nhắn ấm nóng mềm mại ngậm lấy, anh thậm chí sinh ra một loại khoái cảm, sắp thăng thiên "Mau nhả ra...A..." Anh muốn đưa tay đẩy Diệp Huyền, nhưng lại vì gáy thịt bị mứt thật mạnh mà run rẩy.

Đồ đã vào miệng, sao Diệp Huyền có thể nhả ra. Cô đem hết toàn lực nuốt lấy lửa nóng, nhưng dương vật của anh thật sự quá lớn, cô chỉ mới ngậm lấy một đoạn phía trên, cái miệng nhỏ nhắn đã căng phồng. Cô nhớ lại phương pháp khẩu giao trong phim, dùng kỹ xảo nuốt lấy cơn thịnh, răng nanh cần thận tránh thân gây, cái lưỡi thom tho lướt qua cơn thịnh. Hạ Hoài Cần kìm lòng không được nâng cao thất lưng, bàn tay to từ động tác đẩy ra đôi thành đặt lên đỉnh đầu Diệp Huyền.

"Ngô... Ừm... Ngô..." Ngoại trừ tiếng liếm hút, cô gái này còn không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ, cô mở quai hàm ngậm một lát, có lẽ là cảm thấy khó chịu, lúc này mới thở hắt ra phun gáy thịt ra. Vừa tiếp xúc với không khí, Tiểu Hạ Hoài Cần lập tức bắt nắn giật giật, trên gáy thịt đỏ sạm dính đầy nước bọt của Diệp Huyền, thậm chí còn có một sợi chỉ bạc dính trên môi cô, nối dài tới quy đầu.

Hạ Hoài Cần lần đầu nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Diệp Huyền, khác hoàn toàn với dáng vẻ nói năng cẩn thận, bảo thủ thường ngày. Hai má trắng nõn mềm mại, đôi môi đỏ thắm hơi hơi mở ra, bởi vì cô đang nhẹ thở gấp mà tỏa ra hương thơm như lan. Cô gợn tay lên, lấy đôi kính đen trên mũi xuống. Sau mắt kính màu đen là đôi mắt ngập nước trong suốt, cũng không biết là do khó chịu vì ghen, hay là do cô động tình.

"Như vậy thì dễ dàng hơn." Ngay cả giọng nói của cô cũng trở nên đầy dụ hoặc. Diệp Huyền hất mái tóc dài trước ngực ra, lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực trắng nõn chói mắt. Cô lại cúi đầu lần nữa xuống giữa hai chân Hạ Hoài Cần.

Ưc ực âm thanh nuốt nước bọt vang vọng trong phòng yên tĩnh càng thêm dâm mỹ, trong đầu Hạ Hoài Cần trống rỗng, giờ phút này anh cái gì cũng không muốn nghĩ, không áp chế dục vọng, cũng không kìm nén tiếng thở dốc. Trong đầu bỗng nhiên nhớ tới thời niên thiếu ngây thơ, anh cùng đám đàn ông trong căn cứ xem phim cảm. Những việc làm tục tĩu hạ lưu trong đó, anh cho là cả đời này anh sẽ không bao giờ làm những chuyện đó với người phụ nữ nào. Nhưng chưa bao giờ có một khác giống như bây giờ, muốn... Muốn làm tình với phụ nữ, muốn đâm thật mạnh vào cái miệng nhỏ nhắn của cô!

Bàn tay to đang xoa nhẹ đỉnh đầu Diệp Huyền đã biến thành giữ lấy đầu cô, từ đầu chỉ là chậm rãi di chuyển, nhưng dần dần, anh càng ngày càng kích động, động tác trừu cảm càng thêm thô bạo. Anh ở trong miệng nhỏ của Diệp Huyền tiến thẳng về phía trước, cơn thịnh quá lớn khiến Diệp Huyền bị nghẹt thở, trong mắt đọng đầy ánh nước.

Cô bị làm đến mức không thể cất lời, nắm chặt lấy cặp đùi bần chác của Hạ Hoài Cần, để mặc cho anh di động. Đầu nhỏ bị bàn tay to giữ lấy, gần như chôn vào giữa hai chân của người đàn ông, trong mũi tràn ngập hơi thở gọi cảm đầy tính xâm lược của giống đực, hai má bị bộ lông thô cứng đâm chọc, thậm chí những lúc Hạ Hoài Cần luật động quá mạnh, hai túi tinh hoàn còn đánh vào cái mũi của cô. Diệp Huyền đã không rõ thứ làm ướt mặt mình là cái gì. Có nước mắt, nước miếng, còn có tinh dịch từ quy đầu rỉ ra.

Cô có ảo giác rằng mình sẽ bị anh làm đến chết, gây thịt gần như cắm vào trong cổ họng, Hạ Hoài Cẩn đâm vào cái sau còn sâu hơn cái trước, cái sau còn mạnh hơn cái trước. Kịch liệt tra tấn như vậy lại làm cho cô như lọt vào đám mây, cuối cùng... Cuối cùng cũng ăn được gây thịt của Hạ Hoài Cẩn, anh đang dùng dương vật của anh làm cô, tuyệt quá, tuyệt quá...

Không biết qua bao lâu, Hạ Hoài Cẩn cuối cùng cũng bắn vào trong miệng Diệp Huyền. Một lượng lớn tinh dịch phóng ra như những viên đạn, từ cổ họng Diệp Huyền chảy xuống. Cô bất ngờ không kịp đề phòng mà bị sặc, lớn tiếng ho khan mấy cái, nước bọt trong miệng hòa lẫn với bạch trọc chưa kịp nuốt tràn ra, khiến cho người phụ nữ đang ngã ngối dưới đất càng thêm đáng thương.

"Thoải mái không?" Hạ Hoài Cẩn còn đắm chìm trong cảm giác cao trào, Diệp Huyền ngồi dậy, lại nắm lấy gây thịt đã mềm xuống của anh liếm qua một lần, đem cây gây thịt dính đầy bạch trọc dọn dẹp sạch sẽ, sau đó mới giúp Hạ Hoài Cẩn mặc quần lót vào.

"Cô..." Hạ Hoài Cẩn dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô. Diệp Huyền còn đang quỳ trên mặt đất, nghe vậy nghi ngờ trừng mắt nhìn, tháo mắt kiếng xuống, thoát nhìn cô còn đẹp hơn, "Chúng ta cần nói chuyện chút," giọng nói của người đàn ông còn mang theo chút khàn khàn, lại lộ ra loại áp bức không cho phép cự tuyệt, "Ngay bây giờ," Hạ Hoài Cẩn trịnh trọng gọi tên Diệp Huyền, "Diệp Huyền."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 6

Nghe thấy anh ta nói như thế, trong lòng Diệp Huyền lộp bộp một tiếng, đứng ngẩn người.

nói chuyện gì? cô không biết Hạ Hoài Cẩn muốn nói gì với mình, nhưng theo bản năng lại cảm thấy bất an. Thấy cô gái trước mặt đứng co quắp, Hạ Hoài Cẩn thở dài một tiếng, anh xử lý qua loa hạ thế một chút, thấy Diệp Huyền vẫn ngồi đứng đờ ngơ ngàng, anh vươn tay muốn đỡ Diệp Huyền đứng lên: "Đứng lên đi."

Diệp Huyền ngẩng đầu, rụt rè liếc nhìn anh một cái. Nét ửng đỏ trên mặt cô vẫn chưa biến mất, nhưng đã bày ra vẻ mặt lạnh lùng như trước, Hạ Hoài Cẩn liếc mắt nhìn qua một cái đã nhìn thấy sự lo lắng trong lòng cô. Nhưng anh vẫn không mềm lòng, anh và Diệp Huyền, nhất định phải nói chuyện cho rõ ràng.

"Bác sĩ Diệp" Hạ Hoài Cẩn nhìn cô gái trước mặt, "Tôi xưng hô với cô như vậy, là hi vọng cô có thể lấy tư cách là nhân viên sở nghiên cứu SCI trả lời những câu hỏi của tôi." Ánh mắt của anh không bén nhọn, nhưng ẩn chứa nét nghiêm túc khiến Diệp Huyền lần đầu tiên ý thức được Hạ Hoài Cẩn là thủ lĩnh của một tổ chức phản động có đến hàng vạn người, "cô đưa tôi đến sở nghiên cứu là có mục đích gì?"

"không phải tôi đưa anh đến sở nghiên cứu." Diệp Huyền tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, "anh được người ta phân phối đến đây, tôi nghĩ anh cũng đã biết, mang thân phận người cung cấp bị phân phối đến sở nghiên cứu nào, không phải là chuyện mà tôi có thể quyết định được."

"Nhân viên nghiên cứu khoa học bình thường tất nhiên không có quyền quyết định việc này" Hạ Hoài Cẩn không để ý đến những lời biện giải của cô, "Nhưng cô không giống họ, mẹ của cô là Diệp Như, là chủ tịch của Hội Phụ nữ muốn thay đổi số phận của một tên tội phạm chính trị, đối với bà ấy là quá dễ dàng."

Ban đầu Hạ Hoài Cẩn cũng không biết gia thế của Diệp Huyền, dù mẹ cô là Diệp Như thì không một ai trong tổ chức là không biết, bởi vì người phụ nữ nắm trong tay quyền lực tối cao của đế quốc này bảo vệ cô rất tốt, mà ngay cả trong sở nghiên cứu số người biết thân phận của Diệp Huyền cũng không nhiều lắm. Nhưng Diệp Huyền lại ngược ngược kể hết mọi chuyện với hắn, khi cô nhắc đến mẹ của mình, Hạ Hoài Cẩn không khỏi bật cười, cô gái khờ khạo này, tuy Diệp Huyền lớn tuổi hơn anh, nhưng ở trong lòng Hạ Hoài Cẩn, cô không khác gì cô bé ngây thơ không hiểu sự đời.

Diệp Huyền còn nhớ rõ lúc đó Hạ Hoài Cẩn nhướn mày: "Tôi là phân tử khủng bố, cô không sợ tôi bắt cóc cô để uy hiếp mẹ cô sao?"

Diệp Huyền bĩu môi: "Chờ anh có thể phá được vòng cơ giới trên tay, lại nói câu này cũng không muộn."

Khi đó, trong lòng Hạ Hoài Cẩn đã có chút nghi ngờ. Bởi vì Diệp Huyền đối với anh tin tưởng quá mức, có chuyện gì cũng nói cho anh biết, tuy là nói chuyện phiếm với cô nhưng thật ra cô giống như muốn nói cho Hạ Hoài Cẩn biết thêm về mình. Còn về việc cô không cho phép người khác đến gần Hạ Hoài Cẩn, thủ giao cho Hạ Hoài Cẩn, thậm chí lúc này sau khi khẩu giao xong cô còn giúp anh liếm sạch... Tất cả những điều này, chứng tỏ một điều, cô đang cố lấy lòng Hạ Hoài Cẩn.

"Tôi là thủ lĩnh của Mặt trận giải phóng nam giới, là một tội phạm chính trị cấp 1, theo pháp luật của đế quốc thì phải bị giam trong tù, thậm chí ngay cả cơ hội để trở thành tài nguyên nghiên cứu cũng không có." Nhìn Diệp Huyền cúi đầu, Hạ Hoài Cẩn nói một cách từ tốn, "Nhưng bỗng nhiên có một ngày tôi trở thành tài nguyên cấp 3, được đưa vào sở nghiên cứu này" anh hơi dừng lại một chút, miễn cưỡng tìm được một từ thích hợp để hình dung, "Rất nhiều người đàn ông mong muốn có được cuộc sống này, nếu như nói không có người nhúng tay vào, tôi nghĩ ngay cả kẻ ngốc cũng không tin được."

Còn về phần người tác động nhất định phải có địa vị xã hội cao, lại thêm phải có thái độ khác thường với mình, chỉ cần hai điểm này là đã đoán được

ngay. Lúc đầu Hạ Hoài Cần vẫn còn chút nghi ngờ, sợ rằng mình đã nghĩ quá nhiều, nhưng hành động của Diệp Huyền ngày hôm nay, khiến anh cảm thấy không thể tiếp tục giả ngày giả ngô diễn trò với cô nữa rồi.

"Tôi mạo muội suy đoán, Bác sĩ Diệp, không đúng, Diệp Huyền." Ánh mắt Hạ Hoài Cần khiến Diệp Huyền cảm thấy mình không còn cách nào che giấu sự thật được nữa, tuy rằng những lời kể tiếp thật khiến người ta có mà mở miệng, nhưng anh vẫn trầm giọng nói, "Tôi đoán cô muốn chiếm giữ tôi đúng không?"

anh ấy nghĩ rằng mình muốn chiếm đoạt, giam cầm anh ấy mà không phải là thích. Suy nghĩ cẩn thận lại mọi chuyện, Diệp Huyền không cũng không biết bản thân nên thả lỏng hay là nên buồn.

"không phải" cô ngẩng đầu, đẩy gọng kính lên cao, nhưng nhìn cô lúc này có cảm giác yếu đuối khác thường, "Tôi thừa nhận mình đã dùng một chút thủ đoạn để đưa anh đến chỗ này, nhưng không phải nguyên nhân đó, tôi đoán chắc anh không còn nhớ rõ việc này..." cô tháo búi tóc ra, mái tóc dài xõa tung trên vai, giống như đêm mưa tầm tã hôm ấy, giữa xóm nghèo tối tăm, cô được Hạ Hoài Cần cứu từ trong tay bọn phản quân, "anh đã cứu mạng tôi."

Vì cứu Diệp Huyền, Hạ Hoài Cần bị bắt, bị bỏ tù. anh bị quân chính phủ truy bắt suốt bốn năm, bắt đầu từ năm mười sáu tuổi, suốt bốn năm qua, quân chính phủ không có cách nào bắt được anh. Nhưng hôm đó anh vì chính lòng tốt của mình, mà sa lưới. Nếu hỏi Hạ Hoài Cần có từng hối hận hay không, anh cũng không biết vì cái gì, mình lại không thấy hối hận. anh thậm chí chưa từng nhìn rõ mặt của cô gái mà mình đã cứu, nhưng lúc này trong lòng anh có cảm giác khác thường, không thể không nhìn cô thật kĩ.

"thì ra..." Hạ Hoài Cần kinh ngạc, "thì ra người đó là cô?!"

"Đúng vậy" Diệp Huyền gật đầu.

"Nhưng vì sao cô lại đối xử với tôi như vậy...." Vì báo đáp ân cứu mạng mà đưa Hạ Hoài Cần từ nhà tù đến đây, lý do này thật đúng là hợp lý, thế nhưng những hành động của cô là sao? Tất cả những hành động của cô từ lúc gặp anh ở sở nghiên cứu, nhất định không chỉ đơn giản là thái độ nên có với người có ơn với mình.

Diệp Huyền đột nhiên đứng dậy, bước tới trước mặt Hạ Hoài Cần, đưa tay cởi áo quần của mình.

Bên trong chiếc áo khoác trắng dài là một bộ váy công sở bình thường, Hạ Hoài Cần còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã thấy cô cởi áo ra lộ nội y viền ren màu đen. cô tiếp tục cởi áo lót, hai bầu ngực căng tròn bất ngờ được giải thoát, nhảy ra trước mắt anh, núm vú nhỏ màu hồng phấn khẽ vênh lên, càng thêm nổi bật trên bầu ngực trắng nõn.

"Bởi vì em muốn làm tình với anh." Diệp Huyền bình tĩnh nói.

Hạ Hoài Cần đứng bật dậy, anh muốn lùi về phía sau, nhưng lại bị Diệp Huyền bắt lấy cánh tay, chặt vật ngã ngổ trên mặt đất. "Rầm, rầm" "loảng xoảng" một loạt âm thanh vang lên liên tiếp, dụng cụ thí nghiệm trong tay Diệp Huyền bị văng ra xa. Hạ Hoài Cần nằm sõng soài trên nền, Diệp Huyền bị lôi kéo, theo quán tính nặng nề ngã nhào lên người Hạ Hoài Cần, hai bầu ngực trần trụi kề sát trước ngực anh, phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở, Hạ Hoài Cần cảm giác được, núm vú của cô đang dần cứng rắn.

"cô có hiểu là mình đang nói gì không?" anh nhìn Diệp Huyền, lông mày nhíu chặt, khiến ánh mắt càng thêm sắc bén.

"Em hiểu." Thấy Hạ Hoài Cần chuẩn bị nói tiếp, cô vội vàng ngăn anh lại, không cho anh cơ hội nói tiếp, cúi đầu xuống hôn lên môi anh. Đợi đến khi cô đem đầu lưỡi vói vào trong miệng Hạ Hoài Cần, Diệp Huyền mới nhớ ra mình chưa bao giờ nghiên cứu qua kỹ thuật hôn môi. Lúc cô xem phim sex, mọi sự chú ý đều tập trung lên những tư thế làm tình, còn việc hôn môi thì cô chỉ liếc mắt nhìn qua một cái. Hạ Hoài Cần tất nhiên cũng không thành thực, khi lưỡi của cô làm loạn trong miệng mình, anh không biết nên đáp trả như thế nào, chỉ biết ngây ngốc đuổi theo đầu lưỡi của Diệp Huyền, muốn đẩy lưỡi cô ra ngoài.

Lần này đúng là Diệp Huyền được hỏi, hai chiếc lưỡi giống như hai cái đuôi cá, quấn quýt lấy nhau không rời. Đợi đến khi Hạ Hoài Cần tỉnh lại thì đầu lưỡi của anh đã duỗi vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Huyền, quấn lấy cái lưỡi thơm tho của cô hung hăng mút vào. Nửa người trên của Diệp Huyền đã sớm bị cời cô cời sạch, cô ngồi trên bụng anh, bờ mông căng tròn chằm rằm cọ xát trên cơ bụng rắn chắc. Hạ Hoài Cần cảm thấy có chút không đúng, trên bụng anh ẩm ướt, dính dính, còn... mềm mại? anh biết phụ nữ sau khi động tình hạ thể sẽ tiết ra dịch thủy, nhưng cảm giác lúc này dường như Diệp Huyền đang kẻ sướt trên bụng anh không hề có quần áo ngăn trở.

Sau đó, Diệp Huyền nhấc mông lên, cời vẩy ra, cuối cùng Hạ Hoài Cần cũng hiểu được tại sao mình có cảm giác lạ như vậy, sau khi cô cời xuống chiếc chân váy trên người cô chỉ còn mỗi chiếc quần lót chữ T màu đen không che được cái gì, hai sợi dây mảnh được thắt bên hông Diệp Huyền, giữa hai chân cô, lại có thêm một sợi dây vắt ngang hoa môi. Dâm huyết của cô hoàn toàn trần trụi, lúc ngồi xuống, liền dán sát lên thân thể người đàn ông nằm dưới, không có lấy một kẻ hở.

Nghĩ đến việc hàng ngày cô đều ăn mặc như thế này, bên trong quần áo đều mang những thứ nội y sexy, liền khiến gậy thịt của Hạ Hoài Cần nhanh chóng trương lớn lên, anh vừa bức mình vừa cảm thấy bất đắc dĩ nhìn gậy thịt đã cứng rắn đến mức muốn phá tan quần lót vọt ra ngoài.

"thật ra anh cũng muốn làm tình với em, đúng không?" Diệp Huyền cười khê, cô rất ít khi cười, từ ngày đầu gặp cô cho đến bây giờ, đây là lần thứ hai, mà lần đầu tiên chính là khi cô giúp anh khâu giao. Nụ cười ấy thật khê, nhưng không hiểu tại sao trong lòng Hạ Hoài Cần lại khản trương không thôi. anh biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì...

Diệp Huyền không cời quần lót mà kéo nó sang một bên, tách ra hai phiến hoa môi, nhắm thẳng vào gậy thịt thô to của Hạ Hoài Cần vừa mới được lấy ra

khỏi chiếc quần lót, rồi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 7

Quá... lớn....

Trong lúc ngồi xuống, đây là ý nghĩa đầu tiên nảy ra trong đầu Diệp Huyền. âm đạo chưa bao giờ bị dị vật xâm nhập như bị người ta xé rách, cảm giác căng trướng xen lẫn cả đau đớn khiến mặt cô trắng bệch. Tay chống trên lồng ngực trần trụi của Hạ Hoài Cần, hai chân cô run rẩy gần như sắp không chống đỡ được nữa. Nhưng cảm giác bấy giờ của Hạ Hoài Cần lại hoàn toàn ngược lại.

Gậy thịt bị hoa huyết của cô nuốt từng chút một vào, giống như có một cái miệng đang cố gắng nuốt gậy thịt của anh vào, cảm giác sung sướng thoải mái quét qua cơ thể. Hình ảnh dâm mỹ trước mặt đập vào mắt càng khiến anh thêm khó chịu, Diệp Huyền ngồi trên bụng anh, hai chân thon dài mở to ra, quần lót chữ T vẫn còn treo bên hông cô, giữa hoa huyết dâm thủy chảy đầm đìa bị một vật to lớn chống đỡ - rõ ràng Diệp Huyền đã sớm ướt đầm từ lâu.

"Ừm..." Hạ Hoài Cần nhin không được mà bật ra một tiếng rên rỉ, tuy rằng hai cái miệng nhỏ của cô chỗ nào cũng ẩm ướt, nhưng cảm giác khi bị cái miệng nhỏ bên dưới nuốt vào so với cảm giác bị cái miệng nhỏ phía trên ngậm là hoàn toàn khác nhau. Hoa lộ ẩm ướt, dính dính giống như có sinh mệnh, xoắn chặt lấy gậy thịt, chậm chậm nuốt vào, gần như muốn đem gậy thịt của Hạ Hoài Cần bẻ gãy. Hoa huyết của cô mềm mại vô cùng, bên trong dâm thủy liên tục chảy ra giúp gậy thịt từ từ đi vào, tiếng nhóp nhép vang lên không dứt bên tai.

trên đời này sao lại có thể có một nơi mâu thuẫn đến như thế, căng chặt đến cực điểm, nhưng cũng mềm mại đến cực điểm. Cho dù bị dương vật to lớn đến kinh người của anh cường thế xâm nhập, nhưng vẫn có thể chậm rãi nuốt gậy thịt của anh vào, cho đến khi chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Đến khi quy đầu chạm vào hoa tâm Diệp Huyền cũng không dám tiếp tục ngồi xuống nữa. Cảm giác giống như trong cơ thể cắm một cây gậy sắt nóng rực, đau đớn khi phá thân dần dần biến mất, nhưng cảm giác trướng bụng khiến cô có ảo giác tiểu huyết bị trướng đến nổi nứt ra. Lần đầu tiên đập phá nuốt vào cây gậy thịt lớn đến như thế, hơn nữa tư thế nữ ngồi trên càng khiến gậy thịt đi vào cơ thể của cô sâu hơn, tuy Diệp Huyền đã sớm chuẩn bị tinh thần, nhưng đau đớn vẫn khiến mặt cô trắng nhợt.

Đau quá, cảm giác cơ thể như muốn bị rách toạc thành hai nửa... cô thở hổn hển, vì quá mức đau đớn nên cô không dám nhúc nhích, dương vật Hạ Hoài Cần vẫn nằm im trong cơ thể cô. thật lớn quá đi... trong lòng Diệp Huyền nhảy nhót, vui mừng cả người sung sướng như muốn bay lên, cuối cùng cũng ăn được gậy thịt của Hạ Hoài Cần, không chỉ là giúp anh khâu giao mà là thật sự đem dương vật của anh nuốt vào bụng. Bị tiểu Hạ Hoài Cần lấp đầy, cảm giác khiến cô hớn hở không thôi, muốn bị anh đâm chọc vào, muốn bị anh xô xuyên qua cơ thể,...

"Diệp Huyền" đúng lúc này, Hạ Hoài Cần mở miệng nói, giọng anh trầm thấp khàn khàn, mang theo vài phần ảm đạm, "cô có thể... nhúc nhích được không?" Hạ Hoài Cần thở dốc, trên trán ướt đầm mồ hôi. Bị nuốt vào mà phải nằm im không được động thật khiến người ta khó chịu nhất, có trời mới biết Hạ Hoài Cần muốn bắt chấp tất cả hưng hăng làm cô, ở trong hoa huyết của Diệp Huyền mặc sức rong ruổi.

Mọi việc sao lại biến thành cái dạng này, bây giờ Hạ Hoài Cần đã không còn tâm tư để quan tâm. Tất cả tâm trí của anh lúc này đều tập trung hết nơi giữa hai chân Diệp Huyền, đột nhiên trong đầu anh nảy ra một suy nghĩ: nếu mình bắn vào trong này, có thể coi là giúp Diệp Huyền hoàn thành việc lấy mẫu tinh trùng hay không?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Hạ Hoài Cần bị dọa cho suýt nữa là xuất tinh sớm. anh dốc toàn lực cố nén dục vọng, tuy không có kinh nghiệm gì trong chuyện này, nhưng Hạ Hoài Cần biết lần đầu tiên của người phụ nữ sẽ rất đau đớn, nếu động tác của mình quá thô lỗ, có thể sẽ làm Diệp Huyền bị thương. Hết nhẫn rồi nhin, anh cảm thấy mình dường như sắp bùng nổ mất rồi, nhìn thấy sắc mặt của Diệp Huyền đã tốt hơn, vậy có phải... mình có thể hơi nhúc nhích một chút...

"Em..." Diệp Huyền vừa mở miệng, giọng nói yếu đuối, kiều mị khiến cổ họng Hạ Hoài Cần càng thêm khô khốc, người phụ nữ mới vừa này còn dám to gan làm cản bậy giờ lại rụt rè nhìn anh, trên mặt có mấy phần ngượng ngùng, áy náy: "Chân của em mềm nhũn rồi, không nhắc lên được..."

Chết tiệt! Hạ Hoài Cần mắng thầm một câu trong lòng, người phụ nữ này.... anh không muốn dùng cái từ này nhưng cô lúc này đúng là "thiếu thao", "không sao cả..." tay của anh không biết từ lúc nào đã mò lên cái eo nhỏ nhắn của Diệp Huyền, nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng muốt, "anh đến!"

Vừa dứt lời, gậy thịt trong hoa huyết bắt đầu chuyển động.

Lúc đầu là nhẹ nhàng, chậm rãi đâm vào dùng quy đầu cọ xát vách tường trong âm đạo, chà phẳng từng tác từng tác nếp uốn trong hoa huyết. Hạ Hoài Cần vô cùng kiên nhẫn, cẩn thận trên chọc cô, mới đầu Diệp Huyền vẫn còn có chút không thoải mái, nhưng rất nhanh liền nũng nịu rên rỉ.

"Còn đau không?" Người đàn ông phía dưới khàn giọng hỏi.

"không, um... um a..." Diệp Huyền trả lời đứt quãng, "không đau... a a... Rất sướng, một chút... cũng không đau..."

"Vây là tốt rồi." Hạ Hoài Cần nắm chặt thắt lưng Diệp Huyền, sau đó, tần suất đâm chọc của gậy thịt đột nhiên nhanh hơn. Quy đầu to lớn chọc thẳng về phía trước, nhiều lần đụng phải hoa tâm non nớt của cô. Hạ Hoài Cần liên tục cầm rút, hoa tâm của cô bị đụng đến nổi mềm nhũn, cuối cùng phun ra một cồ dâm thủy, Diệp Huyền run rẩy đạt cao trào. "không cần, không cần..." cô đóng đưa thân thể, hòa theo động tác đâm lên của Hạ Hoài Cần mà nhấp nhô lên xuống, cô cũng không biết là do khối thân thể này quá nhạy cảm hay là do Hạ Hoài Cần cầm quá mạnh quá sâu mà cô dù đã bị làm đến cao trào một lần nhưng giờ vẫn hưng phấn phối hợp động tác của anh, "Quá lớn a... Nhanh lên... Ừm, chọc đến hoa tâm rồi a... um, a... Đừng, sâu quá... Đừng... A..." cô rên rỉ lộn xộn, vì quá mức hưng phấn mà không biết bản thân đang nói cái gì.

Giọng nói quỵên rũ, từ ngữ dâm dăng càng kích thích Hạ Hoài Cần càng thêm dừng mãi, anh nâng thắt lưng Diệp Huyền lên, hôn phân nửa gậy thịt đều lui ra ngoài hoa huyết nóng, âm rồi khi thẳng lưng đâm gậy thịt lên tay anh cũng nhân cả người cô xuống theo. "A!" hoa huyết nuốt trọn gậy thịt, âm hộ đánh mạnh lên bụng dưới của anh, hai túi tinh hoàn bên dưới cũng nảy theo.

"Đừng mà, đừng mà..." Diệp Huyền hốt hoảng, "Muốn đi... A..." cô bị làm đến nổi nói cũng không nên lời.

"Nhanh như vậy đã muốn rồi?" Hạ Hoài Cần thấp giọng cười, trong mắt thấp thoáng ý cười, "không phải em nói thích làm tình với tôi sao?" Biết rõ chuyện này là sai trái nhưng trong người anh giống như có một sức mạnh thôi thúc anh phá tan giới hạn của chính mình, "It nhất phải làm đến khi tôi bắn ra chứ!"

"Bắn, bắn đi..." Tiếng rên rỉ không ngừng thoát ra từ trong miệng cô, nghĩ đến việc Hạ Hoài Cần muốn đem tinh dịch bắn vào trong cơ thể mình, khoái cảm tích lũy đã gần mức bùng nổ lại ào tới như thủy triều, khiến Diệp Huyền cao trào thêm một lần nữa. Dâm thủy phun ra ào ạt, so với lần trước cũng nhiều hơn, cô vô lực ngã ngào lên ngực Hạ Hoài Cần, thậm chí dâm thủy còn chảy xuống tận mặt sàn.

Hạ Hoài Cần ôm chặt cô, khiến cơ thể trần trụi của cô dán chặt lên người anh. Mà anh cũng không cố nén lại, nhanh chóng cầm rút thật mạnh thêm mấy trăm lần, sau đó đem tinh dịch bắn hết vào trong bụng Diệp Huyền.

Hai người ôm chặt lấy đối phương, lẳng lặng nằm trên mặt đất một hồi lâu. Cho đến khi dư vị sau cao trào hoàn toàn mất đi, Diệp Huyền mới khó khăn đứng thẳng dậy, hai chân vẫn còn cảm giác bủn rủn, rồi rút dương vật vẫn không hề mềm đi khỏi cơ thể. Mất đi thứ để chặn lại, chất dịch lộn xộn trong hoa kính cuộn cuộn chảy ra. Diệp Huyền nhặt lên áo lót rơi toát loạn trên mặt đất mặc vào, vạt áo sơ mi phủ ngang bắp đùi cô, Hạ Hoài Cần nhìn qua thấy cô đưa lưng về phía mình. Cặp mông tròn vênh lên, thấp thoáng bên trong là hoa huyết vẫn còn sưng đỏ, mà nơi đó có một dòng chất lỏng màu trắng chảy dọc xuống, men theo bắp đùi, chậm rãi trượt dần xuống, chậm rãi, chậm rãi... Tốc độ chảy xuống càng ngày càng chậm, ngược lại tốc độ cương lên của gậy thịt Hạ Hoài Cần càng ngày càng nhanh.

"Ai nha..." Diệp Huyền cúi đầu cời quần lót chữ T bị xoắn thành một đoàn trên lưng, lại thấy bắp đùi ngựa ngựa, thì mới phát hiện tinh dịch đang chảy ra. Tinh dịch của Hạ Hoài Cần sao có thể lỏng phỉ như thế được, lúc này Diệp Huyền cũng quên mất Hạ Hoài Cần đang ở ngay sau lưng mình, lấy tay quẹt tinh dịch đang chảy dọc trên bắp đùi bỏ vào miệng, từng chút một ăn sạch chúng.

Nếu như có một người phụ nữ cời quần lót trước mặt người, còn ăn tinh dịch mà bản thân người vừa mới bắn vào trong cơ thể cô ta. Hơn nữa chỉ mới mấy phút trước, hai người còn mới vui vẻ làm tình một hồi, thì cho dù người cảm thấy cuộc hoan ái vừa xảy ra là một sai lầm không nên xảy ra, nhưng người chắc chắn không có cách nào nhẫn nại được cảm giác xúc động muốn đè người phụ nữ này xuống, điên cuồng làm cô ta thêm một lần nữa...

"cô đang câu dẫn tôi..." Diệp Huyền đột nhiên cảm thấy sau lưng nóng lên, một khối thân thể rắn chắc, nóng rực dán lên người cô. Người đàn ông vươn đầu lưỡi ngậm lấy vành tai cô, khẽ thì thầm bên cô bằng một chất giọng gọi cảm khiến cả người cô phát run, "Theo những lời cô nói lúc này, tôi chỉ có thể hiểu được như vậy."

Diệp Huyền nói không nên lời, cô cảm giác được Hạ Hoài Cần tách hai chân của cô ra, liền đem cái thứ cứng rắn đó đâm vào, xuyên qua bắp đùi, trượt qua hoa môi, rồi bá đạo, mà cường ngạnh cắm thẳng vào cơ thể cô, "A, em..." cô muốn mở miệng giải thích, lúc này cô đúng là muốn câu dẫn Hạ Hoài Cần nhưng lúc này cô thật sự là vô ý.

Diệp Huyền đã không hiểu được rằng, lúc này đây cho dù là cô cố ý hay không cố ý câu dẫn thì đối với Hạ Hoài Cần mà nói đều là chuyện không cần quan tâm. Trong đầu của Hạ Hoài Cần bây giờ chỉ có một ý nghĩ muốn làm cô, giống như lời nói lúc điên cuồng của cô khi nãy, thao chết cô, cắm xuyên qua hoa tâm của cô, chạm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể cô.

Bàn tay của anh mò đến trước ngực cô, nắm lấy hai bầu ngực căng tròn vên vên, nhào nặn. Tư thế cắm vào từ phía sau khiến gậy thịt của anh cắm vào được sâu hơn, quy đầu to lớn liên tục cọ xát đến những điểm mẫn cảm của Diệp Huyền, Hạ Hoài Cần đặc ý nhìn người phụ nữ trong lòng mình, cả người cô đang run rẩy, bị anh đùa giỡn đến nổi sắp khóc. Sáng hôm nay, đúng ngay chỗ này, anh bị Diệp Huyền ấn lên trên tường mà khẩu giao, nhưng bây giờ lại biến thành anh đem Diệp Huyền đặt trên tường, ra lệnh cho cô nhếch mông cao lên, rồi đỡ dương vật của mình cắm vào từ phía sau.

Mọi chuyện sao lại biến thành thế này? Hạ Hoài Cần cảm thấy có thứ gì đó đã vượt ra khỏi tầm khống chế của bản thân, là do anh không khống chế được dục vọng của mình, hay là anh đã sa vào vũng lầy?

Nhưng ngay tại giây phút này, anh lại không rảnh để nghĩ đến chuyện đó. Bị cái miệng nhỏ phía dưới cắn chặt lấy dương vật của mình, khoái cảm sung sướng khiến anh cảm giác như mình sắp bay lên trời. Bên tai quanh quẩn tiếng kêu khóc yếu ớt, cùng với âm thanh bạch bạch khi da thịt chạm vào nhau khiến anh càng thêm điên cuồng. Lại cao trào thêm một lần nữa, cả người Diệp Huyền đã mềm nhũn, gần như ngổ pịch trên mặt đất, nhưng người đàn ông phía sau vẫn liên tục cầm rút không ngừng, cô nghe thấy Hạ Hoài Cần thủ thì bên tai mình: "Còn thích... làm tình với tôi nữa không?"

"Thích, thích..." Trong lúc mơ màng, Diệp Huyền trả lời theo bản năng. Động tác của Hạ Hoài Cần dừng lại trong chớp mắt, chỉ một giây sau đó, hông của anh liền đánh thật mạnh lên cặp mông của cô, dùng dương vật điên cuồng ra ra vào vào trong cơ thể cô. Rất thích... nhưng mà, em mệt quá rồi... Lời còn chưa nói hết, Diệp Huyền đã mơ màng mất đi ý thức, cô cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, nặng nề chìm vào trong mơ.

Chương 154: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 8

Editor: Thanh Thanh Mạn

"Ừm... a... Nhanh lên... Hung hăng làm em đi, Hoài Cẩn... Hoài Cẩn..." Người phụ nữ trên giường thét lên một tiếng cao vút, cơ thể căng thẳng đột nhiên dần ra, ngã thẳng xuống lớp chăn mềm mại. Cho đến khi hô hấp bình thường trở lại, Diệp Huyền mới chậm rãi rời giường, đi vào phòng tắm rửa sạch dâm dịch giữa hai chân.

cô lại tự an ủi, tưởng tượng ra Hạ Hoài Cẩn đang làm tình với mình, miệng gọi tên người đàn ông đó, liên tục nhớ đến những hình ảnh ngày đó, cao trào đi qua cô mới có thể miễn cưỡng đi vào giấc ngủ. Làm sao bây giờ... Diệp Huyền cảm thấy chính mình giống như một bông hoa đang dần héo úa, nếu như lúc đó không làm tình cùng Hạ Hoài Cẩn, cô có thể dựa vào tay tự an ủi mình, nhưng từ sau khi hưởng qua tư vị bị đại dương vật thao, có đôi khi giây vò hơn nửa giờ mà cơ thể vẫn không thỏa mãn.

Nhưng có tình Hạ Hoài Cẩn đối với cô lại càng ngày càng lạnh nhạt.

Khi chưa phát sinh sự kiện kia, không khí giữa hai người đã có phần ôn hòa hơn trước. Tuy rằng Hạ Hoài Cẩn vẫn không chủ động nói chuyện với cô, nhưng lúc Diệp Huyền tự làm nhảm thì anh vẫn lắng nghe. sự phòng bị của anh đối với Diệp Huyền cũng dần dần biến mất, cũng không tiếp tục kháng cự Diệp Huyền đụng chạm nữa. một ngày trước khi hai người họ làm tình với nhau, Diệp Huyền còn than thở những phiền não trong công việc với Hạ Hoài Cẩn, anh thậm chí còn đưa ra mấy lời khuyên.

Khi đó Diệp Huyền còn vui vẻ đến phát rồ, nhưng ở trước mặt Hạ Hoài Cẩn cô vẫn trung ra cái bộ mặt nghiêm túc, nhưng khi trở lại văn phòng, cô đá bay giày cao gót, để chân trần chạy vòng vòng trong phòng, giống như một cô bé ngốc nghếch đang vô cùng vô cùng vui vẻ. anh ấy còn khuyên mình, có phải quan hệ giữa hai người đang dần rút ngắn lại? cô suốt ngày lo được lo mất, chỉ vì một động tác nhỏ của Hạ Hoài Cẩn, một câu nói vô tâm của anh mà lo lắng không yên. Loại cảm giác này, là yêu sao?

Trong khi Diệp Huyền còn ngây thơ nghĩ rằng mục tiêu đang cách mình không xa, thì cuộc hoan ái ngoài kế hoạch ấy, đã khiến tất cả trở về vạch xuất phát.

Đẩy cửa ra, Hạ Hoài Cẩn đang ngồi bên bàn xem tin tức, trong sở nghiên cứu cho phép những người cung cấp tài nguyên giống như biết tin tức của bên ngoài, nhưng lại không được liên lạc với bên ngoài, trên màn hình một thân ảnh hết sức quen thuộc đang nói, đó là mẹ của Diệp Huyền - bà Diệp Như, chủ tịch quốc hội của đế quốc Nebula. Tuy bây giờ bà đã gần năm mươi tuổi, nhưng nhờ được chăm sóc cẩn thận, mỗi cái giờ tay nhắc chân của bà vẫn tự tin, thanh nhã như cũ. không biết là có ý hay vô tình Hạ Hoài Cẩn liếc nhìn Diệp Huyền một cái, đột nhiên cười nhạo một tiếng: "cô với mẹ cô, tuy nhìn qua không giống nhau lắm, nhưng thật ra không khác nhau nhiều lắm."

"hả?" Diệp Huyền ngẩn người, tuy không hiểu lắm ý tứ trong câu vừa rồi của Hạ Hoài Cẩn, nhưng cô vẫn nhin không được mà vui vẻ, trong khoảng thời gian từ ngày đó tới nay, đây là lần đầu tiên Hạ Hoài Cẩn chủ động nói chuyện với cô. Nhưng sau đó anh liềm im lặng. Quy trình vẫn giống như cũ, lúc kiểm tra thân thể, anh cởi hết đồ đứng trước mặt Diệp Huyền, hai người đã sớm thăm dò đến chỗ bí mật nhất trên cơ thể của nhau, nhưng Diệp Huyền lại sợ sệt khác thường, ngay cả những động tác nhỏ thường làm lúc trước cũng không dám làm.

Đúng là như vậy... Hạ Hoài Cẩn hạ xuống tầm mắt, không nhìn bàn tay nhỏ bé đang di chuyển trên người mình nữa. Đến cùng thì cuộc hoan ái ngày hôm đó là cái gì? Đối với Hạ Hoài Cẩn, anh ép buộc mình coi đó là ý loạn tình mê là một sai lầm, thì đối với cô, cô coi đó là gì?

Lúc đầu, cô là người chủ động, thậm chí còn nói thích làm tình cùng mình, nhưng sau đó đổi mặt với thái độ lãnh đạm của mình, thái độ của cô lại là cẩn thận lấy lòng. Hạ Hoài Cẩn là một người cực kì thông minh, mọi việc đã rõ ràng như thế, anh còn không nhìn ra tâm tư của Diệp Huyền đối với mình mới là lạ.

Khi đó anh đã đoán sai, người con gái này, không chỉ là đơn thuần muốn chiếm giữ mình.

Có lẽ câu nói vừa rồi của anh đã cổ vũ Diệp Huyền, tuy thái độ của Hạ Hoài Cẩn vẫn hờ hững, nhưng Diệp Huyền lại bắt đầu nhiệt tình như trước. Nhìn cô vội trước bạn sau, vắt hết óc tìm đề tài, Hạ Hoài Cẩn đột nhiên nghĩ tới một con vật, um, rất giống một con sóc ngốc nghếch.

cô xoay quanh Hạ Hoài Cẩn cố gắng lấy lòng anh, nhưng từ đầu đến cuối cũng không được anh đáp lại, cuối cùng sự hy vọng vừa nhen nhón lên cũng bị dập tắt. không chỉ có ngày hôm nay, từ sau ngày hai người làm tình với nhau, mong đợi, lo lắng, hối hận, mất mát đủ loại cảm xúc tiêu cực cứ quẩn quanh Diệp Huyền, khiến ý chí của cô dần dần sụp đổ. cô thật sự không hiểu, cuối cùng thì chỗ nào có vấn đề, rõ ràng, rõ ràng khi đó Hạ Hoài Cẩn cũng thực thích làm tình với mình....

"anh" cô nhìn Hạ Hoài Cẩn, hai tay bị ống tay áo che khuất đã nắm lại thành quyền, "anh ghét em lắm ư?"

"Tôi ghét cô thì sao, thích cô thì sao?" Hạ Hoài Cẩn nâng mắt nhìn cô.

Những lời này hàm ý thật rõ ràng, cho dù anh ghét hay là thích thì anh cũng không có cách nào phản kháng. Tim Diệp Huyền như bị siết chặt một cái, là như vậy sao? Có lẽ là vì như thế? Cảm thấy mình đang dùng địa vị để ép buộc anh ấy làm tình... Trong đầu cô rối như tơ vò, rất muốn nói chuyện ngày hôm đó cũng không phải là cố ý ép buộc, nhưng sự thật là cô đã hành xử như thế. Nếu như Hạ Hoài Cần không thể trốn thoát khỏi đây, anh sẽ mãi mãi không để ý đến cô ư?

"Em muốn làm tình với anh" Diệp Huyền lạnh lùng nói, lời đã nói ra thì không có cách nào thu lại được, cô đành đâm lao thì phải phóng theo lao, "Ngay bây giờ."

"Tôi cự tuyệt." Hạ Hoài Cần từ chối không chút do dự. Thái độ kiên quyết của anh khiến Diệp Huyền đau đớn, "Nếu như anh không đồng ý", chính cô cũng không hiểu mình đang muốn cái gì, dù biết rõ nói như vậy sẽ khiến Hạ Hoài Cần tức giận, nhưng cô vẫn nói: "Em sẽ đem chuyện anh là điều chỉnh giả báo lên cấp trên."

Hạ Hoài Cần ngây người, anh muốn hỏi "Làm sao cô biết được?" nhưng chợt nhớ lại chuyện mình đã từng cứu Diệp Huyền, thân thủ của anh lúc đó, một người bình thường tuyệt đối không thể làm được.

Sau khi sự kiện "Tháng ba đen tối" qua đi, số lượng điều chỉnh giả bị sụt giảm nghiêm trọng trên diện rộng, mà sau đó mấy năm chính phủ cũng đã đóng lại hạng mục cải tạo gen. Nhưng thông qua quá trình sinh sản, số lượng điều chỉnh giả được sinh ra trong tổng dân cư vẫn không ít, nhưng trong đó nam giới chỉ chiếm 0.4%. Nam giới vốn đã quý, mà điều chỉnh giả là nam lại càng hiếm. Vốn dĩ hai người đều là điều chỉnh giả thì tỉ lệ sinh ra đời sau là điều chỉnh giả là 100%, nhưng nếu là bé trai thì có đến 80% xác suất là người bình thường.

Diệp Huyền là người nghiên cứu khoa học, biết rõ thân phận điều chỉnh giả của Hạ Hoài Cần sẽ khiến không ít người nhón nháo, bởi anh là đối tượng thực nghiệm tuyệt vời. một khi bí mật này bị bại lộ, thích chắc chắn cả đời này của Hạ Hoài Cần cũng không thể lấy lại được tự do, anh sẽ bị nuôi nhốt như động vật quý hiếm, ngay cả quyền được chết cũng không có. Đối với Hạ Hoài Cần mà nói, đây là sự uy hiếp lớn nhất.

"Cho nên" Hạ Hoài Cần nhìn Diệp Huyền, "cô đang uy hiếp tôi?"

không phải, không phải, sao mình có thể nói ra những lời thế này? Nhưng tính cách của Diệp Huyền từ nhỏ đã vậy, khi cô căng thẳng, khẩn trương thì lời nói cứ tuôn ra khỏi miệng mà không kịp suy nghĩ, công nghệ thấy mình đang lạnh lùng nói từng chữ từng chữ, "Đúng vậy, em đang uy hiếp anh."

thật lâu sau Hạ Hoài Cần cũng không nói gì, anh chỉ nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền, ánh mắt sắc bén, khiến Diệp Huyền chột dạ đến mức suýt chút nữa là ngã nhào trên mặt đất. Ngay khi Diệp Huyền cảm thấy mình sắp thở không nổi nữa, anh cuối cùng cũng dòi đi tầm mắt, "Vậy thì, cô cứ tự nhiên." anhgồi xuống, rất hiển nhiên là không muốn nói thêm một lời nào nữa.

Tình cảnh của anh lúc này cực kì chật vật, vì mới làm xong kiểm tra thân thể, trên người trần trụi, ngay cả quần lót cũng chưa kịp mặc vào, nhưng Diệp Huyền thấy được sự nghiêm nghị tuyệt đối không dao động trên người anh. Lần đầu tiên cô ý thức được, bản thân đã làm sai rồi, một sai lầm cực kì khủng khiếp.

Dùng thủ đoạn đưa Hạ Hoài Cần vào sở nghiên cứu, rồi còn tìm đủ loại lý do để lừa anh, vì không muốn để lộ tình cảm của mình, thậm chí vì che giấu chuyện này, cô còn nói ra những lời uy hiếp anh ấy. Hết lần này đến lần khác, Diệp Huyền đều không hề tôn trọng Hạ Hoài Cần. Cho dù cô không muốn thừa nhận thì sự thật vẫn là như vậy.

thật ra cô đã sớm lập ra một kế hoạch hoàn hảo, đầu tiên khiến Hạ Hoài Cần có được tư cách trở thành người cung cấp tài nguyên cấp 3, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, sẽ đem thân phận của anh hợp pháp hóa, rồi thông qua cơ cấu phân phối của chính phủ, đem Hạ Hoài Cần phân phối cho mình, như vậy cô có thể quang minh chính đại có được người đàn ông này.

Đúng thế, Diệp Huyền hi vọng là dựa vào cơ cấu phân phối mà có được, chứ không phải là theo đuổi, rồi yêu nhau. cô không hề cảm thấy bản thân mình lừa gạt Hạ Hoài Cần như vậy là không đúng, cũng không cảm thấy mình chiếm đoạt anh giống như một món hàng như vậy là không đúng. Đến tận bây giờ, cô vẫn nghĩ như vậy, bởi vì nền giáo dục mà cô nhận được suốt 24 năm qua, đã dạy cô như vậy.

Nhưng đối với Hạ Hoài Cần, tất cả mọi chuyện đều không thể chấp nhận được.

"cô với mẹ cô, tuy nhìn qua không giống nhau lắm, nhưng thật ra không khác nhau nhiều lắm." Đúng thế, Diệp Huyền với mẹ cô tuy là hai người hoàn toàn khác nhau, một người đứng trên đỉnh quyền lực suốt nhiều năm, giỏi giang sắc bén, còn một người cũ kĩ nghiêm túc, lãnh đạm mà ngốc nghếch nhưng xét đến cùng, hai người và hàng tỉ người phụ nữ trên thế giới này đều giống nhau.

cô cẩn thận lấy lòng Hạ Hoài Cần nhưng sự lấy lòng này lại được thành lập trên nền tảng hai bên bất bình đẳng. cô giống như đang lấy lòng một con thú cưng nuôi trong nhà, cô yêu thích anh không khác gì yêu thích con vật đó, mà không phải là coi anh giống như một người ngang hàng với mình.

Hạ Hoài Cần rất thông minh, anh đã sớm nhìn ra, Diệp Huyền không phải là một cô gái tự ti, hướng nội. một người phụ nữ tìm cách câu dẫn anh, một người phụ nữ chủ động cởi quần áo của mình muốn làm tình với anh, cô không hề giống loại con gái yếu đuối, không có dũng khí biểu đạt tình cảm của mình. rõ ràng là không phải, cô cố gắng hạ mình, không có ý lừa gạt, tất cả đều chỉ là vì cô cảm thấy mình không cần phải...

không cần phải... Thăng thấn, không cần phải... dùng thái độ ngang hàng, chân thành để đối mặt với đối phương, mà loại người này Hạ Hoài Cần tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.

thật ra anh vẫn luôn chờ Diệp Huyền, kể từ ngày đó, ý đồ của cô gái ngốc này đến người mù cũng nhìn ra, Hạ Hoài Cần chờ cô thăng thấn với mình, nhưng đến cuối cùng cô vẫn không làm vậy.

"Bác sĩ Diệp" thấy Diệp Huyền ngây ngốc đứng tại chỗ, Hạ Hoài Cần nhin không được mà thờ dài, "Tôi cũng không phải là đồ ngốc, cũng không muốn người khác coi mình là đồ ngốc. Tôi đại khái có thể đoán được kế hoạch của cô, bằng năng lực của cô, khiến tôi có được thân phận hợp pháp, sau đó đem tôi phân phối để kết hôn với cô, đây là chuyện rất dễ dàng, tôi cũng không có cách nào phản kháng." anhnhin Diệp Huyền, giọng anh âm trầm, bình tĩnh "Nhưng tôi hi vọng cô có thể hiểu, cho dù mọi chuyện có diễn ra theo kế hoạch của cô thì trong lòng tôi cũng vĩnh viễn không bao giờ khuất phục."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 9

"Thật xin lỗi!"

Hạ Hoài Cần để xuống thiết bị điện tử trong tay, Diệp Huyền vẫn giống như vài ngày trước, đứng ở cửa nghiêm túc cúi đầu xin lỗi anh. Hạ Hoài Cần không nói gì, cầm lên thiết bị điện tử tiếp tục xem tin tức.

Thật sự, thật sự là vẫn không được sao....? Sự uể oải bao trùm khắp người Diệp Huyền, cô ý thức được sai lầm của mình, nhưng bây giờ có lẽ đã quá muộn rồi.

Cô sao có thể ngu xuẩn đến như thế, Hạ Hoài Cần không giống như những người đàn ông khác. Đối với những người đàn ông khác mà nói, cách suy nghĩ của Diệp Huyền là rất bình thường, bởi vì họ đã nhận được sự giáo dục từ nhỏ, đã sớm tước đoạt quyền được theo đuổi bình đẳng của họ. Nhưng Hạ Hoài Cần là thủ lĩnh của Mặt trận giải phóng nam giới, giành lấy quyền tự do cho đồng bào là nhiệm vụ của anh, làm sao anh có thể chấp nhận được tình yêu thiếu tôn trọng của Diệp Huyền đối với mình, thứ tình yêu này với anh mà nói chính là một loại sỉ nhục.

Mà cho dù Diệp Huyền có giải thích như thế nào đi chăng nữa, thì tất cả đều là vô ích. Giá trị quan được hình thành từ nhỏ sao có thể thay đổi chỉ trong chốc lát được? Hạ Hoài Cần cũng không ngốc đến mức tin tưởng Diệp Huyền chỉ sau một buổi tối có thể biến thành chiến binh đấu tranh vì quyền con người, cô cảm thấy mình có lỗi chỉ là vì hiểu được bản thân đã làm anh tổn thương.

Tóc mái rũ xuống trước mặt Diệp Huyền, giấu đi khuôn mặt chán nản, mất tinh thần của mình, cô giật nhẹ khóe miệng, để vệt mặt bết cứng ngắc. Hạ Hoài Cần vẫn không để ý đến cô như cũ, người đàn ông này dường như đã quyết tâm, cho dù Diệp Huyền có làm gì thì anh cũng sẽ không đáp lại.

Không sao cả, cô liên tục tự cổ vũ mình, biết sai thì sửa. Nếu sửa chữa mà vẫn không có tác dụng thì... Thì để sau rồi tính tiếp. Không thể phủ nhận Hạ Hoài Cần đã nhìn thấu tính cách của Diệp Huyền, cô không phải là người nhất gan, yếu đuối, mà ngược lại, càng thất bại thì càng dũng cảm.

Hạ Hoài Cần cảm thấy mình đã phạm sai lầm, cứ tưởng rằng thái độ lạnh như băng của mình có thể khiến Diệp Huyền biết khó mà lui, nhưng hình như cô càng đánh mình hơn?

Kể từ hôm đó, giữa hai người không hề có những đụng chạm thân mật, mà Diệp Huyền cũng không kiểm tra thân thể cho Hạ Hoài Cần nữa. Trong quá khứ đâu là cơ hội mà cô có thể lợi dụng để ăn đậu hũ của Hạ Hoài Cần, mà anh cũng biết rõ điều này. Loại hành vi này nói trắng ra là quấy rối tình dục, nhưng vì một bên có địa vị cường thế, nên bên còn lại chỉ có thể giả ngu.

Ý thức được mọi chuyện không ổn, tuy trong lòng ngứa ngáy như có hàng trăm móng vuốt đang cào loạn, hận không thể đi lên lột sạch quần áo trên người của Hạ Hoài Cần, nhưng cuối cùng Diệp Huyền vẫn khắc chế bản thân. Lần đầu tiên cô thử dùng thái độ ngang hàng để đối xử với một người đàn ông, không phải là nghĩ ra trăm phương nghìn kế để chiếm được anh mà là thử tới gần anh, tìm hiểu con người anh.

Mà càng tới gần Hạ Hoài Cần, cô phát hiện mình lại càng thêm say mê anh. Cho dù cô chỉ đơn thuần ngồi một bên nhìn Hạ Hoài Cần, không làm gì cả thì cô vẫn vui vẻ ngồi đó cả ngày.

Thế nên công việc mỗi ngày của cô từ kiểm tra thân thể, lái nhái, biến thành ngồi im lặng, nhìn chăm chăm mình mà ngẩn người? Cầm máy đọc tin tức trong tay, dù anh cố gắng ép bản thân không để ý tới ánh mắt nóng rực sau lưng, nhưng Hạ Hoài Cần cảm thấy mình như đang ngồi trên đồng than. Anh vốn là loại người không dễ bị ảnh hưởng bởi những thứ xung quanh, nhưng bây giờ lại không có cách nào coi Diệp Huyền giống như không khí.

Cuối cùng thì tại sao mình phải để ý đến cô, người có lỗi là cô, người bị vũ nhục là mình, nhìn Diệp Huyền nhận lỗi với mình hết lần này đến lần khác, đáng lẽ ra Hạ Hoài Cần phải cảm thấy sáng khoái, nhưng không hiểu vì sao, mỗi khi thấy Diệp Huyền cúi gập người, trái tim của anh lại co rút đau đớn. Lại một lần nữa, anh đối với cô lại sinh ra sự mềm lòng bất thường.

"Diệp Huyền." Anh đột nhiên xoay người.

Diệp Huyền đang nhìn chăm chăm tấm lưng vững chãi của anh, khóe môi khẽ cong lên, cũng không biết cô đang nghĩ đến điều gì mà đột nhiên cười lên một cách quý dị. Nghe thấy giọng nói của Hạ Hoài Cần, cô giật mình hoảng sợ, cả người giật về phía sau, giống như chú sóc nhỏ bị hoảng sợ, Hạ Hoài Cần nhìn mà cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

"Cô đến cùng là muốn làm gì?" Hạ Hoài Căn nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền cúi đầu, rồi ngây lập tức ngẩng đầu lên: "Em" cô cắn cắn môi, nhìn thẳng vào mắt của Hạ Hoài Căn, "Em muốn chứng minh thành ý của mình."

Thành ý gì, là thành ý cầu xin tha thứ hay là thành ý để bài tỏ tình yêu?

Hạ Hoài Căn nhìn không được mà phải thờ dài, đôi mắt cô đen nhánh dù cách một lớp kính, vẫn có thể nhìn thấy ánh sáng chói mắt từ mắt cô, anh nhìn Diệp Huyền một hồi lâu, lâu đến mức Diệp Huyền cứ ngỡ anh sẽ cứ trầm mặc như vậy, thì đột nhiên nghe thấy anh nói: "Cô thích tôi đúng không?"

Xoát một cái mặt Diệp Huyền đỏ bừng lên, lớp mặt nạ vạn năm không đổi lạnh lẽo như núi băng bị phá tan chỉ trong nháy mắt, hai gò má ửng hồng, "Không..." Cô phủ nhận theo bản năng.

Hạ Hoài Căn cười cười: "Nếu cô phủ nhận tôi sẽ coi như cô đang nói thật."

Diệp Huyền đang chuẩn bị lắc đầu đột nhiên khựng lại, cô ngây ngốc trừng mắt nhìn Hạ Hoài Căn, trong đầu loạn thành một cục. Hạ Hoài Căn thông minh như vậy, nhất định đã sớm nhìn thấu. Nhưng cô vẫn không nói, lúc đầu là nghĩ rằng không cần phải nói, nhưng bây giờ... cô cảm thấy bản thân không có tư cách để nói những lời đó.

Hạ Hoài Căn lại thờ dài, chính anh cũng không biết bản thân là vì đáng về ngốc nghếch của cô hay là vì những lời mà anh sắp nói ra mà thờ dài.

"Tôi nghĩ rằng nói thẳng cho cô biết đối với cả hai chúng ta đều tốt" những lời này là nói cho Diệp Huyền nghe mà cũng là nói cho chính mình nghe, "Cô không cần phải uống phí tâm tư, giữa chúng ta là không có khả năng."

"Vì sao?" Diệp Huyền giật mình sực tỉnh, cuối cùng mới mở miệng, "Vì sao lại không có khả năng... Em thừa nhận những việc lúc trước là em không đúng, anh không thích em cũng phải, nhưng... Nhưng tình cảm mới là lý do anh khiến từ chối em" bàn tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại thành quyền, Diệp Huyền nói năng lộn xộn: "Chỉ cần anh thích em, em nhất định sẽ tìm ra biện pháp để hai ta được ở bên nhau, còn nếu... Nếu anh không thích em, thì em cũng sẽ không buông tay!"

Hạ Hoài Căn nhìn cô, vẻ mặt vô cùng vi diệu. Cô cuối cùng cũng thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng, nhưng lại là trong tình huống này, "Cô có vẻ như không hiểu được ý của tôi" giọng nói của anh cực bình tĩnh "Tôi nói không có khả năng, không phải do địa vị khác biệt, mà cũng không phải" anh ngừng lại một chút, rồi mới tiếp tục nói "Cũng không phải là do chúng ta yêu hay không yêu nhau, mà là vì lập trường của chúng ta không giống nhau, chúng ta căn bản không phải là người trong cùng một thế giới, cô hiểu chưa Diệp Huyền?" anh thấp giọng nói "Cho dù tôi có yêu cô đi chăng nữa thì tôi cũng sẽ không kết hôn với cô, trở thành một món đồ do cô độc chiếm."

"Ở trong lòng anh kết hôn với một người con gái là biến thành món đồ bị độc chiếm ư?"

Hạ Hoài Căn cười cười: "Chẳng lẽ không đúng?"

Vốn dĩ Diệp Huyền có rất nhiều lời muốn nói nhưng nghe thấy câu hỏi này lại cảm thấy nghẹn lời. Bởi vì đúng là như vậy, ở đế quốc Nebula, nếu trước khi kết hôn, người đàn ông có thể có được một chút quyền tự do, nhưng khi kết hôn thì có nghĩa là anh ta thuộc về người phụ nữ ấy, đến cả người thân cũng không còn quan tâm đến nữa.

"Tôi biết cô xuất thân là quý tộc, cái gì cũng có, cái gì cũng có thể cho tôi" Hạ Hoài Căn hơi mỉm cười, nhưng nụ cười này lại khiến Diệp Huyền càng thêm tuyệt vọng, "Nhưng những thứ đó là cô cho tôi chứ không phải là của tôi."

Tài phú, địa vị thậm chí là sự tự do, anh biết nếu Diệp Huyền yêu anh đủ nhiều, cô có thể cho anh hết thảy. Nhưng suy cho cùng những thứ đó đều phụ thuộc vào sự cưng chiều của người khác mà được ban cho, mà Hạ Hoài Căn cũng không vui vẻ khi nhận lấy.

Trái tim Diệp Huyền hoàn toàn nguội lạnh, "Nhưng mà" môi cô hơi nhấp máy, giống như một con thú bị vây khốn dùng hết sức lực còn lại mà phản kháng, "Nhưng thế giới này... chính là như vậy."

Không có quyền lợi, không có tự do, nếu may mắn có thể gặp được một người phụ nữ yêu mình, sống một cuộc sống "hạnh phúc" giống như một loại kí sinh, nếu không may mắn, chỉ đành bị cuốn theo sức mạnh của cường quyền, không hề dám phản kháng, cứ như vậy mà sống cả đời - đây là số mệnh của đàn ông, đây là mặt tàn khốc nhất của thế giới này.

"Cho nên" Ý cười trong đáy mắt Hạ Hoài Căn đậm dần, đây là lần đầu tiên Diệp Huyền nhìn thấy anh cười như vậy, hòa nhã nhưng lại có phần kiên định không chút lùi bước, cả cuộc đời cô cũng sẽ không quên được nụ cười này.

"... Tôi mới phải đi thay đổi thế giới này."

Đuôi lãnh khốc, dù cứng rắn nhưng trên đời không có thứ nhiệt huyết nào tuyệt đối không thay đổi, cũng không có ý chí nào không thể đánh bại.

Trong khoảnh khắc đó Diệp Huyền suýt nữa đã bật khóc, "Anh có thể thay đổi sao?" Cô không biết mình đang hỏi Hạ Hoài Căn hay đang hỏi chính mình, "Anh biết rõ điều này là không thể, anh phải chống lại..." lồng ngực cô phập phồng dữ dội, gần như phần nộ quát lên "49 triệu người phụ nữ!"

"Tôi biết." Ngữ khí của Hạ Hoài Căn vẫn nhẹ nhàng băng quơ như không, nhưng cũng vô cùng kiên định "Có một số việc, nhất định phải có người tiên

phong hành động. Nếu không có ai tình nguyện đi vậy thì tôi sẽ đi."

#

"Tiểu Huyền" Diệp Như đặt dao ăn xuống, rồi lấy khăn nhẹ nhàng lau khóe miệng. "Buổi chiều mẹ còn có một cuộc hội nghị, mẹ đi trước đây."

"Há? A..." Diệp Huyền sững sờ nhìn mẹ mình đứng lên, bỗng đột nhiên cất tiếng gọi, "Mẹ, con có một thắc mắc" Diệp Như xoay người, ý bảo cô nói đi, Diệp Huyền do dự trong chốc lát như vẫn quyết định nói, "Chính phủ quản chế nam giới có phải là quá hà khắc rồi không? Quá mức hà khắc rồi... Nữ giới cùng nam giới không phải đều là con người hay sao?"

Diệp Như không nói gì, bà nhìn con gái mình một lúc, rồi khẽ cười: "Nếu một bên có được quyền lực tuyệt đối, thì bên còn lại bị yếu thế tất nhiên sẽ bị cướp đoạt nhân quyền, đây là bản tính xu lợi của con người, mẹ nghĩ con cũng biết điều này. Những vấn đề gây thơ như vậy sau này đừng hỏi lại nữa, đêm nay mẹ sẽ không về, nghỉ ngơi sớm một chút."

Bỏ lại những lời này, tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất nhanh chóng biến mất. Diệp Huyền ngồi bên bàn ăn sang quý một lúc lâu mới chậm rãi đứng lên.

Bản tính xu lợi của con người? Mẹ nói đúng, người thống trị không thể hiểu được người bị thống trị, đây không phải là do bản tính của tất cả những người thống trị đều ác mà là do lập trường quyết định. Là giai cấp thống trị, lúc đầu Diệp Huyền cũng chưa từng biết thông cảm với tình cảnh gian khổ của nam giới. Nếu như không có Hạ Hoài Cần, chỉ sợ cô sẽ không bao giờ đi hỏi mẹ mình vấn đề ngu xuẩn này.

Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều, thật đúng là thất bại thảm hại... Rõ ràng lớn hơn người đó vậy mà ở trước mặt anh, cô không khác gì đứa bé ngốc nghếch. Đã làm nhiều việc có lỗi với anh ấy như vậy, Diệp Huyền nghĩ mình không thể tiếp tục phạm sai lầm nữa.

Vốn dĩ muốn trở về phòng, nhưng cô lại xoay người, đi nhanh về phía cửa chính.

Hôm nay là chủ nhật nên trong sở nghiên cứu chỉ có nhân viên trực ban, Lâm Y đang ở trong phòng chỉnh sửa số liệu thực nghiệm, thấy Diệp Huyền vội vã đi qua trên hành lang, đi về phía chỗ ở của những người cung cấp tài nguyên nghiên cứu, "Bác sĩ Diệp!" Cô ta gọi một tiếng, nhưng dường như Diệp Huyền không nghe thấy, "Sao vậy nhỉ?" Lâm Y thấp giọng lầm bầm, "Sắc mặt của bác sĩ Diệp rất kém."

Nhưng khi Diệp Huyền bước vào phòng của Hạ Hoài Cần, khóe miệng khẽ cong lên, "Anh đi đi." Cô nói thẳng, "Em đã chuẩn bị cho anh một thân phận hợp pháp, vốn là..." Vốn là để đem Hạ Hoài Cần phân phối cho mình, "Đến bến cảng cuối cùng gần biên giới, chuyển bay lúc 4 giờ, đi nhanh đi" Cô cố gắng cười tươi hơn, "Chậm nữa là đuổi tới không kịp đâu."

"Cô..." Hạ Hoài Cần ngây người, lúc đầu là kinh ngạc, trong đôi mắt anh những cảm xúc phức tạp trộn lẫn vào nhau, có hoảng hốt, có lo lắng, có vui sướng nhưng không hề có một chút do dự nào.

Chấp niệm không cách nào buông bỏ lại đột nhiên biến mất, Diệp Huyền cảm thấy vô cùng thoải mái, cô rất muốn cười, nhưng quai hàm lại chưa xốt đến phát đau, "Không sao cả, không cần lo lắng cho em, ở sở nghiên cứu này em có thể tự giải quyết" Cô nói năng lộn xộn, "Em nghĩ về sau chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa, như vậy cũng tốt, tạm biệt anh."

"Thật xin lỗi." Cô cúi đầu, nước mắt theo khóe mi chảy xuôi xuống, rồi rất nhanh đã biến mất trong mái tóc, "Em thật đúng là xấu xa."

"Không sao cả." Bàn tay to lớn, ấm áp khẽ chạm lên đỉnh đầu cô, Hạ Hoài Cần thấp giọng nói, "Tôi tha thứ cho em"

"Thật tốt." Cô ngẩng đầu lên, ngoại trừ khóe mắt hơi ửng đỏ, nhưng Diệp Huyền đã khôi phục bình tĩnh, cô lấy ra thẻ ID nhét vào trong tay Hạ Hoài Cần, "Tạm biệt anh, Hạ Hoài Cần."

Hạ Hoài Cần sững lại một chút, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ gật đầu, "Tạm biệt, Diệp Huyền." Anh xoay người, quét thẻ ID lên cửa, cách một tiếng cánh cửa nhanh chóng mở ra, suốt mấy tháng trời, lần đầu tiên Hạ Hoài Cần nhìn thấy thế giới bên ngoài căn phòng này. Chân phải dừng trước thềm cửa, Hạ Hoài Cần thậm chí còn cảm thấy có chút không chân thật, rất nhanh thôi, anh sẽ lấy lại được tự do.

"Trước khi đi" Anh nghe thấy người con gái đã khiến anh phải vào đây và cũng là người thả anh rời khỏi nơi này khẽ nói, "Anh có thể... Hôn em một lần không?" Giọng nói của cô có chút bất an nhưng lại hàm chứa kỳ vọng mãnh liệt, người con gái ấy giống như con sóc ngốc nghếch, mở to hai mắt ngại ngùng nhìn anh. Hạ Hoài Cần chợt chút ý tới một chi tiết nhỏ, cô không đeo kính.

"Được." Anh dịu dàng trả lời, môi mím khẽ chạm lên gò má Diệp Huyền một nụ hôn nhẹ nhàng, nụ hôn ấy khẽ đến mức cô gần như không cảm nhận được, hai người đã từng có những tiếp xúc thân mật hơn nhưng vào giây phút này, cả hai đều im lặng, nhưng trong lòng lại khẽ động.

"Tạm biệt." Lần này là thật sự tạm biệt, Hạ Hoài Cần không hề do dự, xoay người sải bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân -10

Vừa bắt đầu chém giết, hẳn cuối cùng cũng tìm được loại cảm giác tự do vui sướng, sẽ có ngày hẳn quên đi Diệp Huyền, mặc dù không muốn, nhưng hẳn phải buộc bản thân quên đi.

“Hoài Căn ca ca!”

Hạ Hoài Căn mới từ tiền tuyến trở về, súng trên thắt lưng còn chưa kịp gỡ xuống, cả người bụi bặm ngồi trên ghế lau mồ hôi. một thiếu nữ vội vàng đẩy cửa vào: “anh trai em ở trên kênh liên lạc nói có chuyện gấp tìm anh!”

Việc gấp? Trong lòng Hạ Hoài Căn cả kinh, Phương Nguyên là người luôn bình tĩnh, nếu ngay cả anh ấy cũng coi đó là chuyện gấp, chẳng lẽ cảng căn cứ bên cạnh đã xảy ra chuyện? hẳn vội vàng đứng lên, đi theo thiếu nữ đến chỗ Phương Nguyên.

Bên trong phòng liên lạc, Phương Nguyên nôn nóng đi qua đi lại, thấy dáng vẻ này của anh ta, Hạ Hoài Căn càng thêm lo lắng:

“Đại ca, có chuyện gì.....”

Lời còn chưa nói xong, Phương Nguyên vừa thấy Hạ Hoài Căn đã cuống quýt chạy lại: “Việc lớn không tốt, lão Cửu...” hẳn dừng một chút, “Có một người phụ nữ đến căn cứ tìm cậu..... Muốn cậu phụ trách!”

Lúc Hạ Hoài Căn gặp lại Diệp Huyền, cô đang bị một đám nam nhân vây quanh chỉ chỉ trỏ trỏ.

“không phải tôi muốn anh ấy phụ trách.”

Nữ nhân này vẫn như cũ bày ra gương mặt than, nhưng Hạ Hoài Căn lại từ vẻ mặt không cảm xúc của cô nhìn ra sự thành khẩn, cô nghiêm túc trả lời vấn đề dờ khóc dờ cười của Phương Nguyên

“Tôi không mang thai, anh ấy cũng không phải nam nhân phụ bạc. Phương tiên sinh, tôi phải nói một sự thật là...” cô kiên nhẫn nói, “Trong điều kiện xã hội hiện giờ, cho dù tôi mang thai ngoài ý muốn, cũng hoàn toàn không cần bắt cha ruột của đứa bé phụ trách, đây là chuyện của mấy trăm năm trước rồi. Tôi mạo muội hỏi một câu, anh có phải là ghen phỉn nhạ quá rồi hay không?”

“nói như vậy, hai người các người đã làm?” Phương Nguyên hoàn toàn không bắt được trọng điểm trong lời Diệp Huyền, ngược lại còn hỏi trắng trợn.

“Tôi.....”

“Diệp Huyền!”

Diệp Huyền còn chưa kịp đáp lời, giọng nói trầm thấp quen thuộc đã vang lên. Trong nháy mắt đó cơ thể cô hoàn toàn không nghe lời. cô quay đầu, dưới ánh mặt trời chói chang, Hạ Hoài Căn vội vàng chạy từ xa tới. trên trán nam nhân còn lấm tấm mồ hôi, quần áo xám xịt, thậm chí trên tay áo còn có vết máu, có lẽ là hẳn vừa trở về từ chiến hào, cả người dơ bẩn, chật vật như một kẻ lưu lạc đầu đường xó chợ.

“thật bẩn.....” cô nhỏ giọng nói thào một câu, bỗng nhiên ném hành lý trong tay xuống, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, mạnh mẽ ôm lấy Hạ Hoài Căn vừa dừng lại trước mặt.

Hạ Hoài Căn lại cứng rồi, cơ thể nữ nhân mềm mại dựa vào trong ngực hẳn, đó là mùi hương hẳn quen thuộc, mùi hương chỉ thuộc về Diệp Huyền, mang theo cảm giác mát lạnh. Trái tim đột nhiên kịch liệt nhảy lên, Hạ Hoài Căn giữ lấy bả vai Diệp Huyền, muốn kéo cô ra, nhưng cảm giác ướt át trước ngực khiến tay hẳn dừng lại giữa không trung, “Em.....” hẳn dùng ánh mắt phức tạp cúi đầu nhìn cô, cô khóc?

“Em rất nhớ anh, Hạ Hoài Căn.....” Diệp Huyền cũng không biết tại sao mình khóc, rõ ràng tâm trạng vẫn luôn rất bình tĩnh, hao hết trăm cay ngàn đắng mới tìm được nơi này, vốn nghĩ rằng mình không hề sợ hãi nhưng vừa thấy Hạ Hoài Căn liền nhìn không được. cô dùng sức hít hít mũi, một chút cũng không quan tâm làm như vậy có bao nhiêu thất thố. Lại ngẩng đầu lên, đã không còn nước mắt, chỉ có khóe mắt còn hồng hồng.

“Em bỏ nhà đi.” Diệp Huyền nhẹ giọng nói.

“Bỏ nhà đi?” Hạ Hoài Căn máy móc lặp lại, đại não còn chưa kịp tỉnh táo. “Ừm,” Diệp Huyền nặng nề gật gật đầu, cô nở nụ cười, nụ cười vừa dịu dàng vừa nghiêm túc, “Em muốn gia nhập mặt trận giải phóng nam giới.”

“Cái gì?!” không những Hạ Hoài Căn, mà những nam nhân đang đứng lơ tai nghe lên cũng không ngừng hít một ngụm khí lạnh, “Em có biết...” Hạ Hoài Căn vừa vội vừa tức, hẳn không thể bỏ đầu nữ nhân này ra xem trong đó có cái gì, “Việc gia nhập mặt trận giải phóng nam giới có nghĩa là gì?!”

“Em đương nhiên biết.”

Nghĩa là Diệp Huyền sẽ mất đi địa vị, mất đi tài phú, mất đi bạn bè thân thích, đứng ở phía đối lập với 49 triệu nữ nhân, lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng. Cuộc sống bình yên nhàn hạ sẽ không còn, thay vào đó là phải lang bạc khắp nơi. Đối địch với toàn bộ thế giới là loại cảm giác như thế nào? Chỉ cần gia nhập trận tuyến giải phóng nam giới liền có thể cảm nhận được.

“Em không cần hồ nháo!” Hạ Hoài Cẩn lần đầu tiên dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy nói chuyện cùng Diệp Huyền, hấn lạnh mặt, “Cầm theo rương hành lí, anh dẫn em đến căng.”

“Em không phải vì anh mới đưa ra quyết định này,” Diệp Huyền lại không tức giận, cô nhìn Hạ Hoài Cẩn, ngay lúc nam nhân này kéo lấy tay cô thì côgiữ chặt lấy tay hấn, “Sau khi anh đi, em đã suy nghĩ rất nhiều. “

Nghĩ về tình cảm của cô với Hạ Hoài Cẩn, nghĩ về lựa chọn của Hạ Hoài Cẩn. Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện mà Diệp Huyền chưa bao giờ tự hỏi qua. cô là người rất thông minh, tiếp nhận sự giáo dục tốt nhất, có được tri thức uyên bác cùng năng lực ưu tú. Nếu cô không phải bị tình yêu làm mờ mắt, hấn là từ lúc bắt đầu đã đoán trước được giữa mình và Hạ Hoài Cẩn không có kết quả. Với tính cách và lí tưởng của Hạ Hoài Cẩn, hấn sao có thể cam tâm tình nguyện ở bên cạnh cô. Mà những gì cô có chính là nguyên nhân Hạ Hoài Cẩn lựa chọn rời đi.

Quay đầu nhìn lại, cô đứng là ngốc đến buồn cười. 24 năm qua, cuộc sống của cô đều trôi qua một cách vô ích mà chán ngắt.

Đều nói con người có bao nhiêu năng lực thì gắn với có bấy nhiêu trách nhiệm, Diệp Huyền được trời ưu ái có được hết thảy những điều kiện này, lại chưa bao giờ làm được việc gì có ý nghĩa.

Đúng vậy, cô ở mặt học thuật rất có thành tựu, thậm chí vì vấn đề sinh sản của nhân loại mà có cống hiến rất lớn, nhưng những cái cống hiến đó được thành lập dựa trên sự bóc lột. Từ khi Diệp Huyền có tình cảm với Hạ Hoài Cẩn, cô mới ý thức được những nam nhân bị cô coi như vật thí nghiệm cũng là con người giống cô.

Nhận thứ này đã đánh thẳng vào lòng cô, mang cho cô sự chấn động to lớn chẳng khác gì lúc bị Hạ Hoài Cẩn cự tuyệt. Trong khoảng thời gian đó, cô không biết là mình nên bị thương cho cuộc sống yên bình mình đang sống hay là áy náy vì những việc mình đã làm trong quá khứ.

cô không muốn tiếp tục sống như vậy, bị giam trong một đồng quy tắc, sống như một con búp bê mặc người an bài. cô cũng không biết mình đang theo đuổi điều gì, cô hấn mộ Hạ Hoài Cẩn, có thể sống vì lí tưởng của bản thân là một chuyện tốt đẹp đến cỡ nào.

Nếu không biết, vậy đi tìm đáp án đi. cô đến nơi này, là vì Hạ Hoài Cẩn, cũng là vì chính mình.

“anh lo lắng cho em sao?” Hạ Hoài Cẩn tức giận đến mức cả gương mặt như được bao phủ bởi sương lạnh, Diệp Huyền lại nở nụ cười hiếm thấy, “anh biết rõ cách làm việc của em,” ngay khoảnh khắc này, cô lại thể hiện ra cô ngạo nghễ chỉ có quý tộc tinh anh mới có, “Quyết định của em đã trải qua suy nghĩ cặn kẽ, cũng có đường lui vẹn toàn, cho nên em sẽ không trở về. Cho dù là anh cũng đừng nghĩ có thể khuyên em.”

“Ai nha... người trẻ tuổi không cần phải tức giận lớn như vậy,” Phương Nguyên đi tới hoà giải, “Lão Cửu, nhìn bộ dạng của cậu bây giờ xem, mau đưa mặt trước đi, ngay cả quần áo của người ta cũng làm bẩn rồi.”

Lúc này Hạ Hoài Cẩn mới ý thức được Diệp Huyền còn đang ôm mình, đám gia hỏa trong căn cứ lại đang vây quanh hấn và Diệp Huyền, một bộ hưng phấn nhiều chuyện.

“Khụ...” Hạ Hoài Cẩn giả bộ bình tĩnh ho một tiếng, lại trừng mắt nhìn Diệp Huyền, “anh đi thay quần áo, em thành thật đợi ở đây.”

“Cái tên tiểu tử thú vị này, thái độ như vậy là sao,” Phương Nguyên nấp máy miệng, lại nháy mắt với Diệp Huyền, “cô gái nhỏ không cần để ý, hấn chính là người miệng dao găm tâm đậu hũ.”

“Tôi không ngại.” Diệp Huyền gật gật đầu, khoe miệng không tự giác mà nở nụ cười —— nếu cô không nhìn lầm, lỗi tại Hạ Hoài Cẩn đã đỏ rồi

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 157: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân -11

Hạ Hoài Cẩn tắm rửa xong đi ra ngoài, thấy Diệp Huyền đang ngồi trên ghế, nghe tiếng mở cửa liền quay đầu lại nhìn hấn. Lúc này tay phải hấn đang cầm khăn mặt, tóc ướt nhẹp, bọt nước từ đường cong cơ bắp chảy xuống, có vài giọt đọng lại trên khu rũng tam giác, theo động tác di chuyển của Hạ Hoài Cẩn, tách một tiếng rơi xuống mặt đất.

"Khụ, " Hạ Hoài Cẩn bất động thanh sắc lấy khăn mặt vây ngang thắt lưng, "Sao em lại ở đây?"

"Là Phương tiên sinh đưa em tới đây." Diệp Huyền tiếc nuối thu lại tầm mắt, thật đáng tiếc, bị che... rồi.

Đại ca! Tên này đúng là sợ thiên hạ không loạn mà! Gân xanh trên trán Hạ Hoài Cẩn nhảy dựng, vừa tắm xong, hấn cũng không còn tức giận như trước, chỉ là giọng điệu vẫn nhàn nhạt, vừa mặc quần áo, vừa nói với Diệp Huyền: "Em đi ra ngoài trước, anh muốn mặc quần áo."

"Nhưng em mệt mỏi quá." Diệp Huyền vươn chân, hất chiếc giày xuống đất.

Hạ Hoài Cẩn lúc này mới để ý cô đang mang một đôi giày cao gót tinh xảo - - lúc ở sở nghiên cứu, Diệp Huyền chưa từng đi đôi giày nữ tính như vậy. một ngày chỉ có hai chuyến bay tới địa cầu, một chuyến là bốn giờ chiều, chuyến còn lại là gần rạng sáng, mà cô giữa trưa đã tới, có nghĩa là Diệp Huyền đã đi chuyến rạng sáng. Sau đó cô còn phải nghĩ biện pháp né tránh quân chính phủ, lại thuận lợi tiến vào căn cứ giải phóng có binh lính nghiêm canh gác. cô lại là một nữ nhân thân phận không rõ ràng, cũng không biết là sao mà vào được. Lúc cô xuất hiện trước mặt Hạ Hoài Cẩn trên người mặc một chiếc váy dài màu lam nhạt, tóc đen xõa xuống, trong tay cầm một rương hành lý, tựa như cô đang đi nghỉ phép, chứ không phải tìm nơi nương tựa. Về phần phong cách ăn mặc này cũng là lần đầu tiên hắn thấy.

Diệp Huyền giống như nhìn thấu suy nghĩ của Hạ Hoài Cẩn, "Bởi vì em muốn mình phải thật xinh đẹp khi xuất hiện trước mặt anh," cô nhẹ giọng nói.

Hạ Hoài Cẩn chỉ cảm thấy trong ngực một trận buồn bực, tim đập nhanh hơn. Hắn ngồi xổm xuống nhắc mắt cá chân của Diệp Huyền lên, quả nhiên, trên gót chân trắng nõn đã xoa sạch mấy cái bột nước. Rũ mi mắt che lại cảm xúc phức tạp trong đáy mắt, hắn không nhắc lại việc muốn Diệp Huyền ra ngoài: "Ngoan ngoãn đợi ở đây, anh đi lấy thuốc mỡ."

"không cần!" Diệp Huyền cuống quýt nắm lấy cánh tay nam nhân, Hạ Hoài Cẩn quay đầu, chỉ thấy coo tỏ vẻ đáng thương nhìn mình, uất ức như con sóc nhỏ không có nhà để về, "Em không muốn anh đi..."

"anh không đi," Tâm trong khoảnh khắc đó đã mềm xuống như muốn tan chảy, hắn biết mình không thể mềm lòng, nhưng vẫn không nhịn được nhẹ giọng nói, "anh sẽ về ngay."

"không được," Diệp Huyền mím môi lắc đầu, cô đứng lên từ phía sau ôm lấy thắt lưng Hạ Hoài Cẩn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào tấm lưng vững chãi của hắn, giọng nói buồn buồn, "Em mệt mỏi quá... anh ở cùng em được không?"

không ai có thể cứng rắn cự tuyệt lời ní non như vậy, Hạ Hoài Cẩn không lay chuyển được Diệp Huyền, đành phải để mặc cho cô ôm. Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng im lặng cực kỳ, nhưng dường như có một cỗ không khí ấm áp đang lan tỏa trong không khí, làm cho người ta nhận không được thả lỏng bản thân, đắm chìm trong sự yên bình này.

Ngay sau đó, khoảnh khắc yên bình bị đánh vỡ.

Diệp Huyền đưa tay vào giữa hai chân nam nhân, cách khăn mặt cầm vật "Lều trại" đang phồng lên: "... anh cứng rồi."

"Buông ra!" Hạ Hoài Cẩn thẹn quá thành giận gầm nhẹ.

"Cứng lúc nào vậy?" Cái cô gái này vẫn giống như trước đây cực kỳ không biết nhìn sắc mặt người khác cứ cố gắng hỏi đến cùng.

Cứng lúc nào? Có lẽ là lúc cô nhìn cơ thể trần trụi của mình, hắn liền có phản ứng. Hắn đã cố kìm nén, nhưng khi bộ ngực mềm mại của cô áp vào lưng hắn, cơn thịt kim lòng không đáng ngại cao đầu.

"Đừng thẹn thùng," Diệp Huyền nghiêm túc an ủi Hạ Hoài Cẩn, tựa như không chú ý tới sắc mặt Hạ Hoài Cẩn càng ngày càng đen. Bỗng nhiên cô đưa tay Hạ Hoài Cẩn vào trong váy mình, "anh sờ xem, em cũng ướt rồi."

Bất ngờ không đề phòng, bàn tay to bị nhét vào giữa hai chân nữ nhân, đầu ngón tay chạm vào một mảnh mềm mại. Nhận ra xúc cảm vừa ẩm ướt vừa dính dính quen thuộc, cơn thịt lại phồng lớn thêm một vòng, Hạ Hoài Cẩn đã nhận ra một sự thật khiến hắn nhận không được đổ mặt, đó chính là - - nữ nhân đảm đang này lại mặc quần lót chữ T.

Cố tình Diệp Huyền lại không có vẻ gì là đang câu dẫn hắn, trên vẻ mặt vô tội của cô hiện rõ dòng chữ "anh xem em cũng có phản ứng, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, anh cũng đừng xấu hổ", Hạ Hoài Cẩn hận không thể lập tức quăng cô lên giường, kéo quần lót xuống hung hăng làm cô.

không được, không thể làm như vậy. Lần đó ở sở nghiên cứu có thể nói là mình bị ép buộc, nhưng nếu bây giờ hắn phát sinh quan hệ với Diệp Huyền, vậy hắn có khác gì cầm thú. "Diệp Huyền, đừng như vậy." Hạ Hoài Cẩn lạnh giọng nói, đẩy tay Diệp Huyền đang đặt trên cơn thịt ra, "Em nghỉ ngơi đi, anh ở cùng em," hắn nghiêm túc nhìn Diệp Huyền, "Còn những chuyện khác, nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ."

đã bị nhìn thấu, kỳ thật Diệp Huyền đúng là có ý câu dẫn Hạ Hoài Cẩn. Quả nhiên vẫn là không được, Diệp Huyền để mặc Hạ Hoài Cẩn ôm cô lên giường, kéo chăn đắp kín. Ngay lúc Hạ Hoài Cẩn muốn xoay người, cô vẫn là nhận không được: "Nhưng mà em rất muốn... Muốn anh hôn em, ôm em. Em biết mình hiện tại không thể ép anh khuất phục, anh cũng sẽ không đáp lại tình cảm của em, chỉ là làm tình thôi... không được sao? Em thật sự..." Giọng nói của cô run run, "Mỗi ngày mỗi đêm đều nhớ anh, em biết anh không yêu em, em chỉ muốn xin anh... xin anh..." Tuy Hạ Hoài Cẩn không thấy mặt cô, nhưng hắn biết cô đang khóc, "Hôn em... hôn em..."

Sau đó Diệp Huyền liền không nói gì nữa, thấp giọng nức nở, khiến cho Hạ Hoài Cẩn tâm phiền ý loạn. Đáng chết, đáng chết, đáng chết! Hắn nặng nề đắp một quyển lên tường, đột nhiên xoay người, nâng cằm Diệp Huyền lên hôn xuống.

Diệp Huyền liền nhiệt tình đáp lại, môi lưỡi quấn quýt kịch liệt, Diệp Huyền kéo khăn lông đang vây quanh hông Hạ Hoài Cẩn xuống, mà quần nhỏ của cô cũng bị Hạ Hoài Cẩn kéo ra, bàn tay to nắm chặt bắp đùi, tách hai chân ra vuốt ve mị thịt ướt đầm dề.

"Ướt lúc nào?" Nghĩ đến câu hỏi vừa rồi Diệp Huyền hỏi mình, Hạ Hoài Cẩn cảm thấy cần phải trả thù cô.

Chỉ là Diệp Huyền lại không có chút cảm giác xấu hổ nào, "Ừ, ừn a..." cô bị nam nhân trên chộc hôn hên, rên rỉ đứt quãng, "Lúc ở ngoài, a... Lúc nhìn thấy anh, nha, ngón tay cắm vào..." cô ôm lấy cổ Hạ Hoài Cần, ngực ưỡn lên, tạo điều kiện cho hắn hôn hít dễ dàng hơn, "Vừa thấy anh là tiểu huyết liền ướt..."

Diệp Huyền không nói dối, lúc đó hoa huyết đã ướt lấm rồi. Hạ Hoài Cần đưa tay cắm vào trong khuấy đảo, khiến dâm dịch bắn tung tóe lên tay hắn. Quần lót chữ T còn đang vắt trên eo nhỏ, dây thắt một bên đã bị Hạ Hoài Cần kéo đứt. Mị hoa không giống lúc trước được một tấm vải mỏng bao phủ, mà là có một sợi dây nhỏ đề lên hoa hạch. Hạ Hoài Cần kéo viên trân châu đang núp giữa hai cánh hoa béo mập ra ngoài. Tiểu hạch vừa di chuyển một chút thì cơ thể trần trụi trong ngực hắn liền không ngừng run rẩy.

"thật dâm dăng," thẳng đến khi toàn bộ hoa hạch đều bị kéo ra ngoài, hắn liền đỡ cơn thịnh vọt vào. Đại gia hỏa thô cứng tiến quân với khí thế điên cuồng tiến quân thẳng vào con đường chật hẹp, vừa đi vào liền xông thẳng đến điểm cuối, cuồng dã tấn công.

"A! - - thật sâu, đi vào... Ách a..." Tiểu huyết đã lâu chưa bị người tiến vào, hơn nữa gây thịt của Hạ Hoài Cần lại lớn kinh người, hắn vừa tiến vào liền không ngừng luật động. Diệp Huyền thiếu chút nữa đã ngất xỉu. thấy gương mặt ửng đỏ của nữ nhân trong ngực, Hạ Hoài Cần biết mình quá mức thô bạo, nhưng hắn lại không thể kiềm chế được. Tựa hồ có một cỗ dục vọng đang điều khiển hắn, nghĩ tới nữ nhân này lại dám mặc quần lót tình thú bên ba cả ngày bên ngoài, lại bị một đám nam nhân vây quanh trong khi tiểu huyết đang ẩm ướt, Hạ Hoài Cần liền nhịn không được chà xát động muốn chà đạp cô.

Máy mà chỉ có một chút khó chịu lúc hắn mới tiến vào, mặt nước cuộn cuộn không ngừng trào ra, tiếng rên rỉ trong miệng Diệp Huyền càng thêm yêu kiều. thật tốt, cảm giác được Hoài Cần cắm vào thật vui vẻ... cô kẹp chặt thắt lưng hắn, cái mông nhỏ nhiệt liệt nghênh đón nam nhân trừu cảm, mỵ thịt xoắn chặt, tựa như muốn nuốt lấy cơn thịnh đang không ngừng đâm đến chỗ sâu nhất "A, a... Tuyệt quá, Hoài Cần... Hoài Cần..." Diệp Huyền ý loạn tình mê gọi tên người yêu, trong đầu một mảnh hỗn độn. Bỗng nhiên cô nhớ đến một chuyện, "chờ một chút, Hoài Cần," bàn tay nhỏ bé xanh hồng trước vòm ngực bên trái của nam nhân, cô nâng nửa người dậy, hai luồng ngọc đảo theo động tác của cô mà lắc lư, "Em có thể phát ra tiếng sao? Lỡ phòng này hiệu quả âm không tốt, có thể bị người khác nghe thấy..."

Lời còn chưa nói xong đã bị hắn nặng nề đâm tới, khiến Diệp Huyền cao giọng rên rỉ. cô vội vàng che miệng, tiếng 'ừm... ừm...' không ngừng tràn ra, ngược lại càng thêm kích thích hắn: "không, không được... Quá sâu, ừn a..." Hạ Hoài Cần giống như có ý muốn tra tấn Diệp Huyền, cơn thịnh đổi hướng, chỉ chọn những điểm nhạy cảm mà tấn công. Cả người cô yếu đuối như một vùng xuân thủy, chỉ có thể cắn ngón tay cầu xin tha thứ, "không cần, a... đâm chỗ đó... Hoài Cần, xin anh... không cần đâm vào nơi đó, a..."

"không phải em sợ bị người khác nghe thấy sao?" Hạ Hoài Cần khàn giọng hôn Diệp Huyền, đem những tiếng rên rỉ yêu kiều nuốt vào miệng, hạ thân lại càng thêm kịch liệt. hắn đã hoàn toàn không còn là chính mình, vừa rồi Diệp Huyền chỉ nói một câu vô tâm, khiến cho hắn có ý nghĩa điên cuồng muốn nữ nhân dâm dăng luôn câu dẫn hắn này phải chết dưới thân hắn. Sợ bị người khác nghe? Sợ bị ai nghe? Tiếng rên trên giường của cô chỉ có thể cho mình hắn nghe.

Tuy Diệp Huyền lo lắng sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, nhưng bị nam nhân tấn công cái sau mạnh hơn cái trước, đã không còn sức để ý đến chuyện gì khác, chỉ có thể khóc la: "không chịu nổi, a, a... thật lớn... Quá lớn... Hoài Cần... Ừn a..."

"Cái gì lớn?" Hạ Hoài Cần ở bên tai cô thờ hồn hên.

"Cơn thịnh của Hoài Cần... thật lớn..."

Bàn tay to vĩ mạnh một cái lên mông Diệp Huyền, hạ Hoài Cần đỏ mặt, cắn răng thấp giọng hỏi: "Em học được mấy lời dâm dăng này ở đâu? Há?"

"Phim AV..." Diệp Huyền cảm giác mình sắp đến rồi, bên trong hoa huyết có cái gì đó muốn trào ra ngoài. cô ôm lấy lưng Hạ Hoài Cần, bởi vì khoái cảm quá kịch liệt, móng tay cắm sâu vào lưng hắn "anh thích không?" cô hồn nhiên không biết lời của mình có bao nhiêu dâm dăng, "Em đặc biệt học vì anh, còn có... Còn có khẩu giao, ừn... Nhũ giao... Tiểu cúc hoa, tiểu cúc hoa cũng có thể cho Hoài Cần làm... A! - -" Sau khi tiếng rên rỉ cao vút qua đi, cô vẫn còn trong trạng thái lơ lửng trên mây. Hạ Hoài Cần sớm nhịn không được muốn bắn, trong nháy mắt khi dâm thủy phun trào, hắn gầm nhẹ, một dòng bạch dịch nóng hổi phun thẳng vào hoa huyết.

Thời khắc nước sữa giao hòa khiến hai người bọn họ song song thỏa mãn, mất một lúc mới có thể thoát ra từ trong dư vị cao trào. Chỗ hạ thể quần quít kết hợp là một đồng hỗn độn không chịu nổi, Hạ Hoài Cần rút gây thịt trong cơ thể Diệp Huyền ra, vừa mới chuẩn bị xuống giường, đã bị Diệp Huyền kéo lại.

"không được đi." Sắc hồng trên gương mặt nhỏ nhắn của cô còn chưa rút đi, đôi mắt ngập nước mềm mại nhìn Hạ Hoài Cần, chộc người trĩu mến.

Hạ Hoài Cần nhịn không được sờ sờ đầu cô: "anh đi lấy khăn... Để em lau người."

Lúc này Diệp Huyền mới buông hắn ra, nhìn Hạ Hoài Cần vào phòng tắm rửa mặt, sau đó đi ra, mặt cũng không chớp. Hạ Hoài Cần vừa thấy buồn cười vừa thấy thương cô, trong lòng hắn rối bời, chuyện đã đến tình cảnh này, mình và Diệp Huyền... Ngay lúc hắn còn đang thất thần, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

"Hoài Cần ca ca!" Giọng nói thanh thúy của nữ nhân từ ngoài cửa truyền vào, "Mau ra đây!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân -12

Hoài Căn ca ca? Thần kinh Diệp Huyền vừa mới thả lỏng ngay lập tức lại trở nên khẩn trương.

Hạ Hoài Căn theo bản năng liếc Diệp Huyền một cái, thấy trên mặt cô không có vẻ gì là tức giận, nhưng đôi mắt lại nhìn trừng trừng Hạ Hoài Căn, tò mò về tức giận thật đúng là ngay thơ không khác gì thiếu nữ. Hạ Hoài Căn bật cười, anh cảm thấy mình không nhìn nhầm - kể từ khi rời khỏi sở nghiên cứu, Diệp Huyền dường như trở nên hoạt bát hơn.

"Con bé tên là Phương Tâm, là em gái của đại ca." Hạ Hoài Căn thuận tay cầm lấy quần mặc vào, không nhanh không chậm, giải thích, "anh coi con bé giống em gái ruột thôi."

"Hừ" Tuy trong lòng vui sướng nhảy nhót, nhưng Diệp Huyền vẫn giả vờ không thèm quan tâm, nói: "cô ta với anh có quan hệ gì cũng không liên quan đến em" nói được một nửa, cô thấy Hạ Hoài Căn cứ định ở trần như vậy mà mở cửa đi ra, liền vội vàng ngồi dậy, "Khoan đã, anh nhanh mặc áo vào đi!"

"Hả?" Hạ Hoài Căn thấy vậy liền nổi hứng trêu chọc cô, "Vì sao? anh cùng Tiểu Tâm lớn lên cùng nhau từ nhỏ, không có loại kiêng dè này."

"Bây giờ có" Diệp Huyền hùng hồn nói, cô cầm lên cái áo bị hai người vứt trên mặt đất lúc ân ái, muốn đi xuống giường đưa cho Hạ Hoài Căn, nhưng vừa đứng lên hai chân liền nhũn ra.

Hạ Hoài Căn thấy dáng vẻ chật vật suýt chút nữa ngã sấp xuống của cô vội vàng chạy lại đỡ lấy, "Được rồi, được rồi, để anh mặc vào." Nhắc tay ôm lấy Diệp Huyền đem cô nhét lại vào trong chăn, "Em ngoan ngoãn nằm đây, có lẽ đại ca tìm anh có việc cần nói," biết Diệp Huyền lo sợ, anh cố ý nói thêm một câu "anh sẽ trở lại ngay."

Phương Tâm khoảng mười lăm mười sáu tuổi, dáng người cao gầy mảnh khảnh, ngũ quan không tính là quá đẹp nhưng hơn cô mấy phần thanh xuân tươi trẻ. Giọng nói cô ta lại trong trẻo, sáng sủa lú lú to nhỏ với Hạ Hoài Căn. "Hoài Căn ca ca, sao anh nhanh thế đã quay về, ở Tuyên Ninh Tam ca tìm không được anh, còn tức giận một hồi không nhỏ."

Hạ Hoài Căn lúc đó biết được tin Diệp Huyền đến căn cứ, gấp đến độ không kịp nghỉ ngơi gì, vội vàng trèo lên phi thuyền trở về lấy đầu ra thời gian rảnh mà chạy đi nói với Tam ca. Rồi sau đó, anh nghe Diệp Huyền nói mình muốn gia nhập Mật trận giải phóng nam giới, liền tức đến mức nổi trận lôi đình, đúng là cái người không để cho người khác bớt lo tí nào; đến lúc gặp mặt hai người liền quần lấy nhau, mây mưa một phen; anh sớm đã đem Tam ca ở Tuyên Ninh quên sạch không còn một mống, lúc này nghe Phương Tâm nói, mới kêu thầm một tiếng "Thôi xong!" - chờ Tam ca quay về căn cứ, mình chắc chắn bị mắng thối đầu một trận.

"không có việc gì đâu!" Phương Tâm cười hi hi kè sát vào tai nói với anh, "Em đã giúp anh che giấu, nói là Đại ca gọi anh về, còn bên chỗ anh của em cũng xong rồi."

"Đúng là may quá, cảm ơn em!" Hạ Hoài Căn thờ phào nhẹ nhõm, "anh đúng là không chống đỡ được bên Tam ca." anh từ nhỏ liền không sợ trời không sợ đất chỉ sợ duy nhất một người là Tam ca Cận An, còn bây giờ thì lại có thêm một người, chính là cái người phụ nữ đang trốn trong chăn nhìn lên anh với Phương Tâm trong phòng đó.

"anh mới từ Tuyên Ninh chạy về, một đường vất vả nên nghỉ ngơi cho lại sức." nói thêm vài câu với Phương Tâm, Hạ Hoài Căn mới đóng cửa lại. Diệp Huyền ngay lập tức chui từ trong chăn ra, nửa ngồi nửa quỳ trên giường nhìn anh.

"Sau này anh có thể gọi em là Tiểu Huyền được không?" Có lẽ do vừa mới trải qua một hồi mây mưa, giọng của cô vẫn mang theo chút dư vị sắc tình, ngọt ngào, quyến rũ không giống giọng cô lúc bình thường cứ lạnh như băng, nghe vào trong tai chỉ cảm thấy vừa dễ chịu vừa ngứa ngáy.

Hạ Hoài Căn nghĩ ngợi Diệp Huyền cố tình mềm giọng như vậy, cứ nhìn dáng vẻ của cô bây giờ cũng đủ biết, hai bầu ngực lồ lộ dưới ánh nắng càng thêm trắng nõn, tròn bóng; mái tóc dài xõa tung trước ngực, cũng chỉ đủ để che đi một phần bầu ngực, còn hai núm vú đang vểnh lên lại cố tình nghịch ngợm lộ ra từ dưới lọn tóc, dường như đang chào hỏi Hạ Hoài Căn. Bởi vì tư thế nửa quỳ nửa ngồi, hai đùi của cô kẹp chặt, che lại cảnh xuân vô hạn giữa hai chân, nhưng trên bụng cô vẫn còn dấu vết trắng đục, ẩm ướt người sáng suốt chỉ nhìn qua cũng biết cô vừa mới bị đàn ông yêu thương qua.

"Tiểu Huyền?" Hạ Hoài Căn nhướn mày, bước lên trước một bước dài, đột ngột bắt lấy mắt cá chân của Diệp Huyền, đem hai chân cô tách rộng ra, Diệp Huyền hoảng sợ, hô lên một tiếng ngã thẳng ra giường. Đầu anh để giữa hai chân cô, đôi mắt đen nhanh nhìn không chớp mắt vào đóa hoa kiều diễm. Ngón tay thon dài tách ra hai phiến hoa môi, gây một cái lên âm đê đang sung đỏ. Diệp Huyền nhìn không được mà "ưm" một tiếng, lỗ nhỏ chưa kịp khép kín run rẩy phun ra một bãi dâm thủy.

"Đừng mà...." Chưa từng bị Hạ Hoài Căn xem qua nơi đó, nhưng giờ anh lại dựa vào gần như vậy, Diệp Huyền thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh đang phun lên hoa môi, khiến cô ảo tưởng anh sắp hôn lên nơi đó của mình. Mặc dù anh không làm gì chỉ đơn thuần nhìn như vậy cũng đủ để khiến Diệp Huyền ướt đầm, "Nơi đó... Còn rất đau..." cô cắn ngón tay, nũng nịu xin tha.

"Vậy em câu dẫn anh để làm gì, hửm?" một tiếng "hửm" khàn khàn, phát ra từ cổ họng vô cùng gọi cảm, khiến Diệp Huyền cảm thấy giống như có

một cái móc câu gài vào lòng cô, cả người cô đều ngửa ngáy khó nhin; nếu như hai chân không bị Hạ Hoài Cẩn tách ra gác lên cánh tay anh, thì cô nhất định sẽ kẹp chặt hai chân vận vẹo, cọ xát.

"Em, em không câu dẫn anh...." cô cảm giác đâm thui chầy ra từ hoa huyết càng ngày càng nhiều, cổ nâng cánh tay lên yếu ớt đẩy Hạ Hoài Cẩn, "anh đừng oan cho em..."

Tiểu dân phụ này, Hạ Hoài Cẩn nghiêng răng nghiêng lợi mắng thầm trong lòng. Quần áo không có một mảnh, cả người trần truồng cổ ý mềm giọng năn nỉ mình, vừa sờ vào một cái liền chảy nước đầm đìa, bây giờ còn dám nói mình oan uổng có? Trước kia, khi còn ở sở nghiên cứu Hạ Hoài Cẩn đã biết cô gái này vừa lẳng lơ vừa phóng đảng, bên ngoài thì mặc toàn những bộ quần áo nghiêm túc, già dặn nhưng bên trong lại mặc nội y tình thú; trước mặt người khác thì làm ra vẻ bảo thủ, lạnh lùng nhưng vừa bước chân vào phòng Hạ Hoài Cẩn liền cởi áo, lộ ra hai bầu ngực trắng nõn. Mà Hạ Hoài Cẩn lại bị cái dáng vẻ đầm đìa của cô câu mất hồn mất vía, cô chỉ cần hơi trêu chọc một tí, gậy thịt của anh liền cứng rắn.

Nếu như không gặp được Diệp Huyền, Hạ Hoài Cẩn cũng không tính bán thân lại tính lực tràn đầy như thế. Nhưng có lẽ vì anh gặp được Diệp Huyền nên mới xúc động khó nhin như vậy.

"Nếu đã vậy thì..." Trong lòng thì hận không thể ngay lập tức đem cô xử ngay tại chỗ, nhưng Hạ Hoài Cẩn vẫn giả bộ bình tĩnh, chậm rãi buông hai cô xuống, "Lần này không làm nữa."

Nhìn Hạ Hoài Cẩn chuẩn bị đi thật, "Khoan đã!" Diệp Huyền vội vàng duỗi chân kẹp lấy thắt lưng anh, "Làm đi mà..."

"Nhưng chỗ đó của em đều sưng đỏ lên cả rồi..." Hạ Hoài Cẩn ra vẻ tiếc nuối nói.

"Vậy anh nhẹ một chút!" Diệp Huyền đỏ bừng mặt, hai chân nhẹ nhàng cọ xát trên lưng anh, "nhẹ một chút thì sẽ không đau..."

"Thế nên, lúc này em đang câu dẫn anh?" Hạ Hoài Cẩn cong khóe môi nở nụ cười.

anh ít khi lộ ra vẻ mặt giả hoạt như thế, nhưng nhìn anh đắc ý cười xấu xa, Diệp Huyền hừ một tiếng, "Em câu dẫn anh đấy, thì sao nào?" cô ở trước mặt Hạ Hoài Cẩn cũng không biết cái thứ rụt rè là gì, dứt khoát giang hai chân ra, cặp mông ngo ngáy cọ lên phần háng của anh, "Em muốn ăn gậy thịt bự, nhanh lên cho em đi, um..."

Gió tay tát một cái không nặng không nhẹ lên bờ mông căng vênh của cô, Diệp Huyền lết xuống quần dài của Hạ Hoài Cẩn, cầm lấy gậy thịt thô to đâm sầm cương cứng từ lâu cắm vào hoa huyết. Hai người họ một người thẳng lưng đẩy lên phía trước, một người uốn lưng hạ mông lùi xuống, khi gậy thịt một lần nữa lấp kín hoa huyết, cả hai đều thoải mái hừ nhẹ ra tiếng. Hạ Hoài Cẩn kéo hai chân cô giang rộng ra, làm cho cô ngồi lên đùi mình, đẩy mông từ dưới lên trên gậy thịt đâm đến tận hoa tâm, Diệp Huyền bị nhồi đầy vừa thoải mái vừa khó chịu, ôm lấy cổ Hạ Hoài Cẩn rên rĩ.

Động tác cầm rút của người đàn ông ôn nhu cẩn thận, rõ ràng là cố tình săn sóc đặc biệt đến hoa huyết sưng đỏ không chịu nổi chà đạp của Diệp Huyền. Loại làm tình dịu dàng này tất nhiên là không thể thỏa mãn Hạ Hoài Cẩn, nhưng nhìn Diệp Huyền thoải mái đến nheo cả mắt, giống như con mèo nhỏ, tựa vào trước ngực mình làm nũng, trong lòng Hạ Hoài Cẩn tràn ngập cảm giác thành tựu, lại càng thêm dịu dàng.

"Um, um... thật thoải mái... Um, a... Hoài Cẩn... Gậy thịt của Hoài Cẩn thật là lớn..." Diệp Huyền đắm chìm trong khoái cảm không biết nam bắc là gì, đột nhiên nghĩ đến cách xưng hô của Phương Tầm với Hạ Hoài Cẩn, "Hoài Cẩn ca ca", nghe thật thân thiết. cô tất nhiên nhìn ra được Hạ Hoài Cẩn đối với Phương Tầm hoàn toàn không có ý tứ gì khác, nhưng lòng dạ phụ nữ vốn hẹp hòi, một khi ghen tuông thì giọng cũng chua như giấm, "Hoài Cẩn, em. Em không muốn gọi anh như thế..."

"Hả, vì sao?" Hạ Hoài Cẩn nắm lấy bầu ngực Diệp Huyền tỉ mỉ thưởng thức, anh rất thích nghe Diệp Huyền gọi mình như vậy, cảm giác khi cô gọi tên mình, hai từ đó thoát ra từ miệng cô khiến anh có cảm giác hoàn toàn khác biệt với những người khác.

"Em không muốn xưng hô với anh giống với người khác."

"Trong căn cứ mọi người gọi anh là lão Cừu." Hạ Hoài Cẩn kiên nhẫn giải thích, "Chỉ có em" anh ho khan một tiếng, "Mới gọi anh là Hoài Cẩn."

Trong lòng Diệp Huyền vui vẻ, thật ra cô không muốn thể hiện ra sự ghen tị của mình, vì dù sao giữa Phương Tầm với Hạ Hoài Cẩn cũng không có gì, quá mức để ý sẽ khiến Hạ Hoài Cẩn khó chịu, nhưng miệng vẫn nhin không được mà nói: "thì Phương Tầm đó... cô bé đó cũng gọi anh là Hoài Cẩn ca ca mà..."

Hạ Hoài Cẩn phì cười, thì ra cô gái này quay co lòng vòng nửa ngày cuối cùng là vì việc nhỏ này. anh cũng không cảm thấy phiền chán, ngược lại cảm thấy đáng yêu và ngọt ngào của Diệp Huyền rất đáng yêu, anh nhún mày, cắn lên vành tai cô, "không thì... Em cũng gọi anh là Hoài Cẩn ca ca?"

"Đáng ghét!" Diệp Huyền nũng nịu lấy tay giải thoát đầu vú từ trong tay Hạ Hoài Cẩn, hằm hừ trừng mắt nhìn anh. Cái đồ xấu xa này, rõ ràng biết mình lớn tuổi hơn anh ấy, sao có thể dùng cách gọi thân mật như thế được. Mà câu đùa giỡn này cũng chọc trúng tâm sự trong lòng Diệp Huyền, tuy cô còn trẻ, nhưng dù sao cũng không phải là thiếu nữ giống Phương Tầm, nếu sau này Hạ Hoài Cẩn cảm thấy cô già....

Mà Hạ Hoài Cẩn lại cố tình muốn trêu chọc cô, anh bắt lấy hai tay Diệp Huyền giữ cố định trên đỉnh đầu cô, khiến Diệp Huyền không thể không ưỡn ngực để anh tùy ý chà đạp. anh vừa ngậm lấy một bên đầu vú, vừa nói giỡn với cô: "Vậy anh gọi em là chị Diệp Huyền, được không?"

"không được! không được!" Diệp Huyền dùng chân đạp vào người anh, lại bị anh bắt được mắt cá chân, tách hai chân ra gấp thành hình chữ M ép xuống trước ngực cô, tư thế cực kì xấu hổ khiến hoa huyết của cô hoàn toàn bại lộ trước mắt anh. Tốc độ cầm rút của Hạ Hoài Cẩn càng ngày càng lớn, gậy thịt cắm vào hoa huyết vừa sâu vừa nặng, hai túi tinh hoàn đánh lên đùi trong của Diệp Huyền phát ra một chuỗi âm thanh "bach bach bach" vang

đội.

anh thờ hờn hèn làm Diệp Huyền, vừa cúi người ngậm lấy môi cô: "Chị Diệp Huyền, không thích em gọi như vậy sao? Vậy có thích em hôn chị như vậy không, hửm?... Làm tiểu dâm huyết của chị, có thích hay không?"

"không thích! không thích!" Diệp Huyền giãy giụa trong ngực anh, nhưng bị cánh tay rắn chắc của anh kẹp chặt lại. Biết rõ mình đang gây sự vô cớ, hoa huyết cũng bị anh chọc đến nổi vừa sợ hãi vừa ngửa, dầm thùy chảy đầm đìa, nhưng Diệp Huyền vẫn không chịu sửa miệng. Dáng vẻ của cô trước mặt Hạ Hoài Cần so với khi đứng trước mặt người khác hoàn toàn là hai người khác nhau, cái tính ngây thơ như trẻ con, trong lòng ủy khuất vô cùng. Đáng ghét! Đáng ghét! Đồ xấu xa! đã nói là mình không thích, vậy mà anh còn cố tình gọi như vậy!

cô bỗng nhiên khóc nức nở, bụm mặt quay đầu đi không nhìn anh. Hạ Hoài Cần nắm lấy cổ tay cô, vừa tách ra cô lại che lại ngay. Âm ỉ như thể một thời, Diệp Huyền cũng nín khóc mà bật cười, "Đừng khóc, bảo bối của anh!" Người đàn ông cúi đầu hôn lên mắt cô, "Tức giận?"

Thấy Diệp Huyền ủy khuất gạt đầu, Hạ Hoài Cần cười nheo lên mũi cô: "anh chưa kể cho em nghe phải không? Mẹ của anh lớn hơn bố anh năm tuổi. Đại ca, ừm chính là Phương tiên sinh, vợ của anh ấy cũng lớn tuổi hơn anh ấy, anh nghĩ có lẽ nhìn bị hai người họ ảnh hưởng." Hạ Hoài Cần dịu dàng nhìn cô, "Thích phụ nữ lớn tuổi hơn mình."

Diệp Huyền ngây người, "Thích,.... thích?" cô đột nhiên không biết phải nói gì, lúc cô ngày đêm hy vọng, cũng đã từng nghĩ rằng mình có lẽ mãi mãi không nghe được những lời này từ anh vang lên bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 13

Hạ Hoài Cần từng nghĩ rằng mình sẽ không thích Diệp Huyền.

Không phải là không thích mà là không thể thích. Giống như lúc trước anh đã nói với Diệp Huyền, trò ngai của họ, không phải là chênh lệch địa vị, cũng không phải là do hai người không yêu nhau, mà vì hai người không phải là người của cùng một thế giới. Diệp Huyền là con gái của Chủ tịch quốc hội, mà Hạ Hoài Cần là thủ lĩnh của tổ chức chống chính phủ, hai giống như hai đầu của cái cân tiêu ly, nếu như không có màn rượt đuổi nơi bến cảng bên biên giới hôm đó, thì cả đời này, hai người hoàn toàn không thể có bất kỳ mối liên hệ gì với nhau.

Dù cho bánh xe vận mệnh khiến họ gặp nhau rồi yêu nhau, nhưng bức tường ngăn cách hai người không chỉ có những thứ như lập trường, mục tiêu, gia đình, bạn bè... Mà là cả cái thế giới rộng lớn này.

Nhưng tình yêu là một thứ mà cho dù mình có không muốn thì nó vẫn sẽ nảy sinh.

Hạ Hoài Cần đã tự tay cắt đứt nó, cho nên vào cái ngày mà Diệp Huyền thả tự do cho anh, anh đã không do dự, không quay đầu lại nhìn cô dù chỉ một lần. Trước khi cả hai đều hăm sâu vào vũng lầy, cắt đứt là lựa chọn tốt nhất cho cả hai. Nhưng Diệp Huyền lại cố tình đuổi theo tới đây, Hạ Hoài Cần vừa gấp vừa giận, muốn đuổi người con gái đó đi - nhưng anh biết mình làm không được, bởi vì Diệp Huyền, so với anh thật sự là dùng cảm hơn rất nhiều.

"Còn nhớ những lời anh đã nói không?" Hạ Hoài Cần mỉm cười ôm lấy Diệp Huyền đang ngây ngốc nhìn anh kéo vào trong lòng mình, lại vuốt tay nheo cái mũi cô, "Những lời mà anh đã nói với em lúc còn ở trong sở nghiên cứu."

"Nhớ rõ..."

Diệp Huyền sao có thể quên được đây, cô bị Hạ Hoài Cần thẳng thừng cự tuyệt, anh ấy đã nói: "Dù tôi có yêu cô, nhưng tôi sẽ không kết hôn với cô, trở thành một món hàng bị độc chiếm." Thật kỳ lạ, câu nói ấy không khiến Diệp Huyền cảm thấy đau khổ khi tình yêu bị cự tuyệt, mà lại khiến cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn cùng áy náy. Bởi vì cô chưa từng nghĩ đến sự thật rằng ở đế quốc Nebula, một cuộc hôn nhân đối với một người đàn ông là gì.

Là vật sở hữu? Là gia đình? Là chỗ dựa? Thật ra tất cả đều không phải, hôn nhân chẳng qua là có thêm một người chủ. Nếu người chủ đối xử tốt với người đàn ông, thì anh ta coi như là người may mắn; nếu bị đối xử không tốt, thì cũng là chuyện nhìn riết rồi cũng thấy quen. Mà trong cái kế hoạch hoàn mỹ mà Diệp Huyền vẽ ra cho mình với Hạ Hoài Cần, cô chưa bao giờ lo lắng liệu anh ấy có cảm thấy... bị nhục nhã.

Nhưng rồi sự thật tàn khốc cũng bị phơi bày trước mắt cô, thật ra cô không phải là không biết tình cảnh của những người đàn ông trên đế quốc này khôn khổ như thế nào, mà chẳng qua là giả vờ như không nhìn thấy mà thôi. Là không dám hay là không quan tâm? Chính Diệp Huyền cũng không dám khẳng định, nhưng vào một giây đó, cô cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào vấn đề, đứng trên lập trường của Hạ Hoài Cần, cô sẽ lựa chọn như thế nào? Cô tất nhiên là sẽ từ chối.

Không từ chối thì cô không còn là Diệp Huyền cao ngạo nữa rồi. Không từ chối thì Hạ Hoài Cần không còn là người cao hãnh từ trong xương tủy nữa

rời.

"Nếu cho anh trả lời lại một lần nữa." Hạ Hoài Cẩn nhìn cô, "Anh vẫn trả lời giống như vậy, anh thích em, nhưng anh sẽ không kết hôn với em, anh không muốn lừa dối em." Ngờ ngác của anh dịu dàng, bình thản, "Tình cảm của chúng ta trái ngược với mục tiêu mà chúng ta theo đuổi, nói như vậy chắc em cũng hiểu."

Đúng vậy, Diệp Huyền hiểu rõ. Nếu Hạ Hoài Cẩn lựa chọn kết hôn với cô, tất nhiên phải từ bỏ thân phận thực sự bây giờ, cũng như sự nghiệp đấu tranh vì giành quyền tự do cho nam giới trên thế giới này.

"Anh sẽ không rời khỏi Mặt trận đấu tranh giải phóng nam giới, nơi này có người nhà, có bạn bè của anh." Anh thấp giọng, dịu dàng nói, "Còn có lý tưởng của anh, bởi vì những điều này, anh đã từng nghĩ tới việc từ bỏ tình cảm mà anh dành cho em." Anh giả vờ như mình không thích Diệp Huyền, giả vờ như mình không thêm quan tâm đến người con gái trước mặt, "Nhưng cuối cùng thì..." Hạ Hoài Cẩn cười khổ, "Lừa mình dối người cũng vô ích."

Cho nên anh lựa chọn thẳng thắn thành khẩn với tình cảm của mình, với suy nghĩ của mình.

"Anh cảm thấy mình là đồ hèn" Hạ Hoài Cẩn rũ xuống mi mắt, "Không thể cho em tương lai, mà còn nói những lời thế này." anh nắm lấy bàn tay dường như đang run rẩy của Diệp Huyền, dịu dàng mà kiên định, "Anh cảm thấy mình phải nói cho em biết, anh thích em." Trán của anh khẽ chạm lên trán Diệp Huyền, hai lần da chạm nhau, cả hai đều có thể cảm nhận được hơi ấm cùng trái tim đang nhảy lên từng nhịp của nhau, "Anh thích em Tiểu Huyền, anh chưa từng thích một ai khác như vậy."

"Em cũng thích anh..." Diệp Huyền mỉm cười ôm lấy Hạ Hoài Cẩn, "Anh không phải là đồ hèn, anh là đồ ngốc. Hạ Hoài Cẩn, em hỏi anh." Cô nhìn thẳng vào mắt anh, "Anh sẽ bắt em lựa chọn giữa anh với mẹ của em sao?"

"Đương nhiên sẽ không." Hạ Hoài Cẩn trả lời không chút do dự.

"Vậy anh sẽ bắt em lựa chọn giữa tình cảm của chúng ta với sự nghiệp nghiên cứu khoa học của em sao?"

"Cũng sẽ không." Hạ Hoài Cẩn đã hiểu ra ý tứ của Diệp Huyền, bàn tay đang nắm lấy tay của Diệp Huyền không tự chủ được mà siết chặt, "Tiểu Huyền..."

"Anh sẽ không bắt em lựa chọn, vậy sao anh lại nghĩ rằng em sẽ bắt anh phải lựa chọn?" Cô dường như có chút tức giận, phồng mũi "Ồ trong lòng anh, em là người ích kỷ như vậy sao? Nếu anh dám nói có, em đánh chết anh!"

"Phụt." Hạ Hoài Cẩn nhin không được mà bật cười ha hả, không khí nặng nề ban nãy đột nhiên biến mất, anh biết Diệp Huyền đang mượn có nói đùa để trấn an mình, đạo lý này thật ra Hạ Hoài Cẩn cũng hiểu được. Cha mẹ anh đã từng là hình mẫu tốt nhất về tình yêu cho anh

Một mối tình bền vững phải có sự ngang hàng và độc lập, anh có mục tiêu theo đuổi của anh, tôi có lý tưởng của tôi. Trong tình cảm mà một bên kiên trì lựa chọn hy sinh để thành toàn cho tình yêu của cả hai, loại hành vi thật ra là rất ích kỷ. Nếu như một ngày nào đó, tình cảm của cả hai bên trở nên mâu thuẫn, hoặc là từ bỏ đoạn tình cảm này, hoặc là...

"Vượt qua khó khăn, đem tất cả các chương ngại gặt sang một bên."

Diệp Huyền nhìn Hạ Hoài Cẩn, cười một cách đầy kiêu ngạo cùng tự tin, "Anh đã sẵn sàng chưa? Sẵn sàng cùng em vượt qua khó khăn?"

"Tất nhiên rồi, bác sĩ Diệp." Hạ Hoài Cẩn nhẹ nhàng hôn cô, "Từ nay về sau, có vì em mà rơi vào hố lừa cũng không hối hận."

#

"Tổ chức họp báo tuyên truyền về tổ chức vì quyền lợi của nam giới?"

Phương Nguyên nghi ngờ nhìn Diệp Huyền, rồi lại nhìn sang tư liệu trên màn hình điện tử.

"Đúng vậy." Diệp Huyền gật đầu, "Phương tiên sinh cũng biết, trong mắt chính phủ và người dân, các tổ chức tương tự như Mặt trận giải phóng nam giới đều bị coi là tổ chức khủng bố, mà các anh lại tự xưng là tổ chức phản động, tôi nghĩ rằng những cách gọi đầy đều không chính xác, hơn nữa nó gây bất lợi cho các anh."

Cái gọi là tổ chức khủng bố, vừa nghe thấy thôi cũng khiến người ta tránh không kịp, mà tổ chức phản động cũng khiến người cảm quyền sinh ra một loại cảm giác căm ghét, những gọi là tổ chức vì quyền lợi của nam giới thì lại không.

"Ngoại trừ việc xung đột vũ trang, những hành vi khác của các anh đều hợp pháp." Diệp Huyền chân thành nói, "Trong các văn bản pháp luật của Đế quốc không có điều nào quy định, nam giới không thể tổ chức nên các đoàn thể, tổ chức mít-tinh, biểu tình đòi quyền lợi cho bản thân mình."

Nhưng cho đến nay, bởi vì phía chính phủ cùng các phương tiện truyền thông hợp sức bôi đen, khiến đa phần người dân trên đế quốc đều nghĩ là Mặt trận giải phóng nam giới là một tổ chức phản động chuyên đi ám sát, gây ra các vụ bạo loạn. Tuy các tổ chức phản động cấp tiến như Đảng nam giới thống nhất đôi khi còn sát hại người dân vô tội, nhưng Mặt trận giải phóng nam giới là phái ôn hòa, ngay cả khi quân chính phủ tiến hành tấn công thì cũng chỉ có hành động phòng thủ mà thôi.

"Hiểu lầm sinh ra ngăn cách, từ đó mà sinh ra càng nhiều hiểu lầm hơn, tôi gia nhập Mặt trận giải phóng nam giới cũng không phải là đứng về phía hoàn

toàn đối lập với chính phủ, mà tôi muốn làm một nhịp cầu, đưa những hình ảnh chân thật về các tổ chức vì quyền lợi của nam giới phơi bày ra toàn thế giới, để họ có thể hiểu được các anh."

Chuyện này Diệp Huyền đã suy nghĩ rất lâu, cô không phải là loại người vì yêu mà nhất thời xúc động bỏ nhà ra đi, nếu đã lựa chọn con đường này, tất nhiên phải có kế hoạch hành động. Trờ ngại lớn nhất giữa cô với Hạ Hoài Cần nói thẳng ra chỉ vì thân phận của Hạ Hoài Cần không thể đưa ra ánh sáng. Nếu cứ duy trì tình trạng như bây giờ, thì hai người muốn ở bên nhau thì chỉ có cách hoặc là Hạ Hoài Cần mai danh ẩn tích trở về Trái Đất với Diệp Huyền, hoặc là Diệp Huyền vứt bỏ người thân, bạn bè trở thành một thành viên của tổ chức phản động, cho dù chọn con đường nào, thì đối với bên phải hi sinh thì cũng đều không công bằng.

Một khi đã như vậy, biện pháp duy nhất là đưa Mặt trận giải phóng nam giới trở thành tổ chức hợp pháp, dù không thể khiến chính phủ thừa nhận sự hợp pháp này nhưng vẫn có thể chiếm được sự đồng tình của người dân. Đến lúc đó, ở trong mắt người dân Hạ Hoài Cần từ thân phận là một phần tử khủng bố trở thành người lãnh đạo của tổ chức, vị thế của anh ấy càng cao thì việc Diệp Huyền ở bên cạnh anh cũng sẽ không bị ngăn trở quá nhiều.

"Mà gia thế của em cũng là một phần rất quan trọng." Diệp Huyền giải thích cho Hạ Hoài Cần.

Cứ thử nghĩ xem, cô là con gái của chủ tịch Hội phụ nữ lại cùng người cầm đầu của tổ chức phản động yêu nhau, việc này sẽ mang đến sự ảnh hưởng chính trị không nhỏ, có thể nói là nhắc lên một hồi phong ba trong đế quốc. Dù thời đại có thay đổi như thế nào thì người dân vẫn thích báai quát - một tình yêu gây dấy giữa những mâu thuẫn, đôi tình nhân đáng thương bị cường quyền ngăn trở. Sức mạnh của dư luận là một lực lượng mạnh mẽ, một khi có được sự đồng tình của người dân, thì bức tường ngăn cách giữa Diệp Huyền với Hạ Hoài Cần sẽ bót đi không ít, chỉ còn lại Diệp Như lấy thân phận là một người mẹ mới có quyền lên tiếng.

"Còn về mẹ của em, em cũng có cách khiến bà thỏa hiệp..." Diệp Huyền còn chưa nói xong, Hạ Hoài Cần đã lắc đầu. Trong lòng cô có chút bất an, biểu hiện của mình quá mức gian xảo sao? Tuy rằng từ trước đến nay Diệp Huyền chỉ chuyên tâm vào nghiên cứu khoa học, nhưng sinh ra trong một gia đình làm chính trị, xung quanh đều là những chính khách tức trí đa mưu, thủ đoạn chính trị của cô cũng không thể khinh thường. Lúc cô quyết định đem suy nghĩ của mình nói với Hạ Hoài Cần, trong lòng vẫn có chút không yên, sợ rằng biểu hiện quá mức mưu mô của mình khiến Hạ Hoài Cần phản cảm.

"Là anh quá vô dụng..." Hạ Hoài Cần nói, "Cái gì cũng đều dựa vào em nghĩ cách." Nụ cười của anh có chút áy náy, "Nhưng anh muốn, ít nhất là với mẹ của em, hãy để anh đi thuyết phục bà."

"Vậy em bồi thường cho em đi." Diệp Huyền dựa sát vào trong ngực anh, cô đã hiểu được dụng ý của Hạ Hoài Cần, con gái mà lại tính toán lợi dụng mẹ của mình, là điều khiến Diệp Huyền cảm thấy băn khoăn, lo lắng nhất. Anh lại tình nguyện nhận lấy việc này, không cần nói nhiều thêm nữa, giữa hai người đã quá ăn ý.

Tất nhiên, một loạt những tin tức này cũng sẽ cải thiện địa vị tồn tại của tổ chức không ít, từ đó thúc đẩy phong trào quyền nam giới phát triển. Kế hoạch này không trái ngược với nguyên tắc làm việc của Mặt trận giải phóng nam giới, sau khi thương lượng thỏa đáng với Diệp Huyền, Hạ Hoài Cần liền dẫn cô đi gặp Phương Nguyên.

"Ý tưởng này rất tốt." Phương Nguyên gật đầu, sau đó uyển chuyển nói, "Tôi không hề xem nhẹ suy nghĩ của cô, nhưng Diệp tiểu thư, muốn làm được việc này, cần rất nhiều quyền lực, chưa nói đến cái khác, chỉ riêng việc hợp báo công khai tức là đã ngang nhiên đối đầu với chính phủ, cô chắc chắn giới truyền thông dám giúp cô đưa tin sao?"

Thật ra Phương Nguyên không phải là không nghĩ đến việc thông qua dư luận để thay đổi hình ảnh của tổ chức, nhưng giống như những lời anh ta vừa nói, các phương tiện truyền thông có sức ảnh hưởng lớn sẽ không mạo hiểm giúp họ, mà các phương tiện truyền thông nhỏ lẻ thì hiệu quả không cao.

Diệp Huyền cười cười: "Mẹ của tôi là Diệp Như."

"Diệp Như?" Phương Nguyên sững sốt mấy giây, sau khi hiểu ra thì tròn to mắt nhìn cô, "Cô vừa nói, là Diệp Như đó?" Thấy Diệp Huyền bình tĩnh gật đầu, anh ta lại quay sang nhìn Hạ Hoài Cần, thấy hai người nắm tay nhau, liền bày ra vẻ mặt "tên nhóc nhà cậu đúng là có bản lĩnh."

Hạ Hoài Cần gật gù khoe miệng: "Đại ca, nói chuyện nghiêm chỉnh đi!"

"A, đúng rồi!" Phương Nguyên nhướn mày, "Diệp tiểu thư, cô nói chuyện này cho tôi biết, không sợ tôi bắt cô lại đem đi uy hiếp mẹ cô sao?"

Diệp Huyền nhớ lại Hạ Hoài Cần cũng từng hỏi như vậy không khỏi bật cười: "Tôi tin Hoài Cần, mà anh ấy tin anh, hơn nữa nếu anh muốn bắt tôi lại..." cô quay đầu, nhìn Hạ Hoài Cần khẽ cười: "Hoài Cần cũng sẽ không đồng ý."

"Thật đúng là..." Phương Nguyên sung sướng nở nụ cười, anh đứng lên vỗ vỗ vai Hạ Hoài Cần, "Nếu còn không đi anh đây cũng bị hai người ngọt đến ngáy mất."

Hạ Hoài Cần cũng không hề xấu hổ: "Thế thì anh mau đi đi!"

"Tiểu tử thôi." Phương Nguyên trừng mắt liếc Hạ Hoài Cần một cái, rồi lại nhìn về phía Diệp Huyền nháy mắt, "Diệp tiểu thư, a, không đứng về sau phải gọi là Cửu đệ muội. Trong căn cứ, hiệu quả cách âm tốt lắm, em với lão Cửu cứ tùy ý."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 160: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 14

"A... Ừm..."

Tiếng nước nhóp nhép, giọng nữ rên rỉ như khóc như oán nhưng nghe vào tai lại cảm thấy quyến rũ; thần trí cô mơ màng, chỉ biết yêu kiều khẽ gọi lúc cao lúc thấp làm say lòng người: "A, đừng mà... Hoài Cần, đừng dính vào nơi đó.... Ừm, a..." Có lẽ do là khoái cảm quá lớn khiến cô thốt không nên lời, tiếng rên rỉ ngừng lại trong chốc lát, chỉ còn lại tiếng nước nhóp nhép vang dội, "A....A..." Đột nhiên, cô hét lên một tiếng cao vút, "A!.... Khó chịu quá, đừng mà, đừng mà.... Quá lớn, tiểu huyết sẽ rách mất,... Hoài Cần, xin anh, đừng mà...."

Không biết tại sao, cô đột nhiên bụm miệng lại, vòng eo nhỏ nhắn không tự chủ được mà hòa theo động tác xâm nhập của cái thứ to lớn đang không ngừng đỉnh tới phía trước, cây gậy thô, nóng cọ sát trong hoa huyết, bởi vì quá mức to lớn chống đỡ trong hoa huyết mềm mại không còn một kẽ hở. Diệp Huyền có thể cảm nhận được rõ ràng từng đường gân nổi lên trên gậy thịt, khiến cả cơ thể cô run rẩy. Quy đầu gồ lên, đè ép lên mỗi tác mị thịt mẫn cảm của cô, dâm thủy cuộn cuộn chảy ra từ hoa tâm, nhưng ngón tay kê sát gậy thịt vẫn không tiến vào được nửa bước.

"Bảo bối à, em "ăn" được mà..." Cái lưỡi thơm tho bị người đàn ông cuốn lấy kéo vào trong miệng mình, Diệp Huyền hoảng loạn lắc đầu, "Quá, quá lớn rồi..." Gậy thịt của Hạ Hoài Cần lớn đến kinh người, tiểu huyết vốn phải căng đến mức cực hạn mới nuốt hết được, bây giờ nếu còn phải thêm một ngón tay, mà cũng không phải chỉ một ngón là hết, sau đó còn ngón thứ hai, thứ ba... "A a..." Cô thở hổn hển, cái cách đùa giỡn biến thái này khiến chân cô mềm nhũn đứng không nổi.

"Còn muốn cái gì nữa?" Hạ Hoài Cần thấp giọng cười khẽ, bàn tay to lớn duỗi đến trước ngực cô, thưởng thức bầu ngực căng tròn, cả hai bầu ngực đều rải đầy dấu hôn cùng vết nước bọt, rõ ràng là đã bị yêu thương qua một phen. Biết rõ người con gái trong ngực dâm đang từ trong xương, trong cái đầu nhỏ này thủ đoạn cũng đa dạng chồng chất không kéo gì mình. Vốn dĩ Hạ Hoài Cần đang tắm trong phòng, không biết sao cô lại chui vào đây, trên người chỉ bọc mỗi cái khăn tắm, ngay cả ngực cũng không che được, nói là giúp mình chà lưng, nhưng cái tay lại không an phận mò xuống háng anh. Hạ Hoài Cần là một người đàn ông bình thường, bị trêu chọc như thế, liền đem Diệp Huyền quăng vào bồn tắm, liền đem gậy thịt đỉnh vào.

Vừa mới tiến vào đã điên cuồng cảm rút, chỉ một lúc sau đã khiến Diệp Huyền cao trào một lần. Diệp Huyền yếu ớt, vô lực ngồi dựa trong ngực anh nhưng vẫn cố dụ giọng tiếp tục cầu dẫn anh: "Hoài Cần, anh còn nhớ lần đó của chúng ta ở trong sở nghiên cứu không?"

Hạ Hoài Cần đương nhiên là nhớ rõ, đó là lần đầu tiên của anh với Diệp Huyền. Đàn ông tinh lực tràn đầy lại mới nếm thử mùi vị tình ái, ăn rồi liền nghiện dề Diệp Huyền xuống làm hết lần này đến lần khác. Hạ Hoài Cần có chút xấu hổ nói với Diệp Huyền, từ sau lần đó, gần như đêm nào anh cũng mộng xuân, người trong mộng tất nhiên là cô gái nhỏ vẫn còn xuân tình nhộn nhạo trước mắt này.

"Em muốn..." Diệp Huyền ôm lấy cổ của Hạ Hoài Cần, hai bầu ngực ở trước ngực nhẹ nhàng cọ xát, "Muốn anh làm em từ phía sau, giống như lần ở trong sở nghiên cứu ..."

"Thật sự muốn?" Ánh mắt người đàn ông tối sầm xuống trong nháy mắt.

"Ừm, muốn..." Diệp Huyền cắn ngón tay nhỏ giọng trả lời, khuôn mặt ngượng ngùng đỏ bừng lên, rõ ràng cô là người đưa ra yêu cầu này, thế mà bây giờ lại bày ra cái dáng vẻ xấu hổ, nũng nịu vừa dâm đảng vừa ngây ngô pha trộn vào cùng một chỗ, khiến Hạ Hoài Cần có cảm giác một ý nghĩ, hai mắt anh đỏ lên, lý trí mất sạch, thậm chí chỉ muốn bắt chấp tất cả hung hăng làm cô.

"Vậy thì em đừng có mà hối hận!" Hạ Hoài Cần ngồi phía sau ôm lấy Diệp Huyền, mặc kệ cô hoảng sợ hét toáng lên, đem cô đặt lên trên tường, cũng không có bất kì động tác khách trương gì đã đem cây gậy thô dài đó chọc thẳng vào đến tận cùng. Diệp Huyền gần như là cao trào ngay lập tức, tiếng rên rỉ mắc kẹt trong cổ họng, dưới sự tấn công như gió táp mưa sa của anh, cô đến thờ cũng không kịp thở, khoái cảm kiệt liệt đã ập đến. Vòi hoa sen vẫn đang mở, cả sàn đều là nước, không thể biết được đâu là dâm thủy từ tiểu huyết cô chảy ra.

Đợi đến khi Hạ Hoài Cần đem cả ngón tay cũng cảm, lúc này Diệp Huyền mới ý thức được mình câu dẫn quá đà. Trong lòng cô sợ hãi, lại âm thầm có chút chờ mong. Chỉ cần là Hạ Hoài Cần, dù là lúc âu yếm dịu dàng hay là đùa bỡn thô bạo, đều khiến cô lún sâu vào trong đó. Đối với cô mà nói bị Hạ Hoài Cần nhồi đầy tiểu huyết là chuyện sung sướng nhất trên đời, cả hai người hòa hợp với nhau hoàn toàn, dương vật cứng rắn của Hạ Hoài Cần cắm trong hoa huyết yếu ớt của cô, tạo hóa thật sự rất thần kỳ khiến người ta rung động, trong cơ thể của cô có một chỗ trống như vậy chính là để Hạ Hoài Cần nhồi vào.

Tiếng khóc của cô dần dần nhỏ lại, cảm giác Diệp Huyền đã thích ứng được rồi, Hạ Hoài Cần lại đem ngón tay thứ hai cảm vào: "Bảo bối, em đang suy nghĩ anh sẽ "chơi" như thế nào đúng không, huh?"

"Phải, phải..." Diệp Huyền cố gắng nhếch miệng cao lên, muốn cho Hạ Hoài Cần cảm vào càng sâu.

"Thật là dâm đảng!" bàn tay anh chậm rãi vuốt ve bụng dưới của cô, vốn là cái bụng bằng phẳng bây giờ lại trướng đến căng phồng, trong bụng chứa đầy tinh dịch bị Hạ Hoài Cần bắn vào, "Nói cho anh nghe, sau này muốn anh "chơi" em như thế nào, anh đều thỏa mãn em."

"Muốn, muốn ăn dương vật của Hoài Cần..." Lúc ngón tay thứ ba cảm vào, huyết khẩu bị căng đến mức gần như trong suốt, Hạ Hoài Cần lại ban hai cái móng của Diệp Huyền ra, ngón tay từ từ chui vào trong hoa huyết.

"Còn nữa không?"

"Muốn nhũ giao với Hoài Cần, muốn... A, muốn Hoài Cần bắn tinh lên cái vú của em..."

Bàn tay to của anh vỗ "ba" một cái không nặng không nhẹ lên mông cô: "Còn nữa không, tao hàng?"

"Còn có, a... Trúng quá đi..." Ngón tay thứ ba hoàn toàn cắm vào, hoa huyết bị nhét đến căng đầy, khoái cảm ập đến khiến đầu óc Diệp Huyền xoắn thành một đồng, chỉ biết nói ra khát vọng từ tận sâu trong tiềm thức, "Hoa cúc... Ừm, a... muốn Hoài Cần cắm vào hoa cúc..."

"Em a..." Hạ Hoài Cần nhìn không được vừa cười vừa than thở, anh ôm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Diệp Huyền, động tác thân dưới vẫn vừa nhanh vừa sâu như trước. Cho dù là lúc thần trí mơ hồ, cô vẫn luôn suy nghĩ xem phải "phục vụ" mình như thế nào, "Anh muốn làm em thoải mái." Cuốn lấy đầu lưỡi của Diệp Huyền, lồng ngực người đàn ông khẽ rung động, giọng nói ôn nhu, ghẹo người, "Có muốn anh uống dâm thủy của em không, bảo bối?"

"Muốn a..." Diệp Huyền yếu ớt trả lời.

"Muốn anh liếm tiểu tao huyết của em không?"

"Muốn..."

"Hoa cúc cũng cho anh liếm, được không?"

"Được..."

"Thích anh làm em ở chỗ nào? Em muốn chỗ nào anh cũng chiều theo em."

"Ồ đây, em..." Đồng ý không chút do dự, cơ thể cô run rẩy càng lúc càng kịch liệt, Diệp Huyền nắm chặt cánh tay Hạ Hoài Cần, hiển nhiên đã đến cao trào. Thích anh làm em ở chỗ nào? Trước kia khi chưa xác định được tâm ý của Hạ Hoài Cần, Diệp Huyền đã vô số lần tưởng tượng ra hình ảnh hai người làm tình với nhau. Cô khát vọng Hạ Hoài Cần, muốn cùng người đàn ông này làm tình ở vườn hoa, ở trong bể bơi, ở trên sân thượng... Ở tất cả những chỗ hai người có thể mặc sức buông thả bản thân chìm trong ái tình mãnh liệt, cuối cùng, âm thủy phun ra, mà Hạ Hoài Cần cũng cùng lúc bắn tinh vào cơ thể cô, Diệp Huyền khẽ nói, "Chỉ cần có Hoài Cần ở, như thế nào em cũng thích."

#

"Sao quần lót của cậu lại rơi trên sân thượng hả?"

"Khụ" Hạ Hoài Cần làm ra vẻ bình tĩnh hắng giọng một cái, "Lúc lấy quần áo vào không cẩn thận đánh rơi thôi."

Lý do này có trăm ngàn chỗ hở, sao lại lên sân thượng lấy quần áo? Hơn nữa rơi cái gì không rơi lại rơi đúng một cái quần lót nam dính đầy vết nước.

"Được rồi." Phương Nguyên cười như không cười nhìn Hạ Hoài Cần, "Lần sau chú ý một chút, lần này bị anh nhặt được, nhưng lần sau không may mắn như vậy được đâu."

"Biết rồi..." Hạ Hoài Cần âm ừ cho qua, trong lòng vừa ảo não vừa cảm thấy may mắn. Ảo não tất nhiên là do mình lúc thu thập tàn cuộc lại không cẩn thận như vậy, đến quần lót mà cũng để quên trên sân thượng được. May mắn là quên quần lót của mình chứ nếu quên đồ của Diệp Huyền, lại bị người khác nhặt được... Anh sợ mình sẽ nhất thời xúc động mà ra tay giết người diệt khẩu mất.

"Lão Cửu à" Trước khi đi, Phương Nguyên ý vị thâm trường nói, "Lần trước anh đã nói rồi, phòng trong căn cứ hiệu quả cách âm tốt lắm, nhưng ở sân thượng không có cách âm."

Cái lão hồ ly này, Hạ Hoài Cần xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, cẩn thận nhớ lại một lượt, tối hôm qua lúc làm tình với Diệp Huyền trên sân thượng, trong miệng Diệp Huyền bị mình nhét quần lót vào, tiếng rên rỉ của cô chỉ có mình anh nghe được, tuyệt đối không có chuyện bị người khác nghe thấy. Nhưng với cái trình độ giao hoạt của Phương Nguyên, nhất định đã đoán ra được hôm qua trên sân thượng đã xảy ra chuyện gì. Trong căn cứ dù sao cũng nhiều người lộn xộn, Hạ Hoài Cần thở dài, xem ra về sau phải thu liễm một chút.

Không đợi Hạ Hoài Cần tiếc nuối lâu, Diệp Huyền đã kích động chạy tới tìm anh, trong tay vẫn cầm máy truyền tin, "Hoài Cần, em đã liên hệ được với Tam ca, ngày mai phải đi Tuyên Ninh!"

Trong khoảng thời này từ đó tới nay, Diệp Huyền luôn điều tra, nghiên cứu khu vực gần cảng biên giới, Phương Nguyên phân cho cô hai người phụ tá điều từ chỗ Phương Tầm sang, ba người phụ nữ cả ngày bốn ba ngược xuôi khắp cả thành phố rộng lớn này, vô cùng cực khổ. Hạ Hoài Cần cũng bận việc điều phối vật tư, hai người có đôi khi không thấy được mặt nhau suốt cả mấy ngày. Ngày hôm qua, Hạ Hoài Cần khó khăn lắm mới rút ra được chút thời gian rảnh cố ý đến tìm Diệp Huyền, thấy cô đứng giữa trời nắng chói chang vội trước vội sau, cả mặt lẫn cổ đầy mồ hôi. Từ lúc hai người kết giao tới nay, Hạ Hoài Cần chưa bao giờ thấy Diệp Huyền chật vật như bây giờ, cảm thấy đau lòng vô cùng, nhưng Diệp Huyền lại có vẻ rất hăng hái, nhiệt tình.

"Báo cáo, bây giờ đại khái đã có hình thức ban đầu." Cô cười vui vẻ tựa đầu trước ngực Hạ Hoài Cần, trong ánh mắt tràn ngập nhiệt tình, "Người trong căn cứ cũng rất ủng hộ em, còn có vài tổ chức khác, Tiểu Tầm đang phụ trách liên lạc với họ, a, đúng rồi..." Cô đột nhiên nhớ ra cái gì đó, túm lấy vạt áo

Hạ Hoài Căn bắt anh ngồi xuống, "Còn có Tam ca, cuối cùng anh ấy cũng đồng ý, mấy ngày nữa em sẽ đi Tuyên Ninh để điều tra."

Là thành lũy lớn nhất của Mặt trận giải phóng nam giới, Tuyên Ninh cũng có địa vị trọng yếu không kém cảng biên giới là mấy. Toàn bộ tổ chức có đến 1/3 số thành viên đang đóng trú ở Tuyên Ninh. Nơi đó hoàn toàn khác với cảng biên giới, không hề an toàn như bên này, gần như cả ngày không khi nào là không hỗn loạn. Trong kế hoạch của Diệp Huyền, Tuyên Ninh là nơi quan trọng nhất trong số những nơi cần đi điều tra của cô.

Chiến tranh là thứ dễ khiến con người kích động, hơn nữa đế quốc Nebula hoàn bình đã lâu, ngoại trừ nhóm quân chính phủ đang giao chiến với tổ chức phản động, thì gần như toàn bộ người dân đế quốc đều chưa từng nhìn thấy cái gì gọi là chiến tranh. Họ không biết hy sinh là thế nào, không biết cái cảm giác thống khổ khi nhìn chiến hữu ngã xuống, càng không biết những gian khổ khi phải sinh tồn trong chiến tranh, cả trẻ em lẫn người già đều chìm trong đau thương. Diệp Huyền tin chắc rằng nếu mình đem những thứ này công bố trước công chúng, nhất định những người dân có lòng chính nghĩa sẽ bị đã động.

Mà Cận An là sĩ quan thống lĩnh ở Tuyên Ninh vẫn luôn phải đối Diệp Huyền đến Tuyên Ninh điều tra. Khác với Phương Nguyên, Cận An từ đầu đã không tin tưởng Diệp Huyền, cho rằng cái kế hoạch của cô là vô dụng. Nhưng Diệp Huyền không chịu từ bỏ, ngay cả Hạ Hoài Căn cũng không biết được cô làm thế nào mà thuyết phục được Tam ca có tính cách vừa đáng ghét vừa cứng đầu, đợi đến khi Hạ Hoài Căn kịp phản ứng lại, Diệp Huyền đã thân thiết gọi Cận An là Tam ca.

Hạ Hoài Căn có chút ghen tị: "Tam ca... A..."

Nghe Hạ Hoài Căn có ý kéo dài âm cuối, Diệp Huyền liếc sang một cái: "Người nào đó a, cũng được gọi là Hoài Căn ca ca nha!"

Hạ Hoài Căn hừ một tiếng, đem cảm giác lên vai Diệp Huyền, hơi thở lướt qua vành tai Diệp Huyền, có chút ngứa khiến Diệp Huyền khẽ run một cái: "Muốn đi Tuyên Ninh sao? Cũng được, anh đi với em." Không đợi Diệp Huyền hỏi, anh giải thích luôn: "Việc điều phối vật tư đã an bài xong xuôi, Tuyên Ninh không thể so với cảng biên giới, quá loạn, đại ca cũng đồng ý để anh đi với em."

Có thể đi cùng nhau, Diệp Huyền tất nhiên là vui vẻ. Hạ Hoài Căn vì nhìn không được mà có ý tới tìm cô, mà Diệp Huyền sao có thể không nhớ Hạ Hoài Căn đây. Lúc hai người yêu nhau say đắm, nếu không phải vì tình huống không cho phép, hai người hẳn không thể lúc nào cũng dính với nhau.

"Mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt" Hạ Hoài Căn hôn lên thái dương Diệp Huyền, "Anh nhớ em, Tiểu Huyền, um..." Anh nắm lấy tay Diệp Huyền đặt lên chỗ dưới háng mình, "Nó cũng nhớ em."

"Tiểu Hoài Căn gần đây không ngoan?" Cái thứ trong bụng quần sinh khí bùng bùng, ngẩng cao đầu, chỗ đó nhô cao lên thành cái lều, Diệp Huyền cười vô cùng quyến rũ.

"Rất biết điều." Hô hấp của Hạ Hoài Căn trở nên dồn dập, "Chỉ là nó rất đói bụng."

Anh nhìn không nổi nữa, nhưng vẫn nhớ rõ không thể làm bậy trong này, bèn vội vàng dẫn Diệp Huyền quay về căn cứ, vốn định "từ hình" Diệp Huyền ngay trên phi thuyền, nhưng Diệp Huyền lại nổi hứng muốn làm trên sân thượng. Khiến Hạ Hoài Căn bỏ quên quần lót trên đó, kết quả là bị Phương Nguyên giẫm cọt một hồi.

"Ngày mai đi Tuyên Ninh?" Nhìn Diệp Huyền hưng phấn, vui vẻ khỏe mỗi anh cũng khẽ cong lên - lần trước không thành công, xem ra ngày mai trên phi thuyền có thể toại nguyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 161: [Khoa Học Viễn Tưởng] Đầy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 15

Khi phi thuyền đáp xuống sân bay, cửa khoang thuyền mở ra, Cận An nhìn thấy Hạ Hoài Căn đi ra, liền vội vàng đi tới đón. Đi phía sau anh là một cô gái trẻ, thân hình nhỏ nhắn, tóc dài được buộc cao lên, đeo cặp kính gọng đen, hoạt bát cùng bảo thủ vốn là hai khí chất hoàn toàn trái ngược nhau lại kết hợp với nhau khiến cô có một loại khí chất đặc biệt làm người ta phải chú ý. Không hiểu tại sao, cô trông có vẻ mệt mỏi, tay phải được Hạ Hoài Căn nắm lấy, nhưng lúc bước xuống cầu thang vẫn không vững, thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống.

"Đều tại anh." Diệp Huyền tức tối trừng mắt liếc nhìn Hạ Hoài Căn một cái, "Nếu anh không làm cái chuyện đó trên phi thuyền..." Thì hai chân của mình bây giờ sao có thể mềm nhũn như thế này, thiếu chút nữa là mất sạch mặt mũi trước mặt mọi người.

"Là lỗi của anh, là lỗi của anh." Hạ Hoài Căn cười hi hi ôm lấy bả vai Diệp Huyền, cắn một cái lên vành tai cô rồi thấp giọng thủ thỉ, "Đến buổi tối, em muốn trừng phạt anh như thế nào... cũng được."

Diệp Huyền đỏ mặt, nhẹ giọng xì một tiếng: "Tối hôm nay thì nghỉ cũng được nghỉ, em mệt chết đi được."

Hạ Hoài Cẩn còn muốn dây dưa với cô, nhưng nhìn thấy Cận An đi tới bèn ngẩng đầu lên, làm ra vẻ đàng hoàng, chào Cận An: "Tam ca, gần đây có khỏe không?", rồi lại chỉ chỉ Diệp Huyền, "Đây là Tiểu Huyền."

Cận An hơi vuốt cằm, anh ta không phải là loại người nhiều lời, hàn huyên vài câu sơ sơ, liền dẫn Hạ Hoài Cẩn cùng Diệp Huyền đi về căn cứ. Dọc theo đường đi bắt gặp không người nhìn về phía Diệp Huyền với ánh mắt tò mò, tiếng bàn tán xôn xao. Hạ Hoài Cẩn nhìn Diệp Huyền cười nói: "Em bây giờ còn nổi tiếng hơn cả anh nha!"

Bá cáo điều tra của Diệp Huyền tuy bây giờ vẫn chưa hoàn thành, nhưng phim phóng sự đi kèm đã sớm được phát ra. Phụ trách truyền thông là tập đoàn truyền thông lớn thứ 2 ở đế quốc Nebula - tập đoàn TTK, chỉ mới tung ra trên mạng internet một tập nhưng lượt xem đã dẫn đầu bảng xếp hạng hơn nửa còn vượt qua cả những kỉ lục trước đây. Chỉ trong vòng một khoảng thời gian ngắn, tổ chức vì quyền lợi của nam giới, cùng Mặt trận giải phóng nam giới đã trở thành hot search đứng đầu, mà Diệp Huyền - tác giả của tập phim phóng sự cũng trở thành nhân vật nổi tiếng.

Thân phận, gia thế của cô, cũng nhanh chóng bị giới truyền thông đào ra. Xuất thân là quý tộc, nhận được sự giáo dục tốt nhất, sau khi tốt nghiệp lại đến làm việc ở sở nghiên cứu SCI, có không ít luận văn về lĩnh vực sinh sản của con người gây ra tiếng vang lớn trong diễn đàn quốc tế, nhưng điều quan trọng nhất, mẹ của cô là chủ tịch quốc hội đương nhiệm của đế quốc Nebula.

Là một người có gia thế quyền lực như vậy đáng lẽ ra phải không có bất kì mối quan hệ nào với tổ chức phản động này, nhưng vì lí do gì mà khiến cô tình nguyện vứt bỏ cuộc sống xa hoa của mình, trở thành người phát ngôn đại diện cho cái tổ chức này? Dư luận ào ào đổ xô vào bàn tán, đa số cho rằng, nguyên nhân là do cách giáo dục của gia đình cô, đặc biệt là do người mẹ của cô.

"Hôm nay là ngày tổng tuyển cử thứ ba", trên màn hình người MC bình tĩnh đọc tin, "Theo như kết quả điều tra dân ý, trong 3 người được đề cử, ứng cử viên Diệp Như của Đảng Nhân dân vẫn tiếp tục dẫn đầu, với số phiếu bầu vượt xa 2 ứng cử viên còn lại..."

Tắt đi bản tin, Diệp Huyền thở dài: "Quả nhiên là như thế.... Kết quả này, mẹ của em chắc đã sớm dự đoán được."

Do đã sớm tạo ra những xôn xao trên dư luận, kế hoạch ban đầu của Diệp Huyền là vừa quay phim, vừa lợi dụng giới truyền thông để truyền bá những đoạn phim phóng sự này, từ đó tranh thủ sự đồng tình của công chúng. Đợi đến khi hoàn tất việc truyền bá phim phóng sự, lại tung ra bản báo cáo điều tra này, thông qua những số liệu chi tiết kết hợp với những logic chặt chẽ, khiến nhóm người trí thức cũng có những nhận thức giống cô. Kế hoạch của cô được mấy người Hạ Hoài Cẩn, Phương Nguyên đồng ý, nhưng về vấn đề thời gian công bố phim phóng sự lại khiến Diệp Huyền gặp khó khăn.

Tin tức này sẽ đem đến một hồi sóng to gió lớn, nếu công bố quá sớm hoặc quá muộn, thì hiệu quả đạt được sẽ hoàn toàn khác nhau, điều này khiến cô khó mà quyết định được trong chốc lát, cuối cùng Hạ Hoài Cẩn nói với cô: "Đi hỏi mẹ của em đi."

"Mẹ của em..." Lúc trước khi Diệp Huyền bỏ nhà đi, có để lại một lá thư nói rõ khát vọng cuat mình cho bà Diệp Như biết, sau đó liền vội vàng đi tới cảng biên giới. Không phải là Diệp Huyền ngại nói trực tiếp với bà Diệp Như, mà là do bên ngoài cô là người tự tin, kiêu ngạo nhưng trong lòng vẫn luôn có cảm giác kính sợ người mẹ của mình hơn là hơn thân. Nếu không phải là do Hạ Hoài Cẩn đề nghị, Diệp Huyền tuyệt đối không nghĩ tới việc hỏi bà Diệp Như, "Vì sao... Mẹ của em là người của chính phủ, bà sao có thể...."

"Năm nay là năm tổng tuyển cử", Hạ Hoài Cẩn bật máy tính lên, ngón tay lướt đến một trang toàn là chữ thì dừng lại, "Anh đoán là em không biết đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bà trong lần tranh cử lần này là Sâm Tuyển cũng là đại biểu của Đảng Nhân dân." Hạ Hoài Cẩn đưa máy tính cho Diệp Huyền, "Đây là toàn bộ chính sách cùng luận điểm chính trị mà mẹ em chuẩn bị đưa ra trong lần tranh cử này, anh tổng kết sơ một chút, khuynh hướng chính trị của bà rất rõ ràng."

Diệp Huyền nhận lấy máy tính đọc lướt qua, ngay lập tức liền hiểu được ý tứ của Hạ Hoài Cẩn. Thật ra Diệp Huyền cũng biết mẹ của mình là người theo chủ nghĩa tự do. Tạm thời không bàn về tính cách của bà, nhưng là một thành viên của Đảng Nhân dân với quan điểm chính trị là ủng hộ tư tưởng tiến bộ và cải cách, hơn nữa thời đại bây giờ sự phân biệt giới tính quá nghiêm trọng, những thứ bình đẳng, nhân quyền mà các quan chức thường xuyên bàn đến trên bàn hội nghị đều ít nhiều có liên quan đến tổ chức vì quyền lợi của nam giới. Tuy bà Diệp Như không quan tâm đến những cái gọi là quyền của nam giới nhưng nếu phim phóng sự của Diệp Huyền được tung ra vào lúc này, và được lợi dụng một cách hợp lý thì đối với cuộc tổng tuyển cử của bà sẽ là một trợ lực rất lớn.

Quả nhiên, khi Diệp Huyền liên lạc với bà Diệp Như, bà không hề nói gì về việc bỏ nhà đi của Diệp Huyền mà chỉ yêu cầu Diệp Huyền, vào ngày đầu tiên khi bắt đầu tổng tuyển cử thì tung phim phóng sự này lên.

"Anh nghĩ em không nên oán trách bà" Hạ Hoài Cẩn nắm lấy tay của Diệp Huyền, cô đang cúi đầu trầm tư, nghe thấy thế thì ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt đang mỉm cười một cách bình thản, "Hợp tác hai bên cùng có lợi, không phải là chuyện tốt sao?"

"Em hiểu mà!" Diệp Huyền miễn cưỡng cười, có lẽ do cô còn quá ngây thơ, cứ nghĩ là mẹ mình là người có thể bị những thứ gọi là chính nghĩa, công lý lay động, mà không phải là một người chỉ biết vì lợi ích của bản thân. Mà điều khiến Diệp Huyền lo lắng hơn là, bây giờ bà ấy có thể vì có thêm trợ lực mà ủng hộ Mặt trận giải phóng nam giới, nhưng cô lấy cái gì ra để khiến bà ấy đồng ý cho cô qua lại với Hạ Hoài Cẩn? Diệp Huyền thật sự không nghĩ ra được.

Cô không muốn nói đến chuyện phiền lòng này, bèn chuyển đề tài, đem chuyện này ném ra khỏi đầu. Cho dù thế nào, nhưng tình thế bây giờ đang dần tốt hơn rồi. Người dân ủng hộ tổ chức vì quyền lợi của nam giới đang dần nhiều lên, thậm chí có những thành phố người dân tự tổ chức biểu tình, yêu cầu chính phủ thủ tiêu chế độ quản lý theo cấp bậc đối với nam giới. Mà ngay cả Cận An lúc đầu vẫn coi thường cô, Diệp Huyền cũng cảm thấy, ngữ khí của anh ta có thêm mấy phần nhiệt tình.

"Cái giọng đều đều đó của Tam ca mà em cũng có thể nghe ra anh ấy nhiệt tình với em hơn á?" Hạ Hoài Cẩn khó tin nói.

"Đầu có khoa trương như vậy chứ!" Diệp Huyền nhìn không được tặng anh một cái liếc mắt đầy khinh bỉ, "Tam ca là người tốt, anh đừng có nói xấu sau lưng anh ấy."

Hạ Hoài Cần có chút ghen: "Chẳng lẽ anh không tốt?"

Nhìn anh bày ra cái vẻ mặt bất mãn, Diệp Huyền nhìn không được mà bật cười. Nếu nói Hạ Hoài Cần sơ với Diệp Huyền thì thành thực hơn, nhưng bây giờ lại nói những câu ngây thơ đến như vậy, khiến cô nhìn không được mà muốn trêu chọc cái người hay ăn dấm chua này một chút: "Muốn nghe lời nói thật?"

"Đương..." Hạ Hoài Cần vừa mở miệng chuẩn bị nói "Đương nhiên là muốn nghe lời nói thật!" thì chợt nhớ ra, Tam ca cao lớn, anh tuổi hơn lại tính tình lại chính chắn, ôn trọng, nếu nói về độ hoan nghênh thì so với mình đúng là mạnh hơn không ít, khiến anh có chút chột dạ - trước đây, Tiểu Huyền chưa gặp qua nhiều đàn ông "bình thường" (*), lẽ như cô ấy tiếp xúc với Tam ca nhiều hơn, cảm thấy mình thích đàn ông lớn tuổi hơn mình.... "Khụ" Diệp Huyền nhìn người đàn ông vừa mới rồi còn bày ra vẻ mặt bất mãn bây giờ lại ra vẻ nghiêm túc hắng giọng một cái, "Thôi bỏ đi, loại chuyện này anh cũng không hiếm lạ, em không cần nói đâu."

Lần này Diệp Huyền thật sự là không nhìn được mà cười phá lên: "Đồ ngốc!" Cô vươn tay búng lên trán anh một cái, "Ngày mai em sẽ lên tiền tuyến với Tam ca, anh thật sự không muốn nghe sao?"

"Anh không đi với em được à?" Hạ Hoài Cần giả bộ đáng thương nhìn cô.

"Anh phải ở lại trong căn cứ, bởi vì chuyện phim phóng sự, quân đội bây giờ rất bất mãn với chúng ta."

Lúc Diệp Huyền còn làm việc trong sở nghiên cứu, đối với những thứ quan hệ liên lụy đến lợi ích của nhiều tầng lớp như thế này hiểu biết rất mơ hồ, cô đến bây giờ vẫn chưa từng chứng kiến tổ chức phản động giao chiến với quân đội lần nào. Có chiến tranh mới thấy được tầm quan trọng của quân đội. Nếu phong trào giành quyền lợi cho nam giới được thuận lợi, hai bên cùng đàm phán hòa bình, thì cuộc chiến này sẽ kết thúc.

"Vậy em nhớ phải cẩn thận." Tuy rất muốn đi cùng với Diệp Huyền, nhưng Hạ Hoài Cần không phải là người không hiểu công tư phân minh. Nhưng anh vẫn không yên lòng, cho đến ngày hôm sau, khi Diệp Huyền chuẩn bị bước lên phi thuyền, anh vẫn lải nhải dặn dò, "Theo sát bên người Tam ca, không thể chạy loạn khắp nơi, biết không?"

"Biết rồi, biết rồi." Diệp Huyền chẳng hề để tâm, đáp lại cho có lệ.

Nhìn cái vẻ tùy tiện này của cô, Hạ Hoài Cần nhủ mảy. Diệp Huyền không biết rằng, những người coi cô là cái gai trong mắt đã không còn đơn giản là mấy tên phản động đuổi giết hai người lần trước, mà là quân đội chính quy, là chính khách của phái bảo thủ, là những phần tử cực đoan thù hận nam giới, thậm chí còn có cả những tổ chức phản động phái cấp tiến. Hạ Hoài Cần gần như lúc nào cũng theo sát bên người Diệp Huyền không đơn giản chỉ là muốn ở bên cạnh người yêu mà chủ yếu là vì anh không yên lòng với cô.

Nhìn phi thuyền chậm rãi bay lên không trung, Hạ Hoài Cần đứng tại chỗ phi thuyền cất cánh một lúc lâu mới lo lắng, thấp thòm quay về phòng tác chiến. Cả ngày hôm đó, anh luôn cảm thấy bất an, rõ ràng lúc trước cũng từng xa cách với Diệp Huyền không ít lần, nhưng chưa lần nào cảm thấy lo lắng đến mức này. Vất vả chịu đựng tới buổi chiều, Hạ Hoài Cần thật sự nhìn không được nữa. Nhưng do Diệp Huyền đang ở tiền tuyến, không thể dùng máy liên lạc cá nhân, Hạ Hoài Cần đành dùng kênh liên lạc phát tín hiệu cho nhân viên công tác.

"Tôi là Hạ Hoài Cần, xin giúp tôi tìm tiểu thư Diệp Huyền, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cô ấy." Cho đến bây giờ chưa từng làm cái việc lợi dụng việc công làm việc riêng như thế này, Hạ Hoài Cần âm thầm phỉ nhổ chính mình, nhưng dù thế nào anh cũng muốn nghe được giọng của Diệp Huyền nếu không thì anh không có cách nào yên lòng được.

"Diệp Huyền tiểu thư?" Không hiểu vì sao, giọng điệu của nhân viên công tác có chút kì quái, "Là Diệp Huyền tiểu thư tới đây cách đây 5 tiếng sao?"

"Đúng vậy." Hạ Hoài Cần nhạy cảm cảm thấy có chỗ không đúng, "Sao vậy? Diệp Huyền tiểu thư không ở đây?"

"Không, Diệp...."

Nhân viên công tác còn chưa nói hết câu, Hạ Hoài Cần đột nhiên nghe thấy một loạt âm thanh hỗn tạp, sau đó vang lên giọng nói của Cận An: "Lão Cừ, Diệp tiểu thư bị bắt cóc."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 16

"đi vào! Nhanh lên!"

Nam nhân mang võ trang đầy đủ thô bạo đẩy Diệp Huyền, dưới chân đứng không vững, cô lao đảo ngã xuống đất. không đợi cô đứng lên, cánh cửa

kim loại trước mặt ầm một tiếng đóng lại, trong phòng giam nhỏ này chỉ còn lại mình Diệp Huyền.

"Vây mà... Bị bắt cóc." Diệp Huyền cũng không có ý định đứng dậy, lúc bị người tập kích bắt đi, chân của cô không cẩn thận trật khớp, mắt cá chân trong lúc di chuyển đã sưng phồng lên, chỉ cần vừa động liền đau thấu tim gan. Gặp phải loại tai họa bất ngờ như trời giáng này, Diệp Huyền hoàn toàn không ngờ tới. Mặc dù cô biết bây giờ mình là cái đinh trong mắt của rất nhiều người, nhưng không nghĩ tới kẻ tập kích lại có gan lớn như vậy, dám ở ngay trong mặt trận giải phóng nam giới bắt cóc cô.

Cũng không phải là do mặt trận giải phóng nam giới phòng bị sơ suất, mà là... người bắt cô có thể xem như là chiến hữu của người trong mặt trận. Ngay khi nhìn thấy kẻ bắt cóc mặc áo xám, Diệp Huyền không khỏi kinh sợ: "anh không phải là... cái kia Nghiêm... Nghiêm lão tam?!"

Lần đầu tiên Diệp Huyền gặp Hạ Hoài Cần là lúc thiếu chút nữa mất mạng dưới họng súng của Nghiêm lão tam. Nghiêm lão tam thuộc Đảng tổ chức thống nhất nam giới, là một tổ chức riêng biệt với mặt trận. Tuy rằng cách thức hoạt động khác nhau, nhưng đều là những tổ chức phản động, mặt trận giải phóng nam giới và đảng thống nhất nam giới vẫn thường hợp tác với nhau. Mặc dù Hạ Hoài Cần vì cứu Diệp Huyền mà xảy ra tranh chấp với Nghiêm lão tam, nhưng sự hợp tác giữa hai bên vẫn không bị ảnh hưởng.

Nhưng ngay lúc này, những hành động và việc làm của Diệp Huyền đã chọc giận bọn họ.

"Đàm phán với chính phủ? Lấy điều kiện hòa bình để tranh thủ quyền lợi? Buồn cười!" Nghiêm lão tam cho thủ hạ đeo loeen người Diệp Huyền bộ máy hạn chế hoạt động, "Người có biết bao nhiêu an hem của chúng ta đã chết dưới tay của đám chó săn chính phủ hay không?! Thủ này không đội trời chung, người đừng hòng dùng tiền tài danh lợi ra để dụ dỗ bọn ta!"

"Aizz..." Diệp Huyền không khỏi thở dài, vì báo thù lại đi tăng thêm cừu hận, chuyện này đến bao giờ mới kết thúc đây. Nhưng cô biết mình không có lập trường để nói những lời này, hưởng hờ những phần tử giống Nghiêm lão tam đã hận chính phủ sâu tận xương tủy, muốn khuyên bảo hẳn là chuyện không thể nào. Trước mắt, đảng thống nhất nam giới còn chưa có ý định giết cô mình. Hoài Cần nhất định sẽ tới cứu mình, Diệp Huyền rất tự tin nghĩ, hẳn là nam nhân cho dù bị bảy tám họng súng chia vào cũng không sợ hãi, mà chuyện bây giờ cô có thể làm chính là tỉnh táo lại, không nên chọc giận bọn chúng, chờ cứu viện.

Nhưng đã mười ngày trôi qua, từ lúc bắt đầu tràn đầy tự tin đến dần dần lo âu, Diệp Huyền đã có chút rối loạn. Sau khi bắt cô từ tiền tuyến, tàu chiến đầu của đảng thống nhất luôn bay về phía nam - - cách xa tiểu hành tinh phồn vinh, càng gần hệ Mặt Trời, thì càng khó tìm được cô.

"Rốt cuộc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..." Người cứu viện chậm chạp không có xuất hiện, chẳng lẽ Hạ Hoài Cần bị chuyện gì kéo chân? cô nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, đảng thống nhất phòng thủ rất nghiêm mật, cứu viện liên tục thất bại, hoặc là có những địch nhân khác nhân cơ hội này ở giữa làm khó dễ, ngăn cản Hạ Hoài Cần hành động, thậm chí mặt trận giải phóng nam giới không đồng ý cho Hạ Hoài Cần tới cứu cô.

Nhưng cho dù có nghĩ đến bao nhiêu tình huống đi chăng nữa thì Diệp Huyền cũng không hề nghi ngờ Hạ Hoài Cần sẽ bỏ rơi cô. Đây là tín nhiệm giữa hai người, thời khắc khi xác định tâm ý kia, Diệp Huyền không hề có chút lừa gạt hay giấu diếm gì với Hạ Hoài Cần, mà cô tin chắc hẳn cũng giống như cô.

Nhưng mà... mười ngày nữa lại trôi qua, Hạ Hoài Cần vẫn chưa đến.

Quá mức rảnh rỗi thật sự sẽ khiến người ta suy nghĩ miên man. Bọn họ giam Diệp Huyền trong một căn phòng trống trơn, ngoại trừ thời gian cố định đưa cơm, cô không hề thấy bất kì người sống nào khác. Cứ như vậy một mình cô cô độc chờ đợi ở đây, ngóng trông đến ngày cánh cửa kim loại sẽ được mở ra, xuất hiện trước mặt cô không phải là binh lính xa lạ, mà là một người nam nhân trên mặt mang đầy ý cười nhìn cô.

Vì sao hẳn... Vẫn không xuất hiện?

Chỉ mới hai mươi ngày mà thôi, Diệp Huyền một lần lại một lần tự nói với mình. Mới chia lia 20 ngày, mà phòng tuyến trong lòng đã muốn tan vỡ rồi sao? cô không yếu đuối như vậy, sự tín nhiệm giữa cô và Hạ Hoài Cần chắc chắn sẽ vượt qua loại khảo nghiệm này.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô cũng dễ chịu rất nhiều. Nhưng đợi cho thời gian từng chút từng chút trôi qua, bên tai nghe được ngoại trừ tiếng tim đập, cũng chỉ có tiếng hô hấp - - Diệp Huyền bỗng nhiên sợ hãi cả người đều run lên, cô rất sợ: "Hoài Cần..." Nữ nhân co ro tựa vào trên tường, thì thào mang theo tiếng khóc nức nở, "Sao anh... Còn chưa tới..."

Ngày thứ ba mươi rất nhanh đã đến, Diệp huyền mơ mơ màng màng mờ to mắt, giống như nghe được ngoài cửa truyền đến hàng loạt tiếng súng, cô vẫn cố gắng bắt buộc chính mình đi vào giấc ngủ, ngoại trừ bị đói khát mà tỉnh, thời gian còn lại, cô chỉ có thể để bản thân sa vào giấc ngủ, mới có thể không miên man suy nghĩ.

Tiếng nổ mạnh đột nhiên vang lên khiến cô bừng tỉnh, cô lao đảo đứng lên, dùng sức đập lên cánh cửa luôn đóng chặt: "Hoài Cần? Hoài Cần! Là anh sao, Hoài Cần! Em ở trong này! Em ở trong này!"

Tiếng súng càng ngày càng gần, dồn dập giống như nhịp trống, oanh một tiếng, cửa sắt được mở ra. Hơi nóng tràn vào khiến Diệp Huyền ngã xuống, cô chống đỡ ngồi dậy, thứ đầu tiên đập vào mi mắt là mấy đôi giày da màu đen. "... Hoài Cần?" cô ngẩng đầu, không... không phải Hoài Cần.

"Con gái yêu quý của ta, đáng vẻ hiện tại của con thật chật vật." Nữ nhân đi một đôi giày cao gót tinh xảo hơi cúi người, mặc dù đang ở trong chốn huyết tinh như vậy, nhưng bà ấy thoạt nhìn vẫn tao nhã giới giang như cũ, "Con đang chờ nam nhân? hẳn sẽ không tới cứu con."

"Tiểu thư, đây là báo hôm nay." Diệp Huyền nhân tờ báo, khẽ gạt đầu, vị hầu gái được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Trong thời đại dùng báo điện tử và người máy làm việc nhà như bây giờ, chỉ có những gia tộc lâu đời mới vẫn giữ thói quen đọc báo, và muốn con người giúp việc để thể hiện sự cao quý của mình. Lại một lần nữa về đến nhà, bị sự thoải mái vây quanh, nói mình không hề hưởng thụ, Diệp Huyền biết đây là đang nói dối.

Lúc ở trên giường, mỗi một ngày trôi qua đều rất vất vả. Ban ngày phải vội vàng thu thập tài liệu, quay phim phóng sự, buổi tối còn phải thức đêm soạn báo cáo. Có khi cô và Hạ Hoài Cẩn mười mấy ngày không gặp nhau là chuyện bình thường, nhưng lúc thật vất vả mới gặp nhau, nhưng thường xuyên chưa kịp thân thiết, cô liền mệt đến mức ngủ quên trong lòng Hạ Hoài Cẩn.

Cho dù là như vậy, cô cũng rất hạnh phúc. Cũng không phải chỉ vì có thể ở cạnh người trong lòng, mà là cô có thể làm việc mình yêu thích. Kỳ thật cô vẫn không dám nói với Diệp Như, nghiên cứu khoa học, học thuật, thí nghiệm... Mấy thứ này cô rất am hiểu, nhưng lại không việc cô thích.

Quan hệ mẹ con giữa hai người luôn là lạnh nhạt và xa cách, đến nay đã hai mươi mấy năm, điều này làm cho Diệp Huyền không biết phải mở miệng nói chuyện với mẹ như thế nào. không chỉ riêng cô, Diệp Như cũng không có ý muốn câu thông với cô. Cho dù là học tập, công việc, hôn nhân, sinh dục... Diệp Như đã an bài xong con đường cho Diệp Huyền, không cần trung cầu ý kiến của cô, cũng không quan tâm đến mong muốn của Diệp Huyền, cô chỉ cần nghe theo sắp xếp là được.

Lần cứu viện này cũng như vậy, Diệp Huyền rất cảm kích Diệp Như tự mình đến cứu cô. cô thừa nhận, khi nhìn thấy mẹ, cô thiếu chút nữa đã bật khóc. Nhưng sau đó lại là giam lỏng, Diệp Huyền bị mang về địa cầu, không có bất kỳ thông báo nào, đã bị nhốt ở trong nhà.

"Ta không đồng ý cho con và Hạ Hoài Cẩn ở cùng nhau," Diệp Như lạnh nhạt nói, "Con ngoan ngoãn đợi ở nhà, chờ mọi chuyện lắng xuống, ta sẽ sắp xếp cho con và công tử nhà họ Lộ kết hôn."

"Chờ một chút! Mẹ..." Diệp Huyền còn chưa nói xong, cửa lớn phịch một tiếng đóng lại.

Chuyện tệ hơn còn ở phía sau, Diệp Huyền tìm khắp các tờ báo, tất cả tin tức đều xem qua, nhưng tất cả vẫn như mấy ngày trước, không có bất kỳ truyền thông nào nhắc tới Hạ Hoài Cẩn.

Sau khi Diệp Huyền được cứu về, thông qua báo chí, cô mới biết được chuyện mình đang thống nhất nam giới bắt cóc đã tạo nên một trận sóng to gió lớn trong đế quốc. Trong đế quốc có không ít người có chút phê bình kín đáo đối với phái cấp tiến tổ chức phản loạn, tuy rằng thông qua những đoạn phim phóng sự Diệp Huyền chụp, cái nhìn của người dân đối với những tổ chức phản kháng đang thay đổi thay đổi, nhưng phái cấp tiến giết chóc người thường, lại mang oán hận cùng cực với nữ nhân, đây chính là một trở ngại lớn trong việc nam giới đòi quyền lợi.

Sau khi Diệp Huyền bị bắt cóc, những phê phán đối với phái cấp tiến lập tức trở nên gay gắt. Mà vào lúc này, Phương Nguyên lại công khai tuyên bố cắt đứt quan hệ với đảng thống nhất nam giới, làm cho danh vọng của mặt trận nam giới trong khoảng thời gian ngắn đạt tới đỉnh cao. không thể không thừa nhận, Phương Nguyên thoát nhìn thô lỗ, nhưng lại thật sự là một người thông minh. hần am hiểu tâm lý của dân chúng, nếu trong một quần thể xuất hiện phần tử cực đoan, nếu hần không đứng ở phía đối lập với phần tử đó thì rất có khả năng cũng sẽ bị dân chúng quơ đũa cả nắm. Lúc này hần tách ra, tuy rằng mất đi minh hữu, nhưng trong nháy mắt đã đạt được sự đồng tình và ủng hộ của dân chúng. Theo truyền thông đưa tin, ngắn ngủn trong một tháng, người dân tự nguyện gia nhập mặt trận đã lên tới mấy nghìn người, trong đó 80% đều là nữ.

Chuyện này làm cho Diệp Huyền dở khóc dở cười. cô vất vả dẫn dắt mặt trận đấu tranh, vậy mà sau khi cô bị bắt cóc, mặt trận liền oanh oanh liệt liệt xuất hiện mùa xuân.

"Con cho rằng Phương Nguyên là người dễ bắt nạt sao?" Diệp Như cười lạnh, "hắn vẫn luôn lợi dụng con, lợi dụng thân phận của con, gia thế của con, còn có giá trị chính trị con đem lại. hắn sẽ không để cho con trở lãnh tụ tinh thần của mặt trận. Sau khi con bị bắt đi, vừa vặn có thể giúp hắn đoạt được vị trí lãnh đạo."

"Vậy thì sao," Diệp Huyền rất bình tĩnh trả lời, "Con cũng không hiếm lạ gì cái vị trí lãnh tụ tinh thần, nói tới nói lui, con đến đó chỉ vì..."

"Vì Hạ Hoài Cẩn?" Nhắc tới cái tên này, Diệp Như không khỏi nhăn mày lại, "Vậy vì sao hắn không tới cứu con? một tháng này, mỗi ngày Phương Nguyên đều làm náo động truyền thông, còn có Cận An... Mặt trận giải phóng nam giới có ba người lãnh đạo, trong đó hai người đều đang hoạt động, vậy người còn lại đâu? Con đón xem hắn đi đâu?"

Diệp Huyền nhất thời nghẹn lời: "hắn..."

Đúng vậy, Hạ Hoài Cẩn đâu? Tất cả truyền thông đều không hề nhắc tới hắn, so với hai người kia, Hạ Hoài Cẩn là thủ lĩnh phản quân trẻ tuổi nhất nên là tâm điểm chú ý của giới truyền thông mới phải, nhưng bây giờ, hắn giống như là đã biến mất.

Hành động đi cứu con gái của Diệp Như làm rất bí mật, sau khi tàu chiến của đảng thống nhất bị phá, người ngoài đều cho rằng Diệp Huyền được mặt trận giải phóng cứu thoát, không có ai biết Diệp Huyền đang bị giam lỏng ở nhà, mà lúc Phương Nguyên bị hỏi tới cương hàm hồ trả lời lấy lệ. hống giống như là cô ý dẫn đường cho dân chúng quên đi Diệp Huyền, cũng quên luôn Hạ Hoài Cẩn.

"Ta rất cảm tạ sự phối hợp của hắn," Diệp Như cười mang theo mỉa mai, "hắn hy vọng dân chúng quên con, là vì người này tiền nhiệm lãnh tụ tinh thần nên chào cảm ơn. Về phần Hạ Hoài Cẩn, mặt trận giải phóng nam giới không muốn nhắc đến, ta nghĩ tới nghĩ lui, hắn là chỉ có một nguyên nhân - -"

không, Diệp Huyền không muốn nghe, đừng nói, ta không muốn nghe. Ở trong tiềm thức, cô đã sớm nghĩ tới, Hạ Hoài Cẩn vẫn không tới cứu cô, không xuất hiện, những điều khác thường này đều thể hiện một sự thật, đó chính là - -

"hắn đã chết."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 17

"Tiểu Huyền, Tiểu Huyền..." hắn nghe thấy một người nam nhân thấp giọng nói, "Có khi nào em sẽ... quên anh không?"

"anh là người em thương nhất..." Nữ tử khẽ mỉm cười, giống như đang nói một chuyện thiên kinh địa nghĩa, "Mặc dù trí nhớ biến mất, mặc dù rơi vào luân hồi, mặc dù em biến thành vô số gương mặt khác nhau, em vĩnh viễn không bao giờ quên anh."

"Nhưng em lừa anh," nam nhân khàn khàn nở nụ cười, trong tiếng cười kia, hắn cảm nhận được sự bi ai vô lực, "Em đã nói... Nhưng mà em lừa anh."

hắn là ai vậy?

Hạ Hoài Cẩn mờ mịt nghĩ, giọng nói của nữ nhân đó sao lại quen thuộc đến thế. Đúng rồi! cô ấy chính là người hắn muốn liều mạng đi cứu: Tiểu Huyền... Tiểu Huyền đang nói chuyện với ai? Người cô thích nhất... là ai?

Hạ Hoài Cẩn nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp Diệp Huyền, bầu trời mưa rơi lác đác, hắn người của đảng thống nhất nam giới đang bao vây một nữ nhân. Vốn dĩ những chuyện như vậy hắn sẽ không quan tâm, hắn không quen nhìn hành vi lấy người dân để phát tiết của phái cấp tiến, nhưng ngại vì song phương đang hợp tác, đại ca đã vài lần nhắc nhở hắn đừng nhúng tay vào. Hắn chỉ có thể chán ghét trừng mắt nhìn Nghiêm lão tam, sau đó chuẩn bị rời đi, nhưng khi thoáng nhìn thấy bóng dáng của nữ nhân kia, hắn chợt ngẩn ra.

Đó là một cảm giác rất kỳ quái, mặc dù sau này hắn trở thành người yêu của Diệp Huyền, nhưng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hắn cũng không nói với Diệp Huyền về cái loại cảm giác này. Rất quen thuộc, rất thân thiết... Có một cỗ lực lượng vô hình khổng lồ chế hắn, lớn tiếng kêu gào, phải cứu cô ấy, phai bảo vệ cô ấy, tuyệt đối không thể để nàng xảy ra chuyện, mà hắn thậm chí còn chưa nhìn thấy gương mặt của cô.

hiện tại, loại cảm giác kỳ quái này lại tới nữa.

Chẳng qua cái âm thanh kia cứ lặp đi lặp lại liên tục, chỉ có ba chữ "không thể chết, không thể chết, không thể chết..." Là giọng của người đàn ông kia, Hạ Hoài Cẩn bỗng nhiên nhận ra, thanh âm đó phảng phất như được phát ra từ sâu trong linh hồn luôn quanh quẩn trong đầu hắn, "không thể chết được, không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được..."

"Tiểu Huyền, còn đang chờ người."

Đợi chút, Hạ Hoài Cẩn nghĩ, chẳng lẽ ta... sắp chết rồi?

Đúng, hắn hoảng hốt nhớ lại, Tiểu Huyền bị Đảng thống nhất nam giới bắt cóc, hắn mang người đuổi theo, nhưng trong quá trình giao chiến bị một quân hạm không biết chui từ đâu ra đánh lén. Tàu chiến của hắn nổ mạnh, sau đó hắn ngồi khoang cứu nạn chạy thoát, lại bị trận nổ đánh trúng dẫn đến mất ý thức.

Vậy Tiểu Huyền đâu? Hạ Hoài Cẩn nhớ đến, cô có khỏe không? Có bị thương không?

"cô ấy đang đợi người," cái thanh âm kia lại vang lên, "không được chết, cô ấy còn đang chờ người..."

#

"Đây là..." Cận An nhìn nhìn tờ giấy được thiết kế tuyệt đẹp trong tay Phương Nguyên, "Thiếp mời?"

"Thiếp mời kết hôn." Phương Nguyên cười khở đưa tay mở thiếp mời, chính giữa thiếp là tám chữ lớn đập vào mắt: cô dâu, Diệp Huyền, chú rể, Lộ Bình.

Sắc mặt Cận An trong nháy mắt lạnh xuống: "Chỉ mới một năm mà thôi, Diệp Như đã không chờ được sao?"

"Cái gì gọi là một năm mà thôi, có thể chờ một năm, chỉ sợ cũng là do cử độ muội... không..." Phương Nguyên thở dài, "Cũng là do Diệp Huyền tiểu thư cố gắng đấu tranh thật lâu mới có được."

"Dù sao cũng là con gái của mình, mặc kệ ý nguyện của cô ấy, Diệp Như nhắm tâm đến vậy sao?"

"Vậy có thể làm gì bây giờ." Phương Nguyên cười chua xót, "Đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì của Lão Cửu, chúng ta phải người tìm hắn lâu như vậy, nhưng..." Nam nhân thô kệch bỗng nhiên nói không được nữa, tàu chiến phát nổ, cứ cho là Hạ Hoài Cẩn có thể may mắn chạy thoát, nhưng đã qua một

năm, hân vẫn chưa trở về, người sáng suốt cũng có thể nghĩ đến, chỉ sợ hân vĩnh viễn cũng không về được.

"Mặc dù ta cũng bất mãn với việc làm của Diệp Như, nhưng..." Phương Nguyên đóng thiệp mời, không muốn tiếp tục nhìn hai chữ chú rể chói mắt kia nữa, "Chúng ta có lập trường gì bất Diệp Huyền tiểu thư tiếp tục chờ đợi." không chỉ không có lập trường, mà sau khi nhận được thiệp mời, bọn họ còn phải tươi cười chúc phúc, "Giả như Lão Cửu thật sự... Ta nghĩ, hân chắc sẽ hi vọng Diệp Huyền tiểu thư quên hân đi, bắt đầu cuộc sống mới."

"Đúng vậy, cuộc sống mới..." Cận An ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam, một năm đã trôi qua, với tám trăm ngàn nam nhân của Nebula để quốc mà nói, cuộc sống mới cũng sắp bắt đầu.

Ba tháng trước, lấy mặt trận giải phóng nam giới làm đại biểu cho tổ chức phản kháng, cuối cùng chính phủ cũng đã thừa nhận tính hợp pháp, chiến tranh giữa hai bên đã chấm dứt từ nửa năm trước, chính phủ đồng ý thành lập trụ sở quyền lợi cho nam nhân, phụ trách nghiên cứu cũng như đưa ra các chính sách bảo đảm quyền lợi của nam nhân, Phương Nguyên cũng trở thành sở trưởng. Việc hủy bỏ chế độ phân cấp bậc nam nhân từ năm tháng trước đã hoàn thành bỏ phiếu, trong ngày hôn lễ của Diệp Huyền, sẽ chính thức được hủy bỏ.

Vì muốn duy trì đời sau của con người, mỗi nam nhân cần phải đến trung tâm gây giống ở các thành phố lớn để cung cấp tinh trùng, ngoài việc đó ra, bọn họ không hề bị chia thành loại ba loại bảy, có thể có cuộc sống tự do, cũng có thể tự do sống với người mình thích. một lượng lớn nam nhân phạm tội không lớn lắm được phóng thích, lệnh truy nã Hạ Hoài Cận được treo lên từ khi hân mười sáu tuổi tới nay, cũng đã được gỡ xuống.

Lật tờ báo trong tay, nhìn dòng tiêu đề "tội danh ngày xưa nay được xóa bỏ, Hạ Hoài Cận lại đang ở phương nào" thì tay Diệp Huyền không kiềm được run rẩy.

Sau nửa năm bị giam lỏng, cuối cùng cô cũng được gặp Phương Nguyên. Khi đó mẹ của cô đã trúng tổng tuyển cử, trở thành vị quan cầm quyền cao nhất đế quốc. Dưới sự dẫn dắt của Diệp Như, quan hệ giữa chính phủ và tổ chức phản kháng đã dịu đi, phần tử phạm tội có thể xem là khủng bố nhất Phương Nguyên này nay lại có thể đến nhà của quan cầm quyền làm khách.

"Là ta chủ động yêu cầu," Phương Nguyên cười cười, "Tuy rằng Diệp nữ sĩ không quá hoan nghênh ta, nhưng ta vẫn cảm thấy mình nên tới gặp cô một lần."

"Lão Cửu mất tích, chúng tôi vẫn luôn tìm kiếm hân."

"Sau khi cô bị bắt cóc, hân ngựa không ngừng vó chạy đến cứu cô, nhưng..."

"Bọn tôi biết cô được Diệp nữ sĩ cứu thoát, khi đó tổng tuyển cử sắp tới, Diệp nữ sĩ với mặt trận đạt thành hiệp nghị, chỉ cần bên phía tôi không công bố tin tức của cô, sau khi bà ấy thắng cử, sẽ chính thức thi hành đề án hủy bỏ chế độ cấp bậc nam nhân."

Diệp Huyền không nhúc nhích ngồi tại chỗ, bên tai là giọng nói của Phương Nguyên, nhưng cô cảm thấy mình giống như không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

"Đều là chuyện đã qua," Phương Nguyên ngừng lại, hân cười khổ, "Dù sao cũng là chiến hữu một thời gian, cứu... Diệp Huyền tiểu thư, mong cô hãy cố gắng sống thật tốt, tôi có thể hiểu được việc làm của mẹ cô, ngốc tiểu tử kia, muốn tiền không có tiền, muốn địa vị cũng không địa vị, lại là tên tội phạm bị truy nã, hân..." hân nghẹn ngào, dừng lại một lát, lại tiếp tục nói, "hân có thể ở cùng cô, đã là rất may mắn, cô..."

"Tôi sẽ chờ anh ấy." Diệp Huyền cuối cùng cũng mở miệng, cô vừa dịu dàng lại vừa nghiêm túc nói, bọn họ đã từng hứa với nhau, bọn họ sẽ vượt qua tất cả khó khăn, chỉ vì có thể được ở bên nhau.

"Tôi sẽ chờ anh ấy."

Nhưng bây giờ, cô nuốt lời.

Thời điểm lần đầu tiên mẹ khóc trước mặt cô, cuối cùng Diệp Huyền vẫn không có khả năng tiếp tục kiên trì.

"hân đã chết!" Diệp Như nắm chặt tay nữ nhi đến mức gân xanh cũng nổi lên, "Cho dù con có đợi bao lâu đi chăng nữa, hân cũng sẽ không bao giờ quay về!"

anh ấy đã hứa với cô, cho dù là có khó khăn thế nào, cho dù suy sụp đến mức nào, đều sẽ không lùi bước. Diệp Huyền hoảng hốt nghĩ, cho nên, Hoài Cận lừa cô sao? Giống như đã từng có một người cười như vậy nhìn cô, "Em đã nói... Nhưng mà em lừa anh."

Ai lừa ai? Là ai phụ ai?

Diệp Huyền nghĩ, cô cứ sống hồ đồ như vậy thôi, sống vô tri vô giác, không biết mình đang ở đâu, không biết mình là ai. cô để mặc cho người ta mặc váy cưới giúp mình, cầm hoa cô dâu, được người đưa vào giáo đường lâu đời nhất. Vô số ánh mắt đều đang nhìn cô, hôm nay cũng là ngày chế độ phân cấp bậc nam giới hủy bỏ, con gái của người cầm quyền tối cao - Diệp Huyền tiểu thư - người thúc đẩy cuộc đấu tranh giành quyền lợi cho nam nhân, dưới sự chứng kiến của hàng trăm triệu máy quay phát sóng trực tiếp khắp đế quốc, cử hành hôn lễ.

Giọng nói của cha xứ trầm thấp hùng hậu: "Lộ Bình, con có đồng ý cùng cô ấy kết duyên làm vợ chồng? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp, con có hứa rằng sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cô vũ và ở bên cạnh người này không, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi cho đến khi sinh mệnh kết thúc?"

"Con nguyện ý." Chú rề thấp giọng nói.

"Diệp Huyền, con có đồng ý cùng anh ấy kết duyên làm vợ chồng? Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp, con có hứa rằng sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh người này không, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi cho đến khi sinh mệnh kết thúc?"

"Con..." Con không muốn, con đương nhiên không muốn, nhưng Diệp Huyền chỉ mảy mót trả lời, "Nguyện ý."

Nghe thấy câu này, Diệp Như ngồi ở hàng đầu tiên lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm. Cha sử nhìn về phái đông đảo tân khách hỏi: "Các con có nguyện ý làm chứng cho lời thề hôn nhân của bọn họ không?"

Đây chỉ là câu hỏi theo thủ tục mà thôi, không ai lại mở miệng ngay lúc này phá hỏng hi sự của người ta. Mọi người ở đây vừa mới chuẩn bị trả lời, đột nhiên, một giọng nói kiên định vang lên - -

"Ta không đồng ý!"

Cả giáo đường trong nháy mắt xôn xao, tân khách, cha sử, chú rề, tất cả đèn flash đều nhìn về cửa nam nhân đột nhiên xuất hiện.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi đen, gương mặt lạnh lùng, đôi mắt tối lại như đang siết chặt diệp lấy cánh tay Diệp Huyền, làm chỗ dựa cho nữ nhân đang sợ hãi đến mức phát run.

Lúc này, hắn bước vào giáo đường, tiếng huyền não dần dần lặng xuống, giống như Moses vượt qua Hồng Hải, mà khi hắn đến trước mặt Diệp Huyền thì tất cả hoàn toàn tĩnh lặng.

"Hoài Cẩn, Hạ Hoài Cẩn..." Diệp Huyền lung lay sắp ngã, cô cho là mình là đang ở trong mộng, nhưng gương mặt người trước mắt lại chân thật như vậy.

"Vì sao?" cô thật không ngờ, người đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này lại là vị chú rề ngay cả mặt cũng chưa được thấy mấy lần, "Lí do của anh là gì, vị tiên sinh này."

"Bởi vì tôi đã đồng ý với cô ấy," Hạ Hoài Cẩn nở nụ cười, dịu dàng, bình tĩnh, lại triền miên gần như muốn khiến cho người đang rơi lệ nở nụ cười, "Cho dù có kho khăn đến thế nào, cũng không thể ngăn cản tôi yêu cô ấy."

Cho nên hắn trốn thoát khỏi tay tử thần, ngồi khoang cứu nạn trôi dạt trong vũ trụ nửa tháng, cuối cùng được người khai hoang phát hiện. Lúc hã được cứu ra, não bộ gần như đã lâm vào hôn mê sâu. Các bác sĩ đều cho rằng hắn sẽ không qua khỏi, dựa vào máy hô hấp và dịch dinh dưỡng duy trì mạng sống. Sau một năm, hắn thể nhưng kì tích tỉnh lại.

"cô ấy đang đợi người, cô ấy còn đang chờ người..."

Đúng vậy, cô ấy vẫn đang tuân thủ lời hứa của chúng ta, sao ta có thể từ bỏ được.

Hạ Hoài Cẩn bỗng nhiên quỳ một chân xuống, nắm lấy bàn tay mềm mại dưới lớp bao tay tơ lụa, đặt trong lòng bàn tay hắn, bàn tay còn đang khẽ run, "Tiểu Huyền, em có còn nhớ lời anh từng nói không?" hắn ngẩng đầu, bên trong đôi đồng tử đen nhánh như lấp lánh những ngôi sao, "anh nguyện đấu tranh anh dũng vì em, chết cũng không hối. Nay anh khải hoàn trở về, em có nguyện ý gả cho anh không?"

"Em..." Vẫn im lặng không nói, Diệp Huyền cuối cùng cũng mở miệng, cô nhấp máy môi, nước mắt liền rơi xuống, "Em nguyện ý." "Tách", nước mắt rơi vào lòng bàn tay đang mở ra của Hạ Hoài Cẩn.

hắn đột nhiên khép chặt bàn tay, nắm chặt lấy bàn tay Diệp Huyền như muốn khảm vào trong máu thịt. Mọi người kim lòng không đành kinh hô lên, chỉ thấy nam nhân cao lớn kia uốn người đứng dậy, hắn ôm cô đầu nhấc bổng lên, ôm cô chạy như điên ra ngoài.

Thời gian trong khoảnh khắc đó như dừng lại.

Mưa rơi trong đêm, trong xóm nghèo hỗn loạn, tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng đạn bay không ngừng truyền vào trong tai, Diệp Huyền rúc vào trước ngực Hạ Hoài Cẩn, cô nghĩ, đây có lẽ là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời của cô.

"Hoài Cẩn," Tay trái Diệp Huyền không ngừng sờ soạng bên ngực trái của hắn, 'thình thịch... thình thịch... thình thịch', "Em rất hạnh phúc."

So với lúc trước, còn hạnh phúc hơn.

#

"Phu nhân, đây là bưu kiện của ngài."

Nhận lấy đồ trong tay người máy gia dụng, Diệp Huyền không khỏi nhú mày, ở niên đại khoa học kỹ thuật phát triển, ai lại sử dụng phương thức vận chuyển bưu kiện cổ xưa như vậy? cô đang định mở ra, Hạ Hoài Cẩn đã bước tới: "Đây là cái gì?"

"không biết, có lẽ là người bạn cũ nào đó gửi đến." phía trên chỉ viết tên người nhận và địa chỉ, không có chút thông tin nào liên quan đến người gửi.

"Bọn họ biết địa chỉ mới của em sao?" Hạ Hoài Cẩn cầm túi đồ lên quan sát một phen, không nhìn ra chỗ gì đặc biệt, liền tiện tay đặt xuống.

Diệp Huyền nghĩ nghĩ, cô vừa mới chuyển nhà, chỉ mới báo cho vài người bạn tốt. Bởi vì Hạ Hoài Cẩn oanh oanh liệt liệt cầu hôn trước mặt dân chúng, bọn họ đã trở thành đôi vợ chồng mới cưới nổi danh nhất đế quốc. Mặt trận giải phóng nam giới đã hợp pháp hóa, Phương Nguyên thành lập một phân bộ mới ở thủ đô. Vốn dĩ Hạ Hoài Cẩn vì Diệp Huyền tự nguyện đóng quân ở đây, để Diệp Huyền có thể ở lại quê nhà. Nhưng chỉ sau nửa tháng, bọn họ đã bị vô số chó săn rình rập bức điên, không thể không dời đến gần cảng.

Nơi này là đại bản doanh của mặt trận giải phóng, đám cầu tử còn chưa có lá gan đến đây tập kích. Nghĩ đến ngay cả tuần trăng mật cũng bị phá hỏng, Diệp Huyền không khỏi bức bối trừng mắt nhìn Hạ Hoài Cẩn: "Còn không phải là tại anh, nếu không chúng sao chúng ta phải chuyển nhà."

"Được. Được. Được. Đều tại anh, tại anh," Hạ Hoài Cẩn tốt tính tình nhận lấy con giận dữ của vợ, cánh tay dài duỗi ra, liền ôm Diệp Huyền vào lòng, "anh để em trừng phạt, được không?" Diệp Huyền không để ý hấn, hấn liền mặt dày cạo lên, "Đêm nay em ở phía trên? Lần trước không phải em nói..." hấn dùng lời nói trêu chọc, bàn tay to cũng không ngừng đốt lửa trên người Diệp Huyền.

Cả người Diệp Huyền như nhũn ra, giọng nói cũng bắt tri bắt giác mềm xuống: "Em không cần đêm nay... hiện tại."

Phu nhân lên tiếng, Hạ Hoài Cẩn nào dám không theo. Sau đó là một hồi kịch liệt mây mưa, sau đó âu yếm ôn tồn với một hồi nữa, Hạ Hoài Cẩn mới lưu luyến không rời ra cửa.

Diệp Huyền lười biếng đứng dậy, vốn là muốn đi tắm rửa, bỗng nhiên nhớ tới bưu kiện kì lạ kia. "Mở ra xem một chút đi." cô tự nhủ đến bên cạnh bàn, mở ra bìa bao, bên trong chỉ một con chip nhỏ. Diệp Huyền cầm con chip nhìn hồi lâu cũng không nhìn được cái gì, cô hơi trầm ngâm, sau đó bỏ con chip vào máy.

trên màn hình là một mảnh tối đen, ngay khi Diệp Huyền nghĩ con chip đã bị hỏng, những tiếng ‘tách...tách’ như tiếng chạm điện vang lên. cô không tự chủ ngồi thẳng dậy, hai mắt không hề chớp nhìn chăm chú vào màn hình. Những số liệu trên màn hình không ngừng di chuyển...

“A?” Diệp Huyền cau mày, hình như...cô thấy có bóng người?

cô tưởng mình nhìn nhầm, những hình ảnh hỗn loạn lại thoáng hiện lên, cái bóng người kia càng ngày càng rõ ràng. Tim Diệp Huyền đập dần nhanh hơn, hai tay nắm chặt thành quyền, trong lòng bàn tay đầm mồ hôi. không biết vì sao, cô cảm thấy thứ mình sắp thấy không phải là đồ vật.

Vậy là cái gì? Bóng người kia là ai?

Cuối cùng, dãy số liệu cũng biến mất. Bóng người dần trở nên rõ ràng, ‘phịch’ một tiếng, ly trà trong tay Diệp Huyền rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Đẩy Ngã Thủ Lĩnh Phản Quân 18

Tích tích, tích tích... Trong đêm khuya yên tĩnh, đồng hồ báo thức phát ra âm thanh rất nhỏ lại đánh thức Diệp Huyền đang nửa tỉnh nửa mê. cô mở mắt, đưa tay cầm đồng hồ lên, trên đồng hồ hiển thị số giờ bằng huỳnh quang – 2 giờ 43 phút.

"Aizz..." Diệp Huyền thở dài, trong khoảng thời gian này đêm nào cô cũng ngủ không ngon, mỗi khi nhắm mắt lại thì toàn gặp những giấc mơ kì lạ. cô mơ thấy rất nhiều chuyện quá khứ xảy ra ở các thế giới trước, còn có truyện ở trường học nữa... Sau khi rời khỏi mỗi thế giới, Diệp Huyền đều cố gắng quên đi những chuyện đã trải qua ở đó. cô biết, đối với chủ thể của mỗi thế giới, khi xuyên việt già rồi đi, chủ thể vẫn trải qua sinh hoạt như cũ. Mà hệ thống lại dùng những biện pháp đặc biệt làm mờ nhạt đoạn kí ức ở thế giới đó của mỗi thí sinh, làm cho thí sinh không đến mức sa vào trong đó.

Nhưng không biết có phải là ảo giác của cô không, cô luôn cảm giác mình càng ngày càng mệt mỏi. Vô số thăng trầm, vô số hi vọng ái ố, cô không biết con đường này phải đi đến lúc nào mới thấy điểm cuối, mà tất cả những tình cảm của ‘Diệp Huyền’ luôn tồn tại trong lòng cô, tạo thành gánh nặng.

Bắt đầu từ thế giới tu tiên kia, Diệp Huyền không chỉ một lần suy nghĩ, thật ra cô là ai?

Năm nay cô hai mươi hai tuổi, cha mẹ mất sớm, gia cảnh bình thường, cuộc sống trôi qua bình thản mà nhàm chán. Chỉ có một chuyện đáng kêu gọi nhất đó chính là cô thi đậu học viện xuyên không. Nếu thuận lợi vượt qua cuộc thi tốt nghiệp, cô sẽ trở thành nhân viên quản lý thời không.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi, mới đầu cô cho rằng đây chẳng qua chỉ là một trò chơi. Cố Dần Thành mặc dù là giảng viên, nhưng rất ít khi thấy hấn tiếp xúc với những học viên khác, nếu như nói có ai trao đổi với hấn nhiều một chút, có lẽ cũng chỉ có mình Diệp Huyền.

Sau này, càng ngày càng nhiều những nghi ngờ xuất hiện, cho dù Diệp Huyền có ngốc đi chăng nữa, cũng nhận ra Cố Dần Thành lừa cô vào đây là có mục đích khác.

Tất cả chủ thể đều cùng tên và ngoại hình giống cô. Trong quá trình cộng hưởng tình cảm, cô không chỉ không có những phản ứng bài xích nào, mà

ngược lại cảm thấy linh hồn mình và chủ thể phù hợp vô cùng, mặc dù tính cách của cô và chủ thể là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Hai lần xuyên qua đều lập lại thế giới cũ, càng khiến người kinh ngạc là, trong thế giới này cô có thể nhận được tín hiệu của Crato.

Khi thấy gương mặt của Crato xuất hiện trên màn hình, Diệp Huyền còn cho rằng mình chưa tỉnh ngủ.

Điều đó không có khả năng, tất cả lần thế giới đều là độc lập, nếu có 2 dấu hiệu song song xuất hiện trong cùng một thế giới, điều đó cho thấy thế giới này sắp bị phá hủy. Lại càng không cần phải nói Crato sống ở năm 185 CE, đây là mốc thời điểm để tạo ra một thế giới song song khác. Từ mặt lí thuyết mà nói, hai thế giới này tuyệt đối không có khả năng dung hợp. Có Crato thì sẽ không có Hạ Hoài Cẩn, có Hạ Hoài Cẩn thì sẽ không có Crato.

Nhưng bây giờ, sự thật không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra trước mắt Diệp Huyền. cô bỗng nhiên nghĩ đến, thời điểm gửi bưu kiện kia là ngày 28 tháng 7 năm 619 CE, mà ngày đó, cũng là ngày Crato cầu hôn cô.

"Tiểu Huyền." Nam nhân trên màn hình vừa mở miệng, vẫn là giọng điệu lạnh nhạt bình thản đó.

"Quả nhiên vẫn là đáng vẻ đáng ghét này..." Diệp Huyền lẩm bẩm, biết rõ trong màn hình chỉ là hình ảnh, nhưng trong ánh mắt lại có nước mắt muốn rơi xuống. 'hắn hình như chưa từng gọi cô là tiểu Huyền', Diệp Huyền nghĩ. Tướng quân đại nhân rất cung chiêu vợ, nhưng nếu bắt hắn gọi cô bằng tên thân mật, hắn sẽ vì xấu hổ mà càng cao ngạo, khó chịu.

"anh không biết lúc em xem đoạn clip này thì em có còn là em không, anh có còn là anh không." hắn nở nụ cười, nụ cười kia ôn nhu hiếm thấy, "Có phải rất kinh ngạc không? Có lẽ sau khi nói xong những lời này, anh cũng sẽ quên mất..." hắn dừng một chút, nhẹ nhàng nói, "Xin lỗi."

Xin lỗi? Diệp Huyền hoảng sợ ngồi đó, Crato... Sao phải xin lỗi cô? Crato như vậy rất lạ lẫm, không giống hắn chút nào.

Vì vậy, anh không phải anh, em không phải em?

"anh biết em rất mệt mỏi," Crato nói tiếp, "Xin em... đừng quên," Đôi mắt màu nâu vàng thế nhưng lại toát lên một sự bi ai, chua xót mà Diệp Huyền chưa từng thấy bao giờ, "Tĩnh lại đi, tiểu Huyền..."

"anh!" cô bỗng nhiên đứng lên, những lời này, những lời này đã từng có người nói với cô! "anh có phải..." Bộ ngực Diệp Huyền kịch liệt đập phồng, tim đập nhanh, "anh có phải là Cố Dân Thành không?!"

Nhưng ngay sau đó, màn hình 'tạch' một tiếng tắt mất, không còn ai có thể trả lời cô. Diệp Huyền như phát điên bỏ nhào vào màn hình phía trước, liều mạng bấm lung tung, màn hình như vẫn đen thui, không có chút phản ứng nào. cô run rẩy cầm lấy gói bưu kiện, sau đó lao đảo ngã xuống đất. Ở đó... không có con chip... rỗng tuếch.

Rốt cuộc là cô điên rồi, hay là mọi chuyện từ đầu đến giờ đều xảy ra trong giấc mơ của cô.

Nam nhân sau lưng bỗng nhiên giật giật, đầu chôn ở bên cổ nàng nhẹ nhàng liếm, bàn tay to sờ lên cái bụng nhỏ hơi nhô ra của Diệp Huyền, hạ Hoài Cẩn hùa lòng lẩm bẩm, cũng không biết hắn nói gì, sau đó dựa vào người Diệp Huyền ngủ mất.

Trong nháy mắt lòng Diệp Huyền bình thản lại, cô xác định bản thân mình không có điên, cảm giác tồn tại của nam nhân này mãnh liệt như vậy, thì sao có thể là đang mơ được chứ. cô trải qua vui buồn, cảm nhận được từng lần rung động, tim đập, tình yêu say đắm, vào giờ khắc này, toàn bộ đều tràn ngập khắp linh hồn cô.

cô rất tỉnh táo, vô cùng tỉnh táo. "anh biết em rất mệt mỏi, nhưng xin em... Đừng quên anh." Có phải cô đã quên đi chuyện gì rồi không? Vậy hãy nhớ lại đi. Mặc kệ tất cả sự băn khoăn, mặc kệ cô muốn đi về phía trước bao lâu mới có thể thấy được điểm cuối, cô chỉ cần cứ tiếp tục đi, đi về phía trước là tốt rồi.

#

Hạ Hoài Cẩn mơ màng tỉnh lại, mở hai mắt ra, ngoài cửa sổ là nắng sớm rực rỡ, vợ yêu trong ngực vẫn còn đang ngủ say. hắn không khỏi bật cười vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn bởi vì đang ngủ mà đỏ bừng. không biết vì sao, Tiểu Huyền hình như đã khôi phục tinh thần rồi.

Đoạn thời gian trước Diệp Huyền luôn mệt mỏi, sau khi bọn họ chuyển nhà đến đây được vài ngày, Diệp Huyền đã kiểm tra ra là có thai. Có lẽ là mang thai rất vất vả, tinh thần cô vẫn luôn không tốt. Hạ Hoài Cẩn còn chưa thoát khỏi sự choáng váng khi biết mình sắp làm ba ba, lại thấy tình trạng vợ không tốt, lại gặp đến độ khó miệng cũng nổi nhiệt. hắn cũng không còn tâm tư quản lý mặt trận giải phóng nam giới, giao tất cả công việc cho Phương Nguyên và Cận An, mỗi ngày đều ở nhà vùi trước vợ sau, chính thức thăng cấp thành người chồng nhị thập tứ hiếu.

Diệp Huyền bị Hạ Hoài Cẩn làm cho dở khóc dở cười, mắt thấy ngay cả lúc cô ăn trái cây Hạ Hoài Cẩn cũng sợ cô đau răng, hắn không thể nhai nát thịt quả sau đó đút cho cô ăn, lại càng không cần phải nói những lúc Diệp Huyền muốn vận động một chút, đi ra ngoài giải sầu linh tính đã bị Hạ Hoài Cẩn liệt vào danh sách những hành động nguy hiểm nhất. "Phụ nữ có thai phải vận động thích hợp mới có lợi." Diệp Huyền kiên nhẫn giải thích cho Hạ Hoài Cẩn.

Đáng tiếc những phản ứng trong thời kì mang thai của Hạ Hoài Cẩn so với Diệp Huyền còn nghiêm trọng hơn, hắn không đành lòng quát vợ, lại sợ cô xảy ra chuyện không hay, cau mày đau khổ suy tư thật lâu, liền quyết định ôm Diệp Huyền ra cửa. "anh là của em, anh ôm em vận động, cũng có thể xem là em vận động." Hạ Hoài Cẩn hùng hồn nói.

Diệp Huyền vừa buồn cười vừa cảm động, Vì không muốn khiến cho Hạ Hoài Cẩn lo lắng, chỉ có thể cố gắng không nghĩ nữa tới con chip. Cũng may

sau ba tháng đứa bé đã ổn định, Hạ Hoài Căn cuối cùng cũng bình thường lại.

hắn muốn để Diệp Huyền ngủ thêm một lát, rón rén chuẩn bị xuống giường, ai ngờ Diệp Huyền lại tỉnh. "Mấy giờ rồi?" Tiểu nữ nhân trở mình, thuận thế ôm lấy thắt lưng Hạ Hoài Căn, thuận thế cọ cọ lên vùng bụng săn chắc. Này vừa cọ, cô bỗng nhiên cảm nhận được cái gì đó nóng cứng chọc chọc vào má. Diệp Huyền ngẩng đầu, chỉ thấy trường côn đang bị quần lót bao trùm hùng dũng hiện ngang khí phách đứng trước mặt mình, một bộ muốn đâm thủng vải dệt xổng ra.

"Khụ." Hạ Hoài Căn lúng túng muốn dời đi tiểu huynh đệ đang hưng hân, "Mới tám giờ, còn sớm, em ngủ thêm chút nữa đi."

Phụ nữ có thai thích ngủ, Diệp Huyền buổi tối ngủ không được không được ngon lành, hôm sau lúc tỉnh lại mặt trời cũng đã lên cao. Mặc dù cô biết nam nhân sẽ hưng phấn vào mỗi buổi sáng, nhưng đến lúc cô rời giường, Hạ Hoài Căn sớm đã tự lực gánh sinh giải phóng dục vọng, Diệp Huyền hoàn toàn không nghĩ tới tình trạng đã cấm dục mấy tháng của chồng mình

"Đợi một lát," cô vội vã nắm lấy cánh tay Hạ Hoài Căn, "anh..."

"anh đi rửa mặt," Thấy vợ áy náy, Hạ Hoài Căn ôn nhu hôn lên trán cô, "Trong bụng em đang có cục cưng của chúng ta, không lẽ một chút chuyện đó anh cũng không chịu được hay sao, hả?"

hắn nhấc chân, đang chuẩn bị xuống giường, lại bị Diệp Huyền từ phía sau ôm lấy. Cái bụng hơi nhô ma sát trên lưng hắn, hơi thở ấm áp thổi nhẹ bên tai làm cho Hạ Hoài Căn động tình, "Em có thể dùng tay..." Diệp Huyền nhỏ giọng nói, "Hay là...anh không thích em dùng tay?"

Hạ Hoài Căn sao có thể không thích chứ? Chỉ cần đối tượng là nữ nhân trước mắt, cho dù cô cái gì cũng không làm, chỉ cần nghĩ đến cơ thể mềm mại của cô, Hạ Hoài Căn cũng có thể thỏa mãn bản ra. Hạ thân căng đến mức muốn nổ tung, nhưng Hạ Hoài Căn cố kìm bụng Diệp Huyền, cố tình tiểu nữ nhân này cứ quần quýt. không đợi hắn trả lời, bàn tay nhỏ bé đã duỗi vào trong quần nam nhân, kéo quần lót xuống, cầm lấy côn thịt thô cứng bắt đầu chuyển động lên xuống.

Lòng bàn tay non mềm phát qua mỗi một chỗ trên côn thịt, không chỉ khiến hô hấp của hắn càng thêm nặng nề, mà...Diệp Huyền nhẹ nhàng khép hai chân lại...nơi đó... cũng có chất lỏng ấm nóng rỉ ra.

"Hoài Căn... côn thịt của Hoài căn, đã lâu đều không được ăn rồi." không biết từ khi nào, Hạ Hoài Căn đã bị cô đẩy nằm xuống giường, hai tay chống xuống, dựa lưng vào đầu giường, cô nằm giữa hai chân nam nhân, hơi hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt đen nhánh tràn ngập hơi nước.

"Muốn ăn không?" Bàn tay to xoa xoa đỉnh đầu cô, động tác nhẹ nhàng, dịu dàng.

"Muốn..." Diệp Huyền cúi đầu, hé mở đôi môi anh đào, liến ngậm lấy quy đầu đang tán nhiệt vào miệng. cô đã từng khẩu giao cho Hạ Hoài Căn không dưới một lần, lúc mới bắt đầu ngây ngô cho tới bây giờ vô cùng thuần thực, đầu lưỡi liếm qua quy đầu, không bỏ sót chỗ nào. Bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve, sau đó lại duỗi vào xoa nắn hai viên bì.

Hạ Hoài Căn chịu không nổi thờ mạnh: "A...ha... Bảo bối... đứng rồi... liếm chỗ đó... thực ngoan...ha... cái miệng nhỏ nhắn thực ngoan..." Khẩu giao mang cho hắn khoái cảm mãnh liệt mà ngay cả khi hắn cắm vào tiểu huyết cũng chưa từng trải qua. Vì côn thịt của hắn quá dài quá lớn, Diệp Huyền rất khó ngậm hết vào miệng. Khi thấy thê từ chuyển chú ngậm lấy gây thịt của mình, khiến cho Hạ Hoài Căn vui sướng đến mức nhìn không được bật ra tiếng rên rỉ.

Chỉ có yêu sâu đậm mới có thể cam tâm tình nguyện muốn mạng lại vui sướng cho đối phương. Tựa như Diệp Huyền nguyện ý vì hạ Hoài Căn khẩu giao, ăn tình dịch hắn bắn ra. Hạ Hoài Căn cũng nguyện ý liếm tiểu huyết của cô, một giọt cũng không không chừa. Mà khi cả hai cùng kết hợp, sẽ khiến cho bọn họ đạt được sự thỏa mãn không nói nên lời.

Hạ Hoài Căn nghĩ, nếu người kia không phải Diệp Huyền, hắn ngay cả cứng rắn cũng không cứng nổi. Thân thể hắn chỉ vì Diệp Huyền mà nóng như lửa, dưới sự an ủi của cái miệng nhỏ nhắn, hắn cũng không có giống như trước kìm nén lại, mà là thoải mái phun ra ngoài.

"Mệt không?" Côn thịt mềm nhũn xuống, Hạ Hoài Căn kéo Diệp Huyền ôm vào lòng, bàn tay to vỗ về nhẹ nhàng trên lưng tiểu nữ nhân.

Diệp Huyền nuốt xuống tình dịch đậm đặc trong miệng đậm đặc, mới mềm nhũn tựa vào trước ngực hắn: "không mệt...Em không có mảnh mai như vậy," đầu ngón tay vẽ vòng vòng trên cơ ngực bẽn lẽn của nam nhân, "Buổi tối, chúng ta làm một lần nữa, được không?" Thấy Hạ Hoài Căn nghi ngờ nhìn mình, Diệp Huyền không khỏi mắc cỡ đỏ mặt, "Em... Em cũng muốn."

"Tiểu dân đảng," nam nhân chỉ cảm thấy nơi cổ họng căng thẳng, đưa tay捏捏 bầu ngực sữa không biết khi nào thì căng cứng, "Tiểu huyết có phải khó chịu không?"

"Ừ," tiểu nữ nhân ngoan ngoãn gật đầu, "Rất ngứa...Muốn, muốn được Hoài Căn làm..."

nói còn chưa dứt lời, Hạ Hoài Căn liền đặt Diệp Huyền dưới thân. Hai chân bị tách ra đặt lên khuỷu tay hắn, cúi đầu, đầu lưỡi to liến liếm lên hoa huyết đã sớm ướt đầm. "A...ân...a... không cần liếm... đi vào... a... Hoài Căn...Hoài Căn..." Trong phòng lại một lần nữa vang lên tiếng rên rỉ, trái ngược với giọng nam khàn khàn lúc trước, tiếng nữ nhân thờ gấp kêu khóc, giống như xuân dược, khiến chon nam nhân giữa hai chân nàng liếm càng thêm ra sức.

thật là ngọt, thơm quá... Hạ Hoài Căn nhắm hai mắt, giống như lữ khách trong sa mạc khát nước đã lâu tham lam hút lấy mật ngọt, thật là muốn uống cạn sạch dâm thủy trong hoa huyết... Trước khi yêu Diệp Huyền, hắn chưa từng nghĩ đến, chính mình sẽ có suy nghĩ dâm mỹ như vậy trong đầu.

"Mẹ, người có từng hối hận không?" Hạ Hoài Cần còn nhớ rõ trước khi mẹ mất, mình đã từng nắm tay mẹ hỏi ra vấn đề kia. Vào thời khắc mẹ hấn vì tình yêu mà gia nhập mặt trận giải phóng nam giới, bà ấy có từng nghĩ tới mình sẽ sống một cuộc sống như vậy hay không?

Khi đó mẹ cũng không trả lời Hạ Hoài Cần, mà chỉ mỉm cười khép mắt lại nói: "Nếu có một ngày con yêu một người, con sẽ biết đáp án."

Mà bây giờ, Hạ Hoài Cần đã biết đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Đẩy Ngã Quan Đại Thần

Quyển 9 - Chương 1

"Thưa Ngài, xin Ngài bảo hộ cho những con chiến ngoan đạo của Ngài..."

trên đài cao, tiếng cầu nguyện đầm đìa, tràn ngập từ bi như dòng nước suối trong vắt chảy róc rách, khiến lòng người cảm thấy yên bình kì lạ. một người đàn ông mặc một thân trường bào màu trắng đang quỳ gối trước chân thần, mái tóc màu vàng mềm mại như một tấm lụa xõa xuống sau lưng, dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu ánh sáng chói mắt. Dưới chân của hắn, người dân đang quỳ rạp trên quảng trường rộng lớn, theo tiếng cầu nguyện chậm rãi của người đàn ông, thấp giọng hát lên bài hát ca ngợi vị thần Quang Minh thiêng liêng.

Đây là buổi cầu nguyện vào sáng sớm mỗi tuần một lần của Fort West, là vương đô cũng là đại lục lớn nhất của vương quốc, Fort West có gần ba mươi mấy vạn dân thì có đến 9 phần là tín đồ của Quang Minh thần giáo. Mỗi lần cầu nguyện vào sáng sớm, các tín đồ từ các thị trấn xung quanh đều kéo về đây, dù thần điện đã cố ý chọn nơi tổ chức là quảng trường lớn nhất Fort West nhưng vẫn không chứa đủ số lượng người đông đến thế này.

trên đài cao của quảng trường, ngoại trừ hai người thánh đồng cung phụng hai bên, thì chỉ còn một người đàn ông tóc vàng mặc áo bào trắng đang im lặng quan sát con dân của thần Quang Minh.

Theodore Vise Fernandez

Margaret lặng lẽ nhắm lại cái tên này, vị quan đại thần của Quang Minh thần giáo, được thần giáo cho phép quản lý cả trăm vạn tín đồ, hắn có một danh xưng cao quý là "Con của thần."

"không hổ là Vise Fernandez đại nhân" Margaret nghe được người đàn ông quỳ phía sau người mình thấp giọng nói, trong giọng nói tràn ngập sự sùng kính, "Dù chỉ được nghe thánh âm trong chốc lát, cũng cảm thấy cả tâm hồn được gột rửa."

"Đúng vậy!", "Đúng vậy!".... Lời của hắn ta ngay lập tức có được sự ủng hộ của người dân xung quanh.

Gột rửa... sao? Margaret nghĩ, mình không hề có được loại cảm thụ này. Nàng không phải là tín đồ của Quang Minh thần giáo, cũng không tin tưởng vào những thứ gọi là thần thánh hư vô, mỗi tuần đều vất vả đi đến quảng trường tham gia buổi cầu nguyện buổi sáng này, chỉ là vì...

Lúc này, buổi cầu nguyện đã kết thúc. Theodore đứng lên, nghiêng đầu. Những cơn gió mùa xuân vẫn còn mang theo hơi lạnh, thổi tung lọn tóc vàng trước ngực hắn, vạt áo hắn cũng khe khẽ tung bay, giống như một chú chim giương cánh muốn bay lên. Hắn giơ tay lên, khẽ vuốt mấy sợi tóc gió thổi tung xuống, đầu ngón tay xẹt qua ngũ quan tuấn mỹ giống như được điêu khắc, dưới hai hàng lông mày tuấn lãng, đôi mắt hắn giống như hai khối bảo thạch màu đỏ, càng vào giữa càng sẫm màu hơn, hình như còn có chút màu vàng bên trong.

không phải lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt này, nhưng mỗi lần nhìn thấy, đều khiến Margaret nhìn đến ngây người. Thần Quang Minh đứng là đã quá thiên vị hắn, nên mới có thể tạo ra một con người hoàn mỹ không chút tỳ vết như vậy. Con của thần, con của thần... Cũng chỉ có vào giờ phút này, Margaret mới có thể hiểu được vì sao vị quan đại thần này lại có danh xưng như vậy.

nếu thế giới này thật sự có thần, bề tôi mà thần phái xuống tất nhiên chính là Theodore.

Phía xa, thân ảnh thon dài cao ngất đang chậm rãi bước xuống đài cao. Đám đông bắt đầu giống như thủy triều lao vọt về phía hắn, các tín đồ ngoan đạo reo hò, gào khóc, thậm chí là quỳ xuống hôn lên mũi chân của hắn, mà nụ cười hòa nhã, từ bi trên gương mặt Theodore vẫn không chút thay đổi trước sau như một. Hắn cúi người, kiên nhẫn đỡ mỗi một người già quỳ rạp trên mặt đất đứng dậy. Hắn cúi người, tặng cho mỗi đứa trẻ một cái chạm tay chúc phúc. Cho dù ở trước mặt hắn là một tên ăn mày quần áo rách tả tơi, hay là một vị phu nhân quần áo đẹp đẽ, sang trọng, hắn đều đối xử bình đẳng như nhau.

"Vise Fernandez đại nhân! Vise Fernandez đại nhân!" Margaret xen lẫn trong đám người, cố gắng vươn tay về phía người đàn ông đứng ở trung tâm lốc xoáy, "Xin ngài... Xin ngài cho tôi một cái chúc phúc!"

Trong truyền thuyết của Quang Minh thần giáo, nếu được thánh đồ chúc phúc hoặc có tiếp xúc thân thể với thánh đồ thì người tín đồ đó coi như là đã được thần Quang Minh chúc phúc, cả năm sẽ gặp nhiều may mắn. Margaret không tin mấy lời đồn đãi vớ vẩn này nhưng nàng vẫn cố sức vươn tay về

phía trước chỉ vì muốn được chạm vào người đàn ông đó một cái mà thôi.

nhưng cho đến khi Theodore rời khỏi quảng trường, nàng cuối cùng vẫn không được như ý nguyện, "Ài..." Quần áo trên người thì bị chen lấp, xô đẩy đến nhẵn nhụi, giày cũng rơi mất một chiếc, mũ cũng không thấy đâu. Suốt một năm nay, mỗi tuần nàng đều đến đây tham dự buổi cầu nguyện buổi sáng, khoảng cách giữa nàng với Theodore càng lúc càng gần, vừa nãy chỉ chút nữa thôi nàng đã chạm được vào vạt áo của hắn. Thân phận của hai người khác nhau một trời một vực, khoảng cách gần nhất chỉ sợ cũng chỉ có những lần trên quảng trường như thế này, dốc hết sức mình để chạm vào hắn dù chỉ một chút.

Theodore vừa rời đi không lâu đám đông trên quảng trường liền giải tán. Margaret lê bước trở về, lại không cẩn thận đụng vào một người đàn ông vạm vỡ. Đối phương là một tên cộc cán, nóng nảy vừa mở miệng định chửi ầm lên thì thấy được diện mạo của Margaret, hắn ta vội vàng lùi về sau mấy bước tỏ vẻ chán ghét, hùng hổ xoay người bỏ đi.

"Phi!" Nàng khi thường hừ một tiếng, theo bản năng vươn tay sờ lên đầu mình.

"Mẹ, mẹ nhìn xem, trên đầu chị ấy có cái gì kia!" một bé gái nhỏ đi ngang qua ngạc nhiên chỉ lên đầu của Margaret, ngay lập tức bị mẹ mình che miệng lại, hoảng sợ kéo đi. "Chết tiệt!" Bị lời nói của cô bé thu hút sự chú ý càng ngày có càng nhiều người nhìn về phía Margaret. Nàng ngẩng đầu, hung dữ nhìn quanh một lượt, mọi người đều hoảng sợ trốn tránh.

"Ác ma, đó là ác ma à?"

"Trời ơi, cái thứ dơ bẩn như vậy mà xuất hiện ở đây."

"thật là đáng sợ.."

Sợ hãi, ghê tởm giống như những lần sóng lan ra bốn phía, chỉ trong khoảnh khắc đã lan ra khắp quảng trường. Vốn dĩ bên cạnh Margaret còn có mấy người qua đường nhưng lúc này họ cũng đều vội vàng tránh xa nàng. "Đồ nhát gan!" Giữa những tiếng bàn tán xôn xao, nàng không hề tức giận, mà ngược lại còn cười nhạo mỉa mai đám người xung quanh, "Người trong thành đúng là nhát gan giống con cừu non, mấy thằng khốn nạn trong xóm nghèo còn dám nhỏ nước bọt lên người tôi, như thế nào," tầm mắt của cô dừng lại trên khuôn mặt của một người thiếu niên vẫn luôn len lén nhìn trộm nàng, "Chưa từng thấy ác ma à?" Dưới ánh mặt trời, nàng không chút e ngại lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn dưới ánh sáng càng thêm lạnh lẽo, trên đầu nàng có hai cái sừng nhỏ nhọn hoắt màu đen, lại thêm khuôn mặt diêm lệ của nàng, toát ra một vẻ đẹp quý dị.

"A....A!" Người thiếu niên bị dọa sợ hét lên một tiếng rồi quay đầu chạy trốn chết.

"Ha ha ha ha ha!" Margaret cười phá lên, mũ đã bị rơi mất, không còn thứ gì che giấu, thân phận nàng đã bị bại lộ, đã như vậy thì nàng cũng không thẹn coi ai ra gì ngang nhiên để lộ ra hai cái sừng trên đầu, dưới cái nhìn soi mói của người xung quanh thân nhiên ra vẻ. Còn những lời mắng mỏ, những cái liếc xéo của người khác nàng đã sớm tập thành thói quen, bây giờ chỉ cảm thấy buồn cười. Chỉ dám chỉ trỏ sau lưng nàng, ngay cả việc nhìn thẳng vào mặt nàng cũng không dám, những người này chỉ cái miệng.

đi thẳng trở về xóm nghèo, những tiếng bàn tán về Margaret càng ngày càng ít. Thậm chí còn có một tên vô gia cư nằm dưới chân tường nhìn thấy nàng, cười hi hi lộ ra cả hàm răng: "Ai đó, tiểu tạp chủng đã trở về."

Margaret nhếch môi cười, tung một cước đá vào bụng cái tên vô gia cư đó: "Vitor, lão Sam không nói với mày, người miệng tiện thì chết sớm hay sao?" Nàng nói xong liền xấu xa đập lên bụng hắn thêm mấy cái, đến khi hắn ta bị đau mà gào khóc xin tha, nàng mới tha cho hắn.

Thấy cảnh này, người đi đường lại không một ai để ý đến Margaret. Ác ma tuy hiếm thấy, nhưng cái đứa con gái độc ác, tàn nhẫn này đã sống trong xóm nghèo này từ nhỏ đến lớn, người trong xóm không ai không biết nàng. Nhưng lại có mấy đứa trẻ to gan chạy lại sau lưng Margaret, nhao nhao hát bài về được người ta truyền miệng cho nhau: "Tiểu ác ma, đâu có sừng, cha không có, mẹ bị bệnh. Ăn thịt người, uống máu tươi..."

Rầm một tiếng, cánh cửa bị đóng sập lại, ngăn hết tất cả những thứ tiếng ồn ào, đáng ghét đó ở bên ngoài, Margaret mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế. Căn phòng nhỏ rách nát này là nhà của nàng, trong phòng tối đen, cửa sổ bị đóng chặt lại không có lấy một kẽ hở, cho dù bây giờ đang là ban ngày cũng không có chút ánh sáng nào. Xuất thân nghèo khổ, không thân không thích, mẹ của nàng từ lúc nàng một đã qua đời, sống một mình đến tận bây giờ, đó là Margaret, là cuộc đời bi thảm của cô gái trẻ này.

Lúc Diệp Huyền mới xuyên qua, vì đã sớm chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, đối với loại nhiệm vụ lần lượt quay về từng cái thế giới cũ này nàng đã không còn cảm thấy ngạc nhiên. Lần này nguyên thân là Margaret sống ở đại lục..., cách đại lục Jutta một đại dương rộng lớn, mà ở đó cũng có một người tên là Margaret. Nhưng một bên là một Ma pháp sư vừa là thiên tài vừa là kẻ vô dụng, còn Margaret này - nàng cười khổ một tiếng - lại là một thứ nửa ma nửa người.

Hơn một ngàn năm trước, là thời đại mà ác ma lộng hành, chém giết khắp nơi. Loại sinh vật đến từ Địa ngục này có sức mạnh to lớn lại tàn nhẫn, độc ác; chúng xâm chiếm quê hương của con người, mãi cho đến 300 năm trước mới bị Quang Minh thần giáo đánh đuổi về Địa ngục. Nhưng vẫn còn một nhóm ác ma sót lại, chúng cố gắng ẩn nấp che giấu bản thân, thậm chí còn cùng con người chung sống, sinh ra đời sau, Margaret là con của một người phụ nữ bình thường với một tên ác ma.

Mẹ của nàng là một người bào chế thuốc bình thường, nhưng cha là ác ma là người đàn ông ngay cả tên người này là gì Margaret cũng không biết, nhưng vì người này mà trên đầu Margaret mới mọc lên hai cái sừng đen. trên người mang dòng máu ác ma bị con người căm hận, từ khi Margaret có kí ức, tạp chủng, ác quỷ... đủ loại lời lẽ nhục mạ vây quanh nàng. Lời nói là thứ vô dụng nhất, nhưng cũng là thứ vũ khí đáng sợ nhất để khiến một ai đó bị tổn thương. Cuộc sống cứ trôi qua như vậy, Margaret phải sống ở cái tầng thấp nhất trong xã hội, nhưng thật đúng là kì tích nàng lại sống được đến năm mười sáu tuổi.

Nàng đã sớm luyện thành một trái tim cứng rắn như sắt đá, bị bắt nạt, bị vũ nhục, thậm chí là bị người ta đánh đập tàn bạo, đối với nàng mà nói những thứ này đều không là gì cả. Nếu nói đến một điều có thể khiến nàng xúc động... Người con gái theo bản năng đưa tay luôn vào trong lớp áo, vuốt ve chiếc bình nhỏ tinh xảo - có lẽ chỉ có người đàn ông tóc vàng ấy.

"Vise Fernandez đại nhân..." Cho dù không có hân ở đây, nhưng chỉ cần gọi tên của hân... nhưng vì tự ti, Margaret cũng không dám gọi thẳng tên của hân. Margaret biết, sự chấp nhất của mình đối với người ấy chỉ là si tâm vọng tưởng, "Ngu ngốc!" Nàng thấp giọng tự mắng mình một câu, đang định đứng lên, thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Ai?" Trong xóm nghèo, sẽ không có ai chủ động đi gõ cánh cửa này.

Bên ngoài không có tiếng trả lời, Margaret đoán đây là trò đùa dai của mấy đứa nhỏ. Nàng nhú mồm, bước đến mở cửa ra, đang chuẩn bị mắng mấy đứa nhỏ không biết sợ này một trận, nhưng đột nhiên trước mắt tối sầm, cả người té ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 2

Khi Margaret tỉnh lại, cảm giác cả người đều mềm nhũn, không có lấy một chút sức lực.

Dù sao trong cơ thể nàng cũng có một nửa dòng máu ác ma, tuy không có pháp lực cường đại như ác ma, nhưng tố chất cơ thể vẫn rất tốt, khí lực lớn hơn người thường gấp mấy lần. Nàng cảm giác được tay chân của mình đều bị trói chặt, nếu như bình thường chỉ cần hơi giãy giụa dây thừng liền đứt ra nhưng bây giờ nó lại không có chút sứt mẻ.

Xem ra trên sợi dây thừng này đã bị người ta yểm ma pháp, đầu óc Margaret xoay chuyển nhanh chóng, cẩn thận nhớ lại rốt cuộc là mình có thù oán với người nào. Nàng biết thân phận của mình không được người khác chào đón, nhưng trừ những lần tham gia buổi cầu nguyện sáng, lúc bình thường nàng chỉ quanh quẩn lui tới trong xóm nghèo với vùng ngoại thành. Những người mà nàng thường "đắc tội" chỉ là mấy tên ăn mày vô gia cư giống như Victor, hoặc là mấy đứa nhỏ hay trêu chọc nàng. Những loại người này, không thể nào có khả năng điều khiển ma pháp.

Chẳng lẽ... là cái tên lần trước?

Margaret nhớ lại tình cảnh khi mình mở cửa, lúc cửa vừa mở ra, nàng còn chưa kịp nhìn rõ người gõ cửa đã hôn mê bất tỉnh. Đây chắc chắn là vụ bắt cóc có mưu tính từ trước, người tới biết nàng là ai, cũng biết nàng đang ở nơi nào. Còn cái tên lần trước tuy có khuynh hướng biến thái thích ngược đãi nhưng hân không hề biết nơi ở của Margaret. Lần đó chẳng qua là do Margaret xui xẻo, bị hân bắt được, rồi bị tra tấn, ngược đãi thiếu chút nữa mất mạng.

Nàng nên cảm thấy may mắn vì mình có huyết thống của ác ma, khiến người xung quanh đều coi nàng là thứ dơ bẩn, là điều xấu. Cho nên dù nàng có dung mạo xuất chúng, nhưng cái tên biến thái đó cũng không làm nhục nàng. Mà chính lần không hay đó Margaret đã kết giao được với Theodore, không, không phải là kết giao, chỉ là nàng đơn phương thăm mền đối phương mà thôi.

Khi đó cả người nàng đều là vết thương bị vứt bỏ trong bụi cỏ, máu tươi hòa lẫn với bùn. Nàng biết mình phải bò vào trong thành, chỉ có đến được nơi có người, nàng mới có cơ hội nhặt lại cái mạng này. Nhưng nàng đã không còn chút sức lực nào nữa, lồng ngực phập phồng lên xuống, mỗi một lần hít thở mùi máu xộc vào mũi, tầm mắt Margaret dần dần mờ hồ, nàng... Nàng thật sự phải chết sao...

cách đó không xa, tiếng bánh xe lăn trên mặt đường mờ hồ truyền đến, có người? Có người đến đây! Margaret muốn mở miệng kêu cứu, nhưng trong cổ chỉ phát ra những tiếng khà khà khe khẽ. Cứu, cứu tôi! Cứu, cứu tôi! Nàng liếc mắt nhìn, xe ngựa cách nàng ngày càng gần, xin ngài! Cứu, cứu tôi! Nhưng dường như họ không hề phát hiện ra cách đó không xa, phía sau bụi cây có một cô gái đang hấp hối, vẫn không nhanh không chậm lăn bánh về hướng Fort West.

Điều khiến người ta tuyệt vọng nhất chính là khi nhìn thấy có chút hy vọng, nhưng lại phát hiện tất cả đều là vô ích.

Bàn tay nàng buông thõng trên mặt đất, trong tầm mắt chỉ toàn là màu đen. một phen giãy giụa, kêu gào đã tiêu hao hết toàn bộ sức lực còn lại của nàng, cứ như vậy đi, nàng vùng vẫy mười sáu năm, bây giờ có lẽ đã đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Đột nhiên, tiếng bánh xe lại xuất hiện, từ xa lại gần, cuối cùng dừng lại trước bụi cây.

Có người từ cang xe nhảy xuống, đẩy bụi cây ra nhìn vào, sau đó xoay người, hình như nói gì đó với người ở trong xe. Margaret không nghe rõ tiếng nói chuyện của họ, chỉ biết người đó là đàn ông, có lẽ là phu xe, loáng thoáng nghe được mấy chữ "Đúng như ngài nói", "bụi cỏ", "quả thật có người", "bị thương rất nặng", "nhà người nhà ma".

Thôi hết... Hy vọng vừa mới dâng lên lại bị dập tắt ngay lập tức. Ngườ trong xe ngựa phát hiện ra thân phận nửa người nửa ma của mình thì chắc chắn sẽ không chịu giúp đỡ. Margaret nhìn không được mà cười khổ, lặp đi lặp lại nhiều lần, trêu đùa nàng như vậy, thú vị lắm sao? Ông trời chết tiệt!

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của nàng, thùng xe mở cửa ra, nàng nghe thấy một giọng nam dịu dàng: "Đút cho cô ấy uống hết cái này, dù là nửa người nửa ma, nhưng cũng là sinh linh do trời đất tạo thành, cũng là con dân của thần."

Con dân của thần? Thần sẽ không chịu thừa nhận một thứ dơ bẩn như mình là con dân đâu. Nàng cười đầy chế nhạo, sau đó, một dòng nước treo veo được đổ vào trong miệng nàng, gần như trong nháy mắt ấy, nàng cảm nhận được sinh lực cạn kiệt trong cơ thể bắt đầu quay trở lại. Đây là cái gì? Tác dụng mạnh mẽ đến vậy, chẳng lẽ là ma dược cao cấp?

Lúc này, thánh giác của Margaret cũng khôi phục được mấy phần, nàng nghe thấy phu xe cao giọng nói: "đã ngừng chảy máu, đại nhân, còn lại nửa bình Thánh thủy, ngài xem..."

"Thánh thủy cũng không nên dùng quá nhiều trong một lần, còn lại để lại cho cô ấy đi." Cái giọng nam dịu dàng đó cách Margaret ngày càng gần, hình như hần vừa bước xuống xe, Margaret nhìn thấy một người mặc áo bào màu trắng, mái tóc màu vàng xoã tung trên nền áo trắng lại càng thêm rực rỡ, chói lóa. Người đó ngồi xổm xuống, bàn tay ấm áp chạm lên vùng trán dính đầy bùn đất của cô gái, "Mong thần Quang Minh sẽ bảo vệ cho cô, cô gái đáng thương." Giọng nói của người đàn ông tràn ngập sự từ bi cùng thương hại, Margaret rất ghét những người thương hại nàng, nhưng thật kì lạ, đối với người đàn ông này nàng lại không thấy chán ghét chút nào. "Cảm ơn, cảm ơn ngài..." Nàng cố gắng nói, nhưng giọng nàng thật sự quá nhỏ, nàng không chắc người đó có nghe được không.

Rất muốn nói một câu cảm ơn với hần, nằm trên mặt đất lạnh như băng, Margaret bị trời thành con tôm vẩn thẩn nghĩ như vậy. Áo bào trắng, tóc vàng có được Thánh thủy.... Trước khi phát sinh chuyện đó, Margaret chưa bao giờ quan tâm đến cái gọi là Quang Minh thần giáo, nhưng nàng cũng biết, trong vương quốc này, người phù hợp với tất cả những điều kiện đó chỉ có một, người cứu nàng chính là quan đại thần của thần điện - Theodore Vise Fernandez.

Vào thời kì con người chiến đấu để tiêu diệt ác ma, có thể nói là Quang Minh thần giáo đã cùng cái thứ sinh vật dị giới nà kết thành một mối thù thâm đậm. Dù vậy, thần là thánh đồ Theodore lại nguyện ý dùng Thánh thủy để cứu nàng, cứu cái thứ tạp chủng, dã loại như nàng.

Cái người đàn ông ấy nhất định là người từ bi nhất thế gian này.

thật đáng tiếc, nếu như xui xẻo, thì nàng có thể sẽ không có cơ hội nói lời cảm ơn với Theodore. Margaret không ngừng thử giãy tay thoát khỏi dây thừng, mồ hôi chảy ròng ròng, nhưng dây thừng vẫn không suy chuyển. Nàng thật sự không có biện pháp nào khác, đành dùng hai chân lết trên mặt đất cố gắng dịch người tới gần cửa. Chỗ nàng bị giam tới như mực, trên cửa sổ đều có những tấm rèm dày, chắn hết ánh sáng từ bên ngoài, Margaret thật vất vả mới lết đến cửa, lấy tay sờ thử, phát hiện đây là một cánh cửa gỗ, mặt trên có khắc hoa văn trang trí rất tinh xảo.

Chẳng lẽ người bắt nàng là một phú hào? Margaret thử đẩy cửa, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Nàng vội vàng lẩn về chỗ cũ, tiếp tục giả vờ hôn mê. không lâu sau, cánh cửa bị mở ra.

Tiếng bước chân của người tới rất nhẹ, nghe hô hấp thì có vẻ là một người đàn ông. Ngoại trừ hần hình như phía sau còn một người nữa. Margaret im lặng nằm trên mặt đất, cảm giác người nọ liếc mình một cái.

"Đại nhân, cần làm cho cô ta tỉnh lại không?" Người nọ kính cẩn nói.

"A..." Margaret nghe thấy một tiếng cười lạnh, "cô ta không phải là đã sớm tỉnh rồi sao?" Khoan đã, cái giọng này.... Sao lại quen thế này?"

Sau đó, có tiếng bước chân vang lên, hần đã đứng trước mặt Margaret, "Đừng có giả bộ chết, ta không có thời gian rảnh để lãng phí cho cô." Margaret lúc này mới phát hiện, cái giọng nói này còn khá non nớt, người này có lẽ còn nhỏ tuổi, trong giọng nói còn có khàn khàn chỉ có trong thời kì dậy thì, mà người này... hình như là một thiếu niên?

"Mở mắt ra" thiếu niên mắt kiên nhẫn nói, "Nếu không..."

Ngay sau đó, cô gái nằm trên mặt đất mở hai mắt ra. Đứng trước mặt nàng quả nhiên là một thiếu niên tầm 12, 13 tuổi, cậu ta có một mái tóc vàng rất dài, giống như đoạn tơ tằm xoắn xuống bên vai. Thiếu niên mặc một chiếc trường bào trông cực kì quen mắt, màu trắng, vạt dài, cổ áo có thêu hoa văn ngàm, mà bên hông cậu ta mang một tấm lệnh bài khảm bạc có khắc hoa văn - giống hệt với cái mà Margaret thấy Theodore mang bên đai lưng, là huy hiệu chỉ có quan đại thần mới được đeo.

"Cậu..." Margaret vừa mở miệng muốn nói, lại đột nhiên dừng lại. Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt của người thiếu niên cực kì quen thuộc, sống mũi cao thẳng, đôi môi mím chặt lại, đôi mắt màu đỏ đẹp như một viên bảo thạch, trong sắc đỏ lại ẩn ẩn có chút vàng. Cậu ta giống Theodore như đúc, không, cậu ta chính là Theodore khi hần 12, 13 tuổi!

"Đúng là một cô gái biết nghe lời!" Thiếu niên nở nụ cười, không chút ôn nhu, từ bi nụ cười này lạnh như băng, đầy mỉa mai, ánh mắt cậu ta giống như một con rắn độc nhìn lướt qua cô tay cô gái. "Vậy thì, cô có thể sống lâu thêm 15 phút, Neisen." Cậu ta quay đầu.

Người thanh niên phía sau cúi đầu. "Xin ngài phân phó, Vise Fernandez đại nhân!"

"Giết cô ta đi." Thiếu niên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Đầy Ngã Quan Đại Thần 3

"Buông ra, buông! Đồ khốn nạn! Cút ngay!"

Phân phó xong thiếu niên Theodore xoay người rời đi. Người thanh niên tên là Neisen mặt lạnh đề Margaret xuống đất, tai trái siết chặt cổ nàng, từ bên thắt lưng rút ra một thanh đoản đao.

Dù trong phòng tối như mực, nhưng ánh sáng sắc lạnh phát ra từ lưỡi dao vẫn sáng lóa mắt. Nàng nhìn thanh đao đang cách mình ngày càng gần, hoảng sợ khiến nàng gào đến khản cả giọng "Cứu mạng! Cứu mạng! Ai cứu tôi với! Cứu cứu tôi!" Nhưng nàng biết sẽ không có người tới cứu nàng, khi cái chết đến gần, nàng không còn chút tâm trí nào để quan tâm đến việc tại sao Theodore lại biến thành một cậu nhóc, tại sao một người đàn ông dịu dàng từ bị lại biến thành một người lãnh huyết vô tình như thế.

Xoẹt một tiếng, thanh đao đâm vào cổ Margaret.

"A!--" nàng điên cuồng gào giữa, sức lực kinh người khiến Neisen cũng không hoàn toàn khống chế được cô.

"Ồn chết mất!" Rầm một phát Theodore đẩy cửa vào, "Neisen, ngươi không thể khiến nàng ta câm miệng sao?"

"Xin lỗi, đại nhân, là do thuộc hạ thất trách." Người thanh niên cúi đầu xuống, "Thuộc hạ sẽ làm cho nàng ta im lặng."

"Thôi đi." Thiếu niên lạnh lùng nhìn Margaret liều mạng phản kháng, nàng giống như con cá bị mắc cạn, chặt vật quấy đạp, "Trước tiên cứ giữ lại mạng cho nàng ta."

"Vây" Neisen nghe thế, ngay lập tức thu lại đoản đao, "Lời nguyện của ngài..."

Lời nguyện? Nguyện rửa cái gì? Thấy lưỡi dao đã rời khỏi cổ mình, Margaret thôi không giãy giụa nữa. Nếu tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng, vậy thì nàng cũng không cần phản kháng vô ích. Từ kinh nghiệm lẫn lộn, đánh nhau suốt mười sáu năm nàng nhanh chóng phán đoán về tin tức trước mắt, nàng âm thầm suy đoán nguyên nhân mình bị bắt về nơi này từ những lời mà Theodore nói với Neisen, vừa cố gắng khiến mình bình tĩnh trở lại, tiết kiệm sức lực, để chuẩn bị chạy trốn.

Theodore liếc mắt nhìn nàng một cái, đôi mắt màu đỏ kia như đang mỉa mai - chẳng lẽ, hắn ta nhìn ra ý đồ của mình?

"Chỉ cần uống máu của nàng ta là được rồi." người thiếu niên hồ hững nói, "Nhưng nhớ chặn miệng nàng ta lại, phụ nữ đúng là khiến người ta phiền lòng."

#

Đến khi Neisen lấy được một ly máu tươi, Margaret vẫn còn chưa kịp phản ứng vẫn nằm xụi lơ trên mặt đất. Trong lúc lấy máu, nàng bị cắt một vết trên cổ tay, nàng cũng không cảm giác được quá nhiều đau đớn, máu dần chảy ra nhưng nàng lại cảm thấy thoải mái, cảm giác buồn ngủ lại ập đến. Bởi vì Theodore phân phó giữ lại mạng cho nàng, sau khi lấy máu, Neisen lại dứt cho nàng uống một chén nước - cảm giác trong veo quen thuộc, là Thánh thủy.

Tay Margaret theo bản năng vói vào trong ngực, vuốt ve cái bình nhỏ mình luôn mang theo bên người. Khi đó nàng nằm trong bụi cỏ, sau khi mơ màng tỉnh lại, người đàn ông tóc vàng mặc áo bào trắng đã sớm đi mất. Bên người nàng có một bình thủy tinh nhỏ, trong bình còn nửa bình Thánh thủy. một năm sau, nàng bị thương nặng không ít lần, đều dựa vào nửa bình Thánh thủy mà người đó lưu lại mới sống sót được.

"Cám, cảm ơn ngài..." không biết lúc ấy Theodore có nghe thấy câu nói đó hay không, khi hắn bắt nàng đem tới nơi này liệu có nhớ rằng hắn đã từng cứu mạng một cô gái đang hấp hối ở ngoài thành?

Margaret cười khô khốc, đừng ảo tưởng nữa, đồ ngu ngốc! Chỉ sợ vì một lần gặp gỡ vô tình đó mà nản mới bị Theodore theo dõi.

Nguyện rửa cần uống máu... Tuy Margaret không quá hiểu biết về ma pháp, nhưng nàng biết rằng thứ đáng giá nhất trên người nàng là dòng máu ác ma này. Loại ma pháp hắc ám, cần một thành phần rất quan trọng là máu của ác ma, mà thứ này cũng vô cùng quý giá và khan hiếm. Từ những manh mối có được, nàng đoán rằng Theodore bị ai đó nguyện rửa, mà muốn giải trừ lời nguyện này cần có máu ác ma.

Nhưng ác ma đã biến mất trên đại lục này hơn mấy trăm năm, tìm được ác ma đúng là việc nói dễ hơn làm. Nhưng Theodore phải chủ trì buổi cầu nguyện sáng sớm trên đảo Fort West mỗi tuần một lần, nhưng đáng về của hắn bây giờ, sao có thể xuất hiện trước mặt các tín đồ. Lúc này, cô gái nửa người nửa ma mà hắn cứu bên ngoài thành lúc trước, bây giờ trở thành may mắn trời cho.

Nửa người nửa ma không dễ tìm, nhưng Margaret ở đảo Fort West cũng coi như có chút "danh tiếng". Theodore chỉ cần phái người đi dò hỏi là có thể dễ dàng biết được chỗ ở của nàng, việc bắt cóc cũng là chuyện dễ dàng. Margaret không có người thân, hàng xóm lại chán ghét nàng, nhất định sẽ không có ai chú ý đến việc nàng mất tích, hắn cũng không cần lo lắng sau này sẽ có rắc rối. Dùng máu của nàng để giải lời nguyện thật đúng là phương pháp tuyệt vời.

Nếu người bị nguyện rửa là nàng, Margaret nghĩ, nàng cũng sẽ làm như hắn mà không có chút do dự. Bản thân nàng là người không có cái gọi là đạo

đức, ngay cả việc sống sót cũng phải liều mạng giành giật mới có được, còn quan tâm gì đến cái thứ cao thượng.

Nhưng người này lại là Theodore.

Con của thần, đại diện cho sự thánh khiết và ánh sáng, nụ cười dịu dàng của hắn, dù là người tội ác tày trời cũng bị cảm hóa. Margaret thích hắn đến như thế, thật ra cũng không phải hoàn toàn là vì ơn cứu mạng, mà là vì... Vì hắn là ánh sáng.

Người có cuộc sống thê thảm, thấp hèn như nàng không có từ bi, không có hi vọng, chỉ khi nhìn Theodore, nàng mới có thể tin tưởng rằng, thế giới này vẫn còn có thứ tốt đẹp.

Nàng nằm trên mặt đất, cả người lạnh đến phát run, trên mặt có cảm giác ẩm ướt, nàng giơ tay lên, lại chạm phải một mảng ướt át. A, sao... nàng lại khóc?

không biết đã qua bao lâu, cánh cửa lại được mở ra một lần nữa.

Lần này tới không phải là Neisen, mà là một người giống hắn ta đến 7 8 phần. Hắn ta ôm lấy Margaret cả người vẫn không có chút sức lực, giống như đang khiêng một con cá chết, vác nàng ra khỏi phòng. Tuy ý thức mơ hồ, nhưng Margaret vẫn cố gắng mở mắt, ghi nhớ tất cả những thứ mình nhìn thấy.

Ngoài phòng là một hành lang, có những cột trụ đá cẩm thạch khắc hoa văn, trên tường là một bức bích họa lớn - nơi này nhất định là ở bên trong thần điện. Việc Theodore bị nguyên rủa chắc không có mấy người biết, trên hành lang không có một bóng người, nhìn khuôn mặt của người đang vác nàng đi có lẽ hắn là anh em của Neisen, cũng là tâm phúc của Theodore.

Trong đầu nàng rất loạn, những suy nghĩ lộn xộn, cùng cảm giác lo lắng không ngừng ủa tới, Margaret không ngừng suy nghĩ, mới làm cho mình không để ý đến sự thật tàn khốc là hình tượng của thần tượng đã hoàn toàn sụp đổ. Nhưng khi nàng lại lần nữa nhìn thấy Theodore, cảm giác tuyệt vọng trong lòng dần biến mất, tâm hồn nàng bình yên đến lạ lùng.

"Đại nhân." Người thanh niên đặt Margaret nằm trên một cái đài, "Thuộc hạ đã đem nàng đến."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 4

Theodore đứng trước cửa sổ, nghe vậy cũng không có phản ứng gì. Mái tóc vàng như lụa chói sáng độc nhất vô nhị của quan đại thần được tôn xưng là con của thần, cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn được tôn xưng là thánh đồ. Nhưng giờ phút này - Margaret kinh ngạc tròn to hai mắt - mái tóc dài lúc này đã biến thành màu đen?!

"đi xem là đã xảy ra chuyện gì đi Garo" Theodore lạnh lùng nói, vì đang ở trong thân xác của trẻ con nên giọng hắn cũng trở nên trẻ con hơn, nhưng trong giọng lộ ra mấy phần không kiên nhẫn, khiến Margaret không tìm được trên người hắn chút ngạo mạn nào của trẻ con. Hắn đột nhiên quay đầu, ánh mắt giống như chìm ung ghìm chặt lấy người con gái ấy, trong nháy mắt đó, Margaret sợ đến mức quên cả hô hấp! "Nếu như do lượng máu không đủ, vậy rút sạch máu của nàng ta đi." Hắn thần nhiên nói.

"Chỉ sợ không phải là nguyên nhân do lượng máu." Nghe thấy giọng khàn khàn đó, Margaret mới chú ý trong phòng còn một người khác. Ông ta có lẽ là người tên trong miệng Theodore, trường bào màu đen che kín mít từ đầu đến chân, chỉ có thể dựa vào tuổi tác để đoán rằng ông ta đã rất lớn tuổi.

Garo lấy ra một cây pháp trượng, thấy giọng niệm vài câu chú ngữ. Margaret cũng không có cảm giác được cái gì khác thường, nhưng nàng đoán ma pháp sư này đang yểm chú lên người nàng, "Lúc trước ta đã nói qua"vị ma pháp sư già cả chậm rãi mở miệng, "Muốn giải trừ lời nguyên rủa này cần chất lỏng trong cơ thể của ác ma."

Quả nhiên là vì giải trừ nguyên rủa, Margaret trầm tư, chất lỏng trong cơ thể của ác ma? Vậy thì máu của nàng là chất lỏng tốt nhất rồi.

"Nàng ta là nửa người nửa ma, không phải là ác ma thuần huyết." Garo chậm rãi nói, lời của ông ta đập tan suy nghĩ trong lòng của nàng, "Trong cơ thể của nàng ta có dòng máu của con người, cho nên khi uống máu của nàng, lời nguyên không những không được giải trừ, cũng không truyền giảm."

"Vậy phải làm thế nào?" Theodore đang hỏi như ngữ khí không khác gì đang uy hiếp người khác, "Garo ngươi có biết ta là người rất thiếu kiên nhẫn."

"Theo yêu cầu, an tâm một chút chớ nôn nóng." Garo cười khục khục, tiếng cười chói tai giống như tiếng móng vuốt cào qua thủy tinh, khiến Margaret cảm thấy vô cùng bất an, "Chất lỏng... Cũng không phải chỉ có máu."

"Chẳng lẽ" Theodore nhú mày, khuôn mặt trẻ con nhưng thái độ lại giống người lớn khiến hắn nhìn có mấy phần đáng yêu. Margaret cảm thấy mình sắp phát điên rồi, cảm giác bất an càng ngày càng lớn, trong đầu toàn là những suy nghĩ hỗn loạn, thiếu niên chán ghét nhìn về phía nàng, "Ngươi muốn ta uống nước bọt của nàng ta?"

"Nước bọt cũng không thuần khiết giống như máu." Garo thấp giọng nói, "Ngài có biết ta là chuyên gia nghiên cứu ác ma, tuy ác ma đã biến mất trên đại lục này nhưng cha của cô gái này là loài gì ta vẫn nhìn ra được" Tuy chiếc mũ trùm đầu đã che mắt mặt ông ta nhưng Margaret đoán, hẳn đang cười một cách xấu xa, "Cha của nàng ta là dâm ma."

Dâm ma? Nàng sợ hãi run bắn lên.

"Có được ma lực mị hoặc phi thường, có thể khiến cho bất cứ sinh vật nào đều trở nên động dục, thông qua giao hợp hấp thu sinh lực của người kia." Nghe Garo nói, vẻ chán ghét trên mặt Theodore càng rõ hơn.

"Vậy nên?" hắn cười lạnh nói, "Người nói những thứ dơ bẩn đó để làm gì?"

"Đối với ác ma bình thường, máu là thứ chất lỏng chứa đựng sức mạnh của chúng, nhưng dâm ma thì không." Garo cố ý dừng lại một chút, nhận ra hô hấp của cô gái nằm trên đài càng ngày càng nặng nề, hắn vui sướng khi người gặp họa nói, "Sức mạnh của dâm ma, đều tập trung ở cái thứ chảy ra khi bọn họ động tình, Theo yêu quý." Ông ta cuối cùng cũng nhìn không được mà cười ra tiếng, "Ngài biết ta đang nói tới thứ gì đúng không?"

Khi động tình... chảy ra thứ đó? Sững sờ trong nháy mắt, Margaret cảm giác như có sấm rền bên tai, cả người đều bị đốt cháy, cái thứ... cái thứ đó là là...

"Sắc mặt đừng có khó coi như vậy." Garo chậm rãi đem pháp trượng thu vào trong áo choàng, "Nếu không ngài có thể lại tìm một con ác ma khác, chi cần không phải là dâm ma là được."

Nghe thấy vậy, cô gái theo bản năng nhìn về phía Theodore, tầm mắt hai người chạm nhau, không hiểu sao lại chạm lên lửa giận của Theodore, hắn bước tới, hung hăng bóp lấy cổ của Margaret, "A.... A...." Margaret vô lực giãy giụa, khí lực của Theodore cũng không lớn dù sao bây giờ hắn cũng là một cậu nhóc, nhưng mất máu nhiều khiến thân thể của Margaret quá yếu ớt, tầm mắt của nàng dần mờ hồ, "Bỏ ra...." Nàng cố gắng vờn tay, "Bỏ ra..."

"Còn sáu ngày nữa là lần cầu nguyện buổi sáng tiếp theo." Garo ôm cánh tay đứng một bên, "Nếu ngài không muốn dùng cái dáng vẻ giống quỷ này xuất hiện trước giáo chúng, ta khuyên ngài không nên xúc động. Bây giờ ác ma so với Cự Long còn quý giá hơn."

"Hừ." Theodore buông lỏng tay.

Margaret kịch liệt ho khan, chỉ trong vòng một ngày suýt chết hai lần, thần trí của nàng trở nên mơ hồ. Tên đầu sỏ lại thân nhiên không thèm liếc nhìn nàng một cái, Theodore lôi khăn tay ra, tao nhã lau sạch hai tay, giống như hắn vừa chạm phải một thứ gì đó dơ bẩn. "Tốt nhất là người mau cút đi." hắn nâng lên mi mắt, "không thể giết nàng, nhưng ta không ngại giết người đâu."

"Tốt tốt." Garo nhún vai, "Nhớ gửi tiền thù lao đến Tháp pháp sư của ta, tạm biệt, Theo."

Phịch một tiếng, cửa lớn bị đóng lại. Trong thoáng chốc, trong phòng chỉ còn lại hai người Theodore cùng Margaret.

"Người." Chạm phải tầm mắt của hắn, nàng khiếp sợ run rẩy, "Người muốn làm gì?"

Sau đó, Theodore nở nụ cười. Lạnh lùng, đầy mỉa mai, giống như một con rắn độc đang phun ra nọc độc chết người. Margaret chợt nhận ra, mái tóc vàng của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 5

Nóng quá, nóng quá..... Trong thân thể tựa như có ngọn lửa đang thiêu đốt, từ sợi tóc đến mũi chân, từ máu cho đến hơi thở, đều mang theo nhiệt độ nóng bỏng muốn đốt cháy tất cả. Thiếu nữ vô thức cọ xát hai chân...ngứa, nơi đó thật ngứa.Loại cảm giác này nàng chưa từng trải nghiệm qua, giống như trong thân thể đang thiếu một thứ gì đó, cần được lấp đầy.

"Người....." Vừa mở miệng, nàng đã bị ý mị hoặc trong giọng nói của mình dọa sợ, "Người cho ta ăn cái gì?"

"Mê tình," Theodore vô cảm nói, "Loại người đi ra từ xóm nghèo như người, chẳng lẽ không biết đây là thứ gì?"

hắn nói không sai, vào lúc bị ép uống thuốc, Margaret đã đoán được đó có thể là mê tình. Dựa theo lời của vị ma pháp sư Garro kia mà nói, bởi vì máu trong thể nàng đặc biệt, nếu Theodore muốn lợi dụng nàng để giải trừ nguyên rủa, chỉ có thể uống dâm dịch của nàng. Mà muốn khiến một nữ nhân động tình, cách nhanh nhất cũng như bót phiền phức nhất chính là cho đối phương uống mê tình.

Có lẽ..... Có lẽ là do nàng không muốn tin, nam nhân thánh khiết trong lòng nàng là loại người như vậy.

Nhưng những gì xảy ra trước mắt Margaret chẳng khác nào đang cho nàng một cái tát. Theodore chẳng những đã ép buộc nàng, mà hắn còn đang trơ

mắt nhìn đáng vẻ nàng bởi vì thuốc phát tác mà rên rĩ, ngay cả sắc mặt một chút cũng không hề thay đổi.

không lâu sau, trong không khí liền xuất hiện một cỗ hương thơm ngọt ngào.

“Có được ma lực mỹ hoặc cường đại sao?” Theodore thì thào, nữ nhân nửa người nửa ma này đã động tình. Hương thơm từ trên người thiếu nữ phát ra là loại Theodore chưa từng ngửi qua, hẳn có thể khẳng định, loại hương này có thể thúc tình.

“không hổ danh là loại sinh vật do bản,” hắn cười lạnh, đầu ngón tay gõ gõ xuống bàn, “Nathan, Jess, vào đây.”

Vừa dứt lời, Nathan và nam nhân vừa rồi đưa Margaret đến đây liền đẩy cửa tiến vào.

“Ta muốn có dâm dịch của nàng ta,” Bầy ra gương mặt ngây thơ đáng yêu như đứa trẻ, nhưng lại nói ra những lời hạ lưu đến cực điểm, mắt cũng không nháy, “Động tác nhanh một chút.”

“Vâng, đại nhân.”

Nathan và Jess đồng thanh đáp, sau đó liền đi đến chỗ Margaret, một người giữ lấy vai nàng, người còn lại nâng hai chân nàng lên.

“Khoan đã! Các ngươi muốn làm gì!” Thiếu nữ phản kháng kịch liệt, nàng biết bản thân sắp xảy ra chuyện gì, thân thể vô lực bỗng nhiên bùng phát sức mạnh, ngay cả hai nam nhân trưởng thành cũng giữ không được nàng.

Nhưng dù sao nàng cũng quá yếu ớt, Nathan hừ một tiếng xé rách áo khoác xám xịt trên người nàng, “Dừng tay! Dừng tay!” Nàng liều mạng đá đập lung tung, khàn giọng gào ta, “Cút ngay...đồ khốn kiếp! Theodore! Ngươi không thể chết tử tế! Ngươi là tên cầm thú!”

A, đúng vậy, cầm thú. Nam nhân mà nàng sùng bái, nàng yêu say đắm, nam nhân đại diện cho Quang Minh, lại là người ra lệnh cho thuộc hạ ra tay với cô gái đáng thương như nàng.

Nàng bật khóc.

Trong lúc nàng phản kháng, bình hoa trên bàn làm việc không tránh thoát thảm cảnh bị rơi vỡ tan tành. Thiếu nữ liều mạng gào khóc, tiếng la hét vừa sắc nhọn vừa chói tai, nàng như một người điên vừa cao càn.

“Đủ rồi,” Theodore đặt chén trà trên tay xuống bàn, “Thả nàng ta ra.”

hắn vừa dứt lời, Nathan và Jess lập tức dừng tay. Cũng may, quần của Margaret vẫn còn nguyên, tuy đai lưng bị Nathan xé rách, nhưng hắn còn chưa kịp kéo quần nàng xuống.

“Nếu ngươi đã biết ta là tên cầm thú,” nam hài đứng lên, thông thả ung dung mà đi đến trước mặt Margaret, “Ta khuyên ngươi nên thành thật một chút, như vậy đối với ngươi hay ta đều tốt.”

Lúc hắn cho người dừng tay, Margaret còn tưởng rằng hắn cuối cùng cũng không đành lòng, nhưng giờ phút này, nhìn gương mặt mang vẻ không kiên nhẫn cùng hồ hững, Margaret bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Ngu ngốc.....” Nàng không có đáp lời mà cười lạnh, “Ta đúng là đồ ngu mà.....”

Còn ôm ảo tưởng không thực tế với loại nam nhân như vậy, mong chờ rằng vẻ ác độc mà hắn thể hiện là giả dối. Nàng sớm đã hiểu rõ rồi, không phải sao? Vào thời điểm Theodore lộ ra nụ cười độc ác trước mặt nàng, nàng nên hiểu, người nam nhân này có bao nhiêu lãnh khốc.

Theodore Viders, trước mặt người khác tỏ vẻ dịu dàng bao dung, là đại thần từ bi thiện lương, kỳ thật là một kẻ đề tiện vô sỉ, là một tên khốn kiếp không hề có chút tình người nào. Margaret đột nhiên bật dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của nam hài, lao về phía hắn, dùng hết sức bóp cổ hắn!

“Ngô!” Theodore đập mạnh đầu xuống đất, trước mắt tối sầm, tưởng như chính mình bị bóp chết.

Đáng chết, nữ nhâ đáng chết này! Uống cho vừa rồi hắn còn mềm lòng, hạ lệnh buông tha nàng, hắn cố hết sức mở miệng, nhưng Margaret đang ngồi trên người hắn, với cơ thể của một tiểu nam hài mười hai tuổi, sao có thể chống lại một Margaret sức lực vô cùng lớn.

Đáng giận! Từ sau khi bị nguyên rủa, không chỉ thân thể Theodore bị thu nhỏ lại thành đáng vẻ lúc 12 tuổi, mà ma pháp cũng hoàn toàn bị vô hiệu hóa. Hắn dùng hết toàn lực nắm lấy eo Margaret, nhân lúc thiếu nữ vì bị đau mà hơi nói lỏng tay, hét lớn: “Nathan! Nhanh..... Kéo nàng ta ra!”

Nathan vẫn đang đứng đại ra bên cạnh giết mình tỉnh táo, hắn nắm lấy cổ áo Margaret, xách nàng lên như xách cổ một con gà. “Khụ, khụ khụ.....” Theodore lúc này mới chật vật bò dậy, tình trạng giống như lúc hắn thiếu chút nữa bóp chết Margaret, ho kịch liệt, sao bay đầy trời.

“Phil!” Thiếu nữ hung tợn phun lên người hắn, “Đồ khốn kiếp đáng chết!”

“Ngươi cái nữ nhân điên này!” Theodore tức giận đưa tay lên.

“Như thế nào, muốn đánh ta sao?” Margaret khiêu khích ngẩng mặt, “Tới đi, hôm nay ngươi dám đánh ta một cái tát, sau này ta nhất định sẽ dâng trả ngươi gấp mười lần!”

Theodore bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười chế nhạo, “Ngươi cho rằng...” hắn nhếch khóe môi, “đã biết bí mật này, ta sẽ để ngươi bình yên rời khỏi đây?”

không biết có phải là ảo giác của Margaret hay không, mà sau khi một đầu tóc vàng biến thành màu đen, tiểu nam hài tuấn mỹ đáng yêu này thể nhưng lại tràn ngập tà khí. Ánh sáng kim sắc trong mắt hắn lúc này chẳng khác nào hồng thạch nhuộm máu. Đừng nói là Margaret, chỉ sợ tất cả dân chúng ở Fort West đều không hề biết rằng, vị quan đại thần mà bọn họ kính yêu lại có màu mắt khác thường như vậy.

“Vật thì thế nào,” cơ thể bởi vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy, nhưng vẻ mặt thiếu nữ vẫn không đổi, ngẩng đầu, mắt tròn trắng, “hiện tại...” nàng ác ý nở nụ cười, “Ngươi đang cần ta.”

Về mặt Theodore trong nháy mắt trầm xuống: “Cho nàng ta thêm một loại mê tình nữa.” Jess không nói hai lời, lập tức bắt Margaret uống một lọ mê tình đầy. Dược hiệu của mê tình vốn dĩ rất mãnh liệt, vừa rồi một phen giây giũa làm Margaret quên mất cơ thể khác thường, lúc này mới phát hiện, cả người nàng đã nóng rực đến toát mồ hôi.

Càng không ổn chính là, cơ thể bắt đầu mất sức, nàng cơ hồ là ngồi phịch lên bàn làm việc, đôi tay nắm chặt lấy cạnh bàn mới có thể cố nén không xoa nắn bộ ngực.

“Chúng ta làm một cái giao dịch thì như thế nào, Margaret tiểu thư?” Theodore thông thả ung dung nói, “Ngươi cho ta thứ ta muốn, ta cam đoan trong khoảng thời gian ngươi ở thần điện sẽ vô cùng yên ổn, chuyện vừa rồi cũng sẽ không có lần hai.”

“Dù sao..... Dù sao cuối cùng ta cũng bị ngươi giết,” thiếu nữ thờ hồn hèn nói, “Dựa vào cái gì..... Ta phải thành toàn cho ngươi.”

“Nếu ngươi không muốn cũng không sao,” Theodore cười cười, “Ta có thể rút đi linh hồn của ngươi, cho dù là một con rối không có linh hồn thì dưới tác dụng của mê tình, ta cũng có thể nhận được thứ ta muốn.”

Đáng chết! Margaret biết lời hắn nói là thật, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm sinh tồn, thiếu nữ nhanh chóng định, “Được,” nàng trả lời chém đinh chặt sắt, “Thành giao!”

“Rất tốt,” Theodore vừa lòng gật đầu, “Như vậy,” hắn đưa cho Margaret một bình thủy tinh, “Bắt đầu đi.”

Margaret lúc đầu còn có chút khó hiểu, không biết cái chai này dùng làm gì, nhưng ngay sau đó liền đỏ mặt, “Bảo hai người bọn họ đi ra ngoài,”

“không thành vấn đề.” Theodore không sao cả mà gật đầu, sau một lát, trong phòng chỉ còn lại hắn và Margaret.

“Còn ngươi?” Thiếu nữ trừng mắt nhìn hắn.

“Ta có chút không tin tưởng ngươi, không tin ngươi sẽ không đụng tay chân,” nam hài nhếch môi, “Yên tâm,” hắn cười nhạo nói, “Ta đối với cơ thể ngươi không có hứng thú, Margaret tiểu thư.”

Margaret cảm thấy mình bị nhục nhã, nàng biết Theodore nói không sai, với loại người nửa người nửa ma dơ bẩn thấp hèn như nàng, cho dù cời sạch trước mặt hắn, chỉ sợ một chút dục niệm hắn cũng không có.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, Vidars tiên sinh,” nàng dùng lời nói càng ác độc hơn đánh trả, “Chẳng qua bị một cái tiểu mao hải tử miệng còn hôi sữa nhìn, ta không có cách nào động dục.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Đẩy Ngã Quan Đại Thần (5) (Tiếp Theo)

Nhìn vẻ mặt Theodore càng thêm âm trầm, trong lòng Margaret quả thực muốn nở hoa rồi. Biết được bộ mặt thật của Theodore, nàng quyết định sẽ không còn ôm một tia ảo tưởng nào với hắn nữa, hắn càng tức giận, nàng càng vui vẻ. Nàng chính là loại người ác liệt như vậy đấy, nghĩ kỹ lại, nàng và tên quan đại thần đề tiện vô si này cùng có chỗ giống nhau.

Nàng đắc ý cười, cho rằng Theodore sẽ lại một lần nữa giận tím mặt, có điều tên gia hỏa này cái gì cũng chưa nói, chỉ lạnh lùng mà nhìn nàng trong chớp lát, sau đó xoay người theo ý nàng.

“Ta chỉ có thể nhượng bộ đến mức này thôi, Margaret tiểu thư, thỉnh ngươi nhanh một chút.”

Nhanh một chút... tự an ủi chẳng lẽ là chuyện có thể thúc giục hay sao? Tuy ý nghĩ có chút thoáng, nhưng bàn tay cời quần lại không ngừng run rẩy. Tuy rằng cơ thể Theodore hiện tại không khác gì đứa trẻ, nhưng hắn dù sao cũng là nam nhân trưởng thành hai mươi mấy tuổi rồi.

Hơi thở Margaret dần nặng nề, cơ thể sớm đã ngứa đến không chịu nổi, khi đầu ngón tay vừa chạm vào hoa tâm ướt đầm, nàng thoai mái thở ra một tiếng, chờ không kịp mà đưa bình thủy tinh vào. Thân bình lạnh lẽo đụng tới mỵ thịt, cơ thể thiếu nữ kim không được mà run rẩy.

Cảm giác bị dị vật xâm lấn có chút khó chịu, có chút kỳ quái, nhưng lại rất thỏa mãn. Cơ thể hư không đang được lấp đầy, vốn dĩ nàng chỉ cần đặt miệng bình vào cửa huyết, để dâm dịch chảy vào, nhưng nàng lại không vừa lòng. Nàng mở rộng hai chân, một bàn tay đẩy hai búi thịt ra, tận lực mở rộng cửa huyết ra thêm chút nữa, một cái tay khác cầm lấy thân bình chậm rãi đưa vào.

Cơ thể nàng rất miễn cảm, có lẽ là do chịu sự ảnh hưởng của huyết thống dâm ma, từ khi mười bốn tuổi, Margaret đã có khát vọng rất mãnh liệt đối với tình dục. Tự an ủi đối nàng mà nói là chuyện thường, tuy rằng nàng chưa từng đưa dị vật nào ngoài ngón tay vào, nhưng lúc làm chuyện này, trừ bỏ một chút lung tung, nàng cũng không có chút sợ hãi khó chịu nào.

Trong không khí mùi thơm lạ lùng càng ngày càng nồng, hoa dịch không ngừng chảy vào chiếc bình trống rỗng. Tiếng dâm dịch tí tách tí tách cùng tiếng rên rỉ thoai mái của thiếu nữ hòa quyện vào nhau vang vọng trong phòng. Miệng bình cứng rắn không ngừng ra ra vào vào ma sát với tầng tầng mỵ thịt, cái loại cảm giác hơi đau đớn tê dại này làm Margaret thoai mái hít mất hương thụ. Lại đi vào..... đi vào thêm một chút..... Nàng đã hoàn toàn bị mê tình không chế, nuốt vào, a..... Nuốt lấy dị vật.....

“Người cái nữ nhân..... Ngu ngốc!” Theodore không thể nhịn được nữa cất tiếng, “Muốn dùng cái bình đó để dâm thũng tấm màng kia sao!” Xem ra hẳn đã đánh giá cao trí lực của nữ nhân ngu ngốc này. Nàng không chỉ không hề giờ trò trong dâm dịch mà ngược lại còn tự mình sa vào. Theodore một chút cũng không muốn để ý tới nàng, chỉ muốn vờ như không nghe được tiếng rên rỉ càng lớn của nữ nhân này, hẳn oán hận nghĩ, nhưng nếu vạn nhất tên ngốc này khiến bản thân bị thương, vậy nguyên rủa của hắn khi nào mới có thể giải.

Margaret cứng đờ, lúc này nàng mới phát hiện, miệng bình đang đặt trước tấm màng mỏng manh, nếu Theodore không quát bảo nàng dừng lại, chỉ sợ nàng thật sự sẽ nhét cái bình vào. Cái bình kia chính là..... bình pha lê nha. sự thật này làm nàng nghĩ mà sợ không thôi, giọng nói Theodore lại vang lên: “đẩy ra đi!”

Tuy rằng giọng nói hắn không kiên nhẫn, nhưng giọng nam trong trẻo này lại làm Margaret ngứa ngáy. Đáng chết! Nàng không khỏi hung hăng mắng chính mình, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến tiểu nam hài đang đưa lưng về phía nàng là một nam nhân trưởng thành, hơn nữa..... Lại là người nàng từng yêu thầm..... So sánh với bình thủy tinh, kỳ thật tiểu huyết nàng càng muốn ăn là loại vật cứng rắn có độ ấm.....

“Tóm lại là đẩy hay chừa!” Đợi một hồi mà không có tiếng trả lời, Theodore đã có chút tức giận muốn học máu rồi. Hắn cũng không cảm thấy xấu hổ —— đáng về của hắn chính là một tiểu quý, lại không có hứng thú với nữ nhân ngu ngốc này, nhưng hắn bỗng nhiên lại rất muốn rời khỏi căn phòng này, tránh xa cái nữ nhân đang phát tình loạn này ra một chút.

“Chưa đẩy.....” Margaret chân chừ nói, mới hơn mười phút, cho dù nữ nhân có nhiều nước đến mấy, cũng không thể nào làm đầy cái bình lớn như vậy.

“Được rồi, đưa đây.” Theodore vờn tay, không chút khách khí nói. Lúc này hắn vẫn đưa lưng về phía Margaret, ngay cả một cái liếc mắt cũng không muốn cho nàng. Nhìn động tác cứng đờ của hắn, Margaret hơi nghi ngờ hít mất lại, tên hỗn đản này..... không phải là đang thẹn thùng chứ?

Nhận lấy bình thủy tinh, Theodore lập tức cảm thấy bàn tay mình hơi dính dính, dính cái gì hắn rất rõ ràng, nhưng bởi vì như vậy, hắn mới càng thêm cảm thấy đứng ngồi không yên. không được, hắn phải lập tức rời đi. Mở nắp bình, hắn cũng không biết chính mình nghĩ như thế nào, thế nhưng ngưỡng cổ liền uống sạch chất lỏng trong bình.

Nữ nhân kia còn nhìn hắn, đồ vật trong bình này là từ nơi đó của nàng chảy ra, từ trước tới giờ hã chưa từng cảm thấy vũ nhục như vậy, đáng chết, lúc này còn cảm thấy thứ này rất ngọt?

Đù loại suy nghĩ lung tung chạy tới chạy lui trong đầu hắn, Theodore cảm giác được thân thể mình đang biến lớn. Đẹp suy nghĩ lộn xộn qua một bên, hắn nhận ra, bản thân mình đang thất thố.

“Nga? Nga nga!” Margaret còn đang ngồi trên bàn làm việc, kinh ngạc nhìn cơ thể nam hài đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến lớn, từ chỉ kéo dài, lưng trở nên rộng..... Cuối cùng, cơ thể Theodore quay lại bộ dáng hai mươi lăm tuổi. Sau đó, ‘phịch’ một tiếng, hắn té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Quyển 9 - Chương 6

Margaret không thể không thừa nhận, Theodore đúng là một nam nhân rất đẹp.

Lúc này, hắn bắt tỉnh trên đất, hai mắt nhắm nghiền, mảy nhíu lại. Khi nhìn gần, Margaret phát hiện ở phía đuôi mắt của hắn còn có một nốt ruồi lệ. Ma xui quỷ khiến, Margaret duỗi tay sờ sờ lên đó, “Ấn, làn da thật tốt.” Nàng nhịn không được nói thầm một câu.

Nhân lúc Theodore không chút phòng bị, bàn tay nhỏ của thiếu nữ làm loạn trên mặt hắn. Nhéo nhéo sống mũi cao thẳng, lại bóp cằm ngó trái ngó phải. Cũng không biết lúc trước mình nhìn kiểu gì mà lại cho rằng tên nam nhân này là người ôn hòa vô hại? Mắt đỏ, tóc đen, nốt ruồi lệ chí, gương mặt quá

mức tuần mý tà khí, đây căn bản chính là hình tượng ma vương trong miệng người đời mà. Margaret nắm lấy một lọn tóc của hắc mẫn mê, là màu đen hàng thật giá thật, có lẽ là do nguyên rủa mà có?

Tầm mắt nàng hạ xuống, lúc này mới phát hiện cổ áo Theodore bị kéo lệch, lộ ra một mảng lớn vùng ngực rấn chần. Xem ra là do đột nhiên biến lớn nên ngực không vừa bộ đồ dành cho đứa bé mười hai tuổi, quần áo rách rưới vắt vẻo trên người. Hai chân thon dài của hắc cũng lóa lỏ bên ngoài, quần dài khó khăn lắm mới che khuất phần đùi, chỗ che chỗ không càng khiến người ta mơ màng hơn.

“không không không, không thể như vậy.” Margaret vội vàng lắc đầu, muốn xóa bỏ những ý nghĩ hoang đường ra khỏi đầu. một cơ hội trời cho tốt như vậy, nàng nên trối tên Theodore này lại, dùng tên hồn đản này làm con tin để chạy thoát. Nhưng nghĩ đến trình độ ma pháp cao siêu trong truyền thuyết của Theodor, Margaret liền do dự —— hắc hiện tại cũng không phải đứa trẻ, nếu mình cứ thế mà trối hắc, chờ hắc tỉnh lại nàng chắc chắn sẽ khó sống.

“Đáng giận, bây giờ phải làm cái gì đây?” Noi này là thần điện, thủ vệ nghiêm ngặt không nói, Margaret nàng cũng không biết đường. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, tầm mắt dừng trên gương mặt ngủ say của Theodore, tức khắc lá gan bỗng nhiên biến lớn, nắm lấy thịt hi bên má dùng sức kéo sang hai bên.

“Ấn.....” Theodore có lẽ cảm thấy không thoải mái, mày nhíu chặt, thân thể cũng bắt đầu không tự giác mà giãy giụa. Margaret khóa ngồi trên người hắc, bỗng nhiên cảm giác được phía sau móng bị cái gì đó cọ cọ. Nàng tiện tay sờ thử, liền nắm lấy côn thì không biết khi nào thì thức tỉnh của Theodore.

“Nga..... thật lớn.” Margaret cảm lòng không đau mà cảm khái, không biết vì cái gì, nàng cũng không cảm thấy bị mạo phạm, ngược lại tò mò nắm lấy côn thịt nhéo nhéo, cảm giác được cây trường côn trong tay hơi giật giật, nàng tựa như một đứa trẻ vừa phát hiện ra địa lục mới, kinh hô lên, “Quá, quá thần kỳ.....”

Nàng xuất thân từ khu ổ chuột, cho nên cũng không phải là loại thiếu nữ đơn thuần gì, chuyện nam nữ Margaret đã sớm biết, chỉ có điều đây là lần đầu tiên nàng thấy vật kia của nam nhân. Ý niệm mà nàng vừa mới ép xuống lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch. Nàng vốn là người không an phận, lại nhìn Theodore đang nhắm chặt hai mắt, không tự chủ được duỗi thẳng bàn tay nhỏ bé về phía thất lưng của thần quan đại nhân.

Đại lưng bị tháo bỏ, thiếu nữ dễ như trở bàn tay mà cỡi quần của Theodore, liền thấy được đại gia hỏa kiều ngạo. “thật xấu,” nàng ghét bỏ mà liếc mắt một cái, chuẩn bị mặc quần vô lại cho Theodore, lại nhìn không được nhìn nhìn, “Sao trên đỉnh lại rỉ nước?” Tiểu thư dâm ma không có kinh nghiệm đương nhiên không biết đó là gì, nàng nhìn lỗ nhỏ trên đỉnh quy đầu không ngừng rỉ ra chất lỏng trong suốt, giống như đang dụ dỗ nàng, làm nàng cảm lòng không đau mà vươn tay, nhẹ nhàng chạm chạm vào đỉnh đầu có hình dạng kì quái.

Cứng rắn lại thêm co dãn làm Margaret mở to hai mắt nhìn. Nàng căn bản là xem côn thịt của Theodore như một món đồ chơi, dùng ngón tay chọt chọt, cào cào. Bị nàng lấn lộn như vậy, trừ phi Theodore đã chết, nếu không hắc nhất định sẽ có phản ứng. Cho nên, thần quan đại nhân đang nằm trên mặt đất đột nhiên mở mắt, đây cũng là chuyện đương nhiên.

Margaret lập tức ngây dại, trong mắt nam nhân còn mang theo vẻ mờ mịt ngơ ngác, ngay sau đó, hắc liền phát hiện Margaret đang ngồi trên đùi mình, trong tay còn nắm lấy bảo bối của hắc.

“Ngươi.....”

hắc muốn tức giận! Mắt thấy Theodore nhếch mắt, tiếng hét phẫn nộ sắp bùng nổ, Margaret cũng không biết bản thân nghĩ thế nào mà đột nhiên cúi đầu, ngậm lấy căn côn thì cứng rắn đang cầm trong tay. “Ngô! ——” phịch một tiếng, Theodore lại nặng nề ngã xuống mặt đất.

Cái đồ nữ nhân ngu ngốc này! Nàng ta đang làm cái quỷ gì?! Nếu tiếng lòng có thể biến thành tiếng nói, giờ phút này những rống giận trong đầu Theodore có thể hủy đi căn nhà này. Giữa hai chân truyền đến khoái cảm kỳ diệu làm cả người hắc hữn ra, hắc muốn đẩy nàng ra nhưng hai tay một chút sức lực cũng không có. Cổ tình cái dâm ma ngu ngốc kia còn ngồi đó liếm liếm, không những thế nàng còn phát ra tiếng. Theodore cảm giác được có một cái đầu lưỡi ướt mềm đang càn quét khắp thân gầy. Lúc nàng liếm qua những nếp uốn, đầu lưỡi còn nặng nề đè xuống, khiến cái nghiệt căn không có chí khí kia càng thêm hưng phấn.

Ta, ta mẹ nó đang làm gì?! Trong đầu Margaret cũng hồ đồ, nàng cũng không biết cái sợi dây thần kinh nào bị rút gân nữa, rõ ràng chỉ là hơi tò mò với món đồ chơi kia, bị hắc phát hiện, giải thích một chút không phải ok rồi sao, dù sao tên hồn đản này cũng không thể làm gì nàng. Nàng như thế nào chỉ vì không muốn nghe Theodore gầm lên, lại ăn gậy thịt của hắc vào miệng? Hơn nữa..... Lại còn ra sức hút như vậy.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, sau khi nàng làm như vậy, Theodore chỉ càng thêm tức giận hơn nữa. Trong khoảng thời gian ngắn, Margaret bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác sa ngã. Ăn cũng đã ăn rồi, vậy..... càng quá phận một chút đi.

“Ngươi muốn làm gì?!” Theodore kinh ngạc nhìn thiếu nữ hơi hơi nâng nửa người dưới lên, cỡi quần ra, lộ ra tiểu huyết còn ẩm ướt. Hai ngón tay tinh tế đẩy hai búi thịt đầy đặn ra, bên trong là nhụy hoa phấn nộn ướt dầm dề, tựa như nụ hoa ngày xuân. Sau đó, nụ hoa kia dần dần hạ xuống dưới, tường ngọc mềm mại đến không thể tưởng tượng bao bọc quy đầu cực đại của nam nhân, từng chút từng chút một nuốt vào.

“Ngươi tên ngu ngốc này!” Bị thít chặt đến mức gần như hồng mắt, thần quan đại nhân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, chẳng lẽ hắc cho nàng uống mê tình nhiều quá, cho nên nữ nhân này còn chưa tỉnh táo? Nhưng mà tác dụng của mê tình chẳng phải chỉ có mười phút thôi sao? Mặc kệ Margaret xuất phát từ nguyên nhân gì lại làm loại chuyện này, Theodore nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, chuyện hắc cả người vô lực, trăm phần trăm là do hắc bị ảnh hưởng bởi mùi thơm động tình trên người nàng!

“Ngươi mới là ngu ngốc,” thiếu nữ không phục mà đáp lại, “Ta nguyện ý thương ngươi, chẳng lẽ ngươi không nên mang ơn đội ơn ư?” Nàng thế nhưng còn dùng tư thế lưu manh phổ phùng mà vỗ vỗ mặt Theodore, “Gương mặt này thật là đẹp, ta cũng coi như là có lời.”

Tiểu thư dâm ma càng thêm ra sức mà nuốt côn thịt của Theodore, nhưng mà cái kia lại quá thô, Margaret lại là lần đầu, không có kinh nghiệm, chờ nằng vụng vụng về về nuốt hơn phân nửa côn thịt, quy đầu đứng trước lớp tường mỏng, trên đầu hai người đã đổ đầy mồ hôi.

Theodore càng khó chịu hơn, tiểu huyết của thiếu nữ quá chặt, nằng lại không thả lỏng người, vách hoa càng thêm co rút.

Theodore đổ mồ hôi lạnh. Hắn rất muốn bảo Margaret động, nhưng lại cảm thấy mất mặt, chỉ có thể cố nén không nói. Cảm giác đau đớn xen lẫn thoải mái lại có thể khiến người ta mê muội tâm trí, Theodore cảm thấy bảo bối của mình tựa như một vật thể sống, mỗi một lỗ chân lông đều thoải mái mở rộng, khó nhịn xúc động muốn phóng túng. Hắn rất muốn hưởng thụ thời khắc vui sướng trong truyền thuyết, lại vì lòng tự tôn nam nhân khó hiểu mà nhịn xuống cảm giác muốn bắn.

Cho đến khi cơ thể thiếu nữ bắt đầu di chuyển, đại nhục bỗng phá tan lớp chắn, bắt đầu tiến quân xông thẳng vào trại địch, chất lỏng trào ra bao phủ lấy quy đầu, khiến cả vùng phía dưới của hắn đều ướt đầm. Khoái cảm đau đớn sáng khoái ập đến làm Theodore nhịn không được nhếch eo, phun ra trong thân thể Margaret.

Sau đó, một chuyện làm cho hai người bọn họ trợn mắt há mồm đã xảy ra. Margaret bỗng nhiên cảm thấy hạ thể trống rỗng, tay nàng còn chống trên vùng bụng của nam nhân, lúc này, những cơ bắp dẻo dai kia đã không còn, ngay trước mắt nàng biến thành một cái bụng nhỏ tròn vo đáng yêu. Mà căn côn thật lớn của nam nhân lại mềm oặt nằm trên bụng hắn, biến thành món đồ nho nhỏ, mềm mềm, chính là một trái ối nhỏ còn chưa trưởng thành của hài đồng.

“.....” Margaret há miệng thở dốc, nhất thời không biết nên nói cái gì, nhìn Theodore lại biến thành đứa trẻ, trên mặt là biểu tình sống không còn lý tưởng, nàng cuối cùng phun ra hai chữ, “Ngọa tào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172: Quyển 9 - Chương 7

“Garro! Cuối cùng là có chuyện gì, người nói rõ ràng cho ta!”

Lão ma pháp sư với hai hàng râu dê vừa mở mắt kính hai chiều ra, lập tức bị tiếng rít gào từ bên kia ập đến làm hoảng sợ. “Còn có thể là chuyện gì,” lão đầu nhi chẳng hề để ý nói, một chút cũng không thêm để ý Theodore phía bên kia đang nổi trận lôi đình, “Hoặc cũng có thể là người uống quá ít, hoặc cũng có thể là do tiểu cô nương kia chỉ là nửa ma, cho nên hiệu quả của thứ kia bị giảm xuống,” nói tới đây, hắn lộ ra vẻ mặt bất quá đáng khinh, “Ta nói này Theo, người thật sự..... uống cái kia rồi à?”

Theodore không chỉ uống xong, mà còn bị cái nữ nhân đáng chết kia nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, “CUỜNG BAO”! Loại chuyện mất mặt như vậy hắn sao có thể cho nói cho người khác biết. Tuy rằng trong lòng Theodore ngập tràn phẫn nộ cùng ngượng ngùng, nhưng ở trước mặt tên cáo già Garro này, vẻ mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, chỉ là lời nói càng thêm lạnh lùng: “Người quân quá rộng rồi.” Lại cùng cái lão nhân thảo luận một hồi, Theodore mới mang theo thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi đặt kính hai mặt xuống.

Uống xong dâm dịch của nửa ma nhân kia, Theodore vốn tưởng rằng nguyên rủa của mình sẽ được giải trừ, không nghĩ tới chỉ khôi phục được mấy chục phút, hắn thể nhưng lại biến trở về hình dáng tiểu hài tử. Dựa theo lời Garro, nguyên nhân chỉ có hai, nếu không phải là do dâm dịch hắn uống quá ít thì chính là huyết thống của Margaret không thuần, cho nên ảnh hưởng tới hiệu quả của dâm dịch. Mà mặc kệ là nguyên nhân nào, đều cho thấy hiện tại hắn vẫn không thể giết chết nàng ta.

“Đáng chết,” chỉ cần tưởng tượng đến cảnh cái nữ nhân ngu ngốc kia ngồi trên người mình đắc ý nở nụ cười đáng giận, Theodore liền nổi trận lôi đình. Hắn là người lòng dạ rất nặng, trước mặt người khác có thể biểu hiện ôn nhu từ bi, sau lưng người cũng rất ít khi thể hiện cảm xúc ra ngoài, cố tình ở trước mặt nữ nhân kia, trong vòng một ngày ít nhất đã thất thố ba lần, “Nhất định là bị mùi thơm động dục lạ lùng của nữ dâm ma kia ảnh hưởng.” Theodore tức giận bất bình nói thầm, chờ đến lúc hắn mở cửa phòng ngủ, lại bị cảnh tượng trước mắt làm tức giận đến mức muốn ngã ngựa.

Chỉ thấy Margaret ngồi bất chéo hai chân, trong tay cầm điểm tâm hình thù kỳ quái, theo động tác cắn nhai phát ra tiếng ‘rột...rột’, mảnh vụn điểm tâm không ngừng rơi xuống khăn trải giường tơ lụa đẹp đẽ quý giá sạch sẽ của hắn. Trên giường đặt một quyển sách, một tay nàng cầm điểm tâm, tay còn lại thì lật sách. Lúc sang trang, liền để lại trên trang sách ba dấu tay chói lọi.

“Người.....”

Theodore còn chưa kịp tức giận, thấy tiểu nam hài đứng ngoài cửa, thiếu nữ nhấc mi mắt, ra vẻ quen thuộc chào hỏi: “Người đã về rồi,” sau đó liền đưa bàn tay dính đầy dầu mỡ ra phía trước, “Có muốn điểm tâm không?”

“không cần, cảm ơn,” Theodore theo bản năng trả lời, từ từ, vì cái gì thái độ của nàng ta lại tự nhiên như vậy? Mà chính mình thể nhưng cũng bị nàng nắm mũi dắt đi! “Người đang đùa ta à?” Thần quan đại nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói, đáng tiếc hắn hiện tại lại có dáng vẻ tiểu nam hài mười hai tuổi, cho dù bày ra vẻ mặt hung thần ác sát, cũng không có một chút tác dụng uy hiếp nào.

“không có nha,” thiếu nữ nói như đúng rồi, “Loại điểm tâm này thật sự ăn rất ngon, là ta cố ý nhờ Nathan mua về,” nàng quay đầu nhìn về phía thanh niên

vẫn luôn an tĩnh đứng đợi bên cạnh, “Đúng hay không, Nathan?”

Nhìn Nathan, Theodore không khỏi nghĩ tới chuyện càng làm cho hắn bức bối. Bỗng nhiên biến trở về tiểu hài tử, lại còn ở trong loại tình cảnh chật vật như vậy, Margaret lại trở nên bình tĩnh khác thường. Vui vẻ thoải mái mà rửa sạch hạ thể, vui vẻ thoải mái mà mặc quần áo, ngược lại Theodore hẳn lại xấu hổ xông thẳng ra ngoài cửa, cho đến hắn khôi phục bình tĩnh, mới có thể xem như chưa có chuyện gì mà trở về.

“Chuyện vừa rồi, ta không hy vọng lại có lần tiếp theo.” Tiểu nam nhân dùng gương mặt lạnh lùng nói.

“Yên tâm đi, ta cũng chẳng phải là cảm thú đâu,” Margaret vẫy vẫy tay, “Huống hồ với bộ dạng tiểu thí hài chưa đủ đủ cánh này của ngươi, người bình thường sao có thể có hứng thú đây.”

Bình tĩnh, bình tĩnh, người như hắn sao có thể chấp nhận với cái dạng nữ nhân thô tục này.

Theodore không ngừng củng cố tâm lý của bản thân, mới có thể nhìn xuống xúc động nhảy dựng lên đánh nữ nhân này một trận. Hắn hiện tại không chỉ không thể giết Margaret, mà chỉ cần hơi chút tỏ ra bất mãn, tiểu thư thâm ma không biết liêm sỉ không có tiết tháo này khong biết còn đưa ra cái yêu cầu thân nào nữa: “một khi đã như vậy, ta đây liền đem chuyện ngươi bị ta cưỡng ngạnh nói ra cho mọi người biết.”

Bị nắm lấy một cái nhược điểm mất mặt như vậy, người luôn mặt cao hơn đầu là Theodore chỉ có thể nén giận, đáp ứng đủ loại yêu cầu không hợp lý của Margaret.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Đầy Ngã Quan Đại Thần 7 (Tt)

“Ta muốn một căn phòng ngủ, phòng phải lớn như thế này.”

“Có thể.”

“Chuẩn bị cho ta một bộ quần áo, cái loại mà tiểu thư quý tộc hay mặc ak, không quý thì ta không mặc.”

“Có thể.”

“Còn có ta đói bụng, chuẩn bị bữa tối nhanh chút.”

“Có thể.”

“Cái vẻ mặt hiện tại của ngươi ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình của bọn tiểu thư, mau cười một cái cho ta.”

“Cút ngay!”

Cuối cùng, Theodore không chỉ có nhục nước mắt chủ quyền, còn bị bắt phải đưa tên người hầu Nathan cho nữ nhân lòng tham không đáy kia.

“Nathan và Jess, không phải là con người bình thường đúng không?” Theodore không thể không thừa nhận, thoát nhìn thì ngu ngu ngốc ngốc, nhưng thực chất nữ nhân này lại rất tinh tế tỉ mỉ, “Lúc đó ta đã cảm thấy không đúng” thiếu nữ dùng tay vuốt cằm, “Khi ta nhào lên bóp cổ ngươi, hai người bọn họ không hề phản ứng, phải đợi ngươi ra lệnh thì họ mới tiến lên bắt lấy ta.”

“Bọn họ là con rối luyện kim.” Theodore nhẹ nhàng bằng quơ trả lời.

Cái gọi là con rối luyện kim chính là dùng ma pháp hệ Luyện Kim để chế tạo ra con rối, thoát nhìn không khác gì người bình thường, nhưng nhất cử nhất động đều cần phải có mệnh lệnh của chủ nhân. Margaret cảm thấy kỳ quái, tuy nói có thể là do muốn bảo vệ bí mật, nhưng nếu dùng con rối luyện kim thay vì dùng thuốc hạ tâm phúc thì có phải hơi bất tiện hay không? Nếu lúc đó Theodore thật sự không thể thoát được, rất có thể hắn sẽ bị bóp chết. Lại liên tưởng đến chuyện từ khi mình bị bắt đến nơi này, ngoại trừ cái kẻ gọi là Garro ma pháp sư, một cái người sống năng cũng chưa từng thấy. Điều này cho thấy Theodore không có chút lòng tin nào đối với con người.

“Tóc ngươi,” nàng nhìn không được hỏi, “Vì sao lại biến thành màu đen?”

Có lẽ là cảm thấy Margaret sớm hay muộn gì cũng sẽ bị mình giết, mặc kệ nàng hỏi vấn đề gì, Theodore tuy không kiên nhẫn nhưng vẫn trả lời, vậy mà lúc này hắn lại giữ im lặng.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi.” Margaret miễn cảm nhận thấy hơi thờ trên người nam hài trở nên lạnh lẽo, tuy rằng hắn chỉ là cười cười, và không có biểu hiện gì cho thấy mình đang tức giận. Nhưng có một loại người chính là như vậy, càng là không muốn người khác đụng vào nghịch lân, thì sẽ càng văn đàm phong khinh.

Margaret ở phố phường lần lẽ bỏ lết mười mấy năm, hiểu nhất là nhìn mặt đoán ý, nàng vội vàng kết thúc câu chuyện. Nghĩ đến Theodore có nhãn nại khác thường đối với nàng, liền mở miệng hỏi thêm một câu, "Nguyên rủa trên người người là ai hạ?"

không nghĩ tới Theodore lại trả lời nàng: "Là người trong Giáo Hội, cụ thể là ai còn đang tra, nhưng mà," hân lộ ra một tia cười lạnh, "Cũng chỉ có mấy kẻ đó thôi." "Ha?" Thoạt nhìn Quang Minh Thần Điện hài hòa đoàn kết như vậy, không ngờ sau lưng lại rắc rối phức tạp, đấu đá tranh giành quyền lực cũng không ít đâu.

"Cũng đúng," thiếu nữ cười như không cười mà hừ một tiếng, "Đến ngay cả con trai của thần Viders đại nhân cũng là kẻ dễ tiện vô sỉ hỗn đản, những người khác không cần nghĩ cũng biết là loại người gì."

"Đừng nhắc tới cái danh hiệu đó trước mặt ta." Theodore chán ghét nhũu mày, tựa hồ rất ghét bốn chữ "Con trai của thần".

"Người không sợ thần Quang Minh sẽ giáng thần phạt?" Margaret tò mò hỏi.

"Chẳng lẽ," nam hài chê cười mà nhìn nàng, tựa hồ cảm thấy nàng rất buồn cười, "Thần là ác ma, người cũng tin vào cái loại thần hư vô này?"

"Ta đương nhiên không tin." Nhưng Margaret không nghĩ tới, Theodore thân là quan đại thần của thần điện thế nhưng cũng không tin thần mình tồn tại.

"Nếu thật sự có cái loại thần này," nam hài chỉ chỉ bầu trời, trên gương mặt nhỏ đáng yêu kia là vẻ bề ngỗ không hợp tuổi, "Vậy điều đầu tiên hân làm là sẽ đánh chết ta."

"Người nói như vậy, ta thật sự mong chờ có Thần Minh tồn tại đấy." Margaret cười tủm tỉm mà trả lời lại một cách mỉa mai.

Trong phòng mùi thuốc súng mười phần. Nàng lại cùng Margaret châm chọc nhau vài câu, Theodore mới chạy đi liên lạc với Garro. Chờ đến lúc hân trở về, liền phát hiện phòng ngủ của mình đã bị chiếm đoạt.

"Vẫn là căn phòng này ở thoải mái nhất." Margaret khiêu khích nhướn mày, "Viders đại nhân, đêm nay liền mời người đến phòng khách ngủ đi."

không ngừng nhắc nhở chính mình phải nhẫn nại, nhưng Theodore phải công nhận, hiện tại hân muốn nhịn cũng nhịn không nổi nữa rồi.

"Nathan," Lời nói cơ hồ là từ trong kẽ răng bay ra, "Ném nàng ta ra ngoài cho ta!"

Nathan vẫn không nhúc nhích.

"Quyền không chế Nathan không phải người đã cho ta rồi sao?" Margaret còn ở đó thêm dầu vào lửa, "Ai nha, chẳng lẽ Viders đại nhân vĩ đại đã quên?"

Đáng giận! Nữ nhân này tuy rằng không có chút ưu điểm nào, nhưng nàng thật sự... thật sự thực có bản lĩnh chọc trúng điểm giới hạn của hân. Phẫn nộ đến mức phát điên khiến thần quan đại nhân đưa ra quyết định làm hân ngay sau hồi hận vô cùng.

"Được! Người không đi phải không? Vậy người cũng mơ ta sẽ đi, đêm nay ta sẽ ở nơi này!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 174: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 8

Lúc Theodore bước ra từ phòng tắm, quả nhiên thấy cô gái mặt dày đó đã ngồi trên giường. Khoác áo choàng ngủ rộng thùng thình, đai lưng cũng buộc lỏng lẻo, bên dưới vạt áo rộng mở là đôi chân thon dài trắng nõn như ngọc. Nàng cũng vừa mới tắm xong, trên gương mặt còn hơi ửng đỏ, tóc mai ướt nhẹp vẫn đang nhỏ nước từng giọt, chảy xuống dọc theo cằm cổ, rồi trượt vào giữa khe rãnh sâu hút dưới cổ. Lúc này nàng đang đọc cuốn tiểu thuyết dung tục đó, miệng thì nhóp nhép ăn điểm tâm, nhưng vì muốn chọc tức Theodore nên cố tình khiến vụn bánh đồ đầy giường.

Theodore vậy mà không nổi giận như lúc trước, hân nghĩ cái thứ gọi là giới hạn cuối cùng của mình đã bị cô gái vô sỉ này đẩy xuống mức tận cùng, chỉ cần Margaret không cư xử quá phận, hân đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

"Tránh ra." hân bước tới bên giường, lạnh lùng nói.

"Trước mặt mọi người thì bày ra vẻ mặt tươi cười, sau lưng thì lại trưng cái bộ mặt người chết này, cứ như vậy người không sợ mình sẽ bị tâm thần phân liệt sao?" Margaret vừa dịch người sang bên phải dành ra chỗ trống cho Theodore, vừa thuận miệng hỏi. Theodore tiếp tục lờ đi sự khiêu khích của nàng, "Hừ, đúng là đồ nhạt nhẽo." Thiếu nữ bĩu môi, "Này" Nhìn cậu nhóc chuẩn bị nằm xuống, còn cố ý nằm cách nàng một khoảng rộng, nàng đột nhiên vén vạt áo choàng lên, "Vừa nãy ta cố tình quyến rũ người như vậy, người không có phản ứng gì sao?"

âm hộ no đủ tron bóng, trắng nõn vì hai chân nàng đang chụm lại nên cảnh xuân bên dưới bị che đì không ít nhưng vẫn có thể loáng thoáng thấy được nhục phùng hồng phấn đỏ, ánh mắt Theodore nhìn nàng đột nhiên lạnh xuống - cái cô gái vô sỉ này không mặc gì phía dưới cả.

"Margaret tiểu thư," hắn chậm rãi nói, chất giọng trẻ non trong trẻo nhưng ngữ khí lại thông dong, từ tốn "Ta nhớ rõ lúc trước ngươi đã tuyên bố, đối với cái bộ dạng tiểu hài tử chưa đủ lông đủ cánh như ta bây giờ, không có chút hứng thú." Lúc nói ra ba từ "tiểu hài tử", tuy Theodore giả bộ như không thèm để ý chút nào, nhưng Margaret vẫn cảm thấy ngữ khí của hắn có mấy phần cắn răng nghiền lợi.

Quả nhiên vẫn còn thấy khó chịu, Margaret buồn cười nghĩ, thật ra lúc trước nàng đã lơ mờ cảm nhận ra, hình như Theodore sau khi biến thành tiểu hài tử thì tính cách cũng trở nên ấu trĩ. Người này căn bản là cái đồ ngạo kiều thích xù lông mà thôi, lúc tức giận liền phồng mang lên giống con cá nóc, dường như chỉ cần đâm một phát là sẽ bùng nổ, bởi vậy Margaret mới muốn chọc hắn.

"Nhưng tâm trí ngươi là một nam nhân trưởng thành mà." Về mặt thiếu nữ rất vô tội, hồn nhiên nói, "Thân thể không có phản ứng, lẽ nào linh hồn cũng bị linh cảm theo? Hay là..." Nàng đột nhiên vươn tay, kéo xuống vạt áo ngủ của cậu nhóc, "Ngươi đã có phản ứng?"

Áo ngủ bị tuột xuống lộ ra thân thể gầy gò của trẻ con, cái chỗ dưới háng kia cũng nằm yên - nhóc con mới mười hai tuổi mà cương được mới là lạ. Theodore tức giận gạt bàn tay của Margaret ra, hắn thật không ngờ rằng yêu nữ dâm ma này lại động thủ. "Cái loại dâm ma như ngươi, ngoại trừ việc lúc nào chỗ nào cũng động dục có thể có chút liêm sỉ được không?!" Thấy thiếu nữ vẫn dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn chằm chằm hạ thân hắn, cả khuôn mặt hắn cũng đỏ bừng lên vì tức giận, "Ngươi muốn nhìn, thì ta cho ngươi nhìn đủ!"

"thật là đáng yêu.." Margaret ngoan ngoãn dời mắt đi, đối mặt với khuôn mặt đỏ bừng của cậu nhóc, lại không nhìn được cười. Bởi vì chưa hoàn toàn trưởng thành nên so với vẻ tuấn mỹ tà khí lúc Theodore là quan đại thần, nhìn hắn lúc này rất đáng yêu. trên gương mặt vẫn còn nét trẻ con, mũi cũng tròn vo, ngay cả cặp mắt lệ khí kia cũng rất dễ thương. "Quả nhiên là cá nóc nhỏ!" Nàng duỗi tay xoa lên gò má mềm mại của cậu bé, không quan tâm đến việc Theodore phản kháng, giãy dụa đem đầu cậu ấn vào trong ngực mình, "Đừng giận, đừng giận, chị thương em"

"Buông, buông tay.... A... Cái đồ ngu xuẩn chết tiệt... A" Đầu bị chôn giữa hai luồng mềm mại cao ngất, không chỉ có tai mất mũi miệng, mà dường như cả người Theodore cũng bị hương thơm ngọt ngào ấy bao phủ. Cơ thể nhỏ nhỏ của hắn bị Margaret ôm trọn, lại đè cái gáy hắn khiến môi hắn chạm phải da thịt nàng. Khuôn mặt hắn bị ép cọt sát lui tới giữa hai bầu ngực, thậm chí còn đụng phải đầu vú cứng rắn của nàng, bởi vì cái yêu nữ dâm ma này bên dưới áo choàng ngủ nàng ta hoàn toàn không mặc gì cả.

thật vất vả cuối cùng Margaret cũng buông hắn ra, Theodore cảm thấy mình như vừa sống sót sau tai nạn vội vã ngẩng đầu - hắn cảm thấy thiếu chút nữa bị ngột chết - rồi ngay lập tức dùng tay quẹt mấy cái. Margaret cũng không tiếp tục trêu chọc hắn nữa, nàng hài lòng vỗ tay một cái, hết như đang dỗ con nít: "Được rồi, ngủ đi."

Hai người đều nằm xuống, Theodore còn có chút không dám tin, thế này.. là xong rồi? Hắn đương nhiên là không ngu đến mức không nhìn ra là Margaret đang cố tình đùa giỡn hắn, nhưng với cái bộ dạng quý không ra quý của hắn, chỉ đành mặc cho nàng ta giãy vò. Quả nhiên, yên tĩnh không được bao lâu, Margaret đang nằm dựa lưng về phía hắn đột nhiên nói: "Có muốn chị kể chuyện không?"

"Cút ngay."

"thì ra ngươi rất thích, vậy ta bắt đầu kể đây."

"Cái lỗ tai nào của ngươi nghe thấy ta cảm thấy hứng thú?!"

Margaret tất nhiên là không quan tâm đến lời từ chối của Theodore bắt đầu hăng hái bưng bưng kể chuyện. Nàng không phải kể chuyện cổ tích mà là kể lại câu chuyện trong cuốn tiểu thuyết phiêu lưu mà Neisen mới mua về hôm nay. Ở đại lục Wiesen, loại tiểu thuyết phiêu lưu là thú vui tiêu khiển bình thường của dân chúng. Vì nó không có nội dung cao siêu gì, giả cả cũng rẻ. Mà xuất thân quý tộc, hơn nữa từ nhỏ đã được nhận định là "con của thần" nên Thần điện tất nhiên sẽ kỳ vọng rất cao vào Theodore, hắn chưa bao giờ biết đến những thứ này.

Theodore muốn coi như tiếng lải nhải của cô gái này như không tồn tại, nhưng nghe một hồi, hắn cuối cùng nhịn không được mà hỏi: "Trăm ngàn chỗ hờ, Lynch nếu làm như vậy, Kỵ sĩ đoàn chắc chắn sẽ truy đuổi không tha."

"Hả?" Margaret kinh ngạc, "Ngươi biết nhân vật chính là tên là Lynch?"

Theodore bị ghen hòng, chết tiệt, sao hắn lại nghe cái câu chuyện nhảm chán như vậy, lại còn tò mò hỏi nội dung câu chuyện.

"Ngươi cũng nghĩ như vậy sao, theo ta Lâm Kỳ là một kẻ ngốc." Thiếu nữ cực kỳ hưng phấn, lúc này nàng không hề có ý đùa giỡn Theodore mà thật lòng vui vẻ. Nàng là một người yêu thích tiểu thuyết phiêu lưu, trong đầu có vô số câu chuyện, nhưng không có ai để thảo luận cùng. Nửa người nửa mà là sao có thể có bạn bè, mỗi việc sinh tồn thôi đối với nàng cũng rất gian nan, nên nàng cũng không rảnh mà cảm thấy cô độc.

Lúc này, bởi vì một câu của Theodore chế độ mấy hát của Margaret hoàn toàn được bật lên. Vốn dĩ Theodore không muốn để ý đến nàng nữa nhưng nghe giọng điệu hưng phấn của nàng, nếu không tiếp lời, cô gái này sẽ buồn lắm. Bởi vậy quan đại thần đại nhân không chỉ thỉnh thoảng tiếp lời mà còn đưa ra vài câu nhận xét, cùng Margaret thảo luận hăng say về tiểu thuyết phiêu lưu mà cả đời này hắn cũng sẽ không bao giờ đụng đến.

Mãi cho đến đêm khuya, Margaret mới ngủ thiếp đi. Theodore lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc, hắn đối với loại tiểu thuyết nát bét này không có một chút hứng thú. "Đầu mình có phải là bị chạm chỗ nào rồi không?" Hắn nhìn không được tự lẩm bầm.

Ôm tâm tình nghi hoặc đó hắn cũng ngủ thiếp đi. không biết qua bao lâu, hắn cảm thấy cơ thể mình đang nóng lên, càng ngày càng phồng lên, hình như có gì đó đang thay đổi, biến to lên... Khoan đã, biến to lên?! Theodore mở choàng mắt, hai vai lạnh lẽo, áo ngủ bị rách tả tơi, cơ thể hắn lại một lần nữa khô

phục hình dạng nam nhân trưởng thành. Mà cô gái kia đang nằm tựa đầu lên ngực hắn, áo ngủ bị tuột xuống, lộ ra hai bầu ngực trắng muốt dù xung quanh tối như mực vẫn lơ mơ thấy được đường cong xinh đẹp ấy. Mà một tay của nàng đang để dưới hạ thể, hai chân gập gao kẹp chặt, trong không khí thoang thoang mùi hương kỳ diệu quen thuộc. Theodore nhìn không được vươn tay sờ về dưới chân của cô nàng, chạm phải một vùng ẩm ướt - nàng ta hiển nhiên là đang tự an ủi trong khi vẫn còn ngủ say.

Đại não Theodore ngừng hoạt động trong nháy mắt, đợi đến khi hắn tỉnh lại đã thấy thiếu nữ đang vận vẹo, cọ cọ trong ngực hắn trong miệng cũng nỉ non rên rĩ, có lẽ là cảm nhận được vật cứng rắn của hắn, đôi chân mềm mại như không có xương của nàng cuốn lấy thắt lưng hắn, hai phiến hoa môi ướt đầm dề từ lâu khe khẽ mở ra, mứt lấy quy đầu to lớn.

Đúng vậy, Theodore cũng biết bản thân cương từ khi nào. Hắn muốn đẩy Margaret ra nhưng cả người lại không có chút sức lực. Lại nữa rồi, cái loại cảm giác này, Theodore biết nhất định là do mùi hương khi đam ma động dục đã ảnh hưởng đến mình.

Lúc này, cơ thể hai người đều gần như trần truồng dán chặt vào nhau. một chân của nàng quăn lên hông hắn, một chân vói vào giữa hai chân hắn, hạ thể hai người gập chặt cùng một chỗ, tạo thành tư thế đan xen. Hai bầu ngực liên tục cọ xát trên lồng ngực hắn, theo động tác vô thức của cô nàng, thỉnh thoảng đầu vú nàng lại cọ qua hai chấm nhỏ trên ngực hắn, khiến hai hạt đậu nhỏ nhanh chóng cứng rắn.

Đúng là thêm dầu vào lửa, vốn dĩ trong lúc tự an ủi, tiểu huyết của Margaret đã ngứa đến lợi hại, nên khi nàng trườn lên người hắn tìm được gây thịt thì ngay lập tức dịch tối đem quy đầu nhét vào hoa huyết, lúc này nàng mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Sau đó nàng chậm rãi cọ xát, giống như đang nũng nịu, uốn éo cái mông, tội nghiệp thay cho Theodore còn hơn phần nửa gây thịt vẫn nằm bên ngoài, quy đầu bị nhét vào có bao nhiêu thỏa mái thì phần thân dưới không được an ủi có bấy nhiêu khó chịu.

Mà cái loại ma sát nhẹ nhàng như thế này cũng không thể nào thỏa mãn hắn, mà phương pháp giải quyết cũng cực kỳ đơn giản. Tuy cả người Theodore không có chút sức lực, không đủ sức đẩy cái người con gái này ra nhưng cố gắng uốn thẳng lưng đâm gây thịt tiến vào phía trước, hắn vẫn có thể làm được. Chỉ cần uốn thẳng lưng một cái là gây thịt có thể hoàn toàn cắm vào, và hắn cũng không phải nhận nhìn đến mức hạ thể cứng rắn như muốn nổ tung như thế này nữa.

"không được, Theodore, tuyệt đối không được." Hắn liên tục nhủ thầm trong lòng, trên trán mồ hôi túa ra như mưa, hai tay nắm chặt lại thành quyền, vì hắn dường như đem hết sức lực để nhẫn nhịn, móng tay gần như đâm vào da thịt. Hắn thật sự rất muốn cắm vào, người con gái này đang nằm ngay trong ngực hắn, không hề phòng bị, thậm chí còn chủ động quyến rũ hắn, hắn hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm. Nhưng giáo dưỡng của hắn, tính cách của hắn, khiến hắn phải khắc chế ham muốn, quyết định liều mạng nhẫn nại. thật ra còn một điều nữa, nhưng hắn cố tình làm lơ đi.

Hắn vốn không coi Margaret là người, chỉ là loại nửa người nửa ma, chỉ là một thứ để phá giải lời nguyền của hắn sau đó hắn sẽ giết nàng. Nhưng tối hôm qua, nghe nàng hưng phấn kích động thao thao bất tuyệt, thậm chí là nịnh nọt mong hắn cùng thảo luận mấy câu chuyện ngu xuẩn với nàng, Theodore nghĩ, vào thời khắc đó trái tim hắn đã không thể đối xử tàn nhẫn với nàng nữa.

Hai người thật ra có rất nhiều điểm giống nhau. Rất vô si, cũng rất cô độc. Margaret chưa bao giờ có một người bạn để cùng nàng nói chuyện trên trời dưới đất, còn Theodore cũng chưa từng có.

Tâm tình do dự xen lẫn mờ mịt khiến Theodore lựa chọn nằm yên không động, mặc cho người con gái trong ngực mình coi gây thịt mình như cây gậy xoa bóp, mà không đâm vào thêm một chút. Hắn cũng không biết đã trôi qua bao lâu, hắn cảm thấy mình gần như phát điên rồi, mà Margaret vẫn tiếp tục vận vẹo, thậm chí nàng ta còn nói mớ.

"Em muốn..." Thiếu nữ nhẹ giọng nỉ non, "Ừm, em muốn..." Gây thịt hưng phấn nảy lên một cái, lại vì một câu kế tiếp của Margaret càng thêm dâng trào, "Theo, em muốn..."

Nàng ta, nàng ta đang gọi tên của ta sao? Theodore ngây người.

"Theo, Theo... Em" Tiếng nỉ non của thiếu nữ càng ngày càng nhỏ, về sau chỉ khe khẽ như muỗi kêu, "Em thích anh, Theo."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 9

"Hô, ngủ thoải mái thật..." Lười biếng uốn vòng eo đau nhức, Margaret quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời rực rỡ, rõ ràng thời tiết hôm nay rất tốt. Người bên cạnh đã rời đi từ lâu, chỉ để lại tấm chăn lạnh tanh, điều này cũng không ảnh hưởng mấy đến tâm trạng đang tốt đẹp của Margaret. Được ngủ trên chiếc giường lớn mềm mại trắng lè, sau khi tỉnh giấc chỉ cần gõ nhẹ vào cái chuông, thì sẽ có một con rối luyện kim đưa bữa sáng vào, còn có thể thi thoảng trêu đùa một chút với nhóc con dễ thương kia, thật là một ngày tốt lành, cuộc sống sung sướng như tiên.

Cuộc sống như thế này không quá vài ngày cũng sẽ bị dập tắt bởi hiện thực tàn khốc, Margaret thờ ơ suy nghĩ phải luôn luôn tận hưởng lạc thú trước mắt là nguyên tắc sống của nàng. Cuộc sống của nàng trước kia đều là sống một ngày biết một ngày, chẳng thể biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì. Cho nên nàng không chút kiêng kỵ mà chơi đùa với Theodore, không phải chỉ để trả thù tên khốn đó, mà cũng là bởi vì... Đáng về khi tức giận của hắn thật sự rất đáng yêu, không người phụ nữ nào có thể nhìn được mà không đùa giỡn hắn.

Tối hôm qua cũng thế, Margaret đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh có cảm giác như mình đã ôm cậu nhóc trong ngực. thật sự thoải mái, nàng vui vẻ hồi tưởng lại, sự mềm mại, nhỏ bé, còn ở trước ngực nàng mà giẫy dụa tới lui. Nàng cứ như vậy xem Theodore như gôi ôm, mang theo nụ cười ngọt ngào mà chìm vào mộng đẹp. Sáng nay rời khỏi giường, cảm thấy tinh thần sảng khoái khiến Margaret không tự chủ được mà nhớ lại. thật ra nàng có cảm giác như mình cần phải làm một việc gì đó, nhưng lại không nhớ rõ.

“Thôi, mặc kệ vậy.” Suy nghĩ một lát, nàng cứ như vậy vui vẻ đem bản khoả vứt qua sau đầu.

Kỳ lạ thay, thái độ của Theodore lại không mấy tự nhiên.

Dọc hành lang bất gặp vẻ mặt của tên quan đại thần đáng ghét đó bỗng co rút, lại lui về phía sau hai bước, dòi ánh nhìn, dường như có chút không muốn đối mặt với Margaret. Có lẽ cảm thấy thái độ kì lạ của bản thân, hắn lại ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt nhìn Margaret lại rất phức tạp.

“Thế nào?” Nàng nhìn về phía hắn khiêu khích, “Cuối cùng cũng phát hiện ra thân hình của tôi rất đẹp sao.”

“Hừ.” Theodore đảo mắt khinh thường, không muốn mới sáng sớm lại đụng phải người phụ nữ ngu ngốc này, tiếp tục đi lướt qua nàng. Lại người thấy được trên người nàng tản ra một mùi hương ngọt ngào, thân thể cậu bé không tự chủ được mà cứng đờ.

May quá, không phải là mùi hương đặc biệt mà mình bị ảnh hưởng. Có trời mới biết gây thịt cứng rắn của Theodore đã phải thống khổ nín nhịn cả đêm, dâm ma không biết xấu hổ kia lại cầm lấy gây thịt của hắn mà xoa bóp, trước sau chậm rãi bao bọc chơi đùa, cọt cọt lui, lại như thế mà đạt cao trào nhiều lần. Dịch ngọt ấm nóng gột lên quy đầu, dọc theo thân gây chảy xuống, làm phần lông bên dưới của Theodore ướt đầm.

Những dâm dịch này đều chứa ma lực, tuy Theodore không uống, nhưng không chỉ gây thịt ngày càng cứng rắn, hắn cũng cảm giác được lời quyền trên người đang từ từ bị ăn mòn. Đương nhiên, tác dụng chính là, hắn không có cách nào biến về cậu nhóc một lần nữa.

Việc trở về hình hài một đứa nhỏ khiến Theodore chán ghét đến tận xương tủy, tối hôm qua điều hắkhông mong muốn nhất đó là trở về thân thể một cậu nhóc. Cho dù có Thần Minh thật, chắc chắn hắkcũng không được như nguyện. Cho nên hắn cứ như vậy cắn răng chịu đựng cho tới khi Margaret cuối cùng cũng chịu yên tĩnh, ngay cả dịch mật trong hoa huyết cũng khô đi, mới một lần nữa co rút lại.

“Xem ra sinh vật dâm ma này, so với tưởng tượng của ta thì phức tạp hơn nhiều...” Qua cặp mắt kính, Garo một tay vuốt cằm râu dê, nói ra điều vừa suy nghĩ.

Nghe được câu này, Theodore biết rằng suy đoán của mình đã đúng, “Cho nên,” gần xanh trên trán hắndứt dứt “Trước đây người chỉ nói qua loa cho ta nghe?”

“Điều này không thể gọi là nói có lý được,” lão tất nhiên rất oan ức, “Máu của ác ma ẩn chứa sức mạnh của chúng, nhưng dâm ma này lại rất khác biệt, chỉ cần là pháp sư có nghiên cứu về ác ma, đều khôngcho rằng điều này có gì sai, nhưng chúng ta vẫn luôn nhầm lẫn về phương thức thu hoạch loại sức mạnh này.” Garo suy nghĩ một chút, “Dựa theo lời nói của người, thì người có thể ngửi thấy mùi thơm kỳ lạ khi nàng ta động tình, cho nên chỉ có thể khôi phục lại nguyên trạng trong thời gian ngắn, chuyện này đơn giản mà nói, chính là có liên quan đến quá trình động tình.”

“Có ý gì?” Theodore nhú mày, hắn không nói cho Garo biết chuyện Margaret tự an ủi chính mình, chỉ nhắc đến việc mình bị ảnh hưởng bởi mùi thơm kỳ lạ kia, vậy thứ ẩn giấu bên trong đề cập đến việc gì, Theodore cũng không có suy nghĩ về chuyện đó. hắn chỉ là hơi lo lắng nhìn Garo, lão không nhanh không chậm nói -----

“Chúng ta đều biết dâm ma có ma lực mị hoặc mạnh mẽ, nói cách khác, khi chúng trong thời gian động tình, chính là lúc chúng sử dụng sức mạnh.” Nghe đến đó, Theodore đã mơ hồ hiểu được ý Garo muốn đề cập đến, “Người có thể khôi phục lại nguyên trạng khi uống dịch mật của nàng ta, là bởi vì dịch mật chảy ra khi nàng ta động tình. Việc người ngửi thấy được mùi thơm kỳ lạ trên người nàng ta cũng giống như vậy, chính là vì khi đó nàng ta đang động tình.”

Giống như, khi Margaret đạt cao trào thì dịch mật chảy xuống dương vật của Theodore, hắn thậm chí còn không uống, nhưng lại cảm giác được lời quyền đang bị ăn mòn. Tuy tốc độ rất chậm, nhưng cảm giác bị ăn mòn quả thật tồn tại. Vậy có nghĩa là, nếu muốn mau hóa giải lời quyền, không phải việc Theodore uống bao nhiêu dịch mật, mà là Margaret có đạt cao trào hay không?

Quả nhiên, Garo lộ ra nụ cười cổ quái: “Cho nên ta mới cho rằng, lấy đi sức mạnh của dâm ma có rất nhiều cách, uống dịch mật của nàng ta, ngửi thấy mùi thơm kỳ lạ trên người nàng ta, và bao gồm cả việc cùng nàng ta ân ái, là cách cuối cùng.” Ông lão nhìn về phía Theodore chớp mắt vài cái, “Cũng là cách có hiệu quả nhanh nhất.”

“Đùa gì thế,” Theodore không vui hừ lạnh, “Để giải trừ lời quyền, lẽ nào ta phải làm tình với nàng ta?”

“Theodore à,” lời nói của Garo đầy ý tứ, “Người ngay cả mắt cũng không chớp khi ra lệnh giết nàng ta, lúc này còn giả bộ làm quân tử sao.”

“Ta...” Theodore bị chẹn họng.

Quả thực, để giải trừ lời quyền, lúc đầu hắn đã có ý định giết chết Margaret, bây giờ lại phải cùng nàng ân ái thật không ổn, hắn cảm giác mình thật giả dối. Hơn nữa hắn với Margaret đã làm chuyện đó, mà cô nàng kia còn rất vui vẻ, mà việc ấy cũng có lợi cho hắn đáng ra phải là chuyện đôi bên cùng vui chứ? Nhưng Theodore lại không thấy tự nhiên, nghe thấy nàng nói mớ lúc đang ngủ bên cạnh, hắn vẫn xoắn xuýt đến tận bây giờ.

Thích hắn?

Rốt cuộc nàng thích hắn vì cái gì, ngay cả bản thân mình Theodore còn cảm thấy chán ghét chính mình. Hắn là một người dễ tiện vô sỉ, hai mặt, ra vẻ đạo mạo, trong cuộc sống chỉ có giả dối và tính toán. Nếu như nói cô nàng kia ngu ngốc là bởi vì nàng thích vẻ bề ngoài quan đại thần thánh khiết mà hắn dựng nên, nhưng dù đã biết được bộ mặt thật đằng sau của hắn, thì tại sao lại còn sinh ra thứ tình cảm này.

Theodore đã sớm quen rồi, mọi người thích hắn vì cái mặt nạ hắn mang bên ngoài, nếu một ngày họ biết được bộ mặt thật sự đằng sau lớp mặt nạ, bọn họ chắc chắn sẽ căm ghét, sẽ khiếp sợ, theo đó sẽ không chút do dự mà cách xa khỏi hắn. Một con người như hắn, sẽ không thể có vợ hay bạn bè, ngay cả người hầu bên cạnh hắn đều là những con rối luyện kim. Chỉ có cô nàng kia, dâm ma ngu ngốc kia. Thật sự ngu xuẩn mà, Theodore tự nói với mình, vậy tóm lại nàng thích hắn ở điểm gì cơ chứ? Hắn bỗng nhận ra, mặc dù hắn biết nhưng hắn sẽ không thừa nhận ----- hắn thật sự rất sợ. Sợ rằng có người thích hắn, không phải thích vì thân phận con của thần Theodore Vise Fernandez, mà là con người thật của hắn, một Theodore Vise Fernandez với khuôn mặt luôn lạnh lùng, nói chuyện chua ngoa cay độc.

“không được,” trầm mặc hồi lâu, Theodore mới mở miệng, giọng nói của hắn có chút khàn khàn, hắn cũng không biết mình đang phủ định cho điều gì, chỉ biết lặp lại một lần nữa. “không được,”

“Vì sao không được?” một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, tình cảm trong lòng Margaret rất rõ ràng, nàng bước nhanh tới bên cạnh Theodore, “Nếu làm tình là cách nhanh nhất, vậy thì tại sao không làm?”

“Tại sao cô tới đây được?” Thấy Margaret đứng sau lưng Neisen, Theodore bỗng nhiên nảy sinh cảm giác như mình vừa mất đi cả chì lẫn chài, “đi ra ngoài,” hắn lạnh lùng nói, “Đây không phải là chuyện mà cô có thể can dự.”

“Nhóc con không nên lúc nào cũng nghiêm mặt nha,” nàng cúi người xuống, cười híp mắt néo néo gương mặt mềm mại của hắn, “Muốn diễn hăng dâm dịch chính là tôi, muốn làm tình cũng chính là tôi, thế nào lại thành chuyện tôi không thể can dự,” nàng ngồi dậy, bày ra dáng vẻ quen thuộc và hướng tới khuôn mặt với cặp kính của Garo chào hỏi, “Ồ, ma pháp sư tiền sư, lại gặp nhau rồi.”

“Tình thần của cô gái nhỏ hôm nay thật tốt nha,” Garo thích thú nhìn Margaret, lại nhìn sang sắc mặt u ám của Theodore, “Những gì cần nói ta đã nói xong, còn lại chỉ chờ các người thương lượng với nhau, tạm biệt, Theodore.” nói xong, lão liền biến mất sau tấm gương.

“Theodore...” Nàng gạt đầu một cái, “Sau này tôi cũng muốn được gọi nhóc là Theodore.”

“không được.” Theodore không do dự mà từ chối, lập tức quay người đi thẳng ra ngoài.

“Theodore, Theodore,” nàng đi theo sau hắn, “Chờ tôi một chút Theodore, nhóc chân ngoan mà lại đi rất nhanh nha...”

Theodore bị nàng bên trái Theodore bên phải cũng Theodore lại nhai không ngừng đến phiền phức, rốt cuộc cũng dừng bước: “cô rốt cuộc muốn thế nào?”

“Tôi à...” Trong đôi mắt của Margaret ánh lên tia gian xảo, nàng bỗng nhiên vươn tay, nắm lấy cổ áo của Theodore mà xé rách lên, “Vậy nhóc đoán xem tôi muốn làm gì?”

“Điện à! Mau thả ta xuống!” Cậu nhóc quá sợ hãi, sức lực Margaret vô cùng lớn, dễ dàng xé rách hắn lên, như xé một con gà con lại còn nhắc hắn đi về phía trước. Hắn liều mạng giãy dụa, tên Margaret từ trong miệng cậu nhóc đang cố sức vùng vẫy đôi chân ngắn ngủn trên không trung không ngừng vang lên, từ xa nhìn lại, giống như con mèo con bị xé rách gáy, tức giận mà dương nhanh múa vuốt.

“Hi hi,” Margaret càng nhìn càng thấy hắn thật đáng yêu, nhìn không được chọc chọc vào khuôn mặt vì tức tối mà đỏ bừng lên của cậu nhóc, “Yên tâm, chị đây sẽ yêu thương nhóc thật tốt.”

Nàng mang Theodore trở lại phòng ngủ, khóa kín cửa, bắt đầu cởi quần áo.

“Con mẹ nó rốt cuộc cô muốn làm gì?” Theodore phát điên lên đến nỗi không suy nghĩ đã tuôn ra những lời thô tục, đây là lần đầu tiên hắn nổi nóng như vậy.

“Làm tình.” Về mặt cô nàng đầy vô tội.

“Cùng một đứa nhóc mới mười hai tuổi làm tình, cô là cầm thú sao!?” Theodore cảm giác như mình sẽ chết vì bị chọc tức mất, rốt cuộc đầu óc của nàng ta đang suy nghĩ gì vậy!?

“Trước tiên, tôi tất nhiên sẽ để nhóc biến về cơ thể của một người đàn ông.” Margaret cong khoe môi quyến rũ, mỉm cười với hắn. Giọng cười đầy phong thái quyến rũ, đến nỗi còn khiến cho Theodore giật mình.

Quần áo từng món một rơi xuống đất, thân thể trắng nõn nà của nàng không hề che đậy xuất hiện trước mắt Theodore. thật ra đây là lần đầu tiên Theodore nhìn thấy cơ thể trần trụi của Margaret, giống như được khắc từ ngọc, từ trán xuống đến mũi chân, hầu như không có một tí vết nào, trên hai bầu ngực nảy nở trắng mịn như hai trái anh đào vô cùng nổi bật.

Ngay cả rốn của nàng cũng xinh đẹp đến tinh xảo, vùng tam giác bên dưới thì nhỏ nhắn lại rụt rè, không có một ngọn cỏ, lại không toát lên chút cảm giác phản cảm nào, trái lại còn lộ ra sự đáng yêu ngọt ngào. Lúc này, trong không khí bắt đầu tản ra một mùi thơm kì lạ đến diệu kỳ. Theodore bỗng nhận ra được một sự thật ----- chỉ vừa mới ở trước mặt hắn cởi quần áo, Margaret đã bắt đầu động tình.

Rốt cuộc là bởi vì loài dâm ma trời sinh tính dâm dăng, hay là vì nàng thích hắn, nên mới động tình nhanh như vậy?

Trong đầu Theodore như có một cuộc cãi vã, hắn hy vọng, hắn lại hy vọng đó là lý do thứ hai. Hắn nhìn đôi chân thon dài như ngọc hơi rộng mông của Margaret, mặt địa riêng tư lại một lần nữa lộ ra trước mắt hắn. Hai múi thịt duyên dáng sít sao mập mạp, mặc dù đang ở tư thế hai chân rộng mông, có thể nhìn thấy khe hở từ miệng huyết, vẫn theo bản năng mà kẹp rất chặt. Đối với đàn ông mà nói đây chính là bộ dáng nửa kín nửa hở, từ hoa huyết cũng đã rỉ ra dâm dịch.

Cơ thể Theodore bắt đầu nóng lên, hai tay không tự chủ được mà chống tường, chân cũng bắt đầu nhũn ra. Thế nào... lần này lại phản ứng nhanh tới vậy?

Margaret cũng đã nhận ra sự khác thường của hắn, nàng cười cười, nụ cười đầy ranh mãnh. Tiếp theo đó, đầu ngón tay nàng bắt đầu xoa lấy âm thân, cắm vào miệng huyết.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 10

“A...ừ...a...” Tiếng nước xì xì mang theo cảm giác sền sệt ngọt ngào, ngón tay bên trong được hoa huyết ẩm áp bao chặt, ra vào ngày càng nhanh, dâm thủy trong suốt chảy ra giữa hai đùi, động lại trên ngón tay rồi tí tách rơi xuống. Hoa tâm mềm mại hơi khép mở, trên âm đế bị thấm ướt mật dịch, ban đầu phon phớt hồng nhạt nhưng qua thời gian bị ngón tay chà xát mà đã trở nên đỏ bừng như cánh hoa hồng. Giữa hai cánh hoa rụt rè lộ ra âm đế sưng đỏ, như quả dâu tây chín mọng xinh xắn, trên hai bầu ngực đang lắc lư của cô nàng là nhũ hoa càng tăng thêm sự kiều diễm xinh đẹp.

Lần tự an ủi trắng trợn này đã được khoảng mười lăm phút, phảng phất trong không khí là mùi thơm nồng đậm kì lạ, cô nàng nhắm chặt hai mắt, giữa đầu lớn tiếng rên rỉ: “A...thật thoải mái, ừ a...A...” -----đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ trước cảnh tượng này, cũng bị kích thích đến ẩm ướt.

Theodore hiện giờ bị vây vào tình thế khó xử, biết rõ là không được, nhưng dưới sức quyến rũ đầy mị hoặc của dâm ma trước mặt, cơ thể vẫn không tự chủ được mà có phản ứng. Hắn nhìn bản thân đang từ từ khôi phục lại hình dáng của một người đàn ông trưởng thành, dương vật cũng dần dần cứng lên, khí thế kiêu ngạo dựng đứng trong đũng quần, trang phục bên ngoài bị kéo căng lộ ra cơ thể vạm vỡ. Hắn đã từng nếm thử hương vị của tình dục, lúc này lại bị Margaret cố ý câu dẫn, khiến hắn phải cố kìm nén tiếng thở dốc mà giả vờ làm bộ mặt thờ ơ, cũng chỉ vì niềm kiêu ngạo quá mạnh mẽ.

“Muốn sao?” Margaret đứng lên, cười khanh khách đi về phía Theodore. Ngón tay của nàng vẫn còn đang cầm rút giữa hai chân, mật dịch theo bắp đùi chảy xuống, dọc đường đi còn lưu lại vết nước óng ánh động lại trên thảm trải sàn, “Mật dịch của em,” nàng cúi người xuống, hai bầu ngực vênh lên lắc lư như sóng trước mặt Theodore, “anh có thể uống nha.”

“Cút ngay.” Theodore chỉ có thể dùng lời nói để phản kháng.

“Đúng là một người ăn ở hai lòng,” nàng ở bên tai người đàn ông thở nhẹ ra một hơi mang theo mùi hương mị hoặc, đầu ngón tay di chuyển trên ngực, đẩy Theodore ngã xuống đất, “A, anh thực sự không muốn uống sao?” Vừa nói xong, nàng tách hai chân ra, vắt ngang người Theodore rồi ngồi xuống, hai tay chống trên mặt đất chậm rãi di chuyển về phía trước, giống như một xà nữ uyển chuyển, bầu ngực nặng trĩu rủ xuống rồi như cố ý mà cọ xát qua lại trên mặt người đàn ông, rồi hơi nhòm dậy, đã nhảy lên quý xuống ngay trên gương mặt tuần tú của Theodore, đem hoa huyết dâm dăng ẩm ướt lộ ra hoàn toàn trước mặt người đàn ông.

“Chỉ cần uống vào, lời quyền của anh có thể sẽ được giải trừ nhanh hơn.” Lúc này, phong thái thô lỗ thường ngày của cô nàng đã được thay thế hoàn toàn bởi sự quyến rũ của một dâm ma, nàng không chút thẹn thùng mà dùng hai ngón tay tách hai cánh hoa thấm dâm mật dịch ra, lộ ra mị thịt xinh đẹp bên trong. Giống như nhụy hoa mới nhú ngày xuân, miệng huyết vì co rút mà đóng đóng mở mở, mật dịch lộ ra sáng lấp lánh như một báu vật, dâm dăng đến mức khiến người ta phải thất thố trước cảnh đẹp kì dị này, ở dưới ánh mặt trời, mật dịch óng ánh nhỏ xuống hiện ra trước mắt, rơi vào đôi môi của người đàn ông.

một giọt, hai giọt, ba giọt... Theodore cảm giác bản thân gần như muốn phát điên, mật dịch mang theo mùi thơm kì lạ không ngừng tràn vào, qua những kẻ răng của hắn, thấm vào đầu lưỡi, theo yết hầu trơn trượt xuống tới tứ chi của hắn. Một cảm giác cực kì mãnh liệt xông đến khiến hắn cảm giác giống như bị thiêu đốt vì sự vui sướng và xấu hổ, lần đầu tiên hắn nếm thử mật dịch của Margaret, lúc đó hắn quá gấp rút... thoát khỏi thân thể kì dị, nên không rảnh để ý tới. Lúc này hắn mới nhận ra, khi hắn uống xong, thì trong nơi tư mật của cô gái chảy ra cái gì. Mà cô gái kia còn ở trước mặt hắn, vừa tự an ủi, vừa nuốt mật dịch cho hắn.

Kỳ quái, thật kỳ quái... rõ ràng bọn họ chưa hề làm gì cả, dương vật cứng rắn thì hoàn toàn bị hất hui, cơ thể cũng chưa từng tiếp xúc thân mật, nhưng cao trào cứ như vậy mà đến, Theodore cảm giác như mình vừa mới trải qua một trận hoan ái, cổ nén kích thích mới không mất mặt mà bắn ra.

Mà thần sắc say mê trên gương mặt cô gái ngày càng đậm hơn, nàng hơi khép hai mắt, cái mông nhỏ không kìm được mà uốn éo, “A, a...Đến rồi, ừ a...Đến rồi, a...” Tiếng rên rỉ mê người, khi sắp leo lên đám mây cực lạc của tình dục càng thêm động lòng, “Đến rồi, đến rồi...A!-----” một lượng lớn mật dịch phun ra, hai chân nàng mềm nhũn, cơ thể trống rỗng ngã lên người Theodore, mật dịch ẩm ướt cứ thế nuốt vào miệng người đàn ông, rõ ràng là hắn không muốn, Theodore cũng không biết tại sao mình không rút ra, lại từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, cho tới khi miệng huyết không còn chảy ra mật dịch nữa thì thôi. “thật thoải mái...” Nuốt xuống ngậm mật dịch cuối cùng, hắn nghe được lời này của cô nàng đang mềm nhũn nằm trên người hắn nói.

Rồi một loạt tiếng sột soạt do quần áo ma sát với nhau vang lên, Margaret lục lọi đem quần áo còn sót lại trên người người đàn ông cởi ra toàn bộ, bàn tay nhỏ bé lần vào trong quần, quả nhiên, sờ thấy dương vật vẫn còn cứng rắn.

“Haizzz,” nàng thở dài, “Tuy em rất thoải mái, nhưng cứ để anh cương cứng như vậy thì thật không được, em đành bắt đầu đi tìm cách giúp anh vậy.” nói xong, cô lười biếng ngồi dậy, thay đổi thế ngồi vắt ngang qua bên hông hân đưa lưng về phía Theodore.

Theodore vẫn còn đang mơ mơ màng màng, thì một lời vừa nói ra nhanh chóng phản ứng lại, nghe được câu này, thái dương liền giãn ra, “Xem ra,” giọng nói của quan đại thần mang theo suy đoán, “Ta mới là người ủy khuất người?”

“rõ ràng thế còn gì,” Margaret bày ra vẻ mặt vô tội, “Lần trước cùng anh làm chuyện đó cũng do em chủ động, tuy rằng em không có kinh nghiệm gì, nhưng đối với chuyện này không phải đàn ông mới là người tốn nhiều sức lực hơn sao? Em cũng không trách anh, ai bảo anh bị nguyên rủa chứ,” cứ như vậy nàng ngang nhiên bày ra giọng điệu an ủi Theodore, “Được rồi không nói lời vô ích nữa, anh muốn ở phía trên hay ở phía dưới?” không đợi Theodore trả lời, nàng đã mở to hai mắt, như vừa được khai sáng rồi nói, “A, em quên mất, hiện giờ anh chỉ có thể nằm dưới nha.”

cô gái ngu ngốc đáng ghét này! Theodore nghiêng rằng nghiêng lợi, nhất định là nàng cố ý, nhất định là như vậy! Khi đám ma động tình sẽ tỏa ra hương thơm kì lạ khiến đàn ông cũng sẽ động tình theo, nhưng hết lần này đến lần khác lời quyền trong cơ thể Theodore, cũng không hiểu vì cái gì, lại kèm theo tác dụng phụ, khi từ nhỏ biến thành lớn là cả người hân đều mềm nhũn, bởi vậy nên lần nào hân cũng chỉ biết giương mắt nhìn cái cô nàng dương dương tự đắc đùa giỡn hân trong lòng bàn tay.

Thấy Theodore như sắp phát điên, Margaret vẫn không sợ chết mà chêm thêm một câu: “không nên tức giận nha, con gái ở phía trên cũng không thoải mái mà.”

Nàng nói cũng không sai, dương vật của Theodore vô cùng to lớn, ở tư thế nữ trên này ngược lại gây thịt có thể đi vào hoàn toàn. Bàn tay nhỏ bé đặt lên bắp đùi rắn chắc của Theodore, cơ thể trần trụi mềm mại vì tư thế này mà phập phồng lên xuống. Bởi vì nàng đưa lưng về phía Theodore, trong mắt của quan đại thần hiện giờ, chỉ thấy tấm lưng trắng nõn không tí vết của nàng, thuận theo đường cong mềm mại từ cổ trở xuống, eo nhỏ co rút lại mỗi khi rút vào, khi rút ra cái mông lại vênh lên, phát họa hai cánh mông căng tròn mềm mại. Bờ mông tròn chĩnh, Theodore cảm thấy có chút dễ thương, cái mông nhỏ như trái đào dụ dỗ hân, qua khe hở giữa hai bắp đùi thỉnh thoảng lại để lộ ra một đoạn của gậy thịt hồng hồng.

“A, a...thế này cũng...thật thoải mái...a...” cô nàng nũng nịu thờ hồn hên, lần đầu tiên khi làm chuyện này với Theodore nàng vẫn còn lạ lẫm, hiện giờ nàng đã biết cách khiến bản thân thật thoải mái. Tư thế này có thể để cho nàng hoàn toàn dựa theo ý mình mà di chuyển, trên dưới chậm rãi chuyển động, quy đầu cọ cọ trong hoa tâm biến đổi phương hướng tìm đến điểm nhạy cảm, lúc sâu lúc cạn nuốt gậy thịt vào trong. Cứ như vậy nàng không chút kiêng kỵ mà đùa giỡn, đem dương vật của Theodore trở thành một cây gậy đâm bóp nóng hổi, tự mình chơi đùa đến thích chí. “thật sự...anh nên ngoan ngoan nằm phía dưới a...aha...đề em chơi đùa thật thoải mái...” Có lẽ vì quá mức sung sướng, Margaret nhất thời đắc ý liền nói ra lời trong lòng, “Được gậy thịt đâm...ừ a...thật là thoải mái mà...”

“Vậy sao?” Bỗng nàng nghe thấy một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai, tiếp đó, eo nhỏ bị bóp lấy, cánh tay rắn chắc nóng hổi siết chặt quanh người nàng, nàng hoảng sợ kêu lên một tiếng, cơ thể bỗng nhiên bị nâng lên, sau đó lại nặng nề đè xuống, “Ta mới là người đang làm người, vậy mà người chỉ biết thoải mái một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 11

"Dừng, dừng tay... Người làm gì thế?!" Trong lúc hoảng hốt, hai tay nàng đang quơ loạn xạ thì bị hân nắm chặt kéo giữ trên đỉnh đầu, tư thế này khiến nàng bị buộc phải ưỡn ngực lên, bờ mông vênh lên càng cao, vô cùng thuận tiện để bàn tay to nóng như lửa từ phía sau vuốt ve, thưởng thức.

"Chính người đã nói mà, không đúng sao?" Theodore nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói, "Làm tình với ta." Lúc nói đến chữ "làm", hân mạnh mẽ ưỡn thẳng lưng, quy đầu đâm thẳng vào đỉnh mạnh lên hoa tâm, khiến Margaret lại run rẩy một hồi.

Tình thế đã hoàn toàn đảo lộn, vị quan đại thần vừa nãy cả người còn mềm nhũn chỉ có thể nằm trên đất mặc cho Margaret đùa giỡn, bây giờ đang nhếch môi cười lạnh, giọng nói mang theo chút khàn khàn đậm mùi sắc dục, sự đắc ý không cách nào che giấu được. "Người cũng nói, cái chuyện làm tình này, vẫn là đàn ông xuất lực tương đối nhiều." Bàn tay to lớn từ bờ mông trắng muốt di chuyển dần lên phía trước, nắm lấy bầu ngực căng cứng của nàng bắt đầu nhào nặn.

Lúc này, Margaret đã hoàn toàn bị hân nắm trong lòng bàn tay. Tuy vẫn là tư thế nữ trên, nhưng Theodore dùng hai khuỷu tay chống đỡ cơ thể, dịch người nửa tựa lên vách tường. Nàng khóa gối trên hân, cơ thể trắng nõn không tí vết đóng đưa theo từng cú thúc mạnh của hân, bầu ngực bị hân niết trong lòng bàn tay cũng nảy lên kịch liệt.

"A, người... không phải là... Ừm a, a... không nhúc nhích được hay sao?" Margaret rên rỉ đứt quãng, những cú va chạm quá mức hung ác khiến nàng không thể không nắm chặt lấy bắp đùi của hân, nếu không nàng nghĩ mình sẽ bị hân đung bay ra ngoài mất. Tư thế giống nhau nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng.

Khi nàng coi dương vật của Theodore như cái gậy mát xa lớn, khoái cảm lúc đó nhẹ nhàng, chậm rãi mà sung sướng; tí mĩ "sấn sóc" lên mỗi một điểm mẫn cảm trong hoa huyết, thoải mái đến độ ngay cả đầu ngón chân cũng đều rã rời. Nhưng bây giờ những cú đâm chọc thô bạo như mưa giạt gió rền khiến nàng đầu văng mắt hoa, cơ thể nàng giống như con thuyền nhỏ lênh đênh giữa dòng nước dữ; hoa huyết bị chà đạp, khoái cảm giống như thủy triều cứ ào tới. Còn nàng chỉ có thể vô lực rên rỉ, tùy ý để cái thứ dương vật to lớn lần đầu tiên hiển lộ ra "uy phong" của mình, đem tiểu huyết cảm đến nỗi xuân thủy đầm đìa, khóc cầu Theodore dừng nhanh như vậy: "A a... Quá sâu, dừng mà... A, xin người.... Đỉnh, đỉnh tới rồi... A ha.... A...."

Nhưng Theodore sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng được, "Nhu như mong muốn, Margaret tiểu thư." Người đàn ông thấp giọng cười khê, "Bị gây thịt so với chính mình "ngoạn" càng thoải mái hơn, có phải không?"

nói xong câu đó, chính Theodore cũng kinh ngạc vì sự hạ lưu của bản thân. Khoái cảm bí ẩn điên cuồng này mầm sinh sôi, đùa bỡn Margaret một cách thô bạo khiến hắn cảm thấy hưng phấn, nhìn khuôn mặt nàng chìm đắm trong khoái cảm, lộ ra biểu cảm quyến rũ, nhìn nàng nũng nịu nức nở cầu xin mình buông tha nàng, cảm giác chưa bao giờ được trải nghiệm quá tuyệt vời khiến người ta mơ màng. Chết tiệt, cô gái này rốt cuộc có ma lực gì. Từ lời nói đến việc làm đều trở nên khác thường khiến Theodore tức điên người, thậm chí muốn trả thù nàng, muốn ép buộc nàng, nhưng khi nhìn hai mắt nàng đắm lệ cầu xin hắn lại mềm lòng.

Nhưng sau đó, Theodore ngay tức khắc lại vì sự mềm lòng của mình mà hối hận.

Cảm nhận được tốc độ cảm rút của gậy thịt dần dần chậm lại, Margaret vất vả lắm mới hít thở thông thuận lại được, bỗng nhiên nói ra một câu: "Người lại không được nữa à?"

"Người" Giọng nói của người đàn ông lạnh lẽo như toát ra từ dưới địa ngục, "Con mắt nào của người nhìn thấy ta không được hả?!" Hơn nữa còn dám nói "lại!"

Vừa dứt lời, động tác càng thêm kịch liệt. Lúc này đây, một chút âm thanh Margaret cũng không phát ra được, bàn tay to lớn bóp chặt lấy cái eo nhỏ nhắn của nàng, mỗi lần hắn uốn thẳng bụng dưới lên đều túm lấy eo nàng hung hăng ép xuống dưới. âm thanh "bạch bạch bạch" vang dội, không chỉ bắt đuôi mà ngay cả mông nàng cũng bị hắn ma sát đến nổi đỏ bừng một mảng. Mỗi lần bờ mông nàng cọ qua đám lông thô cứng nơi háng hắn, cảm giác vừa ngứa vừa đau khiến nàng gần như sắp phát điên. Hai phiến hoa môi bị gậy thịt tách ra hai bên, mỗi lần hắn thúc tới hai phiến hoa môi đều bị đè ép dán chặt lên hai túi tinh hoàn đã sớm ướt đầm, khiến chỗ kết hợp của hai người càng thêm lầy lội không chịu nổi.

Margaret thậm chí còn nghĩ rằng mình sẽ bị thao chết, trong đầu nàng chỉ có duy nhất một ý nghĩ, không bao giờ... tìm đường chết nữa, không bao giờ... tìm đường chết nữa, đàn ông bị hoài nghi năng lực tình dục, thật sự - thật sự rất khủng khiếp!

#

Lúc tỉnh lại đã là hoàng hôn.

Cả người nhừ mỗi giống như bị xe ngựa nghiền qua, Margaret lười biếng xốc chân lên, cơ thể đã được tẩy rửa sạch sẽ, tưởng tượng ra cảnh người đàn ông tỉnh tỉnh thoả hoặc đó rõ ràng là ghét bỏ nhưng vẫn phải giúp mình tẩy sạch hạ thân dính đầy chất dịch của hai người, nàng liền nhịn không được mà vừa ôm chân vừa lăn lộn khắp giường cười ngây ngô.

A a a, đã lăn lên giường với người mà mình luôn thầm thương trộm nhớ rồi!

Tuy hoàn toàn là do mình Bá Vương ngành thượng cung nhưng cuối cùng Theodore cũng chủ động là được rồi. Vốn nghĩ rằng sẽ không bao giờ thích cái tên khốn nạn trong ngoài bất nhất đó nữa, nhưng Margaret thật sự không có cách nào khống chế bản thân. Cái thứ gọi là tình yêu, ngay cả người trong cuộc cũng không cách nào nắm bắt nó được. thật ra tình huống trước mắt đối với Margaret mà nói cũng không quá bất lợi, Theo dùng nàng để giải trừ lời nguyện, nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ giết nàng. Tuy hai giường đã lăn lên giường, nhưng muốn để Theodore thích nàng thì chẳng khác nào người si nói mộng. Nhưng Margaret có bản lĩnh có thể "tìm niềm vui trong đau khổ", có lẽ là do những thứ đã trải qua từ nhỏ cho đến nay, tính cách của nàng chính là hôm nay có rượu hôm nay say. không lo lắng đến tương lai, chỉ cần bây giờ vui vẻ là được rồi.

Cho nên nàng không chút do dự cường bạo Theodore, không những một mà đến hai lần.

Cẩn thận ngắm lại, thái độ của Theodore dường như có chút thay đổi. Ít nhất khi Garo gây khó dễ cho hắn, Margaret nhận ra hắn đã do dự. không giống như trước đây, hắn có thể không chút nghĩ ngợi ra lệnh cho thuộc hạ giết Margaret, dường như hắn đã không còn coi Margaret như là một thứ công cụ.

Đương nhiên tất cả những điều này cũng có thể là do Margaret tự mình đa tình. Thôi, mặc kệ nó đi, Margaret nhảy xuống giường, thay xong quần áo, bước chân nhẹ nhàng đi ra cửa tìm Theodore - khi nào chuyện đó xảy ra rồi hãy tính.

đi một vòng nhưng nàng không tìm thấy bóng dáng của Theodore. Nhưng khi nàng kéo chuông, Neisen lại xuất hiện làm tròn bổn phận của mình.

"Theo đâu?" Tiểu thư Margaret da mặt rất dày, bây giờ rất tự nhiên gọi tên thân mật của quan đại thần.

Ngờ kìa của Neisen vẫn cung kính như cũ: "Giáo chủ Giáo thánh Martin tới thăm, đại nhân đang tiếp đãi ông ấy."

"Giáo chủ Martin?"

Vì thầm thích Theodore nên một năm nay, vốn không có chút quan tâm nào đến Quang Minh thần giáo Margaret lại cẩn thận nghiên cứu cấu trúc tổ chức của giáo phái này. Quan đại thần tuy cũng có địa vị cao nhưng Theodore cũng không phải là người nắm giữ quyền lực tối cao của Giáo Thánh, nhưng danh tiếng của hắn cũng đủ lẫy lừng. hắn là người quản lý khu vực có nhiều giáo chúng của Quang Minh thần giáo nhất trên đại lục này, dù là Giáo chủ

đến từ Giáo Thánh cũng phải đối với hân khách khách khí khi.

Ở phía trên hân, người có quyền lực tối cao là Giáo Hoàng. Thế giới này có 2 vị Giáo Hoàng, hai đại lục Wiesen... và Jutta bị ngăn cách bởi một đại dương rộng lớn, đa số dân chúng đều tin thờ Quang Minh thần giáo. Hai bên giáo phái đều có chung nguồn gốc nhưng có những điểm khác nhau. Kỵ sĩ đại nhân Alex, là Thánh Kỵ sĩ của Quang Minh thần giáo trên đại lục Jutta.

không nói đến bờ bên kia, đại lục Wiesen bây giờ vì Giáo Hoàng đã già, quyền lực trong Giáo Thánh thật ra đều bị các đại giáo chủ phân chia. Trước đây Theodore có nói là mình bị nguyên rủa là do người trong Giáo Thánh ám hại, việc này chắc hẳn cũng liên quan tới chuyện tranh giành quyền lực.

Mà người đến thăm hôm nay là đại giáo chủ Martin, Margaret nghe người ta đồn đại rằng, người này có quan hệ thân thiết với Theodore.

Nghĩ đến Neisen nói mà không có suy nghĩ, nàng thử dò hỏi: "Vị đại giáo chủ Martin này... rất thân thiết với Theo sao?"

"Đại giáo chủ là ân sư của đại nhân." Neisen trả lời ngắn gọn xúc tích.

"Vậy ta yên tâm rồi!" Margaret nói khẽ, vừa lúc này lời nguyên của Theodore đã tạm thời được giải nhưng không ai biết nó tạm thời được bao lâu. Nếu người này là ân sư của Theodore, thì cho dù hân đột nhiên biến thành nhỏ cũng sẽ không bị lộ.

Đáng tiếc sợ cái gì thì cái đó đến, Margaret đang yên tâm nói chuyện phiếm với Neisen chợt nghe từ phía tiền điện truyền đến một loạt tiếng động, nàng vội vàng chạy ra ngoài, thì nhìn thấy Theodore đang được mấy người hầu nâng vào phòng, cơ thể thon dài, cao ngất đang thu nhỏ nhanh chóng, mái tóc vàng cũng dần sẫm màu, lộ ra một cổ hơi thô kì quái, giống hệt với thân sắc của người chủ nhân đang hôn mê.

Nàng sửng người, vừa định vươn tay ra với lấy góc áo bào của Theodore, thì cổ tay bị người ta bắt lấy. một người đàn ông mặc trường bào màu đỏ, cao lớn khôi ngô, hai bên thái dương đã lấm tấm hoa râm, ánh mắt lại sắc bén giống chim ưng, ông ta lạnh lùng nhìn Margaret: "Người là cô gái nửa người nửa ma đó?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 12

"Người là cô gái nửa người nửa ma đó?"

Nghe thấy câu này, Margaret giật mình. Nhưng nàng không để ý đến người đàn ông vừa mới xuất hiện này, mà vội vã đi đến bên người Theodore. Thấy sắc mặt của Theodore trắng bạch không bình thường, hai đầu lông mày nhíu lại, dường như hân đang rất đau đớn, hai tay cũng nắm chặt lại thành quyền, bày ra tư thế phòng bị rõ ràng.

"Jess, xảy ra chuyện gì?" Margaret lo lắng nhìn về phía tượng người luyện kim vẫn theo hầu bên người Theodore này giờ.

"Đại nhân đột nhiên hôn mê." Jess cung kính trả lời, "Có lẽ là do lời nguyên."

Margaret cũng đoán như vậy, nhưng nàng không định nói nhiều, nhìn nhóm người hầu nâng Theodore vào trong phòng ngủ, nàng cũng vội vàng đi theo, trong lòng hoàn toàn không có để tâm đến người đàn ông mặc trường bào màu đỏ kia. thật ra cũng không khó đoán, người này chắc hẳn là ân sư của Theodore đại giáo chủ Martin. Nhưng Margaret không hề có thiện cảm với ông ta, từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy ông ta, từ đáy lòng nàng liền cảm thấy không thích người này.

Ánh mắt giống như chim ưng dán chặt lên người nàng, lạnh như băng, như đang hồ hững đánh giá một món hàng nào đó. Lúc Theodore vừa bắt Margaret về, coi nàng như một thứ công cụ, hân cũng nhìn nàng với ánh mắt này, nhưng không có cảm giác rét lạnh thấu xương giống Martin. Tò ra lo lắng quan sát nàng nhưng lúc ánh mắt hai người chạm nhau, nàng cảm thấy chân mình thậm chí còn run lay bầy.

Người này thật đáng sợ. Margaret lẩn lộn quanh năm nơi chốn phổ phùng, đã gặp qua đủ loại người. Nàng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra người đó có ác ý với mình hay không, mà Martin giáo chủ rõ ràng là có ác ý với nàng.

Đội nhóm người hầu lui xuống, Margaret ngồi cạnh chường bên giường, nhìn Theodore đang mê man, mới hỏi Neisen: "Martin đại giáo chủ sao lại đến đây?"

Margaret đối với Quang Minh thần giáo không biết nhiều lắm nên cũng không biết nhiều về vị Martin đại giáo chủ này, nhưng trong giáo chúng, nhất là trong giới vương thất quý tộc của đại lục Wiesen, tiếng tăm của ông ta như sấm bên tai. Từ khi còn nhỏ đã bước chân vào Giáo Thánh, một đường thẳng tiến, cho đến bây giờ đã ngồi lên vị trí đại giáo chủ. Ông ta giao du rộng rãi, lại là một Ma pháp sư cao siêu, bây giờ Giáo Hoàng đã già, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ nằm xuống, mà Martin là người được nhiều người ủng hộ trở thành Giáo Hoàng kế nhiệm nhất.

Mà tất cả những gì ông ta có được bây giờ hơn phân nửa đều dựa vào Theodore.

"Danh xưng con của thần... thật sự cao quý đến như vậy sao?" Nghe Neisen nói xong, nàng nhin không được mà thì thầm.

Con của thần, từ lúc nàng bắt đầu thầm thích Theodore, thì nàng cũng biết rằng cái danh xưng này của hắn là được người ta nhắc đến nhiều nhất. không phải là tín đồ, Margaret chỉ cảm thấy cái danh xưng này thật cao quý nhưng không biết ý nghĩa thật sự của nó.

Cái gọi là "con của thần" là người mà ngàn vạn tín đồ coi đại diện của thần Quang Minh. Trong lịch sử của Quang Minh thần giáo, chỉ có ba người được tôn xưng như thế, mà ba người kia cũng đều là người làm thay đổi lịch sử, là những nhân vật vĩ đại đã gây dựng nên cơ nghiệp Giáo Thánh ngày nay. Theo truyền thuyết, một người sinh vào ngày nhật thực, một người khác ngay từ khi mới bị bỏ tập nói đã có khả năng liên kết với thần linh, còn người cuối cùng từ khi sinh ra đã khác biệt, có được một mái tóc vàng lấp lánh như ánh bình minh.

Nghĩ đến mái tóc của Theodore, trong lòng Margaret tự nhiên cảm thấy có dự cảm không tốt. Là "con của thần" mà cách cả ngàn năm mới xuất thế, truyền thuyết về Theodore nhiều không đếm xuể. hã sống một cuộc sống mang đầy màu sắc thần kì, mà Martin là ân sư của hắn cũng thuận nước lên thuyền, trở thành người kế nhiệm Giáo Hoàng. Trong việc này danh xưng con của thần của Theodore cũng đóng một vai trò không hề nhỏ.

"Con của thần nhất định sẽ trở thành Giáo Hoàng." Neisen nói một cách khẳng định, "Bởi vì đại nhân là thánh đồ do Thần lựa chọn."

Cái tên khôn trong ngoài bất nhất đó? Margaret nhin không được mà cười nhạt, nếu Thần thật sự lựa chọn Theodore, thì mất Thần có lẽ là bị mù rồi. Nhưng dù có thế nào thì dân chúng vẫn tin vào điều này, Theodore mới 25 tuổi đã trở thành quan đại thần, cũng là nhờ cái danh xưng đó.

Margaret khôn hiểu những thứ quanh co vòng vèo ấy, nàng có chút lo lắng không yên, đợi đến khi Neisen rời đi, trong phòng chỉ còn nàng với Theodore, nhìn gương mặt non nớt của hắn, tự nhiên nàng lại cảm thấy an tâm đến lạ.

Cho dù là lúc mê man, Theodore cũng không thả lỏng. Cơ thể nhỏ nhỏ cuộn tròn lại, đây là một loại tư thế theo bản năng khi người ta thiếu cảm giác an toàn. Cơ thể buộc chặt, đưa lưng về phía người đối diện. Đúng như Margaret đã đoán, mức tín nhiệm đối với con người, đã bị hắn ép tới mức thấp cực hạn. Người hầu đều là tượng người luyện kim, tuyệt đối sẽ không để lộ bí mật, ngoại trừ những bức tượng lạnh băng có tên ra, suốt nhiều ngày nay, Margaret không hề thấy bất cứ người lạ nào xuất hiện bên người Theodore.

Hình như hắn không có bạn bè, không, hắn thậm chí không có lấy một người tâm phúc để giúp việc. Chỉ có duy nhất một người biết được bí mật là Garo, thì cũng là một lão hồ ly bị hắn mua chuộc bằng tiền tài.

Đột nhiên Margaret rất muốn ôm Theodore một cái, dáng vẻ của hắn bây giờ rất vô hại - một con người cô độc, bên cạnh không có người có thể tin được. Nàng vươn tay, đem Theodore ôm vào lòng.

"Nếu ngươi không muốn ta ngộp thở mà chết" Đột nhiên có một giọng nam non nớt rầu rĩ vang lên, "Có thể đem bộ ngực của ngươi dịch ra một chút không?"

"Á, ngươi già vờ ngủ à?"

Mái tóc dài che khuất cái lỗ tai hồng hồng của Theodore, "Khụ" hắn làm ra vẻ trấn định hắng giọng một cái, "Vừa mới tỉnh." thật ra hắn đã tỉnh lại từ sớm, tuy nhắm mắt nhưng hắn vẫn cảm giá được cô nàng ngu xuẩn đó đang nhìn mình chăm chú. Cho nên hắn không mở mắt, mà chỉ lẳng lẳng nằm trên giường, nghiêng về phía Margaret không nhìn thấy được, âm thầm thả lỏng thần kinh vẫn luôn căng thẳng này giờ.

"Ông ta đi chưa?" Theodore hỏi một câu không đầu không đuôi.

Nàng sùng sốt mắt mấy giây mới kịp phản ứng lại, hắn chắc hắn là đang nói đến Martin: "Có lẽ đi rồi... Tôi không để ý đến ông ta lắm." Nghe thấy ngữ khí của Theodore khi nói đến Martin, nàng cảm thấy những suy đoán của mình là sự thật.

"Ngươi thật đúng là..." Theodore nhin không được mà bật cười, trong giọng nói tràn ngập sự mỉa mai lẫn khinh bỉ, "Bị người như ngươi xem nhẹ, đối với ông ta mà nói chắc đây là lần đầu tiên." "Tôi không thích ông ta." Margaret nói thẳng.

Theodore ngây người: "Vì sao?" Nhưng nhìn vẻ mặt vô tội của nàng, hắn đột nhiên bật cười. "Là trực giác của loài vật đúng không? Cảm thấy sợ hãi với những thứ có cảm giác nguy hiểm."

"Này" Margaret bắt đầu chọc chọc lên mặt hắn, "Tôi là người mà.... Mặc dù có một nửa huyết thống ác ma." nói tới đây nàng vội hỏi, "Ân sư của ngài... Biết sự tồn tại của tôi à?"

Ánh mắt của Theodore tối lại ngay lập tức, "Ừm." hắn qua loa trả lời. "Có biết."

#

"Theo, xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao không nói cho ta biết." Martin ngồi đối diện hắn, vừa uống trà, vừa ôn hòa nói. thật đúng là hiếm thấy, đại giáo chủ Martin trước mặt mọi người luôn nghiêm nghị mà lại có lúc ôn hòa như thế này, mọi người đều nói, ngài ấy chỉ có thái độ ôn hòa với một mình Theodore là người đệ tử được sủng ái nhất.

Theodore không nói gì, hắn không hỏi vì sao bí mật này dù hắn đã cố giữ kín nhưng Martin vẫn biết được. Vì hắn biết có hỏi cũng vô ích. Tất cả mọi thứ mà hắn sở hữu, từ đầu đến cuối, vẫn bị người ngồi trước mặt này nắm trong lòng bàn tay.

"Ta đã sắp xếp cho con một Ma pháp sư xuất sắc khác am hiểu về nguyên lý." Martin tiếp tục nói, "Garo là một lão hồ ly, chỉ nhận tiền không nhận

người, ta đã sớm nói với con, không nên quá thân cận với hắn." Thấy Theodore vẫn chưa trả lời, ông ta hỏi lại một lần nữa "Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Theodore hờ hững đáp lại.

Martin vừa lòng vuốt cằm, "Mẹ con rất nhớ con." Có lẽ là thấy thái độ Theodore khá tốt, ông ta đột nhiên nói vậy.

trên khuôn mặt Theodore cuối cùng cũng có chút biến hóa, "thật sao?" hắn cười một cách khinh bỉ, "Phiền ngài chuyển lời đến cho bà ta, tôi cũng rất nhớ bà."

"Ta sẽ." Martin mỉm cười, "Theo, con đúng là một đứa trẻ ngoan." Ông ta vẫn như mọi khi, giống như một người cha hiền từ dặn dò hắn, "Giáo Hoàng không lâu nữa sẽ xuống đài, chuyện con bị nguyên rủa tuyệt đối không thể bị người khác phát hiện vào lúc này, nghe nói con đã tìm được một đứa nửa người nửa ma?" Ông ta tùy ý nói, "Giết đi, ác ma tuy rằng hi hữu, nhưng ta đã tìm được vài đứa, mấy ngày nữa có thể đưa lại đây."

Bàn tay đang giấu trong ống tay áo của Theodore nắm lại thành quyền, hắn vừa chuẩn bị mở miệng nói thì Martin đột nhiên đứng lên: "Lời nguyện trên người con đúng là phiền toái, nó không chỉ khiến con biến thành trẻ con..." Vị đại giáo chủ mặc trường bào màu đỏ bước đến gần Theodore, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, âm trầm giống hệt như trong trí nhớ của Theodore, "Nếu không nhanh chóng phá giải, sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Vậy thì sao." Theodore cười nhạt.

Martin kinh ngạc nhướng mày, hình như ông ta không đoán được rằng đệ tử của mình sẽ trả lời như vậy. "Con...." Ông ta hạ thấp giọng, "Nếu con xảy ra chuyện gì, mẹ của con, còn cả ta đều sẽ rất thương tâm."

"thật sao?" Khóe miệng Theodore nhếch cao, nếu có Margaret ở đây, nàng chắc chắn có thể phát hiện ra đây là nụ cười mà hắn luôn bày ra trước mặt người khác, nụ cười ôn nhu, từ bi của một quan đại thần.

".....Theo, Theo!"

Nàng lớn tiếng gọi mấy lần, mới đem Theodore kéo về thực tại, "Ai cho phép ngươi gọi ta là Theo?" hắn hừ mạnh một cái.

"Ngài vẫn chưa trả lời tôi." nàng quyết đoán không thềm để ý đến ngữ khí kiêu ngạo của hắn, "Ân sư của ngài, ông muốn xử lý tôi nh thế nào vậy? Tôi cảm thấy ánh mắt ông ta nhìn tôi rất lạ."

Tất nhiên là ông ta muốn giết ngươi. Hắn nhìn Margaret một cách mỉa mai, châm chọc cho đến khi nàng bị chọc xù lông mới chậm rì rì nói: "Margaret tiểu thư, trí tưởng tượng của ngươi thật đúng là phong phú, không phải ai cũng có hứng thú với cô."

Đúng là độc mồm độc miệng, Margaret oán hận trừng mắt, liếc hắn một cái, con ngươi chuyển loạn, bỗng nhiên cười tủm tỉm nói: "Nhưng mà có một thân sĩ nào đó có hứng thú 'tâm thương' với tôi, sáng hôm nay a... mới còn dùng gậy...."

thật đúng là không có cách nào với cái người da mặt dày như thế này, tuy bị bịt kín miệng, nhưng trong đôi mắt của nàng ý cười dương dương tự đắc rất rõ ràng: "Im miệng!" Theodore thẹn quá hóa giận gầm nhẹ - nàng cười càng thêm sáng lạn.

Theodore cảm thấy mình cần đi phải khám nã, rồi để cái lão đáng ghét đó giết quách nàng đi mới đúng, sao có thể có suy nghĩ muốn bảo vệ nàng được. "Khoan, khoan... ngươi làm cái gì thế?" hắn vội vàng buông tay ra, thì ra Margaret vurun đầu lưỡi ra liếm lên lòng bàn tay hắn. Cảm giác nhồn nhột, ướt át chợt lóe lên lại thấy vẻ mặt chưa thỏa mãn của nàng, mặt Theodore vốn đã nóng bừng lên, bây giờ toàn thân hắn đều cảm thấy nóng.

"Do ngài câu dẫn tôi mà!" Vẻ mặt của dâm ma tiểu thư rất ngang nhiên.

"Ngươi... trong đầu ngươi chứa những cái thứ gì thế hả? Dừng tay, a..." Đây là "trần trối" cuối cùng của Theodore trước khi hắn bị ma trào của Margaret bao phủ, "... Dừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 13

"Ác ma bây giờ không phải là rất hiếm sao?" Nghe thấy Đại giáo chủ Martin nói sẽ đưa cho đồ đệ của mình mấy con ác ma, Margaret nghi ngờ hỏi.

Theodore ngồi đối diện nàng, ánh mắt đầy phức tạp nhìn cái ly đựng đầy máu tươi trên bàn. Ác ma đưa cho hắn giải trừ nguyên rủa tất nhiên không phải là dâm ma, uống máu của chúng là có thể hấp thu sức mạnh của ác ma, không cần phải tiếp tục dùng cái cách không có liêm sỉ đó nữa. Vì thế nên Margaret cảm thấy bất mãn: "Cái thứ kỳ quái này, ngươi thật sự muốn uống à?"

Chẳng lẽ uống cái thứ đó của ngươi thì không kỳ quái à? Quan đại thần cố nén xúc động muốn mỉa mai nàng, cầm lấy cái ly chân dài, cau mày ngửa cổ

uống một hơi cạn sạch: "Vị có vẻ lạ." hần lẩm bầm nói thăm.

"thật không?" Về mặt thiếu nữ đầy vẻ mong chờ nhìn hần, "Có phải là dâm dịch của ta uống ngon hơn không?"

Nếu lúc đầu Theodore còn khiếp sợ vì nàng có thể ngang nhiên nói ra mấy câu không biết xấu hổ như thế này nhưng bây giờ đã thành thói quen rồi. Quan đại thần bình tĩnh lơ đãng khiêu khích của người đối diện, ưu nhã cầm khăn tay lau nhẹ khóe miệng, đứng dậy chuẩn bị đi xử lý công việc.

"Khoan đã." Margaret túm chặt lấy tay áo hần, "Ta có thể đi nhìn con ác ma này không?"

"không có gì đẹp cả." Theodore lãnh đạm nói, thiếu nữ ngửa đầu nhìn hần, bây giờ lại giả bộ làm nũng giống trẻ con lắc lắc tay áo hần, khiến hần lại không tự chủ được mà dịu giọng trả lời nàng, "Bọn chúng... Rất điên cuồng." Dừng một chút, cuối cùng hần lại đem những lời "Người sẽ gặp nguy hiểm" nuốt vào.

Lời nguyện trên người Theodore dần biến mất, mỗi ngày có thể duy trì được trạng thái cơ thể người trưởng thành hơn 10 tiếng. Mấy lần cầu nguyện sớm trên đảo cũng tiến hành thuận lợi, không ai phát hiện ra khác thường. Quan hệ giữa hần với Margaret càng ngày càng trở nên quen thuộc, miễn cảm phát hiện ra thái độ của hần đối với mình đã ôn hòa hơn, Margaret tất nhiên sẽ tận dụng cơ hội.

"Điên cuồng?" thật ra nàng đòi đi xem ác ma là giả muốn ở cùng với Theodore thêm một lúc nữa mới là thật, "Ta chưa từng thấy ác ma, Theo, chỉ nhìn một chút thôi."

Theodore quả thật bị nàng quấy rối cuối cùng không có cách nào khác đành phải ngồi xuống.

Margaret gần đây cũng nhìn thấu tính cách của hần - trước mặt người đời thì là một thánh đồ từ bi, hiền hòa nhưng sau lưng lại là một tên xấu xa độc miệng, lạnh lùng, nhưng thật ra hần là một người kiêu ngạo, chuyên miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo. Hơn phân nửa thời gian hần đều sống cách ly khỏi người khác, luôn cao cao tại thượng, nên hần khôn biết làm thế nào để thể hiện tình của mình, cũng không biết cách sống chung với người khác. Nhưng Margaret cứ liên tục chủ động tiến công, thậm chí là liều chết quần lấy hần, Theodore chỉ đành nhượng bộ hết lần này đến lần khác, để mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Đáng thương cho Theodore hoàn toàn không ý thức được mình đã bị người ăn gấu gao, bởi vì kiến thức của hần đối với loại sinh vật ác ma này cũng không nhiều, nếu như Garo không nói ra thân phận của Margaret, hần cũng không hề biết đến sự tồn tại của loại dâm ma này. Đúng như Margaret đoán, khi phát hiện mình trúng phải lời nguyện, cần ác ma để giải lời nguyện thì người đầu tiên mà hần nghĩ đến chính là cô gái nửa người nửa ma mà hần từng cứu ở ngoài thành.

thật ra với quyền thế của Theodore, phái người âm thầm đi tìm vẫn có thể tìm được ác ma khác. Nhưng tình huống lúc đó quá cấp bách, mấy ngày nữa hần phải xuất hiện trước mặt dân chúng trên đảo, nên chỉ có thể bắt Margaret, người cách hần gần nhất.

Đây cũng là điểm mà Margaret không thể lý giải nổi khi lần đầu tiên nhìn thấy bộ mặt thật của Theodore, nếu Theodore là một người lãnh huyết, khôn nạn như thế sao lúc đó hần lại cứu mình ở cái nơi hoang vu không một bóng người đó? Dưới tình huống đó, hần hoàn toàn có thể giả vờ như không thấy gì cả để mặc Margaret tự sinh tự diệt.

Quan đại thần khinh thường cười nhạt một cái: "Lúc đó đi cùng với ta còn có phu xe."

Nghe hần nói những lời này Margaret đã tỉnh ngộ ra. Để bảo vệ hình tượng thánh khiết hoàn mỹ của mình quan đại thần đại nhân tất nhiên phải giả bộ từ bi, hiền hòa trước mặt người khác vậy nên lúc đó vì có phu xe đi cùng với hần, cho dù hần muốn giả vờ như không thấy cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Nhận được lời giải thích như vậy, Margaret khi đó hận Theodore đến độ nghiêng răng nghiêng lợi. Quả đúng là một tên khôn nạn! Lần cứu mạng mình đó cũng là diễn trò, uống phí một tâm chân tình của nàng dành hết cho hần, thâm mêm Theodore lâu như vậy. Nhưng rất nhanh Margaret liền ý thức được mình sai...

Nàng nhớ kỹ mấy câu nói của phu xe, "Trong bụi cỏ quả thật có người..." Quả thật có người... nói vậy tức là Theodore phát hiện ra trong bụi cỏ có người trước rồi mới nói với phu xe, bảo phu xe quay về kiểm tra. Nếu như hần không muốn cứu Margaret thì sao lại nhắc nhở phu xe như vậy, rõ ràng lý do của hần không hợp lý.

Đến lúc nàng hiểu được con người của Theodore thì cũng hiểu được tại sao lúc ấy hần lại nói như vậy - thật đúng là kiêu ngạo, rõ ràng là mình chủ động cứu người, nhưng hết lần này đến lần khác lại giấu giếm biến mình thành một tên xấu xa, giả vờ âm lãnh, hờ hững nói nửa thật nửa giả.

Cho dù thế nào đi chăng nữa, Margaret cảm thấy cái tính cách của hần rất dễ thương.

"Theo." Trong lúc Theodore đang vất óc để bịa ra mấy chuyện về ác ma, chợt nghe thấy nàng dịu dàng gọi tên hần.

"Sao thế?" hần đáp lời theo bản năng.

"anh thật đáng yêu." Margaret cong khóe môi, cười lộ lên hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, con ngươi sáng lấp lánh, "Em thích anh nhất."

Theodore ngây người, đợi đến khi hần tìm lại được giọng nói của mình, hần cố gắng giả vờ bình tĩnh, tiếng tim đập thình thịch vang dội bên tai, "Khụ." Quan đại thần hắng giọng khụ một tiếng, nếu như bỏ qua hai lỗ tai đỏ bừng của hần, nhìn qua vẫn rất trấn định, "nói đi, người muốn làm gì."

"Em muốn làm với anh." Thiếu nữ cười híp mắt nói.

"không được." hấn giận tái mặt, nhưng trên gò má nóng bừng một mảng.

"Cho anh ở phía trên nha."

"không được."

"Vậy em khẫu giao cho anh?"

"Im miệng!" Theodore cuối cùng cũng thẹn quá hóa giận, "Ngươi thành thật một chút!"

"Được rồi." Margaret phần nộ bĩu môi.

Có lẽ là do lời nguyên đã được giải trừ nên khi Theodore ngủ thấy mùi hương lạ khi nàng động tình đã không còn khiến hấn mềm nhũn cả người nữa. Quan đại thần đại nhân dù sao cũng có trình độ ma pháp cao siêu, lúc trước bị Margaret cười trên đầu trên cổ mà không làm được gì nhưng bây giờ Margaret mà muốn bá vương ngành thượng cung thì hoàn toàn không có khả năng.

Bởi thế nên dâm ma tiểu thư chỉ có thể đi đường vòng, thỉnh thoảng nói mấy câu đùa giỡn trên bàn cơm, hoặc là cời sạch đồ đi tới đi lui trước mặt Theodore, còn lúc ngủ thì giống như con bạch tuộc cuốn chặt lấy Theodore vặn vẹo, uốn éo, hay là nhân lúc Theodore đang tắm nhảy bổ vào đánh lén, ngoài miệng nói là muốn giúp hấn kỳ lưng nhưng thật ra là nhân cơ hội sàm sỡ hấn... Tội nghiệp thay cho Theodore mỗi lần đều bị nàng trêu chọc đến cương cứng, nhưng vẫn phải nén lại, Margaret hoài nghi hấn cứ nhịn như vậy có khi nào nhịn thành bệnh luôn không?

"Rốt cuộc là vì cái gì mà anh không muốn làm tình với em?" Vấn đề này thiếu nữ đã hỏi qua rất nhiều lần, "Em cũng không bắt ngươi phải chịu trách nhiệm." Dù nói ra những lời này rất chua xót, nhưng đây thực sự là suy nghĩ thật của Margaret. Nàng chỉ muốn giữ chặt lấy hiện tại, được ở cùng một chỗ với Theodore tận hưởng ái tình, như thế không phải rất tốt sao?

Nhưng Theodore vẫn một mực tránh né, nói cho cùng là vì hấn không hiểu rõ trái tim của chính mình. hấn không hiểu được bản thân đối với Margaret là loại tình cảm gì, vốn dĩ hấn rất coi thường người con gái đó. Vừa ngu xuẩn vừa thô tục, so với Theodore hoàn toàn là người của hai thế giới.

Nhưng Theodore lại không có cách nào ghét nàng, cho dù hấn luôn nói những lời lạnh lùng, nhưng điều này đều là những lời nói dối là do hấn quá kiêu ngạo mà thôi.

Nàng giống như một vị khách không mời mà đến xông vào cuộc sống của Theodore, cái con người chưa bao giờ cho phép ai vào phòng riêng của mình, Theodore giao hoạt, lạnh lùng, cao ngạo, khó tính, thậm chí là cô độc, đều bị thiếu nữ từ trên trời rơi xuống nhìn thấy tất cả. Mà nàng lại luôn lung tung bừa bãi, không kiêng nể gì cả, không sợ người đời cười nhạo cũng không vì bản thân khác biệt mà tự ti. Nàng không có kỵ Theodore là một tên khốn kiếp, không rời xa hấn, cũng không có ý nghĩ muốn thay đổi hấn, càng không vì Theodore lộ ra mặt yếu đuối của bản thân mà đi thương hại hấn.

Nàng lỗ mãng, nhưng rất dũng cảm, giống như một cô gái nhỏ ngốc nghếch liều lĩnh xông về phía trước, cố gắng bao dung Theodore cả những điểm tốt lẫn điểm xấu của hấn.

một người như vậy, Theodore sao có thể không thích nàng.

Nhưng bây giờ quan đại thần đại nhân không hiểu gì về tình cảm vẫn còn đang hỗn loạn, mơ màng. Lý trí nói với hấn là mình với Margaret là chuyện không thể được, nhưng trái tim hấn cứ kéo hấn đến gần Margaret. Bởi vậy hấn chỉ có thể cứng rắn chống đỡ hết ngày này qua ngày khác, dù Theodore có là một tên vô sỉ khốn nạn, nhưng trong xương vẫn là một vị thần sĩ ngây ngô thầm thích một cô gái.

Đến tối, Margaret có vẻ rất đàng hoàng. Tắm xong thay váy ngủ rồi ngồi trên giường, trên tay cầm cuốn tiểu thuyết phiêu lưu mà nàng yêu thích. Yên lặng không được mấy phút, nàng đột nhiên đặt sách xuống, rồi nói: "Theo, chúng ta đi chèo thuyền đi."

Nơi ở của Theodore là một trang viên cách thần điện không xa, trong vườn là một cái hồ nước trong veo, bây giờ đang là đầu hạ, chèo thuyền trên hồ vào buổi tối đúng là một ý tưởng tuyệt vời.

Theodore cũng đang rảnh rỗi, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của nàng, hấn khựng lại một chút cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. Margaret sung sướng hoan hô một tiếng nhảy xuống giường, hào hứng đi ra ngoài lại bị Theodore kéo lại đưa qua một cái áo choàng: "Mặc thêm vào."

"Hả?" Nàng nháy mắt với hấn: "Sợ em cảm lạnh à? Theo đối với em thật tốt..."

Lúc trước nếu nghe nàng nói mấy câu như vậy, Theodore nhất định sẽ gạt lực phủ nhận. Dù bây giờ đã thành thói quen, nhưng thỉnh thoảng nghe nàng đồ ngon đồ ngọt Theodore đã đỡ mặt, quay đầu đi chỗ khác không dám nhìn vào mặt nàng, ngược lại thúc giục đi: "đi nhanh, không thì khuya mất."

"Ừ." Margaret hài lòng túm vạt áo của hấn leo đèo theo sau, về mặt cung chiêu "anh nói cái gì thì chính là cái đó", nhưng hết lần này đến lần khác người luôn có những yêu cầu tùy hứng đều là nàng. Giống như đêm nay, nàng đột nhiên muốn đi chèo thuyền, Theodore cũng thỏa mãn nàng.

Trong lòng ngọt ngào, Margaret vừa đi theo hấn vừa toan tính trong lòng. Quan đại thần đại nhân đúng là quá ngây thơ khi nghĩ rằng cuối cùng nàng cũng chịu đàng hoàng, một người kiên nhẫn như Margaret sao có thể vì bị Theodore từ chối mấy lần mà bỏ cuộc chứ.

Đêm nay nhất định phải ăn sạch Theodore, trong phòng ngủ không được, vậy lát nữa làm một hồi ân ái trên thuyền giữa "trời nước bao la".

Chương 180: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 14

Trong hồ chiếc thuyền nhẹ nhàng trôi tránh, vốn dĩ chiếc thuyền này Theodore sai người neo bên mép bờ chỉ để trang trí mà thôi. Hai người vừa ngồi vào hân liền cảm thấy tay chân bị gò bó, không thể duỗi thẳng ra được. Vì đề phòng Margaret rơi vào trong hồ, Theodore không thể làm gì khác hơn là ôm lấy thắt lưng của nàng, để nàng ngồi dựa vào trong ngực mình. Nhưng hết lần này đến lần khác Margaret lại không chịu an phận, hối thúc Theodore đưa thuyền ra giữa hồ, muốn hái mấy cành hoa súng đang nở.

Theodore đành phải ôm nàng chặt hơn, Margaret thuận thế vòng tay ôm cổ hân, nhích cái mông ngồi hân trên đùi hân. Theodore đang nhào người ra hái hoa cho nàng, thiếu nữ ngửa đầu nói chuyện với hân, hơi thở thơm ngát lướt nhẹ qua sườn cổ hân, giống như đang triền miên âu yếm, khiến hân rùng mình một cái.

"Em..." Nam nhân về mặt ần nhẩn, nhìn nàng nói: "Đừng làm rộn."

"Hừ." Margaret không nhẽo, "Em đâu có nghịch."

không đúng, đáng lẽ ra những lúc như thế này, nàng đều bày ra cái vẻ mặt vô tội thẳng thắn thừa nhận là đang cố tình quyến rũ hân. Đến lúc này Theodore mới nhận ra được Margaret đang tức giận, hân nhất thời luống cuống chân tay: "Xin lỗi... Ta..."

Theodore không biết cách nào để dỗ dành cô gái nhỏ đang giận dữ này, tay chân vụng về, vẻ mặt bối rối cái đáng về kiều ngạo, bệ vệ thường ngày biến mất không còn chút bóng dáng, Margaret âm thầm đắc ý, vội vã lần tới, "Có phải anh chán ghét em không?" Nàng mím môi, động tác này thoạt nhìn giống như nàng đang rất úy khuất, "Toàn đẩy em ra, còn..." Thiếu nữ dường như không nói tiếp được nữa, cúi đầu, hai vai khẽ run.

Nàng, Theodore căng thẳng, nàng đang khóc?

Nhưng rất nhanh Margaret đã ngẩng đầu lên, giả vờ làm như không sao cả, đôi mắt đong đầy nước mắt khiến Theodore càng thêm khó chịu, nàng đang miễn cưỡng vui vẻ. "Theo, xin lỗi anh, lại khiến anh thêm phiền rồi." Giọng nói của nàng buồn buồn, "anh đã không thích, vậy từ nay em sẽ không làm thế nữa."

"không phải", Theodore theo bản năng nắm lấy tay nàng, "Ta..."

"Ta" cái gì? hân muốn nói cái gì? Trong đầu Theodore hoàn toàn hỗn loạn, hân ghét Margaret ư? hân ghét những việc mà nàng làm ư? Điều không phải, hân không ghét, tuyệt đối không. Dường như có thứ cảm xúc gì đó từ sâu trong lòng hân đang dần thoát ra nhưng Theodore bây giờ vẫn còn ngây thơ không biết gì cả, đầu óc hân bây giờ hoàn toàn không hoạt động được.

Trong lòng Margaret biết rõ, lần này nàng cố tình hỏi ép hân có hiệu quả rất tốt, nhưng tiến độ quá nhanh sẽ khiến quan đại thần đại nhân không chịu nổi. Từ từ rồi sẽ đến, một ngày nào đó, cái người kiều ngạo này sẽ chính miệng thừa nhận hân thích nàng. Cho nên nàng không tiếp tục ép hỏi Theodore nữa, mà ngược lại chủ động nắm lấy tay hân: "anh có thể hôn em một cái không?"

Khuôn mặt hân phùng một cái đỏ bừng lên, "Hôn..." Lời từ chối đã đến bên miệng, nhưng nhìn thấy đôi mắt lã chã chực khóc của thiếu nữ, hân lại nuốt những lời đó trở vào. Được rồi, Theodore nghĩ, một người chưa bao giờ để lộ dáng vẻ yếu đuối trước mặt người khác mà bây giờ nàng lại đang khẩn cầu hân, cũng khiến hân phải mềm lòng. "Khụ." hân giả vờ trấn định hắng giọng một cái, "Chỉ hôn một chút."

"Chỉ một chút." Margaret gật đầu khẳng định, đôi mắt nàng vừa rồi giống như bầu trời giăng đầy mây đen nhưng thoát một cái đã biến thành tiểu tinh linh hoạt bát, hân cảm thấy trong lòng mình như nhũn ra.

hân đắn đo suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nắm lấy cằm nàng, cúi đầu hôn lên. Nụ hôn lướt qua như chuồn chuồn đập nước, nhưng chỉ đụng chạm khe khẽ như vậy cũng khiến tim hai người đập chậm mất một nhịp. Đôi môi nàng mềm mại, hương vị ngọt ngào khiến Theodore cảm giác giống như lúc bé được ăn kẹo, vị ngọt ấy đến tận bây giờ vẫn không thể quên được. Tách ra đi, lý trí bảo hân phải kết thúc nụ hôn này, nhưng trong lúc hân đang do dự không rõ rồi đi, thì Margaret hé mở môi anh đào, lợi dụng lúc sơ hở "vồ lấy" Theodore.

Giống như một chú cá hoạt bát, cái lưỡi trơn trượt của nàng quấy đảo lung tung trong khoang miệng Theodore, giống hệt như con người của nàng, nhiệt tình như lửa, cuốn lấy Theodore, lưỡi nàng lướt qua từng tác da thịt trong miệng hân. Nàng ôm lấy đầu hân, kịch liệt dây dưa, hai bên cùng trao đổi nước bọt. Tiếng thở dốc, tiếng ngậm khẽ, tiếng hừ nhẹ, cùng đôi môi dán chặt lấy nhau của hai người hợp thành một bức tranh kiều diễm dưới màn đêm.

Bị lừa, cổ áo bị kéo rách, quần cũng bị tuột xuống, cự vật ngẩng cao bị bàn tay mềm mại không xương của thiếu nữ cầm lấy chuyển động lên xuống, Theodore bị Margaret triền hôn, trong đầu hân không khỏi ảo não. Nhưng điều khiến hân phiền muộn nhất không phải là mình lại một lần nữa bị người con gái này nắm mũi dẫn đi, mà là hân biết mình đã trúng kế, nhưng hết lần này đến lần khác lại không có cách nào dừng lại.

Thiếu nữ nằm trong ngực hân yếu đuối run rẩy, bầu ngực cao ngất trắng như tuyết giống như hai chú thỏ đáng yêu, không ngừng nảy lên trước mặt

Theodore, dụi dồ hấn ngấm lấy đầu vú vừa mềm mại, vừa cực kì đàn hồi vào miệng, dùng đầu lưỡi vừa liếm vừa cắn. Bầu ngực bên kia cũng không bị vắng vẻ, đầu ngón tay hấn có những vết chai mỏng vằn vằn trên đầu vú, thỉnh thoảng nắm lấy đầu vú kéo mạnh một cái, khiến tiếng rên rỉ của thiếu nữ càng thêm quyến rũ.

"A, Theo... Nhột quá..." Margaret nhin không được vận vẹo hai chân, trong khi giúp mát-xa gây thịt, tiểu huyết đã sớm xuân thủy tràn lan, làm ướt đầm bấp đúi của hấn.

Bàn tay to thuận thể trượt từ trên cổ nàng xuống, ngón tay thon dài từ phía sau vói vào khiêu khích mật huyết. Nam nhân ở phương diện này đều vô sự tự thông, dù Theodore chưa từng chạm qua người phụ nữ nào nhưng hấn vẫn chuẩn xác tìm được tiểu hoa châu giấu giữa hai phiến hoa môi, cảm giác vừa mềm mại vừa cứng rắn khiến hấn cảm thấy rất mới mẻ lưu luyến không rời, ngón tay kẹp lấy tiểu hoa châu vừa sờ vừa bóp, dâm thủy ồ ạt chảy ra, mỗi lần Theodore cố tình néo mạnh âm đế, cơ thể yếu ớt trong ngực hấn liền co rúm lại, tiểu huyết lúc khép lúc mở, lại một ra một cổ dâm thủy mang theo mùi hương lạ.

"Đừng mà, đừng làm như vậy..." Margaret nước mắt là chả bắt lấy cánh tay của hấn, âm đế là chỗ nhạy cảm nhất của nàng, nhưng dường như Theodore lại đùa bỡn không biết mệt, ra sức khi dễ tiểu hoa châu, "Theo, xin anh..." Nàng từ đầu đến chân đều mềm nhũn, chỉ sợ nếu hấn cứ như vậy nàng sẽ chết vì cao trào quá nhiều mất thôi, chỉ đành phải chống đỡ cơ thể dùng cái mông vênh vẹo dòi dẹt sự chú ý của Theodore, "Tiểu huyết, tiểu tao huyết cho anh cảm thoải mái có được không, đừng... đừng sờ nơi đó..."

Ánh trăng đêm nay cũng thật đẹp, phủ lên bờ mông căng mọng trắng nõn của nàng khiến hấn lóa mắt. Theodore nhớ đến thánh nữ trong thần điện cũng có cơ thể với những đường cong là lướt, hoàn mỹ không tỳ vết, nhưng thánh nữ sẽ khiến người ta cảm thấy kính sợ, còn cơ thể hoàn mỹ trước mắt này lại dụi dồ hấn muốn chà đạp nàng, muốn bắt chấp tất cả cắm vào trong cơ thể nàng, dùng gây thịt đâm nát tiểu huyết dâm dâng này, bản tính dịch của hấn vào trong cơ thể nàng.

"Theo" Cái mông nhỏ như trái đào chín căng mọng lác lác trước mặt hấn, trong giọng nói của nàng lộ ra sự nôn nóng khó nhịn, cầu xin hấn, "... Làm em đi!"

"Được." Kể từ khi trăng hoan ái này bắt đầu đây là lần đầu tiên Theodore mở miệng nói chuyện. Giọng nói trầm thấp che giấu sự điên cuồng mà Margaret chưa từng biết. Nàng cảm nhận được thân thể nóng rực của hấn đang kề sát nàng, bàn tay to xoa mông nàng, dọc sống lưng nhẹ nhàng vuốt ve, một tay đè xuống bụng nàng, một tay bóp hông ép nàng vênh mông cao hơn nữa.

Đây không phải là lần đầu tiên cùng Theodore làm tình, nhưng lúc này Margaret lại nhin không được mà run rẩy, tiếng thờ dốc ngày càng gấp gáp, cuối cùng nàng cũng bị... Theodore thao. Nàng đang chờ đợi gây thịt cứng rắn của hấn nhưng đột nhiên lại có thứ gì đó mềm mại, nóng ẩm liếm lên hoa môi. "A!--" Margaret gần như cao trào ngay lập tức, hai khuỷu tay chống đỡ cơ thể mềm nhũn khuỵu xuống, cả người nàng lung lay như sắp đổ nếu không nhờ Theodore ôm lấy nàng chắc nàng đã ngã nhào xuống thuyền, "Theo, đừng mà, đừng liếm... A, đừng liếm chỗ đó..."

Cái lưỡi to đâm vào càng sâu hơn, đôi môi hấn đem toàn bộ hộ khẩu đều ngấm vào, đầu lưỡi đảo qua hoa môi, đảo qua âm đế, thậm chí từng nếp gấp trên cúc huyết cũng bị hấn tinh tế liếm qua một lần. Nam nhân vô cùng kiên nhẫn đùa bỡn hoa huyết đã sớm ướt đầm, tham lam mút từng ngum từng ngum, âm thanh dâm mỹ vang lên không dứt.

"Ừm a a... Sắp đến, đến rồi... Muốn phun ra..." Khoái cảm trong tâm lý cộng thêm sự kích thích sinh lý khiến Margaret gần như điên cuồng, Theo... Theo đang liếm tiểu huyết của mình. Chỉ cần nghĩ đến điều này nàng cảm giác sung sướng gần như muốn hôn mê.

"Nhiều quá... Ừ, thật ngọt..." Theodore thấp giọng nỉ non, mật nước tuôn ra đều bị hấn nuốt vào miệng, phun ra đi, phun ra hết đi, dù sao mình cũng đã từng uống không ít rồi. Dùng cái lý do sứt sẹo đó để bao che cho hành động của mình, quan đại thần đại nhân càng thêm chuyên tâm bú mút, cho đến khi thiếu nữ dưới thân run rẩy phun ra cổ âm tinh cuối cùng hấn mới thỏa mãn ngừng đầu, dâm thủy dính bên môi cũng bị hấn liếm sạch sẽ.

"Kế tiếp..." hấn vỗ nhẹ lên cặp mông của Margaret, ý bảo thiếu nữ đang chìm đắm trong khoái cảm cao trào xóc lại tinh thần, "Thỏa mãn nguyện vọng của em, anh sẽ thao nát tiểu tao huyết này."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 15

một khắc khi hấn cắm vào ấy, Theodore có cảm giác sung sướng lan tỏa khắp từ đầu xuống chân. Giống như uống một ngum rượu được ủ lâu năm, từ quy đầu đến tận tủy tinh hoàn thậm chí là háng hấn cũng cảm nhận được mị thị đang gát gao bao bọc, siết chặt lấy hấn, dường như có cả ngàn cái miệng nhỏ đang cắn mút khiến hấn sáng khoái đến độ muốn bay lên tận trời.

"Ừ... Aha..." hấn hừ nhẹ rồi ưỡn thẳng thắt lưng, để cự vật của mình cắm vào sâu vào chỗ đó. Càng vào trong lại càng chặt, mật dịch cuộn cuộn chảy ra không ngừng, đáng lẽ ra nhờ mật dịch trơn trượt này hấn có thể cầm rút một cách thông thuận, thế nhưng vì vách tường hoa huyết co bóp quá nhanh khiến gây thịt hoàn toàn bị mắc kẹt, nửa bước cũng khó đi. "Lily, thả lỏng một chút..." hấn nhin không được gọi tên thân mật của nàng, tay hấn đẩy hai chân thon dài của nàng giang rộng ra, khiến cho đóa hoa nhỏ mềm mại nở rộ dưới thân hấn.

Thiếu nữ dựa sát bên mép thuyền thờ gấp, cơ thể trần truồng bị hắt nhìn không sót một cái gì, hai bầu ngực lồ lộ dưới ánh trăng, gió đêm thổi qua khiến nàng lạnh run lên một cái, mà giữa chỗ hai chân đang bị hắt xâm chiếm lại là một mảng lửa nóng.

Theodore thấy thế bèn đem nàng kéo vào trong lòng, để nàng tựa lên ngực mình, rồi để xuống cái mộng nhỏ tiếp tục cày cấy. "Theo, lớn... Lớn quá a..." Gây thịt vẫn liên tục chuyển động thẳng tiến vào trong, mỗi một nếp uốn trong hoa huyết đều bị quy đầu nghiền qua, gây thịt cứng rắn càng khiến chỗ sâu bên trong hoa huyết càng thêm ngứa ngáy khó nhịn. Nàng ôm lấy cổ của Theodore, uốn éo cơ thể kẹp chặt lấy gây thịt cương cứng. "Em muốn... Em muốn..."

"không đợi kịp?" Nam nhân vỗ một cái không nặng không nhẹ lên mộng nàng, trong lúc làm tình đàn ông thường thích người phụ nữ của mình nói ra những lời dâm dăng, lại nhìn thấy thiếu nữ vừa rên rì vừa gât đầu, khiến hắn càng thêm nhiệt tình, Theodore vốn dĩ không muốn làm quá mức kịch liệt, nhưng bị cô gái dâm ma phóng dăng này quyến rũ khiến dục vọng của hắn không thể ức chế được nữa mà phải hung hăng cắn rút.

Động tác quá mức kịch liệt khiến chiếc thuyền rung rinh, lắc lư chòng chành, thân thuyền vốn đã nhỏ hẹp, Theodore phải ngồi gập chân lại ngay chính giữa thuyền, nắm lấy thắt lưng thiếu nữ kéo tới rồi buông ra, kéo tới rồi buông ra, âm thanh "phập phập" vang lên liên tục, mà cặp mộng hắn cũng đẩy lên liên hồi, khiến con thuyền lắc lư dữ dội. Theo từng cú va chạm của hắn cả người Margaret cũng lắc lư theo, lại cộng thêm thân thuyền chao đảo khiến trận hoan ái này càng thêm kịch liệt.

Nhưng Theodore càng làm càng cảm thấy tư thế này không đủ tận hứng. Lúc này thú tính trong hắn đã hoàn toàn bị khơi dậy, hoa huyết dưới thân càng thao càng mềm, càng thao càng ướt, cái miệng nhỏ như thế mà lại có thể nuốt hết được gây thịt vào, còn cắn mút say sưa như vậy khiến Theodore thầm nghĩ muốn hung hăng thao nàng, thao nát cái hoa huyết của nàng để xem sau này nàng có dám lại câu dẫn hắn nữa không.

"A... Theo, anh làm gì vậy?" Hắn đột nhiên rút gây thịt ra khiến ra lệnh cho thiếu nữ nắm chặt lấy mép thuyền, rồi đem hai chân nàng nâng lên để lên trước ngực, lại dùng quần áo hai người lót thành đệm sau lưng nàng, tạo thành tư thế vô cùng xấu hổ âm hộ hoàn toàn bị phơi bày trước mắt hắn.

"Tất nhiên là làm em." Nam nhân cong khóe môi, lúc này dù hắn đang cười nhưng nụ cười ấy lại cực kỳ tà khí. Gây thịt lồ lộ trong không khí tỏa ra hơi nóng hừng hực, mượn ánh trăng mộng lung Margaret nhìn thấy dục vọng của nam nhân hùng dũng đứng thẳng, lông mu đen sì, từng đường gân nổi lên rõ ràng, ngay cả quy đầu cũng sưng to kinh người, khiến cả người Theodore trần ngập hơi thở xâm lược, dâm mỹ.

Nàng nhìn không được nuốt nước bọt ực một cái, có dự cảm những chuyện kể tiếp có thể khiến mình chịu không nổi. Nhưng trong đầu lại nóng lòng muốn thử, đơn giản chỉ vì Theodore như vậy thật sự là quá mê người. "Làm em đi." Đôi mắt nàng say mê, "Em muốn bị đại dương vật của Theo..."

Lời còn chưa dứt, quy đầu đã nhắm thẳng ngay huyết khẩu đang hé mở, cảm một phát lút cán. Trong khoảnh khắc hoa tâm bị đâm vào, thân thể hai người và chạm đồng thời tạo ra một chuỗi tiếng động "ba ba ba", nam nhân chống hai tay bên mép thuyền hung ác cắn rút, chỗ hạ thể hai người kết hợp sát sao không có lấy một khe hở.

"A... a... làm, làm em..." Tiếng rên rì của Margaret bị ngắt quãng, "Làm chết em đi..." Hai chân bị nam nhân ép tới trước ngực mở ra thật to, từ tầm mắt của nàng nhìn xuống chỉ thấy gây thịt đỏ đậm đang điên cuồng va vào chà đạp hai phiến hoa mỗi sung đỏ đáng thương, dâm dịch bị bắn tung tóe, thậm chí còn bắn lên tận ngực nàng.

"Em... cái đồ..." Mồ hôi trên trán Theodore giọt xuống liên tục, hắn cắn răng nghiêng lợi dùng sức cắn rút, tiếng thờ gấp bị đè nén trong cổ họng, "... Đồ dâm dăng..."

"A... Ừ a.... Em là đồ dâm dăng, em là đồ dâm dăng của Theo...." Thiếu nữ gọi đến khàn cả giọng, "Bị anh làm chết mất... A... Theo, Theo..." Nàng không ngừng rên rì, cũng không biết là muốn người nam nhân này tha cho nàng hay là muốn hắn làm nàng càng thêm hung bạo hơn nữa.

Chiếc thuyền chao đảo liên hồi, Margaret nắm chặt lấy mép thuyền, cảm giác chiếc thuyền chênh vênh như sắp lật, "Theo, Theo" Nàng vội vã bắt lấy cổ tay "Thuyền... Mau dừng lại, thuyền sắp lật rồi."

Nhưng Theodore đang hăng hái sao có thể dừng lại được, hoa tâm kịch liệt co rút, nàng cũng sắp đến cao trào. Mà Theodore cũng cảm giác được mình sắp bắn nên hắn càng thêm dùng sức xâm nhập, gần như muốn nghiền nát hoa tâm của nàng. "Aha... Muốn bắn..." Nam nhân từ trong cổ họng phát ra một tiếng gầm giống như dã thú, cùng lúc hoa tâm co rút điên cuồng hắn cuối cùng cũng bắn ra một cỗ tinh dịch đậm đặc.

Ừm một tiếng, chiếc thuyền chao đảo dữ dội cuối cùng cũng lật úp, khiến hai người đang đắm chìm trong cao trào rơi thẳng vào trong hồ.

"A!" Margaret bất ngờ không kịp đề phòng uống vào mấy ngụm nước hồ, ngay lập tức có một cánh tay duỗi ra ôm lấy nàng, lôi nàng ngoi lên mặt hồ. "Em không biết bơi!" Nàng kinh hoàng ôm lấy Theodore, dùng hết cả tứ chi quán chặt trên người hắn.

"Dừng sợ." Theodore vỗ vỗ cái mộng nhỏ của nàng, "anh đưa em lên bờ." Khoảnh khắc hai người rơi xuống hồ, Theodore đã nhanh tay thi triển ma pháp trên người nàng, bởi vậy nên dù Margaret trần truồng ngâm mình trong hồ nhưng vẫn không cảm thấy lạnh. Nhớ lại hai người họ một giây trước còn cùng nhau đạt đến cao trào, một giây sau đã chặt vật rơi xuống nước, khiến nàng cảm thấy dở khóc dở cười. Nàng đám mấy cái lên ngực Theodore: "Em đã nói là thuyền sắp lật, vậy mà anh vẫn còn..."

"Như vậy cũng tốt." Nam nhân như rồng mây, "Thuận tiện tắm luôn một thể."

Quan đại thần đại nhân cổ tình trên chóc, nghiêm trang bày ra bộ dạng mặt dày mày dạn, hắn ôm Margaret bơi về phía bờ, gây thịt đã mềm xuống nhưng vẫn cắm trong tiểu huyết của thiếu nữ, vừa bơi được một đoạn đã dần dần cương cứng lại. Bị gây thịt thô to nhét đầy tiểu huyết, Margaret khó chịu uốn éo người: "Theo, em khó chịu..."

"Khó chịu chỗ nào?" Theodore cười khẽ hỏi nàng, cũng không biết là hắn không hiểu thật hay là đang cố tình chọc nàng.

Margaret cũng không sợ hắn trêu chọc, nũng nịu trả lời: "Tiểu huyết ngửa quá a!"

Quan đại thần đại nhân tất nhiên phải bại lui, kích tình qua đi khiến hắn có cảm giác ngại ngùng: "Chịu khó nhẫn nhịn một lát."

"không muốn, chúng ta thử ở trong hồ làm có được không?" Thiếu nữ ôm lấy cổ hắn, quần quýt không buông.

"sẽ bị lạnh."

"anh đã thi triển ma pháp trên người em rồi mà."

"Vừa nãy đã làm một lần."

"Em vẫn muốn nữa..." Nàng đáng thương cắn ngón tay, "Muốn gậy thịt của Theo làm em."

Có người nam nhân nào bị dụ dỗ đến như vậy mà có thể nhẫn nhịn được? Thấy ánh mắt Theodore nhìn mình càng ngày càng u ám, dâm ma tiểu thư thầm đắc ý vì sắp được tọa nguyệt.

Đáng tiếc không lâu sau nàng liền cảm thấy hối hận, bị nam nhân nắm thắt lưng từ phía sau cắm vào, một tay khác của hắn nắm lấy một bên bầu ngực của nàng đùa bỡn, Margaret đắm chìm trong khoái cảm ân ái. Có lẽ vì muốn chiều cổ nàng nên lúc này Theodore cầm rút không quá kịch liệt như lúc nãy, được gậy thịt ôn nhu an ủi, cơ thể ngấm trong nước nhẹ nhàng lơ lửng, loại cảm giác kì diệu này khiến nàng say mê đến mê muội.

một lát sau, Theodore bắt đầu cầm rút nhanh dần. Bị chà đạp thô bạo nàng cũng rất thích, thiếu nữ nũng nịu rên rỉ, tùy ý để nam nhân giằng vò hoa môi đã sớm sưng đỏ càng thêm chặt vật, "Theo, a... Lợi hại quá đi, giỏi quá... A, ừ a... Quá sâu, chọc đến hoa tâm rồi..."

Vì bị nước hồ cản trở khiến Theodore càng thêm hưng phấn, Tiếng thở dốc trầm thấp của hắn cứ vang lên quanh quẩn bên tai Margaret, Margaret lại cao trào thêm một lần nữa, nhưng hắn thủy chung vẫn không bắn.

"Đừng mà, tha cho em đi... A ừ, không muốn..." Margaret lúc này mới hiểu được cái gì gọi là tự mua dây buộc mình, nàng nên sớm đoán được rằng nam nhân đã bắn ra một lần thì lần sau sẽ bền bỉ kinh người, "Theo, xin anh, tha cho em đi..."

Nhưng mà bây giờ có cầu xin tha thứ cũng vô dụng, nam nhân cắn nhẹ lên lỗ tai trầm giọng hỏi nàng: "Muốn làm tiếp một lần nữa, những lời này là ai nói?"

"Là em nói..." Thiếu nữ nức nở trả lời, nhưng nàng rõ ràng là nói một lần, mà bây giờ đã sớm không chỉ một lần! Nhưng nàng không có sức lực mà phản bác, quá nhiều khoái cảm khiến thần trí của nàng trở nên mơ hồ, chỉ có thể bị nam nhân ôm vào trong ngực không ngừng pháp phồng theo từng cơn sóng tình....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 16

một ngày tiếp một ngày, điểm máu chốt của hắn giảm xuống nhanh chóng. Theodore đã cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng Margaret lại cảm thấy rất thích hợp. Từ đêm đó ở trên thuyền làm tình xong, Theodore đã bị đánh gục, lại gặp Margine cầu hoan, tuy rằng ban đầu có chút kiêu ngạo, nhưng lúc sau lại cũng thuận theo.

Margaret trêu chọc hắn không biết một lúc nào cũng đùa giỡn theo kiểu "Miệng nói không muốn, nhưng thân thể lại rất thành thực". Về mặt ẩn nhẫn của quan đại thần khi bị nàng trêu chọc cùng dáng vẻ của hắn lúc nhìn không nổi nữa phải đè nàng xuống trừng phạt thật sự rất mê người. Bất kể là về mặt bất đắc dĩ khi không chịu nổi sự nhiệt tình của nàng, hay là dáng vẻ hờ lạnh ghét bỏ nàng cả ngày đều động tình nhưng vẫn dịu dàng cúi người hôn nàng, tất cả mọi thứ trên người người nam nhân này đều làm Margaret mê muội không thôi.

Tất nhiên cái dáng vẻ già vờ thần thánh, nhân hậu nhưng hề đựng một cái là xù lông của hắn là Margaret thích nhất.

"Khoan đã...", Theodore bỏ bút xuống, "Ý của em là anh cả ngày đều luôn giận hờn?"

A, lại bắt đầu xù lông. Mắt thấy thiếu nữ lại bày ra vẻ mặt "Em đã nói rồi mà, dáng vẻ của Theodore bây giờ đáng yêu quá đi!", Theodore cảm thấy gân xanh trên trán giật giật: "Hôm nay em phải nói cho rõ ràng." Tuy rằng Theodore thừa nhận mình bây giờ đối mặt với nàng không có cách nào nổi giận được, nhưng đựng một cái là giận dữ thì khác nào trẻ con? Hắn sao có thể ấu trĩ như vậy!

Ngượng ngùng, quan đại thần đại nhân, người ta trong khi yêu đương đều ấu trĩ như thế đó.

"thật sao, thật sao?" Thiếu nữ bước tới, dùng hai tay bịt lấy mặt hấn, "Chúng ta chơi trò hôn nhenh?"

"Ai muốn chơi cái trò trẻ con này với em." Về mặt ghét bỏ quay đầu sang chỗ khác, sau một lát, Theodore lại một lần nữa bại trận dưới thế tấn công nhiệt tình của Margaret, hàm hừ chiếm lấy đôi môi đang làm loạn trên mặt mình rồi hôn lên. Hai người đã rất quen thuộc thân thể của đối phương, lưỡi cuốn lấy lưỡi, môi ngậm lấy môi, Theodore còn nếm được vị ngọt của kẹo trong miệng nàng. Ừ, lúc này nàng đã ăn cái gì... Ừm, mùi vị cũng được.

Sau một hồi hôn môi nồng nhiệt cả hai đều có chút động tình. Vành tai của Theodore biến thành màu hồng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì, bình tĩnh nói: "Em ướt rồi."

"Ừ..." Margaret tựa sát vào ngực hấn, lưỡi biếng bật ra một tiếng hừ nhẹ từ trong mũi.

Thấy nàng không trực tiếp nhào lên, Theodore lại càng thêm ngại ngùng. Chết tiệt, bình thường những lúc như thế này nàng đều vội vã nhào lên mà? Quan đại thần đại nhân giả vờ bình tĩnh ho khan một tiếng, giả bộ giống như thuận miệng hỏi nàng: "Muốn làm không?"

"Ồ trong thư phòng này?" Thiếu nữ nghe vậy ngẩng đầu nhìn hấn, "Cũng được đó."

không sai, không sai chính là như vậy. Tiểu quý trong đầu Theodore bắt đầu nhảy cẫng lên vỗ tay hoan hô, gây thiệt đã sớm cứng rắn khó chịu, kế tiếp chỉ cần Lily chủ động một chút, hấn liền có thể thuận lý thành chương cùng nàng làm một hồi ân ái vui vẻ, sung sướng.

"Nhưng mà..." Margaret cố tình ngừng một chút, nhìn thấy ánh mắt sáng rực của hấn, lộ ra biểu cảm cười như không cười, "Bây giờ em cũng không muốn làm lắm."

"..." Theodore ghen hờn, không muốn làm? Tại sao lại không muốn làm? rõ ràng chỗ đó đều ướt đầm! Nếu như tiếng lòng có thể bộc lộ ra, nội tâm của Theodore bây giờ nhất định đang có biểu cảm lệ rơi đầy mặt!

"Lẽ nào..." Thiếu nữ cười rộ lên giống hệt con hồ ly gian xảo, Theodore dám khẳng định nàng đang cố ý chinh mình, "Theo muốn làm?"

"không." Theodore lại một lần nữa nghiêng đầu qua chỗ khác, hạ thân đã ghen đến mức sắp nổ tung, còn thiếu nữ trong ngực lại cố tình vận vẹo, khiến đại gia hỏa vốn đã không an phận trong đũng quần càng thêm hưng phấn, nhưng hấn vẫn cố gắng kiềm chế từ trong kẽ răng, kiên quyết bảo vệ hình tượng cao lãnh của mình, "anh . không . muốn . làm!"

"Vậy anh tự giải quyết đi." Margaret linh hoạt nhảy xuống từ trên đùi hấn, bỏ mặc hấn một mình ngồi đó nhìn chằm chằm cái chỗ giữa hai chân mình "Lều trại dựng lên".

Quan đại thần đại nhân, hấn đúng là tự mình làm khổ mình.

#

"Cho nên, ta đã để mặc hấn một mình ngồi lại đó."

"Ha ha ha ha!" Bên trong mặt gương vị ma pháp sư vừa lấy tay giữ lấy bộ râu mình vừa cười nghiêng ngả, "Lily, người thật đúng là một diệu nhân."

"Ha ha" Margaret hừ một tiếng, "Để hấn tự làm tự nhin." Lần nào cũng là nàng chủ động, nhưng bây giờ nàng sẽ không chủ động nữa, "Garô" nàng nhin không được mà oán giận, "Theo trước đây cũng như vậy sao? Đến chết vẫn muốn giữ sĩ diện." "Cũng chỉ có ở trước mặt người mới có thể như vậy." Garô nói, "Người ngoài chỉ có thể nhìn thấy lớp mặt nạ bên ngoài của hấn, những người thân cận hơi một chút mới có thể nhìn thấy lớp thứ hai, về phần bộ mặt thật của hấn..."

Ông ấy không nói hết câu nhưng Margaret đã hiểu của ông ta. Bộ mặt thật của Theodore, ngoại trừ Garô có thể thoáng nhìn thấy một ít, thì chỉ có Margaret mới có thể nhìn thấy.

Ở thần điện cuộc sống rất nhàm chán, mà hấn là một quan đại thần của một vương quốc khổng lồ, Theodore phải dành phần lớn thời gian của mình để xử lý giáo vụ, không thể nào cả ngày đều ở bên Margaret. Tiếp xúc với nàng nhiều nhất là Neisen với... hoặc là giống như hai người này đều là con rối luyện kim. Bởi vậy nàng mới phải dùng đủ mọi cách không nhẽo, nắn nỉ hấn cho nàng mượn tấm gương hai mặt này cho phép nàng liên lạc với Garô.

"Lão hồ ly đúng là rất ranh rồi." Nguyên văn câu nói của quan đại thần đại nhân là như vậy, trong lời nói vẫn mang theo thái độ kiêu ngạo của riêng hấn.

"Theo thật sự rất tin tưởng người." Tuy ngoài miệng thì nói không có chút khách khí nào nhưng hành động của Theodore đã chứng tỏ sự tin tưởng của hấn đối với Garô - chỉ sợ đây là người duy nhất mà hấn tin tưởng.

Mà Garô cũng kể rất nhiều chuyện của Theodore, đến tận lúc này Margaret mới biết được thì ra xuất thân của Theodore cũng giống nàng không mấy sáng sủa.

Gia tộc.... thuộc tầng lớp quý tộc có danh tiếng lâu đời trong vương quốc, vốn là một thành viên của gia tộc này đáng lẽ ra Theodore phải được sống một cuộc sống cảm y ngọc thực ngay từ nhỏ nhưng sự thật lại không phải như thế.

"hấn là con ngoài giá thú." Garô khẽ nói, "Cha của hấn là đại kỵ sĩ của thần điện, nhưng trong một lần phản loạn vì bảo vệ Giáo Hoàng mà ông ta đã hy sinh."

Bởi vì khi còn sống chưa cưới vợ, nên sau khi vị đại kỵ sĩ ấy qua đời, người ngoài đều cho rằng hắn dẫu tuyệt tự, hơn nữa hắn còn là người xuất sắc nhất có cơ hội để trở thành người thừa kế gia tộc... Tuy gia chủ gia tộc này là Công tước... có hai người con trai, nhưng người con thứ lại suốt ngày chơi bời lêu lổng, không học vấn không nghề nghiệp, còn trường tử ưu tú thì chưa kịp lưu lại huyết mạch, điều này khiến gia tộc... lâm vào tình trạng mây đen bao phủ.

Đúng lúc này, Theodore xuất hiện.

Đứa trẻ mới ba tuổi vẫn còn lơ mơ bị mẹ của mình đẩy lên nơi đầy sóng ngọn gió, nói hắn là con của vị đại kỵ sĩ đã mất ấy.

Mẹ của hắn chỉ là một người phục vụ bình thường trong quán rượu, đã nói là khi đại kỵ sĩ ấy dẫn binh đi bình định thì đã có một đêm phong lưu với bà, nên mới có đứa trẻ này.

Công tước... tất nhiên là không chịu tin tưởng, trước không nói đến việc con trai trưởng luôn giữ mình trong sạch, nhưng trong thời điểm máu chó thể này lại lôi ra một đứa con hoang, ai mà biết người đàn bà này có mưu đồ gì không.

Trong trí nhớ của Theodore, quãng thời gian khó khăn ấy đã mơ hồ. Lúc đó hắn còn quá nhỏ, tuy cảm thấy sợ sệt khi bị người xung quanh chỉ trích, nhưng vẫn không hiểu hết những ác ý của những người đó. Lần đầu tiên, hắn với mẹ bị gia tộc... cự tuyệt không cho phép vào cửa, sau đó thật vất vả mới được nhận về lại vì những lần nổi giận thất thường của Công tước... mà bị đuổi ra khỏi nhà mấy lần. Dù sau này thân phận của hắn cuối cùng cũng được thừa nhận, nhưng từ đầu đến cuối hắn đều bị người trong gia tộc khinh thường, cho là hắn tới để kiếm lợi.

Bởi vậy nên sau khi trưởng thành, quan hệ giữa Theodore với gia tộc này không hề thân thiết. Năm mà hắn trở thành quan đại thần, hắn đã chủ động từ bỏ thân phận người thừa kế, nói là mình một lòng muốn phụng dưỡng Thần Minh không có tâm lực để ý đến tục sự, nhưng nguyên nhân thật sự chỉ sợ là do người nam nhân kiêu ngạo ấy vẫn chưa từng quên những nhục nhã mà hắn phải chịu đựng - các người đều nghĩ ta muốn cái danh người thừa kế đó sao? Ngại quá, ta tuyệt đối không muốn.

Đoạn chuyện cũ này tất nhiên là không thể để cho người ngoài biết, dân chúng chỉ biết rằng hắn xuất thân từ giai cấp quý tộc, tuy rằng khi bé chịu tang cha, nhưng vẫn còn người mẹ từ ái, còn có người thầy cực kỳ thân thiết luôn giúp đỡ hắn. Nhưng thứ giả dối đẹp đẽ ấy đã tạo nên lớp vỏ bọc bên ngoài của Theodore, quan đại thần là "con của thần", hắn là thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này, sao có thể có một thời thơ ấu đen tối được.

Bây giờ nghĩ lại, không chỉ xuất thân mà sợ rằng người thầy của Theodore, chính là vị Đại giáo chủ Martin kia, cũng không hề đơn giản như bề ngoài.

"Martin đó... ông ta sao lại trở thành thầy của Theodore?"

Quan hệ giữa gia tộc... với Thần điện cũng không cạn, trong gia tộc lúc này cũng có không ít người là kỵ sĩ thần điện hoặc là thần chức (người phụ trách công việc trong tôn giáo). Tuy Theodore được Công tước... chấp nhận, nhưng Công tước đã nói rõ là sẽ không chia cho hắn một phần di sản nào. Mẹ của Theodore cũng không có cách nào thay đổi, sau nhiều lần tranh cãi kịch liệt, cuối cùng Công tước đồng ý cho Theodore vào Thần điện, nếu như hắn an phận làm một thần chức thì cuộc sống cũng coi như tạm được.

Lúc đó Theodore đã 5 tuổi, hắn bắt đầu từ vị trí thị đồng thấp kém nhất, cũng chính vào lúc đó, hắn quen được một mục sư bình thường tên là Martin. Cuộc sống đúng là không thiếu những điều trùng hợp, Martin xuất thân từ một gia đình bình dân, không tiền không thế, ở trong Thần điện không hề có cảm giác tồn tại. Mà Theodore tuy rằng bọc lộ ra thiên phú ma pháp hơn người nhưng bản thân lại là đứa con hoang bị gia tộc vứt bỏ, cũng bị mọi người khinh thường.

Khi đó, liệu có ai có thể đoán được, hai người họ một người trở thành Hồng y đại giáo chủ, còn một người lại là con của thần.

Nửa năm sau, Martin đột nhiên tuyên bố, hắn thấy được trên người Theodore xuất hiện thần tích

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 17

Margaret đang ngủ mơ màng bỗng có cảm giác cái giường hơi lún xuống, rồi một bàn tay to ấm áp duỗi qua ôm lấy hông của nàng.

"Hừ...." Nàng vận vẹo người muốn cách xa cái cơ thể rắn chắc phía sau một chút. Người nọ cũng không chịu thua kém, nhất định phải dán lên người nàng. Nàng càng vận vẹo người nọ càng cuốn chặt. Nháo một lúc cả người Margaret cũng nằm sát mép giường, nàng đành phải bực bội hất tay Theodore ra: "Đừng làm rộn, ngủ đi!"

Theodore không nói gì, chỉ ôm lấy hông nàng kéo nàng vào ngực mình, nàng ngoan ngoãn để hắn ôm: "Ừm, ngủ đi." Giọng nói của hắn trong đêm khuya trầm thấp, khàn khàn nhận ra trong giọng nói của hắn có chút mệt mỏi, Margaret liền mềm lòng.

Nàng vẫn còn tức giận, dù là một cô gái hào phóng, nhiệt tình nhưng cứ luôn chủ động như thế, nàng cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. Theo... không thể thắng thần dù chỉ một lần sao? Chuyện xảy ra ngày hôm nay chỉ là chuyện nhỏ, không đáng kể thậm chí có thể coi như hai người đang vui đùa, nhưng vào cái

lúc nàng bỏ mặc Theodore ngồi trong thư phòng một mình, thật ra nàng cảm thấy rất mệt mỏi.

Nàng trầm nghĩ, muốn hấn thẳng thắn một chút, một yêu cầu nhỏ nhoi như thế, cũng đâu phải là quá đáng. Nhưng nghĩ đến việc hấn bận rộn xử lý công vụ đến tận đêm khuya, bây giờ lại chấp nhận xuống nước đến chỗ nàng, Margaret cảm thấy trong lòng cũng không còn bức bối như trước. "Minh đúng là dễ thỏa mãn quá mà!", nàng cười khổ một cái rồi xoay người lại ôm lấy thắt lưng của Theodore.

"Xin lỗi em" hấn gác cảm lên đỉnh đầu nàng, lồng ngực phập phồng theo từng nhịp thở, nàng áp tai lên chỗ trái tim của hấn lắng nghe từng nhịp đập thành thịch. Tư thế bây giờ của hai người cực kỳ thân mật, Theodore ôm chặt nàng, thấp giọng nói ra 3 từ mà hấn chưa bao giờ nói

"Hả?" Margaret sùng sốt.

Nàng cảm thấy mình bị siết chặt hơn, "anh xin lỗi." Theodore thấp giọng nói, "anh...." hấn hình như đang cố tìm từ để diễn tả, có chút xấu hổ xen lẫn chút do dự, "anh rất muốn, khi đó... thật ra anh rất muốn." nói không đầu không đuôi nếu để người khác nghe được nhất định sẽ chẳng hiểu gì, Margaret vươn tay, sờ soạng nơi gò má của Theodore, nơi đó nóng bừng một mảng.

Hít sâu một hơi, Theodore cuối cùng cũng nói ra nửa câu sau: "Muốn làm tình với em."

Muốn làm tình với nàng, muốn tiến vào cơ thể của nàng, hôn lên môi nàng, mạnh mẽ chiếm lấy nàng. Chỉ cần bị nàng chạm nhẹ một cái thì cả người hấn đã nóng lên, chỉ cần nàng lơ đãng trên chốc gây thẹn của hấn cũng dựng thẳng lên. Lúc làm tình với nàng, hấn phải cố gắng khắc chế bản thân mới không làm nàng bị thương.

Theodore nghi ngờ có phải mình bị bệnh rồi không, bởi vì bị nguyên rủa nên đầu óc không tỉnh táo, sáng suốt. thật ra hấn là một kẻ bạc tình, từ lúc còn trẻ đã sớm nhìn thấu lòng người phức tạp, bởi thế mà hấn trở thành một người không dám tin bất kỳ ai, cũng không muốn phải tin tưởng bất kỳ ai. Lúc trước khi hấn phát hiện một người con gái đang hấp hối sau lùm cây, vì cái gì mà hấn lại lệnh cho phu xe vòng trở về? Chính Theodore cũng không rõ.

Nhưng đoạn nhạc đệm nho nhỏ ấy rất nhanh đã bị hấn ném ra khỏi đầu, ngay cả hình dáng của cô gái nửa người nửa ma mà hấn cũng không nhớ rõ.

Nếu không phải bản thân bất ngờ bị trúng lời nguyền thì duyên phận giữa hấn với Margaret cũng chỉ được đến đó mà thôi. Thậm chí Theodore còn từng hoài nghi, lời nguyền trên người mình có khi nào là do Margaret giờ trở quỷ hay không? Nếu không sao hấn lại rơi vào đường cùng phải bắt Margaret đến để giải trừ lời nguyền, rồi từ đó nảy sinh ra đủ loại nghiệt duyên với người con gái này.

hấn làm những việc thất lễ, suýt nữa bị tức phát điên, thậm chí còn phun ra những câu thô tục. hấn cảm giác bản thân bị mất khống chế, lúc đầu là do Margaret cố tình câu dẫn còn hấn thì ốm ở đồng ý, còn bây giờ nàng không cần làm gì cả hấn cũng suốt ngày tâm tâm niệm niệm nghĩ đến việc phải dùng cách nào để muốn nàng.

Theodore nghĩ, mình phải cách xa Margaret ra, có lẽ là do nàng là dâm ma, đang cố mê hoặc mình, nếu như ở một mình, hấn có lẽ sẽ tỉnh táo lại. Nhưng tất cả đều vô ích, không phải là hấn thử ở một mình rồi nhưng vẫn không có kết quả mà khi hấn muốn thử tách ra khỏi Margaret, từ đáy lòng hấn đã cảm thấy không nỡ.

Ta... Ta bị điên rồi sao?

Theodore không biết, hấn cố chấp muốn bảo vệ sự kiêu ngạo của bản thân, không chịu tỏ lộ ra những cảm xúc chân thật. hấn cảm thấy mất tự nhiên, rồi lại thấy mình giống như con rùa đen rút đầu, tất cả đều là do hấn không dám nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

"anh muốn... làm tình với em?" Nàng lặp lại một lần nữa lời của hấn, dường như không thể tin tưởng được những gì mình vừa nghe.

Theodore có chút bức mình, mà phần nhiều là cảm thấy ngượng ngùng, xấu hổ. "không tin? Vậy coi như anh chưa nói." Cái câu nói này vừa chuẩn bị bật ra khỏi miệng thì nàng đột nhiên từ trên đùi hấn nhảy xuống, ánh mắt lóe qua sự thất vọng, hấn mím môi, cảm thấy trên mặt lại nóng hơn: "Đúng thế, không chỉ là khi đó." hấn cố gắng làm ra vẻ hùng hồn, "anh bây giờ cũng rất muốn."

"Muốn cái gì?"

Theodore không chắc nàng đang cố tình đùa giỡn hấn hay là thật sự không chịu tin tưởng hấn. hấn cắn chặt răng, lần đầu tin trong lúc đầu óc tỉnh táo không hề bị tình dục chi phối mà nói ra tiếng lòng: "Muốn làm tình với em!"

"Dùng cái gì làm?"

Tuy rằng trong phòng ngủ rất tối, nhưng Theodore vẫn có thể nhận ra ánh mắt sáng rực của nàng đang nhìn mình chăm chú, "Đừng có được một tác lại muốn thêm một thước." Tiếng thờ dốc khàn khàn bật ra, hấn nghiêng răng nghiêng lợi vồ lên mông nàng một phát: "Hoặc là anh dùng hành động để trả lời em."

"Được, được!" Kết quả cái người không biết xấu hổ này so với hấn còn kích động hơn, cực kỳ hưng phấn mà trả lời như thế. Theodore bị ghen chết khiếp, cũng cảm thấy thất bại sâu sắc. "Nhưng bây giờ em muốn Theo hôn nhẹ em một cái." Nàng ngửa mặt nhìn hấn, đôi mắt đen nhánh, sáng ngời lấp lánh giống như dải ngân hà, sáng đến nỗi làm Theodore đui mù. Tâm tình nôn nóng, mờ mịt bỗng nhiên dịu lại, cho dù cảm thấy bất an thì vẫn mạnh mẽ kìm nén, nhưng khi nhìn vào đôi mắt này tất cả đều sụp đổ.

"Em thích có anh không?"

"Em thích anh."/ "anh thích em."

Hai giọng nói một dịu dàng một trầm thấp vang lên đồng thời, nàng sững sốt trong nháy mắt rồi nhào đến ôm chầm lấy Theodore.

Trong phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng, hai người đều không nói gì hồi lâu, ngay bên tai Margaret là âm thanh thỉnh thoảng dồn dập của trái tim hần, giống như tiếng trống dồn dập, nàng lại cảm thấy giống như một giai điệu ngọt ngào. "Theo" tay nàng vẽ vòng tròn trước ngực Theodore, "anh đang khản trương?"

"không có!" Theodore phủ nhận không chút do dự.

"Xấu hổ sao?"

"không có khả năng."

một loạt tiếng sột soạt vang lên: "Nhưng mặt anh rất nóng nha!"

"Im miệng!"

Lúc này đây Theodore lựa chọn phương pháp khiến nàng im miệng là trực tiếp hôn lên. Dù đã hôn rất nhiều lần, nhưng kỹ thuật hôn của hần vẫn không thành thực lắm. hần có lẽ là nam chính thật vẫn có kỹ thuật bình thường nhất - chủ yếu là do Theodore không quá buông thả bản thân- Margaret vừa nhiệt tình đáp trả nụ hôn của hần vừa suy nghĩ linh tinh mấy thứ không đứng đắn, nhưng hần có một ưu điểm hơn người là gây thật đủ thô đủ dài, hình dạng hoàn mỹ, chỉ cần cắm vào là có thể đâm trúng điểm mẫn cảm của Margaret, sau vài cú va chạm mạnh mẽ, Margaret đã bị tước vũ khí buộc phải đầu hàng.

Bây giờ cũng giống như thế, có lẽ Theodore đã phải kìm nén bức bối đã lâu, kéo thấp cổ áo của nàng, ngay khi hai bầu ngực no đủ bật ra hần liền ngậm lấy, một tay của hần nheo nheo đầu vú, còn tay khác mò xuống chỗ giữa hai chân của nàng, tách hai phiến hoa môi ra, bầm một cái lên âm để nhỏ nhỏ vừa mới nhô đầu lên. Hai "quả" nhỏ này gây ra cho hần những cảm xúc khác nhau. một viên bị đâm dịch chảy ra nhuộm cho ướt đầm mang theo chút dính dính dâm dâm, còn một viên thì cực kỳ nghịch ngợm se cứng lại, bầu ngực bị bàn tay của hần xoa nắn thành đủ loại hình dạng, nó cũng hòa theo run rẩy không ngừng. Và cả hai đều rất đáng yêu. Mê hoặc người đàn ông dùng miệng ngậm lấy, hôn dọc một đường từ trước ngực đến giữa hai chân, hần ngậm lấy tiểu huyết tóa ra từng đợt mùi hương ngọt ngào mà cắn nuốt.

Ấn dâm dịch được một lúc, Theodore cảm giác được huyết khẩu co rút dữ dội, biết là nàng sắp cao trào, hần ngừng đầu lên, chọn đúng lúc này đem gây thịt cắm vào.

"A!----" Margaret quả nhiên bị kích thích mạnh mẽ này mà cao trào, Theodore có vẻ như rất thích nhắm những lúc nàng cao trào mà làm nàng, âm đạo vốn đã nhỏ hẹp giờ càng thêm căng chặt, mị thịt mềm mại, nóng bỏng giống như một tầng lưới dày đặc không có lấy một kẽ hở, bao lấy cự thủ đang buông thả rong ruổi trong hoa huyết, vừa cắn vừa nuốt - âm đạo của nàng giống như một cái miệng khác, đúng là giống như đút. Theodore bị nàng nuốt chặt đến nỗi hai mắt đỏ lên, cắn rút dương vật càng lúc càng dồn dập, nặng nề. "A, a... Ừm... a... Quá nhanh, Theo.... A...." Hai tay nàng vô lực khoát lên đầu vai hần, lúc mà quy đầu cọ qua điểm mẫn cảm, ngón tay nàng vô thức cấu lên vai hần, ngay cả đầu ngón chân cũng sung sướng đến cuộn tròn lại.

Nghe vậy, Theodore liền thả chậm tốc độ cắn rút, Margaret cứ nghĩ là hần quan tâm đến mình, ai ngờ hần lại rút gây thịt ra, đem cả người nàng ôm vào trong ngực, pắc một tiếng lại cắn hết vào.

"Làm, làm gì thế?" Margaret nghi ngờ lườm hần một cái.

Cánh tay sát vòng ngang ngực nàng, đem hai bầu ngực tròn trịa của nàng ép sát vào ngực hần, Theodore đưa tay xuống đỡ lấy thắt lưng Margaret, tay còn lại vòng xuống nâng lên cặp mông của nàng, sai một bước dài, bước xuống giường rồi đi thẳng về phía trước. Đèn trong phòng đã bị Theodore dùng ma pháp thấp sáng lên, ánh sáng vàng nhạt của ngọn đèn chiếu xuống trên cơ thể trần trụi của nàng khiến hần có cảm giác như trên người nàng được bôi một lớp mật. Hai chân nàng mở rộng kẹp lấy thắt lưng hần, cả người lơ lửng không có chút điểm tựa, ngoại trừ cái vật lớn của Theodore trong tiểu huyết.

"Theo, Theo...." Nàng bối rối bắt lấy cánh tay hần, hạ thế vì khản trương mà không tự chủ được co chặt lại, kẹp chặt khiến hần phải rên lên một tiếng, "anh muốn đi đâu?"

Theodore không trả lời, mà dùng miệng ngậm lấy thùy tai của nàng cắn nhẹ, theo từng bước chân của hần gây thịt một lần tiếp một lần cắm sâu vào tiểu huyết. Vì Margaret kẹp càng ngày càng chặt hơn, khiến hần cắn rút càng thêm hưng hần. Ngán ngại mấy bước chân, đợi đến khi hần đứng trước gương, cả người nàng đã nhũn thành một đồng nằm sấp trong ngực hần thờ phỉ phò, dâm dịch chảy ra làm cả hai bắp đùi nàng đều ướt.

Khoan đã, gương?

"Thử một lần làm trước gương đi!" Theodore thần nhiên nói, lời ít mà ý nhiều, nghe có vẻ là đang thương lượng với nàng, nhưng ngữ khí hoàn toàn không cho phép nàng cự tuyệt. hần buông tay khỏi người Margaret, hai chân nàng đã mềm nhũn, chỉ có thể đem toàn bộ cơ thể đều tựa trên người hần. Đến lúc này, Margaret vẫn chưa kịp hoàn hồn. Làm ở trước gương quả thật rất kích thích, nhưng Theo... sao lại nghĩ đến cái loại phương pháp biến thái thế này?

"Lần trước em có nói qua." hần tách hai đùi nàng ra, gác lên hai bên khuỷu tay mình. Tư thế này khiến hai người có thể nhìn rõ chỗ hạ thân từ trong gương, hoa huyết đáng thương bị chà đạp đến đỏ bầm, giãn căng hết cỡ ngậm lấy gây thịt dữ tợn, đang cương cứng hình ảnh vô cùng dâm dâm, "Muốn làm một lần trước gương." Theodore thông thả nói.

Tất nhiên khi đó Theodore da mặt còn quá mỏng, nhất định cự tuyệt không chịu. Thế mà đến bây giờ hần vẫn còn nhớ rõ chuyện này, Margaret cảm thấy

ngọt như được uống mật. đang định tặng cho hắn một nụ hôn ngọt ngào thì thấy Theodore cười một cách xấu xa, sau đó hắn hơi lùi mông về phía sau, đem dương vật rút ra. Margaret cảm thấy không ổn, sau đó, gậy thịt dính đầy dâm thủy cọ xát mấy cái lên hoa môi, rồi cầm một phát lút cán, chọc thẳng vào hoa tâm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 18

trên mặt gương trong suốt hiện rõ thân thể hai người đang quấn lấy nhau, người đàn ông trẻ tuổi cao lớn ôm một cô gái nhỏ xinh, hai đùi nàng bị tách rộng ra, chỗ kết hợp giữa hai người đã loạn thành một đồng hồ hỗn độn bị phơi bày ra không chút che lấp. Bộ lông đen nhánh, thô cứng của người đàn ông bị dâm thủy làm cho ướt đẫm bắt thành một đồng, hai túi tinh hoàn nặng trĩu treo lủng lẳng phía dưới, cũng bị dính không ít dâm thủy. Mặt hắn vì dục vọng mà đỏ lên, tính khí sung huyết bị dâm thủy chảy ra làm ướt đẫm, Margaret vừa sợ vừa mê mẩn duỗi tay ra, nhìn không được mà sờ đến chỗ hạ thể nơi mình và Theodore đang kết hợp chặt chẽ.

Ấm ướt, vừa nóng vừa trơn trượt. Bên ngoài tiểu huyết vẫn còn non nua gậy thịt cứng rắn, nóng rực Margaret không thể tưởng tượng được cái "lỗ" nhỏ của mình bình thường chỉ bằng một ngón tay sao có thể đem cái đại gia hỏa này nuốt vào? Nàng vô thức vuốt ve, đầu ngón tay giống như sợi lông vũ quét qua gậy thịt Theodore. Nhưng nàng không hề chú ý đến tiếng thở dốc bên tai ngày càng dồn dập, cho đến khi Theodore chụp lấy tay nàng, sóng ngầm trong con người bắt đầu chuyển động.

"Muốn câu dẫn anh... không cần dùng loại biện pháp này." Giọng nói của hắn trầm thấp, khàn khàn.

"Hả?" Margaret vừa định nói em không có câu dẫn anh thì vật to lớn trong tiểu huyết bỗng nhiên chuyển động. Cái gậy thịt to kinh người kia không biết từ lúc nào lại trưởng lớn thêm một vòng, hoa huyết bị căng ra một cách thô bạo, quy đầu đâm thật mạnh thẳng tới hoa tâm đã sớm mềm nhũn, thêm một chút một chút nữa, gần như sắp xuyên qua người nàng, Margaret hoảng sợ kêu lên: "A.... A, đâm... Đâm đến rồi, đâm đến chỗ đó đi Theo..."

Nàng bây giờ không cần câu dẫn mình, tuy là nói vì muốn thỏa mãn nguyện vọng của Margaret, nhưng chỉ có trời mới biết khi nhìn thấy dáng vẻ của nàng qua gương, Theodore phải cố gắng lắm mới kiềm chế được xúc động muốn làm chết nàng.

hắn mê muội nhìn ngắm đóa hoa tinh xảo trong gương, hai phiến hoa môi bị bẻ ra hai bên, vì bị ma sát trong thời gian dài mà sưng đỏ như sắp chảy máu. "Nhụy" hoa non nót, kiêu mị bị một cái gậy thịt chống đỡ ra ra vào vào, dâm thủy chảy ra không ngừng, chảy ra huyết khẩu xuống dọc theo đường cong mỹ miều của cặp mông. Chảy cả vào trong bắp đùi, thậm chí cả tiểu cức huyết cũng bị nhiễm ướt, tích dần dần rồi nhỏ xuống đất, kéo thành một đường chỉ bạc dâm mỹ.

Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới đúng là dâm đẳng đến cực điểm, cái miệng nhỏ phía trên cũng không kém.

Theodore ngậm lấy bờ môi mềm mại như hoa anh đào thô lỗ mút một cái, đầu lưỡi nạy mở khớp hàm của nàng, cuốn lấy cái lưỡi trơn trượt, thơm tho mà treu chọc, làm loạn trong miệng nàng một hồi. Lại nắm lấy cái cằm của Margaret đem nước bọt trong miệng mình dứt sang cho nàng, Margaret tham lam nuốt hết, nước bọt không kịp nuốt xuống theo khoe miệng chảy ra, âm thanh liếm mút "chặc chặt" so với tiếng gậy thịt cắm rút dưới tiểu huyết còn vang dội hơn.

"A... Ừm a.. Theo... Quá lớn..." Theodore buông tha cho đôi môi của nàng, cúi xuống cắn mút bầu ngực trắng muốt, tiếng rên rỉ ngay lập tức từ trong miệng nàng tràn ra, "Gậy thịt quá lớn... A, a... Bị anh thao chết mất... Quá lớn..."

Khuôn mặt vừa lẳng lơ vừa dâm đẳng này của nàng thật sự là mê người mà, Theodore nhìn không được mà muốn ép buộc nàng. Có ý đem gậy thịt rút ra, chỉ chừa lại quy đầu vẫn cắm nơi huyết khẩu. Trong hoa huyết ngay lập tức liền xuất hiện cảm giác trống rỗng, Margaret bám lên cánh tay hắn, nũng nịu cầu xin hắn: "Theo, mau cắm vào a... Tiểu huyết, bên trong tiểu huyết thật ngứa a..."

"Em nhìn đi." Theodore thong thả xoay mặt nàng qua, ý bảo nàng nhìn vào tron gương. Chỉ thấy giữa hai chân trắng nõn của nàng có một cây gậy dữ tợn, vừa thô vừa to màu đỏ đậm xuyên qua nhục phùng của nàng, huyết khẩu không tự chủ được mà rút lại một cái, cái gậy thịt kia liền nảy lên một phát, nghiễm nhiên là đang bày ra cái dáng vẻ bệ vệ, kiêu ngạo của nó cho nàng xem cũng muốn cho nàng biết sức chiến đấu kinh người của nó, "Thích không?" Người đàn ông khàn giọng hỏi.

"Thích..." Đương nhiên là thích, thích đến mức hận không thể tùy thời tùy chỗ đem nó cắm trong cơ thể, cứng rắn lấp kín mình. "Thích anh nhiều hơn hay là thích nó nhiều hơn?"

Margaret không nghĩ tới người đàn ông này lại hỏi như thế, nàng lắc mông cọ lên gậy thịt cứng rắn bên dưới: "Đều thích nha."

Theodore không cho nàng lấp liếm cho xong chuyện, cần nhẹ lên cổ nàng để treu chọc: "Phải chọn một cái."

Margaret không biết là Theodore hỏi vấn đề là do hắn xấu hổ, không dám hỏi thẳng nàng, là nàng vì sao lại yêu mình? Theodore thật sự nghĩ không ra bản thân mình có cái gì hấp dẫn nàng, dù sao lúc gặp mặt hắn luôn muốn giết Margaret, mà Margaret cũng vô cùng căm hận hắn. Sau đó hai người hồ đồ xảy ra quan hệ, lại càng khiến cục diện càng thêm nát bét. Theodore nghĩ tới nghĩ lui, lại cảm thấy hình như mình chỉ có cái thân thể làm Margaret vừa

lòng.

Tất nhiên những lời ngu xuẩn đó hẳn nhất định sẽ không nói ra miệng. Margaret có thật lòng yêu mình hay không, quan đại thần đại nhân vẫn có thể cảm nhận được. Nhưng khi nghe những lời nói dâm dăng của nàng, ngọn lửa ghen tị trong lòng lại bùng cháy.

"Theo, đương nhiên là thích Theo hơn một chút..." Margaret trả lời, trong tiểu huyết ngưng ngáy khó chịu, rất muốn được gây thẹn lớn của hắn cắm vào làm nàng. Margaret bứt rứt cọ xát lưng tung trên người hắn, "Được rồi... Mau làm em đi, ngưng quá a... Mau làm em đi..."

Thế mà Theodore còn cố tình hỏi tiếp: "Nếu từ nay về sau anh không làm tình với em nữa, em còn thích anh không?"

"Ừm, ừm a..." Nàng đang vênh mông trên chộc gây thẹn phía sau, nghe thấy thể thiếu chút nữa nhện không được mà trừng mắt với Theodore, cái người đàn ông gây thẹn này, đang làm tình mà còn không chuyên tâm, ngay cả dâm chũa của dương vật của chính mình mà cũng ăn, "Từ nay về sau, không tham cái tiểu tao huyết này..." Ngón tay này duỗi xuống giữa hai đùi, tự mình ban hai phiến hoa mới ra, nũng nịu hỏi: "Theo, anh nhện được sao?"

Chết tiệt! Theodore làm sao có thể nhện được, hắn không nén nổi mà phát ra một tiếng gầm nhẹ từ trong cổ họng, bây giờ chỉ cần nhìn cái dáng vẻ động tình của nàng, hắn đã nhện không nổi.

Gây thẹn nóng rực chiều theo mong muốn của Margaret, một lần nữa cắm vào tiểu huyết của nàng. Có lẽ là bị dáng vẻ phóng dăng lúc này của nàng kích thích, mỗi một cú đâm vào của hắn lần sau so với lần trước càng thêm mạnh mẽ, bóp chặt cái eo nhỏ của nàng, đứng trước gương làm tình, để Margaret nhìn thấy dáng vẻ bị hắn chà đạp của mình. Mà hai chân của nàng đã sớm mềm nhũn, không có chút lực, chỉ có thể giống như một bãi xuân thủy dựa vào lồng ngực của Theodore, vô lực chống đỡ những cú thúc hung mãnh của hắn.

Đêm nay, hai người dây dưa đến tận lúc bình minh mới bình tĩnh lại, sau khi đứng trước gương bắn tinh một lần, người đàn ông lại ôm Margaret trở lại giường, đè lên người nàng tiếp tục đâm chọc. Margaret mệt mỏi mơ màng ngủ mất, khi tỉnh lại vẫn thấy Theodore còn đang cày cấy giữa hai chân nàng. Lẽ nào.... Nàng rên rỉ đứt quãng, trước khi chìm vào hôn mê chỉ có một suy nghĩ, sao nam chủ nào của thẹn vẫn, sau khi khai trai cũng đều biến thành cảm thú thế này? Nhưng Theo khai trai cũng lâu rồi mà. Cảm giác được một luồng chất lỏng nóng rực bắn nhanh vào trong cơ thể, nàng không còn sức để mà suy nghĩ nữa, lập tức hôn mê bất tỉnh, đáp án của vấn đề này chắc chỉ có Theo mới biết được.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thẹn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 19

"Theodore a, hai người tuổi trẻ thể lực tốt, nhưng không nên tưng dục quá độ." một ông lão đeo cặp kính dày, để một chòm râu dê dài nói một cách đầy hàm ý, khi thấy Theodore chuẩn bị nổi giận, ông ta vội vàng ngăn lại: "Nhìn mặt cậu hồng hào, tươi tắn chắc chắn là gần đây bạn đêm thường xuyên làm lưng vất vả phải không?"

Theodore nhện không được mà giật giật khóe miệng: "Nếu ông chủ động gặp ta vì nói mấy câu châm chọc tầm thường này, vậy thì ta đi đây."

"Này, này, này!" Garo vội vàng gọi hắn lại, "Đừng nóng, đừng nóng, tôi có việc quan trọng muốn nói với cậu."

Lời nguyên trên người Theodore tuy đã được giải trừ, nhưng vẫn chưa tìm ra được hung thủ đứng phía sau. Theodore thì nghĩ rằng, lui tới thì cũng chỉ có thể là do mấy người kia. Bệnh tình của Giáo Hoàng đã đến giai đoạn nguy kịch, chọn lúc này mà ám hại hắn, nguyên nhân rất đơn giản, vận ngã hắn đồng nghĩa với việc danh vọng của Martin - người được nhiều người ủng hộ trở thành Giáo Hoàng kế nhiệm nhất - sẽ bị giảm sút nghiêm trọng, vậy thì hắn ta sẽ có nhiều cơ hội đạt được mục đích hơn.

Trong nội bộ Giáo đình, ngoại trừ Martin thì còn có 3 người đại giáo chủ nữa có cơ hội kế nhiệm vị trí Giáo Hoàng, cho nên cả 3 người này đều có thể là chủ mưu của việc nguyên rủa Theodore.

"Tìm được manh mối?" Theodore hỏi.

Garo gật đầu: "Tôi đã tìm được người Ma pháp sư hạ lời nguyên, hắn nói người sai khiến hắn..." Là Lane hay là Danny? Theodore thờ ơ suy đoán, nếu không thì cũng liên quan đến mấy người đó. Garo dừng một chút, có vẻ như đang do dự, nhưng cuối cùng vẫn nói ra, "Là Martin."

#

Margaret đang tìm đọc mấy cuốn sách lịch sử trên giá sách, không phải là do nàng đột nhiên từ một đứa con gái chơi bời lêu lổng bỗng biến thành người hiếu học, mà là vì từ lúc này xuyên qua đến nay, nàng vẫn luôn muốn biết giữa đại lục Wesson với đại lục Jutta có mối quan hệ gì không.

Bị ngăn cách bởi một đại dương mênh mông nhưng hai bên đại lục vẫn giao lưu qua lại với nhau, cả giữa chính phủ lẫn người dân hai bên. Cho nên lúc còn ở trong xóm nghèo, Margaret cũng tìm được từ nhiều nguồn không ít thông tin về đại lục Jutta.

Đại lục bên kia cũng giống như trước có một vương quốc là Yilla, trong vương quốc cũng có một thành phố Damon, là lãnh địa của gia đình đại quý tộc

Farman. Nhưng trong gia tộc Farman này có người thừa kế tên là Alex hay không thì một binh dân như Margaret không thể nào biết được.

Nếu không có cách nào thăm dò thực hư vậy thì đi qua đó xem thử một lần là cách tốt nhất. đã quyết định thì Margaret cũng nhanh chóng thực hiện, nàng đã tìm được một chiếc thuyền buôn chuyên vượt biển sang đại lục Jutta buôn bán, nhưng kế hoạch này lại liên tiếp thất bại. Lần đầu tiên là do chân của nàng bị thương, khi chạy được đến bến tàu thì tàu đã sớm xuất phát. Lần thứ hai, nàng vô cùng khỏe mạnh, nhưng cánh buồm vừa mới giương ra thì bị hỏng. Đến lần thứ ba thì càn khoa trương hơn, mặt biển đang sóng yên biển lặng thì đột nhiên nổi giông bão, hành trình vượt biển của Margaret hiển nhiên cũng thất bại.

Kế hoạch hết lần này đến lần khác đều thất bại, mà mỗi một lần đều thỉnh linh xảy ra đủ loại chuyện quá mức trùng hợp, khiến nàng không thể đi sang bên kia tìm ra sự thật.

đang đọc lướt lướt qua thì đột nhiên ánh mắt Margaret dừng lại. Cuốn sách trong tay nàng là danh sách những thành viên chủ chốt trong thần điện của Quang Minh thần giáo trên đại lục Jutta, loại sách này thì chỉ có những người có địa vị cao như Theodore mới có được. Lúc này, ngón tay nàng đang run rẩy dừng lại trên một cái tên quen thuộc Alex Kriging Farman.

Phía sau cái tên là một chuỗi dài những danh hiệu, thần điện đại kỵ sĩ vương quốc Yilla, người thừa kế gia tộc Farman, Công tước đời tiếp theo của Malbran.

Quả thật đúng là như vậy, Margaret cũng không biết trong lòng mình bây giờ là cảm giác gì, lúc vừa mới xuyên qua nàng đã cảm thấy rằng mình cùng Alex đang sống trong cùng một thế giới, càng bất ngờ hơn là, còn đang cùng một khoảng thời gian. Vậy nếu như nàng thuận lợi đến được đại lục Jutta, thì nàng có thể tìm được Alex ở thành Damon.

Bây giờ, người bên cạnh kỵ sĩ đại nhân liệu có phải là một cô gái cũng có tên là Margaret?

Nhưng đây nhất định là một câu hỏi không có lời giải, sau vô số lần thất bại, Margaret đã buông tha cho việc vượt biển sang đại lục Jutta tìm hiểu ngọn ngành. Nhưng trong bóng tối, dường như có một thế lực nào đó đang ngăn cản nàng. Nàng khôn biết thế lực đó là gì, là người khổng lồ thế giới này, hay là người lừa nàng xuyên không?

Nàng cầm cuốn sách ngồi ngẩn người, khi Theodore đẩy cửa đi vào, nàng nhạy cảm phát hiện ra Theodore thoạt nhìn có chút gì đó lạ: "Theo, anh sao vậy?"

"không có gì." Theodore nhìn nàng cười cười.

hắn cư xử như vậy càng khiến Margaret cảm thấy bất thường, nhưng nếu Theodore không muốn nói, nàng cũng không tiếp tục truy hỏi. Bây giờ đã là hoàn hôn, ăn xong bữa tối, hai người rửa mặt rồi lên giường ngủ. Margaret xoay người lại ôm lấy cổ Theodore, thấy hắn không có phản ứng gì, liền làm càn hôn lên cằm hắn. Thấy Theodore vẫn còn đang ngẩn người, nàng bắt đầu kéo tóc Theodore: "Rốt cuộc là anh làm sao vậy?"

Làm sao vậy? Nghe xong tin tức mà Garo điều tra được, đầu óc Theodore loạn thành một đống.

Người ngoài nhìn vào thì thấy quan hệ giữa hắn với Martin thân thiết không khác gì cha con ruột, dù là mặt tình cảm hay là liên quan tí lợi ích, hai người đều ràng buộc lẫn nhau. Nhưng Theodore biết, thật ra giữa hắn với Martin đã sớm không còn một chút tình cảm gì. Từ năm Theo năm tuổi, Martin vì muốn có được quyền lực mà biến hắn trở thành cái gọi là con của thần, mà đối với một đứa trẻ như Theodore thông ta như một người thầy, mà không có bất kỳ tình cảm gì sâu sắc. Hắn từng coi Martin như cha của mình, bởi vì trong cuộc sống của hắn không có ai là bậc cha chú, hướng dẫn thân phận người thầy để dạy dỗ Theodore, Martin cùng hắn lớn lên, cũng là người mà Theodore tin nhiệm nhất, gần gũi nhất. Nhưng Martin chỉ coi hắn như công cụ mà thôi.

Theodore đã quên bắt đầu khi nào hắn thì ý thức được điều này, không có thời điểm chính xác, có lẽ khi Martin hết lần này đến lần khác không quan tâm đến ý nguyện của hắn, chỉ biết đưa ra mệnh lệnh yêu cầu hắn làm việc cho ông ta. Theodore cũng hiểu được mình đang lừa gạt người đời, mà âm mưu này cũng do một tay Martin bày nên.

trên cái thế giới này chỉ có 3 người biết, cái gọi là con của thần từ đầu đến cuối là sự lừa dối.

Từ rất lâu rồi, Martin là một người có dã tâm, nhưng ông ta không quyền không thế, muốn trở thành kẻ đứng đầu trong thần điện là quá khó, nhưng sau khi gặp Theodore, một biện pháp tuyệt diệu đã nảy ra trong đầu ông ta. Nếu đứa bé này là con của thần theo những câu chuyện trong truyền thuyết vậy thông ta sẽ có thể thăng tiến rất nhanh.

Nhưng tất nhiên Theodore không phải là con của thần. Nếu không phải vậy thì làm cho hắn phải.

"Lily" Theodore đột nhiên mở miệng nói, giọng của hắn khàn khàn nhưng rất bình tĩnh, "Em đã từng hỏi tại sao mái tóc của anh lại biến thành màu đen đúng không?"

thật ra không phải là tóc Theodore biến thành màu đen màu mái tóc hắn vốn dĩ là màu đen.

"Hả?" Nàng lắp bắp kinh hãi, cẩn thận ngẫm lại, lúc làm tình với Theo, nàng thấy lông mu của hắn đúng là có màu đen, "Nhưng.... tại sao lại muốn biến tóc anh thành như vậy?"

Lúc đầu, đây hoàn toàn là chủ ý của mẹ Theodore. Vì muốn con mình được Hyde công tước chấp nhận, nàng bỏ ra không ít tiền để tìm về một thứ mà được có thể thay đổi màu tóc, rồi cho Theodore uống. Bởi vậy Theodore mới có một mái tóc vàng như bây giờ. Nhưng mái tóc này đã khiến Martin chú

ý, liên tưởng đến những ghi chép cổ xưa đã từng có một người tóc vàng được gọi là Thánh tử, ý nghĩ này cứ nhảy nhót trong đầu Martin.

"Em chắc là đã nghe qua những lời đồn về anh." Nụ cười bên môi Theodore vẫn thản nhiên, "Đù loại chuyện thần kì, khi còn mang thai mà mơ thấy hấn nhập vào người, lúc cầu nguyện thì trên phiến đá xuất hiện thần tích, có thể giao tiếp với thần linh..." Đù loại chuyện thần kì, khiến người dân vô cùng kính sợ Theodore.

"Tất cả đều là giả." Từ mái tóc vàng của hấn, cho đến phong thái thánh khiết thần thánh mà hấn bày ra cho người đời nhìn thấy, tất cả đều là giả dối.

không còn nghi ngờ gì nữa Martin quả thật là một cao thủ mưu tính, một tay ông ta thao túng tất cả, ở trong dân gian Theodore có được danh tiếng không nhỏ, rồi trở thành con của thần được Giáo phái tán thành. Những người trong Giáo phái cũng không phải là kẻ ngốc, tất nhiên cũng từng hoài nghi có phải là Martin bày ra trò lừa bịp này. Nhưng thiên phú ma pháp của Theodore quá mức hơn người, hấn dựa vào ma lực hơn người để duy trì được "thần tích" trên người mình, mà thông qua được kiểm nghiệm của thần điện. Mà những người trong Giáo phái cũng hoàn toàn không thể ngờ rằng có người to gan dám nói dối như vậy.

Bắt đầu từ lúc đó, cuộc sống của Theodore hoàn toàn thay đổi.

Tài phú, địa vị, quyền thế tất cả những thứ cứ ngỡ chỉ có trong mơ lại bày ra trước mặt hấn. Mà những tộc nhân ngày trước từng khinh thường hấn, bây giờ đều phải quỳ gối trước mặt hấn, thậm chí Công tước Hyde từng vô cùng khinh miệt hấn cũng phải người mang thư đến. Mà nguyện vọng duy nhất của Theodore là muốn mẹ của mình không phải sống cực khổ nữa cũng được hoàn thành một cách đơn giản.

Nhưng hấn không cảm thấy vui vẻ một chút nào. Sống một cuộc đời giả dối như thế, hấn sao có thể vui vẻ cho được.

Vì không muốn bí mật này bị tiết lộ, hấn không thể tin bất kì người nào ngoại trừ Martin và mẹ hấn. không thể kết bạn, cũng không thể bộc lộ những tình cảm, cảm xúc chân thật, thậm chí không thể tiếp xúc quá nhiều với người ngoài. hấn cứ sống như vậy, ngày qua ngày mang một chiếc mặt nạ giả dối, dần dần ngay chính hấn cũng không biết diện mạo chân thật của mình.

"anh nói cho em biết chuyện này, có phải là anh đã tin tưởng em rồi không?"

Nghĩ đến chuyện quá khứ, Theodore có chút hoảng hốt, một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng đặt lên lưng hấn. hấn quay đầu, nàng đang cười dịu dàng nhìn hấn, dáng vẻ hưng phấn của nàng vô cùng đáng yêu, nàng không chút để ý đến việc hấn là một kẻ lừa đảo to gan lớn mật, mà chỉ cảm thấy vui mừng vì hấn chịu nỗ lực tin tưởng nàng.

"Ừ." hấn nhẹ nhàng đáp lời.

Suốt nhiều năm qua, hấn đã không còn chút tin tưởng nào với người thầy và mẹ của hấn, đã có lúc hấn nghĩ rằng cuộc đời này hấn sẽ không thể tìm được một người mà hấn có thể tin tưởng. Nhưng cuối cùng, thần linh vẫn rất thiện vị hấn.

"Em sẽ phản bội anh sao?" hấn nhin không được mà hỏi nàng, bàn tay đặt trên chân cũng không tự chủ mà nắm chặt lại.

"Tất nhiên là không." Nàng trả lời không chút do dự, "Em tuyệt đối sẽ không phản bội anh."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 20

"Em tuyệt đối sẽ không phản bội anh."

Theodore mờ to mắt, suy nghĩ vẫn còn có mê mang. Lúc xử lý công vụ lại ngủ gục, hấn gần đây càng ngày càng dễ mệt mỏi, chẳng lẽ đúng như cái lão hồ ly Garo đó nói là do túng dục quá độ? Nghĩ đến cách sống phóng túng bất kể ngày đêm của mình với Margaret, trên mặt Theodore có chút nóng.

Lúc trước Margaret nói rằng da mặt hấn quá mỏng, thật sự là đoán quá chuẩn. Hai người bày tỏ nỗi lòng với nhau cũng đã được hơn mười ngày, nhưng khi Theodore nhớ lại mấy chuyện biến thái mà mình làm thì vẫn cứ đỏ mặt. hấn không hiểu cách biểu đạt tình cảm, nói đúng hơn là xưa nay hấn chưa từng trải qua mấy việc như thế này. Theodore thử lại thăng thần thêm một chút, nói ra những suy nghĩ thật trong lòng mình. Việc này đối với hấn mà nói là không mấy quen thuộc, cũng là việc rất khó khăn. Nhưng hấn cảm thấy mình nên vì người con gái ấy mà làm một số chuyện, vì người kia là Margaret nên dù phải trả cái giá là sự tin tưởng, đem bí mật lớn nhất của mình nói cho nàng, Theodore cũng không do dự chút nào.

Nhưng chuyện này thật đúng là kỳ quái, người muốn được hấn tin nhiệm quả thật là không ít, nhưng hấn chưa bao giờ dao động một lần. Nhưng khi quay đầu nhìn về phía Margaret, Theodore lại không hề đấu tranh tư tưởng mà nói ra điểm yếu của mình. Từ trước đến nay hấn chưa bao giờ tin tưởng ai như vậy - nếu Margaret đã nói là sẽ không phản bội hấn thì nhất định nàng sẽ làm được.

"Đại nhân! Đại nhân!" Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Là Jess, Theodore đứng bật dậy, cậu ta là tượng người luyện kim nên cực ít khi mất bình tĩnh đến như thế, "Xảy ra chuyện gì?" hấn mở cửa ra, khuôn mặt của người tùy tùng đứng trước mặt hấn không hề có chút thay đổi, nhưng Theodore nhìn thấy trong ánh mắt cậu ta chứa đầy sự lo lắng.

"Bên ngoài tụ tập rất nhiều tín đồ, không biết là ai đem bí mật của ngài công bố ra ngoài, bây giờ cả thành đều nổi lên lời đồn, nói ngài," Jess ngưng lại một chút, "không phải là "con của thần"."

#

Trong một đêm, cả tòa thành Fort West dường như bị đảo lộn.

Khắp phố lớn ngõ nhỏ dán đầy những dòng chữ màu đỏ như máu khiến người ta ghê sợ - "âm mưu kinh thiên? Con của thần có phải là thật?" Nội dung dài đến mấy ngàn chữ, liệt kê tất cả những vị quan đại thần đương nhiệm của vương quốc mỗi người ai cũng tôn kính người được gọi là "Con của thần", nhưng Theodore Vise Fernandez lại vì muốn có được quyền thế nên đã lừa gạt tất cả giáo sĩ cũng như tín đồ của Giáo phái.

Lúc đầu, người dân vẫn không tin, nhưng lời đồn lan truyền càng ngày càng rộng, cộng thêm có người châm thêm lửa, lời đồn bị thêm mắm dặm muối vào, cuối cùng nhóm tín đồ cũng không kiềm chế được nữa.

"Các tín đồ giờ đang chặn bên ngoài thần điện, yêu cầu được gặp ngài." Jess đứng bên cạnh người Theodore, thấp giọng bẩm báo.

Lời nói dối khủng khiếp này cuối cùng cũng bại lộ, nhưng thật ra Theodore không hề có cảm giác hoảng loạn. đã sớm biết là sẽ có ngày này, từ lúc mà hấn bắt đầu mang chiếc mặt nạ giả dối ấy lên, Theodore hiểu được rằng chuyện này không thể nào vĩnh viễn không bị bại lộ. hấn từng nghĩ tới là phải thoát khỏi những thứ gông xiềng này, lúc trước là vì hấn quá nhỏ, không đủ năng lực để phản kháng Martin. Đến khi đã có đủ lực lượng, thứ ngăn cản hấn lại biến thành thân tình.

"Theo... Xin con đừng bỏ đi, Theo." Theodore vĩnh viễn sẽ không quên được hình ảnh người phụ nữ ấy quỳ xuống trước mặt hấn vừa khóc vừa cầu xin, cái người mà hấn đáng lẽ ra phải gọi là mẹ. Cuộc sống an nhàn sung sướng nhiều năm đã đem dấu vết phong sương trên mặt bà gột đi sạch sẽ, bà ấy đang búi kiểu tóc thịnh hành nhất lúc bấy giờ, trên người mặc chiếc váy lụa lộng lẫy, quý giá dù bà ấy đang khóc thảm thiết, nhưng trang dung không hề có một chút tổn hại. Đây là mẹ của hấn...

"Nếu con đi rồi" Người phụ nữ ấy níu lấy tay hấn khóc nức nở, "Mẹ phải làm sao bây giờ?"

"Mẹ có thể đi cùng với con." Theodore ôn hòa nói, "Con đã để dành được một khoản tiền, tuy không nhiều lắm, nhưng cũng đủ cho mẹ con ta trang trải cuộc sống."

hấn đã từng vạch ra kế hoạch cùng mẹ mình ẩn cư đến một nơi mà không một ai nhận ra hấn, sống những ngày bình yên. không có lừa gạt, không còn nghi ngờ, cũng không cần tiếp tục nguy trang. Từ năm hấn năm tuổi, hấn đã không được quyền sống cuộc đời của mình. Những lời nói dối không khác gì xiềng xích trời buộc, nặng trĩu treo trên người hấn. Lúc đầu là hoảng sợ không chịu nổi, nhưng dần dần Theodore cũng chết lặng. hấn giống như con cá sống trong bể, chỉ biết hô hấp để duy trì sự sống, còn những thứ khác - vui vẻ, tự do, chân thực... cái gì cũng không có.

"Cùng nhau... bỏ đi?" Người phụ nữ sững sờ, "Nhưng mà..." Theodore phát hiện, bà ấy đang lùi dần về phía sau, "Thầy của con thì sao, còn có... Còn có những người tín đồ đó, nếu bỏ đi, không phải..." Bà ấy đang dự, nhưng cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ thật sự của mình, "không thể sống những ngày giống như bây giờ nữa."

Những ngày giống như bây giờ là thế nào? Theodore rất muốn hỏi bà ấy một đáp án rõ ràng.

Làm mẹ của quan đại thần hơn nữa còn là người có được danh xưng "Con của thần", cuộc sống của bà ta xa xỉ đến mức mà trước kia bà ta hoàn toàn không thể nào tưởng tượng ra nổi. Nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tất cả những thứ mà bà ta luôn mơ tới tất cả đều biến thành sự thật. Mặc những bộ váy đẹp nhất, ăn những món ăn ngon nhất, ngay cả những người có thân phận là đại quý tộc cao quý không ai sánh nổi lúc trước cũng đến nịnh bợ bà. Cuộc sống như thế, bà ta không thể từ bỏ.

"Theo..." Đôi mắt Theodore tối sầm lại, bà ta vội vàng bước tới muốn bắt lấy hấn, "không phải là mẹ không thông cảm cho con, nhưng con bây giờ không phải là vẫn rất tốt sao?" Bà ta vụng về biện bạch - Theodore biết, bà đang rất lo lắng, cũng rất sợ hãi, sợ đứa con đem đến cho bà cuộc sống xa hoa sẽ thật sự bỏ đi, bà muốn trời chặt hấn, "Cho dù thật sự xảy ra chuyện gì đi nữa, không phải là vẫn còn có thầy của con..."

"Con hiểu rồi." Theodore nở nụ cười, hấn không thể nói rõ trong lòng hấn lúc đó rốt cuộc là tư vị gì, nhưng kể từ ngày đó hấn không bao giờ đến tìm mẹ để tìm kiếm bất cứ sự giúp đỡ nào.

Nhưng cuối cùng hấn vẫn chấp nhận bị trời buộc, không phải là do hấn không thể dứt bỏ cái thứ thân tình đã sớm biến chất đó mà hấn đột nhiên không tìm thấy ý nghĩa của việc bỏ đi. Dù cho hấn không sống tiếp cuộc sống đeo mặt nạ đó nữa thì thế nào? Đại lục này rộng lớn như thế, có vô số sinh linh đang sống, nhưng hấn không tìm được một ai khiến hấn tình nguyện tháo xuống cái mặt nạ này.

"Đại nhân!" Neisen vội vàng chạy đến, Theodore quay đầu, khuôn mặt hấn không chút biểu cảm.

Có một ngày, cuối cùng cũng có một ngày hấn đã tìm được người đó. hấn cúi xuống cái mặt nạ này, không chút do dự nói ra bí mật của mình cho người kia. Bí mật chỉ có ba người biết, nhưng ngày hôm nay, lại bị lan truyền ra khắp thiên hạ đều biết.

"Tiểu thư Margaret,.... Tiểu thư Margaret ngài" Dù cho Neisen là con rồi luyện kim nhưng trong khoảnh khắc đó hấn ta đã thấy được sự tuyệt vọng lóe lên trong ánh mắt của chủ nhân, hấn ta do dự, nhưng cuối cùng cũng nói ra sự thật giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, "không thấy đâu

nữa."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 21

Margaret một lần nữa tỉnh lại trong căn phòng tối đen như mực, trong đầu còn có chút mê man, nàng nhớ là mình đang đi tản bộ trong trang viên của Theodore, sau đó trước mắt tối sầm, tỉnh lại thì đã ở cái chỗ quỷ quái này.

Nàng ngay lập tức ý thức được mình bị người ta bắt cóc, là ai? Là mấy người Đại giáo chủ không thích Theodore trong Giáo hội, hay là Martin? Rất rõ ràng trên người Margaret bây giờ không có thứ gì đáng giá, đối phương nhất định là vì muốn hại Theodore. Nàng bây giờ có lẽ được coi là con tin, dùng sự an toàn của nàng để uy hiếp Theodore, hay là muốn làm gì đó?

Margaret cũng không bị trói lại, nàng lục lọi thấp sáng ngọn đèn trong góc phòng, ngọn đèn dầu sáng lên chiếu rọi toàn cảnh trong phòng, một pho tượng thần trang nghiêm đồ sộ,... Rất hiển nhiên đây là một gian phòng dùng để cầu nguyện.

thật là Martin bắt nàng tới đây? Margaret nhớ Theodore đã nói, người hạ lời nguyền trên người hắn là Martin. không chỉ là Theodore, ngay cả Garo cũng không hiểu nổi lý do mà Martin phải làm như vậy. Nếu không có cái danh thầy của "con của thần", Martin không thể có được địa vị như bây giờ. Ông ta có được quyền thế hơn người suốt thời gian qua hơn phần nửa là nhờ công của Theodore, hơn bây giờ này lại là lúc mấu chốt để chọn người kế nhiệm chức vị Giáo Hoàng, nếu Theodore xảy ra chuyện tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến Marin.

Giáo Hoàng, Martin, ba vị giáo chủ khác... Những chuyện tranh đấu lục đục với nhau như thế này Margaret không hiểu lắm, nàng khổ não suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không có cách nào hiểu rõ được điểm mấu chốt. Bây giờ chỉ có thể chờ Theodore tới cứu nàng, còn vấn đề Theodore có đến cứu nàng hay không, nàng hoàn toàn không nghĩ tới.

Nhưng ba ngày qua đi, hắn vẫn không đến. Ngoại trừ mấy con rối luyện kim đứng gờ đến đưa cơm không có ai đến cứu nàng, mà người bắt nàng đến đây cũng không xuất hiện. Margaret bắt đầu cảm thấy nóng nảy, bất kể là ai bắt nàng, dù sao cũng phải có mục đích. không biết có phải người đó nghe được tiếng lòng của nàng hay không, đêm hôm đó, Margaret bị hai con rối luyện kim dẫn ra khỏi phòng.

Nàng cảm giác người bắt mình chắc chắn là người của Thần Điện, lối đi hành lang có kiến trúc so với trang viên của Theodore không khác nhau là mấy. Nàng bị đẩy ra khỏi hành lang, phong cảnh bốn phía vô cùng hoa mỹ, nhưng trong mắt nàng lại thấy vô cùng âm u.

"Đến rồi." Con rối luyện kim đứng trước một cánh cửa gỗ.

Tình cảnh này quá quen thuộc, mấy tháng trước, Margaret cũng vô duyên vô cớ bị người ta bắt đi, sau khi đẩy cửa ra, nàng nhìn thấy Theodore đang ở trong hình hài của trẻ con. Người đã bắt nàng là ai? Martin sao? Hy vọng là một vị đại giáo chủ nào đó mà nàng không biết. Vào những thời điểm căng thẳng thì tâm tình của nàng lại càng bình tĩnh, trong đầu hỗn loạn đủ loại dự đoán, nhưng nàng không ngờ được rằng hiện thực lại khác hoàn toàn so với tưởng tượng của nàng.

Người phía sau cửa rất quen thuộc, Margaret đã nhìn thấy ông rất nhiều lần, nhưng chưa nhìn thấy người thật bao giờ chỉ là nhìn thấy chân dung của ông do Giáo hội phát ra.

"Giáo, Giáo Hoàng miện hạ?"

một cụ già tóc trắng xóa ngồi sau bàn, bởi vì bệnh tật mà cả khuôn mặt ông vàng như nến. Cả đại lục Wesson đều biết, Giáo Hoàng miện hạ bệnh tình nguy kịch vô phương cứu chữa. Vị này đáng lẽ ra phải nằm trên giường bệnh sao lại chạy tới ngồi đây, hơn nữa đáng lẽ ra ông ta phải đang ở Thánh đường tại thành Sado chứ? Margaret chỉ hôn mê một đêm nếu đây không phải là đảo Fort West thì cũng không thể là thành Sado cách Fort West cả ngàn dặm được.

"Biết sai mà quay đầu thì ta sẽ tha thứ cho ngươi." Giáo Hoàng thờ dài nói một câu như vậy, ông ta ra hiệu cho hai người đã dẫn nàng tới trói nàng lại.

"Chờ một chút, chờ một chút! Miện hạ!" Margaret vội vàng giãy giụa, "Đây rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? Lẽ nào... Lẽ nào người bắt ta tới là ngài?"

"Bí mật của Theodore đã bị bại lộ." Giáo Hoàng không trả lời câu hỏi của nàng mà lại nói đến một chuyện khác, "Hắn cùng Martin đã lừa dối dân chúng, lợi dụng lòng tin ngưỡng của tín đồ giành lấy quyền thế trong Giáo đình, tội không thể tha, nhưng tội nghiệp của ngươi còn chưa nặng đến vậy."

"Cái gì?!" Margaret thất kinh, Giáo Hoàng đã biết thân phận "con của thần" của Theodore là giả?! Thôi xong, đây không phải là chuyện nhỏ, Theodore, Theo có biết hay không? Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu nàng là phải lập tức báo tin cho Theodore, đây là tội lớn, phải bị thiêu sống!

"Chẳng lẽ ngươi còn muốn thông đồng làm bậy với hắn?" Giáo Hoàng liếc nhìn Margaret một cái, ông ta thờ dài có vẻ như tiếc hận, "Ngươi mặc dù là nửa người nửa ma, nhưng chưa từng phạm vào tội ác tày trời. Thông đồng với Theodore nhất định là do bị lừa gạt, con à..." Ông ta dịu giọng, "Chỉ cần

con chịu đứng ra vạch tội Theodore trong phiên tòa phán quyết, ta có thể đặc xá cho con."

Margaret tỉnh ý nhận ra "vạch tội, phiên tòa phán quyết"? Muốn định tội cho Theodore còn cần xét xê và phán quyết? Đúng vậy, nàng đột nhiên nghĩ ra, tuy Theodore đúng là lừa gạt Giáo hội, nhưng chuyện này chỉ có 4 người biết, mà 4 người này nhất định sẽ không thừa nhận. Theodore và Martin đại giáo chủ khô tâm kinh doanh nhiều năm như vậy, trong Giáo đình nhất định sẽ có nguồn nhân mạch hùng hậu, nếu không có chứng cứ xác đáng, muốn một tay che trời đem một quan đại thần lên giàn hỏa thiêu là chuyện không hề đơn giản.

Lấy danh là người thay mặt cho Thần Minh, nhưng nói trắng ra, Giáo đình cũng chỉ là nơi quyền thế tập trung lại từ những nguồn nhân mạch của nhiều nơi. Bây giờ nếu nghĩ chuyện này theo một hướng đơn giản, đại khái là Giáo Hoàng muốn lật đổ Theodore, nhưng rõ ràng cái thân phận "con của thần" là một trở ngại, mà Margaret bây giờ lại trở thành nhân chứng quan trọng.

"Ta từ chối." Thiếu nữ không chút do dự cự tuyệt.

Ánh mắt của Giáo Hoàng bỗng nhiên thay đổi, tuy rất nhanh ông ta lại khôi phục dáng vẻ hòa nhã nhưng Margaret vẫn nhìn thấy nơi đáy mắt ông ta hiện lên sự ác độc, hung tợn. "Hãy suy nghĩ cho thật kỹ, con à..." Ông ta ôn hòa nói, "Theodore có đáng để con hy sinh bản thân hay không, lẽ nào con không nên suy nghĩ cho thật kỹ?"

"Có ý gì?"

"Hắn ta lúc này có lẽ đang nghĩ rằng bí mật của hắn đã bị con tiết lộ ra ngoài." Giáo Hoàng mỉm cười, "Dù sao mấy ngày trước con vô duyên vô cớ mất tích, ngày hôm sau bí mật của hắn bị truyền ra cả thành đều biết, dù là ai cũng sẽ hoài nghi con."

Tim của nàng thoáng cái lạnh ngắt đi, thì ra... thì ra Giáo Hoàng sai người bắt nàng đi, là vì nguyên nhân này. Thảo nào đến tận bây giờ Theodore vẫn chưa tới cứu nàng, nếu mọi việc đúng như Giáo Hoàng nói, xảy ra chuyện này, dù là ai cũng sẽ hoài nghi nàng phản bội Theodore.

"Nếu như con không tin, ta có thể cho con ra ngoài nhìn một chút tình huống trong thành lúc này." Giáo Hoàng tiếp tục hạ giọng nói, giống như một tên thợ săn kiên nhẫn dụ dỗ con mồi, "Cho dù bây giờ con có đứng trước mặt Theodore nói với hắn con không phản bội hắn, ta đoán rằng hắn cũng sẽ không tin tưởng con. Bởi vậy, con chỉ còn cách hợp tác với ta, vì con với hắn đã hoàn toàn không có cơ hội quay lại."

"Vì sao?" Margaret đứng yên tại chỗ, "Vì sao muốn hại Theodore."

"Hắn lừa gạt Thần điện, chẳng lẽ là do ta bức bách?" Thấy Margaret không tiếp lời, Giáo Hoàng cũng không phí lời dụ dỗ nữa, "Ta đã sớm biết hắn ta không phải là "con của thần" thật sự." Thấy thiếu nữ kinh ngạc ngược mắt lên nhìn, nụ cười trên mặt ông ta càng thêm sâu.

Lúc biết Theodore và Martin là hai tên dối trá, thật ra Giáo Hoàng cũng không quá tức giận. Cái Giáo hội này đã sớm mục rữa... Để ngồi lên vị trí Giáo Hoàng này những chuyện độc ác mà ông đã làm còn nhiều hơn Theodore gấp mấy lần, có thể nói, ông ta ngược lại rất thương thức hai người này. Gan lớn cỡ nào mới dám làm chuyện tày đình như vậy, đã thế, ông ta sẽ lợi dụng phần can đảm này thật tốt.

Có cái danh "con của thần" này không chỉ Martin phát lên nhanh chóng mà danh vọng của Giáo hội trong đại lục Wesson cũng nhanh chóng dâng cao. Dân chúng đều ngu muội mù quáng tin theo, bọn họ tin tưởng vào thứ được gọi là thần linh, và họ sẵn sàng tin rằng họ được che chở bởi những thứ sức mạnh tưởng tượng ấy. Từ khi lời đồn đãi "con của thần" được lan truyền càng ngày càng rộng rãi, tín đồ của Quang Minh thần giáo cũng càng ngày càng nhiều thêm. Mà chính Theodore cũng không ngờ tới, người lợi dụng hắn không chỉ có Martin mà thật ra toàn bộ Giáo hội này đều đang lợi dụng hắn.

Tất nhiên, bây giờ đã lợi dụng xong, cũng là lúc hắn nên bị vứt bỏ.

Giáo Hoàng tất nhiên là biết mình sống không được bao lâu nữa, nếu như bây giờ ông ta không diệt trừ Theodore thì Giáo Hoàng đời tiếp theo nhất định sẽ là Martin. Đây là điều mà Giáo Hoàng không thể dễ dàng tha thứ, hai người này nói trắng ra chỉ là những tên lừa đảo, mà quan trọng hơn là họ đều không phải là tâm phúc của Giáo Hoàng.

Bởi vậy ông ta giả vờ thành một ông lão bệnh đến lú lẫn không cẩn thận nói ra ý định của mình, để lộ cho Martin biết một việc, người ông ta chọn trở thành Giáo Hoàng kế nhiệm là Theodore.

Martin đã sớm coi cái ghế Giáo Hoàng là vật trong túi của hắn, nên hắn ta đương nhiên sẽ có hành động. Quả nhiên, Martin đã hạ một lời nguyện lên người Theodore, còn về chuyện là lời nguyện gì bản thân Giáo Hoàng cũng không biết rõ, mà ông ta cũng không thêm để ý đến chuyện này. Chỉ cần khiến hai người này đấu đá lẫn nhau, chính là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Hơn nữa Giáo Hoàng đã sớm biết Theodore bất mãn với Martin đã lâu, hắn cũng không nói cho Margaret biết, Theodore lúc này nhất định là đang nghi ngờ nàng là Martin phái đến.

"Ta đã suy nghĩ xong." Trầm mặc một hồi lâu, thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu, nàng nhìn Giáo Hoàng, nói như gần từng chữ một, "Ta đồng ý vạch tội Theodore, chỉ cần ngài đồng ý thả ta."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Đẩy Ngã Quan Đại Thần 22

Quang Minh thần giáo đã có hơn 200 năm chưa mở phiên tòa phán quyết. Buổi xét xử mang tính chất trọng đại như thế này chỉ được tiến hành khi có thần chức cấp cao phạm phải tội danh nghiêm trọng. Mà bây giờ cả vương quốc Nordo, không cả đại lục Wesson đều quan tâm đến phiên tòa phán quyết này. Đến tột cùng vị quan đại thần được vạn người kính ngưỡng còn được tôn xưng là "con của thần" liệu có thật là một tên lừa đảo hay không, tất cả mọi chuyện đều được công bố trong ngày hôm nay.

Từ khi lời đồn đãi lan rộng, Theodore chưa từng liên hệ với Martin. Giáo đình đã cắt đứt mọi con đường truyền tin ra bên ngoài của hắn, nói cho hay là chờ điều tra nhưng thực ra là giam lỏng. Nhưng Theodore cũng không phải là hoàn toàn bó tay chịu trói, đúng như Margaret đoán trong nội bộ Giáo đình Theodore đã sớm có phe phái riêng, bởi vậy Giáo Hoàng và Martin mới kiêng kỵ hắn như vậy.

thật ra Theodore không nên đồng ý tham gia phiên tòa này, khi biết tin hắn đồng ý Garo tức đến nỗi phải gào lên, "Mặc kệ Martin giờ trò quỷ gì, mặc kệ cái lũ ngu ngốc trong Giáo đình giờ trò quỷ gì, bọn họ cũng không có cách nào ngang nhiên đem người kéo xuống ngựa..." ông ta hăm hừ trừng mắt nhìn Theodore, "Nhưng một khi người ngồi trên ghế của phiên tòa này, nếu bị xử có tội thì cho dù người có khả năng đến thế nào đi chăng nữa cũng không có cách nào xoay người, người rốt cuộc có hiểu không?!"

"Ta biết." Theodore lạnh lùng nói, biểu cảm trên mặt hắn lạnh lùng khác thường, "Có người nói trong Giáo đình đã tìm được một người đồng ý đứng ra vạch tội ta, ông đoán xem là ai?"

Garo ngay lập tức hiểu ra ý hắn, "Người... Người chỉ vì điều này..." Ông ngưng lại một chút, không biết nên nói gì mới phải, chỉ đành chần chừ nói, "Theo, quên năng ta đi, dù là người muốn đi đôi chất với năng hay còn vì cái gì khác,... Bây giờ người đi, người còn có thể toàn thân rời đi sao?"

Rời đi... Sao? Đứng trước cổng đá đồ sộ của Thần điện, Theodore ngẩng đầu nhìn bức bích họa tinh mỹ trên trần nhà, hắn bây giờ lẻ loi một mình, rời đi, có thể đi đâu được?

"Đại nhân! Vise Fernandez đại nhân!" Bị nhóm hộ vệ ngăn bên ngoài, đám đông tín đồ nhốn nháo ồn ào, "Ta tin tưởng ngài! Ta tin tưởng ngài không phải kẻ lừa gạt!"

"Đồ dối trá! Người là tên dối trá! Vise Fernandez, người sẽ không được chết từ tế!"

Tiếng hò hét ngày càng lớn, trong đôi mắt của Theodore không hề có một tia cảm xúc dư thừa, hắn cất bước đi vào phòng đặt bức tượng thần Quang Minh, phiên toàn phán quyết được tiến hành ở đây. Tất cả đều đúng như hắn dự liệu, vị Giáo Hoàng nghe đồn bệnh tình nguy kịch giờ đang ngồi trên ghế cao nhất, đáng vẻ suy yếu run rẩy, ba vị Hồng y đại giáo chủ đứng xung quanh lão ta, còn Martin thì không biết ra sao rồi, có lẽ đã chạy thoát rồi cũng nên.

"Vậy thì...", Giáo Hoàng khó nhọc ho khan, "Bắt đầu phiên tòa đi."

Quả trình cụ thể không có gì hay để miêu tả, Theodore ngồi vô cùng buồn chán trên ghế ngồi, thậm chí hắn còn rảnh đến mức đến số hoa văn trang trí khắc trên vách tường. Thái độ không buồn để ý của hãncàng thêm chọc giận dân chúng đang đứng vây xem, tuy rằng bị trận pháp ngăn cản, nhưng sự phẫn nộ của họ đã đạt tới đỉnh điểm.

"Xem ra Theodore nhất định sẽ phải thân bại danh liệt." một vị Hồng y đại giáo chủ cười lạnh nói.

"Sự tình không thể đơn giản như thế này, hắn không phải là loại người chỉ biết bó tay chịu trói." Ngồi bên cạnh ông ta là Giáo chủ Danny trầm giọng nói, "Ông cảm thấy thế nào, Queri?"

Queri không nói gì, đưa mắt nhìn về phía người thanh niên tóc vàng ngồi ở ghế bị xét xử. Đúng lúc này, cánh cửa bên trái được mở ra, thiếu nữ bị hai con rối luyện kim kèm chặt hai bên dẫn đi ra giữa chính phòng, ngồi xuống ghế nhân chứng. Ánh mắt của Theodore cuối cùng cũng thay đổi, hắn nhìn người con gái đó, bàn tay đặt trên đầu gối không tự chủ được mà nắm chặt thành quyền.

"Tại sao lại là một con nhóc nửa người nửa ma?" Tiếng nghị luận của đám người càng lúc càng lớn.

"Người vừa mới đến, họ tên gì, có quan hệ gì với người bị phán quyết?" Người phụ trách chủ trì hỏi theo lệ thường.

Thiếu nữ mỉm cười, "Tôi là Margaret, quan hệ giữa tôi và người bị phán quyết..." Nàng ngưng một chút, không biết là cố tình hay vô ý, quét mắt nhìn quanh bốn phía rồi mới chậm rãi nói, "Tôi là người yêu của anh ấy."

"Cái gì?!"

"Nàng ta nói cái gì?!"

Trong nháy mắt tiếng huyền não gần như phá tan nóc nhà, Giáo Hoàng nhận ra điều không ổn, vừa mới chuẩn bị đứng lên lại nghe Margaret tiếp tục nói ra những câu kinh người: "Bởi vì hai người chúng ta có quan hệ yêu đương nên Giáo Hoàng đã uy hiếp tôi làm chứng giả để vạch tội Theodore, vậy nên tôi phải đứng ở chỗ này. Còn về lời đồn đãi được lan truyền trong thành, cũng là do Giáo Hoàng sai người tung ra..." Nàng còn rất nhiều lời muốn nói nhưng hai tên hầu đứng bên cạnh đã nhào tới. Theodore hừ lạnh một tiếng, từ trong tay áo bay ra một luồng ánh sáng, trong nháy mắt hai tên con rối luyện kim bị chém thành hai nửa.

Lần kinh biến này không những khiến dân chúng vây xem phía ngoài chấn kinh mà những người đang đứng trong đại sảnh cũng hoang mang không kém, nên chẳng ai rảnh mà quan tâm bọn họ. Từ lúc Theodore bắt đầu phát động công kích, những người trong đại sảnh đã chia thành hai phe, bắt đầu công kích nhau kịch liệt.

"Sao lại thế này?" Margaret có chút hồ đồ, vốn đã chuẩn bị trở hết bản lĩnh trong buổi phán quyết này, không ngờ phản diện của nàng lại bị đoạt như nhanh như thế.

"Còn không mau tránh ra!" Theodore vung tay giúp nàng cản một cú tấn công, nắm lấy cổ tay nàng đem nàng ôm vào trong ngực, giọng nói của hắn mang theo sự tức giận: "Em bị dọa ngu người rồi à? Thấy người ta tấn công mà cũng không biết tránh!"

"Theo..." Thiếu nữ sững sờ túm lấy tay áo hắn, "anh, anh không nghĩ ngờ em sao?"

Theodore vừa ứng phó với cầu lửa bay từ bốn phương tám hướng tới, vừa che chở Margaret chạy ra ngoài: "Nghĩ ngờ em cái gì? Nghĩ ngờ em phản bội anh?" Hắn đột nhiên bật cười, nụ cười rõ ràng không có chút ý tốt, "anh đương nhiên sẽ không nghĩ ngờ em, vì em không phải là người thông minh như vậy."

"..." Cái tên khốn kiếp này, thế mà lúc trước uổng công nàng phải giả bộ phản bội hắn!

#

Phiên tòa phán quyết sau 200 năm mới mở lại của Wesson đại lục cứ như vậy mà kết thúc, kết quả này đúng là không có ai có thể ngờ tới.

Còn Giáo Hoàng thì bất hạnh bỏ mạng trong cuộc hỗn chiến, hai người Hồng y đại giáo chủ là Danny và Lane thừa nhận bản thân chịu sự giao phó của Giáo Hoàng đã sai khiến môn hạ bội nhọ Theodore, sau đó bị thiêu chết. Lời đồn đãi bị lan truyền lúc trước cũng hoàn toàn tan thành mây khói, Theodore một lần nữa nhận được sự kính ngưỡng của dân chúng nhưng hắn lại không tiếp tục đảm nhận chức vị quan đại thần nữa.

"Bởi vì là người thờ phụng thần linh thì không được có tình cảm trần tục..." Đứng trên boong thuyền, Theodore chậm rãi nói, "anh đã vi phạm giáo quy, tự nguyện cách chức, từ nay về sau thoát khỏi Giáo đình."

nói cách khác.... đầu óc của Margaret có chút hồ đồ, theo như cách nói của Theodore thì ngay sau khi nàng mất tích hắn đã nghĩ ngờ có người trong Giáo đình giờ trở. Vì Martin đã từng bảo Theodore giết Margaret nếu Margaret là gian tế do ông ta phái tới thì ông ta không thể nói với hắn như vậy. Lúc ấy Theodore thật sự không đoán được độc thủ phía sau là Giáo Hoàng nhưng hắn vẫn bí mật liên lạc với Hồng y đại giáo chủ Queri.

"anh đã sớm muốn thoát khỏi sự kiểm soát của Martin." hắn mỉm cười nói, "Cùng Queri âm thầm lui tới chính là vì một ngày nào đó muốn đối phó với Martin."

So với hai tên đại giáo chủ Lanne và Danny có quan hệ mật thiết với Giáo Hoàng, Queri cũng bị Giáo Hoàng đề phòng, bởi vậy nên hai người họ với ăn nhịp với nhau như vậy. Lúc Theodore nhận được thư yêu cầu từ Giáo đình muốn hắn tham gia phiên tòa phán quyết, hắn cơ bản đã có thể chắc chắn người thuộc phái Giáo Hoàng muốn lật đổ hắn.

"Vậy nên anh đã tương kế tựu kế?"

"không sai." Theodore gật đầu, "Giáo Hoàng bình thường đều ở trong Thánh đường có thủ vệ sâm nghiêm, muốn dẫn lão ta ra ngoài không phải là chuyện dễ dàng."

Nhưng vì tham gia phiên tòa phán quyết, Giáo Hoàng buộc phải rời khỏi Thánh đường, tự mình chạy đến địa bàn của hắn. Bởi vậy việc Giáo Hoàng tính toán ám hại Theodore thật ra là ngược lại, mọi chuyện đã sớm bị hắn nắm trong tay. Lúc này Margaret quả thật có chút đồng tình với lão ta, lại nhìn lại cái tên Theodore đang cười híp mắt bên cạnh, nàng không khỏi rung mình một cái, thật không ngờ cái tên nam nhân ngạo kiều hay ngai ngồi này thật ra là một tên phúc hắc, bản thân nàng trước đây lớn lối như vậy có khi nào bị hắn ghi lại để sau này tính sổ một lượt không?

Về phần Martin, thì từ lúc lời đồn đãi bị loan truyền đã lặng lẽ bỏ trốn, cùng ông ta chạy trốn còn có mẹ của Theodore. Lúc biết được tin này trong lòng Theodore chỉ còn duy nhất một suy nghĩ "Quả nhiên là thế!". Lúc còn trẻ Martin cả gan làm bậy nhưng từ ngày địa vị càng lúc càng cao, lá gan của ông ta lại càng nhỏ lại. Có lẽ là do có được càng nhiều thì càng lo được lo mất. Đây cũng là lý do ông ta muốn Theodore giết Margaret lúc trước, ông ta sợ Theodore không còn bị ông ta khống chế nữa. Còn về người mẹ của hắn... Người phụ nữ ấy thông đồng với Martin nhiều chuyện như vậy, Theodore đối với bà ta cũng không có bao nhiêu tình cảm.

"Nếu đã chọn con đường chạy trốn, Martin sẽ không còn cơ hội quay về Giáo đình nữa." Theodore nhìn mặt biển nơi phương xa, sau khi Queri trở thành Tân Giáo Hoàng đã tuyên bố giáo chủ Martin lâm trọng bệnh, chắc chắn qua một thời gian nữa sẽ có tin nói ông ta đã chết. Theodore vốn dĩ không có tâm tranh giành quyền thế, sau khi liên thủ với Queri giành được thắng lợi, hắn đã lựa chọn rời khỏi Giáo đình, còn Queri đối với hành động tức thời của hắn cũng rất hài lòng, thậm chí còn tặng cho Theodore một khối tài sản kếch xù, nhưng Theodore cũng không quá để ý.

"Kế tiếp, sẽ đi đến đại lục Jutta."

Nhắc tới cái tên này, trong lòng Margaret đột nhiên cảm thấy bị siết chặt một cái. Nhưng lời nguyện trên người Theodore thật ra không chỉ đơn giản như vậy, có lẽ cuối cùng có chút lương tri đột nhiên trở dậy nên trước khi chạy trốn Martin đã để lại cho Theodore một lá thư nói cho hắn biết thật ra lời nguyện này có một hậu quả rất đáng sợ.

Sau khi bị Giáo Hoàng ly gián, Martin từng có dự định giết Theodore. Bởi vậy nên ông ta đã tìm một tên ma pháp sư có pháp lực cao cường trên đại lục

để nguyên rùa Theodore, ông ta đã hạ trên người Theodore hai loại lời nguyền cùng một lúc, một cái biểu hiện ra bên ngoài khiến Theodore biến thành trẻ con, nhưng sau khi lời nguyền này bị giải trừ, lời nguyền thứ hai vẫn tồn tại trên người hắn chậm rãi đẩy hắn vào chỗ chết. Theodore cảm giác hắn luôn uể oải, đây là do lời nguyền đang ăn mòn cơ thể hắn. Trong thư của Martin, tên ma pháp sư bị Garo tìm được là do ông ta ngụy tạo, còn người thật sự đã hạ lời nguyền trên người Theodore đã sớm sang đại lục Jutta, mà loại lời nguyền này chỉ có thể do đích thân người hạ chú giải trừ - đây chính là nguyên nhân mà hai người đang ở trên con thuyền vượt đại dương này.

"Em cứ nghĩ rằng... Cả đời này em sẽ không có cơ hội đặt chân lên Jutta đại lục." Margaret thờ dãi.

Lúc nghe Theodore nói phải đi đại lục Jutta, Margaret cứ nghĩ rằng mình với hắn phải tạm xa nhau, vì trước đây nàng đã từng thử nhiều lần nhưng lần nào cũng thất bại. không ngờ rằng khi nàng đi cùng với Theodore lại có thể thuận lợi lên thuyền, mà dọc đường đi cũng sóng yên biển lặng. Lẽ nào... là do có Theodore ở đây? Dù sao người này cũng là nam chủ của thế giới này, cho nên lực lượng thần bí vẫn luôn ngăn cản nàng cũng không có cách nào ngăn hắn sao?

Lặng lẽ buông xuống mối lo lắng trong lòng nhưng rất nhanh Margaret nhận ra rằng nàng đã quá ngây thơ rồi.

Khi con thuyền cách đại lục Jutta càng ngày càng gần, Theodore thỉnh thoảng lại rơi vào hôn mê. Margaret cứ tưởng nguyên nhân là do lời nguyền đó, nhưng Garo đi cùng hai người lại nói ngược lại.

"Việc này không phải là do lời nguyền." Garo cau mày, "Sau khi biết sự thật ta đã tìm hiểu lời nguyền này, thời kì ủ bệnh của nó rất dài, mà trong thời gian ấy dấu hiệu bên ngoài cũng chỉ cảm thấy cơ thể mệt mỏi, hay cảm thấy choáng váng cũng là một biểu hiện thường thấy."

Nếu như không phải là do lời nguyền... lòng Margaret nhảy mất chìm xuống đáy cốc, có lẽ nào là do cái lực lượng thần bí đó?

sự thật chứng minh suy đoán của nàng đã đúng, một đêm nọ sau khi Theodore chìm vào hôn mê nàng luôn canh giữ bên giường, thỉnh thoảng lấy khăn lau mồ hôi cho hắn, hắn nhắm chặt hai mắt lại, hai đầu lông mày nhíu chặt, còn lẩm bảm trong miệng: "Đừng... Đừng đi... Đừng..."

"Cái gì?" Margaret cúi đầu, muốn nghe rõ xem Theodore đang nói cái gì, "Theo, Theodore?"

Đúng lúc này, Theodore mở mắt. "Đừng đi." hắn nói rất rõ ràng, "Đừng đi gặp Alex." Thiếu nữ thoáng cái sợ ngây người, trước mặt nàng vẫn là gương mặt quen thuộc ấy, nhưng nàng cảm giác cả người như rơi vào hầm băng.

Trong miệng Theo sao có thể thốt ra cái tên này, hắn làm sao có thể biết sự tồn tại của Alex!

Margaret gần như phát điên nhào tới bên người hắn, nắm chặt lấy vai hắn: "Người đang nói cái gì vậy? Người rốt cuộc là ai?"

"Đừng đi gặp hắn, nếu không thế giới này sẽ sụp đổ mất." Nam nhân không trả lời nàng, chỉ biết cứng ngắc lặp lại câu đó. Hắn đột nhiên nở nụ cười, trong mắt lóe lên sự dịu dàng. Margaret đã từng thấy Theodore cười, nhưng không giống như bây giờ, nàng có thể dễ dàng nhận ra, đây không phải là Theodore.

Mà nụ cười này nàng cũng từng nhìn thấy, trong đoạn video trong con chip đó, ở trên khuôn mặt của Carto."

"Người" Nàng mờ mịt buông lỏng tay, muốn đứng dậy nhưng lại không có chút sức lực, "Người là..." Nàng ngừng lại quả thật là không có dũng khí nói ra cái tên này, "Người là Cố Dân Thành."

"Đúng." một lần nữa, không phải thông qua video trả lời nàng, mà Theodore đang ở ngay trước mặt nàng nhìn nàng gật đầu, mỉm cười nói, "anh là Cố Dân Thành."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Đẩy Ngã Quan Đại Thần- Phiên Ngoại: Cây Nho

Quang Minh năm 3721, một năm nay có vẻ như là một năm không mấy bình yên. Giáo Hoàng của Wesson đại lục bắt ngờ qua đời, bốn vị Hồng y đại giáo chủ, hai vị bị đưa lên giàn hỏa thiêu, một vị bệnh nặng bỏ mình, người còn lại là Queri sau khi tiếp nhận chức Giáo Hoàng chấp chương quyền lực mới được nửa năm cũng đột phát bệnh cấp tính mà chết.

Cái vị trí chí cao vô thượng lại lần nữa để trống, nội bộ Giáo hội cũng bắt đầu lục đục tranh đấu thêm lần nữa. Theodore ngồi trên hành lang đọc thư Garo viết cho mình. Cái lão cáo già này ở trong thư miêu tả rất cận kề mấy người đại giáo chủ tranh đấu đến đâu rơi máu chảy như thế nào, cuối thư còn khuyên Theodore quay về Giáo hội, cướp đoạt vị trí Giáo Hoàng. Dù sao lúc trước Theodore tự xin rời đi, nhưng uy vọng của hắn trong dân chúng vẫn còn.

"Theo, anh muốn trở về không?" Margaret vừa đúng lúc đi ngang qua liền thuận miệng hỏi.

"Trò về làm gì?" Theodore đối với cái Giáo hội đã sớm thói nát đó một chút luyến tiếc cũng không có, sau khi đến đại lục Jutta hai người thuận lợi tìm được vị ma pháp sư đã hạ lời nguyền trên người Theodore, sau khi giải trừ nguyên rủa thì định cư ở đại lục Jutta luôn. Gương mặt của Theodore ở Wesson đại lục đã quá quen thuộc vì không muốn bị người khác quấy rầy cuộc sống của mình, đôi nơi sống cũng tốt.

Theodore đã sớm có ý định rời khỏi Giáo hội, qua nhiều năm tích góp từng chút một bây giờ tài phú của hắn nhiều đến kinh người, hai người ở Wesson đại lục cũng không có thân thích bạn bè gì vì vậy rất ăn ý không ít mua điền trang sản nghiệp ở Jutta, không thêm đề ý đến về mặt oán giận của Garo trong gương "hai người đúng là không có lương tâm", mặc kệ ông ta khóc lóc kể lể, dứt khoát triệt để cắt đứt liên lạc. Tình thoảng nhận được thư có nhắc tới tình hình Giáo hội tuy rằng không có cảm giác hoài niệm nhưng cũng khiến Theodore cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời.

"Nếu em muốn chúng ta có thể trở về ít ngày." Suy nghĩ một lát, Theodore nói thêm. Hắn tưởng rằng vợ mình đang nhớ quê cũ, tuy rằng ở nơi đó đa phần kí ức của hai người đều không mấy tốt đẹp, vui vẻ nhưng ít nhất đó là quê nhà.

Margaret lắc đầu: "Ở trên biển lệnh đệnh hơn một tháng em thả ở trong trang viên nhà mình hái nho."

Lúc này đang là cuối thu, nắng vàng rực rỡ, vườn nho trong trang viên cũng vừa chín. Trang viên rộng lớn này vốn thuộc về một quý tộc mê rượu, nhưng vì gia cảnh sa sút nên bị Theodore mua lại. Trước khi trời vào thu, hai vợ chồng mới cưới vẫn luôn ở trong một trang viên... khác gần biển, vài ngày trước mới chuyển đến đây.

Đúng vậy, Theodore và Margaret đã kết hôn rồi.

Hôn lễ rất đơn giản, Margaret không cha không mẹ, còn người thân duy nhất của Theodore cũng không biết tung tích, ngoại trừ một nhóm con rối luyện kim, tới tham dự hôn lễ cũng chỉ có mình Garo. Miêu tả thì có vẻ thể lương như thế nhưng đương sự lại cảm thấy không sao cả.

Đối mặt với sự nhạo báng của Garo, tân nương biểu hiện rất thản nhiên: "Tân khách? Là cái gì thế, ta là cùng Theodore kết hôn, chỉ cần nghĩ tới chuyện này ta đã cảm thấy cao hứng muốn điên luôn rồi, những thứ khác hoàn toàn không cần thiết."

Có lẽ dâm ma tiểu thư ngoại trừ kỹ năng câu dẫn nam nhân đặc biệt có thiên phú thì khả năng biện hộ cũng đạt mức cấp. Theo như Garo miêu tả cả đời này ông ta chưa từng thấy Theodore đỏ mặt như vậy bao giờ. Tất nhiên, tân lang sẽ không thừa nhận hắn bị tân nương dỗ ngon dỗ ngọt cảm động đến mức đó, hắn giả vờ như không có việc gì một tay kéo vợ vào trong ngực, thấp giọng nói nhanh một câu.

"Cái gì?" Margaret chớp mắt một cái, "Theo, anh vừa nói cái gì thế? Em không nghe rõ."

"anh cũng...!@#%!"

"Hả?"

"anh nói anh cũng thật hạnh phúc... @#%^^**."

"thật hạnh phúc cái gì?"

Dưới sự kiên nhẫn truy vấn không tha của Margaret, cuối cùng Theodore cũng bại trận, "Em thật là..." hắn bắt đầu nhìn thiếu nữ đang chớp mắt trong ngực mình, thật ra ngay từ đầu nàng đã nghe rõ mà hắn cũng biết rõ nàng đang trêu chọc mình nhưng Theodore cũng không thể không hòa theo nàng, hắn thật sự bị người con gái này ăn gấu, ngay cả chết cũng không cách nào khiến hắn thoát ra, "anh rất hạnh phúc..." hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng, "Rất hạnh phúc khi được yêu em."

"Em cũng vậy..." Môi dán môi, Margaret nhỏ giọng nói, "Vậy nên.... Chúng ta bây giờ có thể ngay lập tức kết thúc hôn lễ, lên giường luôn có được không?"

Theodore: "...."

Nhớ lại đêm tân hôn điên cuồng đó, biểu cảm trên mặt Theodore có chút kỳ quái, hắn hắng giọng một cái, quay lại chủ đề ban đầu: "không đi Wesson đại lục thì đi du ngoạn một vài vương quốc khác trên Jutta đại lục cũng tốt." Ngẫm lại thì gặp với tiểu quốc hai người đang sống có một vương quốc khác, Theodore đề nghị, "Vương quốc Yilla thế nào, Garo cùng nói qua với anh, phong cảnh nước này rất đẹp."

Vương quốc Yilla, Margaret giật mình một cái, đó chính là vương quốc Alex đang sống.

Bởi vì luôn nhớ kỹ lời dặn của Cố Dân Thành, sau khi định cư ở đại lục Wesson, Margaret vẫn luôn ru rú ở trong nhà, càng không có chuyện chủ động đi đến vương quốc mà Alex đang sống. Nếu không may vô tình gặp được người đàn ông này, có phải sẽ giống như Cố Dân Thành đã nói... Thế giới này sẽ sụp đổ? Margaret không muốn mạo hiểm, nàng không biết mục đích của Cố Dân Thành là gì, nhưng bây giờ cũng chỉ có cách tin tưởng lời của anh ta.

Vào ngày hôm đó, sau khi chính miệng thừa nhận mình là Cố Dân Thành thì Theodore đã ngắt lịm đi. Sau khi tỉnh lại, hắn hoàn toàn không nhớ gì cả, đừng nói là Cố Dân Thành ngay cả cái người tên là Alex cũng chưa từng nghe qua. Margaret còn nhớ rõ trong video của Carto, hắn đã từng nói: "anh không biết khi em xem được đoạn video này em có còn là em không, còn anh đã không phải là anh nữa... anh phải ghi lại những lời này nếu không anh sẽ ngay lập tức quên mất."

Vậy nên, khi đó nói chuyện với nàng cũng là Cố Dân Thành sao? Có lẽ phải nói là Cố Dân Thành ý thức. Rốt cuộc là Cố Dân Thành giống như nàng, đem ý thức của mình bám vào trên người Carto cùng Theodore hay là họ vốn là cùng một người - Cố Dân Thành?

Margaret không nghĩ ra, mà nàng càng cố suy nghĩ thì lại càng thấy uể oải. Cái loại cảm giác bất lực này từ lúc nàng bắt đầu xuyên qua nhiều thế giới dường như đang cần nuốt nàng, không phải là do xuyên không nhiều khiến cơ thể nàng yếu đi mà nàng mơ hồ cảm thấy, chính mình ngày càng không giống mình... Có khi nào ngay cảm bản thân mình cũng bị đánh mất không?

Em không phải là em, anh cũng không phải là anh... Lẽ nào là Cố Dân Thành muốn khiến hần không quên mất bản thân cũng nói cho nàng biết không nên quên mất bản thân mình sao? Nghĩ tới đây Margaret liền cảm thấy tức giận, vốn là cái tên kia lừa gạt nàng xuyên vào đây nên giờ nàng mới phải đối mặt với nguy cơ này.

Cũng chỉ có khi ở bên Theodore, tâm tình nôn nóng bất an của nàng mới biến mất. Những người nam nhân này giống như độc dược, mà cũng vì tác dụng của "Cộng tình" những cảm xúc yêu đương này khiến nàng an tâm lại, nhưng nàng ý thức được, chính mình nếu cứ trầm mê vào những cảm xúc này sẽ chỉ khiến nàng dần đánh mất đi bản thân. Thế giới tiếp theo không thể tiếp tục thiếu cảnh giác như vậy nữa, trực giác mách bảo rằng Cố Dân Thành sẽ còn tiếp tục xuất hiện, đến lúc đó, nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ!

"Lily" Theodore giơ tay ra vẫy vẫy trước mặt nàng, "đang suy nghĩ gì thế?"

"À..." Margaret thầm nghĩ nếu bây giờ nàng trả lời đang suy nghĩ về một người nam nhân khác, Theodore nhất định sẽ tức giận đến xù lông, "đi hái nho đi!" Nàng cười ranh mãnh, "Tối nay em muốn hái nho làm nhân bánh."

Theodore tất nhiên là mỉm cười đồng ý, hai người xách theo giỏ trúc nhỏ đi lững thững tới vườn nho, trên giàn treo um tùm, từng chùm nho xum xuê, tươi mọng treo lủng lẳng, tím tím hồng hồng trông cực kỳ ngon miệng. Margaret vốn chỉ kiếm cớ để dời đi sự chú ý của Theodore, nhưng lúc này thật sự bị vườn nho chín mọng này hấp dẫn, chỉ là... nói ra ngoài chơi một lát thế nhưng một lúc sau lại biến thành...

#

"Ừ... Ừ a..." Thiếu nữ vịn hai tay trên cột chống giàn nho, quần áo bị cởi ra một nửa, nhắm hờ mắt nhìn nụ rên rì. Mái tóc dài xõa xuống che đi hai bầu ngực cao ngất, bàn tay nam nhân xuyên qua làn tóc nắm lấy đầu vú sưng đỏ vừa nhéo vừa vắn, gây thít liên tục ra ra vào vào, tách ra hai phiến hoa môi xinh xắn, ở trong tiểu huyết ẩm ướt chuyển động không ngừng.

Mức độ cảm rút của Theodore cũng không quá mãnh liệt, nhưng gây thít cắm vào cực kỳ sâu. Quy đầu chọc vào hoa tâm, cắm vào tử cung sau đó rút ra gần hết, chỉ chừa lại quy đầu vẫn còn cắm nơi cửa huyết, rồi lại chọc vào một phát lút cán. Gây thít to lớn nghiền nát mỗi một tác mị thịt trên đường đi, khiến thiếu nữ trong ngực run rẩy co quắp: "anh không muốn ăn bánh nhân nho lắm." Nam nhân cắn lên vành tai người vợ thấp giọng nói, âm thanh khàn khàn gọi cảm, nhưng vẫn có mấy phần bình tĩnh lộ ra.

Đúng vậy, kể từ khi hần lộ ra bộ mặt thật cực kỳ phức tạp, cái người đã từng bị nàng cười lên người bây giờ then quá hóa giận số lần đảo khách thành chủ càng ngày càng nhiều. Margaret dám khẳng định hần nhất định đã đọc rất nhiều sách đôi trụ, nếu không thì sao tư thế trên giường ngày càng đa dạng, chọn địa điểm làm tình cũng ngày càng phong phú.

Ví dụ như lúc này đây, chỉ có hai người bọn họ trong vườn nho, nho thì mới hái được nửa giỏ bị tùy tiện vứt xuống bên góc, ánh nắng ban chiều len lỏi chiếu qua từng kẽ lá khiến cơ thể trần truồng của nàng trở nên bóng loáng. Theodore dùng lưỡi liếm lên từng vệt sáng trên da nàng, rồi vừa ngậm lấy đầu vú mềm mại cắn mút, vừa đùa giỡn cô vợ nhỏ: "Chỗ này có hai trái nho... Khiến anh rất muốn ăn chúng nha!"

"Đáng ghét, Ưm Ừ a..." Cánh tay mềm nhũn của Margaret cố đẩy hần ra nhưng lại bị Theodore kẹp lên một trái nho nhét vào trong miệng. Ngón tay thon dài ở trong miệng nàng quấy loạn xạ, động tác cực kỳ dâm mỹ.

"Ăn đi, bảo bối." Thấy nàng bắt đầu ngoan ngoãn nhai nuốt, nam nhân bóp cảm của nàng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, nuốt xuống từng ngậm từng ngậm nước nho ngọt ngào trong miệng nàng. "Có vẻ như ăn vậy... Cũng rất ngon!" Giây vò cái miệng nhỏ nhắn của nàng một phen Theodore mới hài lòng buông nàng ra.

Động tác dưới thân dưới vẫn như trước không nhanh không chậm, hoa tâm Margaret ngứa ngáy vô cùng, thân thể của dám mà vừa mẫn cảm vừa phóng đảng, so với những động tác dịu dàng, âu yếm thật ra nàng lại thích bị Theodore hung hăng đùa bỡn hơn. "Theo..." Cái mộng vênh đang bị nam nhân nắm trong tay uốn éo, vắn vẹo cọ lên hai túi tinh hoàn to tướng. "Trong tiểu huyết thật là ngứa... Khó chịu quá đi!"

"Sao lại ngứa" Theodore biết rõ mà còn cố hỏi, "Gây thít không phải đang làm em sao?"

"Mạnh lên một chút... Mạnh lên một chút nha..."

"Như thế này thì sao?" Theodore ung dung thưởng thức bầu ngực trắng nõn trong tay, giọng nói trầm thấp càng thêm quyến rũ.

"Thao nát tiểu tao huyết của em đi..." Margaret không chút xấu hổ, vừa rên rì vừa yêu kiều trả lời, cố tình câu dẫn Theodore.

Cái người con gái dâm đảng này, quả đúng là phóng dâm không biết kiềm chế, nhưng điều khiến hần cảm thấy thất bại sâu sắc là trái tim hần vô cùng yêu nàng. Hô hấp của nam nhân bắt đầu trở nên dồn dập: "Dùng cái gì để thao?"

"Dùng đại dương vật của Theo" Thiếu nữ không đợi Theodore tiếp tục truy hỏi, nắm lấy bàn tay đang vuốt ve bầu ngực của nàng. "Đại dương vật... Thao tiểu tao huyết, Theo... Giúp em hết ngứa đi, a... Ừ a..."

Cái mộng bị hần vỗ mạnh một phát, Theodore quả nhiên không chịu nổi sự quyến rũ của vợ, tức giận phát mấy cái lên mộng nàng lưu lại mấy dấu tay, rồi nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của thiếu nữ nặng nề va chạm. Lần này Margaret cảm thấy cực kỳ thỏa mái, nàng nhìn không được mà lớn tiếng rên rì,

tiếng nước phụt phụt cũng không cam lòng chịu yếu thế càng lúc càng vang dội. Mỗi khi nàng bật ra tiếng rên rỉ Theodore lại cố tình hung hăng đỉnh thẳng vào hoa tâm, nghiền nát miệng tử cung quý đầu to lớn pác một tiếng lọt vào tử cung, sau đó không chút lưu tình tiếp tục cắm rút.

"A... A, sâu quá a... Bị anh làm chết mất, tiểu huyết... Tiểu huyết sắp chịu không nổi rồi..." Nàng hưng phấn rên rỉ, bị nam nhân đẩy cao cặp mông, cả cây gậy thịt cắm hết vào trong không thừa chút nào bên ngoài. Nam nhân quả nhiên đều là cảm thú, lại một lần hiểu được đạo lý này một cách sâu sắc, dưới sự tấn công như mưa rào gió giạt của chồng, ý thức của Margaret dần tan rã - lần sau không làm tình ở bên ngoài nữa, nàng mơ màng nghĩ thầm, chân mỏi quá....

-----HẾT PHẦN 9-----

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Đẩy Ngã Em Chồng

Cố Dân Thành trở thành giảng viên được công tác trong học viện đúng vào năm Diệp Huyền thi đậu vào học viện này, trong thời gian 4 năm học ở học viện, thật ra số lần Diệp Huyền tiếp xúc với anh ta cũng không phải là quá nhiều. Đây cũng là chuyện bình thường, dù sao người ta cũng là giảng viên, tuy Diệp Huyền là nữ sinh duy nhất trong hệ, các giảng viên hoặc ít hoặc nhiều cũng có mấy phần chiều cô cô, nhưng quan hệ giữa hai người chỉ có thể nói là khá quen thuộc, chứ không đến mức thân mật.

Khi bị lừa xuyên không vào hệ thống 18+ này, Diệp Huyền đã suy đi nghĩ lại rất lâu, muốn đoán ra ý đồ thật sự của Cố Dân Thành. Lúc đầu cô cảm thấy đây là một trò đùa dai, nhưng khi xuyên không liên tục qua nhiều thế giới, khả năng này đã hoàn toàn bị loại trừ. Sau này lại tiếp tục loại trừ khả năng Cố Dân Thành coi cô là vật thí nghiệm hệ thống, nhưng thật ra Diệp Huyền vẫn luôn nghĩ là vậy cho đến khi xuyên qua thế giới tu tiên lần thứ hai, thế giới đó đã sinh ra những dao động bất thường. Đến khi Diệp Huyền nhận được đoạn ghi hình của Crato, cô chắc chắn rằng mục đích của Cố Dân Thành tuyệt đối không đơn giản.

Cho đến nay, người kia vẫn luôn mang dáng vẻ ôn hòa, thân thiết là một giảng viên trẻ tuổi rất tận tâm, nhưng rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Từ lúc Diệp Huyền còn học ở học viện, đã nghe không ít tin đồn về Cố Dân Thành.

"Giảng viên Cố của hệ xuyên không vô hạn, nghe nói là người có lai lịch không nhỏ đâu."

"Cậu nói cái người đeo mắt kính, dáng người rất cao đó hả?"

"Lần trước tớ nhìn thấy rồi, thầy ấy đi cùng với viện trưởng với phó viện trưởng đi ăn cơm với nhau, mà hai thầy ấy trước mặt giảng viên Cố lại cư xử khúm na khúm núng."

"nói láo." "không có chuyện đó đâu..." Sau đó nhóm sinh viên kia tiếp tục cười đùa bình thường, dù là người nói hay người nghe đều không quá quan tâm đến chuyện đó.

Những tin đồn như thế này Diệp Huyền nghe không ít lần, số lần Cố Dân Thành đến học viện cũng không nhiều, anh ta phụ trách giảng dạy khóa "Lý luận nguyên lý xuyên không vô hạn", lịch học sắp xếp dày đặc, nhưng 10 buổi thì hết 9 buổi đều là trợ giảng lên lớp thay cho anh ta. Việc này hoàn toàn trái với nội quy học viện, nhưng trong hệ lại không có ai đi truy vấn anh ta. Còn về phong cách ăn mặc của anh ta cũng rất cao cấp, đi lại cũng có xe xin đưa đón, còn có sinh viên nhìn thấy anh ta ra vào Cục quản lý xuyên không rất nhiều lần, tất cả đều cho thấy tin đồn anh ta có lai lịch không nhỏ có khả năng lớn là sự thật.

#

"Aizzz..." Diệp Huyền thở dài một tiếng, tiếng động này lại làm kinh động người đang nằm trên giường, nàng vội vàng hỏi han, "Phu quân, người tỉnh sao?"

*Chuyện qua xung nàng là do phần này là xuyên về cổ đại. Nếu mọi người thấy lộn xộn, rắc rối quá thì nói mk sửa lại nha!

"Nương tử, phiền nàng giúp ta đứng lên." Diệp Huyền đỡ lấy cánh tay gầy yếu của người nam nhân, đỡ hán ngồi tựa lên gối đầu, lại vội vàng bưng cái bát bạc trên bàn đến, đút cho hán uống từng muỗng một.

"Thuốc thiếp đã dễ ngủ." Giọng nói của thiếu nữ dịu dàng như nước, "Phu quân có thấy đáng không?"

Diệp Huyền lấy khăn nhẹ nhàng lau đi vệt thuốc màu nâu dính bên khóe môi hán, "không đáng" hán mỉm cười, tuy khuôn mặt tuần mỷ trẻ tuổi tái nhợt vì bệnh tật, nhưng đôi mắt của hán vẫn sáng kinh người, "Nương tử, nàng thật tốt." hán ôn nhu nói rồi muốn vươn tay vuốt ve khuôn mặt của thiếu nữ, nhưng bị nàng tránh đi.

"Thiếp." Diệp Huyền vội vàng buông bát xuống, trên mặt có chút hồng, "Thiếp đi nhà bếp nấu thuốc cho người."

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, nam nhân ngồi trên giường ngắm người nhìn bàn tay trống rỗng của mình, có lẽ... Có lẽ nương tử là đang thẹn thùng - hãnh chí có thể cười khờ an ủi mình như vậy.

Giã vờ đi sắc thuốc chạy ra khỏi phòng Diệp Huyền đành phải đi vòng vòng khôn có mục đích trong đình viện.

Người nam nhân trên giường là phu quân của nàng trong thế giới này, tên là Lục Tranh. Nửa năm trước nàng được gả vào Lăng Vân trang được mệnh danh là "Đệ nhất son trang" trở thành thê tử của Thiếu trang chủ, nhưng nàng chỉ là con gái trong một gia đình người đọc sách bình thường. Gia thế hai bên chênh lệch nhiều như thế là do thân thể của Lục Tranh. Hắn bị bệnh triều miên nằm trên giường đã hơn chục năm, từ khi sinh ra tới giờ đã vô cùng ốm yếu, chỉ có thể dựa vào đủ loại dược liệu trân quý để duy trì sự sống. Chống đỡ hai mươi lăm năm, cuối cùng nửa năm trước Cốc chủ Dược Vương cốc đã kết luận - Lục Tranh chỉ sống không quá 26 tuổi. "Aizzz..." Diệp Huyền nhìn không được mà thở dài thêm lần nữa, lần này là vì vận mệnh bi thảm của nguyên chủ. Trượng phu nhiều nhất chỉ có thể sống thêm một năm nữa, nguyên chủ gả cho Lục Tranh chẳng qua là vì người nhà hắn không muốn hắn qua đời mà không được hoàn mỹ. Mà cả nhà nguyên chủ vốn chịu ơn cứu mạng của Lăng Vân trang, vì báo đáp ân tình này, nguyên chủ bị cha mẹ mình gả vào đây. Mà một khi Lục Tranh qua đời, người thê tử của hắn chỉ có thể làm bạn với thanh đăng cổ Phật đến hết đời.

Việc này thật ra cũng không trách Lục Tranh được. Lúc trước hắn đã phản đối rất kịch liệt, không muốn liên lụy một cô nương vô tội. Nhưng không chịu nổi Trang chủ phu nhân một mực ép buộc, thậm chí bà còn trói Lục Tranh nhét vào động phòng. Đến khi Diệp Huyền xuyên không đến, hai vợ chồng bi thảm này đã chung sống với nhau được nửa năm.

Diệp Huyền không muốn quá mức thân thiết với Lục Tranh, ngoại trừ nguyên nhân do nguyên chủ có tính cách e lệ, phần lớn là vì nàng không biết phải đối mặt với Lục Tranh như thế nào. Lại nghĩ đến người kia, cảm giác áy náy vì bị ảnh hưởng bởi chức năng "Cộng hưởng" lại dâng lên mãnh liệt, khiến Diệp Huyền cảm thấy vô cùng khó chịu. Nàng vịn vào hòn son giả muốn ngồi xuống nghỉ một lát thì đột nhiên có một cánh tay xuất hiện nắm lấy cảm nàng.

"Tẩu tử, sao tẩu lại ngồi đây?" Giọng nói của nam nhân trầm thấp, nặng nề, hơi thở nóng rực phát qua sau gáy, sự ám muội nguy hiểm ẩn giấu sau từng từ, khiến thiếu nữ run lên.

"Cứu, cứu đệ...." Diệp Huyền run rẩy muốn đẩy người nam nhân phía sau ra nhưng ngay lập tức bị hắn siết chặt hơn.

"Tẩu tử muốn đi đâu?" Có thứ gì đó ẩm ướt, nóng rực lướt qua da nàng, Diệp Huyền biết đó là đầu lưỡi của hắn, bàn tay đang nắm lấy cảm nàng dần siết chặt, "không phải ta đã nói với tẩu rồi sao? Phải ngoan một chút... Tẩu tử mà không nghe lời, cứu đệ sẽ tức giận a."

"Đừng, đừng như vậy...." Đầu lưỡi chậm rãi trượt xuống, ngón tay thon dài kéo mở vạt áo, áo lót mỏng tanh, rất nhanh, bộ ngực trắng nõn đã lộ ra ngoài, nam nhân dùng tay úp lên nửa bầu ngực cao vút, đầu lưỡi cũng nhanh chóng đánh úp lên đầu vú mà hắn đang nhéo trong tay.

Đừng, đừng như vậy... không được như vậy! Trong lòng nàng đang gào thét như thế, nhưng Diệp Huyền chỉ biết đứng đờ người ra để mặc nam nhân ôm nàng, cả người run rẩy giống như một con thỏ nhỏ bị kinh sợ. Chỗ này là hoa viên, luôn có người qua lại, ở trong này.... Ở trong này làm cái việc này, sẽ bị người khác nhìn thấy. Nàng muốn đẩy người nam nhân giống như ác ma này xa ra, nhưng lại sợ hãi đến nỗi cả người mềm nhũn.

không được, không thể như vậy, không thể cứ tiếp tục như vậy.... một giọng nói khác cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng, tính tình của nguyên chủ vốn dĩ quá mức dịu dàng, mà thậm chí có thể nói là yếu đuối, bởi vì bị cộng hưởng nên Diệp Huyền bây giờ muốn phản kháng người nam nhân phía sau cũng không được. Nhưng nàng âm thầm hạ quyết định, vì bản thân mình, không thể tiếp tục để hệ thống chi phối. Nàng cố gắng kiên cường, muốn ý thức của mình trở nên mạnh mẽ, đúng lúc ấy, bàn tay của người nam nhân đã nắm trọn hai vú nàng, rồi ép chúng lại tùy ý mà thưởng thức.

"Cái vú của tẩu càng ngày càng lớn" Nam nhân thấp giọng cười, không hề che giấu thái độ miệt thị của mình, "Lục Tranh có chơi chỗ này của ngươi không hở?" Hắn đột nhiên véo mạnh một cái lên đầu vú, độc ác kéo ra, "Hay là ngươi quá lẳng lơ, nhân lúc không có ai tự mình chơi hả?"

"Tránh" Diệp Huyền cắn chặt răng, cố gắng không để tiếng thét chói tai bật ra, "Tránh ra...." Nàng cuối cùng cũng đoạt lại chủ quyền ý thức, đẩy mạnh người nam nhân sau lưng. "Ngươi tránh xa ta ra!"

Nam nhân bất ngờ sững sờ, thừa dịp hắn còn chưa kịp hoàn hồn, Diệp Huyền vội vàng khép lại vạt áo nhanh chóng chạy đi, "Đứng lại!" Cổ tay bị nắm lại, nàng bắt lực quay đầu, Lục Cần hơi híp đôi mắt đảo hoa xinh đẹp, vẻ mặt cười như không cười, "Sao thế, hôm nay tiểu tao huyết không bị thao, tẩu tử tức giận?"

"Cứu đệ, ngươi... Thịnh tự trọng!" Diệp Huyền đỏ mặt xấu hổ, muốn mở miệng mắng hắn, nhưng lại vì tác dụng của cộng hưởng mà nói không nên lời. Nàng không dám nhìn Lục Cần, vội vàng muốn rút cổ tay mình ra khỏi tay hắn. Cũng may lúc này Lục Cần cũng không có ý định tiếp tục ngăn cản nàng, đợi đến lúc nàng bước nặng bước nhẹ quay trở về phòng mình, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Ý thức của nguyên chủ quá mạnh mẽ, khiến nàng bây giờ vô cùng suy yếu, lại thêm nguyên chủ cũng yêu Lục Cần, nên căn bản không hề có ý nghĩ phản kháng Lục Cần. Làm trái với ý chí của nguyên chủ nói đúng ra là làm trái với hệ thống. Điều này khiến chức năng cộng hưởng của hệ thống càng thêm dung nhập vào đầu Diệp Huyền, mỗi một sinh viên trong hệ xuyên không trước khi thi, đều được giảng viên dặn dò cẩn thận, lúc chức năng cộng hưởng phát huy tác dụng, nhất định phải tận lực tiếp nhận, để ý thức của mình cùng hòa thành một thể với nguyên chủ. Cho nên hành động phản kháng của Diệp Huyền lúc này không cần nghĩ cũng biết là điều vô cùng khó khăn.

Nàng thở hổn hển ngồi bệt dưới đất, mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Lần này đối tượng cần công lực chính là Lục Cần, thật ra nếu thuận theo ý chí của nguyên chủ sẽ dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng quan hệ giữa hai người lại là tẩu tử với chú em chồng, Lục Cần là đệ đệ của Lục Tranh, sau một lần Lục Cần mượn rượu cưỡng ép nguyên chủ, nguyên chủ đành nhẫn nhục thuận theo hắn. Một mặt nàng cảm thấy áy náy với phu quân, một mặt lại chìm đắm trong sự dụ dỗ của chú em chồng, thậm chí còn yếu hèn. Nhưng

Lục Căn căn bản là muốn tra tấn nàng, từ đó muốn nhục nhã Lục Tranh, sao có thể biết thương tiếc nàng.

Vừa muốn hoàn thành nhiệm vụ, vừa muốn có quyền tự chủ, lại còn phải tiếp tục xuyên qua thế giới khác để điều tra sự thật cuối cùng. Chỉ nghĩ thôi cũng thấy nhức đầu, Diệp Huyền hận không thể vứt bỏ mọi chuyện, không muốn quan tâm nữa. Nhưng nàng cũng biết đó là những suy nghĩ viển vông, lại ngần ngại thêm một lúc, nàng nghe thấy tiếng gọi của thị nữ: "Thiếu phu nhân, phu nhân đã trở lại, vừa cho người đến gọi ngài sang."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191: Đẩy Ngã Em Chồng 2

Mãi đến giờ Dậu canh ba Diệp Huyền mới trở về chỗ ở của mình với Lục Tranh là Tuyết hiền, cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng mệt mỏi. đi theo nàng sang chỗ Lục phu nhân hầu hạ là Oanh Ca vốn là thị nữ mà nguyên chủ mang đến từ nhà mẹ đẻ, lúc này nàng ta đang bất bình oán giận thay cho chủ nhân: "Phu nhân cũng thật là, ngài phục vụ thiếu gia hết bụng trà đến rót nước, hầu hạ thiếu gia cả ngày vậy mà bà ta còn không hài lòng..."

"Oanh Ca đừng nói vậy." Từ xa, Diệp Huyền nhìn thấy ánh nến chiếu ra từ trong tấm phòng của Lục Tranh, liền vội vàng ngăn Oanh Ca đang oán giận. Lục Tranh thân thể yếu ớt, hai người vẫn phân phòng mà ngủ. Diệp Huyền đang định quay về phòng mình đổi bộ xiêm y mới thì lại nghe thấy Lục Tranh gọi tên nàng, nàng đành phải chuyển bước đi sang.

Vừa vào cửa, Lục Tranh đang ngồi tựa lên đầu giường uống thuốc liền nhìn thấy dưới vạt váy nàh dính bụi bẩn, khuôn mặt nam nhan trầm xuống: "Nương lại phạt nàng quỳ Phật đường?"

"không có." Diệp Huyền vội vàng nói, "Là do thiếp đi không cẩn thận nên bị ngã."

Lục Tranh sao có thể tin tưởng lý do đó của nàng được, từ khi Diệp Huyền được gả vào Lăng Vân trang, cũng không biết tại sao lại bị Lục phu nhân ghét bỏ, động một tí là bị Lục phu nhân trách phạt, mỗi ngày bắt nàng phải đi thỉnh an bà, hầu hạ tấn hiếu, thật ra là muốn tra tấn nàng. Nhưng tính cách nguyên chủ nhu nhược, vẫn một mực chịu đựng không nói ra, nhưng Lục Tranh vẫn phát hiện được.

"Nương tử." Lục Tranh hướng nàng vẫy tay, đợi nàng ngồi xuống bên sạp hán vươn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc mây của thê tử, "Là ta vô dụng, hại nàng chịu khổ, ta sẽ đi khuyên nương."

"Đừng." Diệp Huyền vội vàng cầm tay hán, Lục Tranh không phải là chưa từng khuyên nhủ Lục phu nhân, nhưng chỉ cần hán mở miệng bảo vệ Diệp Huyền thì Lục phu nhân càng trách phạt Diệp Huyền nặng nề hơn. "Phu quân, phận làm con, tất nhiên là phải hiếu thuận phụ mẫu, nương... Nương là do quá lo lắng cho thân thể của phu quân, cho nên mới..."

Nàng dịu dàng khuyên nhủ Lục Tranh, từng câu từng chữ đều nhận sai về phía mình, Lục Tranh cười khổ: "Nàng a..." Trong lòng hán vô cùng áy náy đau lòng, rõ ràng là do bản thân hán là một phệ nhân liên lụy đến nương tử, bây giờ nương tử còn phải chịu đựng mẹ chồng thóa mạ.

Nhưng Diệp Huyền cũng không dám đối mặt với sự dịu dàng của hán, sau lưng trượng phu cùng đệ đệ của hán yêu đương vụng trộm, đây là tội lớn, nên dù Lục phu nhân cũng tìm cớ gây khó dễ cho nàng. Diệp Huyền vẫn nghĩ rằng đây là trừng phạt đúng tội. Nàng nghĩ đến lời của Lục phu nhân ngày hôm nay, sau khi hầu hạ Lục Tranh nằm xuống, nàng dù xấu hổ ngượng ngùng nhưng vẫn kiên trì nói: "Phu quân, thiếp thân... Thiếp thân muốn hầu hạ người."

Lục Tranh có chút sững sờ, nhưng vẫn hiểu được ý tứ của Diệp Huyền trên mặt hán cũng dần ửng đỏ. Thấy hán không phải đối, nàng khó khăn duỗi tay ra chạm chạp coi bỏ vạt áo của hán.

"Gả vào Lục gia ta không phải là để người cả ngày rảnh rỗi không làm việc gì." Lục phu nhân lạnh mặt, trên khuôn mặt được bảo dưỡng cẩn thận của bà ta tràn ngập lệ khí, "Tranh nhi là Thiếu trang chủ của Lăng Vân sơn trang, tương lai phải kế thừa gia nghiệp to lớn này, người nếu không giúp hán kéo dài hương khói, vậy thì sớm ngày thoái vị đi."

Diệp Huyền quỳ gối bên cạnh Lục phu nhân, trong lòng ủy khuất, nhưng vẫn cố nén lệ thừa vâng: "Nương giáo huấn đúng, con dâu nhất định làm tròn bốn phận, vì phu quân nói dối tông đường."

Những lời này mà để người ngoài nghe được nhất định sẽ cười rộ rỡ, Lục Tranh bây giờ tuy là Thiếu trang chủ của Lăng Vân sơn trang nhưng hán chỉ có thể sống nhiều nhất là thêm một năm nữa. Lăng Vân sơn trang tất nhiên là không thể để hán kế thừa. Nhưng không có ai dám nói thẳng trước mặt Lục phu nhân, Lăng Vân trang chủ có bảy gái hai trai, nếu Lục Tranh không thể kế thừa gia nghiệp, thì tất nhiên phải để con trai thứ chín của ông là Lục Căn trở thành trang chủ tương lai, là Lục phu nhân hận nhất là sự tồn tại của đứa con trai Lục Căn này.

Diệp Huyền khúm núm quỳ dưới đất nghe phu nhân giảng dạy, tuy nàng luôn cố gắng chống lại tác dụng cộng hưởng của hệ thống, nhưng việc đối đầu với Lục phu nhân thì hoàn toàn là tự mình chuốc lấy khổ, nên tùy ý để ý thức của nguyên chủ dẫn dắt. thật vất vả đợi đến khi Lục Quang Vinh trở về, Lục phu nhân mới cho nàng trở về hầu hạ Lục Tranh, Diệp Huyền giống như được đại xá vội vàng ra về.

Nhưng Lục phu nhân đã nói, Diệp Huyền cũng không thể làm lơ, đành phải uyển chuyển cầu hoan với Lục Tranh.

Áo lót chỉ có một sợi dây thắt nút phía trước, chỉ cần kéo nhẹ đã thì áo lót đã tuột xuống. Lục Tranh lớn lên cũng khá cao, nhưng vì cơ thể yếu ớt từ nhỏ, nên nhìn rất gầy gò. Tay nàng đặt trên lồng ngực trắng nõn của hắn, cả hai người đều run lên thật khê. Diệp Huyền cố nén xấu hổ, đưa tay về dưới lưng khoé của nam nhân.

Chỗ đó đã sớm căng phồng lên, khuôn mặt tuấn tú của Lục Tranh bây giờ cũng hồng rục. Diệp Huyền cúi đầu xuống, ngón tay run rẩy, cuối cùng cũng đem cái thứ trong quần lấy ra. Cũng phải là lần đầu tiên nhìn thấy dương vật của nam nhân, nhưng thứ này của Lục Tranh quả thật không khác gì con người của hắn, tuy rằng cũng thô dài, nhưng không hề có dáng vẻ hung tợn cùng hơi thở xâm lược đặc trưng của giống đực. Mà màu sắc của nó khá nhạt, hơi hồng quy đầu tròn tròn nảy lên một cái, nhìn qua có mấy phần đáng yêu.

Trong đầu Diệp Huyền đột nhiên nhảy ra hình ảnh dương vật của người đó. Hoàn toàn khác với Lục Tranh, dù cứng rắn vẫn khiến nàng có cảm giá ôn hòa vô hại, vật đó của hắn dữ tợn như một quái vật. Trong đầu nàng tràn ngập hình ảnh dương vật to lớn của hắn, Diệp Huyền cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Nàng thất thần trong lát, Lục Tranh đều nhìn thấy, nhưng thấy nàng vẫn mãi nhìn chằm chằm vào chỗ đó, hắn bèn hắng giọng khụ một tiếng, đột nhiên cảm thấy cổ họng mình khát khô:"Nương tử...."

Diệp Huyền sực tỉnh, kéo quần của Lục Tranh tuột xuống quá gối, rồi dang hai chân cười ngang qua người Lục Tranh, bắt đầu cởi váy áo của mình. Bởi vì thân thể hắn không tốt, nên chuyện phòng the của hai người vẫn luôn do Diệp Huyền chủ động. Nguyên chủ xuất thân từ gia đình vừa đọc sách vừa làm nông, gia giáo cũng đang hoàng, nên nguyên chủ hoàn toàn không biết những chuyện phóng dăng này, đêm động phòng của hai người từ đầu đến cuối đều lung tung, hỗn loạn. Sau này ở chung lâu ngày, nàng cũng dần dần phóng khoáng hơn, nhưng nếu không có Lục Tranh điều giáo, sợ rằng nàng không thể thân nhiên đối mặt với dương vật của nam nhân như bây giờ.

Đáng thương cho Lục Tranh chẳng hay biết gì, nhìn thê tử cởi áo lót, lộ ra cái yếm vàng nhạt mỏng manh, mà cái yếm căn bản không thể che hết được cặp vú cao ngất của thiếu nữ, hai bên mép cái yếm lộ ra một phần vú trắng nõn, trắng đến nỗi khiến Lục Tranh cảm thấy lóa mắt. Trên trán hắn mồ hôi chảy ròng ròng, khuôn mặt tái nhợt vì dục vọng mà ửng đỏ bất thường:"Nương tử, nàng thật đẹp...." Lục Tranh ní non, hắn cắn chặt răng cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn bắn tinh. Bây giờ, hắn thờ dốt ồ ồ, bây giờ hắn nhất định phải nhịn xuống....

Tay hắn chạm vào vòng eo nhỏ nhắn của thiếu nữ, cảm xúc tron mịn, mềm mại khiến Lục Tranh yêu thích không muốn buông tay, hắn nhẹ nhàng vuốt ve, gây thit giữa hai chân giật lên liên hồi. không được, muốn... muốn bắn... Khoái cảm cuồng nhiệt khiến Lục Tranh suýt ngất đi, không được bắn, không được bắn! Phụt một tiếng, Diệp Huyền còn đang cời tiết khổ của mình, một đạo tinh dịch trắng đục bắn ra, văng tung tóe khắp tay lẫn thắt lưng của nàng, mà gây thit của Lục Tranh cũng nhanh chóng mềm xuống.

"Phu quân..."

Trong phòng yên tĩnh lạ thường, Lục Tranh mệt mỏi ngã xuống trên gối, thờ hồn hên từng ngum. Hắn không dám đối mặt với thê tử của mình, về mặt của nàng có mấy phần thương hại, mấy phần cảm thông, nàng muốn nói nhưng cuối cùng lại thôi không nói gì cả.

"Nàng đi nghỉ ngơi đi." không biết qua bao lâu, Lục Tranh mới khàn khàn lên tiếng.

Diệp Huyền xuống giường, lẳng lẽ giúp Lục Tranh lau sạch hạ thể, lại mặc quần áo tử tế cho hắn, thậm chí còn giúp hắn dếm lại góc chăn. Đến khi cánh cửa đóng lại, nàng cuối cùng cũng nhịn không được ậm ậm ngồi khóc nức nở.

Đúng vậy Lục Tranh không thể làm chuyện vợ chồng. Đêm động phòng đó, Diệp Huyền đã biết. Hai người thử rất nhiều lần, mỗi lần đều kết thúc chặt vật như thế. Nàng biết Lục Tranh đã rất nỗ lực, càng hiểu thì lại càng thống khổ. Cảm giác thống khổ này đan xen với nỗi hổ thẹn vì phản bội hắn trộn lẫn lại khiến mỗi một ngày Diệp Huyền đều cảm thấy dường như mình đang bị một đồng xiềng xích đè nặng, ngay cả thờ cũng đau thấu tim.

Thích Lục Tranh có lẽ là do khi nàng tuyệt vọng cùng đường lại gặp được sợi dây cứu mạng. Biết rõ người nam nhân kia có bao nhiêu lãnh khốc, biết rõ hắn đối với mình không hề có chút tình cảm nào, nhưng nàng giống như con thiếu thân đâm đầu vào lửa, từng bước một hăm sâu vào bóng tối vô tận.

Diệp Huyền không biết mình đã khóc bao lâu, Lục Tranh không thích bên cạnh có quá nhiều người, nên chúng hạ nhân đều đã nghỉ ngơi từ lâu, trong đình viện vắng vẻ, chỉ có mình nàng cô độc, cùng tiếng côn trùng kêu rả rít xung quanh. Lạnh quá, lạnh quá...

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng bước chân khê khàng.

"Khóc gì mà khóc!" không biết vì sao giọng nói của hắn lúc này lại không có ý miệt thị như mọi khi. Diệp Huyền ngẩng đầu theo bản năng, nhìn thấy một cánh tay vươn ra cường ngạnh kéo nàng ôm vào lòng.

Cái ôm ấm áp mà vững chãi khiến nàng run rẩy, hơi ấm lan dần qua khiến cơ thể lạnh băng của nàng dần ấm lại. Lục Tranh nắm lấy cảm nàng, dường như đang nhìn những vệt nước mắt còn lưu lại trên khuôn mặt nàng. Nàng không thể nhìn thấu tâm tình của hắn ẩn sâu sau đôi mắt đen lạnh này, hắn cong khóe môi:"Tàu ngồi đây khóc vì hắn?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Đẩy Ngã Em Chồng 3

"Tàu tử cùng Bát ca đứng là phu thê tình thâm" Lục Căn ngồi cạnh bàn, tự cầm lấy chén rót cho mình một ly trà.

Diệp Huyền chẳng biết hẳn nói những lời này là có ý gì, Lục Tranh ở trong phòng chỉ cách chỗ này một cánh cửa, nàng không dám gây ra động tĩnh quá lớn, chỉ có thể tro mắt nhìn Lục Căn bước vào tấm phòng của nàng, rồi thản nhiên ngồi xuống. Oanh Ca thủ ở trong phòng nhìn thấy một nam nhân cao lớn đi vào, vừa mới chuẩn bị kinh hô, thì phát hiện ra đó là Lục Căn liền ngay lập tức bùm miệng lại.

"Đây là... Thị tì của tàu tử sao?" Đôi mắt đào hoa của Lục Căn khẽ liếc qua, nhìn Oanh Ca một cách ngả ngớn, "Lớn lên cũng thật dễ nhìn."

Oanh Ca vốn đã rất sợ hãi, nghe thấy câu này liền sợ đến mức run lấy bầy, sắc mặt trắng bệch. Diệp Huyền đẩy nàng ta một cái: "Mau đi ra ngoài đi."

"Thế nhưng, Thiếu phu nhân..." Lục Căn lên vào phòng Thiếu phu nhân lúc nửa đêm như thế này đã không phải là lần đầu tiên, Oanh Ca vừa nhìn thấy hẳn liền biết hẳn muốn làm cái gì. Nếu nàng ta cứ như vậy mà đi ra ngoài thì Thiếu phu nhân chẳng phải là...

"Tàu tử cần gì phải vậy..." Lục Căn cười càng thêm càn rỡ, hẳn so với Lục Tranh càng tuấn mỹ hơn mấy phần, ngũ quan tinh xảo nhưng không có chút nữ tính, ngược lại khi hẳn cười như vậy trông có vẻ vô cùng nguy hiểm, "Bình thường luôn chỉ có một mình tàu tử, sao không bảo tiểu nha đầu này ở lại, cả ba người cùng vui vẻ một phen."

"Người!" Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa giận dữ, cho dù là nguyên chủ hay là nàng cũng chưa từng bị người khác nhục nhã đến mức này, nhưng nàng luôn bị ý thức của nguyên chủ cản trở khiến ngay cả một câu mắng người cũng nói không nên lời.

"Tàu tử tức giận?" Lục Căn thong thả đứng lên, nhìn Oanh Ca hoảng sợ chạy trốn chết hẳn cũng không ngăn cản, ngược lại hẳn đi tới trước mặt Diệp Huyền, nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của thiếu nữ, "Chỉ là nói đùa thôi mà!" hẳn dịu dàng nói, thái độ thân mật giống như đang thủ thi với người tình, "Những nữ nhân khác đâu bị được với tàu tử, dám dâng đến như thế... Dù ta có làm bao nhiêu lần cũng không thấy đủ."

"Lục Căn!" Diệp Huyền cắn răng, cuối cùng cũng nói ra được, "Người rốt cuộc muốn làm cái gì?!"

"Tất nhiên là muốn lãng nhục người, tàu tử chẳng lẽ không biết sao?" Tay Lục Căn từ cổ áo trượt vào trong vạt áo, cách cái yếm vân vẽ hai bầu ngực căng tròn, "Ướt rồi... Tiểu huyết đầm đìa." hẳn không buông tay sờ thử nhưng giọng nói lại hết sức chắc chắn, "Cái tên Lục Tranh phế vật đó làm sao có thể thỏa mãn được tàu tử, hôm nay hẳn bắn ở chỗ nào trên người người, hửm?" Ngón tay thon dài của hẳn dùng trên bụng thiếu nữ, "Ồ đây?" Rồi chậm rãi trượt xuống, gãi nhẹ lên chỗ tư mật giữa hai chân nàng, "Hay là ở đây?"

"Người không được phép..." Diệp Huyền quay đầu sang chỗ khác, căn bản không dám nhìn nụ cười mỉa mai trên mặt Lục Căn, "không được phép vũ nhục hẳn như thế."

"Đau lòng?" Giọng của hẳn đột nhiên lạnh xuống, "Được lắm... thật đúng là phu thê tình thâm." hẳn đột nhiên nở nụ cười, "Ta không được phép vũ nhục hẳn?" Diệp Huyền thầm kêu một tiếng không xong rồi, thì cảm bị hẳn nắm chặt, cường bức nàng nhìn thẳng vào hai mắt lạnh băng của hẳn, "Lúc người giang hai chân nằm dưới thân ta bị ta làm sao không nghĩ tới là đang vũ nhục phu quân của người?"

"không phải, không phải..." Nước mắt rơi xuống một cách vô thức, Lục Căn nói không sai, việc nàng tăng tị với người khác chính là sự vũ nhục lớn nhất đối với Lục Tranh. sự oán giận tràn ngập lồng ngực đột nhiên biến mất hầu như không còn gì, nàng có tư cách gì mà chỉ trích Lục Căn.

Mỗi lần Lục Căn nổi lên hứng thú hẳn đều làm như vậy, nhục nhã ép buộc người nữ nhân này, nhìn nàng giãy giụa giữa một bên là ái dục một bên là trung trinh. Lúc đầu Lục Căn cảm thấy rất thú vị, coi việc này giống như một sự trả thù đối với Lục Tranh, nhưng rất nhanh hẳn liền cảm thấy vô vị. Người hẳn dẫn dắt chỉ là một người con gái yếu đuối, Lục Tranh cũng không hề biết việc này, vẫn còn đang ảo tưởng về một gia đình trọn vẹn, đầy đủ.

hắn buông tay, hờ hững nhìn thiếu nữ xụi lơ ngồi trên mặt đất, "Nếu tàu tử không muốn, Cửu đệ sẽ không miễn cưỡng." Lục Căn khẽ cười, lại khôi phục dáng vẻ phóng túng, ngạo mạn thường ngày, giống như cái người cay nghiệt, lãnh đạm lúc này chưa từng xuất hiện, "Đêm đã khuya, tàu tử nghỉ ngơi đi."

"Người đứng lại!" Chẳng biết lấy khí lực từ đâu ra, Diệp Huyền đột nhiên đứng bật dậy, "Làm ra loại chuyện này, người cho là mình có thể thoát thân đơn giản như vậy?"

"Tàu tử." Lục Căn quay đầu lại, cười như không cười nhìn nàng, "Vậy tàu muốn sao?"

Làm sao? không trách Lục Căn có thái độ khinh miệt như vậy, Diệp Huyền quả thật không có bất cứ năng lực làm gì được hẳn. Biện pháp duy nhất là đem chuyện hẳn cưỡng hiếp tàu tử của mình nói ra, khiến hẳn thân bại danh liệt. Nhưng nếu làm như vậy thì Diệp Huyền cũng xong đời.

thật quá vô dụng... Đem hết sức lực chống lại tác dụng cộng tình của hệ thống nhưng lúc này đây khi chiếm được thể thượng phong có thể làm chủ ý thức của mình thì nàng nhận ra rằng, nàng cũng không có cách nào khác chỉ có thể làm quá hồng mềm mà Lục Căn có thể tùy ý nắm bóp.

Lục Căn đột nhiên cảm thấy rất thú vị, đây là lần đầu tiên, Diệp Huyền dùng thái độ kiên quyết như thế này để phản kháng hẳn, người nữ nhân này vậy mà có can đảm để làm việc này. "Chẳng lẽ tàu tử luyến tiếc ta?" hẳn làm ra vẻ bưng bít đại ngộ, "Đúng... Là ta sợ sệt, tiểu huyết của tàu tử vẫn còn ngứa mà."

Thấy hẳn quay trở lại, Diệp Huyền đứng tại chỗ không nhúc nhích được. trên trán nàng đã có mồ hôi rịn ra, chết tiệt, tác dụng cộng tình của hệ thống quá mạnh mẽ, cường chế dung hợp ý thức của nàng với nguyên chủ, Diệp Huyền cảm giác tai mình ù đi.

Cộc cộc cộc, đúng lúc này, tiếng gõ cửa dồn dập cắt đứt bước chân của Lục Cẩm. "Thiếu phu nhân." Oanh Ca ở ngoài cửa khẽ thấp giọng nói, "Thiếu gia đột nhiên sốt cao, nhà chính bên kia đã loạn thành một đoàn, phu nhân nghe được tin tức, đã vội vàng chạy sang viện chúng ta, thiếu phu nhân ngài nhanh qua nhìn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Đẩy Ngã Em Chồng 4

Nửa đêm, Lục Tranh đột nhiên sốt cao. Cũng may trong Lăng Vân sơn trang có nuôi mấy vị đại phu y thuật không tệ, khi Diệp Huyền chạy đến nhà chính, đại phu đã thi châm xong cho Lục Tranh, đang ngồi viết đơn thuốc.

"không sao cả, chỉ là gần đây thời tiết không tốt, mà căn cơ của Thiếu trang chủ lại hư nhược." Vị đại phu họ Hồ này từ năm Lục Tranh 8 tuổi đã chịu trách nhiệm điều dưỡng thân thể cho hắn, đối với việc vị Thiếu trang chủ này thỉnh thoảng lại đau đầu nhức óc đã sớm thành thói quen, "Thiếu phu nhân không cần lo lắng, sắc toa thuốc này cho Thiếu trang chủ uống, rồi để mồ hôi toát ra, chỉ cần hai ngày là khỏe lại."

Diệp Huyền vừa thở phào nhẹ nhõm, Lục phu nhân liền xuất hiện dẫn theo một đoàn nha hoàn bà tử khí thế vô cùng hung hăng, trên mặt không có son phấn hiển nhiên bà ta đã đi ngủ, nhưng nghe tin con mình đột nhiên sốt cao thì bị kinh động, vội vàng chạy tới đây mà không kịp sửa sang lại. Người mà nguyên chủ rất sợ, ngoại trừ Lục Cẩm chính là vị Trang chủ phu nhân này. Lúc này bà ta liếc mắt nhìn nàng một cái, Diệp Huyền theo bản năng co rúm người lại một cái.

"Người chăm sóc Tranh nhi kiểu gì thế?!" Quả nhiên, Lục phu nhân vừa mở miệng không phải hỏi nguyên do cho rõ ràng mà thị uy làm khó dễ tức phụ, "Biết rõ cơ thể hắn không tốt", Lục phu nhân liếc mắt thoáng qua nhìn thấy cánh cửa sổ mở toang, "Còn mở cửa sổ?!"

"Cửa sổ là do lão hủ mở, trong phòng người đến người đi, trọc khí hỗn tạp, cần mở ra cho thoáng khí..." Hồ đại phu lên tiếng giải vây.

Tuy nói Lục phu nhân vốn chỉ muốn kiểm soát làm khó Diệp Huyền, nhưng cũng không muốn phát tác trước mặt người ngoài, bà ta hừ lạnh một tiếng, không muốn nhiều lời nữa, đi vào buồng trong nhìn Lục Tranh. Diệp Huyền cúi thấp đầu đi theo sau Lục phu nhân, những lúc như thế này, nàng không thể lên tiếng giải thích, càng không thể mặt nhăn mày nhíu với bà ta, chỉ phải im lặng phục thấp làm thiếp.

Thấy Lục Tranh đã bắt đầu hạ sốt, sắc mặt của Lục phu nhân mới dễ nhìn hơn một chút: "Hồ đại phu, thân thể Tranh nhi mặc dù không tốt, như đêm nay sốt cao như thế là vì sao?"

Hồ đại phu lại đem lý do thoái thác vừa nói với Diệp Huyền lặp lại một lần nữa, ông ngừng lại một chút, thấy Diệp Huyền đã đi ra ngoài bưng trà, mới vuốt râu nói thêm: "Lần trước phu nhân có hỏi qua lão hủ, Thiếu trang chủ bây giờ có thể sinh hoạt vợ chồng hay không, tuy con nói dòng quan trọng nhưng không thể nóng vội, đêm nay sốt cao, là do Thiếu trang chủ thiếu hụt tinh nguyên (tinh dịch đó)."

Đội Diệp Huyền bưng trà trở lại nhà chính Hồ đại phu đã cáo, Lục phu nhân ngồi ngay ngắn trên ghế cao, khuôn mặt lạnh như băng nhìn nàng. Trong lòng Diệp Huyền lộp bộp một tiếng, lẽ nào Lục phu nhân còn muốn trách phạt nàng? Nàng cúi thấp đầu hơn nữa, cố gắng khiến giọng nói của mình càng thêm cung kính, hai tay nâng chum trà dâng lên cho Lục phu nhân: "Nương, thỉnh ngài dùng trà."

"Nhà ta không có loại tức phụ lẳng lơ dụ dỗ nam nhân như người!" Lục phu nhân đột nhiên nổi giận, chụp lấy chum trà ném về người Diệp Huyền, quá kinh hãi, ý thức của Diệp Huyền chiếm thể thượng phong lão đạo tránh đi, nước trà nóng hổi bắn lên làm ướt tà váy nàng.

Diệp Huyền sợ ngây người, tiếng ồn ào ngoài phòng đối với nàng dường như rất xa xôi, trong mắt nàng chỉ nhìn thấy khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn của Lục phu nhân, người nữ nhân điên loạn này thấy chén trà không đập trúng nàng, liền vurun tay chụp lấy ngay cái bình hoa bên cạnh ném về phía nàng! Nàng cuống quýt muốn chạy đi, nhưng hai chân lại giống như bị giữ chặt dưới nền, không nhúc nhích được chỉ biết trơ mắt nhìn cái bình hoa đó bay tới trước mặt mình.

Xoàng một tiếng, tiếng vỡ vụn chói tai vang lên. Vì quá sợ hãi nàng nhắm nghiền mắt lại theo bản năng, chuẩn bị tinh thần đón nhận sự đau đớn, sờ lên mặt vẫn còn hoàn hảo không có vết thương gì. "Nàng sợ đến choáng váng rồi à?!" Lục Cẩm bảo vệ nàng tránh trong ngực hắn, bình hoa đó cũng bị hắn dùng cánh tay cản lại.

"Cẩn thiếu gia, Cẩn thiếu gia." Giọng nói kinh hoàng của bà tử truyền vào, "Ngài không thể đi vào, phu nhân... Phu nhân đang ở bên trong."

thì ra tiếng ồn ào vừa nãy là do Lục Cẩm?

"Phu nhân tức giận chuyện gì vậy." Lục Cẩm buông Diệp Huyền ra, trước mặt người khác hẳn đối với Diệp Huyền luôn bảo trì đáng về thủ lễ xa cách, "Ta nghe nói Bát ca bị bệnh nên cố ý đến xem xem, nhưng thật không nghĩ tới Bát ca đang hoàn hảo nằm trên giường mà phu nhân đã vội vả xử lý Bát tẩu."

Lục phu nhân từ trong con thịnh nộ dần bình tĩnh lại, thấy người đến là Lục Cẩm, trên khuôn mặt liền tràn ngập hận ý cay nghiệt, bàn tay bóp chặt lấy tay vịn của cái ghế, "Đến xem Tranh nhi? Cái đồ tiện chủng người tuyệt đối không có lòng tốt như vậy, người nhất định là muốn đến ám hại con ta!"

Diệp Huyền sớm biết rằng Lục phu nhân coi Lục Căn như kẻ thù, nhưng nàng thật không ngờ Lục phu nhân lại ngang nhiên nói những lời này trước mặt mọi người như vậy, dù sao Lục phu nhân cũng là mẹ cả trên danh nghĩa của Lục Căn, Lục Căn cũng là Cửu thiếu gia đường đường chính chính của Lăng Vân sơn trang. Ngay lập tức, mọi người trong phòng đều nín thở, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, Diệp Huyền len lén giương mắt lên nhìn, muốn nhìn xem Lục Căn đang đứng bên cạnh nàng có thái độ như thế nào. Nàng biết người nam nhân này có bao nhiêu kiêu ngạo, bị người mắng là đồ tiện chủng, hần... Trong lòng hần có lẽ đang âm thầm đau đớn.

Nhưng Lục Căn chỉ cười nhạt: "Phu nhân tức giận đến hồ đồ rồi sao." hần lười biếng nhìn Lục phu nhân đang gân cổ lên mắng hần một cách đầy thương hại, hoàn toàn không nổi giận vì những lời đó, ngay cả một câu phản bác cũng không thêm nói: "Nếu phu nhân đã không muốn nhìn mặt ta thì ta đây cũng không ở lại khiến người nhìn mà phiền nữa."

Nhưng thái độ của hần như vậy càng khiến Lục phu nhân tức giận, hần khinh thường Lục phu nhân, khinh thường cái gì? Khinh thường bà ta ăn nói hàm hồ giống như người điên, khinh thường bà ta dù lúc này oai phong, kiêu ngạo nhưng Lục Tranh bây giờ cách cái chết không xa, đến lúc đó, cả cái Lăng Vân sơn trang này đều là của hần. "Tiện nhân, tiện nhân..." Nghĩ tới đây, Lục phu nhân tức giận đến run người, hai mắt như muốn phun lửa nhìn chăm chăm bóng lưng rồi đi thân nhiên của Lục Căn.

"Đứng rồi." Vừa bước ra khỏi cửa Lục Căn quay đầu lại, hình như bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, hần cười nói: "Bát ca bây giờ vẫn khỏe mạnh, phu nhân nói những lời này, chẳng phải là đang trừ eo con trai mình mau chết đi hay sao?"

nói xong, hần không thèm nhìn lại mà đi thẳng ra khỏi chỗ này.

Diệp Huyền sợ hết hồn nhìn bóng lưng hần, đột nhiên nghe rầm một tiếng, phía sau loạn thành một đoàn: "Phu nhân... Phu nhân ngắt xiu rồi!"#

Lộn xộn đến nửa đêm, cả thể xác lẫn tinh thần của Diệp Huyền đều mệt mỏi lết về phòng Lục Tranh. Lục Tranh vẫn còn đang hôn mê, còn Lục phu nhân giăng co mãi cuối cùng cũng mệt mỏi mà đi ngủ, Lục Căn quãng lại một mớ hỗn độn sau đầu thì chẳng biết đã đi đâu rồi. Cả người nàng như nhún ra, vốn dĩ ngay cả sức lực để rửa mặt cũng không có, nhưng cuối cùng không chống đỡ được cảm giác thấp thòm, tìm một ngọn đèn lồng len lén chạy ra ngoài.

Lục Căn quả nhiên là đang ở đây, trong tiểu viện bỏ hoang vắng vẻ không có lấy một tiếng động, bóng cây bồ đào đổ trên mặt đất tạo thành một mảng đen lớn, vài đóa hoa rụng là tã trên nền đá, trên mái hiên giăng đầy mạng nhện. Lục Căn ngồi trên nóc nhà, bên chân đặt mấy bình rượu, thấy Diệp Huyền bước vào sân, hần thổi tắt ngọn nến trong đèn lồng. "Đến đây." hần vươn tay, ánh trăng bàng bạc chiếu lên gương mặt tuấn mỹ của hần tạo nên một quang sáng mờ ảo, khiến vẻ lạnh nhạt trên mặt hần bớt đi lại thêm vào mấy phần ôn hòa.

Diệp Huyền đứng dưới sân ngửa đầu nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn hàm chứa chút xấu hổ, thẹn thùng. Tuy gả vào Lăng Vân sơn trang là nơi có tiếng tăm trên giang hồ nhưng Diệp Huyền chỉ là một cô nương yếu ớt không biết chút võ công nào, sao có thể giống Lục Căn dễ dàng nhảy lên nóc nhà như thế. Nàng hăm hồ xách váy lên, đi quanh sân quan sát một vòng, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy chỗ nào đặt chân được, tức đến mức giậm chân, oán hận ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Căn.

Lục Căn nhin không được phải bật cười, hần có vẻ như cảm thấy đùa Diệp Huyền rất vui, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Diệp Huyền lộ ra bản tính trẻ con như vậy.

"Ta không lên được." Thấy Lục Căn vẫn ngồi yên, Diệp Huyền không thể làm gì khác đành phải ngại ngùng nói.

"Tàu từ gả vào Lăng Vân sơn trang không biết võ sao được." Lúc này Lục Căn mới thông thả đứng lên, thân ảnh lóe lên một phát, ôm lấy eo Diệp Huyền xách nàng lên nóc nhà.

"Ta đã mười tám rồi, bây giờ mới tập võ không kịp nữa."

"Chỉ tập mấy chiêu công phu phòng thân thôi." Lục Căn nói, "Trước đây ta mười bốn tuổi mới bắt đầu tập võ." Thuận miệng nói xong câu đó, hần liền ngừng lại.

"Mười bốn tuổi?" Diệp Huyền có chút nghi hoặc, việc tập võ này càng sớm càng tốt, hơn nữa Lăng Vân sơn trang cũng là nơi có danh tiếng trên giang hồ, sao có thể để người trong gia tộc đến mười bốn tuổi mới bắt đầu tập võ chứ? Cái tuổi này đã sớm qua khỏi thời kỳ thích hợp nhất để tập võ. Mà bây giờ Lục Căn có được một thân võ nghệ cao siêu, chắc chắn đã phải nỗ lực kinh người mới có được thành tựu hôm nay.

"Tàu từ không biết việc này?" Lục Căn cười cười, hần dường như không muốn nhắc lại chuyện này, đột nhiên thấy làn váy ẩm ướt của Diệp Huyền, hần vươn tay nhắc lên nhìn.

"Người làm gì thế?" Diệp Huyền cuống quýt dè tay hần lại, nhưng Lục Căn vẫn cố chấp vén lên.

"Bị phỏng." Lục Căn nhàn nhạt nói, Diệp Huyền cúi đầu nhìn mới phát hiện chỗ bị thương, lúc này đây nàng mới cảm nhận được cảm giác đau đớn. Nàng lấy tay chạm lên vết bỏng đã sưng đỏ lên, Lục Căn lấy từ trong tay áo ra một bình sứ nhỏ đưa cho Diệp Huyền, "Thuốc bôi ngoài da."

Diệp Huyền kinh ngạc trở mắt, Diệp Huyền hen nàng ra đây chỉ vì muốn đưa thuốc cho nàng? Nơi tiểu viện hoang phế này nàng với Lục Căn đã từng tới một lần, lúc này khi thấy tờ giấy nàng còn tưởng rằng người nam nhân này lại muốn... Thấy nàng băn khoăn không dám lấy, Lục Căn cong khóe môi, ánh mắt dao động trên bắp chân trắng nõn của thiếu nữ: "Chẳng lẽ tàu từ là muốn... Cửu đệ thoa thuốc cho tàu?"

Mặt Diệp Huyền nóng lên, vội vã thu chân lại, đoạt lấy bình sứ quay lưng lại với hần tự mình bôi thuốc. Trong lòng nàng nhảy thình thịch, cảm thấy Lục Căn quả nhiên là tên cảm thú xấu xa, nhưng vẫn mong Lục Căn quan tâm đến nàng. Nàng đột nhiên nhớ lại lúc này Lục Căn giúp nàng đỡ bình hoa đó,

tuy Lục Căn võ công cao cường nhưng nếu không cẩn thận bị thương...

Với tính tình của nguyên chủ, cho dù lo lắng Lục Căn bị thương nhưng sẽ cố nhịn xuống không dám nói. Nhưng Diệp Huyền đã thoát khỏi sự ảnh hưởng của cộng tình đối với mình, trong tay vẫn cầm bình thuốc, quay đầu lại hỏi: "Cửu đệ, khi này ở nhà chính, người... Người có bị thương không?" lời vừa nói ra khỏi miệng vẫn là ngữ khí của nguyên chủ có mấy phần nũng nịu, yếu điệu.

Lục Căn cũng cảm thấy kỳ lạ, lá gan của tẩu tử đúng là càng lúc càng lớn, hần nhúu mày: "Tẩu tử đây là không tin tưởng ta?"

"Dĩ nhiên là không phải." Diệp Huyền vội vàng thốt lên.

"Vậy thì là vì sao?" không biết từ khi nào, Lục Căn cách nàng càng ngày càng gần, đôi mắt đen nhánh sáng rực gần trong gang tấc, đáy mắt dường như có ý cười mập mờ, "Quan tâm ta?"

Đột nhiên cảm thấy hít thở không thông, trên mặt Diệp Huyền nóng rực, cả người cũng nhũn ra, đôi mắt hạnh trừng lớn hàm chứa thủy quang dịu dàng vô thức phản bác: "không phải..." Lục Căn không cho nàng nói hết câu, nhẹ nhàng nắm lấy cằm nàng, cúi đầu hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Đẩy Ngã Em Chồng 5

Nụ hôn này dịu dàng, chậm rãi nam nhân cảm nhẹ lên đôi môi anh đào của nàng, đầu lưỡi lướt qua khoe môi, phảng phất giống như sợi lông chim quét qua, khiến Diệp Huyền đang trong cơn triền miên cảm thấy một đợt ngứa rùng mình. Đầu lưỡi hần liếm dọc hàm răng của nàng, nhẹ nhàng dò hỏi xem nàng có muốn tiếp nhận hay không. Lúc này đây, không cần hần cường ngạnh cạy ra, Diệp Huyền chủ động hé miệng.

Đầu lưỡi của hần vừa trượt vào, ngay lập tức làm loạn trong cái miệng nhỏ thom tho ngọt ngào này. Nó giống như vương giả vừa trở lại lãnh địa, quen cửa quen nẻo tìm được vị trí trấn camp nhất trong miệng nàng, cuốn lấy cái lưỡi của nàng cùng nó nhảy múa. Diệp Huyền gần như đắm chìm vào sự dịu dàng của hần, Lục Căn chưa từng hôn nàng như vậy lần nào, thậm chí có thể nói hần rất ít khi hôn nàng. Hành động thân mật có ý nghĩa đặc biệt này Lục Căn vô cùng kính trọng, nhưng nụ hôn này lại tràn đầy thương xót giống như đang an ủi nàng.

Nhưng lúc này, Lục Căn vẫn ôn nhu ôm lấy nàng, nhu tình mật ý quán quất lấy lưỡi nàng Diệp Huyền lại len lén mở mắt ra nhìn hần thì lại thấy nơi đáy mắt của hần chứa đầy ý cười.

Có lẽ là sự dịu dàng hiếm có này khiến Diệp Huyền mê muội, khi Lục Căn tách hai chân nàng ra, đỡ gậy thịt chuẩn bị cắm vào nàng chỉ qua loa vùng vẫy một cái liền ý để hần tùy ý nhồi đầy hoa huyết.

"Chật quá..." Gậy thịt bắt đầu chậm rãi chuyển động trong âm đạo, bàn tay to kéo mở vạt áo trước ngực nàng, trong tầm mắt Lục Căn liền xuất hiện hai quả anh đào tròn trịa. Ngực của Diệp Huyền không quá lớn nhưng hình dạng đẹp đẽ, da thịt trắng mịn. Cả cơ thể nàng trắng nõn như bạch ngọc ôn nhuận không chút tỳ vết, mà hai bầu ngực cao cao lại càng thêm trắng muốt mỹ lệ. Khiến người ta khó dời mắt nhất là hai quả anh đào màu hồng nổi bật trên làn da tuyết trắng, khiến cơ thể nàng càng thêm mỹ hoặc.

Bây giờ trăng đã lên cao. Dưới ánh trăng bàng bạc thân thể lửa lò xinh đẹp trước mắt Lục Căn giống như được phủ thêm một lớp lụa mỏng, khiến hần muốn trầm mê trong cảnh đẹp này, rồi lại dụ dỗ hần vươn tay kim lòng không được mà muốn chà đạp... hần dùng một tay nắm trọn bầu ngực nàng hít một hơi dài, cảm thấy trong chớp mắt tràn ngập hương thơm.

"Cái vú của tẩu tử thật đẹp." Giọng nói khàn khàn, trầm thấp của nam nhân vang lên bên tai Diệp Huyền, "Nếu từ cái núm vú nhỏ này mà phun ra sữa thì sẽ ra sao nhỉ?"

Khuôn mặt Diệp Huyền đỏ bừng, khác với lúc trước nàng không cảm thấy những lời nàng đang nhục nhã mình mà ngược lại loại lời lẽ hạ lưu mang theo ý tứ trêu chọc này khiến cơ thể nàng càng thêm động tình. Hoa huyết co rút chặt hơn, siết một cái khiến Lục Căn bật ra một tiếng hừ nhẹ từ trong cổ họng, vỗ lên cái mông nàng ý bảo nàng thả lỏng một chút: "Tẩu tử... Tẩu tử muốn bầm gầy Cửu đệ sao?"

Gậy được thì đã tốt, Diệp Huyền nghĩ thầm, miễn cho đại gia hỏa xấu xa này tiếp tục tác loạn trên cơ thể mình. Nhưng nàng vẫn thuận theo Lục Căn cố gắng thả lỏng cơ thể, hai chân tách ra vòng qua hông Lục Căn, lại bị hần nâng cao mông lên tiếp tục đâm chọc.

Tính tình nàng e lệ, cho dù bị cây gậy của hần làm cho sung sướng nhưng vẫn cố cắn chặt môi không cho tiếng rên rỉ tràn ra. Lục Căn lại muốn trêu chọc nàng, bóp lấy đầu vú nàng vẫn về lúc nặng lúc nhẹ: "Tẩu tử mới vừa rồi có phải là đang suy nghĩ bầm gầy gậy thịt của ta được mới tốt đúng không?"

"không có..." Diệp Huyền nhỏ giọng chống chế.

"không bầm..." Lục Căn nhúu mày, lộ ra nụ cười mê người, "Chẳng lẽ tẩu tử thích cái cây gậy to này?" Vừa nói hần vừa ưỡn thẳng thắt lưng đâm mạnh lên hoa tâm của nàng mấy cái, giống như đang thị uy, khiến Diệp Huyền phải hét lên.

"Người, người nói bậy.... Ta đương nhiên là, a... Ừ a..." Diệp Huyền quả nhiên trúng kế, muốn mở miệng phản bác Lục Căn, nhưng chỉ mới hơi hé miệng ra tiếng rên rĩ đã tràn ra, "không thích... A... A..."

"không thích? Sao tẩu tử còn kêu lớn tiếng như thế?" Tiếng rên rĩ của nàng tao mị đến tận xương, không chỉ khiến Diệp Huyền cảm thấy thẹn vô cùng mà cũng khiến Lục Căn cảm thấy cổ họng khô khốc, cự vật đang cắm rút trong hoa huyết cũng trường lớn thêm một vòng. Đây không là lần đầu hân với Diệp Huyền hoan ái, nhưng đến ngày hôm nay hân mới phát hiện, thì ra tẩu tử nhà mình lại mê người đến như vậy.

Vòng eo mảnh khảnh như cành liễu tựa vào khuỷu tay hắn, vừa khéo để tay hắn nắm trọn bầu ngực mềm mại, đầu vú vênh lên trông vô cùng đáng yêu. Hộ khẩu trơn bóng no đủ, va vào háng hân bạch một phát, lưu lại một vệt đỏ dâm nỡ trên làn da trắng mịn. Tẩu tử ngoài miệng cứ khăng khăng chống cự nhưng cái miệng phía dưới vừa hút vừa kẹp chặt đến nỗi khiến hân thiếu chút nữa là bất tỉnh.

Quá không thành thực rồi, Lục Căn nheo mắt lại, đột nhiên ôm Diệp Huyền đứng lên. Động tác quá đột ngột khiến Diệp Huyền thất kinh, nàng cuống quýt ôm lấy cổ Lục Căn: "Người... Người muốn làm gì?" Hai người bây giờ đang ở trên nóc nhà hành sự, chưa kể đến việc có thể bị người khác bắt gặp, chỉ mỗi việc cách mặt đất cao như vậy đã khiến Diệp Huyền run sợ.

"Có thích không?" Lục Căn dịu dàng hỏi.

Diệp Huyền hoang mang, lúc phản ứng lại thì cả khuôn mặt đều đỏ bừng. Cái tên nam nhân khốn kiếp này, chẳng lẽ nào.... Chẳng lẽ nào nàng lại không biết xấu hổ mà nói thích. "không, không thích..." Nàng cắn môi nhỏ giọng trả lời, không chỉ vì nàng không muốn Lục Căn được như nguyện mà cũng vì những lời nói tục tĩu này đối với nguyên chủ quá mức xấu hổ khiến ý thức của nguyên chủ ảnh hưởng lên Diệp Huyền mạnh hơn.

"Chúng ta xuống phía dưới làm!" Lục Căn thân nhiên nói, ngay sau đó hân ôm Diệp Huyền chặt hơn, nhún người một cái giữ nguyên tư thế gậy thịt đang cắm trong hoa huyết nhảy từ trên nóc nhà xuống!

"A!-----" Diệp Huyền chịu không nổi phải hét lên, cú nhảy vừa rồi khiến gậy thịt của hân đâm mạnh lên hoa tâm, xuyên thẳng qua miệng tử cung, hơn phân nửa gậy thịt đều cắm vào trong tử cung. Lúc này hân lại điên cuồng lật động, quy đầu mạnh mẽ đâm lên vách tử cung, hai chân vừa rơi xuống đất, Lục Căn bóp chặt eo nàng tiếp tục điên cuồng cắm rút, vừa sải chân bước ra ngoài tiểu viện.

"A, người.... Đứng mà, đứng mà... Đứng, a.... Đứng đi ra ngoài..." Vừa nãy ngồi trên nóc nhà trong tiểu viện hoang phế bình thường sẽ không có người tới, bởi vậy Diệp Huyền mới dám ở chỗ này yêu đương trộm với Lục Căn, nhưng đi ra ngoài, lỡ đụng phải tạp dịch đi tuần ban đêm vậy thì Diệp Huyền xong đời rồi.

Nàng tất nhiên là biết ý đồ của Lục Căn, quả nhiên, cái tên nam nhân lớn mật này cong khéo môi, khuôn mặt bày ra vẻ tùy ý: "Tẩu tử ngoan, nói cho Cửu đệ nghe một lần nữa, rốt cuộc là thích hay là không thích?"

"Thích, thích..." Giọng nói của nàng kèm theo tiếng nức nở quả thật là khiến người ta phải thương xót, đôi mắt nàng nhìn Lục Căn như đang van nài, gần như sắp bật khóc.

Dáng vẻ động lòng người như vậy có nam nhân nào nhẫn tâm gầy vò nàng, nhưng Lục Căn vẫn chưa thấy đủ, nghĩ thầm muốn cái miệng nhỏ này nói ra nhiều câu từ dâm đẳng hơn nữa: "Tẩu tử, nói cho rõ ràng một chút, thích cái gì?"

"Thích.... Thích...." Diệp Huyền đang thút thít cuối cùng nhịn không được mà bật khóc nức nở. không giống như lúc trước nguyên chủ khóc là vì cảm thấy đau khổ vì bị nhục nhã, tiếng khóc của nàng lúc này giống như đang làm nũng, những lời xấu hổ này, nàng... Nàng sao có thể nói ra miệng được.

Lục Căn cũng không giục nàng, khuôn mặt mang theo nụ cười dịu dàng, nhưng động tác dưới hạ thân lại vô cùng kịch liệt, gậy thịt vừa dài vừa to hoành hành trong hoa huyết khiến dâm thủy liên tục vẩy ra từ chỗ kết hợp của hai người, rơi xuống dưới tạo thành một vũng nhỏ dưới mặt đất. hân dường như không hề sợ có người phát hiện mình cùng tẩu tử loạn luân, tùy ý để Diệp Huyền vận vẹo trong ngực hân, nhắc chân bước ra sân.

"Đứng mà, đứng đi nữa... Ừm a... Ta nói, a... Ta nói còn không được sao?" Diệp Huyền ngẩng mặt lên, cuối cùng cũng chấp nhận thỏa hiệp dưới dâm uy của hân, nàng xấu hổ đến nỗi không dám nhìn vào mắt Lục Căn, cơ thể mềm mại khẽ run, từng chữ bật ra từ đôi môi một cách khó khăn: "Ta thích, thích Cửu đệ..., cái tên... đại gia hóa đó..."

"Đại gia hóa gì?" Đôi mắt Lục Căn tối lại, trong giọng nói mang theo ý cười bắt đầu dĩ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Huyền, hạ thân vẫn tiếp tục xông tới, "Tẩu tử không biết nó gọi là gì sao? Để Cửu đệ dạy cho..." hân đè thấp giọng dùng đầu lưỡi liếm một cái nơi vùng cổ của nàng, lời nói dâm tục nhưng không khiến người nghe phản cảm, "Nó gọi là đại nhục bông."

"Đại, đại nhục bông..." Nàng dường như bị yểm bùa lặp lại lời nói của hân trong vô thức.

"Đại nhục bông đang làm gì... Tẩu tử biết không?" Đầu lưỡi lướt qua bộ ngực, rơi xuống đầu vú cao vút, ngậm lấy đầu vú đã sưng đỏ mà bú mút. Diệp Huyền lắc đầu rồi lại gật đầu một cái. Nàng giống như con thỏ nhỏ mờ mịt nhìn hân khiến Lục Căn cảm thấy thích thú, vật nhỏ dâm đẳng này, "Đại nhục bông đang thao tiểu hoa huyết của tẩu, tha cho một lần, " giọng nói của hân đột nhiên trở nên nghiêm túc, "nói mau! Gậy thịt của ai đang làm tẩu, hử?"

"Của Cửu đệ... Cửu đệ đang làm ta..." Hoa châu nho nhỏ bị hân nhéo mạnh một cái, nàng co quắp run rẩy, khoái cảm tích lũy nơi hoa tâm gần như muốn bộc phát, không muốn, không muốn... Nàng rất muốn nói như vậy nhưng nói ra những lời như thế sẽ càng khiến nam nhân thêm điên cuồng, "Đại nhục bông của Cửu đệ đang làm ta, thao nát... A, a... Thao nát tiểu tao huyết của ta..."

"Nữ nhân dâm đẳng này!" một cái phát mạnh đánh lên hông nàng, Lục Căn đè nàng trên thân cây, hạ thân điên cuồng cắm rút, càng lúc càng nhanh, trước mắt Diệp Huyền mọi thứ dần mờ hồ. Khi quy đầu chọc mạnh vào hoa tâm tầm hơn mười lần, Diệp Huyền nùng nịu hét lên một tiếng rồi nằm co

quắp trong ngực Lục Căn hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Đẩy Ngã Em Chồng 6

Lúc Diệp Huyền tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Quần áo mặc tối hôm qua đều được đặt bên bàn nhỏ cạnh giường còn cả người nàng thì trần như nhộng, nhưng trên người hình như đã được lau sơ qua. Nhớ lại tối hôm qua sau khi nàng ngất đi chắc là Lục Căn bỗng nàng trở về. Cảm thấy giữa hai chân có chút kì lạ vừa cúi đầu nhìn cả khuôn mặt Diệp Huyền đều đỏ bừng. Cả người nàng đều sạch sẽ chỉ có mỗi chỗ đó vẫn còn dính đầy tinh dịch trắng đục nhìn qua vô cùng dâm mỹ. Đây tất nhiên là kiệt tác của Lục Căn, cũng không biết là do tinh dịch của hắn nhiều quá tiểu huyệt ăn không hết hay là do hắn cố tình rút gây thối ra bắn tinh ở giữa hai chân Diệp Huyền.

Diệp Huyền vừa xấu hổ vừa lúng túng, một mặt oán hận nam nhân nào đó quá càn rỡ, một mặt lại vì hành động tuyên bố chủ quyền bá đạo này của hắn mà mừng thầm. Cường chế dè ép xuống những tâm tình phức tạp trong lòng Diệp Huyền cao giọng gọi Liễu Thủy, vừa mới chuẩn bị tẩy rửa một chút lại bị tiếng gục của bà tử ngoài cửa cắt ngang: "Thiếu phu nhân, Thiếu trang chủ tình không thấy ngài đang rất sốt ruột." Diệp Huyền vội vàng mặc quần áo tử tế, cô chịu cảm giác dính dính khó chịu giữa hai chân đi về phía nhà chính.

Qua một đêm, Lục Tranh đã khôi phục bình thường, hắn nằm dựa vào đầu giường đang được hạ nhân hầu hạ uống thuốc, lòng mày nhui chặt lại nhưng vừa nhìn thấy Diệp Huyền liền giãn ra: "Nương tử." Hắn nhìn Diệp Huyền từ trên xuống dưới một lượt: "Thân thể có chỗ nào không khỏe không?"

Xem ra Lục Tranh đã biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, Diệp Huyền dịu dàng nói: "Phiền phu quân lo lắng, thiếp không sao cả." Lục Tranh không tin, nắm lấy cánh tay nàng vén ống tay áo lên xem. Trong lòng Diệp Huyền lộp bộp một tiếng, trên cổ tay mình....

"Đây là sao?" Lục Tranh nhìn thấy trên cánh tay nàng có một vết đỏ trên làn da trắng muốt của nàng nhìn càng thêm chói mắt. "Bị bình hoa đập phải hay là bị nước nóng hắt lên?"

Cả hai đều không phải, là vết hôn của Lục Căn. Diệp Huyền rút tay lại vội vàng kéo ống tay áo xuống che lại, cúi đầu không nhìn Lục Tranh, chỉ qua loa nói: "Phu quân nói gì vậy, thiếp tối qua cũng không bị thương nhưng thân thể phu quân..."

Lục Tranh cắt ngang lời của nàng: "Mà thôi, nàng không muốn nói ta cũng không ép, hôm qua ta sẽ đi gặp phu nhân."

"Đi gặp phu nhân?" Diệp Huyền kinh ngạc ngẩng đầu, "Phu nhân vẫn chưa khỏe lại..."

"A nương thật sự quá đáng..." Tuy tính tình Lục Tranh ôn hòa nhưng sau khi nghe hạ nhân kể lại việc phát sinh tối qua trong giọng nói cũng có chút tức giận. "Ta đã thành ra thế này, việc giường chiếu căn bản là không được, bà không làm gì được ta lại đi giầy vò nàng, tối hôm qua còn lấy lý do này vù nhục nàng. Tuy bà ấy là mẫu thân của ta nhưng nàng cũng là thê tử của ta, không phân tốt xấu liền trách mắng nàng, ta làm sao có thể nhẫn được nữa." Nhất thời kích động khiến khuôn mặt của hắn đỏ bừng giận dữ. "Còn có Cửu đệ... Cửu đệ mặc dù không phải là đệ đệ cùng mẹ với ta nhưng cũng là thiếu gia đường đường chính chính của Lăng Vân sơn trang, có chung huyết mạch với ta, bà ấy sao có thể tùy ý làm nhục thế được."

Lục Tranh coi Lục Căn là người thân nhưng đáng tiếc Lục Căn lại không nghĩ vậy, trong lòng Diệp Huyền chùng xuống, vội vàng khuyên giải, an ủi hắn: "Phu quân bớt giận, điều dưỡng thân thể cho thật tốt mới là việc quan trọng, huống hồ thiếp cũng không biết nương đã khỏe lại hay chưa, trong viện Tinh Tương sáng nay còn cho gọi Hồ đại phu sang."

Nhóm đại nha hoàn cũng vội tới khuyên Lục Tranh, nhưng cũng không lay chuyển được. Diệp Huyền chỉ đành đi, một đoàn nha hoàn bà tử hộ tống đoàn người chậm rãi đi đến Tinh Tương viên của Lục phu nhân. Từ khi Diệp Huyền gả cho Lục Tranh tới nay, thân thể hắn lúc tốt lúc xấu, lúc tốt có thể ra ngoài đi dạo một chút, hắn từ nhỏ thân thể đã không tốt, cũng giống như Diệp Huyền một chút võ công cũng không có, nhưng lúc trước khi Diệp Huyền nắm tay hắn vẫn còn có thể cảm nhận được một chút sinh cơ, nhưng hôm nay trên người Lục Tranh đã suy yếu hơn nhiều.

Trong viện Tinh Tương nhộn nhạo ồn ào, Lục phu nhân nằm trên giường không dậy nổi, mấy vị tỷ tỷ chưa xuất giá của Lục Tranh cũng tới thăm. Vài vị tiểu thư tụ cùng một chỗ âm ỉ không thôi, vừa thấy Lục Tranh tới liền kêu lên: "Bát đệ tới.", "Bát đệ xuống giường được rồi sao, đã khỏe hơn chưa?" Họ đều là thân sinh của Lục phu nhân, trong Lăng Vân sơn trang có bảy vị tiểu thư, hai vị thiếu gia chỉ có Cửu thiếu gia Lục Căn là không do Lục phu nhân sinh ra.

Ngũ tiểu thư đứng giữa phòng châm chọc nói: "Nương bị lão Cửu chọc tức đến ngất xỉu, cái nhà xem ra không có ai quản được hắn."

Lục Tranh chau mày: "Ngũ tỷ!"

Hắn vừa định mở miệng khuyên bảo Ngũ tỷ vài câu Lục phu nhân ở trong phòng đã khàn giọng gào lên: "Đừng ở trước mặt ta nhắc đến cái thứ tiện chủng đó! Trong mắt hắn không coi trọng bô ra gì vậy bảo hắn cắt khỏi Lăng Vân sơn trang này đi! Tranh nhi..." Bà ta vùng vằng bước xuống giường, "Con... Con đi cầu phụ thân, đem cái thứ tiện chủng đó đuổi ra ngoài!"

Lục Tranh vốn đã không hài lòng với hành động tối qua của Lục phu nhân bây giờ thấy bà tóc tai toát loạn tuy đáng về hừng hỏ dữ tợn nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, tiêu tụy. Lại nghĩ tới tình nóng nảy của mẫu thân nhưng vì đứa con bất hiếu này lo lắng hết lòng, bà kiềm kị Lục Cẩn như vậy nói cho cùng cũng là vì mình. Trong lòng Lục Tranh mềm xuống, giọng nói cũng dịu lại: "Nương, Cứu đệ cũng là hải tử của phụ thân, ngài nói như thế này nếu để phụ thân nghe được sẽ rất thương tâm."

Lục phu nhân còn chưa mở miệng, Ngũ tiểu thư liền xem miệng vào, "Phụ thân sẽ thương tâm, vậy sao lúc trước ông không nghĩ tới lúc ông dẫn Cứu đệ trở về nương có bao nhiêu thương tâm?"

Lục Tranh nghẹn lời, Lục phu nhân vốn trong lòng đã chua xót, khổ sở lúc này càng thêm thương tâm nằm trên giường khóc rống lên.

Lúc Lục phu nhân còn trẻ cùng Lục Vinh được người trong giang hồ xưng là xứng đôi. Gia nghiệp của Lăng Vân sơn trang lớn như vậy, nữ tử muốn gả cho Lục Vinh nhiều vô số, nhưng ông chỉ chung tình với thê tử của mình. Hai người vô cùng ân ái, tuy Lục phu nhân liên tiếp sinh ra bảy nữ nhi, đến hơn 30 tuổi vẫn không sinh được người thừa kế cho Lăng Vân sơn trang nhưng Lục Vinh cũng không cưới thiếp. Một nam nhân vẫn luôn một lòng một dạ với mình như vậy lại đột nhiên có con riêng.

Diệp Huyền cũng từng nghe hạ nhân bàn tán về chuyện cũ này, Lục Cẩn mẫu thân vốn là nha hoàn bên cạnh Lục phu nhân, sau khi Lục Vinh say rượu nhân cơ hội bò lên giường ông. Sau khi Lục Vinh tỉnh dậy giận tím mặt, đem nàng ta đuổi khỏi Lăng Vân sơn trang, ai ngờ nàng ta lại có thai. Sau này sinh ra chính là Lục Cẩn.

Bởi vì chuyện cũ này mà Lục phu nhân chán ghét Lục Cẩn Diệp Huyền cũng hiểu được đây là chuyện thường tình, nhưng bà cảm hận Lục Cẩn đến độ hận không thể lột da xác xác hẳn lại là vì Lục Tranh.

Lục Tranh là đứa con Lục phu nhân chờ mong mấy chục năm, ngày hân chào đời, cả Lăng Vân sơn trang đều sôi trào. Lục Vinh cùng Lục phu nhân kỳ vọng rất nhiều với đứa bé này nhưng ai ngờ hân sinh ra đã kém cỏi, ngay cả khả năng tập võ cũng không có. Cho dù Được vương tộc không đoán là hân không sống quá được năm nay thì hân cũng không có khả năng thừa kế Lăng Vân sơn trang. Là danh môn đứng đầu trên giang hồ, làm trang chủ sao có thể là một người ốm yếu tay trái gà cũng không chặt được. Lục Tranh để Lục Tranh làm thiếu trang chủ chỉ là vì trấn an thê tử mà thôi.

Con trai của mình bệnh tật triền miên, trong khi con trai của thiếp thấp lại khỏe mạnh, luyện được một thân võ nghệ cao thâm, ở trong võ lâm rất có danh tiếng, sau này hân sẽ đoạt đi tất cả mọi thứ của con trai nàng, Lục phu nhân sao có thể không hận. Ôm nỗi oán hận như vậy sống mấy chục năm, Lục Tranh thì càng ngày càng suy yếu, Lục Cẩn càng ngày càng cường đại, Lục phu nhân cùng trượng phụ lại lục đục với nhau, thậm chí khiến con trai ruột xa lánh mình, cuối cùng trở thành bộ dạng điên khùng giống như bây giờ. Bi kịch này cũng không thể chỉ oán trách một người nào. Lẽ nào là do Lục Cẩn sao? hân đã làm sai chỗ nào.

Lục phu nhân khóc một trận cuối cùng mệt quá ngủ thiếp đi. Diệp Huyền thấy sắc mặt Lục Tranh càng ngày càng tái đi cơ thể gần như lung lay sắp đổ, vội vàng đỡ hân về Tuyệt hiên. "Cứu đệ..." Lục Tranh uống thuốc xong nằm trên giường mới nhớ tới Lục Cẩn, "Ta nên đi xin lỗi hân một tiếng mới phải."

Diệp Huyền giúp hân vuốt chân: "Phu quân cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai đi cũng không trễ mà."

"không được." Lục Tranh nắm tay nàng, "Ta mặc dù vô dụng nhưng vẫn là huynh trưởng của hân, nương tử, nàng thay ta đi một chuyến đi. nói một tiếng xin lỗi giúp ta, rồi ít ngày nữa ta khỏe lại sẽ sang gặp đệ ấy."

Người trong giang hồ, đối với việc nam nữ gặp mặt cũng không quá mức khắt khe, Diệp Huyền cũng không thể làm trái ý của Lục Tranh, tuy rằng trong lòng không muốn, vẫn phải gọi bà tử đi theo nàng sang Thiên Sương các, lại nghĩ thầm có hạ nhân đứng bên Lục Cẩn chắc sẽ phải thu liễm một chút. Nàng âm thầm phi nhô suy nghĩ vừa rồi của mình, rõ ràng lúc nàng với Lục Cẩn ở bên nhau nàng cũng rất vui vẻ. Nhưng nàng một mực khước từ Lục Cẩn lại ôm thái độ hồ thẹn với Lục Tranh, tất cả đều là giả vờ giả vịt để mình được thanh thản mà thôi.

đi đến gần Thiên Sương các, Diệp Huyền đột nhiên rất muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng không may Lục Cẩn lại đang đứng trong sân, vừa nhìn thấy bóng dáng nàng liền cao giọng nói: "Tàu tử sao lại đến đây thế?"

Diệp Huyền không còn cách nào khác đành phải nói: "Là Bát ca bảo ta tới." Nàng vì muốn giữ thể diện cho Lục Tranh lẫn Lục Cẩn nên không thể đứng đây nói chuyện đánh phải theo Lục Cẩn đi vào trong viện. Lục Cẩn không thích có hạ nhân bên cạnh, nên trong Thiên Sương các chỉ có mấy gã sai vặt, mà lúc này cũng không thấy bóng dáng ai cả, Diệp Huyền đột nhiên cảm thấy lo lắng, thấp thỏm.

Nàng ngồi xuống ghế đá, thấy trên bàn đặt một cuốn sách dạy chơi cờ, vừa chuẩn bị mở miệng nói thì nghe thấy Lục Cẩn thân nhiên nói: "Luu ma ma đã lâu không đến chỗ ta, Đông sương phòng có chuẩn bị trà ngon, ma ma sang đó nghỉ ngơi đi."

Diệp Huyền kinh ngạc tròn tròn mắt, nhìn Luu ma ma gât đầu: "Vẫn là thiếu gia quan tâm chúng hạ nhân, lão thân cung kính không bằng tuân mệnh." Dứt lời, ma ma xoay người đi ra ngoài, không hề để ý đến nữ chủ nhân bị bà bỏ rơi một mình. Lúc này trong Thiên Sương biến thành tình cảnh thức tàu đơn độc ở cùng nhau.

"Bà ấy...." Bây giờ Diệp Huyền đã hiểu ra, nàng cho rằng có hạ nhân bên cạnh hầu hạ sẽ khiến Lục Cẩn phải kiềm chế ai ngờ đó lại là người của Lục Cẩn. Luu ma ma là lão nhân bên cạnh Lục Tranh, Lục Cẩn chỉ đơn giản một câu đã sai khiến được, có thể tưởng tượng được thế lực của hân trong Tuyệt hiên có bao nhiêu lớn.

Mà Lục Cẩn cũng xác nhận suy đoán của Diệp Huyền, "Ta đã biết ý tứ của Bát ca." Nam nhân cười khẽ, "Nhận thì không cần, nhưng Bát ca đã nguyện ý "tặng" tàu tử sang đây một chuyến, phần tâm ý này Cứu đệ xin nhận."

Diệp Huyền nghe thấy hấn cố tình đùa giỡn mình liền xấu hổ đỏ mặt: "Người chớ có nói vậy, ta... Ta không phải do hấn tặng qua."

"Vậy là tàu tử tự nguyện tới gặp ta sao?" Lục Căn cúi người, nhìn nàng vì hoảng sợ mà lông mi cũng khe khẽ run, "Tối hôm qua còn chưa đủ sao, tàu tử, trời vẫn chưa tối, tàu đã được không kịp..."

Giọng hấn trầm thấp dường như có ma lực dù da thịt hai người chưa chạm vào nhau nhưng cũng khiến cả người Diệp Huyền nhũn ra, chỗ tư mật cũng bắt đầu ngứa ngáy. Nàng hoảng loạn đứng dậy muốn chạy trốn nhưng bị Lục Căn chụp lấy cổ tay kéo lại, cơ thể bị hấn áp chế dưới gốc cây đào.

"Tàu tử." Lục Căn thì thầm bên tai Diệp Huyền, hơi thở nóng rực như thiêu đốt cơ thể nàng, "Có biết tối hôm qua sau khi tàu ngắt đi đã xảy ra chuyện gì không?"

Diệp Huyền sao có thể không biết, nhớ lại tình dịch giữa hai chân còn chưa kịp rửa sạch, từ trong hoa huyết đâm dịch lại chảy ra khiến chỗ đó càng thêm ướt át. Càng nghĩ hoa huyết lại càng ngứa ngáy, nàng run rẩy đẩy Lục Căn ra: "không được... Ở đây không được..."

"... Ở đây không được..." Lục Căn cúi đầu cười khế, rồi bất ngờ ôm lấy Diệp Huyền, kéo xuống quần ngoài của nàng, đem hai chân nàng giang rộng ra để nàng ngồi trên bàn đá, "Vậy chỗ này..." Bàn tay hấn vuốt ve cặp đùi trơn bóng của nàng vừa định chạm vào chỗ tư mật của nàng hấn đột nhiên khựng lại, ánh mắt cũng tối sầm lại, "Tàu tử..." hấn dùng tay quẹt một chút tinh dịch vẫn chưa khô, "Người, cái đáng về này là đến để câu dẫn ta sao?"

"Ta không có." Diệp Huyền vừa then vừa xấu hổ, lại cảm thấy vô cùng úy khuất, nước mắt là chảy nhìn Lục Căn.

hấn cảm thấy bụng dưới như bốc hỏa, gây thịt vốn đã cương cứng cũng trương to thêm. hấn đột nhiên chụp lấy cuốn sách trên bàn "bóp" một tiếng đánh một phát lên mông nàng: "Còn nói không có, tiết khổ cũng không mặc, muốn bị nam nhân thao đến vậy sao?" Diệp Huyền chỉ kịp la lên một tiếng bị hấn nắm lấy nịt cả chân ép tới trước ngực, nhếch cao mông bị hấn đánh bôm bốp liên tục.

"A, a... Đừng mà... Đừng đánh nữa..." Làn da của nàng vô cùng mịn màng tuy Lục Căn hạ thủ không nặng nhưng trên cặp mông trắng nõn cũng in hấn mất vết đỏ. Diệp Huyền cũng không cảm thấy quá đau đớn nhưng lửa thể bị nam nhân áp trên bàn đá hơn nửa hai người còn đang ở trong viện trống trải, xấu hổ, sợ hãi biến thành khoái cảm mãnh liệt khiến đâm thủy từ trong hoa huyết ào ào chảy ra, chảy xuống đọng lại thành một vũng trên mặt bàn.

"không nên đánh sao? không đánh làm sao người nhớ được." Tay hấn bóp mông nàng banh ra ngoài, Lục Căn đỏ mặt nhìn chằm chằm hoa huyết đâm mỹ đang nhóp nhép chảy ra đâm thủy của nàng, hấn không thể thao chết cái đồ đâm đặng này, "Bị đã nam nhân thao tiểu huyết có sướng không? Ta nếu là phu quân người nhất định phải giam cái đồ nữ nhân đâm đặng này lại, mỗi ngày đều thao đến khi người không có sức xuống giường mới thôi!"

"A, phu quân... Phu quân... Đừng mà..." Diệp Huyền vừa nghe thấy hấn nhắc đến hai từ phu quân liền tưởng tượng ra mình đang bị đã nam nhân đùa bỡn, từ trong hoa huyết phun ra một cổ đâm thủy, bị Lục Căn thị gian mà cao trào.

"thật đúng là đâm đặng!" Lục Căn ném sách đi, thừa dịp tiểu tàu tử vẫn còn chìm đắm trong khoái cảm của cao trào, cỡi bỏ đai lưng, đỡ gây thịt cảm pháp vào.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Đẩy Ngã Em Chồng 7

"A... Sâu quá..." Hạ thể bị cự vật của nam nhân nhét đầy, Diệp Huyền bị ép nâng mông lên, hai tay ôm lấy hai đùi, cong người lại để Lục Căn tùy ý ra vào. Gây thịt nóng hổi giống như một cái chày sắt, quy đầu to lớn nóng rực cọ qua hoa bích mềm mại, thô bạo khuếch trương âm đạo, khí thể hung hăng, đứng mãnh khiến nàng vô lực chống đỡ, chỉ mới một lát mà đã khiến nàng triệt để đầu hàng.

Xuyên qua hai chân đang giang rộng, Diệp Huyền nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng đâm mỹ. âm hộ trơn bóng sau một hồi va chạm trở nên đỏ bừng, lộ ra huyết khẩu vốn chỉ nhỏ như hạt đậu bây giờ bị kéo căng ra, khó khăn nuốt trọn gây thịt to lớn, hai bên mép bị căng đến nổi trắng bệch. Nhưng Lục Căn dường như không biết đủ, nhiều lần đâm mông cắm gây thịt sâu lút cán, khi gây thịt rút ra thì chỉ chừa lại quy đầu để hờ nơi huyết khẩu sau đó hạ thấp thất lăng pác một tiếng cả cây gây thịt đều cắm vào hoa huyết, nghiền nát hoa tâm của nàng.

Nếu có người đứng bên cạnh sẽ thấy giữa âm hộ trắng nõn của nữ tử bị một cây gây lớn dừ tợn, đỏ đậm ra ra vào vào, mỗi lần gây thịt rút ra mang theo một lượng lớn đâm thủy, hai túi tinh hoàn cũng ướt đầm dãn sát chỗ hạ thể đang gắn liền của hai người. Bây giờ đã gần đến chính Ngọ (giữa trưa), ánh nắng chiếu lên cơ thể lỏa lồ của nàng khiến làn da nàng gần như biến thành trong suốt, quần áo mặc lỏng lẻo trên người, cổ áo bị kéo xuống lộ ra bầu ngực căng tròn, nảy lên liên tục theo động tác của người nam nhân. Mà người nam nhân bên trên lại áo quần chỉnh tề, ngoại trừ cự thủ hung mãnh lộ ra dưới hạ thể, thì đến đầu tóc của hấn cũng không hề toán loạn.

Đối lập lớn như vậy khiến người nữ nhân bị hấn đặt dưới thân hung hăng thao càng thêm tội nghiệp, đáng thương: "A, a... Ừm a... A..." Hàm răng cắn chặt môi dưới, nàng phải dốc hết toàn lực mới không để tiếng rên rỉ tràn ra khỏi miệng. Nhưng Lục Căn vẫn không buông tha cho nàng, hấn vừa mạnh mẽ lướt động vừa tát bôm bốp lên mông nàng.

"Kêu đi! Mau kêu lên, tiểu đâm đặng... Kêu lên cho ta!" Lục Căn đỏ mặt nhìn tiểu huyết non mềm bị hấn cắn đến nổi không khép lại được, âm hộ bị

chà đập đến sưng đỏ, huyết khẩu đang ngậm lấy gậy thịt của mình vẫn không ngừng chảy ra đâm thủng lẫn tinh dịch trắng đục, muốn nuốt nuốt không nổi, muốn phun cũng phun không ra, càng kích thích hân hận một nỗi không thể thao nát cái miệng nhỏm dâm dăng này.

"A, đừng mà... Tha cho ta, Cừu đệ... A, Cừu đệ.... Cầu người, đừng mà..." Diệp Huyền đã cao trào không biết mấy lần, khoái cảm quá cường liệt khiến nàng không chịu nổi. Lại nữa rồi, cảm giác có thứ gì đó muốn phun ra... Tê dại, mỗi nhử, ngứa ngáy đủ loại cảm giác xấu hổ luân phiên tra tấn nàng, nàng cuối cùng không nhịn được mà yêu kiều hét lên một tiếng, lại một lần nữa phun ra một cổ âm tình.

"Chật quá..." Trong khi cao trào mị thịt ra sức siết chặt khiến Lục Căn suýt chút nữa đã bắn ra, hân há mở thờ dốc cổ gắng nén cảm giác muốn bắn tinh xuống, đợi khoái cảm hơi giảm bớt, hân căn răng cắn lợi tát một cái thật mạnh lên một bên bầu ngực của tẩu tử, "Đồ dâm dăng, tiểu tao huyết căn chặt lấy gậy thịt của ta liều mạng mát, có phải muốn ta thao nát cái lỗ này không hả?"

Diệp Huyền ô ô khóc sụt sùi, nàng bị hân giày vò đến nỗi nói không ra lời, chỉ có thể chớp chớp đôi mắt ngập nước nhìn hân một cách ủy khuất, cầu xin hân. Lần này nàng kích thích Lục Căn càng thêm điên cuồng, nắm lấy một bên ngực nàng vừa nhào nặn vừa bú mút, giống như hận không thể nhét nàng vào trong thân thể mình.

Lục Căn vẫn luôn cảm thấy tẩu tử hình như có chút khác biệt, lúc trước cũng từng làm tình với nàng nhưng hân lại có cảm giác không chút thú vị. Nghĩ kỹ lại, nàng bây giờ hình như hoạt động, linh động hơn trước. So với lúc trước nàng bây giờ "ngon miệng" hơn, dù là khi nàng giận dữ như trẻ con, hay là yếu đuối, nhất gan hay xấu hổ đều là những điều mà trước đây chưa từng có. Mặc dù trong lúc hoan ái nàng vẫn kháng cự nhưng hân cảm thấy nàng đang cố câu dẫn mình nhiều hơn là cự tuyệt, luôn khiến Lục Căn nhịn không được mà muốn tiếp tục trêu chọc nàng.

Lục Căn tất nhiên là đoán không được bởi vì linh hồn trong cỗ thân thể này đã thay đổi thành một người khác. Ngay cả Diệp Huyền dù bị "cộng tình" ảnh hưởng nhưng nàng vẫn luôn cố gắng giữ lại ý thức của mình, ở trong thế giới này để lộ ngày càng nhiều. Những biểu hiện nhỏ bé bị nàng cố tình che giấu này, Lục Tranh không phát hiện ra được, Lục phu nhân không phát hiện ra được, chỉ có người cường ép nàng lộ ra những tâm tình chân thật nhất là Lục Căn mới phát giác ra được.

Diệp Huyền bị nam nhân dùng sức hút mạnh đầu vú chỉ cảm thấy đầu vú vừa ngứa vừa đau, nàng duỗi tay đẩy đẩy đầu Lục Căn, nhưng không cách nào đẩy ra được. âm thanh bú mút "chụt, chụt" vang lên rờn rợn, quanh quẩn trong sân viện không một bóng người, khiến Diệp Huyền xấu hổ đến mức muốn chui đầu xuống đất.

"Cừu đệ..." Nàng không còn cách nào khác đành phải năn nỉ người nam nhân trước mặt: "nhỏ tiếng một chút, xin người... Nếu bị người khác nghe được..." Cho dù Lục Căn không sợ hạ nhân trong Thiên Sương các biết nhưng nếu có người ngoài đi ngang qua...

"Tẩu tử đừng sợ." Lục Căn cuối cùng cũng chịu tha cho đầu vú của nàng, ngậm lấy đôi môi nàng vừa cắn vừa hôn, "Nếu có người đi ngang qua đây, ta tất nhiên có thể biết được."

Diệp Huyền lúc này mới nhớ ra Lục Căn nội công thâm hậu, người tập võ tai thính mắt tinh, quả thật có thể có khả năng này. Nỗi lo lắng, thấp thỏm trong lòng nàng cuối cùng cũng buông xuống được, nghĩ đến thân thể mình đã bị Lục Căn chơi lâu như vậy, phản kháng cũng vô dụng, hai tay đang chống trước ngực hân dần mềm xuống, rồi vô thức mà ôm lấy cổ hân. Trong lòng Lục Căn vui vẻ, cũng không biết vì sao nhưng gậy thịt dưới háng lại hưng phấn hơn, động tác hôn càng thêm mãnh liệt.

hân luật động hạ thân dần dần ôn nhu hơn, quy đầu to lớn chọc vào điểm nhạy cảm trong hoa huyết lúc có lúc không đâm mấy cái, thầm nghĩ bức tẩu tử nói mấy câu dâm dăng. Trong lúc đang làm hân say cơ thể Lục Căn đột nhiên cứng đờ, động đậy mông cũng ngừng lại. Diệp Huyền vừa định mở miệng hỏi thì hân đã giờ ngón trở lên ra hiệu nàng im lặng: "Đừng lên tiếng, phụ thân đến."

Lục Vinh cũng là người tập võ, đi lại vô thanh vô tức, đợi đến khi Lục Căn nhận ra ông đang đi đến Thiên Sương các thì khoảng cách chỉ còn mấy trượng. Lục Căn ôm lấy Diệp Huyền, bây giờ cũng không kịp để nàng chạy khỏi đây, hân chỉ đành vội vã bước vào trong viện. Lục Vinh chân trước bước vào Thiên Sương các, thấy cả viện tử to như vậy mà ngay cả bóng của một hạ nhân cũng không có, nhìn quanh một vòng lòng mày cau lại. Mấy gã sai vặt trông ở Đông sương phòng lúc này mới sốt ruột, hoang mang chạy tới: "Lão gia." "Gặp qua lão gia."

"Thiếu gia các người đâu?" Lục Vinh quét mắt nhìn quanh một lượt, lại nhìn thấy trên bàn đá có một cái tiết khô, mà rõ ràng đây là kiêu dáng của nữ tử, cái tên hỗn trưởng này, nó dám ở bên ngoài làm chuyện đó! Ông nổi giận dưng dưng, không để ý đến mấy tên sai vặt đang khúm núm đứng bên, đi thẳng vào nhà chính, đập một cái mở toang cửa phòng.

"Cần thiếu gia!" Gã sai vặt tiệp thân của Lục Căn thấy mình ngăn trở không được, chỉ đành lớn tiếng kêu to, "Lão gia đến xem người!"

"Đến xem là được." Lục Vinh nhìn sang đa bảo các liền thấy cái tên nghiệt tử kia đang thản nhiên ngồi trên giường, thờ ơ như không, "Chẳng lẽ còn muốn ta ra ngoài cung nghênh?"

"Người... Cái đồ hỗn hào!" Lục Vinh thị lực tinh tường vừa liếc mắt nhìn thấy Lục Căn đang đắp chăn, phẫn hạ thân lại nhô lên một khối, mái tóc đen nhánh lộ ra ngoài đen nhánh, mượt mà bị hân lơ đãng vuốt ve. Phụ thân đến xem hân, hân chẳng những không hề có ý kính trọng mà còn không hề biết thu liễm, trắng trợn tuyên dâm giữa ban ngày với nữ nhân không biết từ đâu nhảy ra này. Lục Vinh nổi trận lôi đình, bước tới trước mấy bước định vén chăn Lục Căn lên.

Lục Căn bật cười một tiếng: "Sao thế, chẳng lẽ phụ thân cũng muốn nhìn cơ thể của tiểu bảo bối của con hay sao? không đối gạt phụ thân" hân cảm lên một lọn tóc của nữ nhân kia, ngửi khê một cái, "Thân thể này vừa xinh đẹp vừa khít chặt."

Lời này vừa nói ra, Lục Vinh không thể đi tới được nữa, nghĩ lại cái tên nghiệt tử này bình thường đều là đáng về dầu muối không vào, ông hận không thể bước tới vắn lỗ tai của nó một cái, nhưng bây giờ chỉ có thể nhịn. Lục Căn vẫn muốn tiếp tục khiêu khích ông, về mặt hân tùy ý khê nói: "Bảo bối, hiếm

có khi phụ thân tới, nàng phải cho ông ấy nhìn xem bản lĩnh của nàng."

Bị giấu dưới chân tất nhiên là Diệp Huyền, nghe Lục Căn cùng Lục Vinh cha một câu con một câu, thầm nghĩ nếu chuyện gian díu của mình với Lục Căn mà bị chần chồng biết, nàng sợ đến mức cả người run bần bật. Nhưng Lục Căn cố tình dè dặt Diệp Huyền xuống, ép nàng ngậm lấy dương vật của hắn trước mặt Lục Vinh. Diệp Huyền không chịu, hắn liền mò xuống néo một cái lên hoa châu nho nhỏ, Diệp Huyền bị hắn trêu chọc suốt nửa nhin không được mà bật ra tiếng rên, không còn cách nào khác nàng đành phải cầm lấy gây thịt của hắn, há miệng ngậm nó vào.

Trong phòng rất nhanh vang lên tiếng bú mút vang dội, cái đầu dưới tay Lục Căn nhấp nhô lên xuống, nữ nhân kia đang khẩu giao cho Lục Căn. Lục Căn cong môi, nhìn khuôn mặt âm trầm đến sắp nở ra nước của Lục Vinh: "Phụ thân không đi, lẽ nào người cũng muốn thử xem?"

"Nghiệt tử! Nghiệt tử! Nghiệt tử!" Mắng liên tục ba tiếng nghiệt tử Lục Vinh cuối cùng cũng phát tay áo bỏ đi.

Lục Căn lúc này mới đem tiểu tẩu tử từ trong chân đào ra, quần áo của nàng trong khi cuồng quit trốn tránh mà càng thêm xốc xếch hỗn loạn, gần như hoàn toàn tuột xuống; một khuôn mặt nhỏ nhỏ trắng nõn nằm giữa hai chân người nam nhân, lúc ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy nàng hé mở đôi môi đỏ mọng của mình ngậm lấy cây gây thô to đầy lông đen, trong mắt ngân ngấn ánh nước. "Cửu đệ..." Nàng hơi mở miệng nước bọt trong miệng không kịp nuốt xuống liền chảy ra.

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Lục Căn trầm xuống. Diệp Huyền hoang mang run lên một cái, trong đôi mắt hắn hình như vừa lóe lên sự điên cuồng, bạo ngược như muốn cắn nuốt hết thảy của nàng. "Tiếp tục đi!" Giọng hắn có chút căng thẳng, cường ngạnh ra lệnh. Nàng lắc đầu theo bản năng, nhưng hăng đả kiềm chặt đầu nàng, bắt ngờ đâm mạnh cái thứ đó vào trong cổ họng nàng.

"A!.... A, ừ a...." Diệp Huyền bị hắn làm đến nổi hít thở không thông, bình thường tuy Lục Căn cũng thô bạo nhưng chưa bao giờ gấp gáp như lúc này. Gây thịt nổi gân guốc hung ác quấy đảo trong miệng nàng, động tác càng lúc càng nhanh, cắm thẳng vào tận sâu trong cổ họng nàng.

"Aha... Tiểu dâm vật..." Tiếng thờ dóc của Lục Căn giống như tiếng găm của dã thú, "Nhục bồng của ta ăn có ngon hay không? nói mau!" Hắn liên tục tát lên bầu ngực của nàng, "Làm chết người, làm chết người... Cái miệng nhỏ mót thật chặt, so với cái tiểu dâm huyết bên dưới cũng không kém a..." Cả khuôn mặt Diệp Huyền đều vui trong háng hắn bị lông mao thô cứng quẹt qua, bởi vì khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến nước mắt cũng trào ra, cả khuôn mặt đều nhem nhuốc.

Nhưng nàng cũng không biết tại sao, hắn càng thô bạo nàng lại càng ra sức bú mút. không cần ai dạy cũng biết, dùng cổ họng kẹp chặt quy đầu, cái lưỡi nhỏ lướt qua trượt lại trên thân nhục bồng, cái miệng nhỏ vô thức vận vẹo trước mặt Lục Căn, hai chân khép chặt lại không ngừng cọ xát với nhau, dâm thủy từ tiểu huyết chảy ra khiến chân đệm dưới thân ướt đầm. Đến khi Lục Căn cuối cùng cũng sung sướng gầm nhẹ bắn hết một đợt tinh dịch đậm đặc vào miệng Diệp Huyền thì nàng cũng mệt lả ngã nhào xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Đẩy Ngã Em Chồng 8

Từ Thiên Sương các trở về, Lục Vinh nổi giận lôi đình. Ngay cả Lục Tranh cũng bị ông cho gọi qua, thề thiếp con cái quý thành một hàng cúi đầu nghe giáo huấn, nhưng cái tên đầu sỏ chọc giận ông lại coi như không có chuyện gì, ngênh ngang ra khỏi Lăng Vân sơn trang. Khi Lục Tranh trở về Tuyết hiên, sắc mặt trắng bệch, cả đầu đầy mồ hôi. Diệp Huyền vội đỡ lấy hắn, gọi người đi múc nước cho hắn rửa mặt.

"Phu quân" Diệp Huyền nhin không được lo lắng hỏi, "Phụ thân trách phạt chàng sao?"

"không có." Uống hết một bát súp, sắc mặt Lục Tranh mới đỡ hơn một chút, "Lúc phụ thân nổi giận, suốt nửa kêu người đi bắt Cửu đệ về, cũng may ta khuyên được" hắn thở dài, "Cửu đệ lần này thật quá phận, không biết đem từ đâu về một nữ nhân ở trước mặt phụ thân..." hắn cho là ở trước mặt Diệp Huyền nói những lời này không quá thích hợp, bèn ngừng lại giữa chừng không nói nữa. Lại không hề biết rằng, nữ nhân bò lên giường Căn thiếu gia chính là người nương tử nhu nhược trước mắt này.

Sau khi điên cuồng qua đi, bây giờ nghĩ lại chính mình lại làm ra những hành động không biết liêm sỉ đó, Diệp Huyền cảm thấy hai gò má nóng hổi. Hơn nữa nghe được việc này từ miệng trượng phu càng khiến nàng thêm xấu hổ. Nàng cúi đầu không nói lời nào, Lục Tranh cho rằng nàng đang ngại ngùng, lại nghĩ đến hành vi hoang đường của Lục Căn khiến hắn không khỏi đau đầu: "Cửu đệ tính tình bướng bỉnh mà phụ thân lại đối xử hắn quá nghiêm khắc."

Thiếu trang chủ của Lăng Vân sơn trang mặc dù là Lục Tranh, nhưng dù là môn khách hay hạ nhân đều biết rằng người kế thừa gia nghiệp sẽ là Cửu thiếu gia Lục Căn. Có lẽ là vì muốn bồi dưỡng người thừa kế, nên Lục Vinh đối với Lục Căn vô cùng nghiêm khắc. Diệp Huyền nghe được hạ nhân bàn tán về chuyện này, Lục Căn từ năm 8 tuổi được nhận về Lăng Vân sơn trang đến nay, Lục Vinh chưa từng hòa nhã với hắn một lần, ngoại trừ răn dạy hắn thì ông đối xử với hắn vẫn luôn lạnh lùng.

Nhưng thái độ của ông với Lục Tranh lại trái ngược hoàn toàn, Lục Tranh ốm yếu bệnh tật, đừng nói là trách cứ, Lục Vinh nói chuyện với Lục Tranh lúc nào cũng ôn hòa, nhỏ nhẹ. Căn thận giấu lại Diệp Huyền cũng có thể hiểu được tại sao Lục Căn lại luôn ôm địch ý với Lục Tranh.

một bên là con trai trưởng được phụ mẫu cưng chiều, một bên là mẹ đẻ chết sớm, mẹ cả chán ghét, phụ thân nghiêm khắc lạnh lùng, xuất thân là con

riêng. Tuy nói huynh trưởng nhất định sẽ chết trẻ nhưng đối với Lục Cẩm vẫn còn là trẻ con mà nói, dù bất hủ dùng sự khỏe mạnh của mình để đổi lại sự quan tâm, săn sóc ấy hẳn cũng nguyện ý đổi.

Còn Lục Tranh tuy luôn biểu hiện hồ hững, bình tĩnh nhưng sao hẳn lại không muốn sống tiếp. Sau khi trưởng thành đệ đệ Lục Cẩm tính tình thất thường như vậy, có lẽ Lục Tranh cũng nghĩ đến nếu lúc nhỏ đệ ấy không cô độc như vậy, có lẽ bây giờ đệ ấy sẽ là một thiếu niên hoạt bát, vui vẻ.

Nhưng hết lần này đến lần khác, huynh đệ hai người lại không thể có được thứ mà mình muốn nhất.

Lục Tranh thần thờ suy nghĩ, trên khuôn mặt lộ rõ sự buồn bã: "Cũng tốt, Cứu đệ ra khỏi sơn trang, chắc sẽ cảm thấy tự tại hơn."

Đêm nay Lục Tranh ngủ sớm, Diệp Huyền vắt một cái khăn ẩm lau trán cho hẳn, nhìn hẳn dù đang ngủ, chân mày vẫn nhíu lại, nàng thở dài một tiếng.

Ngoài cửa sổ bóng đêm sâu thẳm, mái hiên cong vút trùng điệp giống như một con cự thú. Nơi này là nơi mà người trong giang hồ luôn hâm mộ Lăng Vân sơn trang, nó đại biểu cho thực lực đứng đầu và tài phú khổng lồ, người ngoài thì tranh nhau vỡ đầu muốn bước vào trong bốn bước tường cao ngất này lại không biết nơi này giống như vực sâu không đáy. Lục Cẩm, Lục Tranh, Lục phu nhân... Còn cả Diệp Huyền, mỗi một người trong Lăng Vân sơn trang dường như sống mà không biết vui vẻ là gì.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ ngây ngẩn một hồi, mãi đến giờ Tý mới bừng tỉnh, mệt mỏi trở về phòng.

Trong phòng rất yên tĩnh, kể từ khi có quan hệ đó với Lục Cẩm, để giữ bí mật Diệp Huyền chỉ để lại một thạp nhân giữ cửa. Tiểu cô nương đó mấy ngày nay lại bị bệnh, Diệp Huyền không muốn gọi hạ nhân đả sóc nghỉ ngơi phải dậy mức nước tắm rửa đánh một mẻ ngủ xuống giường.

Trong lúc mơ màng dường như có thứ gì đang tới gần nàng. Vừa mở choàng mắt vòng eo đã bị một cánh tay ôm lấy, giọng nói của nam nhân hơi khàn: "Là ta."

"Cứu đệ?"

Diệp Huyền mò mẫm muốn đứng dậy thấp nển lại bị Lục Cẩm ôm chặt trong ngực: "Đừng nhúc nhích, để ta ôm nàng như vậy một lát!"

Nữ tử trong ngực ngay lập tức ngồi im, nàng đã cời ngoại sam, cái yếm nhỏ bao lấy đường cong mềm mại, cách lớp vải mỏng manh Lục Cẩm cảm nhận một cách rõ ràng đường cong là lướt của nàng. Tư thế thân mật như vậy lúc bình thường sẽ khiến Lục Cẩm nổi lên dục vọng, nhưng bây giờ trong đầu hẳn hoàn toàn tĩnh táo. Cũng không muốn làm gì cả, thầm nghĩ cảm nhận được hơi thở của nàng, nghe được tiếng tim đập có chút căng thẳng của nàng.

"Tàu tử!" hẳn đột nhiên mở miệng nói, "Nếu Bát ca mất, nàng tái giá với ta đi."

Trái tim hẳn trong nháy mắt đập thành thạch, Lục Cẩm nghiêng người, hai tay chống trên giường nhìn vào khuôn mặt của nữ tử bên dưới. Người tập võ thị lực tốt, tuy trong phòng đen như mực nhưng hẳn vẫn có thể nhìn thấy sự kinh ngạc trong đôi mắt nàng.

"Người... Cứu đệ" Diệp Huyền miễng cường cười, "Người đừng nói giỡn....""Tàu tử không muốn sao?" Lục Cẩm thấp giọng hỏi, ngay chính bản thân hẳn cũng không hiểu tại sao mình lại hỏi vậy.

Mình có lẽ là say rồi. hẳn uống một chút rượu, vốn đã hẹn một người bạn được coi là tri kỉ của hẳn đi du thuyền thuận tiện luận kiếm lại chẳng hiểu sao lại cứ đứng quần quanh bên ngoài Lăng Vân sơn trang, cuối cùng lại giống như một tên trộm lẻn vào phòng tàu tử.

Diệp Huyền không biết nên trả lời thế nào, trong đầu nàng loạn như tơ vò. Gã cho Lục Cẩm? Nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ nghĩ đến việc gả cho hẳn, thậm chí sau này trở thành quả phụ... nàng và Lục Cẩm bắt đầu đã là sai lầm, Diệp Huyền sao dám mơ mộng xa vời.

"A..." Lục Cẩm bật cười, Diệp Huyền không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt hẳn, bởi vì không biết nên một tia yếu đuối trong mắt hẳn đã biến mất trong thoáng chốc, quay trở lại đáng vẻ tùy ý như bình thường: "Tàu tử nói phải, ta đang nói đùa thôi." hẳn đứng lên, đốt sáng ngọn nến trên bàn, Ánh sáng bùng lên, Diệp Huyền cảm thấy như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, những cảm xúc ngổn ngang mới vừa rồi cũng giống như không tồn tại.

"Chỗ tàu tử có nước tắm không?" Lục Cẩm cười cười, Diệp Huyền bây giờ mới phát hiện ra trên người hẳn vẫn mặc quần áo hôm qua.

"Ta đi gọi người." Nàng không dám nhìn vào mắt Lục Cẩm, cúi đầu vội vã chạy ra ngoài, Diệp Huyền thầm oán bản thân. Ngay khi Lục Cẩm nói rằng hẳn nói đùa, nàng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Khi trong sương phòng đã chuẩn bị xong thùng nước tắm Diệp Huyền quay lại gọi Lục Cẩm lại phát hiện hẳn đang ngủ. Thần sắc lộ rõ sự uể oải, khỏe mặt bình thường luôn nhếch lên bây giờ giãn ra, nhìn có vẻ hiền hòa hơn. Diệp Huyền sờ lên gò má hẳn, nghe thấy hẳn lầm bầm nói mớ mấy tiếng, trái tim nàng đột nhiên đập lệch đi một nhịp.

"Cứu đệ!" Nàng đẩy nhẹ vai Lục Cẩm, "Nước nóng chuẩn bị tốt rồi."

Nhưng dường như Lục Cẩm ngủ rất say, Diệp Huyền cố hết sức mới đẩy hẳn nằm vào trong được, thấy ngoại bào trên người hẳn dính bụi bẩn, bèn cúi người cởi áo cho hẳn. Nàng đã gỡ xuống búi tóc, mái tóc đen nhanh xoắn xuống, theo động tác cúi người của nàng có mấy sợi quét qua mặt Lục Cẩm. "Ngủ..." Nam nhân mơ màng nói, vừa mở mắt lại phát hiện tiểu tàu tử đang cố gắng cởi áo mình.

"Tàu tử."

Vừa chống lại ánh mắt hân, mặt Diệp Huyền đã đỏ bừng lên. "Ta sợ người lạnh...." Nàng luống cuống giải thích, thần sắc sợ sệt rơi vào trong mắt hân khiến hân thờ dãi trong lòng.

Mà thôi, ngay cả chính bản thân mình cũng không xác định được tâm ý, hân sao có thể oán trách nàng được đây.

Bàn tay hân nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng ngã xuống giường khiến nàng nhỏ giọng kinh hô một tiếng, "Ta muốn đi tắm..." Lục Cẩm hôn khẽ lên khóe môi của nàng, "Tàu tử chà lưng cho ta được không?"

Diệp Huyền cảm môi không chịu đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn bị nam nhân ôm đi, nhìn hân cởi áo quần trước mặt mình, cơ thể trần truồng trắng kiện lộ ra, rồi bình thân bước vào thùng tắm. Nàng không thể làm gì hơn đành phải cầm lấy khăn tắm chà lưng cho hân, bàn tay nhỏ nhắn khẽ chạm phải tấm lưng kiên cố của hân, cả mặt nóng bừng. Cũng không biết là do xấu hổ hay là do bị nước nóng hun lên.

Đột nhiên nghĩ lại, hai người hoan ái rất nhiều lần nhưng Diệp Huyền lại chưa một lần nhìn cơ thể Lục Cẩm cho hoàn chỉnh. Tầm mắt của nàng rơi xuống làn da mặt ong khô mạnh của hân, người nam nhân này hoàn toàn khác so với tượng phư của nàng.

Hơi thở tràn ngập tính chiếm hữu của hân đột nhiên ập tới, cường ngạnh thô bạo vồ lấy nàng, rồi lại khiến nàng trầm mê trong vòng tay ấm áp, kiên cố của hân.

"Tàu tử thích không?" Lục Cẩm cười khẽ.

Người này.... không thể đứng đắn một chút sao, Diệp Huyền nhìn không được bấm trên lưng hân một cái, Lục Cẩm làm quá lên giả vờ kêu đau, khiến nàng che miệng bật cười.

Nghe thấy tiếng cười yêu kiều của nàng Lục Cẩm cảm thấy trong lòng nóng lên, "Tàu tử!" hân bất ngờ đứng dậy, bàn tay to nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, "Cùng tắm với ta đi!"

"Đừng..." Diệp Huyền từ chối nhưng vẫn bị hân cởi quần áo, cả người trần truồng bị hân ôm vào thùng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Đẩy Ngã Em Chồng 9

Thùng tắm không lớn, vốn chỉ đủ cho một mình Diệp Huyền tắm. Lục Cẩm vóc người cao ngất, ngồi xếp bằng trong thùng cũng chiếm gần hết không gian, chỉ còn một khoảng trống nhỏ. Diệp Huyền bị hân ôm ngồi trên đùi, cơ thể trần truồng dán lên lồng ngực hân, muốn cách xa người nam nhân nguy hiểm này một chút cũng không được.

"Ta chỉ muốn tắm cùng với tàu tử thôi mà!" Bàn tay hân xoa nắn bầu ngực tròn trịa, khiến hai trái anh đào run rẩy se cứng lại, lồng ngực hân dán chặt trước ngực nàng, nhẹ nhàng cọ cọ xát xát, miệng thỉnh thoảng hoàng như vậy nhưng cái thứ trong quần hân đã sớm cương cứng, thiết bông nóng hổi cắm vào giữa hai chân nàng cọ tới cọ lui.

"A...." Thân thể Diệp Huyền bị hân đụng chạm đến nổi mềm nhũn ra, hai chân bị tách ra kẹp lấy thắt lưng hân, hoa huyết phía dưới đã xuân thủy tràn lan. Gậy thịt cứng ngắt chà đạp hai phiến hoa môi, thỉnh thoảng lại đụng phải tiểu hoa châu e thẹn, kích thích hoa huyết lại phun ra một cỗ dâm thủy. "Đừng mà... Đừng như vậy, Cừu đệ..." Nàng cố gắng để đứng lên nhưng cả người tê dại, mềm nhũn đến cả sức lực để đẩy hân ra cũng không có. Dù trong lòng đang điên cuồng gào thét muốn hân thao nàng nhưng lý trí lại nhắc nhở Diệp Huyền, nàng là một nữ nhân dâm đảng phản bội phu quân, khiến Diệp Huyền xấu hổ vô cùng.

"Tàu tử không muốn vậy ta cũng không ép." Lục Cẩm nắm lấy eo nàng, trong tiếng kinh hô của nàng đem nàng nhấc lên tựa lưng vào vách thùng tắm, "Ta cùng tàu tử cùng chơi một trò chơi, nếu tàu tử có thể chống đỡ thân thể không để mình rơi xuống trong vào một khắc (*tương đương 15 phút*), ta sẽ không thao tiêu tao huyết của tàu nữa, được không?"

Trong tình thế này, Diệp Huyền đã không có cơ hội nói không. Nửa người trên của nàng đang dựa trên vách thùng tắm, nếu làm như Lục Cẩm nói thì nàng chỉ có cách ôm lấy cổ hân, dùng hai chân kẹp chặt lấy hông hân. Nhưng cái thứ hùng hực khí thế đang dựng đứng giữa hai chân nàng, mỗi lần nàng hít thở, hoa môi đều đụng phải nó, khiến thân thể của nàng run rẩy một đợt.

"Người... Người nói thì phải giữ lời!" Nàng không thể làm gì khác đành phải cố nhắc cao miệng để cơ thể cách cái thứ nóng rực đó của hân xa một chút, nhưng tư thế như vậy nàng muốn chống đỡ được cũng rất cực khổ.

"Tất nhiên rồi!" Lục Cẩm dịu dàng vuốt ve gò má của tiểu tàu tử, rồi đem một ngón tay vói vào trong miệng nàng đưa bốn cái lưỡi thom tho.

Diệp Huyền bị hân trên chọc thờ hân hân, tay mềm chân cũng mềm, cả người dần dần trượt xuống, vừa mở miệng nói chuyện nước bọt liền chảy xuống theo khóe môi. "A, người... Đồ xấu xa... Ưm ô, rõ ràng... rõ ràng là nói cho ta thời gian một khắc...."

Lục Cẩm thấy nàng mở miệng nói chuyện đầu lưỡi thoáng ẩn thoáng hiện, biểu cảm vừa đáng yêu vừa đáng thương càng khiến hắn điên cuồng: "Tẩu tử đồ oan cho Cửu đệ rồi." Tay hắn trượt xuống, dán lên bắp đùi của nàng chậm rãi vuốt ve, "Ta chỉ nói không thao tiểu huyết của tẩu, chứ không nói sẽ không đưa bốn cái miệng nhỏ của tẩu."

Hắn quả nhiên nói được thì làm được, đầu ngón tay lướt qua hộ khẩu của Diệp Huyền, rồi dùng một ngón tay xoa lên mép ngoài cái động tiêu hồn mà hắn yêu nhất, thậm chí ngay cả cúc hoa hắn cũng không tha, tay phải thì vân vê đầu vú của nàng, lúc nặng lúc nhẹ, dâm thủy từ trong hoa huyết không ngừng tuôn ra, dính đầy cả bàn tay hắn, Lục Cẩm lại đem dâm thủy trên tay xoa lên bầu ngực của nàng.

Đến lúc này Diệp Huyền mới hiểu ra Lục Cẩm âm hiểm như thế nào, toàn thân cao thấp đều bị hắn âu yếm chỉ riêng cái chỗ ngứa nhất lại bị vắng vẻ. Hoa kính vì trống rỗng mà không ngừng co rút, dùng như đang đòi thứ gì đó cắm vào, vô cùng vô cùng muốn, mà dâm thủy cũng tuôn ra không ngừng.

thật muốn, thật là muốn.... Tuy biết đây chính là mục đích của Lục Cẩm nhưng ý chí đã không không chế được dục vọng đang dâng trào. Muốn ngón tay đang đảo quanh mép hoa môi cắm vào, không, như thế cũng không thỏa mãn được khát vọng của nàng, nàng muốn một thứ lớn hơn, nàng muốn gây thịt thô cứng đó lấp đầy tiểu huyết đang đòi khát của mình! "A..." Cơ thể dần trượt xuống cuối cùng cũng chạm đến gây thịt của hắn, Diệp Huyền chỉ nghe thấy "ba" một tiếng nhỏ, hoa huyết đã đợi không kịp mà chủ động hút lấy cự vật, quy đầu vừa đâm vào đã đem tới cho nàng một cổ khoái cảm mãnh liệt, khiến nàng nhin không được mà ngẩng đầu bật ra tiếng rên rỉ.

"Tẩu tử, tẩu thua rồi." Lục Cẩm thì thầm bên tai nàng.

"Thua, ta thua... A, ha..." Gây thịt bị ăn hết, cảm giác ngứa ngáy trong hoa huyết cuối cùng cũng dịu đi, nhưng đợi đến khi cảm giác căng đầy qua đi, dục vọng trong cơ thể nàng lại càng thêm điên cuồng, "Động... Động một tý a..." Diệp Huyền cũng chẳng biết mình đang nói cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ngược nhìn Lục Cẩm, đôi mắt nàng say mê, mơ màng mị thái tràn lan.

"Động cái gì?" Lục Cẩm tiếp tục bắt động.

"Động, động của người..." Nàng gấp đến độ suýt bật khóc, đôi mắt to ngập nước, đầm đìa đáng yêu như vậy không người nam nhân nào có thể chống cự.

"Ta đã dạy cho tẩu tử rồi mà." Giọng nói của Lục Cẩm trở nên trầm thấp, đồng tử đen nhánh âm u, ngữ khí dịu dàng như đang dụ dỗ nàng, nơi đáy mắt của hắn dục vọng điên cuồng sắp sửa bùng nổ, "Cái đó gọi là gì? Tẩu... biết mà, nói ra nhanh lên!"

"Gọi là đại... đại..." Cuối cùng Diệp Huyền gần như sụp đổ vừa khóc nức nở vừa nói, "Đại nhục bồng... Van cầu người... động một tý a... Ừm.... Nhức nhích đại nhục bồng một tý a..."

Vừa dứt lời, cuồng phong bão táp đã ập đến, Diệp Huyền chỉ bị hét lên một tiếng ngắn ngủi đã bị nam nhân đâm một cái đẩy đến cao trào. Nàng giống như một con thuyền lênh đênh giữa bão tố, cơ thể không ngừng xóc nảy, vừa mới bắt đầu đã bị đẩy lên cao trào, sau đó khoái cảm càng lúc càng nhiều, nàng gần như nghẹt thở nói không ra tiếng.

Theo động tác điên cuồng của nam nhân, nước từ trong thùng tắm tràn ra ào ào, bắn tung tóe khắp phòng. Có lẽ là do không gian quá nhỏ không đủ tận hưởng, Lục Cẩm ôm nàng đứng dậy, nhấc chân một cái bước ra khỏi thùng tắm.

"Ừm... A!" Động tác của hắn vừa dứt quy đầu đã ngay lập tức chọc thẳng lên tử cung của nàng, dâm thủy ào ạt chảy ra, âm thanh va chạm "phục, phục" vang dội, Diệp Huyền sung sướng đến nỗi nước mắt cũng trào ra bị nam nhân đặt xuống giường. Ngay sau đó, hắn đem hai chân nàng khiêng trên đầu vai, gây thịt "phốc" một cái cắm thẳng vào hoa huyết, lại tiếp tục cắm rút không ngừng nghỉ.

Đêm nay nàng không biết Lục Cẩm đã làm bao lâu, Diệp Huyền bị hắn đẩy lên cao trào rồi hôn mê bất tỉnh, mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện mình đang ngồi tựa lưng trong ngực hắn, bị hắn nắm lấy eo nhấc lên hạ xuống giãy vò. "không được, Cửu đệ... Ta chịu không nổi nữa..." Nàng vô lực ní non, trong bụng nàng đã căng đầy tinh dịch nóng hổi của hắn. không lâu sau nàng lại chìm vào giấc ngủ mê man, nam nhân lại đè nàng xuống, bóp miệng nàng mở ra ép nàng ngậm lấy gây thịt của hắn. Tiểu huyết của nàng bị hắn ngậm lấy, dâm thủy chảy ra đều bị hắn nuốt xuống. "Ừm... A... Cửu đệ... Cẩm lang..." Nàng nửa mê nửa tỉnh gọi hắn rồi chìm hẳn vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Đẩy Ngã Em Chồng 10

Đến giờ Mão, Diệp Huyền tỉnh dậy.

Trời còn chưa sáng hẳn, trong viện đã vang lên tiếng bước chân của người hầu đi lại, âm thanh huyền ảo khiến đầu óc hỗn loạn của nàng dần tỉnh táo. Lục Cẩm nằm sau lưng nàng vẫn còn ngủ say, tay hắn vắt ngang hông nàng, lòng bàn tay dán lên da thịt nàng truyền tới độ ấm chân thật. Cả người nàng rã rời, giữa hai chân dính dính khó chịu, dương vật của hắn dù đã mềm xuống vẫn có kích thước thô to đang cắm trong hoa huyết của nàng, hoa huyết khít khao bị căng ra cả một đêm nhưng đột nhiên trong lòng nàng lại cảm thấy ấm áp lạ kỳ.

Có nữ nhân nào không ảo tưởng tình cảnh như thế này, cả đêm say mê quấn lấy nhau rồi ôm nhau ngủ say, nằm trước ngực người thương, cánh tay rắn chắc của hắn ôm lấy nàng, giống như đôi cánh chim đang khép lại, chỉ che chở cho một mình nàng.

Diệp Huyền đã từng nghĩ tới, nếu như không có Lục Căn, tình cảm của nàng đối với Lục Tranh sẽ biến đổi như thế nào? Suy nghĩ này nảy ra giống như nàng đang cố kiểm cái cơ cho mình. Giả sử như không có người nam nhân này mạnh mẽ ép buộc, nàng tất nhiên sẽ toàn tâm toàn ý đối với phu quân, tình thâm không thay đổi. Nhưng nàng thừa nhận cái ý nghĩ này của mình rất nực cười, dù không có Lục Căn thì nàng cũng không có cách nào thích Lục Tranh.

Bởi vậy đối với nàng Lục Căn là người đã cứu vớt cuộc sống của nàng, có thể khiến nàng sống thật với bản thân mình. Cái gì là luân thường đạo lý, cái gì là trung trinh, trong lúc nàng sắp héo rũ hắn đã khiến nàng vứt bỏ tất cả, cố gắng cướp lấy những thứ không thuộc về mình giống như trời hạn gặp được mưa rào.

"Tẩu tử." Giọng nói khàn khàn của nam nhân vang lên, tay hắn xoa lên gò má nàng, quay mặt nàng lại đối mặt với hắn, "Đêm nay... Ta ở trong phòng chờ tẩu tử." Sắc trời dần sáng rõ, vài vệt nắng xuyên qua cửa sổ rơi xuống bên giường, nhìn gương mặt tuấn tú của hắn gần ngay trong gang tấc, đôi đồng tử đen nhánh dường như đang phát sáng, trong mắt hắn hình như có chút chờ mong, nhưng khi nàng nhìn kỹ lại thì lại không có gì cả.

"Được." Diệp Huyền ngẩng mặt lên, nàng cảm giác trong trái tim mình dường như có thứ gì đó đang thay đổi. không, thay đổi không phải là nàng, là "Diệp Huyền" vốn yếu đuối, khiếp nhược ngày trước. Trong ý thức u ám, yếu ớt của nàng ta dường như xuất hiện một chút dũng khí. Trong khi nàng cố gắng chống lại hệ thống, ngăn cản "Cộng tinh" dung hợp ý thức của nàng với nguyên chủ, thì ngược lại ý thức của nàng đã xâm nhiễm vào trong ý thức của nguyên chủ.

Tất nhiên bây giờ Diệp Huyền không phát hiện ra chuyện này, càng không phát hiện ra sự nghi ngờ lóe lên trong mắt Lục Căn.

Rất nhanh thì đến buổi tối, Diệp Huyền đẩy cửa ra, thấy Lục Căn đang chờ nàng. Những rung động trong lòng nàng bị nàng đè nén lại, tắm rửa, thay quần áo... Tất cả đều lưu loát mây trôi nước chảy, đến khi hai người ôm nhau nằm trên giường, Lục Căn vòng tay qua người nàng, khẽ vuốt lên mi mắt của nàng: "Ngủ đi!" Nam nhân ngừng một chút rồi thấp giọng nói tiếp: "A Huyền."

một đêm này, là đêm đầu tiên kể từ khi nàng gả đến Lăng Vân sơn trang, Diệp Huyền ngủ ngon giấc.

Ngày qua ngày cứ thong thả trôi qua, cơ thể Lục Tranh vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, Lục phu nhân vẫn trước sau như một tìm mọi cách sỉ nhục, trách mắng Diệp Huyền, điều duy nhất thay đổi là Lục Căn. Hắn vẫn không quay về Lăng Vân sơn trang mà cứ cách vài ngày lại nhảy cửa sổ mà vào, quấn lấy Diệp Huyền cả đêm.

Diệp Huyền dò hỏi được từ đám hạ nhân trong Lăng Vân sơn trang, thì ra mẫu thân của Lục Căn cũng không phải là loại nữ tử tâm cơ nhân cơ hội nam chủ nhân say rượu mà bỏ lên giường ông ta, mà ngược lại, khi đó chính Lục Vinh đã ép buộc bà, bị cưỡng hiếp rồi sau đó mang thai Lục Căn. Sau khi Lục Vinh tỉnh rượu, sai cũng sai rồi, chỉ đành phải nói thật với Lục phu nhân. Vốn chuyện này có thể giải quyết rất đơn giản, mẫu thân của Lục Căn là nha hoàn bán mình cho Lăng Vân sơn trang, nếu Lục Vinh đã chiếm lấy thân thể của bà, thì cho bà một cái danh phận thiếp thất cũng là chuyện nên làm. Nhưng trong mắt Lục phu nhân không chứa nổi một hạt cát, yêu cầu Lục Vinh đuổi nha hoàn đó ra khỏi Lăng Vân sơn trang.

một bên là một nha hoàn thấp kém mới chỉ có một đêm tham vui, một bên là thê tử kiếm điệp tình thâm sắp lâm bồn, bên nào nặng bên nào nhẹ, vừa nhìn là hiểu ngay.

Lục Căn đến 8 tuổi mới được đón về Lăng Vân sơn trang là do trước đó, hắn cùng với mẫu thân sống lang bạt khắp nơi, không hề biết phụ thân của mình là ai.

"Lê nào trước khi đón người quay về sơn trang, phụ thân... Ông ấy không hề quan tâm đến người?" Nhìn sắc mặt bình tĩnh của nam nhân, trong mắt Diệp Huyền tràn ngập thương xót, "Nhưng... Có thể là ông ấy không biết đến sự tồn tại của người, có thể không phải là cố ý."

Lục Căn cười lạnh một tiếng: "Đồ ngốc, tưởng ông ta thực sự không biết ư?" Lúc phát hiện mình mang thai, mẫu thân Lục Căn đã tìm cách gặp Lục Vinh. Bà biết mình không thể tự mình nuôi nấng đứa bé này, chỉ cần hài tử sinh ra có thể quay về Lăng Vân sơn trang, bà tình nguyện đi thật xa. Đối phương thúi thối như vậy, Lục Vinh còn có chỗ nào không hài lòng nữa? Dù ông đối với mẹ ruột của Lục Căn không hề có tình cảm nhưng đứa con trong bụng bà ta là của ông, tất nhiên phải nhận về. Đến khi Lục Căn được sinh ra, Lục Vinh biết được đó là một bé trai thì càng vui mừng hơn nữa.

Khi đó, Lục Tranh vừa tròn 1 tuổi. Tuy từ khi sinh ra đã ốm yếu nhưng chẳng ai ngờ rằng đến khi lớn lên hắn vẫn ốm yếu như vậy. Lục Vinh cũng muốn đưa Lục Căn quay về nhận tổ nhận tông, dù sao thì Lục phu nhân tuổi cũng không ít, sau này cũng không thể sinh thêm nữa, có hai đứa con trai tất nhiên là đảm bảo hơn chỉ có 1 đứa.

Ai biết Lục phu nhân lại vô cùng giận dữ, để ngăn cản Lục Vinh đem hắn về không tiếc dùng tính mạng uy hiếp. Lục Vinh lúc này vẫn còn yêu thê tử, vì vậy lúc đó cũng chiều theo ý bà, buông tha cho việc này. Nhưng dù vậy thì sự việc này vẫn trở thành vết rạn đầu tiên trong tình cảm của hai người.

Diệp Huyền không thể nói là Lục phu nhân làm sai, dù sao bà đối xử với hai mẹ con Lục Căn như vậy là do quá yêu nên sinh ra ích kỷ. Nhưng mẹ con Lục Căn ngay từ đầu đã là thân bất do kỷ sao lại không vô tội.

Lục Căn cứ như vậy trở thành một đứa trẻ không cha, tuổi thơ của hắn bị khinh bỉ, bị bắt nạt đến bây giờ hắn cũng không nhớ rõ nữa. Lục phu nhân mắng hắn là tiện chủng, đối với hắn thật sự là nhẹ như gió thoảng bên tai. Có lẽ Lục phu nhân không ngờ được rằng, những lời nhục mạ khó nghe hơn, hắn đã nghe rất rất nhiều từ hơn mười năm trước.

Lục Vinh lúc đầu cũng không hoàn toàn bỏ mặc mẹ con Lục Căn, ông sai người âm thầm giúp đỡ một thai... việc này đối với ông chỉ đơn giản là nói một

câu với thuộc hạ. Nhưng sự tình lại bị Lục phu nhân biết được, bị thê tử khốc nháo, Lục Vinh không thể làm gì khác đành phải thề tuyệt đối không quan tâm tới cái thứ "con hoang" đó nữa. Rồi dần dần ông ta quên mất mình còn có một đứa con trai lưu lạc bên ngoài.

Mãi cho đến khi Lục Tranh 9 tuổi bị ốm nặng một trận, thiếu chút nữa mất mạng. Lục trang chủ mới chợt nhớ ra mình vẫn còn một đứa con trai khỏe mạnh có thể kế thừa Lăng Vân sơn trang!

"Con à!" Ông ngồi xồm trước mặt hần, cố gắng bày ra vẻ mặt ôn hòa, "Theo ta trở về đi, ta là phụ thân của con."

Khuôn mặt tiểu hài tử lấm lem bùn đất, áo quần trên người rách tả tơi, đem cái bánh bao mới nhặt được giấu đi: "Phụ thân?" hần nghi ngờ lặp lại cái từ xa lạ này, "Ta không có phụ thân." Giọng nói trẻ con lạnh lùng, trong trẻo, "Ta cũng không có mẫu thân, mẫu thân nói phụ thân ta đã sớm chết rồi, mẫu thân..." hần nghĩ đến người mẫu thân bệnh chết của mình, cổ họng như tắc nghẹn, "Mẫu thân cũng đã chết."

Đều chết hết rồi. hần đã từng có người yêu thương mình, nhưng hần không giữ được, mất đi rồi chẳng còn nữa, những thứ mà hần yêu quý cứ lần lượt mất đi.

Lục Cận vẫn nhớ rõ lần đầu tiên hần gặp Lục Tranh, cậu nhóc ốm yếu đi tới trước mặt hần, vui vẻ nắm lấy tay hần: "Cửu đệ? Ngươi là đệ đệ của ta sao? thật tốt quá!" hần ta cười vui vẻ, trong đôi mắt ấy sự vui vẻ ngây thơ mà hồn nhiên, "Ta cũng có đệ đệ!" Mà vây quanh hần (*Lục Tranh*) ai cũng cười đầy cung chiều.

Ta rất ghét hần, Lục Cận nghĩ, những thứ ta không có được, hần đều có. Lục Cận đã từng thử đi giành lấy, nhưng cuối cùng chán nản phát hiện, không có được hay là không chiếm được, nghĩa là vĩnh viễn cũng không thể có.

"A Huyền..." hần nhìn người nữ tử ngủ say trong lòng mình, cũng không biết mình gọi nàng để làm gì.

Rất nhiều năm trước, hần đã không hề cầu mong thứ gì nữa. hần muốn điều gì? Muốn có nhiều người yêu thương mình giống như Lục Tranh, nhưng dù được nhiều người yêu thương thì Lục Tranh vẫn sống không được bao lâu. Mà hần cô độc một mình, lại có thể tiếp tục sống khỏe mạnh. Ai có thể ngờ được hần sẽ gặp được Diệp Huyền - người nữ tử này này.

Câu hỏi đêm hôm đó (*LC hỏi DH sau khi LT chết thì tái giá vs hần k*), là thật tình hay giả ý, ngay chính bản thân Lục Cận cũng không rõ. Điều duy nhất mà hần dám khẳng định là lúc này đây, hần muốn ôm người nữ tử này ngủ một giấc thật ngon cho đến tận bình minh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 200: Đẩy Ngã Em Chồng 11

Lục Tranh cảm thấy, nương tử hình như có chút thay đổi.

Trước sau như một nói chuyện nhỏ nhẹ, cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc hần, dù là mẫu thân hay các vị tỷ tỷ của hần mắng nhiếc nàng, nàng cũng không oán hận một tiếng. Lục Tranh không nói chính xác là khác chỗ nào, chỉ cảm thấy nương tử bây giờ và trước kia không quá giống nhau. hần nghĩ, nàng bây giờ luôn có sự hân hoan toát ra từ nội tâm. Niềm hạnh phúc, sự thỏa mãn của nàng giống như một tờ giấy mỏng manh, đột nhiên được ánh sáng chiếu vào.

Tuy từ trước đến giờ, nương tử không oán trách, than vãn gì nhưng Lục Tranh biết nàng bị đè nén. Rồi xa người nhà, gả đến một gia đình hoàn toàn xa lạ. Giữa nàng và Lục gia mà thậm chí là toàn bộ Lăng Vân sơn trang có một sự ngăn cách sâu sắc. Vậy nên nàng xa lánh hần, ngoại trừ tiểu nha đầu nàng mang đến từ nhà mẹ đẻ, thì những người trong Lăng Vân sơn trang này đối với vị Thiếu phu nhân không biết chút võ công nào đều không mấy tôn trọng. Nàng bị mẫu thân hần trách móc nặng nề, Lục Tranh biết mẫu thân không vừa lòng với nàng, nói cho cùng cũng chỉ vì coi thường xuất thân của người con dâu này mà thôi. Nhưng Lục phu nhân lại không nhớ rằng chính mình là người ép nhi tử thành thân.

Mẹ chồng không hiền, không hoàn thuận với chị chồng, bởi vì người trượng phu làm chỗ dựa cho nàng là một tên phế vật không hơn không kém. Nàng không những không có được những ngày tháng vui vẻ bình thường của một đôi phu thê tân hôn, thậm chí còn bị người nhà hần tìm mọi cách gây khó dễ, nhiều khi vì những chuyện không phải lỗi của nàng mà bị nghiêm phạt.

Sống trong một gia đình như vậy, nàng dần dần khô héo đi từng ngày. Lục Tranh đã rất nhiều lần nghĩ tới hòa ly với nàng, trả tự do cho nàng, nhưng cuối cùng lại hồi hận rút lui. Là do hần ích kỷ, ích kỷ muốn giữ nàng bên người, dù chỉ nhìn nàng một cái thôi cũng tốt rồi.

Bởi vậy hần ôm nỗi hổ thẹn, trầm mặc nhìn nàng càng ngày càng trầm lặng, càng ngày càng buồn bã.

Cuối cùng có một ngày, nàng đột nhiên được thấp sáng lại. Lục Tranh đáng lẽ ra phải cảm thấy cao hứng, nhưng một nỗi lo sợ, nghi hoặc lại bao trùm lấy trái tim hần. Là điều gì đã thay đổi nàng?

Lục Tranh phát hiện, ngay cả dừng khí hỏi nàng hần cũng không có: "Nương tử..."

Nàng đang khom người sửa lại vạt áo cho hần, nghe thấy hần gọi bèn ngẩng đầu lên nhìn hần cười nhẹ: "Phu quân, có chuyện gì thế?"

"...không có gì." Lục Tranh cười cười, rũ xuống mi mắt, giấu đi sự ảm đạm vừa lóe lên nơi đáy mắt.

"Phu quân đã nhiều ngày tinh thần luôn bất an... không biết là do chuyện gì?" Diệp Huyền nghi hoặc thấp giọng lầm bầm.

Lục Căn vòng tay ôm lấy nàng: "Ồ trước mặt ta lại dám nhớ đến nam nhân khác, A Huyền lá gan của nàng càng ngày càng lớn."

Diệp Huyền đỏ mặt, lúc này mới ý thức được mình nhắc đến Lục Tranh trước mặt hân quả thật là không thích hợp, "Ta..." Nàng nhăn nhó muốn giải thích, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Lục Căn thấy nàng xấu hổ đến đỏ bừng cả hai gò má xinh đẹp nhìn không được nheo chớp mũi của nàng một cái: "Lại trêu chọc ta, xem ra... Hôm nay ta nhất định phải cho nàng nếm mùi đau khổ." Nam nhân vừa nói vừa uốn thẳng thắt lưng dùng gậy thịt đâm vào giữa hai chân nàng, cảm xúc nóng rực, cứng rắn khiến nữ tử kinh hô một tiếng, vội vàng muốn đứng lên khỏi người hắn.

Nhưng Lục Căn không cho nàng cơ hội chạy trốn, tay hắn xốc lên vạt váy luồn vào trong, ngay lập tức chạm đến một mảnh trơn bóng, mịn màng. Cái thứ dâm đẳng này, từ lần trước hắn nói không cho phép nàng mặc tiết lộ ở trong phòng chờ hắn, nàng cũng ngoan ngoãn làm theo. Còn thân thể nàng đã sớm bị Lục Căn dạy dỗ mãi cảm vô cùng, chỉ cần Lục Căn ôm chặt nàng một cái là cơ thể nàng đã mềm nhũn xuống.

"Ta nào có trêu chọc chàng." Nữ tử nhỏ giọng kháng nghị, hai chân kẹp chặt hơn, không ngờ nam nhân sau lưng lại cường ngạnh, không cho phép nàng cự tuyệt, cứng rắn tách ra. Đầu ngón tay với những vết chai mỏng chậm rãi dao động trước hoa huyết, rồi móc ra một chút dâm thủy xoa lên gò má nàng.

"Còn dám nói không có.... Tiểu dâm huyết đã gấp đến độ chảy nước miếng." Nam nhân thấp giọng cười, tiếng cười của hắn khiến cả người Diệp Huyền run rẩy, mềm nhũn thành một bãi xuân thủy, "Mấy ngày nay có nhớ ta không?" Lục Căn cắn lên vành tai nàng rồi ti mi liếm.

Nữ tử cắn ngón tay nhỏ giọng lầm bầm: "Nhớ...." đã 4, 5 ngày rồi Lục Căn không tới gặp nàng, Diệp Huyền tất nhiên là nhớ hắn.

Nhớ những lời nói ôn nhu của hắn, cũng nhớ những trận hoan ái cường thế của hắn, thậm chí ngay cả những lời trêu chọc hạ lưu mà hắn thường nói khiến nàng xấu hổ vô cùng, Diệp Huyền cũng yêu cực kỳ. Thời gian nàng ở bên Lục Căn càng lâu, tình yêu của nàng dành cho hắn đã biến thành một điều khiến nàng khó có thể từ bỏ. Mà nàng cũng tin chắc rằng Lục Căn đối với nàng cũng không phải là không có cảm giác, Lục Căn cũng không chỉ vì tham luyện cơ thể nàng.

Có đôi khi hai người ở bên nhau nếu thấy nàng có vẻ mệt mỏi, Lục Căn sẽ không ép nàng làm chuyện đó. Hắn sẽ dịu dàng ôm lấy nàng, thủ thủ bên tai nàng những chuyện lý thú, lắng nghe nàng than vãn những phiền não của nàng. Đây cũng là nguyên nhân khiến Diệp Huyền vô ý nhắc đến Lục Tranh trước mặt Lục Căn, nếu là trước đây, Diệp Huyền ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Là nhớ ta..." Nam nhân lại mờ ám chọc chọc hạ thân nàng mấy cái "Hay là nhớ đại nhục bông của ta?"

Diệp Huyền cắn môi không chịu trả lời, nàng quay đầu đi nhìn sang chỗ khác không dám nhìn hắn nữa. Nhưng Lục Căn lại cực kỳ thích dáng vẻ nũng nịu, nhát gan này của nàng, hắn xoay mặt nàng lại cuốn lấy cái lưỡi của nàng mà cắn nuốt: "Bảo bối ngoan, nàng nếu không nói... Ta đây đi nha!"

"Đừng..." Nữ tử vội vàng níu lấy Lục Căn, nhưng những lời không biết xấu hổ đó muốn nàng nói nàng cũng nói không nên lời, không thể làm gì khác đành phải xoay người, khoác tay lên đầu vai Lục Căn, vịn vào eo nhỏ dùng tiểu huyết kẹp chặt hai ngón tay hắn. Cái móng nhỏ lúc lên lúc xuống, khuôn mặt xuân tình nhộn nhạo khiến Lục Căn suýt nữa mù luôn đôi mắt.

Nam nhân không nói hai lời, ôm ngang Diệp Huyền lên, xé rách cái váy của nàng rồi ném nàng lên giường. Hạ thân của nàng trần truồng còn hai chân thì bị ban rộng ra, dưới ánh nến sáng tỏ tiểu huyết ướt đầm hoàn toàn bại lộ, hai phiến hoa môi béo mập run rẩy co rút lại dường như đang vô cùng đói khát.

Lục Căn đưa ngón tay cắm vào thăm dò, nhứu mảy tạt một cái lên mông tiểu tửu tử: "Mới 4, 5 ngày không làm nàng, tiểu tao huyết lại chặt như thế này, xem ra phải kiếm một cái gậy to để cho nàng lúc nào cũng ngâm vào mới có thể cái tiểu lăng huyết này nói lỏng ra một chút."

"Ừ a... không được..." Nàng hừ nhẹ đầm lên ngực hắn, hoa tâm ngứa ngáy đến lợi hại, Diệp Huyền không nói được mấy câu hạ lưu, chỉ yếu ớt mắng hắn: "Chàng, cái đồ hỗn đản.." cái từ "hỗ đản" này cũng là do Lục Căn dạy nàng.

Nam nhân cười càng thêm tùy tiện, dưới ánh mắt say mê, mơ màng của nàng đưa tay đặt lên đai lưng, chậm rãi thông thả đem cái gậy khiến nàng vừa hận vừa yêu lôi ra.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa. Lục Căn sơ suất không để ý chung quanh đến lúc này mới nghe thấy Lục Tranh gọi: "Nương tử, nàng đã ngủ chưa?"

"A! Là...." Lục Căn nhanh tay che miệng Diệp Huyền lại, đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng, bóng người lóe lên một cái, giấu mình trên nóc phòng. Đúng lúc này Lục Tranh đẩy cửa vào, Diệp Huyền luống cuống kéo chăn che người nhưng vẫn bị Lục Tranh thấy được hạ thể trần truồng của nàng.)))
Buồn cười chết mất! DH mất hết mặt mũi r!)

"Nương tử, nàng..." Lục Tranh vội vã đóng cửa lại, trên gương mặt biểu cảm vô cùng phức tạp. Diệp Huyền hoảng sợ tưởng hắn đã phát hiện ra chuyện của mình với Lục Căn, rồi đột nhiên nghe thấy hân khó khăn hỏi: "Nàng đang thủ dâm?" (*Choáng toàn tập! A này ngây thơ quá!*)

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ấn Thập* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 201: Đẩy Ngã Em Chồng 12

Ta...." Diệp Huyền nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, ngồi sững người trên giường, nhìn Lục Tranh đang đi về phía mình mới cuống quýt khép chân lại.

Nhưng Lục Tranh đã sớm nhìn rõ ràng, thấy nương tử áo rách quần manh, chỗ bắp đùi còn có vết nước ảm ướt, dưới ánh nến càng thêm chói mắt. Bởi vì... hần không có cách nào cho nương tử được hưởng khoái cảm vợ chồng mới khiến nàng - một cô nương yêu kiều, nhất gan phải thủ dâm để thư giải sao?

Lục Tranh biết mình là một nam nhân vô dụng, thành thân nửa năm, cho tới bây giờ chưa cho nàng được một lần phu thê hoan ái bình thường. Ngay cả đêm động phòng của hai người, nương tử vì không muốn để hần khó xử phải dùng ngón tay mình vói vào trong chộc thùng măng trinh, đem máu trinh bôi lên tấm khăn trắng đặt vào hộp giao cho mẹ chồng bởi vậy Lục Phu nhân mới không quá bức bách hai người sinh hoạt vợ chồng.

Lục Tranh cảm thấy rất có lỗi với nương tử, nhưng chưa từng oán trách mình một câu. Ngược lại nàng tận tâm tận lực chiều cổ phu quân, mỗi lần Lục phu nhân dùng việc con nôi dồng quờ trách nàng, nàng cũng chưa từng biện giải, rõ ràng không phải là lỗi của nàng, rõ ràng là do bản thân hần vô dụng....

"Nương tử...." Lục Tranh nắm tay Diệp Huyền, lòng tràn đầy hổ thẹn khiến hần cảm thấy vô cùng dè dặt, nhưng hần vẫn cố cười: "Đừng sợ.... Ta giúp nàng có được không?"

"không phải đâu, phu quân...." Diệp Huyền lúc này mới hiểu ra Lục Tranh đã hiểu lầm cái gì, nàng muốn giải thích, nhưng lời nói đã lên tới cổ họng nhưng cuối cùng vẫn nghẹn xuống. Nàng phải giải thích như thế nào? Chẳng lẽ nói cho Lục Tranh rằng mình không phải là không thỏa mãn dục vọng phải tự thủ dâm mà là đang gian dâm với đệ đệ hần... Nàng quá đắm chìm trong tình yêu với Lục Cẩn, gần như quên mất mình là nữ tử đã có phu quân, đã quên mất việc này đối với Lục Tranh có bao nhiêu si nhục.

Cảm giác xấu hổ như thủy triều dâng lên khiến nàng không còn mặt mũi nào để đối mặt với Lục Tranh, càng không có cách nào tiếp nhận sự dịu dàng của người nam nhân này. Thấy nàng muốn cự tuyệt, Lục Tranh khẩn trương đề nghị lại: "Để ta thử một có được không?" Trong mắt hần hiện lên sự khẩn cầu, có người nam nhân nào không muốn để thể tử tận hưởng được sự sung sướng do mình đem lại, cho dù Lục Tranh biết mình có tâm nhưng vô lực, nhưng hần vẫn không cam tâm muốn thử lại một lần.

Diệp Huyền không đành lòng cự tuyệt hần, lại nghĩ đến Lục Cẩn đang ở trong phòng này chứng kiến tất cả, khi tay Lục Tranh chạm vào bắp đùi trong bóng của nàng, Diệp Huyền nhìn không được mà run rẩy, trong lòng vừa thấy thẹn vừa áy náy. Nhìn Lục Tranh cởi quần ra, ở trước mặt nàng lộ ra dương vật hồng nhật hơi cương lên. Khi nhìn thấy hạ thể của Diệp Huyền thì hần cũng đã động tình nhưng vẫn chưa đủ hưng phấn. Lục Tranh duỗi tay nắm lấy nó chuyển động, thấy trên trán hần chảy mồ hôi đầm đìa, Diệp Huyền cuối cùng cũng không nhẫn tâm được, chủ động vươn tay xoa lên quy đầu giúp hần nhanh chóng cứng lên.

Hơi thở dồn dập đứt quãng quanh trong phòng, lọt vào trong tai Lục Cẩn lại khiến hần cảm thấy ngực mình bị cắm vào một con dao. Nhìn đôi tay trắng nõn ấy trượt lên trượt xuống giữa háng Lục Tranh, rõ ràng đó là việc mà nàng chỉ làm với mình hần! trên mặt Lục Tranh lộ ra biểu cảm sung sướng xen lẫn chút ân hận, càng khiến Lục Cẩn hận đến mức tròn mắt suýt nứt ra ngoài. hần chưa bao giờ hận bản thân không sớm gặp được Diệp Huyền như lúc này, nếu như nàng không gả cho Lục Tranh, nếu như... Nếu như Lục Tranh bệnh chết....

Bàn tay nắm thành quyền đang run rẩy, Lục Cẩn lúc này mới nhận ra rằng hần đang mong huynh trưởng chết sớm. Trước đây đúng là Lục Cẩn chán ghét Lục Tranh, ghét hần cứ mãi ngu xuẩn, ngây ngô như thế, hết lần này đến lần khác những người trong cái nhà này cứ giả vờ hòa thuận, hạnh phúc trước mặt hần, khiến hần ta cứ mãi luôn ngu xuẩn. Nhưng Lục Cẩn không muốn hoàn thuận với Lục Tranh, vì hần lười phải đóng vở kịch huynh đệ tình thâm trước mặt hần ta. Lục Cẩn cũng không tham muốn cái Lăng Vân sơn trang này, vậy nên Lục Tranh sống bao lâu, đối với Lục Cẩn không hề quan trọng. Cho dù người huynh trưởng này cứ luôn ốm đau, bệnh tật như thế sống đến hết đời, thì Lục Cẩn vẫn cảm thấy không sao cả.

Thế nhưng... hần bây giờ không muốn Lục Tranh tiếp tục sống sót, cảm xúc ghen tuông trào lên khiến trong lòng Lục Cẩn tràn ngập lửa giận, trái tim đau đớn, lần đầu tiên hần nảy sinh ra ý nghĩ độc ác như vậy.

Ta tại sao lại có suy nghĩ như vậy? Lục Cẩn giật mình nhìn về đôi nam nữ đang thân thiết bên dưới, cũng không phải là do hần không thể chấp nhận suy nghĩ vừa nảy sinh trong đầu mình, bởi vì nói cho cùng hần từ trước đến nay vẫn luôn là một người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Mà hần thất thố như vậy là vì người nữ nhân đó, hần đối với Diệp Huyền đã nảy sinh ra dục vọng chiếm hữu.

Từ khi nào mà hần để tâm đến nữ nhân ấy như vậy, để tâm đến nỗi không chấp nhận được việc nàng có bất kỳ tiếp xúc thân mật với bất kỳ một người nam nhân nào khác, thậm chí chỉ muốn nàng thuộc về mình, bất kể là thân thể hay linh hồn, bất kể là trên thực tế hay là trên danh nghĩa.

Lúc này, gậy thịt của Lục Tranh đã hoàn toàn cứng rắn, hần nhảy qua cười lên hong Diệp Huyền, quy đầu ma sát nơi huyết khẩu ướt át, đỡ gậy thịt chậm rãi đâm vào trong. "Ừ a..." Nữ nhân kim không được mà rên rỉ, Lục Tranh vừa nghe thấy cổ họng chột căng lên, còn Lục Cẩn thì cuộn chặt nắm tay, móng tay găm vào da thịt: "Phu, phu quân..." Diệp Huyền biết là không nên đẩy Lục Tranh ra, hần là phu quân của nàng, đối với nàng làm những chuyện này là việc kinh thiên địa nghĩa, nhưng nàng chợt nghĩ đến Lục Cẩn, đưa tay lên, đẩy Lục Tranh một cái muốn từ chối hần.

Da thịt mềm mịn của nàng khiến cả người Lục Tranh tê dại, cảm giác muốn bắn tinh càng thêm mãnh liệt. Quy đầu đã cắm vào trong hoa huyết, dừng đạo quá mức chặt chẽ đang liều mạng rút lấy quy đầu của hắn, nam nhân cắn chặt khớp hàm, nhịn xuống xúc động muốn cắm sâu vào, từ trong cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, rồi chặt vật bắn tinh.

"Vẫn là... không được...." Lục Tranh cười khổ, "... Ta quả nhiên là một tên phế vật." Hắn dè xuống tay của Diệp Huyền lao đảo đứng lên, cũng không tẩy sạch những thứ trên người, cứ như vậy thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

"Phu quân!" Diệp Huyền vội vội vàng vàng không kịp mặc lại y phục muốn đuổi theo hắn, nhưng đột nhiên bên hông bị giữ lại, một cánh tay vòng qua ôm lấy nàng. Phịch một tiếng, ném nàng lên giường.

Lục Căn khiêng chân nàng gác lên đầu vai, tinh dịch trắng đục giữa hai chân nàng nhìn thật chói mắt, huyết khẩu vẫn còn hơi mở, vẫn còn lưu lại độ ẩm của người nam nhân khác. Mà hắn chỉ biết đứng trơ mắt mà nhìn, nhìn người nữ nhân của hắn bị người khác chiếm lấy, nhìn nữ nhân mà hắn yêu nằm trong lòng nam nhân khác rên rỉ!

"Nàng muốn đuổi theo hắn?" Diệp Huyền không nhìn thấy thần sắc trên mặt Lục Căn, chỉ nghe được giọng nói lạnh lẽo của hắn, đột nhiên hắn cười lạnh một tiếng, tức giận dồn nén bấy giờ cuối cùng cũng bùng nổ. "Nàng dám đuổi theo hắn ư?!" Tay phát phát mạnh một cái lên mông nàng, hắn nắm lấy chân nàng ép người nàng thành tư thế quỳ sấp, không có một chút tiền diễn nào, đỡ gậy thịt to lớn cắm vào một phát lút tận cán, "Đồ dâm đảng!" Nam nhân bóp cầm nàng ép nàng quay đầu lại, trong đôi mắt hắn sự đỏ kị, hừng hực cháy rực như muốn đốt cháy nàng, "Xem ra nàng vẫn chưa hiểu..." Lục Căn ép bản thân không nhìn khuôn mặt tràn ngập sự đau đớn, ủy khuất của nàng, gậy thịt đâm vào càng sâu càng mạnh, gần như tàn bạo, muốn ngược đãi nàng, lạnh lùng nói tiếp, "Tao huyết của nàng, chỉ có một mình ta mới có thể thao!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Đẩy Ngã Em Chồng 13

"Ừ, ừ a.... A...."

Trong phòng quanh quẩn tiếng rên rỉ quặn rừ đứt quãng, hiển nhiên là chủ nhân của âm thanh này bởi vì kêu khóc trong thời gian dài nên lúc này đã khàn cả giọng. Khuôn mặt của nữ tử chôn trong đồng chăn, bầu ngực tròn trịa vì bị nam nhân phía sau đưa đẩy quá mạnh nên liên tục bị ma sát trên chăn đệm, trên da thịt trắng nõn giờ đây trải rộng những vết xanh tím, hai trái anh đào bị chà đạp đến nổi sưng phồng lên, lại bị ma sát với vải vóc khiến nàng cảm thấy từng đợt đau nhói nhẹ xen lẫn cảm giác ngứa ngáy, khó chịu.

Những vết hôn kéo từ cổ đến tận thắt lưng, trên cái mông nhỏ đang vênh cao thì trải rộng những dấu tay đỏ sẫm nhìn qua vô cùng dâm mỹ, sắc tình. Giữa hoa huyết mềm mại một cây gậy dữ tợn đang ra ra vào vào, trên gậy thịt ướt đầm dâm thủy trộn lẫn với tích dịch. Thịnh thoảng lại có không ít tinh dịch bị hoa huyết phun ra bên ngoài. Bị liên tục giầy vò hai phiến hoa môi sưng đỏ đáng thương, bị hai túi tinh hoàn của nam nhân "ba" một tiếng đánh lên thì ngay lập tức hoa huyết lại phun ra một cổ dâm thủy.

"không cần, xin chàng... Căn lang, ta... Ta chịu không nổi nữa..." Nàng lại một lần nữa khóc nức nở cầu xin nam nhân phía sau, Diệp Huyền không nhớ nổi trận hoan ái này đã kéo dài bao lâu. Ngoài cửa sổ đã xuất hiện những tia nắng đầu tiên, sắc trời cũng dần hừng sáng nhưng Lục Căn vẫn chưa chịu dừng lại. Quá nhiều khoái cảm khiến cả người nàng vô lực, bị bắn đầy một bụng tinh dịch khiến bụng nàng phồng lên giống như phụ nhân mang thai ba tháng, thấy Lục Căn vẫn không có ý định dừng lại, Diệp Huyền càng lúc càng gấp gáp, "Căn lang, tha cho ta đi... A, tha cho ta có được không, a a.... Giờ mợ,.... phu" Nàng chợt nghĩ đến nguyên nhân khiến Lục Căn tức giận vội vàng sửa miệng: "Nhà chính bên kia sếp phải người tới gọi...."

"Gọi người?" Lục Căn cuối cùng cũng chịu mở miệng đáp lời nàng, giọng nói của hắn khàn đặc: "Lục Tranh gọi nàng qua làm gì?" Hắn đột nhiên nheo mạnh lên hoa châu nho nhỏ, "Nàng muốn đi qua ngâm dương vật của hắn?"

"A!...." Nữ tử hét lên một tiếng, bị hắn thô bạo đùa bỡn mà đạt tới cao trào, "không có, ta không có..." Nàng nức nở biện giải, "Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới... Làm chuyện đó với nam nhân khác..."

Nữ tử dưới thân khóc hoa lê dài vãi, Lục Căn sao có thể không đau lòng, thế nhưng chỉ cần hắn nhớ lại một màn tối qua, sự ghen tuông, đố kỵ trong lòng lại không có cách nào để nén xuống. Hắn biết đó không phải là lỗi của Diệp Huyền, hắn hận là hận chính bản thân hắn. Vì sao phu quân của A Huyền lại không phải là hắn, để hắn có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Diệp Huyền, quang minh chính đại thao cái tiểu tao huyết này, thế nhưng tất cả những quyền lợi này đều thuộc về nam nhân khác!

"Vậy nàng cũng không muốn ngâm dương vật của ta?" Hắn quay mặt nàng qua, cấp bách muốn nàng đồng ý, "nói mau! Nàng muốn ăn dương vật của ta, tao huyết của nàng cũng chỉ có mình ta được thao!"

"Ta, a.... Ta chỉ muốn ăn dương vật của Căn lang..." Đêm qua Lục Căn đã ép Diệp Huyền nói không ít thứ thô tục, cơ thể đắm chìm trong khoái cảm tới cùng chính nàng cũng không biết bản thân đã nói những gì, "Căn lang... A, tao huyết chỉ để mình Căn lang thao... Ừ a..." Động tác hung mãnh của hắn khiến nàng lại cao trào thêm lần nữa, tay nàng nắm chặt lấy tay Lục Căn, bên môi lại bật ra cách gọi mà nàng luôn muốn gọi Lục Căn nhất, "Phu quân... A, đến rồi... Đến... Phu quân..."

"Nàng gọi ta là gì?" Lục Cẩn nhíu mày nhìn nàng chăm chăm, quá bất ngờ khiến hắn quên mất động tác dưới thân.

"Phu quân..." Diệp Huyền "um" một tiếng, một lần nữa lại xò xuống giường.

Trầm mặc một lúc, nam nhân đột nhiên nâng eo Diệp Huyền lên, lại một lần nữa chọc mạnh vào, liên tục cắm rút mấy trăm lần, hắn cắn lên thùy tai Diệp Huyền, thờ dài một tiếng khẽ gọi: "Nương tử..." Đem tinh dịch bắn hết vào bụng nàng.

Thấy Diệp Huyền đã ngủ mê man, Lục Cẩn mặc quần áo tử tế, gọi Oanh Ca múc nước rồi giúp nàng lau sạch cơ thể, lại bảo tiểu nha đầu sang nhà chính báo lại Thiếu phu nhân sáng nay cảm thấy thân thể khó chịu. Lục Tranh quả nhiên truyền lời báo Diệp Huyền nghỉ ngơi thật tốt, hắn ta vốn là muốn sang đây thăm nàng, nhưng bị bà tử bên người ngăn lại.

Bà tử này tất nhiên cũng là người của Lục Cẩn, toàn bộ Tuyết hiên ngoại trừ nhũ mẫu của Lục Tranh, tất cả những hạ nhân còn lại đều bị Lục Cẩn mua chuộc hết. Trước đây hắn làm như vậy chỉ là muốn lo trước cho khỏi họa, nào ngờ bây giờ lại giúp hắn với tẩu tử yêu đương vụng trộm càng thêm thuận lợi. Có lẽ chỉ có cái tên ngu xuẩn đó không biết, còn lại toàn bộ người trong viện này đều biết chuyện thục tẩu loạn luân.

Lục Cẩn hoàn toàn không để ý cái nhìn của người khác, nhưng hắn không thể không lo lắng cho Diệp Huyền. Tóm lại Lục Tranh sống không quá năm nay, để hắn ta (Lục Tranh) chết một cách tự nhiên, rồi hắn (Lục Cẩn) sẽ trở thành Thiếu trang chủ thực sự, thì toàn bộ Lăng Vân sơn trang này đều là vật trong túi của hắn. Đến lúc đó hắn sẽ đăng hoàng cưới Diệp Huyền làm thê, nếu có người không có mắt dăm lăm miệng, giết một người răn trăm người thì sẽ không còn ai dám ồn ào nữa.

Kế hoạch tuy tốt, nhưng Lục Cẩn cảm thấy cực kỳ sốt ruột. Hắn không muốn Diệp Huyền gọi Lục Tranh là phu quân thêm một giây một phút nào nữa, càng không cần phải nói đến việc phu thê giữa hai người họ.

Nam nhân ngồi bên bàn trầm ngâm một lát qua hồi lâu mới đứng lên đi đến bên giường, hôn lên trán nàng một cái thật nhẹ. Những chuyện hắn cần làm tiếp đây, không thể để nữ nhân ngốc này biết.#

Diệp Huyền cảm thấy gần đây Lục Cẩn càng ngày càng không thêm có kỷ, nàng đã biết trong Tuyết hiên hơn phân nửa đều là cơ sở ngầm của Lục Cẩn, nhưng lúc trước Lục Cẩn đến gặp nàng đều là buổi tối, cũng chỉ mình Oanh Ca bắt gặp, bây giờ hắn vô cùng tùy ý, giữa ban ngày cũng dám nhảy cửa sổ vào phòng nàng, thậm chí có khi mượn danh nghĩa đi thăm huynh trưởng, chân trước vừa bước ra khỏi phòng Lục Tranh, chân sai đã đến tìm Diệp Huyền.

không chỉ một lần bị người khác bắt gặp mình thân thiết với tiểu thục, Diệp Huyền đành cố từ chối hắn: "Đừng, Cẩn lang.. Đừng như vậy, bọn nha hoàn còn chưa đi xa."

"Sợ cái gì." Tay hắn trượt vào trong váy nàng, nắm lấy một bên bầu ngực tròn trịa của nàng mà xoa bóp, "Ta ở đây làm nàng một lần được không?"

Diệp Huyền bị hắn dọa nhảy dựng: "Phu quân, không... Đây đang ở trong nhà chính của Bát ca chàng, chàng sao có thể... Làm càn như vậy."

Lục Cẩn cố ý làm càn, hắn biết Diệp Huyền chắc chắn sẽ không đồng ý, chỉ là hắn muốn trêu chọc nữ nhân trong ngực mà thôi: "Để hắn nghe được nàng dám đăng rên ri không tốt sao?" Như vậy hắn sẽ biết ta với nàng rất vui vẻ, hạnh phúc tự hắn sẽ biết thức thời rút lui.

Tự mình động thủ giết người, thế nào cũng sẽ lưu lại dấu vết. Nhưng để Lục Tranh biết đệ đệ cùng nương tử của mình yêu đương vụng trộm, với tính cách của hắn ta, chẳng những sẽ không giận dữ mà ngược lại hắn sẽ tự trách bản thân. Lục Cẩn đối với vị huynh trưởng này hiểu rất rõ, hắn ta vẫn luôn cảm thấy thẹn với Diệp Huyền, nỗ lực tìm cách bù đắp cho nàng. Nếu biết thê tử có người thích, Lục Tranh tất nhiên sẽ đem việc này đè ép xuống, làm bộ như không biết gì, giúp Diệp Huyền giấu diếm, cho đến khi hắn ta chết cũng sẽ không cầu hoan với Diệp Huyền nữa.

Tất nhiên nếu phỏng đoán của Lục Cẩn là sai, Lục Tranh nổi giận thì độc dược trong tay Lưu bà tử sẽ phát huy tác dụng.

Lục Cẩn biết mình lãnh tình ác độc, nhưng hắn không quan tâm. Bỏ ra quá nhiều tình cảm sẽ chỉ làm bản thân tổn thương, nhiều năm qua, hắn thật lòng quan tâm chỉ có ba người, một người đã sớm chết đi, một người không thêm bận tâm đến hắn, mà người trước mắt này, hắn hạ quyết tâm nhất định phải giữ chặt trong tay, tuyệt không buông tay.

Diệp Huyền khuyên can mãi, mới lôi Lục Cẩn về phòng được. Hai người ngồi bên bàn, Lục Cẩn ôm nàng ngồi lên đùi mình, cúi đầu chôn bên gáy nàng ngửi ngửi. "Cẩn lang..." Động tác của hắn khiến Diệp Huyền bị nhột, nhìn không được cười đành quay đầu đẩy hắn ra, "Ta cảm thấy... Chàng bây giờ cùng trước đây không giống nhau lắm."

Diệp Huyền không cách nào xác định được người nam nhân hi vọng vô thường này có thực sự yêu mình hay không, chỉ là hắn càng ngày càng ôn nhu, càng ngày càng thích bám lấy nàng.

Lục Cẩn hôn lên gò má nàng một cái: "Nàng cũng không giống với lúc trước." Diệp Huyền giật mình sợ hãi, lẽ nào.... Ngay sau đó Lục Cẩn lại nói tiếp: "So với trước đây đậm đà hơn."

"Chàng thật đáng ghét!" Nữ nhân đỏ mặt dấm dấm Lục Cẩn mấy cái, chọc nam nhân bật cười ha ha. Trong lòng nàng lại lặng lẽ thở phào một tiếng, nàng còn tưởng là Lục Cẩn đã nhận ra mình và nguyên chủ khác nhau, may là không phải.

Diệp Huyền vẫn nhớ kỹ học viện đã dạy kỹ, tuy nàng không muốn đánh mất bản thân, cố hết sức để chống lại tác dụng của "Cộng tình", nhưng nàng vẫn nhớ mình là lần thứ 2 ở trong cùng một thế giới. Lần này nếu bị người của thế giới này phát hiện mình khác thường sẽ khiến thế giới này sụp đổ.

Nhưng Diệp Huyền vẫn nghi ngờ không biết mình xuyên qua có phải là thế giới phụ hay không, xuyên không chồng chéo sẽ khiến thế giới dung hợp, đối với thế giới phụ thì những chuyện này cũng có khả năng xảy ra. Thế giới này cũng giống như mấy lần trước Diệp Huyền xuyên không tới lần thứ hai, chỉ là Diệp Huyền xuyên qua thời điểm tuyển thời gian có chút khác biệt, là thời đại của Vân Trung Khách Phong, là thời đại mà Tô Tuyển còn chưa được sinh ra.

Nhìn nam nhân đang cười dịu dàng trước mặt, Diệp Huyền nhìn không được mà suy nghĩ lung tung, đây là thật hay là giả, có phải là nàng đang bị cuốn vào trong một âm mưu, còn tất cả những điều mà nàng trải qua chỉ là một giấc mộng?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Đẩy Ngã Em Chồng 14

Lục Cẩm không đợi được đến lúc Lục Tranh phát hiện ra chuyện giữa hắn với tẩu tử mà lại chờ được sứ giả đến từ Dược vương cốc.

Dược vương cốc chủ hiện giờ có quan hệ rất thân thiết với Lục Vinh, năm Lục Tranh 9 tuổi bị bệnh cứu tử nhất sinh, thiếu chút nữa mệnh phó hoàng tuyền, là vị cốc chủ này đã cứu mạng hắn ta. Từ đó về sau, phương thuốc Lục Tranh dùng để điều dưỡng thân thể đều do cốc chủ chỉ định, nếu không phải vậy thì Lục Tranh đã sớm chết rồi.

Sau khi nhận được tin tức này, Lục Cẩm buồn bực, nửa năm trước cốc chủ đã nói Lục Tranh nhiều nhất được chỉ sống được thêm một năm, hôm nay phái sứ giả tới đây, chẳng lẽ cũng vì chuyện này? Hắn luôn cảm thấy có điểm không thích hợp, phải đi cơ sở ngầm đi tìm hiểu, đến tối mới biết được tiền căn hậu quả?

Lúc này, trong Tuyệt thiên ai ai cũng vui mừng.

"thật tốt quá, Tranh nhi... thật tốt quá!" Lục phu nhân nắm lấy tay Lục Tranh, không ngừng gạt nước mắt, "Nếu cốc chủ đã khẳng định như vậy, thế thì... Thân thể của con nhất định sẽ có thể chuyển biến tốt."

Lục Vinh người luôn nghiêm túc lúc này khuôn mặt cũng tràn ngập sự vui mừng: "Tranh nhi à, con cứ điều dưỡng tốt thân thể, đợi đến lúc con khá hơn nhất định phải đi cảm tạ Vu bá bá. Vì bệnh tình của con ông ấy phí cũng không ít công sức, cuối cùng đã chế ra được thuốc này. Nếu không nhờ ông ấy thì con không thể có được ngày hôm nay."

Diệp Huyền đứng một bên cúi đầu nghe, mỗi người một câu, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng. Thì ra Dược vương cốc phái sứ giả tới là để đưa cho Lục Tranh một lọ thuốc. Thuốc này là do cốc chủ vừa mới điều chế ra, dù không thể trị hết bệnh của Lục Tranh nhưng có thể để hắn sống lâu hơn vài năm.

Diệp Huyền tuy là yêu Lục Cẩm nhưng Lục Tranh đối với nàng vô cùng tốt, một người lương thiện như vậy, Diệp Huyền cũng không mong hắn có chuyện bất trắc. Vốn trong Lăng Vân sơn trang luôn ôm trong đầu một suy nghĩ Lục Tranh sẽ chết, lúc này nghe được tin vui, dù Lục Tranh chỉ sống thêm được mấy năm nữa nhưng cũng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Lục Vinh khích lệ con vài câu rồi đi dù sao đây cũng là phòng ngủ của nhi tử, hắn không ở lâu được. Đợi hắn vừa đi, Lục phu nhân liền xoa mặt nói với Diệp Huyền: "Lúc trước do thân thể của Tranh nhi không tốt, ta cũng không bắt ép người, nhưng từ hôm nay, việc con nói dòng, người phải để tâm."

Diệp Huyền giật mình, nàng vì Lục Tranh sống thêm được mấy năm mà vui vẻ nhưng lại quên mất chuyện này. Nhưng nàng đã sớm đem cả thể xác lẫn tinh thần trao cho Lục Cẩm, hôm nay... Lại muốn cùng Lục Tranh...

"Nương!" không đợi nàng trả lời, Lục Tranh đã mở miệng nói: "Vu bá bá đưa tin tới cũng nói, cơ thể của con phải tĩnh dưỡng, bây giờ không phải là lúc để bàn tới chuyện này."

Nếu hắn đã mở miệng, Lục phu nhân cũng không tiện nói thêm. Thấy bà bà không nói gì thêm, Diệp Huyền âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Trong khoảng thời gian ngắn, xem ra mình không cần lo lắng chuyện này. Nhưng nàng với Lục Cẩm... Diệp Huyền không phải là người độc ác, vì mình mà hại Lục Tranh nàng không thể làm được. Nhưng nếu như vậy thì khả năng nàng cùng Lục Cẩm có thể ở bên nhau càng thêm mong manh. Nàng có thể hòa ly với Lục Tranh, nhưng phu quân còn sống mà nàng lại xoay qua gả cho đệ đệ hắn, việc này nhất định sẽ khiến giới vô lâm nghị luận âm ỉ, Lục Vinh cùng Lục phu nhân tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Tiền Lục phu nhân đi, Lục Tranh trở lại nhà chính, thấy thê tử ngồi bên bàn, thần sắc mệt mỏi. Hắn đi tới, vươn tay muốn vỗ lên lưng nàng, nhưng bàn tay đưa tới rồi lại ngưng lại giữa chừng. "Nương tử đừng lo lắng." Lục Tranh dịu dàng nói, "Lời của nương nàng đừng để trong lòng, cơ thể của ta bản thân ta rõ ràng nhất, đừng vội suy nghĩ miên man."

Diệp Huyền biết Lục Tranh đang giải vây cho mình, gượng cười một cái: "Phu quân khổ tâm ta đều hiểu." Nàng do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói: "Nương nói cũng có đạo lý, việc con nói dòng... Việc con nói dòng..."

Lục phu nhân vẫn tâm tâm niệm niệm muốn Diệp Huyền mang thai, bởi vì chỉ cần Lục Tranh có nhi tử, thì dù hấn qua đời, hài tử của hấn vẫn có thể lấy thân phận đích trưởng tôn kế thừa Lăng Vân sơn trang, không đến mức cả gia nghiệp đều rơi vào tay Lục Căn người mà bà hận nhất.

Lục Tranh sao lại không hiểu điều này, hấn chỉ cười rồi lắc đầu: "Nuông, bà ấy... Sợ là hồ đồ rồi, Lăng Vân sơn trang là võ lâm thế gia, đối với đích thứ cũng không quá coi trọng, một đứa trẻ con sao có thể kế thừa gia nghiệp, hưởng hồ" Nụ cười bên môi hấn ẩn chứa sự cay đắng, "Vì lý do này mà sinh con ra, đứa bé từ nhỏ đã phải mất cha, nàng cũng... không thể tái giá được." Diệp Huyền không thể ngờ rằng, Lục Tranh đối với việc con nối dòng luôn lạnh nhạt lại là vì lý do này. Đôi môi nàng run rẩy, nói không nên lời,... một nam nhân toàn tâm toàn ý lo lắng cho nàng như vậy mà nàng lại phản bội hấn.

"đi nghỉ ngơi đi." Lục Tranh rũ xuống mi mắt, dù có thiên ngôn vạn ngữ, hấn cũng nói không nên lời.

Từ đó, Diệp Huyền chăm sóc Lục Tranh càng thêm tận tâm. Lục Căn lại tới tìm nàng nhiều lần, nhưng lần nào nàng cũng đều cự tuyệt hấn thân thiết.

Luôn giữ được ý thức của mình, bởi vậy Diệp Huyền hiểu rằng thái độ của mình như vậy đối với nhiệm vụ rất bất lợi. Mục tiêu công lược của nàng là Lục Căn, thế giới này Diệp Huyền cũng yêu Lục Căn, mà nàng vì Lục Tranh lại từ chối Lục Căn hết lần này đến lần khác. Có lẽ một phần cũng là do nguyên chủ cảm thấy hổ thẹn, cứ coi như là nàng đang chuộc tội đi. Nàng không có cách nào rửa sạch tội nghiệt phản bội của mình nên chỉ có thể dùng cách này tự trừng phạt bản thân.

Nhưng trái với dự liệu của mọi người, thân thể của Lục Tranh lại càng ngày càng lui bại.

Sau khi uống thuốc mà cốc chủ đưa tới, lúc đầu thân thể Lục Tranh cũng có chuyển biến tốt đẹp. Nhưng sau nửa tháng ngắn ngủi, hấn lại bắt đầu suy nhược. Lục Vinh cùng Lục phu nhân nóng ruột nóng gan, vội vã phái người đi thỉnh cốc chủ, nhưng không ngờ vị cốc chủ thần long thấy đầu không thấy đuôi này đã xuất cốc du ngoạn.

Lục Vinh mặt ủ mày chau, Lục phu nhân ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, Lục Tranh thì ngược lại, hấn rất bình tĩnh: "Thôi được rồi, đây có lẽ là mệnh của con." hấn vẫn thoải mái, hòa nhã như cũ, "Nếu sớm muộn gì cũng phải chết, sớm một chút, con cũng thấy dễ chịu."

Diệp Huyền cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót, khổ sở cố nén lệ: "Phu quân..." Vừa gọi một tiếng liền nghẹn ngào khóc, không thể nhận được.

"Đừng khóc." Lục Tranh dịu dàng lau nước mắt cho nàng, "Ta chỉ mong nàng sống tốt, được vậy thì ta cũng không còn tiếc nuối gì nữa."

"Là lỗi của ta." Nàng mím chặt môi, đứng bật dậy, "Là lỗi của ta!" Nàng không nói gì nữa, xoay người chạy ra khỏi phòng dưới ánh mắt kinh ngạc của Lục Tranh.

Nàng lao đảo chạy đi, lúc đến được Thiên Sương các tóc tai toán loạn, gấu váy cũng bị vấy bẩn.

Lục Căn đang ngồi trong sân đọc sách, thấy vậy kinh ngạc đứng lên: "Tẩu tử? Tẩu sao thế..."

"Có phải chàng làm không?" Diệp Huyền cắt đứt lời của hấn, "Có phải là chàng làm không?"

"Chuyện gì?" Lục Căn cảm thấy khó hiểu.

"Ta đang hỏi chàng" Móng tay cắm sâu vào da thịt, Diệp Huyền cắn chặt khớp hàm, nói ra những lời khiến nàng đau thấu tim gan, "Chàng đã... hạ độc phu quân ta có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Hành Trình Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.